

Giới thiệu Lạc Chốn Phù Hoa

Truyện Lạc Chốn Phù Hoa kể về một cô gái hiện đang 28 tuổi tên là Tô Mạt. Cô đã bị các thế lực ép buộc cô là vật hiến dâng nhằm thỏa mãn dục vọng cho các quan chức cao. Cuộc sống của cô dần trở nên bế tắc.

Rồi một ngày cô có những ý nghĩ muốn thoát khỏi cuộc sống hiện tại. Cô mơ ước về cuộc sống hạnh phúc âm no quan trọng nhất là có một người đàn ông yêu thương mình thật lòng.

Giữa cuộc sống bon chen phù hoa này liệu cô có thể gặp được một người đàn ông trong mơ? Hi vọng rằng cô sẽ gặp được người đàn ông đó trong tác phẩm này.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chốn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bước đường cùng

Tô Mạt, nữ, năm nay hai mươi tám tuổi, gần bước vào tuổi băm, đã ly dị, có một con gái.

Từ nhỏ Tô Mạt đã tin vào số mệnh, nguyên nhân xuất phát từ tác động tâm lý trong lời nói của bố mẹ cô.

Cô là con gái độc nhất trong nhà. Xuất thân bình dân nhưng Tô Mạt luôn được bố mẹ nâng niu, cuộc đời bằng phẳng cho đến khi lấy chồng, mười đầu ngón tay không phải động vào việc gì vất vả. Từ nhỏ đến lớn, cô rất khỏe mạnh, việc học hành cũng thuận lợi, không biết đến mùi sầu não.

Tô Mạt hiền lành, ngoan ngoãn, nuôi dạy cô không cần lo lắng nhiều. Hai bậc phụ huynh nhà họ Tô thường nhắc đi nhắc lại: “Tô Mạt nhà chúng ta có số mệnh tốt, cả đời không lo ăn mặc, không gặp sóng gió, bình an, hạnh phúc.”

Câu này nghe nhiều, Tô Mạt tưởng thật.

Nhiều năm trước, có một người họ hàng xa trong gia tộc một ngày thấy con gái trốn vào chái đầu đột nhiên tỉnh ngộ, bỏ cả vợ con, xuống tóc đi làm nhà sư ở ngôi chùa Phật thông thuận, người họ hàng sau này trở thành hòa thượng chủ trì ngôi chùa. Vị hòa thượng tinh thông mệnh lý, danh tiếng vang xa. Nghe nói thậm chí các vị tai to nạn lớn, quyền cao chức trọng ở tỉnh và những người đứng đầu giới doanh nhân cũng tìm đến ông xin chỉ giáo. Người dân bình thường càng hay được ông tiếp.

Năm Tô Mạt mười tuổi, vì muốn xin quà lành, bố mẹ đưa cô đến chùa thăm vị hòa thượng.

Vị hòa thượng già nhìn gia đình ba người hiền lành trước mặt, thấy yêu quý bọn họ. Ông liền lấy một tập sách cổ đã sờn mép, hỏi giờ sinh và bát tự (va) của Tô Mạt, lật giở kĩ lưỡng. Trên giấy đều chữ cổ xa lạ viết từ phải sang trái. Vị hòa thượng già chỉ nói những câu tốt đẹp. Tô Mạt nhớ rõ nhất hai câu: “Có khí khái trượng phu nam nhi” và “Tam hợp xướng khúc, quý phi hảo sắc (lqđ) ”.

*(va) Bát tự: một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh dịch với các thuyết can chi, âm dương, ngũ hành... Căn cứ vào giờ ngày tháng năm sinh tính theo âm lịch. “Bát tự” là “tám chữ”, tức can chi của năm sinh, tháng sinh, ngày sinh, giờ sinh.

*(lqđ) Có nghĩa là: người đa tài đa nghệ, vận đào hoa, dễ chìm đắm trong chuyện tình cảm.

Nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm (va), gặp lần thứ ba đất đá bay mù mịt trời đất.

*(va) Có nghĩa là: gặp lần đầu đã trúng tiếng sét, gặp lại lần thứ hai đầy cảm mến.

Yêu đương say đắm, ở bên nhau, kết hôn, sinh con. Tất cả tự nhiên như nước chảy thành sông.

Thật ra Tô Mạt không biết, có một câu hò đó vị hòa thượng già ngâm đi nghĩ lại, cuối cùng không nói ra: “Cuộc hôn nhân đầu không quá ba thu.”

Kết hôn năm thứ hai, Đồng Thụy An ngoại tỉnh. Người tỉnh của anh ta nhỏ tuổi hơn, đồng thời có gia thế tốt hơn Tô Mạt. Vợ chồng Tô Mạt bắt đầu cuộc “chiến tranh” không ngừng nghỉ. Tô Mạt sử dụng mọi cách, từ khóc lóc, van xin đến treo cổ. Cô từ bỏ vẻ thanh cao, dè dặt rèn giũa trong mười năm đi học, làm âm ỉ với Đồng Thụy An, đáng tiếc gương vỡ khó lành.

Đến năm thứ ba, Đồng Thụy An mệt mỏi, cắt đứt cuộc hôn nhân vô bổ, bắt đầu cuộc sống mới. Tô Mạt cũng đành bắt đầu cuộc sống mới. Lúc này, cô mới nhận ra hoàn cảnh khó khăn của mình. Trên có người già, dưới có con nhỏ, tiền lương hằng tháng hơn một nghìn tệ, không đủ tiêu pha. Chỉ trong một tích tắc, gánh nặng cuộc sống đổ hết xuống vai Tô Mạt, trong khi cô chẳng có đường nào xoay xở. Hiện thực khiến Tô Mạt ngày càng tin vào số mệnh, nhưng cô không tin vào lời thầy bói.

Số phận như con sông lớn, ở đằng sau không nhìn thấy đằng trước, ở đằng trước không nhìn thấy bùn lầy, tiến lại gần đá ngầm từng lớp, ở phía xa sóng

to gió lớn, con người như một hạt cát trong đó. Cô không thể chống lại, cách duy nhất là cố sống cố chết vật lộn để tiến về phía trước. Kể cả lúc thuận dòng, cô vẫn có thể bị một con sóng bất thành linh xô đẩy, nhưng cô vẫn phải bảo vệ đôi chân, tránh bị đá ngầm dưới đáy sông quệt phải, máu chảy lênh láng.

Nửa năm sau khi ly hôn, trong khi Tô Mạt bốn ba vất vả, từ phương xa truyền đến tin Đồng Thụy An đã tái hôn. Lúc mẹ gọi điện, mặt trời chiếu ánh sáng chói chang, Tô Mạt đang bận rộn chuyển đồ từ trong kho ra sân phơi để tránh bị ẩm mốc. Hai mươi mấy năm qua, cô chưa từng làm việc nặng nhọc như vậy, thậm chí còn chẳng bao giờ nghĩ đến. Vậy mà chưa đầy hai tháng, cô đã rất thành thạo như một công nhân thực thụ.

Ở đầu bên kia điện thoại, bà Tô đang dạy cháu ngoại học thuộc bài thơ Thương người nông dân. Dạy xong, bà mới hỏi con gái, bây giờ là giờ ăn trưa, sao cô làm việc? Tô Mạt vội giải thích, gần đây công việc rất tốt. Bà Tô vui mừng, dặn dò con gái đừng suốt ngày ở văn phòng, phải có tầm nhìn và chịu khó mới được.

Quần áo xếp thành từng đống, bụi bay đầy vào mũi, Tô Mạt buộc khăn lên đầu, đeo khẩu trang, mặc áo sơ mi cũ dài và rộng. Cô đứng giữa đống túi nylon, lật giở, kiểm tra, điện thoại di động vẫn kẹp ở vai. Cô hỏi mẹ về tình hình của Thanh Tuyền.

Bà Tô thờ dài, kể lể những chuyện không vui không mấy ngày qua: loại cá vàng nhỏ đánh bắt tự nhiên không bị ô nhiễm ở siêu thị tăng mấy giá; tìm một mũi vắc xin phòng bệnh nhập khẩu tốn mấy trăm tệ; đầu tháng con bé bị viêm phế quản, đi bệnh viện truyền thuốc mấy ngày mất toi hai nghìn; cháu nhà người ta tới trường mẫu giáo này nọ, lớp tự chọn quá xa mà không có xe đưa đón. . .

Ánh nắng chiếu đến mức Tô Mạt thấy hoa mắt, chóng mặt. Cô ngồi xuống bậc cầu thang bên cạnh, cất giọng thăm dò: “Mẹ, hay là cuối tháng này con gửi thêm ít tiền về nhà?”

Bà Tô ngừng một giây rồi nói: “Bố mẹ không phải không có tiền, chỉ là... mẹ nghe người ta nói thằng họ Đồng tổ chức đám cưới ngày hôm qua... Sau khi con và nó ly hôn, nó chẳng đến thăm con gái lấy một lần.” Bà thờ dài. “Tô Mạt, lần này con phải cố gắng để không thua kém mới được. Nó không quan tâm đến hai mẹ con con, con càng phải sống tử tế...”

Đúng vào buổi trưa nóng bức, trong lòng Tô Mạt rất buồn phiền, cô nhất thời im lặng. Cô nghe thấy tiếng của bố vọng vào trong điện thoại: “Bà nói ít thôi, người ta tái hôn, con gái bà còn có thể làm gì?”

Tô Mạt mím môi, không lên tiếng, cố kìm nén những giọt nước mắt. Cô lí nhí an ủi mẹ vài câu rồi lập tức cúp máy. Sau đó, cô ngẩn ngơ một lúc, bắt đầu tính toán sinh hoạt phí đến đầu tháng sau. Mấy ngày qua, Tô Mạt liên tục gửi đơn xin việc và đi phỏng vấn. Tuy nhiên, nếu không phải yeei cầu kinh nghiệm hay kỹ năng chuyên ngành quá cao thì cũng là công việc lương thấp, trừ tiền thuê nhà, điện nước, sinh hoạt phí, thu nhập mỗi tháng chẳng còn là bao, làm gì có tiền để gửi về nhà.

Tô Mạt cúi đầu nhìn bộ quần áo đầy bụi trên người, sau đó bắt đầu thu dọn đồ trong kho. Xưởng may quần áo của người cậu ruột tháng trước mới có hai công nhân nghỉ việc nên cô bận đến mức không có thời gian mà nghĩ đến chuyện khác.

Tô Mạt vốn bảo thủ, hết lòng hết dạ với người đàn ông cô yêu. Mặc dù cuộc hôn nhân kéo dài không được bao lâu nhưng tính bảo thủ này đã ăn vào cốt tủy của cô. Bây giờ cô không có đàn ông ở bên cạnh, chỉ chuyên tâm làm việc. Cho dù công việc hiện tại khô khan, nặng nhọc đến mấy, cô cũng không nghĩ ngợi lung tung.

Vì vậy có người ở đằng sau gọi, Tô Mạt cũng không hề biết. Người đó đành phải cất cao giọng một lần nữa: “Chị gái!”. Cách xưng hô của người địa phương đối với phụ nữ chia thành hai kiểu, người có tuổi một chút đến bà già bảy, tám mươi tuổi đều gọi là “chị gái”, còn các cô gái trẻ tuổi được gọi là “em gái”.

Tô Mạt đứng thẳng người, lưng eo nhức mỏi nên cô giơ tay xoa bóp. Khi quay đầu, Tô Mạt nhìn thấy hai người đàn ông, bọn họ có vẻ chưa đến ba mươi tuổi, ngoại hình mang đặc điểm của người địa phương, nước da ngăm đen, thân hình cao gầy. Người vừa lên tiếng trẻ hơn. Nhìn thấy cô, anh ta hơi ngại người. “Cô gái... ông chủ Chung có nhà không?”

Tô Mạt gật đầu, biết bọn họ đến tìm cậu ruột cô. Vừa nhướng mắt, cô phát hiện em gái họ Chung Minh đang ló đầu ra ngoài. Tô Mạt đoán hai vị khách này có vai vế, liền vẫy tay với Chung Minh, ý bảo em gái dẫn khách lên nhà. Ai ngờ Chung Minh rút đầu vào trong, vài giây sau buông rèm cửa sổ.

Tô Mạt đành quay sang vị khách, nói: “Có, để tôi đưa các anh lên văn phòng.”

Người đàn ông trẻ tuổi hơn lại liếc nhìn cô. “Không cần, chúng tôi quen biết ông chủ Chung. Chúng tôi đã đến đây mấy lần, biết đường lên văn phòng. Cô cứ làm việc của mình đi!”

Bất gặp ánh mắt của anh ta, Tô Mạt đoán quần áo của mình bụi bặm nên anh ta chê bẩn, không muốn tiến lại gần, thế là cô đứng tránh sang một bên, nhường lối cho hai người đàn ông đi qua.

Người đàn ông đá cái túi nylon bọc quần áo ở dưới đất, sai bước đi vào trong. Bụi bay mù mịt, anh ta liền giơ tay bịt mũi. Người đi sau tỏ ra lịch sự hơn, không có động tác kiểu đó, chỉ là trước khi vào cửa, anh ta đi chậm lại, ngoảnh mặt liếc qua Tô Mạt. Ánh mắt anh ta lãnh đạm, có ý nghiến cứu, dò xét.

Tô Mạt ngồi xổm, tiếp tục xử lý đống quần áo, cô ngửi thấy toàn mùi formaldehyde. Người đàn ông vừa rồi xem ra không tồi, trang phục chỉnh tề, chiếc xe ô tô đỗ bên đường có giá cả triệu bạc. Nơi này là khu vực gần biển, nhiều người có tiền, lái chiếc xe như vậy cũng là bình thường. Chỉ có điều, bọn họ không thuộc về người phụ nữ như cô. Một người phụ nữ ly hôn, tuổi sắp bước sang đầu ba, nuôi con nhỏ, gia cảnh bình thường, nếu nghĩ đến chuyện tìm người đàn ông để tái giá, vậy thì thái độ của cô nên tự ti và dè dặt. Nếu cô còn giữ vẻ cao ngạo và khắt khe như con gái tuổi đôi mươi, vậy thì cô quá sai lầm.

Tối hôm qua, bà mẹ dẫn Tô Mạt đi xem mặt. Bà mẹ là người rất nhiệt tình. Đối tượng bà giới thiệu có điều kiện tương đối khá, tuy không quá giàu có nhưng nếu dẫn về quê giới thiệu, chắc cũng khiến khỏi kẻ ngưỡng mộ. Người đàn ông đó chẳng bận tâm đến chuyện Tô Mạt đã có con, bởi vì ông ta góa vợ, có con trai năm nay thi đại học. Ông ta cũng đã lớn tuổi, gần bốn mươi mới sinh con, bây giờ đã ngoài năm mươi. Lúc người đàn ông tiến lại gần, Tô Mạt ngửi thấy một mùi khó chịu tỏa ra từ chân tóc, hơi thở và cử chỉ của ông ta.

Trên đường về nhà, bà mẹ hỏi ý của Tô Mạt. Cô lấy lý do công việc để thoái thác. Bà mẹ căn vặn thêm vài câu, cô tuyệt đối im lặng. Trước đây, Tô Mạt rất thẳng tính, thường có sao nói vậy, nhưng mấy năm nay cô đã tiến bộ nhiều, im lặng là vàng, nói nhiều cũng vô ích. Cô vốn là người không giỏi ăn nói, phản ứng không nhanh, không biết nắm bắt ý của người khác, chỉ có thể ít lời thì sẽ ít bực bội khuyết điểm.

Bà mẹ cười cười. “Cháu bây giờ phải nuôi con nhỏ, gia cảnh cũng bình thường, lại sắp đầu ba đến nơi, đừng kén cái chọn canh nữa. Tìm đàn ông nên tìm người bình thường thôi, cháu cũng là người từng kết hôn, lẽ nào không hiểu đạo lý này? Đàn ông bây giờ, dù là ông lão bảy, tám mươi, chỉ cần vẫn có thể cử động thì đều muốn tìm mấy cô gái tuổi hai mươi.”

Câu nói có ý tứ rõ ràng...

Tô Mạt thăm thờ dài, bề ngoài cô tỏ ra bình thản nhưng trong lòng dậy sóng. Cô lại không thể nói thẳng lý do, cô không chịu nổi mùi của người đàn ông đó. Chỉ ngồi cùng bàn ăn cơm mà cô đã rất khó chịu, nếu sau này sống chung, phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, bảo cô phải làm thế nào?

Trong chuyện nam nữ, mùi cơ thể là biểu hiện của học môn. Mùi cơ thể càng khó chịu, con người càng dễ có hành vi giống động vật. Ban đầu ở cùng Đồng Thụy An, cũng một phần vì mùi cơ thể và hơi thở của anh ta mà Tô Mạt mê đắm. Kể cả lúc hôn nhau hay lúc ái ân cũng vậy, vừa trẻ trung, mạnh mẽ vừa ấm áp, dễ chịu.

Xét trên mọi phương diện, Đồng Thụy An chẳng ra gì nhưng ít nhất có một điểm tốt. Anh ta khiến Tô Mạt cam tâm tình nguyện khuất phục, khuất phục trong tình yêu, khuất phục trong hôn nhân. Hai người từng sở hữu cơ thể và năm tháng đẹp đẽ nhất, trẻ trung nhất của đối phương. Xét cho cùng, bọn họ chẳng ai nợ ai. Cô từng cam tâm tình nguyện dùng thời gian một đời để từ từ chấp nhận chuyện mùi cơ thể của anh ta thay đổi khi anh ta già yếu đi, đáng tiếc, sự cam tâm tình nguyện này đứt gãy giữa đường.

Hoàn tất công việc lúc chạng vạng, Tô Mạt xuống bếp nấu cơm như thường lệ. Ăn cơm xong, cậu mẹ ra ngoài đi dạo, cô và Chung Minh rửa bát. Sau đó, Tô Mạt về phòng, bật đèn bàn, đọc sách chuyên ngành. Mất lướt qua những con số nhưng đầu óc cô lại nghĩ đến chuyện cuối tuần ra chợ việc làm xem có thể kiếm thêm một, hai công việc nữa không.

Tô Mạt thấy vừa sốt ruột vừa mệt mỏi, mí mắt dần nặng trĩu, không mở nổi mắt. Cô gạt đồng quần áo bụi bặm. Sau tiếng khóc hay tiếng cười của con gái và con số tăng giảm trên sổ tiết kiệm, trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh người đàn ông trẻ tuổi quay đầu nhìn cô lúc trưa. Không phải cô nhớ đến người đàn ông đó mà cô để tâm đến hành động của anh ta. Hành động như vậy xuất phát từ một người đàn ông cùng độ tuổi, lại rất vừa mắt nên cô rất có ấn tượng.

Tô Mạt đã không còn ở độ tuổi mới biết yêu. Sau khi đến với Đồng Thụy An, nhiều năm qua cô luôn giữ khoảng cách, không hề nghĩ tới người khác giới, giống một nhà sư khổ hạnh vui vẻ. Nhưng bây giờ, cô đã được tự do. Ít nhất cô có thể tự do mơ tưởng.

Tô Mạt lơ mơ có ấn tượng người đàn ông đó có đôi mắt rất đen, ánh mắt của anh ta như tảng đá ngầm ở tận đáy sông.

2.

Bên tai vang lên tiếng con thiêu thân đập cánh, lao vào ngọn đèn trên trần nhà. Tô Mạt lập tức bừng tỉnh, tiếp tục giờ sách. Trong lòng cô rất sốt ruột, không tìm ra lối thoát. Cô tự an ủi bản thân, hồng làm dịu bớt tâm trạng bức bối: Thôi thì cứ khom lưng ở đây, tuy thực tế khác xa dự định ban đầu nhưng ít nhất được bao ăn bao ở, mức lương cũng cao hơn trước kia. Thịnh thoảng cậu còn dúi cho ít tiền. Cuối tuần tìm việc làm thêm nữa là ổn... dù thể nào mình cũng không thể trở về quê với hai bàn tay trắng, không thể để những người đó thấy bộ dạng sa sút, chán nản của mình, đặc biệt là Đồng Thụy An.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, không khí oi bức, tiếng côn trùng kêu rả rích. Nam Chiêm là thành phố ven biển, gần như không có mùa đông. Ngày tháng trôi qua trong mùa hè triền miên, tựa hồ mất dần màu sắc.

Ngoài áp lực kinh tế, cuộc sống của Tô Mạt ở nơi đất khách quê người về cơ bản không đến nỗi nào.

Ông cậu là người hiền lành, hòa nhã. Tuy kinh doanh một xưởng may quần áo nhưng ông không có vẻ gian xảo của dân buôn bán bình thường, gặp ai cũng tươi cười, vui vẻ. Ông là người ngoại tỉnh, nhiều năm trước gặp cơ duyên nên an cư lạc nghiệp, trở thành người nhẫn nhịn và hiền lành.

Tô Mạt rất kính trọng cậu ruột. Ông giống bố mẹ cô ở quê nhà, không tranh giành với ai, không hùng hổ dọa người, chỉ làm việc trong phận sự của mình. Cũng có thể do quan hệ huyết thống nên Tô Mạt có cảm giác đặc biệt thân thiết với ông cậu.

Thịnh thoảng cả nhà ra ngoài ăn cơm, trên đường gặp người quen, hỏi Tô Mạt là ai, ông cậu đều mỉm cười, trả lời: “Đây là con gái lớn nhà chúng tôi. Từ nhỏ con bé sống ở quê nhà nên anh chưa gặp. Bây giờ con bé về đây chăm sóc chúng tôi lúc tuổi già.”

Đối phương nửa tin nửa ngờ, khen ngợi, “Con gái lớn nhà anh trông khá đấy, giống anh.”

Bà mẹ chỉ cười cười, hai cô em gái họ đều cảm thấy thích thú. Tô Mạt rất cảm kích bọn họ. Ít nhất vào thời khắc đó, có người coi cô như ruột thịt khiến trái tim phiêu dạt của cô trở nên ấm áp.

Tô Mạt cũng dốc hết sức lực làm việc, cô thật sự coi xường may của cậu là sự nghiệp của gia đình. Chỉ là lâu ngày, một số việc cũng dần dần bộc lộ, ví dụ, cô không bao giờ được động đến nghiệp vụ và sổ sách của nhà xưởng. Tô Mạt không nghĩ ngợi nhiều, cô nhận lương thì phải bỏ công sức. Dù sao họ cũng đã kéo cô lên khi cô rơi xuống vực sâu. Những việc họ không muốn làm, cô làm là được rồi. Bây giờ cô chỉ mong có công việc ổn định, kiếm tiền nuôi gia đình.

Hai lần, bà mẹ cười nói với Tô Mạt trước mặt đám công nhân: “Cháu bán mạng quá đấy, người không rõ ngọn ngành lại tưởng cậu mẹ bóc lột cháu. Cháu cũng nên nghỉ ngơi, ra ngoài cho khuây khỏa.”

Tô Mạt bình thường rất hiếm khi ra khỏi nhà bởi ra ngoài là phải tiêu tiền. cô chỉ hận không có thời gian và sức lực để làm việc, kiếm tiền gửi về cho bố mẹ. Gần đây, cô muốn tìm việc làm thêm nên mới ra ngoài nhiều hơn.

Tô Mạt gặp không ít khó khăn khi tìm việc, chuyên ngành đại học của cô bây giờ là lĩnh vực của thanh niên trẻ tuổi. Vừa tốt nghiệp, cô lập tức kết hôn, sau khi kết hôn, một lòng một dạ lo cho chồng con, thỏa mãn với công việc quản lý chìa khóa phòng học ở một trường trung học, vì vậy kỹ năng chuyên ngành đã không theo kịp thời đại từ lâu.

Hồi tưởng chuyện quá khứ, Tô Mạt không khỏi nản lòng. Cô dừng lại ở một trung tâm môi giới giúp việc gia đình trên đường. Cô không nhắc đến học lực của mình, chỉ nói có kinh nghiệm làm việc nhà, muốn tìm công việc tính theo buổi vào cuối tuần.

Lần này tương đối thuận lợi, vài ngày sau, trung tâm môi giới gọi cho Tô Mạt, nói có một gia đình, nữ chủ nhân đang mang thai, muốn tìm người quét dọn vệ sinh, thỉnh thoảng nấu cơm. Trung tâm môi giới còn tiết lộ, điều kiện kinh tế của nhà đó rất khá, nếu làm tốt chủ nhà còn cho thêm tiền.

Nhà đó ở gần ngoại ô, cách xưởng của ông cậu không xa, hết giờ làm việc Tô Mạt có thể đạp xe đến đó, cô mừng thầm trong lòng. Da mặt cô vốn mỏng, lại có trình độ đại học, trong cốt tủy ít nhiều có phần thanh cao, tuy trước đây chỉ làm tạp vụ ở trường trung học nhưng khi giới thiệu với người ngoài, cô đều nói đã từng dạy ở trường học. Nếu là mấy năm trước, không đời nào Tô Mạt đi làm công việc hạ hạ người khác. Bây giờ ở nơi xa lạ, chẳng quen biết ai nên cô không cần lo nghĩ nhiều.

Tuy nhiên, cậu mẹ tỏ ra không hài lòng. Bà mẹ không nói gì, chỉ có ông cậu lên tiếng: “Tốt xấu gì thì cháu cũng tốt nghiệp thạc sĩ nửa năm còn chưa kiếm được việc làm. Hơn nữa, bây giờ mức lương của người giúp việc không thấp hơn nhân viên văn phòng là bao.”

Tô Mạt liền phụ họa. Bà mẹ nhướn mắt nhìn Chung Minh. “Sau này chị cô không ở nhà, cô phải giúp bố mẹ đi chợ, nấu cơm đấy!”

Chung Minh cất cao giọng: “Nấu thì nấu, có gì khó đâu. Con không phải là Chung Thanh, chẳng biết làm gì ngoài việc học.”

Bà mẹ nói: “Cô có thể so sánh với em gái cô sao? Nó sắp thi đại học. Nếu cô học giỏi bằng nửa em gái cô, được tuyển thẳng vào đại học, tôi sẽ tự nguyện dâng cơm dâng nước đến tận miệng. Cô thử nhìn lại mình đi, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô ở nhà ăn bám bao nhiêu năm rồi?”

Chung Minh lập tức im bặt, một lúc sau mới lên tiếng: “Ở nhà xưởng, con cũng không phải người nhàn rỗi.”

Hai ngày sau, Tô Mạt tới gặp chủ nhà. Đó là một khu chung cư cao cấp, nữ chủ nhân còn rất trẻ. Cô ta ngồi tựa người vào xa lông bằng da thật mềm mại, tròn lẳng nhìn Tô Mạt từ đầu đến chân kiểu dò xét. Sau vài lần thử việc, hai người ký hợp đồng.

Tô Mạt làm việc cẩn thận, tay nghề nấu nướng không tồi, cô lại kiệm lời nên tạo được ấn tượng tốt với chủ nhà.

Nữ chủ nhân Mạc Úy Thanh tương đối lạnh lùng nhưng không đến nỗi khát khe. Hai người thường ai làm việc nấy, hầu như không nói chuyện với nhau.

Mạc Úy Thanh thích lên mạng chơi game. Cô ta thường mặc bộ đồ chống bức xạ ngồi trước máy vi tính hoặc cầm iPad, ngồi ngoài ban công phơi nắng. Thỉnh thoảng hôm trời mưa, cô ta cũng ở ngoài ban công ngắm mưa. Cô ta hầu như không ra khỏi nhà, cũng chẳng có bạn bè, người thân.

Hai người cứ giữ thái độ như vậy. Tính cách của Tô Mạt vốn dè dặt, chỉ cần người khác có vẻ lạnh nhạt, cô tuyệt đối không tiến lên nửa bước. Cuối cùng, là Mạc Úy Thanh phá vỡ sự im lặng trước.

Lúc đó, Tô Mạt tình cờ nhận được điện thoại của mẹ. Bà Tô nói: “Tuần trước, sức khỏe của bố con không tốt, bố mẹ gửi Thanh Tuyền ở chỗ ông bà nội nó vài ngày. Đồng Thụy An cũng chẳng về thăm con bé. Sau đó, tình cờ gặp ở ngoài đường, Thanh Tuyền chạy tới, gọi bố, không ngờ thẳng đó tỏ ra như người xa lạ.”

Tô Mạt dờ dẩn cầm điện thoại hồi lâu, mẹ cô cúp máy từ lúc nào, cô cũng không biết.

Bây giờ nhắc đến tên người đàn ông đó, trong lòng cô vẫn dậy sóng. Chỉ là trong ấn tượng của cô, gương mặt anh ta ngày càng trở nên hiếm ác. Thỉnh thoảng nhớ đến tình cảm âm áp của nhiều năm trước, Tô Mạt không cố gạt bỏ bộ dạng hiếm ác đó ra khỏi đầu.

Tô Mạt hiểu ý của Đồng Thụy An. Cô từng nói chuyện với anh ta về vấn đề con cái, hy vọng anh ta bớt chút thời gian ở bên con bé. Đồng Thụy An thẳng thắn trả lời: “Lúc ly hôn, nhà tôi đã cho cô một khoản tiền, dư luận cũng đứng về phía cô. Tô Mạt, cô càng ngày càng lăm yêu cầu đấy!”

Tô Mạt tức giận đến mức tay run bần bật, lập tức cúp máy. Một lúc sau, Đồng Thụy An gọi lại, xin lỗi cô. Anh ta nói: “Xin lỗi, vừa rồi cô ấy ở bên cạnh nên tôi phải nói vậy.”

Tô Mạt chau mày. “Anh sợ cô ta như vậy sao?”

Đồng Thụy An ngừng vài giây mới trả lời: “Tò Mạt... Nếu lúc chúng ta ở bên nhau, cô ghê gớm bằng nửa cô ấy, chúng ta cũng không ra nông nổi này.”

Tò Mạt khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Nghe Tò Mạt nhắc đến chuyện con cái khi nói chuyện điện thoại, Mạc Úy Thanh không kìm được, dò hỏi gia cảnh của cô. Tò Mạt liền kể cho cô ta nghe, giọng điệu rất bình thản. Chỉ có điều, cô né tránh vấn đề chồng cũ ngoại tình dẫn đến cuộc hôn nhân thất bại. Nhưng ánh mắt của Mạc Úy Thanh tỏ ra cô ta biết rõ ngọn nguồn. Cuối cùng, cô ta thờ dãi, nói: “Chị không nói tôi cũng biết, trên đời này quạ nào mà chẳng đen đầu.”

Tò Mạt không tiếp lời, chăm chú lau sàn nhà.

Cô chưa từng gặp ông chủ của ngôi nhà này. Trong căn hộ của Mạc Úy Thanh không có ảnh cưới, chỉ có tấm ảnh nghệ thuật đen trắng chụp một mình cô ta chiếm nửa bức tường ở phòng khách. Người phụ nữ trên ảnh có thân hình mảnh mai, đôi mắt trong veo, trẻ trung, xinh đẹp hơn hiện tại.

Tò Mạt đoán Mạc Úy Thanh là vợ bé của một người lắm tiền nhiều của nào đó, càng tiếp xúc cô càng khẳng định kết luận này là đúng.

Vì chuyện trải qua trong quá khứ, Tò Mạt rất bài xích, thậm chí chán ghét những người được coi là “tiểu tam”, nhưng bây giờ cô không ngốc nghếch đến mức đối đầu với đồng tiền. Mạc Úy Thanh rất rộng rãi, ăn nói thẳng thắn nhưng cũng hòa nhã, Tò Mạt không ghét nói cô ta, thành ra cô lại ghét bản thân mình.

Cho đến một ngày cuối tuần, Mạc Úy Thanh vẫn lên mạng như thường lệ, còn Tò Mạt bận rộn chuẩn bị cơm trưa, đột nhiên bên ngoài có người rút chìa khóa, mở cửa.

Mạc Úy Thanh lập tức ngừng đầu, nhìn cửa ra vào chằm chằm.

Khi cánh cửa mở tung, Tò Mạt giật mình, vội vàng từ phòng bếp chạy ra ngoài.

Ở cửa nhà xuất hiện hai người đàn ông, một người trẻ đỡ người còn lại. Người được đỡ rõ ràng đã uống say, bước chân lảo đảo. Tò Mạt luống cuống, ngoảnh đầu nhìn Mạc Úy Thanh. Cô ta vẫn ngồi yên, cười híp mắt và dò xét hai người đàn ông, vài giây sau mới lên tiếng: “Mới sáng sớm đã uống ra nông nổi này?”

Người đàn ông ngà ngà say liếc nhìn Mạc Úy Thanh rồi ngoảnh đầu, lầm bầm với người đàn ông đi cùng: “Đã bảo cậu đừng đưa tôi đến đây cơ mà. Tôi biết ngay cô ta chẳng có câu nào tử tế.”

Mạc Úy Thanh không bận tâm, kêu Tò Mạt: “Chị tới đỡ anh ta đi!”

Tò Mạt lau tay vào tạp dề rồi đi đến, đỡ một cánh tay của người đàn ông đó. Người đàn ông nheo mắt nhìn cô, không khách khí ghì vai cô. Sau đó, hần đột nhiên ngoảnh đầu, hít hít người Tò Mạt, nói: “Hình như là mùi thịt bò xào, tôi không thích món này, rất ngán. Mau đi nấu cháo trắng và chuẩn bị một ít tôi ngâm giấm cho tôi!”

Người đàn ông có thân hình cao lớn, khi hần nói, hơi rượu nóng hổi phả vào cổ Tò Mạt. Lời nói và cử chỉ của hần có ý chòng ghẹo, trong khi Tò Mạt dù muốn cũng không thể né tránh. Mặt cô đỏ bừng, trán rịn mồ hôi, cô nhất thời không biết làm thế nào để ứng phó.

Mạc Úy Thanh chỉ ngồi đó quan sát, vẻ mặt bình thản nhưng Tò Mạt lờ mờ nghe thấy cô ta khẽ “ừ” một tiếng.

Người đàn ông đi cùng lên tiếng: “Cô đừng đề ý, anh ta uống say nên mới như vậy.”

Tò Mạt cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô tránh người ra xa, ngoảnh đầu nở nụ cười lịch sự với anh ta. Bất gặp gương mặt của anh ta, cô đột nhiên cảm thấy người này quen quen nên bất giác liếc nhìn.

Người đàn ông điềm nhiên nhìn đi chỗ khác, đôi mắt sâu thẳm như tảng đá dưới lòng sông. Tò Mạt liền nhớ ra người đàn ông đó, trống ngực đập thình thịch.

Lúc này, người đàn ông say rượu đổ xuống sofa, Mạc Úy Thanh xấp khăn ướt, lau mặt cho hần. Hần nằm im, hưởng thụ sự phục vụ. Một lúc sau, hần mở mắt, hất cằm với Tò Mạt. “Mau đi lau giày ở ngoài cửa!” Nói xong, hần nhìn Mạc Úy Thanh. “Em thuê ô sin kiểu gì vậy? Chẳng có mắt nhìn người gì cả!”

Mạc Úy Thanh nở nụ cười lười nhác. “Con mắt của em từ trước đến nay đều rất kém, đâu phải anh không biết điều này.”

Người đàn ông bật cười, gờ tay bóp cằm cô ta. Vài giây sau, hần chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng mời người đưa hần về nhà ngồi chơi.

Ai ngờ người đàn ông kia đã quay người đi ra cửa, cười, nói: “Anh khỏi cần khách sáo, tôi không làm phiền hai vợ chồng sum họp.”

Lúc anh ta lên tiếng, Tò Mạt đang ngồi xổm, lau giày. Mũi giày đầy vết nôn mửa, mùi chua xộc vào mũi, đầu ngón tay cô vô tình chạm vào thứ bẩn thỉu dính trên mũi giày. Con buồn nôn dội lên trong lồng ngực, cô cố gắng kìm nén, nghiêng răng, tiếp tục lau giày.

Trong khi đó, người đàn ông trẻ tuổi đã đi ra khỏi cửa. Quần áo trắng nếp, đôi giày da màu đen bóng loáng lướt qua mắt Tò Mạt. Cho đến khi tiếng bước chân xa dần, sau đó là tiếng ô tô nổ máy, cô vẫn không ngừng đầu. Nhưng cô không thể không tưởng tượng, giống như lần đầu tiên cô gặp người

đàn ông đó. Điều này khiến cô cảm thấy hết sức nhục nhã.

3.

Tô Mạt cố gắng lau sạch giày. Cô cảm thấy bàn tay mình trở nên bẩn thỉu như đôi giày đó, biến thành miếng giẻ rách. Đã bao giờ cô phải làm công việc này? Từ nhỏ cô đã được nâng niu, luôn sống trong môi trường sạch sẽ. Cô như ở trong một cái chụp thủy tinh chân không, chỉ là cái chụp đó không kín bung. Đồng Thụy An là ô cửa duy nhất để cô hiểu rõ bản tính con người. Nhưng Đồng Thụy An không uống rượu, chưa từng say khướt, cũng chẳng bao giờ bắt cô lau chùi giày bẩn, vì vậy trong một khoảnh khắc, sự thanh cao chôn vùi ở đáy sâu nội tâm Tô Mạt lặng lẽ trỗi dậy. Nhưng ở giây tiếp theo, hiện thực khắc nghiệt lại dìm nó xuống.

Khi Tô Mạt đi vào nhà, đôi nam nữ ngồi trên sofa đang hôn nhau cuồng nhiệt. Người đàn ông thò tay vào trong áo Mạc Úy Thanh, bóp bầu ngực của cô ta. “To lên nhiều”.

Mạc Úy Thanh cười cười. “Ai có bầu mà chẳng thế, lẽ nào con bé đó lại nhỏ? Thế thì kỳ lạ thật đấy!”

Người đàn ông nhếch mép, né tránh không đáp lời. Bất gặp bộ dạng nhếch nhác của Tô Mạt đang trốn vào bếp, hắn cất giọng chán ghét: “Sao ngày cuối tuần còn cho người đến đây? Bất tiện quá!”

Mạc Úy Thanh vuốt ve xương đòn của người đàn ông, từ tốn trả lời: “Một mình em ở đây, chẳng ai đến thăm hỏi. Tâm trạng của em sẽ trở nên rất tệ, cứ như vậy sẽ không tốt cho đứa bé trong bụng. Nếu anh có thể thường xuyên đến đây, em cho chị ta nghỉ là được chứ gì?”

Người đàn ông đương nhiên hiểu ý Mạc Úy Thanh, trong lòng có chút đắc ý nhưng không biểu lộ ra bên ngoài. Hắn cúi đầu, hỏi cô ta: “Em nhớ anh đến thế sao?”

Mạc Úy Thanh bĩu môi. “Đúng, nhiều người nhớ anh như vậy, anh chống đỡ nổi không?”

Người đàn ông cười ha hả. Hắn lao đảo đứng dậy, khó nhọc bế Mạc Úy Thanh đi vào phòng ngủ.

Từ trong phòng ngủ vọng ra tiếng thờ dốc của người đàn ông và tiếng rên rỉ của người phụ nữ, Tô Mạt còn xấu hổ hơn đương sự. Cô đỏ mặt, chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, nhưng trên bếp còn nồi canh gà mới sôi sùng sục, khói bốc nghi ngút (va).

*(va) Người Trung Quốc nấu canh tương đối cầu kỳ, dùng nồi đất đun nhỏ lửa trên bếp hơn một tiếng đồng hồ.

Đúng lúc khó xử, Tô Mạt nghe thấy tiếng Mạc Úy Thanh từ trong phòng vọng ra ngoài: “Này, chị có thể về!”

Tô Mạt vội vàng tắt bếp, nhanh chóng đi ra cửa. Người đàn ông ở trong phòng nói khá lớn tiếng: “Sợ gì chứ, cô ta thích nghe, em cứ để cô ta nghe đi. Đàn bà đều như nhau cả...”

Mạc Úy Thanh “um” một tiếng, giống tiếng khóc mà cũng như đang cười.

Tô Mạt chạy ra ngoài, đóng sập cửa ra vào. Ngoài trời nắng chói chang khiến mặt cô như có lửa đốt.

Cô lờ mờ đi dưới lè đường một lúc, tim vẫn đập thình thịch. Buổi sáng vội vàng ra khỏi nhà, Tô Mạt bận rộn đến tận bây giờ, chưa kịp uống một ngụm nước nên bị hoa mắt, chóng mặt. Cô đứng lại một lúc rồi mới đi về nhà cậu. Tuy nhiên, cô không tìm được, quay đầu nhìn căn hộ của Mạc Úy Thanh. Căn hộ đó đã bị tòa nhà khác che khuất, như bỗng biến mất. Đến lúc này, Tô Mạt mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Ngày cuối tuần tiếp theo, Mạc Úy Thanh gọi điện cho Tô Mạt, thông báo cô không cần đến nhà cô ta. Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm. Ai ngờ vừa qua buổi trưa lại có sự thay đổi.

Lúc Tô Mạt tới nơi, Mạc Úy Thanh ngồi tựa vào đầu giường, nghịch điện thoại di động, bộ dạng có vẻ ủ rũ. Nấu cơm xong xuôi, Tô Mạt mời Mạc Úy Thanh ra ăn cơm nhưng cô ta chẳng thèm nhúc nhích. Tô Mạt khuyên nhủ một câu: “Đừng để đứa bé đói bụng!”

Mạc Úy Thanh cười cười. “Nếu là con trai, tôi sẽ không đành lòng, nhưng nếu là con gái, cứ để nó chết đói cho xong!”

Tô Mạt ghét nhất quan niệm này, cô lên tiếng phản bác: “Cô đừng nghĩ vậy! Cô cũng là con gái còn gì, hơn nữa, đó là một sinh mạng.”

Mạc Úy Thanh vươn vai, đi dép lê quèn quẹt tới bên bàn ăn. “Chị biết không, từ nhỏ đến lớn tôi không xỏ lỗ tai, bởi vì kiếp sau tôi không muốn làm đàn bà.” giọng nói của Mạc Úy Thanh rất nghiêm túc, đến mức Tô Mạt có phần kinh ngạc.

Tô Mạt không đáp lời.

Mạc Úy Thanh thong thả ngồi xuống, tự múc một bát canh rồi mới lên tiếng: “Chị Tô, chị có vẻ ngốc nghếch... nhưng khiến người khác cảm thấy an toàn. Chắc chắn chị có nhiều bạn bè, bởi vì kết bạn với chị không cần suy nghĩ nhiều.”

Tô Mạt bị sặc khi nghe nửa câu nói đầu của cô ta. Nhưng nghe Mạc Úy Thanh nói hết câu, cô bất giác ngẫm nghĩ, vài giây sau mới nói: “Đây cũng coi là một ưu điểm, đúng không?”

Mạc Úy Thanh bật cười: “Chị có biết không, Thượng Thuần là người đàn ông của tôi, nhưng anh ta sắp có hai đứa con. Một đứa trong bụng tôi, còn

một đứa đang nằm trong bụng người đàn bà khác. Chị có biết con bé đó bao nhiêu tuổi không?” Ngờ diệu của Mạc Úy Thanh rất bình thản như đang kể chuyện của người khác, cô ta dùng ánh mắt khích lệ đối phương trả lời câu hỏi của mình.

Tô Mạt vẫn chưa tiêu hóa hết nội dung câu chuyện của Mạc Úy Thanh, cô chỉ biết ngẩn người. “Tôi không biết”.

Mạc Úy Thanh nói: “Mười bảy tuổi”. Cô ta uống một hớp canh. “Đúng là trẻ con sinh trẻ con”.

Tô Mạt vô cùng sùng sốt.

Trên mặt Mạc Úy Thanh ẩn hiện ý cười, cô ta nghiêng răng, nói: “Nếu con bé đó nhỏ hơn hai tuổi thì sẽ là cưỡng hiếp trẻ con”.

Tô Mạt lên tiếng: “Chuyện này... Nếu sinh con... hình như có thể kiện anh ta tội trộm hôn...”

Mạc Úy Thanh phì cười. “Kiện gì mà kiện, vợ anh ta không quan thì thôi, ai rồi hơi đi kiện, mà kiện ai chứ?” Cô ta thờ dãi. “Tôi theo anh ta từ năm mười tám tuổi, cũng gần mười năm rồi. Có lẽ anh ta chê tôi già nên mới đi kiếm con bé nhỏ hơn anh ta hai mươi tuổi. Hừ ... tôi già rồi sao?” Cô ta ngẩng đầu, nhìn Tô Mạt chăm chú. “Tôi thật sự già rồi sao?”

Tô Mạt đành trả lời: “Không, cô vẫn chưa già”.

Mạc Úy Thanh càng nói càng hăng hái: “Hôm trước anh ta tuyên bố thẳng, ai sinh con trai, người đó sẽ được anh ta rước về nhà, bằng vai vế với vợ lớn của anh ta... Mọi người đều nói “chưa trai, cay gái”, sau này chị hãy làm nhiều món chua cho tôi ăn. Còn nữa, chị từng sinh con, chị thử xem đứa trẻ trong bụng tôi là con trai hay con gái?”

Tô Mạt vẫn chưa định thần. “Nhưng... làm vậy sẽ vi phạm luật hôn nhân, ai cũng chỉ có thể đăng ký kết hôn với một người. Chẳng lẽ ở thời phong kiến mới có chuyện mấy vợ sống chung dưới một mái nhà sao?”

Mạc Úy Thanh hiển nhiên không xa lạ với cuộc sống kiểu này. Nghe câu thắc mắc của Tô Mạt, cô ta giải thích bằng giọng điệu mất kiên nhẫn. “Ở nơi này không có luật hôn nhân, chỉ có tông đường. Dù chị tìm cảnh sát, cảnh sát cũng mặc kệ. Nhiều người quá, cảnh sát không quản nổi.” Cô ta lại hỏi: “Chị xem bụng tôi xem là con trai hay con gái?”

Tô Mạt rụt rè: “Tôi nhìn không ra... chẳng có căn cứ khoa học...”

Mạc Úy Thanh bật cười. “Đúng là người thật thà!” Cô ta ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Chị là người thật thà, lại từ ngoại tỉnh đến đây, tôi có lòng tốt nói cho chị biết, ở nơi này, chị đừng bao giờ tin vào pháp luật, vào cảnh sát gì đó, càng không được tin vào đàn ông, bất kể là vừa sinh ra đời hay đã thò một chân vào quan tài, bất kể đẹp trai hay xấu xí, thơm hay thối, chị cũng đừng tin”.

“Lời vàng ý ngọc đấy!” Cô ta cười, bổ sung một câu.

Sau khi dốc bầu tâm sự với Tô Mạt, Mạc Úy Thanh trở nên vui vẻ và thân thiện. Tuy nhiên, trong lòng Tô Mạt ít nhiều vẫn mâu thuẫn. Về phần Thượng Thuần, người đàn ông của Mạc Úy Thanh, hẳn càng trở thành tội phạm trong ấn tượng của Tô Mạt.

Cô nhớ đến các nữ sinh ở trường trung học nơi cô làm việc trước kia, nhớ đến cô em họ Chung Thanh, con gái cậu. Bọn họ ở độ tuổi mười sáu, mười bảy lãng mạn, bất kể tâm lý hay sinh lý cũng chỉ là đứa trẻ. Mặt khác, Tô Mạt cũng có con gái, chỉ cần liên tưởng đến đó, cô càng cảm thấy căm ghét loại đàn ông như Thượng Thuần. Đó là sự khinh thường và chán ghét xuất phát từ tiềm thức, không thể kìm nén.

Sau hôm đó, Tô Mạt tình cờ gặp Thượng Thuần mấy lần ở nhà Mạc Úy Thanh.

Xét về mặt ngoại hình, Thượng Thuần trông không tồi. Mặc dù đã ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi nhưng nhìn bề ngoài trông hẳn chỉ tầm ba mươi. Người có tiền rất biết chăm sóc bản thân. Đương nhiên, tiền bạc giúp bọn họ có khí thế, diện mạo, thần thái và lời nói, cử chỉ khác người bình thường. Nếu Thượng Thuần xấu xí, thô tục, có lẽ Tô Mạt sẽ dễ chịu hơn một chút, đáng tiếc hẳn lại có bộ dạng của một người đàn ông thành đạt.

Một lần, Tô Mạt đang nấu canh trong bếp, Thượng Thuần đi vào trong bếp pha trà. Hắn gần như áp sát vào người cô từ phía sau, giờ tay lấy hộp trà ở trên giá trước mặt.

Thân hình người đàn ông tỏa ra hơi nóng, Tô Mạt tiến lùi không xong. Cô cố kìm nén cơn giận, lặng lẽ đẩy người Thượng Thuần để vạch rõ ranh giới, nhưng không còn kịp nữa, Mạc Úy Thanh đã đứng tựa vào cửa bếp từ bao giờ.

Mạc Úy Thanh không tỏ ra tức giận, gương mặt vô cùng bình thản.

Tô Mạt vội vàng đi ra ngoài. Trái ngược với thái độ hoảng loạn của cô, Thượng Thuần khẽ cười một tiếng. Mạc Úy Thanh im lặng, nhìn Tô Mạt chăm chăm.

Đợi Tô Mạt ra ngoài, cô ta mới cất giọng dịu dàng với Thượng Thuần: “Con người anh thật là... chỉ cần có chút nhan sắc là anh không bỏ qua. Chị ta rất xinh đẹp? Mới gặp có vài lần anh đã muốn tán tỉnh rồi”.

Thượng Thuần không phủ nhận, lên tiếng hỏi: “Cô ta là người ở đâu vậy? Hình như người khu vực Giang Tô – Chiết Giang, gái vùng này có làn da trắng nõn nà.”

Mạc Úy Thanh không đáp lời hắn.

Tô Mạt ra phòng ngoài dọn dẹp rồi chuẩn bị ra về. Trong đầu cô xuất hiện ý định xin nghỉ việc. Tiền có thể kiếm ít, chứ cô không chịu đựng nổi sự bi ối của gã đàn ông đó. Nghĩ đến đây, nỗi bất an trong lòng Tô Mạt hoàn toàn tan biến.

Nhưng không đợi cô lên tiếng, Mạc Úy Thanh đã có dự tính trước. Nhân lúc Thượng Thuần không có mặt, cô ta nói thẳng với Tô Mạt: “Sau này chị đừng đến đây nữa, chỗ tôi không cần chị.”

Tô Mạt rất muốn nói: Tôi cũng chẳng muốn đến nhà cô.

Ai ngờ Mạc Úy Thanh lên tiếng: “Thật ra tôi cảm thấy con người chị không tồi, tôi có một người bạn cần tìm người đưa con đi học. Nếu chị muốn, tôi sẽ giới thiệu chị đến đó.” Ngừng vài giây, cô ta nói tiếp: “Bạn của tôi là phụ nữ, sống độc thân, một mình nuôi con, bên cạnh không có người đàn ông thoải tha, rất thanh tịnh”.

Mạc Úy Thanh cười cười: “Trừ khi chị không muốn thanh tịnh”.

4.

Người bạn của Mạc Úy Thanh tên là Tùng Dung, năm nay khoảng bốn mươi tuổi. Chị ta thường đeo cặp kính trắng gọng vàng, vẻ mặt luôn nghiêm túc và cứng nhắc. Chị ta không chú trọng đến ăn mặc trang điểm, rõ ràng không cùng loại người với Mạc Úy Thanh. Ban đầu, Tô Mạt không thoải mái khi làm việc ở chỗ Tùng Dung, bởi vì chị ta luôn tạo cho cô cảm giác bị áp bức cực mạnh. Hơn nữa, chị ta còn lắm yêu cầu đòi hỏi, không vừa ý thường lâm nhảm mãi không thôi hoặc hùng hổ dọa người.

Tô Mạt hơi tò mò, không biết Tùng Dung và Mạc Úy Thanh làm thế nào trở thành bạn bè. Nhưng cô lập tức gạt bỏ lòng hiếu kỳ, bởi vì mỗi khi nhắc đến Mạc Úy Thanh, trên mặt Tùng Dung không che giấu vẻ khinh thường. Xem ra, "người bạn" mà Mạc Úy Thanh nhắc tới không coi cô ta là bạn bè, cùng lắm chỉ là người quen mà thôi.

Tùng Dung có một thói quen kỳ lạ, bất kể Tô Mạt làm gì, chị ta đều đi theo quan sát. Nhất cử nhất động của cô đều không lọt qua mắt chị ta. Hành động này khiến Tô Mạt có cảm giác trở lại thời học sinh, lúc thi cử gặp phải đề bài khó, thầy giám thị lại đứng bên cạnh xem cô làm bài khiến cô hoảng loạn.

Tới lúc làm xong công việc, chuẩn bị cáo từ, Tùng Dung mới liệt kê chi tiết những điều chị ta không hài lòng, sau đó bắt Tô Mạt làm lại từ đầu. Vì thế vốn xong công việc từ lúc tám giờ tối, nhưng mãi đến hơn mười giờ tối, Tô Mạt mới rời khỏi nhà Tùng Dung.

Về đến nhà cậu, Tô Mạt cảm thấy xương cốt rã rời, cô vội vàng tắm rửa rồi lên giường. Nhắm mắt rồi mở mắt lại bắt đầu một ngày mới.

Kể từ khi nhận công việc làm thêm, hằng ngày Tô Mạt phải dậy sớm. Nếu nhà xưởng của cậu nhiều việc, cô sẽ là người đi làm đầu tiên, để bù vào thời gian làm thêm lúc ban ngày. Nếu nhà xưởng tương đối rảnh rỗi, cô sẽ chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Lâu ngày, mọi người thành quen. Cũng không phải Tô Mạt khách sáo hay muốn lấy lòng ai, mà cô vui vì tự nguyện làm việc đó.

Tô Mạt đầu tắt mặt tối nên cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô không cho rằng người xung quanh cô ngày càng lười nhác là một vấn đề, cũng không cảm thấy thái độ hà khắc của Tùng Dung là đáng ghét. Cô dựa vào bọn họ để nuôi sống mình và con gái, khiến bố mẹ vui mừng. Thậm chí cô còn cảm kích bọn họ.

Nhận tiền của người khác thì phải làm việc, chủ mướn có quyền khắt khe, hơn nữa là việc chăm sóc trẻ con, công việc này càng không thể sơ suất.

Tùng Dung vô cùng coi trọng cậu con trai bảy tuổi của chị ta, đến mức cảm thấy căng thẳng. Cô phải nhớ thời gian biểu: lúc nào ăn cơm, lúc nào ăn hoa quả và uống sữa, lúc nào lên giường đi ngủ. Thậm chí bữa tối cô tiêu chuẩn riêng về độ mặn nhạt và hàm lượng dầu muối...

Ban đầu, Tô Mạt không tán thành cách nuôi dạy của Tùng Dung. Cô cũng là người mẹ, từng trải qua giai đoạn lúc nào cũng lo lắng và bảo vệ. Nhưng cô không ngờ Tùng Dung trong phương diện này lại tỏ ra quá bảo thủ.

Đối với lời góp ý dè dặt của Tô Mạt, Tùng Dung khịt mũi khó chịu, chị ta nói: "Nó là con tôi, tôi có quyền bắt nó sống theo cách mà tôi cho là khỏe mạnh. Nếu nó có thể uống nước trắng thì đừng đưa nó nước hoa quả. Tốt nhất không ăn đồ ngọt, cấm chỉ kẹo hay sô cô la. Vị chua là vị chua, vị đắng là vị đắng, đừng bao giờ bỏ đồ ngọt lẫn vào để khiến thằng bé thêm ăn kẹo."

Thỉnh thoảng thường cho cậu bé cốc nước hoa quả, trên gương mặt nó lộ vẻ si mê và thèm thuồng. Đó là biểu cảm mà con người bộc lộ khi thuận theo ham muốn của bản thân.

Tô Mạt rất không tán thành phương thức giáo dục này. Trẻ con rồi cũng sẽ có ngày trưởng thành, rời khỏi tòa lâu đài kính. Nó sẽ phát hiện thứ bạn cho nó không phải là tất cả. Đầu óc nó có thể trở nên mê muội bởi cảm dỗ bùa vây, thậm chí đánh mất khả năng tự kiểm chế vốn rất mỏng manh của mình.

Tô Mạt đột nhiên nghĩ đến bản thân. Nếu nói tình yêu là nước hoa quả, vậy thì một số người chính là đứa trẻ chưa uống đủ nước hoa quả. Cô và Đồng Thụy An quen nhau gần mười năm, trong thời gian yêu nhau, không có người thứ ba. Nhưng tình cảm mãnh liệt cũng sẽ có ngày tàn phai, những vụn vặt của hiện thực cuộc sống như con sóng dồn dập tấn công, khiến bọn họ không có sức lực hoặc không muốn chống đỡ.

Tô Mạt chưa bao giờ có ý định che giấu cuộc hôn nhân thất bại của mình. Thực tế, dù muốn cô cũng chẳng thể giấu giếm, bởi con người trong xã hội ngày nay đã sớm luyện thành "hỏa nhãn kim tinh", dễ dàng nhìn thấu chuyện riêng tư của người khác.

Mặc dù tiếp xúc không lâu, Tùng Dung đã nắm đại khái quá khứ của cô. Tùng Dung đưa ra nhận xét: "Cô nên học tập Mạc Úy Thanh."

Tô Mạt không hiểu: "Học gì cơ?"

Tùng Dung mỉm cười khi thấy bộ dạng ngây ngốc của Tô Mạt: "Học cách hầu hạ đàn ông."

Tô Mạt tỏ ra không vui: "Tại sao tôi phải học điều đó?"

Tùng Dung nói một câu trúng chỗ hiểm: "Bởi vì cô yếu thế."

Tô Mạt không có cách nào phản bác. Bây giờ cô ở dưới đáy tầng xã hội, hiện thực bày ra trước mắt, cô không thể mạnh mẽ. Tô Mạt im lặng, đem tất cả năng lượng vào công việc, bận rộn từ sáng sớm đến tối muộn.

Con trai Tùng Dung không thích Tô Mạt, có lẽ nó chê cô ăn mặc quê mùa, khác xa mẹ nó. Trẻ con chính là hình ảnh thu nhỏ của người lớn. Bọn chúng biểu đạt rất trực tiếp: thích giàu chê nghèo, chú trọng ngoại hình. Hiện thực cuộc sống truyền khiến chúng nghĩ nghèo khó chính là tội lỗi. Con trai Tùng Dung không thích Tô Mạt đến trường đón nó, vì nó cảm thấy mất mặt. Gặp bạn bè, nó giới thiệu Tô Mạt là ô sin nhà nó. Cô không biết lái xe, chỉ biết làm việc nhà.

Tô Mạt đương nhiên không so đo với thằng bé. Nó không phải con trai cô, nên cô không nghĩ đến chuyện làm thế nào giáo dục nó. Nhưng thằng bé ngày càng hỗn láo, suốt ngày cầu nhàu trách mắng cô. Tô Mạt cuối cùng không chịu đựng nổi, lên tiếng dạy bảo thằng bé ở trên đường khi cô đi đón nó: "Bây giờ cô vứt cháu ở ngoài đường, cháu chẳng có gì cả. Mẹ cháu không tìm thấy cháu, cháu cũng không có cơm ăn, không có tiền mua quần áo và đồ chơi, chỉ có thể chờ chết đói chết khát, cuối cùng bị đám ăn mày bẻ gãy tay, ném ra đường đi xin ăn. Rời khỏi mẹ cháu, cháu chỉ là một kẻ bán cùng. Cô nghèo nhưng cô vẫn có năng lực kiếm tiền, cháu có khả năng đó không?"

Thằng bé vừa khóc vừa rủa Tô Mạt. Cô nghiêng rãnh để nó một mình trên đường phố, còn cô trốn vào một góc, âm thầm theo dõi, đề phòng thằng bé xảy ra chuyện.

Thằng bé òa khóc trên đường phố vắng người vào lúc chạng vạng. Nó rất sợ hãi, nó tìm mãi mà không biết đường về nhà. Đến khi Tô Mạt xuất hiện, thằng bé trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Sau giây phút kích động, Tô Mạt bắt đầu hối hận. Thằng bé tất nhiên sẽ kể cho Tùng Dung nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay, Tô Mạt chuẩn bị sẵn tâm lý bị đuổi việc. Nhưng vài ngày sau, Tùng Dung vẫn như không có chuyện gì xảy ra. Lúc cần nổi nóng thì nổi nóng, lúc cần khất khe thì khất khe như thường lệ, chị ta không nhắc một từ đến con trai.

Trước mặt Tô Mạt, thằng bé ngày càng dễ bảo, hai cô cháu dần chung sống hòa bình. Tô Mạt bắt đầu phụ đạo thằng bé làm bài tập, cuối tuần dẫn nó đi công viên chơi, hoặc dạy bảo nó biết tiết kiệm lễ phép. Về việc này, Tùng Dung không phát biểu ý kiến, mà gần như giao con trai cho Tô Mạt.

Tùng Dung làm lãnh đạo cấp trung tại một công ty điện tử tương đối lớn, công việc vô cùng bận rộn. Có lúc chị ta đi làm về muộn, Tô Mạt phải ở lại nhà chị ta, kiểm tra bài tập, cho con trai chị ta lên giường đi ngủ. Mặc dù vượt quá thời gian làm việc theo thỏa thuận nhưng Tùng Dung giả cảm giả điếc trước việc tăng lương.

Tô Mạt ngại đưa ra yêu cầu. Cô là người lương thiện, mỗi lần bắt gặp bộ dạng mệt mỏi tiêu tụy của Tùng Dung khi đi làm về muộn, cô lại nghĩ Tùng Dung cũng là bà mẹ độc thân như cô, lời muốn nói đến miệng lại nuốt xuống cổ họng.

Dần dần, Tô Mạt cảm thấy mình tê liệt, đến mức thể lực cạn kiệt. Tuy nhiên, cô không có thời gian thừa thãi cảm giác mệt mỏi đó.

Cô nhớ có người từng nhận xét về cô như sau: "Tô Mạt, cô là người có sức chịu đựng rất kém trong khi độ nhẫn nại cực lớn. Vì vậy cô luôn bị người khác bắt nạt mà không biết bắt nạt người khác."

Càng nghĩ Tô Mạt càng cảm thấy chán ghét bản thân.

Buổi tối hôm nay, Tùng Dung lại về muộn. Nhưng lần này không phải chị ta bận rộn công việc mà là đi hẹn hò với bạn trai mới. Lúc chị ta về nhà với bộ dạng trang điểm đẹp đẽ và tâm trạng phơi phới, Tô Mạt đã suýt nữa ngủ gục bên cạnh giường nhỏ của con trai chị ta.

Tô Mạt quan sát Tùng Dung, lại nghĩ đến bản thân. Hoàn cảnh như nhau nhưng cuộc sống khác hoàn toàn, trong lòng cô lần đầu tiên dấy lên sự bất bình.

Tùng Dung vô tư đẩy cửa, bước vào nhà. Đi qua phòng bếp, liếc thấy máy hút mùi, chị ta chỉ tay: "Cái này hình như vẫn chưa lau chùi sạch sẽ. Lần trước người làm công đến tôi quên không nói. Dù sao cô vẫn chưa về, hay là cô lau sạch đi"

Bấy giờ đã là tối muộn, Tô Mạt liếc nhìn Tùng Dung, cảm thấy chị ta không thích hợp bôi son trát phấn, bởi trông chị ta rất đáng ghét.

Nhưng Tô Mạt lại một lần nữa phát huy "tích cách" của mình. Cô không lên tiếng, đi vào nhà bếp lấy dụng cụ cọ rửa, bắt đầu xử lý máy hút mùi đầy dầu mỡ.

Cô bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ, cho đến khi sức cùng lực kiệt, cho đến khi nhà bếp sạch như được làm mới. Tô Mạt rửa tay, đang chuẩn bị ra về, Tùng Dung hiếm có dịp mở miệng từ bi: "Muộn quá rồi, để tôi lái xe đưa cô về nhà."

Hai người phụ nữ ngồi trong ô tô, chẳng ai lên tiếng. Gần đến nơi, Tùng Dung mới mở miệng: "Tô Mạt, thật ra tôi cảm thấy con người cô có "độ đàn hồi"

rất lớn, quan trọng là cô gặp phải đối tượng như thế nào. Nhiều lúc đàn ông là đồ chứa, phụ nữ là nước. Cô chính là loại đàn bà có thể thay đổi theo hình dạng của đồ chứa."

Tô Mạt tự giễu: "Đúng vậy, tôi là người không có nguyên tắc và chủ kiến, người khác bảo sao, tôi làm vậy. Do đó, tôi chỉ có thể sống trong cái bóng của người khác."

Tùng Dung liếc nhìn Tô Mạt một cái, không khẳng định hay phủ nhận lời cô nói. Vài giây sau, chị ta đột nhiên mở miệng: "Sau này không cần cô chăm sóc con trai tôi nữa." Tô Mạt giật mình, lại nghe chị ta hỏi: "Cô làm việc ở nhà xưởng của cậu cô, bọn họ trả cô một tháng bao nhiêu tiền?"

Tô Mạt chẳng giấu giếm, nói ra mức lương của mình.

Tùng Dung mỉm cười: "Có mấy đồng bạc thế thôi à? Bọn họ coi họ hàng là công nhân nô lệ sao? Vậy đi, cô đến công ty tôi làm việc, mức lương tuy không cao nhưng sau này cô không cần phải đi làm thêm ở bên ngoài nữa. Cô tốt nghiệp ngành máy tính, vào công ty tôi coi như đúng chuyên ngành, cô thấy thế nào?"

Tô Mạt khấp khởi mừng thầm, lập tức lấy lại tinh thần, nhưng ngay sau đó, cô tỏ ra ngập ngừng: "Chuyện này... tôi phải về báo với cậu mẹ tôi một tiếng, hai ngày nữa tôi trả lời chị có được không?"

Tùng Dung nhếch miệng: "Cô đúng là người thật thà, thật thà quá sẽ trở thành ngốc nghếch. Đối lại là người khác đã cao chạy xa bay từ lâu." Chị ta cảm thán: "Thảo nào chồng cũ của cô thay lòng đổi dạ. Đàn bà không xấu xa, đàn ông sẽ không yêu. Con người cô nhạt nhẽo vô vị, giống như "(va)". Nếu tôi là chồng cô, tôi cũng chán cô từ lâu."

*(va): có nghĩa vứt bỏ thì không nữ, để lại cũng chẳng có vị gì.

5.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Mạt gặp riêng ông cậu, nói chuyện Tùng Dung mời cô đến công ty chị ta làm việc.

Ông Chung rất vui mừng: "Cuộc sống của cháu ở đây ngày càng tốt đẹp, cậu mới có thể ăn nói với bố mẹ cháu." Ông dẫn dò Tô Mạt: "Người như Tùng tiểu thư chính là quý nhân trong số mệnh của cháu. Cháu phải ghi nhớ, sau này gặp người chịu diu dắt cháu, cháu nhất định phải quý trọng duyên phận, nắm chắc cơ hội và biết cảm ơn bọn họ."

Buổi tối, ông Chung tiết lộ tin tức với cả nhà. Tô Mạt xin lỗi vì không thể tiếp tục ở lại nhà xưởng giúp đỡ cậu.

Bà mẹ cười nói: "Cháu đừng nghĩ ngợi nhiều, trước khi cháu đến đây cậu mẹ cũng sống như vậy. Cháu không làm thì nhà xưởng vẫn thế, công việc không nhiều hơn cũng chẳng ít đi. Vì vậy cháu có ở hay không chẳng can hệ gì, cậu mẹ còn có thể bớt trả lương một người, cháu nói có đúng không?"

Ông Chung vội tiếp lời: "Mẹ cháu không biết ăn nói. Ý của bà ấy là cháu khỏi cần lo lắng cho cậu mẹ, cứ làm tốt công việc của mình là được."

Bà mẹ không hài lòng: "Chỉ có ông biết ăn nói."

Tô Mạt vội vàng đi gặp Tùng Dung xác nhận công việc. Suy tính đến vấn đề chỗ ở sau này, cô lại quay về nhà xưởng tìm bà mẹ, hỏi xem có thể nộp tiền ăn ở hàng tháng, khoản trước đây được tính cả vào lương. Bà mẹ cười nói: "Cháu nhớ nhầm rồi, mẹ thu tiền ăn của cháu lúc nào? Chẳng phải cháu ăn chung với nhà cậu mẹ hay sao?"

Tô Mạt vội lên tiếng: "Trước đây không nộp, bây giờ cháu sẽ nộp nhiều một chút, ăn uống không của nhà cậu mẹ cháu cũng rất ngại."

Bà mẹ cười cười: "Chúng ta là người nhà, cháu còn khách sáo gì chứ. Cháu muốn nộp tiền ăn ở cũng được, coi như cậu mẹ giúp cháu để dành."

Tô Mạt sắp xếp ổn thỏa một số việc vụn vặt, miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm. Trước khi đi công ty làm việc, cô lại mời cả nhà cậu mẹ ra nhà hàng ăn một bữa.

Tô Mạt đi làm với tâm trạng vui mừng và háo hức, nhưng khi tiếp xúc công việc mới, cô không tránh khỏi thất vọng. Nơi cô làm việc là nhà kho nằm sau tòa cao ốc văn phòng. Công việc của cô là điều phối nhà kho, chủ yếu phụ trách kiểm hàng, viết phiếu kho, đóng xe...

Nhà kho có khá đông công nhân viên, trong đó gồm một quản đốc tầm bốn mươi tuổi, một người công nhân hơn năm mươi tuổi họ Lý, còn lại đều là thanh niên ngoài hai mươi.

Nhìn thấy Tô Mạt, người quản đốc mở miệng: "Ồi giời, sao lại để đàn bà vào đây, toàn là công việc chân tay nặng nhọc, đâu phải là chỗ dành cho phụ nữ?"

Người bên cạnh nói nhỏ: "Hình như do giám đốc Tùng giới thiệu, là họ hàng của chị ấy thì phải." Người quản đốc "ờ" một tiếng, chăm chú quan sát Tô Mạt, ánh mắt tương đối hòa nhã.

Ban đầu, Tô Mạt làm công việc kiểm tra sản phẩm bị trả lại sửa chữa hay điền phiếu chi tiết, không đến nỗi vất vả. Nhưng việc điều phối nhà kho, người quản đốc giao cho Lão Lý và một thanh niên phụ trách. Ông ta đưa ra lý do Tô Mạt không nắm rõ tình hình.

Người đàn ông đảm nhận công việc điều phối cùng Lão Lý họ Ngu, nghe nói là cháu họ của quân đốc. Tên này trước đây lái xe nâng, từ lúc được chuyển sang làm công việc điều phối thường có biểu hiện đứng trên đầu người khác. Hắn luôn vênh vác chỉ huy công nhân, lúc nói chuyện thường nhăn mũi. Đám công nhân thấy chướng mắt, đặt cho hắn biệt danh "Ngu mũi to".

"Ngu mũi to" thường xảy ra sai sót trong công việc. Lão Lý rất bất bình nhưng không dám chê trách thẳng thừng. Có mấy ngày hắn xin nghỉ, bảo Tô Mạt đi giúp đỡ. Tô Mạt vốn là người cẩn thận nghiêm túc lại có trí nhớ tốt, kiểm hàng viết phiếu đầu vào đấy, chỉ sau một thời gian ngắn đã quen việc, phối hợp với Lão Lý rất ăn ý.

Quân đốc cũng nhìn ra nhưng không tiện nói nhiều. Khi Ngu mũi to quay về, ông ta mắng hắn: "Anh cứ cà lơ phát phơ đi, người ta đã làm hết công việc của anh. Mẹ nó, anh không cẩn thận bị đuổi việc thì đừng có trách!"

Ngu mũi to bị quở trách, ghi hận trong lòng, hắn tìm cơ hội trả thù Tô Mạt.

Một ngày, quân đốc sai Tô Mạt đi vào góc nhà kho kiểm kê điện thoại di động tồn kho. Tô Mạt bận rộn từ sáng sớm đến trưa, các đồng nghiệp đều đi căng tin ăn cơm, xung quanh không một bóng người.

Ngu mũi to đột nhiên xuất hiện, đề Tô Mạt xuống thùng hàng sau lưng. Tô Mạt không kịp phòng bị, hét lên một tiếng. Ngu mũi to bịt miệng cô: "Cô có giỏi thì phản kháng đi, giỏi đến mấy cô cũng chỉ là đàn bà." Nói xong, hắn giơ một tay nắm bóp người Tô Mạt.

Tô Mạt sợ đến mức đầu óc quay cuồng. Cô chỉ biết vùng vẫy đẩy người đàn ông trước mặt, nhưng cừ chi của cô càng kích thích đối phương. Hắn càng ghì chặt người cô. Tô Mạt nhất thời gọi trời không thấu, gọi đất không linh, cô vừa tức giận vừa xấu hổ, đến mức nước mắt trào ra khóe mi.

Đang trong lúc tuyệt vọng, đột nhiên có người lên tiếng: "Anh Ngu, anh điên rồi, người của chị Tùng anh cũng dám động đến. Để chị ấy biết được, anh sẽ không xong đâu."

Ngu mũi to lập tức dừng động tác. Hắn dờ ra một giây, rồi khỏi người Tô Mạt: "Không có gì, tôi chỉ đùa thôi mà..." Nói xong, hắn liền chạy mất.

Tô Mạt run cầm cập đứng dậy, hai tay ôm trước ngực. Cô như con cá bị người khác vớt lên bờ, toàn thân mất hết sức lực, chưa kịp hoàn hồn. Người thanh niên cao lớn vừa mở miệng vội cời áo khoác ngoài khoác lên vai cô: "Ồ đây đều là người thô lỗ, sau này cô nên cẩn thận một chút, đừng ở một mình. Đến giờ ăn cơm hãy đi cùng mọi người."

Tô Mạt gật đầu, vài giây sau mới lên tiếng: "Tiểu...tiểu Trần, cảm ơn anh..."

Người thanh niên mỉm cười: "Cô yên tâm đi, tôi sẽ nói với quân đốc, sau này Ngu mũi to chắc sẽ không dám làm gì cô."

Buổi chiều sau khi biết chuyện, quân đốc trách mắng cháu ông ta ngay trước mặt mọi người, tuyên bố nếu Ngu mũi to còn tái phạm, ông ta sẽ báo cáo cấp trên đuổi việc hắn. Cuối cùng, quân đốc an ủi Tô Mạt, bảo đảm sẽ không để xảy ra sự việc tương tự, hy vọng cô bỏ qua.

Tô Mạt cảm thấy buồn nôn khi nhìn mặt Ngu mũi to, cô hận đến mức không thể xông lên tát cho hắn vài cái. Nhưng cô chợt nghĩ, cô mới vào công ty, nếu làm lớn chuyện, liệu có gây phiền phức cho Tùng Dung? Bản thân sẽ bị mất bát cơm? Bây giờ mất việc quay về nhà xưởng nhỏ của ông cậu, đến lúc nào cô mới có thể ngóc đầu. Hơn nữa, cô đã gọi điện thông báo với bố mẹ vừa đổi công việc, mức lương cũng cao hơn, sau này cô có thể gửi nhiều tiền về nhà...Nghĩ đến đây, Tô Mạt nhất thời không biết làm thế nào.

Thấy Tô Mạt lộ vẻ phân vân, quân đốc lại lên tiếng dẹp yên vụ này.

Sau sự việc đó, hễ nhìn thấy đám đàn ông vạm vỡ thô kệch là Tô Mạt nổi da gà. Sự phẫn nộ trong lòng cô khó bề dẹp yên, ngủ đi nghĩ lại, cô định nhờ Tùng Dung đổi công việc khác. Chỉ cần không ở nơi tụ tập nhiều đàn ông như vậy, cô chuyển đi đâu cũng được.

Mấy ngày hôm đó đứng dịp Tùng Dung đi công tác, Tô Mạt chỉ còn cách đề cao cảnh giác. Thứ nhất, cứ nhìn thấy Ngu mũi to từ phía xa là cô vòng đi đường khác. Thứ hai, cô bỏ công sức dùng xe nâng đưa hàng đến chỗ đồng nghiệp mới tiến hành kiểm kê.

Đến giờ ăn trưa, anh chàng từng giúp Tô Mạt là tiểu Trần đợi cô cùng đi ăn cơm. Vào giờ làm việc, anh ta luôn quanh quẩn ở bên cô, cự ly không xa không gần. Tầm chạng vạng tối, sau khi tan ca, tiểu Trần không nhịn nổi, mời Tô Mạt đi xem phim.

Tô Mạt ngần ngại. Tuy đã sớm nhận ra tiểu Trần có cảm tình với mình nhưng cô không để tâm. Bây giờ cô chỉ một lòng một dạ kiếm tiền nuôi gia đình, cô lập tức từ chối mà không hề nghĩ ngợi.

Tiểu Trần tỏ ra thất vọng: "Rồi sẽ có ngày cô nhận lời tôi." Anh ta không miễn cưỡng, trong giờ làm việc vẫn đề ý chăm sóc Tô Mạt.

Tô Mạt cảm thấy không thể kéo dài. Lúc tan ca, cô về sớm hơn một chút, đi thẳng tới tòa văn phòng tìm Tùng Dung. Không bao lâu sau, Tô Mạt gặp Tùng Dung và mấy người đồng nghiệp đi ra ngoài. Chị ta mặc bộ đồ công sở tinh tế, trái ngược bộ dạng ủ rũ của Tô Mạt. Tô Mạt cúi đầu, khách sáo chào hỏi một tiếng. Tùng Dung không đáp lại, thậm chí chẳng thèm nhìn Tô Mạt, chỉ tập trung trò chuyện với đồng nghiệp. Tô Mạt đành cất cao giọng: "Giám đốc Tùng!"

Lúc này Tùng Dung mới quay đầu, cất giọng lạnh nhạt: "Chuyện gì?"

Tô Mạt mỉm cười: "Không biết chị có thời gian, tôi muốn mời chị ăn cơm để bày tỏ lòng biết ơn."

Tùng Dung tỏ ra ngạc nhiên một cách khoa trương: "Cám ơn tôi? Cám ơn tôi gì chứ?"

Tô Mạt nói: "Cám ơn chị đã giới thiệu công việc cho tôi."

Tùng Dung tựa hồ bây giờ mới nhớ ra, chị ta nói thân nhiên: "Khỏi cần, loại công việc hạ đẳng như vậy, chỉ cần cô muốn là có thể vào làm. Tôi đâu tốn công sức gì. Hơn nữa tôi và cô cũng không thân quen."

Tô Mạt rơi vào tình huống khó xử.

Người xung quanh đều đưa mắt quan sát cô, thần sắc lộ vẻ hai năm rõ mười. Đến quản đốc của nhà kho cũng chạy tới xem trò vui. Tô Mạt đỏ mặt, định tiếp tục mở miệng nhưng Tùng Dung đã quay người bỏ đi.

Mọi người giải tán, quản đốc cười cười gật đầu với Tô Mạt, chậm rãi đi qua người cô.

Kể từ hôm đó, công việc của Tô Mạt ở nhà kho không dễ dàng. Đàn ông làm gì, cô cũng phải làm y như vậy, công việc nhẹ nhàng không đến lượt, không có sức lực còn bị người khác giễu cợt. Tô Mạt nổi tính quật cường, không chịu cúi đầu, ép bản thân thích nghi hoàn cảnh. Ngày này qua ngày khác, bàn tay cô trở nên thô ráp, sức lực tăng lên, giọng nói cũng to hơn. Cô còn học cách sử dụng cân ngàn tấn và lái xe nâng.

Tiểu Trần luôn nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt thông cảm, thỉnh thoảng chạy đến giúp cô. Anh ta cũng bị đám công nhân chê cười nhưng vẫn không rút lui. Đối với Tô Mạt, tình bạn của anh ta như tia sáng lóe lên trong tăm tối.

Hai người dần dần ở bên nhau nhiều hơn, thường cùng nhau đi ăn cơm, giờ nghỉ trưa trò chuyện vui vẻ. Một ngày, Thanh Tuyền ở đầu kia điện thoại cất giọng lạnh lùng: "Mẹ ơi!". Tô Mạt cầm điện thoại, lắng nghe tiếng nói trong trẻo của con gái, gương mặt tươi cười rạng rỡ.

Tiểu Trần ở bên cạnh cúi đầu ăn cơm. Đợi cô cúp máy, anh ta hỏi: "Cô có con thật sao? Bọn họ nói cô đã từng ly hôn, chuyện này có thật không?" Về mặt anh ta rất kỳ lạ.

Tô Mạt thân nhiên cười cười: "Tôi có con gái ba tuổi..."

Cô còn chưa dứt lời, người thanh niên đó đã cầm bát đứng dậy đi mất.

Trong nhà ăn, Tô Mạt nghe thấy mấy người đàn ông túm tụm vào một bàn cười đùa. Có người hỏi: "Tiểu Trần, sao trông anh buồn bực thế, anh không định theo đuổi cô ta nữa à?"

Người thanh niên có nụ cười như ánh mặt trời đó tuyên bố thẳng thừng: "Đôi giày rách ấy mà, chú thích thì cứ theo đuổi, tôi đây chẳng thèm."

Tô Mạt bị cô lập một cách triệt để.

Kể từ lúc tiểu Trần bày tỏ thái độ trước mặt mọi người, Ngu Ngu mũi to không còn kiêng dè, thường xuyên bới móc gây chuyện với Tô Mạt. Một lần, Lão Lý không nhịn nổi, miễn cưỡng nói một câu: "Tiểu Ngu, cậu cũng thật là, bây giờ là giờ làm việc, cậu đừng đùa giỡn nữa. Nếu bị đồn ra ngoài sẽ không hay, lãnh đạo biết được, chú cậu sẽ rất khó xử."

Tiểu Ngu hừ một tiếng, ra vẻ chăm chú làm việc. Nào ngờ nhân lúc không ai để ý, hất nhỏ một bãi dôm vào chân Tô Mạt.

Tô Mạt vốn âm ức từ lâu nhưng cô luôn nhẫn nhịn. Bây giờ máu trên toàn thân phảng phất dồn về đại não, bùng phát trong giây lát. Cô đột ngột đứng bật dậy, động tác mạnh đến nỗi cái ghế cô đang ngồi đổ xuống đất. Mọi người đều dừng công việc, dồn ánh mắt về phía cô.

Tô Mạt cầm que hàn điện đang sử dụng chỉ thẳng vào mặt Ngu Ngu mũi to, cất giọng run run: "Lau sạch."

Ngu Ngu mũi to ngẩn người, nhưng hần lập tức tiến lên hai bước, nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt thách thức.

Bàn tay cầm que hàn của Tô Mạt bắt đầu run rẩy. Tuy nhiên, cô vẫn nghiêm giọng: "Lau sạch."

Nhận ra sự biến đổi của Tô Mạt, Ngu Ngu mũi to lập tức gờ tay, định nắm lấy cổ tay cô. Tô Mạt nghiêng rằng, đâm mạnh que hàn vào cánh tay Ngu Ngu mũi to. Cô vốn là người hiền lành nên không dùng sức, nhưng Ngu Ngu mũi to vẫn bị bỏng, hần kêu lên một tiếng rồi nhảy tránh sang một bên.

Người bên cạnh tiến lại gần túm tay Tô Mạt. Cô lập tức giật lại, vung que hàn điện tứ phía, khiến những người xung quanh phải lùi lại phía sau vài bước. Tô Mạt cố gắng trấn tĩnh, cất cao giọng: "Tay họ Ngu ưc hiếp người khác không phải ngày một ngày hai, mất việc thì mất việc, tôi cũng phải phản ánh với cấp trên. Chúng ta là xã hội pháp trị, tôi không tin một công ty lớn như vậy lại không để ý đến thanh danh..."

Quản đốc vội vàng hạ giọng dàn hòa: "Đầu phải là chuyện to tát gì. Đồng nghiệp thân quen đùa giỡn ấy mà. Nó không giữ vệ sinh nhỏ dôm lung tung, cô cũng làm nó bị bỏng, coi như huê nhau. Mọi người mau đi làm việc, sắp đến giờ nghỉ rồi, phải làm xong công việc đấy."

Đây là lần đầu tiên trong đời, Tô Mạt xảy ra tranh chấp với cả đám đàn ông. Trong lòng cô không khỏi sợ hãi, đôi chân tựa hồ đứng không vững. Quản đốc dò xét thần sắc của cô, nhân lúc cô phân tâm, ông ta lập tức đoạt lại que hàn. Sau đó ông ta lại lớn tiếng, ra lệnh giải tán đám đông.

Lão Lý tiến lại gần, nói nhỏ: "Cháu hãy bỏ qua đi, cậu ta cũng bị thương rồi. Bây giờ mà gây lớn chuyện, cháu lại thành người chẳng có lý lẽ. Cháu là phụ

nữ, một mình cháu không đâu lại bọn họ đâu."

Sống lưng Tô Mạt toát mồ hôi lạnh, cô chậm rãi ngồi xuống ghế, trong lòng thầm nghĩ không thể ở lại nơi này. Nhưng cô không muốn quay về xưởng may của cậu, vì vậy cô tạm thời tiếp tục làm việc ở kho hàng đồng thời ra sức gửi đơn xin việc. Chỉ có điều, bây giờ cô rơi vào tình trạng "cao không tới thấp không thông", tìm công việc thích hợp đâu có dễ dàng.

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngưu mũi to không còn kiểm soát gây chuyện với Tô Mạt, Lão Lý cũng tự động giúp đỡ cô, những người công nhân khác tỏ ra khách sáo với cô, không còn bàn tán nói xấu cô như trước. Thậm chí có đồng nghiệp lần la tán gẫu với cô. Tô Mạt chẳng để ý đến bọn họ, chỉ tập trung làm tốt phận sự của mình, mong mỗi thời gian trôi càng nhanh càng tốt..

Buổi chiều có công ty hẹn phỏng vấn, Tô Mạt lo không hoàn thành công việc nên tranh thủ làm vào giờ nghỉ trưa. Sau khi kiểm kê hàng trong kho, Tô Mạt chuyển hàng đến giá để hàng ở gần cửa. Giá để hàng cao mấy mét, bên trên xếp đầy thùng giấy. Đầu bên kia có một người lên lút treo lên cầu thang tới nơi cao đẩy thùng giấy ra bên ngoài. Khi thùng giấy sắp rơi xuống, người đó nhẹ chân nhẹ tay trốn mất.

Tô Mạt không hề phát giác. Cô cho rằng đây là cửa ra vào nhà kho, bên ngoài có nhiều công nhân đi lại, Ngưu mũi to chắc không dám làm càn. Tô Mạt đứng một chỗ, cúi đầu kiểm kê sản phẩm. Trong khi đó, thùng giấy ở bên trên mất thăng bằng rơi ụp xuống.

Tô Mạt giật mình, vô ý thức giơ tay lên đỡ. Một tiếng "rắc" vang lên, Tô Mạt có cảm giác đau đớn như kim châm muối xát, đầu óc cô choáng váng quay cuồng. Ngay lập tức có người chạy vào, xung quanh náo loạn.

Tay phải của Tô Mạt bị gãy xương. Cô lập tức được đưa đi bệnh viện, tốn mất mấy ngàn tiền viện phí. Tô Mạt về nhà nằm hai ngày, công ty im hơi lặng tiếng. Tô Mạt gọi điện thoại đến công ty, người quản đốc nghe máy, nói khéo cô cứ ở nhà nghỉ ngơi, dù sao bên chúng tôi cũng không thiếu người, chúng tôi đã thông báo với bộ phận tài vụ kết toán tiền lương của cô trong tháng này.

Tô Mạt giật mình, biết bản thân đã bị mất việc như ý nguyện của cô. Có điều hôm sau, cô lại nhận được thông báo yêu cầu bồi thường tổn thất hàng hóa của công ty, Tô Mạt tức đến mức nội thương. Cô không nhịn nổi, xuống giường thay bộ quần áo sạch sẽ, buộc chặt vải băng treo cánh tay, chuẩn bị đi công ty hỏi rõ tình hình.

Ông Chung và Chung Minh đều tức giận. Hai người bàn nhau cùng Tô Mạt đi công ty đòi công bằng. Đám công nhân ở nhà kho hoặc là im bất động không liên quan đến bản thân, hoặc là đổ hết trách nhiệm cho Tô Mạt, chỉ trích cô không cẩn thận, khiến hàng hóa bị hỏng hóc.

Chung Minh vốn là người nóng tính. Cô không chịu nổi, đứng chắn trước Tô Mạt cất cao giọng cãi lộn, thậm chí suýt động thủ với đám đàn ông.

Một bên vô cùng âm ỉ, một bên chứng cứ rành rành, hai bên co kéo, âm ỉ đến tận phòng nhân sự. Người quản lý nhân sự nhắm mắt mở một mắt đẩy hết trách nhiệm, đưa ra báo cáo điều tra, trên đều là chứng cứ bất lợi đối với Tô Mạt, trong khi đó không nhắc một chữ đền bồi thường tai nạn lao động.

Tô Mạt biết có người giở trò nhưng cô không đủ chứng cứ.

Ông cậu cũng hết cách, đề nghị đi tìm Tùng Dung, hy vọng vẫn còn cơ hội cứu vãn. Ông lo con gái mình nói chuyện không khéo dễ đắc tội người khác, liền dỗ Chung Minh về nhà trước. Tô Mạt và cậu tìm đến văn phòng Tùng Dung. Tùng Dung đang bận tới mất tới mũi. Nhìn thấy Tô Mạt, chị ta cất giọng lạnh lùng: "Cô đến đây làm gì?"

Tô Mạt đáp: "Tôi đến để đòi công bằng cho bản thân."

Tùng Dung cười: "Tôi đâu có quản lý công việc của cô, cô tìm tôi có tác dụng gì chứ? Cô đừng tốn công vô ích, suốt ngày chạy đến ảnh hưởng đến công việc của người khác."

Nghe câu này, trong lòng Tô Mạt tràn ngập nỗi âm ỉ, viền mắt cô đỏ hoe.

Ông Chung chỉ còn cách cất giọng mềm mỏng: "Quản lý Tùng, chúng tôi cũng biết cô bận, không nên đến làm phiền cô. Nhưng chúng tôi thực sự không có cách nào khác, cháu gái tôi phải nuôi gia đình..." Ông chưa nói hết câu đã bị Tô Mạt ngăn lại.

Tô Mạt cố gắng đè nén tâm trạng, nói rõ ràng từng từ một: "Quản lý Tùng, trước đây tôi làm thuê ở nhà chị, sau đó chị giới thiệu cho tôi công việc này, tôi luôn biết ơn chị. Tôi cảm thấy một người phụ nữ như chị quả thật không dễ dàng, chị vừa làm cha lại vừa làm mẹ, sự nghiệp vẫn xuất sắc như vậy. Có lúc, tôi thật sự coi chị là tấm gương đáng để học tập. Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy con người chị..."

Tùng Dung liếc Tô Mạt: "Con người tôi làm sao?"

"Chị..." Tô Mạt chưa kịp nói hết câu, đằng sau có người gõ cửa, cô thư ký đi vào: "Quản lý, khách hàng đến rồi, Vương Tổng đang đợi chị ở văn phòng."

Tùng Dung "ờ" một tiếng, sau đó lầm bầm: "Hôm nay Vương tổng đến sớm thật đấy." Chị ta thu dọn tài liệu trên bàn, chẳng thèm ngẩng đầu: "Cô đi đi, chuyện này tôi không thể can thiệp. Lẽ nào cô không rõ nên tìm ai không nên tìm ai hay sao? Cô đã muốn gây âm ỉ thì phải tìm đúng người." Tùng Dung kiểm tra tập tài liệu trên tay, nói nhỏ một câu: "Có những người sống mấy chục năm cũng vô ích, hề có chuyện là gọi cả người nhà ra mặt, tưởng đây là nhà trẻ sao?"

Tô Mạt vẫn còn tức giận nên cô nhất thời không có phản ứng. Một lúc sau, cô mới hiểu ý Tùng Dung, lập tức quay người đi ra cửa. Ông Chung dù sao

cũng là người từng trải, vội vàng cảm ơn Tùng Dung rồi đi theo Tô Mạt ra ngoài. Tô Mạt hỏi cô thư ký một hồi, mới biết phòng hội nghị ở đâu.

Thời gian này, ông Chung tương đối vất vả với xưởng quần áo nên mặt mũi tiêu tụy. Tô Mạt rất áy náy, mời cậu xuống dưới đại sảnh chờ cô, nói cô đi gặp ông chủ thương lượng, nếu không xong sẽ nhờ cậu giúp đỡ. Ông Chung hơi do dự, nhưng bất gặp thái độ kiên quyết của cháu gái nên đành nghe theo.

Tô Mạt đi vào thang máy lên tầng tám. Cô quan sát bản thân qua bức tường bóng loáng như gương trong thang máy. Trước mặt cô là người phụ nữ mặc quần dài áo sơ mi cũ, tay treo lưng lửng trước ngực, bộ dạng dờ dẩn vô hồn. Cô bắt đầu phân vân, lo lắng bị Tùng Dung chơi đùa. Nhưng cô lại nghĩ, Tùng Dung giúp cô hay không, chị ta cũng chẳng có ích lợi gì, lẽ nào chị ta động lòng trắc ẩn? Tô Mạt nhất thời không biết làm thế nào. Cô nghĩ chẳng lẽ bây giờ cô cũng chẳng còn gì cả, cứ đánh cược một lần, biết đâu có thể được miễn khoản tiền bồi thường tổn thất hàng hóa, những việc khác tính sau.

Tô Mạt hít một hơi sâu, rời khỏi thang máy, đến trước cánh cửa gỗ lim màu tối mờ. Tầng này rất yên tĩnh, bên trong vọng ra tiếng nói chuyện. Tô Mạt nhìn chằm chằm tay nắm cửa màu vàng lấp lánh một lúc, cuối cùng lấy hết dũng khí, gõ cửa “cộc... cộc” mấy tiếng.

Vài giây sau, bên trong có người mở miệng. Tô Mạt nghe có người nói hai tiếng “mời vào” với giọng điệu bình thản, cô bỗng hoảng loạn.

Giọng nói của người đàn ông ở trong phòng rất trẻ trung, lại có một vẻ chất phác, thu hút khó diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ bất ngờ

Tô Mạt nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, đẩy cửa đi vào. Người trong phòng hội nghị nhất loạt ngừng đầu nhìn cô.

Bên bàn làm việc có hai người đàn ông và hai người phụ nữ đang ngồi. Hai người đàn ông tư thế thoải mái, hai cô gái trẻ ngồi thẳng người nghiêm trang, trước mặt họ là tập tài liệu và laptop. Cảnh tượng trong phòng đơn giản và nghề nghiệp hóa, nhưng có một vẻ kỳ lạ khó diễn tả. Sau này Tô Mạt hồi tưởng lại, tìm hiểu nguyên nhân tại sao lúc đó cô lại cảm thấy kỳ quái. Ngâm nghĩ mãi, trong ký ức của cô cũng chỉ đọng lại đôi môi đỏ mọng và đôi mắt màu đen của hai cô thư ký.

Bọn họ rất xinh đẹp, như bước ra từ cuộc thi hoa hậu.

Bốn người trong phòng nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt kinh ngạc. Đến khi nhìn rõ dung nhan của hai người đàn ông, Tô Mạt không khỏi sửng sốt.

Ánh mắt Tô Mạt lướt qua Thượng Thuần, dừng lại ở người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở vị trí chủ tọa vài giây. Tô Mạt từng gặp anh ta hai lần, một lần anh ta đi nhà xưởng tìm cậu cô. Lúc đó mặc dù anh ta không hề mở miệng nhưng cô tự động có cảm tình với anh ta. Lần thứ hai gặp ở chỗ Mạc Uy Thanh, anh ta đưa người bạn say rượu về nhà.

Vào thời khắc này, Tô Mạt chợt ý nghĩ, người đàn ông trước mặt chắc là người dễ nói chuyện.

Đôi mắt đen đầy vẻ hiếu kỳ của người đàn ông dừng lại ở vài băng trắng buộc tay Tô Mạt, rồi lại chuyển lên mặt cô. Anh ta vẫn không mở miệng.

Thượng Thuần là người lên tiếng trước. Hắn mỉm cười với người bạn đồng thời là đối tác ở bên cạnh: “Ồ, đây chẳng phải là cô giúp việc nhà tôi hay sao? Sao cô ta lại có mặt ở nơi này? Tôi nhớ ra rồi...nhà tôi đột nhiên đổi người giúp việc khác, lẽ nào bị cậu kéo về đây?”

Người đàn ông trẻ tuổi cười: “Tôi không hề hay biết vụ này.” Anh ta lại một lần nữa nhìn Tô Mạt, thần sắc nghi hoặc, tựa hồ khích lệ cô mở miệng giải thích.

Tô Mạt do dự vài giây rồi lên tiếng: “Vương tổng?”

Người đàn ông trẻ tuổi gật đầu, thái độ rất nhã nhặn: “Là tôi.”

Ban đầu, Tô Mạt vốn tương đối bình tĩnh. Nhưng không hiểu tại sao sau khi nghe anh ta nói, cô đột nhiên trở nên căng thẳng. Cô lắp bắp kể lại sự việc. Tô Mạt ăn nói không mấy gãy gọn, nhưng đối phương nhẫn nại lắng nghe. Cuối cùng, người đàn ông trẻ tuổi chau mày: “Tôi không biết xảy ra chuyện này, nhưng tôi không thể chỉ nghe một phía từ cô. Tôi phải tìm người khác tìm hiểu tình hình. Hay là như vậy đi, bây giờ tôi còn bận tiếp khách, buổi chiều cô đến đây...”

Trong lúc Tô Mạt và người đàn ông trẻ tuổi nói chuyện, Thượng Thuần không rời mắt khỏi cô. Bất gặp vẻ mặt nhợt nhạt của Tô Mạt, hắn bắt gặp ánh cười xen ngang: “Vương Tư Ngụy này, cậu hay thật đấy, bắt một cô gái yếu ớt đi làm việc chân tay nặng nhọc ở nhà kho, cậu dùng người chẳng đạt yêu cầu một tý nào. Cậu hãy nhìn cánh tay mảnh mai của cô ấy đi. Hừm, cậu nhẫn tâm hành hạ người ta như vậy sao?”

Vương Tư Ngụy liếc Thượng Thuần một cái, miệng vẫn cười cười. Cuối cùng anh ta hỏi Tô Mạt: "Giám đốc Tùng giới thiệu cô vào làm à?"

Tô Mạt không thoải mái khi bị Thượng Thuần nhìn chằm chằm. Cô cúi đầu trả lời: "Cũng có thể nói là vậy."

Vương Tư Ngụy không bận tâm đến câu trả lời nước đôi của cô, anh ta nói: "Cô cứ về nghỉ ngơi trước đi, công ty có quy định của công ty. Chiều nay phòng nhân sự sẽ có câu trả lời cho cô."

Nghe câu trả lời ngắn gọn của Vương Tư Ngụy, Tô Mạt đoán không ra ý tứ của anh ta, cô buột miệng: "Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn đòi lại công bằng. Nếu các anh còn bắt tôi bồi thường tổn thất hàng hóa..."

Vương Tư Ngụy lịch sự cắt ngang lời cô: "Tôi tiêu thư, tôi còn bận công việc." Tựa hồ sợ cô nghe không rõ, anh ta nói rành rọt từng từ một: "Chiều nay phòng nhân sự sẽ gọi điện thoại cho cô, được chưa?"

Tô Mạt sợ chọc giận anh ta, bắt đầu đi gạt đầu, quay người đi ra cửa.

Tô Mạt xuống đại sảnh tìm ông Chung, kể lại cuộc trò chuyện vừa rồi. Ông Chung nhún mày lắc đầu: "Nghe qua là biết người ta thoái thác trách nhiệm, lời nói không đáng tin cậy một chút nào, cứ để cậu đi nói chuyện với bọn họ."

Tô Mạt vội ngăn cậu: "Người cháu vừa gặp hình như là giám đốc công ty, chính là người lần trước đến tìm cậu, tên Vương Tư Ngụy."

Ông Chung ngăn người: "Vương Tư Ngụy? Sao thằng đó lại tham dự vào vụ này?"

Tô Mạt hơi tò mò: "Cậu và anh ta có mối quan hệ làm ăn à?"

Ông Chung thở dài: "Không phải". Ông không giải thích rõ, Tô Mạt cũng không tiện hỏi nhiều. Một lúc sau, ông Chung lên tiếng: "Chúng ta về nhà đợi đi, xem thằng đó nói thế nào, không xong thì chúng ta lại đến đây."

Tô Mạt gạt đầu, trong lòng thấp thỏm không yên. Về đến nhà, cô cầm điện thoại di động đợi suốt buổi chiều. Đến tầm chạng vạng tối, điện thoại mới đổ chuông, Tô Mạt còn chưa nhìn kỹ số điện thoại đã lập tức bắt máy, là Tùng Dung gọi tới.

Tùng Dung vẫn giữ ngữ điệu thờ ơ quen thuộc, chị ta nói thẳng: "Bên nhà kho nói không cần cô nữa."

Tô Mạt im lặng chờ đợi.

Tùng Dung nói tiếp: "Dù bọn họ chấp nhận, bây giờ cô cũng chẳng thể làm việc ở đó. Phòng tiêu thụ sản phẩm của tôi vừa có một người nghỉ để, cô đến đây đi!"

Tô Mạt giật mình, không ngờ sự việc lại biến chuyển bất ngờ như vậy. Nhưng cô không bộc lộ ngay tâm trạng như trước, mà bình tĩnh hỏi: "Chuyện bồi thường thì sao?"

Tùng Dung nói: "Cô cầm hóa đơn viện phí đến đây, công ty sẽ thanh toán cho cô."

Lúc này, Tô Mạt mới hoàn toàn yên tâm. Tùng Dung nói câu này, có nghĩa việc hàng hóa hỏng hóc không liên quan đến cô. Tô Mạt hỏi tiếp: "Bao giờ tôi có thể đi làm?"

Tùng Dung tỏ ra khách sáo: "Không vội, cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn rồi tính sau. Khi nào đến công ty, cô nhớ đi phòng nhân sự báo cáo trước."

Tô Mạt cúp điện thoại, lập tức thông báo tin vui với người nhà. Chung Minh rất vui mừng, nói ông chủ của Tô Mạt có tình người. Ông Chung không tỏ ra mừng rỡ như lần trước, ông chỉ dặn dò Tô Mạt làm việc tử tế, chú ý giữ gìn sức khỏe, đồng thời cẩn thận trong mối quan hệ với đồng nghiệp.

Buổi tối, Chung Minh gọi đầu cho Tô Mạt, hai chị em tâm sự một lúc. Nhớ đến chuyện ngày hôm đó, Tô Mạt nói: "Minh Minh, thì ra Vương tổng quen biết cậu, trước đây anh ta từng đến nhà xưởng. Chính là người xuất hiện vào hai tháng trước, lúc đó em ở tầng trên..."

Chung Minh hơi ngây ra, cô vắt khô khăn mặt, treo lên giây phơi mới mở miệng: "Vậy sao?"

Mười ngày sau, Tô Mạt bắt đầu đi làm. Tay phải cô còn buộc một thanh nẹp nhưng không gây trở ngại lớn. Công việc hiện tại khiến cô có bàn làm việc và laptop riêng, môi trường cũng khác hoàn toàn. Nhìn bàn làm việc gọn gàng ngăn nắp, Tô Mạt cảm thấy tràn đầy sinh lực, tinh thần mong mỏi kiếm tiền lại ngóc đầu dậy.

Tuần đầu tiên, nhiệm vụ của Tô Mạt là nghiên cứu khách hàng trong hệ thống quản lý quan hệ khách hàng của công ty, tiếp theo là học thuộc thông tin về sản phẩm. Đối với Tô Mạt, đây không phải công việc khó khăn, tương đối phù hợp với chuyên ngành của cô. Linh kiện điện tử không xa lạ với cô, xem đi xem lại vài lần là có thể ghi nhớ đại khái. Chỉ có khâu khách hàng là cô chưa từng tiếp xúc bao giờ nên phải bỏ nhiều công sức.

Khi chính thức bước vào công việc, Tô Mạt phụ trách gửi thông tin sản phẩm qua email cho khách hàng, gọi điện thoại liên hệ khách hàng mới, hoặc làm những việc vặt như photo tài liệu, gửi email giúp nhân viên cũ... Mặc dù là người mới nhưng Tô Mạt cũng có chỉ tiêu bán hàng, mỗi tháng mỗi tuần đều bị sát hạch thành tích tiêu thụ, công việc không hề dễ dàng.

Đối với Tô Mạt, tiếp thị sản phẩm qua điện thoại là một quá trình gian nan. Đầu kia điện thoại gồm những con người và giọng nói khác nhau, thứ bất biến

duy nhất chính là ngữ khí và thái độ lạnh lùng hà khắc. Sau khi bị từ chối hết lần này đến lần khác, Tô Mạt dần trở nên nhụt chí, trạng thái tâm lý bắt đầu mất thăng bằng. Thành tích tiêu thụ của cô luôn xếp cuối cùng, thua xa các đồng nghiệp ở phòng bán hàng. Cô thậm chí đứng trước nguy cơ không giữ nổi công việc.

Khoảng thời gian đó, Tô Mạt thường giật mình tỉnh giấc vào lúc nửa đêm. Sau khi tỉnh dậy, cô lại nghĩ đến công việc, càng khó chìm vào giấc ngủ. Mỗi lúc trời sáng chuẩn bị đi làm, cô luôn hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Buổi sáng hôm nay, Tô Mạt bỗng dưng nhận được điện thoại. Cô hít một hơi sâu, bấm nút nghe máy, đồng thời cất giọng dịu dàng và chân thành. Ai ngờ đầu kia truyền tới mấy câu tiếng Trung pha lẫn tiếng Anh không rõ ràng. Tô Mạt nghe mãi mới hiểu đại khái: một người nước ngoài tình cờ xem thông tin sản phẩm trong email, tỏ ra có hứng thú với mấy sản phẩm mới của công ty. Tên của khách hàng nước ngoài đó tương đối dài, Tô Mạt không kịp ghi lại. Đối phương cũng không có lòng kiên nhẫn nói tiếng Trung ngọt ngào, bắt đầu xỏ một tràng tiếng Anh.

Tô Mạt hoàn toàn mờ mịt. Bao nhiêu năm qua cô không động đến tiếng Anh, thời đại học cũng chỉ vượt qua cấp bốn, từ vựng và ngữ pháp đều trả sạch cho thầy từ lâu. Thấy không thể giao lưu với cô, đối phương bắt đầu sốt ruột, đến cuối cùng ngữ khí đầy mùi "thuốc súng". Tô Mạt cảm chặt tai nghe điện thoại, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, sắc mặt vô cùng ngượng ngùng.

Tùng Dung tiến lại gần, giật tai nghe trong tay Tô Mạt, trực tiếp nói chuyện với khách hàng. Hai người hàn huyên một hồi mới đi vào vấn đề chính, xem ra đây là khách quen của công ty. Tô Mạt mất hết thể diện, đứng cũng dờ ngời cũng dờ. Tùng Dung liếc cô một cái, cười nói với khách hàng: "Mong ngài thông cảm, người vừa rồi là đồng nghiệp mới. Xin ngài hãy quên đi chuyện không vui. Bây giờ, chúng ta thảo luận vấn đề chiết khấu..."

Tùng Dung khéo léo giành được hợp đồng. Sau khi bỏ tai nghe, chị ta chẳng hề nhìn Tô Mạt. Nhưng lúc rời đi, chị ta buông một câu: "Sinh viên tốt nghiệp đại học, còn là giáo viên cơ đấy, trình độ tiếng Anh kiểu gì thể không biết?"

Các đồng nghiệp trong văn phòng bề ngoài cúi làm việc nhưng thực chất về tai nghe trò vui. Tô Mạt đỏ mặt, ngồi xuống ghé thần thờ nửa ngày, đến buổi trưa vẫn chưa lấy lại tinh thần. Ăn cơm không có khẩu vị, cô quay về văn phòng tìm trên mạng số điện thoại của trung tâm Anh ngữ. Sau khi gọi điện thoại ghi danh học tiếng Anh, trong lòng Tô Mạt mới dễ chịu một chút.

Chứng kiến thái độ khinh mạn của Tùng Dung với Tô Mạt, người xung quanh càng thoải mái sai bảo cô, chốc lại kêu cô pha cà phê, lát lại nhờ cô đi photo tài liệu. Tô Mạt nhẫn nhịn, cầm quyền tài liệu đi sang phòng photo

Tô Mạt chống hai tay lên máy photocopy, tia sáng quét hình chói mắt xuyên qua tờ giấy trắng hắt lên mặt cô. Cô lại giờ vài trang đặt xuống máy, chờ đợi máy photo tài liệu.

Tô Mạt nhìn chằm chằm vào luồng sáng đó, cho đến khi hoa mắt chóng mặt. Luồng sáng đột nhiên dừng lại.

Tô Mạt định thần, ngồi xồm xuống gõ gõ một lúc, máy photo vẫn bãi công. Làm việc gì cũng không thuận lợi, cô vừa bức tức vừa sốt ruột. Đúng lúc chân tay luống cuống, đằng sau đột nhiên có người đi tới, một giọng đàn ông bình thản vang lên: "Lại hỏng rồi à?"

Tô Mạt quay đầu, kinh ngạc quên cả chào hỏi. Vương Tư Ngụy đã đi đến bên cạnh cô. Kể từ lần trước, Tô Mạt không gặp anh ta. Hình như anh ta rất ít khi đến công ty, có đến hai văn phòng cũng cách mấy tầng, rất khó gặp mặt.

Hôm nay, Vương Tư Ngụy không chỉnh tề như bữa trước, anh ta mặc áo sơ mi đóng thùng, không thắt cà vạt, cổ áo hơi mở rộng, khiến thân hình anh ta càng trở nên cao gầy. Khi anh ta tiến lại gần, mang lại cảm giác đè nén cho người khác.

Tô Mạt vội vàng tránh sang một bên. Vương Tư Ngụy quan sát máy photo, bấm vài nút nhưng vẫn không có kết quả. Cuối cùng, anh ta giờ chân đạp máy photo một cái. Cổ máy kêu một tiếng, như bệnh nhân buồn ngủ thở hắt ra, cuối cùng cũng có chút sức sống.

Vương Tư Ngụy quan sát một lúc, mở miệng nói: "Vẫn là chiêu này có tác dụng, cô có thể thử xem sao."

Tô Mạt miễn cưỡng cười cười: "Cám ơn Vương tổng." Nhớ đến chuyện lần trước, trong lòng cô rất cảm kích, nhưng không biết cảm ơn thế nào.

Vương Tư Ngụy cầm tập tài liệu: "Trang nào cũng cần photo à?"

Tô Mạt gật đầu.

Vương Tư Ngụy bỏ tập tài liệu vào khe cắm bên cạnh máy photo: "Chỗ này có thể tự động lật giờ, không cần dùng tay lật từng trang."

Lúc này, Tô Mạt mới nhìn thấy nút tự động lật trang, chữ ở trên đó đã bị mờ đi. Cô đỏ mặt, vội giờ tay thao tác, đồng thời cảm ơn Vương Tư Ngụy.

Vương Tư Ngụy cười cười: "Cô cứ bận việc đi." Nói xong, anh ta quay người đi ra ngoài.

Tô Mạt không thể kiềm chế, quay đầu dõi theo bóng lưng của người đàn ông đó. Vài giây sau cô mới định thần, sắp xếp lại tài liệu vừa được photo, đóng thành quyển. Tâm trạng của cô trở nên tốt hơn.

2.

Sau hai tháng nếm đủ mùi vị bị khách hàng đập điện thoại, Tô Mạt cuối cùng cũng nhận được đơn đặt hàng đầu tiên.

Giá trị đơn đặt hàng tương đối thấp, nhưng khách hàng tương đối khó tính nên Tô Mạt phải bỏ không ít công sức. Cuối cùng, khách hàng nói qua điện thoại: "Tô tiểu thư, tôi cảm thấy giọng nói của cô rất dễ nghe, cô là sinh viên mới tốt nghiệp phải không? Xin thứ lỗi, không phải tôi muốn tìm hiểu chuyện riêng tư của cô, tôi chỉ hơi hiếu kỳ. Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ đến thăm quý công ty, tới lúc đó chắc cô vẫn ở cương vị đấy chứ..."

Tô Mạt nở nụ cười bất lực, nhẹ nhàng ứng đối. Sau khi tháo tai nghe, đồng nghiệp nam ngồi ở bàn đối diện trêu chọc: "Thật sự không nhìn ra cô còn biết ve vãn khách hàng cơ đấy? Nói chuyện điện thoại lâu như vậy, giọng nói có thể vắt ra nước, tôi đoán thẳng cha ở đầu kia nổi da gà thích thú ấy chứ."

Tô Mạt ngẩn người, vội biện bạch: "Tôi đâu có ve vãn." Nhắc đến hai từ cuối cùng, mặt cô nóng ran. Lúc đó, cô chỉ mong kiếm được đơn đặt hàng mà quên hết tất cả. Bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, lời lẽ thái độ của cô có vẻ không nghiêm túc.

Tô Mạt càng nghĩ càng ngượng ngùng. Cô thầm nhắc nhở bản thân, lần sau cố gắng chú ý ngữ khí ngôn từ, để tránh bị người khác cười nhạo. Nhưng đồng nghiệp nữ ở xung quanh cô đều như vậy cả. Kể từ giây phút nghe điện thoại, bọn họ đều từ bỏ bộ dạng thường ngày, lập tức giả giọng ngọt ngào giả tạo. Vậy mà nhiều khách hàng nam đều thích điều này. Tô Mạt cảm thấy bản thân đang hòa nhập vào tập thể. Cô cũng học được mấy chiêu ứng đối đàn ông, vận dụng ưu thế của giới tính tiếp cận mục tiêu. Thay đổi này từ tự phát đến tự giác một cách tự nhiên. Có điều, Tô Mạt không thích bản thân như vậy.

Càng chán bản thân, Tô Mạt càng khâm phục Tùng Dung. Trong mắt cô, Tùng Dung là người đặc biệt nhất trong số các nhân viên nữ ở phòng bán hàng. Người khác không thể giải quyết đơn đặt hàng lớn, chỉ cần chị ta ra mặt là mười phần chắc tám. Chị ta cũng không uốn éo giả tạo như các đồng nghiệp nữ. Ngược lại, Tùng Dung làm việc thường không câu nệ tiểu tiết, khi bàn nghiệp vụ với khách hàng thường tỏ thái độ hào sảng như đàn ông, tựa hồ muốn đối phương quên đi giới tính của chị ta.

Tô Mạt ngưỡng mộ Tùng Dung, nhưng không thể học theo chị ta. Cô chỉ còn cách từ từ tìm ra phương pháp riêng của mình.

Sau ba tháng làm nhân viên bán hàng qua điện thoại, Tô Mạt không còn xúc nổi như trước. Đối diện với sự từ chối của khách hàng, cô cũng không canh cánh trong lòng mà vẫn giữ ngữ điệu hòa nhã vui vẻ. Ngoài ra, cô còn dùng thái độ tích cực đối phó với sự hoạnh hợ của khách hàng, vận dụng câu châm ngôn "biến thành cái quấy" của Tùng Dung.

Tùng Dung nói: "Làm nghề tiêu thụ chính là luyện tim, luyện gan, luyện da mặt, đến cuối cùng luyện thành cái quấy trong chảo dầu. Tức là da thô thịt ráp, mặt mềm tim cứng, không gì có thể xâm nhập."

Trong cuộc họp thường kỳ của phòng, Tùng Dung phát biểu: "Trong các cô các cậu có người mới kiếm được mấy hợp đồng nhỏ đã mừng thầm, còn đường tiếp theo vẫn còn rất dài, chỉ tiêu bán hàng mỗi năm một tăng cao, không muốn dọn đồ cuốn xéo thì mau tôi luyện." Vừa nói, ánh mắt chị ta vừa lướt qua Tô Mạt. Tô Mạt thầm thở dài, tự an ủi bản thân: ít nhất mình cũng đã bắt đầu.

Thời gian trôi qua như thoi đưa, tay Tô Mạt dần trở lại bình thường. Chỉ có điều trong công việc, cô vẫn chưa có cơ hội chính thức tiếp xúc với khách hàng. Cô vẫn "boi lội" ở đây tầng của phòng bán hàng.

Một ngày sau khi tan sở, Tùng Dung nhận được cuộc điện thoại, chị ta lập tức gọi Tô Mạt, nói tối nay ăn cơm với mấy khách hàng, bảo cô đi cùng. Tô Mạt không khỏi kinh ngạc, nhưng Tùng Dung tỏ ra ngạc nhiên hơn cô. Chị ta ngoảnh đầu dò xét Tô Mạt một lúc, miệng lầm bầm: "Trò gì thế này? Tại sao Vương tổng lại gọi cô đi cùng?"

Tô Mạt đương nhiên không có đáp án. Vương Tư Ngụy và Tùng Dung cùng ra mặt tiếp đãi, chứng tỏ khách hàng là nhân vật quan trọng, nhưng tại sao lại kéo theo vô danh tiểu tốt là cô? Tô Mạt nghĩ mãi cũng không thông. Tuy nhiên, trái tim cô bắt đầu đập thành thịch, phảng phất một sự chờ đợi che giấu đã lâu lặng lẽ nổi lên, khiến tâm trạng cô vừa vui mừng vừa bất an.

Tô Mạt về nhà thay quần áo. Để trạng thái tinh thần khá hơn một chút, cô tắm rửa sạch sẽ, trang điểm nhẹ nhàng, buộc tóc gọn gàng, sau đó thay bộ đồ công sở lịch sự.

Tùng Dung lái xe đến đón Tô Mạt. Địa điểm là một câu lạc bộ tư nhân nằm gần bờ biển phía đông thành phố.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, Tô Mạt lập tức cảm thấy bộ đồ trên người cô rất tẻ so với hoàn cảnh nơi này.

Suốt bữa ăn, Tô Mạt khó nuốt trôi. Trong phòng VIP, ngoài Tùng Dung và Vương Tư Ngụy, còn mấy người đàn ông trung niên bụng phệ mặc comple chỉnh tề và ba cô gái trẻ. Tô Mạt chẳng quen biết một ai, chỉ có thể mời rượu theo Tùng Dung. Tùng Dung rất có kinh nghiệm ứng phó tình huống này, sau mấy lượt uống rượu, chị ta đã xác định một đơn đặt hàng.

Tô Mạt lặng lẽ quan sát tỉ mỉ cử chỉ và lời ăn tiếng nói của Tùng Dung. Trong khi cô vẫn chưa tiêu hóa hết, bộ dạng thiếu tập trung của cô khiến một người hiểu nhầm.

Vương Tư Ngụy ngồi bên cạnh ghé sát Tô Mạt hỏi nhỏ: "Cô cảm thấy rất vô vị đúng không?" Anh ta uống không ít rượu, gương mặt hơi đỏ bừng, đôi mắt đen đập dềnh như sóng nước, khiến trái tim Tô Mạt cũng xao động theo.

Tô Mạt cúi đầu: "Tôi không cảm thấy vô vị, tôi vẫn luôn nghe mọi người nói chuyện." Vương Tư Ngụy cười cười, Tô Mạt nhất thời không lên tiếng. Ở bên này, Tùng Dung nói: "Lát nữa tôi đi công ty làm hợp đồng, ngày mai chúng ta có thể ký kết."

Một khách hàng cười cười: "Giám đốc Tùng vẫn phong cách nhanh gọn như vậy."

Vương Tư Ngụy mỉm cười: "Chị vội gì chứ? Đây là bạn bè cũ, chị còn sợ người ta chạy mất hay sao?"

Mọi người cười ồ, Tùng Dung nói: "Con người tôi là vậy, không giải quyết xong chẳng làm ăn được gì." Chị ta ngoảnh đầu hỏi Tô Mạt: "Lát nữa cô về bằng gì?"

Tô Mạt nghĩ thầm: "Tôi chẳng quen ai ở đây, đương nhiên đi theo chị rồi". Nhưng cô chưa kịp mở miệng, Vương Tư Ngụy cất giọng thân thiện: "Chị cứ bận việc của chị đi, tôi sẽ đưa cô ấy về."

Khi bữa cơm kết thúc, Tùng Dung đi trước, Vương Tư Ngụy và mấy khách hàng chơi mạt chược ở trong phòng. Tô Mạt và cấp dưới của Vương Tư Ngụy là Tiểu Tiểu ngồi đợi ở bên ngoài. Thịnh thoảng lại có nhân viên phục vụ mang khay hoa quả đi vào, rót rượu và đồ uống cho bọn họ.

Trong phòng vọng ra tiếng cười nói, pha lẫn tiếng nam nữ đùa giỡn mờ ám. Tô Mạt cảm thấy không thoải mái, định lấy miếng thanh long ở khay hoa quả trên bàn uống trà đưa lên miệng. Tiểu Tiểu ngăn cô lại, nói trông thanh long có vẻ chưa chín, chắc sẽ rất chua. Nói xong, anh ta đưa cho Tô Mạt cốc nước hoa quả. Tô Mạt vội nhận lấy. Hai người trò chuyện một lúc, Tô Mạt uống hết cốc nước hoa quả.

Dần dần, Tô Mạt cảm thấy đầu óc choáng váng. Cô thầm nghĩ, hóa ra tư lượng của mình kém như vậy, trước đó chỉ uống hai ba chén đã có biểu hiện say rượu. Cô tựa vào thành ghế sofa một lúc, cuối cùng người từ trong phòng cũng đi ra ngoài. Mỗi người đàn ông ôm một cô gái nối đuôi nhau đi qua chỗ Tô Mạt ngồi.

Tô Mạt nheo mắt, cảm thấy đáng vẻ của đám người này khi bước đi rất kỳ quái, nhưng cô không rõ khác lạ ở điểm nào. Vương Tư Ngụy là người ra khỏi phòng sau cùng, miệng anh ta ngậm điều thuốc lá. Tô Mạt cố lấy lại tỉnh táo, hỏi: "Vương tổng, tôi có thể về chưa ạ?"

Vương Tư Ngụy đi đến trước mặt Tô Mạt, cúi đầu nhìn cô mỉm cười: "Tất nhiên, lát nữa tôi sẽ đưa cô về, tôi không nuốt lời đâu."

Mí mắt Tô Mạt ngày càng nặng trĩu, cô kêu thầm một tiếng, không xong rồi...

Vương Tư Ngụy quay sang Tiểu Tiểu: "Cậu cho cô ta uống bao nhiêu mà ra nông nổi này?"

Tiểu Tiểu nói: "Cũng không nhiều lắm, nhưng loại thuốc này rất nặng." Anh ta hỏi: "Làm thế nào bây giờ?"

Vương Tư Ngụy nói: "Tôi đã hứa tặng tay Thượng Thuần một món quà. Cậu hãy đưa cô ta lên phòng 209, anh ta sắp đến ngay bây giờ."

Tiểu Tiểu ngây ra: "Tôi nhớ trước đó anh nói là phòng 208."

Vương Tư Ngụy đột nhiên mù mờ. Vừa rồi anh ta hít hơi nhiều "bột" nên đầu óc không còn tỉnh táo. Anh ta ngẫm nghĩ một lúc, phòng 208 và 209 đều do anh ta đặt cho hai người, trong đó một phòng dành cho Thượng Thuần, một phòng cho ai nhỉ? Người đó hình như rất ghét con số "8"...Không đúng, trên đời này làm gì có ai ghét con số này, "8" là phát, là con số may mắn biết bao... Vương Tư Ngụy vỗ tay lên đầu, cuối cùng cất giọng chắc chắn: "Là phòng 209, không sai, nhanh lên!"

Tiểu Tiểu "ạ" một tiếng, bé người phụ nữ đã bất tỉnh nhân sự trên ghế sofa. Anh ta không nhịn nổi, buông một câu: "Chẳng phải từ trước đến nay ông chủ Thượng chỉ thích mấy con bé ít tuổi? Sao bây giờ lại nhìn trúng loại này?"

Vương Tư Ngụy cười cười: "Tay đó thay đổi khẩu vị luôn xoay quanh, hôm nay gió đông ngày mai gió tây, ai mà biết được?" Nói xong, anh ta thả người xuống ghế sofa, không buồn nhúc nhích.

Tô Mạt cảm thấy cô đang nằm mơ, còn là giấc mộng xuân.

Kể từ khi "chiến tranh lạnh" với Đồng Thụy An, cô chưa từng đụng tới đàn ông. Không đúng, là người đàn ông đó không muốn chạm vào cô, thậm chí chẳng thèm ngoảnh đến cô. Tô Mạt từng rất đau lòng vì chuyện này, lòng tự trọng của người phụ nữ đã bị Đồng Thụy An đạp xuống đáy bùn.

Nhưng bây giờ, thân dưới cô xuất hiện một sự lấp đầy lạ thường và sự ma sát mạnh mẽ. Cô được đưa lên hết đỉnh cao này đến đỉnh cao khác. Xúc cảm quen thuộc lại ủa về như thác lũ, điên cuồng cuốn trôi thân thể và bộ não của cô, khiến cô bất chấp tất cả, chìm đắm trong hoan lạc.

Tô Mạt nghĩ: Nhất định anh ấy đã hồi tâm chuyển ý, quay lại yêu mình. Đúng vậy, Đồng Thụy An đã trở lại, dù chỉ trong giấc mơ.

Tô Mạt nghĩ: Sao mình lại có giấc mơ này? nực cười thật đấy.

Tô Mạt lại nghĩ: Có lẽ bây giờ mình là người buồn cười nhất.

Bên tai cô không ngừng vang lên tiếng thờ gấp gấp của người đàn ông. Đó là tiếng thở mạnh mẽ, cấp thiết, toát ra vẻ mê hoặc vô biên, rất giống Đồng Thụy An.

Tô Mạt cố gắng gơ cánh tay mềm nhũn, vuốt ve lồng ngực của người đàn ông, cô bắt giác mở miệng: "An, là anh phải không?"

Người ở bên trên đột nhiên dừng động tác, Tô Mạt lại lẩm bẩm: "An, em biết là anh..." Ngón tay cô từ lồng ngực người đàn ông lướt theo cơ bắp rắn chắc xuống bụng, tiếp tục xuống dưới... Tô Mạt cong khóe môi cười cười, cô muốn nói: thân hình anh trở nên tuyệt vời như vậy từ lúc nào? Giống hết thời đại học...

Tô Mạt vô cùng mệt mỏi, cô thậm chí không có sức lực nói hoàn chỉnh một câu dài. Những từ ngữ đó vỡ vụn giống ý chí và thân thể cô.

Người đàn ông lại đâm mạnh vào cơ thể Tô Mạt, cảm giác đau đớn, tê liệt lập tức nhấn chìm toàn thân cô. Tô Mạt liền cảm thấy hồn bay phách tán, tựa hồ cô đang dần chết đi trong cơn ác mộng. Nhưng cảm giác đau đớn đó cũng đánh thức thần trí Tô Mạt, cô lập tức mở mắt, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng tối, chỉ có ngọn đèn ở đầu giường tỏa ánh sáng mờ mờ.

Một người đàn ông khóa thân đang nằm đè trên người cô. Anh ta có ngũ quan hoàn toàn xa lạ, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt vằn tia máu.

Tô Mạt vô cùng kinh hãi. Cô đỡ ra mắt vài giây mới giãy giụa, đồng thời cất giọng run run: "Anh là ai?"

Người đàn ông nhìn cô cười cười: "Vừa rồi cô còn gọi tên tôi, gọi lớn tiếng như vậy, bây giờ đã không biết tôi là ai?" Anh ta bổ sung một câu: "Gọi rất tình cảm."

Máu trên toàn thân dồn hết lên đầu, Tô Mạt tích tụ mọi sức lực, vung tay tát bốp một cái: "Anh...đồ điên, lưu manh..."

Người đàn ông bỗng dung bị ăn bạt tai, một bên má đau rát. Anh ta tóm cổ tay Tô Mạt, cất giọng trầm trầm mắng cô: "Mẹ nó, cô mới là đồ điên, đồ có bệnh..."

3.

Người đàn ông tóm đúng cổ tay phải của Tô Mạt.

Vết thương trên tay Tô Mạt mới lành lại không lâu, cô như nghe thấy xương kêu răng rắc, không nhịn được hét lớn tiếng: "Mau bỏ tôi ra, đau quá."

Tiếng hét của Tô Mạt khiến đối phương giật mình, anh ta buông tay, vẻ mặt vô cùng khó chịu: "Kêu gì mà kêu, cứ như cô bị cưỡng bức ấy."

Nhân lúc anh ta phân tâm, Tô Mạt lập tức đẩy người anh ta, luống cuống trèo xuống giường. Nhưng bàn chân phải của cô vừa chạm đất, cổ chân trái lại bị đối phương túm chặt, lôi cả người cô về giường.

Người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng đòi hỏi chịu buông tha Tô Mạt. Anh ta giữ chặt eo cô, áp sát lồng ngực vào lưng cô. Bộ phận đàn ông cương cứng chọc vào thân dưới Tô Mạt, động tác dứt khoát, gọn gàng.

Tô Mạt ra sức giãy giụa, hơi thở của người đàn ông bên tai cô ngày càng nóng hổi, mang theo hơi rượu nồng nặc bao vây cô, khiến cô váng vất. Người đàn ông đó đột nhiên nổi tâm tư đùa giỡn, không ghi chặt người cô như trước mà như gần như xa trên chọc cô. Nhưng chỉ cần cô bỏ chạy là anh ta lại kéo cô vào lòng, lập đi lập lại hành động, giống tình thú của những người yêu nhau.

Tô Mạt hãi hùng, khiếp sợ. Cô biết bản thân không thể chống lại đối phương nên thôi không vùng vẫy. Toàn thân cô run rẩy, âm thanh nghẹn ngào: "Xin anh...xin anh hãy buông tôi ra."

Người đàn ông mỉm cười, cúi đầu, cắn nhẹ lên vành tai cô: "Chuyện này không nên cầu xin, đóng kịch quá sẽ hết thú vị..." Nói xong, anh ta lại nhấn người, tiến sâu vào.

Tô Mạt vừa tức giận vừa xấu hổ. Cô ngoạm cánh tay của người đàn ông đó. Người đàn ông không đề phòng, "hừ" một tiếng, buông tay khỏi người Tô Mạt. Anh ta cúi xuống xem xét vết cắn trên tay mình.

Tô Mạt thừa dịp xoay người, vớ chai rượu trên tủ ở đầu giường. Đối phương ngồi dậy, giờ tay ấn lên vết thương đã rỉ máu, trừng mắt nhìn Tô Mạt. Tô Mạt cầm chai rượu nhảy xuống giường, chạy ra góc tường. Cô mở nắp chai, đổ hết rượu xuống sàn nhà, nắm chặt chai rượu giờ trước ngực: "Anh còn tiến lại gần một bước, tôi sẽ đập chết anh..."

Người đàn ông trước đó còn nhăn mặt, nhíu mày, nghe Tô Mạt nói vậy, anh ta bật cười: "Đạo đức nghề nghiệp của cô đâu rồi? Trước khi làm việc đừng có chơi nhiều thuốc quá, bằng không sẽ trở thành người khác hẳn hạ cô." Thấy người phụ nữ đồ dẫn trốn ở góc tường, tay cầm chai rượu hiên ngang như vác đại bác, anh ta đột nhiên mất hết hứng thú, rút bao cao su ném sang một bên, miệng chửi thề: "Mẹ kiếp, mất cả hứng."

Đầu óc Tô Mạt vẫn còn mơ hồ, cô vừa đề phòng đối phương, vừa ra sức hồi tưởng tại sao cô lại rơi vào tình cảnh này. Người đàn ông xa lạ kia chui từ đâu ra? Những lời anh ta nói vừa rồi là có ý gì? Toàn thân cô đau nhức mềm nhũn như vừa đi đánh trận.

Người đàn ông chẳng thèm để ý đến Tô Mạt, quay người đi vào nhà tắm. Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nhặt quần áo vứt tứ tung dưới đất, mặc vào. Đầu óc cô tỉnh táo hơn một chút, một ý nghĩ rất bình thường bật ra trong đầu, cô phải báo cảnh sát. Đúng rồi, cần báo cảnh sát.

Tô Mạt vội vàng tìm điện thoại di động, nhưng chợt nhớ ra điện thoại nằm trong túi xách. Túi xách của cô đâu rồi? Trông ngực Tô Mạt đập thình thịch, cô ngó nghiêng tìm vật tùy thân. Điện thoại, giấy tờ và cả ví tiền của cô không biết bị giấu vào đâu. Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy xối xả, Tô Mạt nín thở, nằm sấp xuống đất ngó gầm giường. Cô quả nhiên nhìn thấy cái túi xách nhỏ màu đen nằm bên trong đó.

Tô Mạt vội nhặt túi xách, người đàn ông vừa vịn từ phòng tắm đi ra ngoài. Anh ta liếc cô một cái: "Cô còn chưa đi à? Tiền ở trên bàn uống nước ấy."

Tô Mạt lập tức hiểu ý anh ta, lửa bốc lên đầu: "Anh...tôi sẽ báo cảnh sát..."

Người đàn ông cười cười: "Báo cảnh sát? Cô hài hước thật. Vừa rồi chưa đủ sướng phải không? Có cần thử lần nữa..."

Tô Mạt sợ anh ta giở trò, lập tức quay người chạy ra khỏi phòng. Cô chạy một mạch xuống tầng dưới, tới đại sảnh của câu lạc bộ. Đầu óc cô chột vụt qua một ý nghĩ, là Tùng Dung đưa cô đến đây này, sau đó chị ta về trước. Nhưng còn Vương Tư Ngụy và tiểu Tiểu, bọn họ biến đâu mất?

Mấy cô tiếp tân ở đại sảnh nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt kỳ lạ. Không đợi đối phương lên tiếng, Tô Mạt liền chạy khỏi câu lạc bộ. Mặc dù đôi chân mỏi nhừ nhưng cô vẫn cố chạy, những suy đoán đáng sợ không ngừng xuất hiện, tư duy ngày càng rõ ràng. Khi quay đầu không thấy người đuổi theo, Tô Mạt mới run run lấy điện thoại ra.

Nửa đêm trời nổi cơn gió lớn, bốn bề tối đen như mực. Tô Mạt miễn cưỡng đi tới đầu đường cao tốc gần nhất. Trên đường thỉnh thoảng có chiếc xe ô tô phóng vụt qua, sau đó bốn bề trở lại không khí yên tĩnh. Tô Mạt lẻ bước đi chậm chậm về phía trước. Cũng không rõ bao lâu sau, cuối cùng cô nhìn thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy ở phía xa xa đang tiến lại gần. Tô Mạt giờ tay vẩy vẩy, xe cảnh sát cuối cùng cũng dừng lại trước mặt cô.

Cửa xe hạ xuống, tài xế là một cảnh sát trẻ tuổi ngoài hai mươi. Anh chàng cảnh sát chiếu đèn pin vào mặt Tô Mạt, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét: "Vừa rồi là chị báo án phải không? Vụ cường dâm ấy."

Tô Mạt gật đầu.

Anh chàng cảnh sát lại hỏi: "Chuyện xảy ra như thế nào?"

Tô Mạt lắp bắp: "Tôi...hình như tôi bị người khác cho uống thuốc, vừa rồi bị một người đàn ông không quen biết...ở câu lạc bộ tư nhân trước mặt. Tôi...là ông chủ của tôi kêu tôi đến đây. Ông chủ tôi họ Vương, tên Vương Tư Ngụy, ở công ty điện tử An Thịnh. Tôi nghi ngờ...nghi ngờ bọn họ cùng một giuộc..."

Anh chàng cảnh sát quay đầu nói với người trong xe vài câu mới đáp lời Tô Mạt: "Chị mau lên xe, chúng ta đi xem thế nào."

Tô Mạt đột nhiên do dự, đứng yên bất động. Người cảnh sát trẻ tuổi nói với vẻ sốt ruột: "Sếp của tôi bảo chị lên xe. Đây, không phải chị đang giỡn chơi đây chứ? Chuyện này không đùa được đâu."

Tô Mạt vội đáp: "Không phải...là thật đấy." Nói xong, nước mắt chảy dài trên gò má cô. Vừa rồi tình thế khẩn cấp, khiến cô không kịp khóc. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi đành xuống xe mở cửa cho cô.

Xe cảnh sát lại đưa Tô Mạt trở về câu lạc bộ. Nhìn thấy câu lạc bộ đèn đóm sáng choang ở trước mặt, đầu Tô Mạt đau như búa bổ.

Người cảnh sát ngồi ở hàng ghế sau tầm bốn mươi tuổi, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Anh chàng trẻ tuổi gọi ông ta là "Sếp Từ."

Sau khi xuống xe, cảnh sát Từ đi vào trong câu lạc bộ, nói vài câu với cô lễ tân. Trong lòng Tô Mạt rất phức tạp, anh chàng cảnh sát trẻ tuổi tưởng cô sợ hãi, lên tiếng an ủi: "Không sao đâu, có chúng tôi ở đây với chị." Nhưng khi thấy gương mặt và người cô không có vết thương, quần áo tương đối chỉnh tề, hành vi cử chỉ và trạng thái tinh thần cũng coi là bình thường, trong lòng anh ta không khỏi nghi hoặc.

Cô lễ tân nhìn về bên này rồi bắt đầu bấm máy bàn. Vài giây sau, đầu kia có người bắt máy, cô lễ tân tỏ thái độ hết sức cung kính. Cảnh sát Từ cũng quay đầu quan sát Tô Mạt.

Một lúc sau, cầu thang vang lên tiếng bước chân. Người đàn ông đó từ tốn đi xuống cầu thang, anh ta mặc áo sơ mi và quần dài lịch sự, miệng ngậm điếu thuốc lá, thần sắc không còn một chút dục vọng, toát lên vẻ đứng đắn. Anh nhìn Tô Mạt, ánh mắt rất bình tĩnh.

Tìm Tô Mạt đập thình thịch. Đèn ở đại sảnh sáng như ban ngày. Bây giờ, cô mới nhìn rõ diện mạo của đối phương.

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi hỏi: "Chị quan sát kỹ đi, có phải là anh ta không?"

Tô Mạt gật đầu.

Cảnh sát Từ đột nhiên sai bước dài đi tới, giơ hai tay bắt tay người đàn ông đó: "Vương tổng, lâu rồi không gặp cậu."

Người đàn ông lúc này mới nhìn cảnh sát Từ. Anh ta nhả một vòng tròn khói, mỉm cười bắt tay cảnh sát Từ: "Đồn trưởng Từ, ngọn gió nào đưa anh đến đây vào lúc nửa đêm nửa hôm thế này?"

Đồn trưởng Từ chỉ chỉ Tô Mạt: "Cô gái kia tự xưng là nhân viên của em trai Vương Tổng, đang làm việc ở An Thịnh. Vừa rồi, cô ta nói đùa với tôi..."

Tìm Tô Mạt như ngừng đập.

Người đàn ông chau mày, lại nhìn Tô Mạt: "Anh đã bảo là nói đùa rồi..."

Đồn trưởng Từ vội vàng tiếp lời: "Đúng vậy, chúng tôi không làm phiền cậu nghỉ ngơi. Nhưng...cậu xem lúc nào có thời gian, chúng ta tụ tập một bữa?"

Người đàn ông trả lời qua loa: "Có gì tính sau, gần đây tôi rất bận."

Đồn trưởng Từ cười cười: "Không sao, Vương Tổng cứ lo việc đi, có gì liên hệ sau." Nói xong, ông ta bảo anh chàng cảnh sát trẻ tuổi đưa Tô Mạt đi.

Tô Mạt tức giận, không nhịn nổi chất vấn đồn trưởng Từ: "Các anh...các anh có ý gì vậy? Rõ ràng anh ta là..."

Đồn trưởng Từ mắt hết kiên nhẫn. Anh ta liếc người đàn ông rồi quay sang Tô Mạt, cất giọng nghiêm nghị: "Ý gì ư? Chúng tôi nghi ngờ cô bán dâm không thành rồi vu oan cho người khác. Chúng tôi cần tiến hành điều tra cô, mời cô đi theo chúng tôi về đồn cảnh sát."

Tô Mạt như bị một nhát búa giáng vào đầu, sắc mặt cô tái mét. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi cũng lộ vẻ kinh ngạc, mở miệng: "Sếp..." Nhưng mới nói một từ, anh ta liền bị cấp trên ngăn lại.

Lúc này, người đàn ông đã đi lên cầu thang đột nhiên quay đầu, xen ngang một câu: "Lão Từ à, anh nhàn rồi quá nên muốn kiếm việc làm phải không? Đã bảo nói đùa rồi, anh còn nhiều chuyện như vậy làm gì?"

Đồn trưởng Từ hơi ngượng ngập, vội vàng phụ họa: "Đúng, đúng...Vương tổng đã nói vậy thì thôi, tôi nghĩ chắc có sự hiểu nhầm gì ở đây."

Người đàn ông đó không để ý đến đồn trưởng Từ, đi thẳng lên gác. Đồn trưởng Từ dõi theo bóng lưng người đàn ông cho đến khi anh ta khuất dạng mới quay sang cấp dưới: "Còn đứng đó làm gì, đi thôi!"

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi quay đầu nhìn Tô Mạt: "Người phụ nữ kia thì sao?"

"Lắm chuyện, đi thôi!"

"..."

Vương Cự An về phòng, lập tức gọi điện thoại. Một lúc sau, đầu bên kia mới bắt máy.

Anh ta vô cùng bức tức, vừa lên tiếng đã mắng té tát người ở đầu bên kia: "Tôi giao công ty cho chú quản lý, là mong chú an phận một chút. Tôi vừa mới trở về, chú đã gây chuyện rồi. Tôi hỏi chú, người đàn bà ở trên giường tôi là ai?"

Người ở đầu kia điện thoại rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, ngớ ra một lúc mới trả lời: "Chẳng phải là cô mình tỉnh gì đó hay sao?" Anh ta cười nịnh bợ: "Gần đây cô gái này rất nổi, giành được được giải thưởng tài năng mới, đến ăn bữa cơm cũng tặng giá. Cô ta mới vào nghề, coi như tương đối sạch sẽ..."

Vương Cự An cố gắng kiềm chế, anh ta kéo cổ áo sơ mi: "Vớ vẩn, cô gái đó vừa báo cảnh sát, nói là nhân viên của An Thịnh. Chú khôn nạn thật đấy, đến người của công ty cũng động vào. Sau này chú còn muốn làm ăn nữa không? Mẹ kiếp, chú còn muốn sống nữa không?"

Đối phương ngẩn người: "Không phải đâu anh...Người đàn bà anh vừa nói đến người đàn bà đó? Cô ta mới vào công ty, tay Thượng Thuần có hứng thú với cô ta nên em mới thuận nước giòng thuyền...Hả, sao cô ta lại ở chỗ anh? Chắc là tui nó sắp xếp nhầm rồi...Đúng rồi, Thượng Thuần ở phòng đối diện anh, anh có định chào hỏi anh ta không?"

Vương Cự An càng tức giận, "hừ" một tiếng: "Vương Tư Ngụy, chú vẫn còn bám lấy tay họ Thượng đó? Chú hít ma túy đến mức não tàn rồi hay sao? Thế nào cũng có ngày chú chết cho mà xem. Dù lời nói chửi tai nhưng tôi cứ cảnh báo trước, sau này chú đừng oán trách tôi. Còn nữa, bà già sắp về rồi, chú mau cuốn xéo về nhà cho tôi. Đừng tiếp tục ở ngoài gây chuyện nữa!"

Vương Tư Ngụy vội khẩn cầu: "Đại ca, anh bắt em tự rút ván của mình à? Em đang bàn một vụ làm ăn với Thượng Thuần, sắp thành công rồi. Anh cho em một ít thời gian có được không?"

Vương Cự An nặng lời: "Shit, chú có thể làm gì? đừng ở ngoài bày ra mấy trò mất mặt..."

Vương Tư Ngụy im lặng. Đợi anh trai chửi mắng sưng miệng, anh ta mới hỏi một câu: "Anh, có phải anh chơi người đàn bà đó rồi? Nếu anh đã ngủ với cô ta thì đừng bao giờ để Thượng Thuần biết, lòng đồ kỵ của tay này ghê lắm đấy."

Vương Cự An nhú mày: "Tôi chẳng cần kiêng dè anh ta."

Vương Tư Ngụy cười: "Anh quả nhiên chơi người ta rồi. Xem ra anh vẫn chưa đã nên mới bức tức như vậy? Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, tổng ít tiền là xong. Bên Thượng Thuần mới khó ăn nói, anh ta để ý đến người đàn bà đó từ lâu. Đúng vậy, anh không cần sợ anh ta, nhưng chúng ta làm ăn vẫn cần anh ta nói với bên trên một tiếng. Ai bảo người ta có ông nội làm to."

Lúc này, giọng điệu của Vương Cự An mới dịu đi đôi chút: "Chuyện này chú khỏi bận tâm. Còn nữa...người đàn bà đó tên là gì?"

Vương Tư Ngụy ngẫm nghĩ: "Hình như họ Tô, cấp dưới của Tùng Dung. Cô ta là nhân viên mới, là người ngoại tỉnh, ở đây cũng chẳng quen biết nhiều người."

Vương Cự An "hừ" một tiếng: "Ngay cả tên người ta, chú cũng không biết?"

Vương Tư Ngụy tiếp tục lải nhải: "Em đâu có chơi cô ta..." Ngừng vài giây, anh ta cười nói: "Em thấy người đàn bà đó rất bình thường, chẳng hiểu sao tay Thượng Thuần lại muốn bằng được. Anh cảm thấy thế nào?"

Vương Cự An đang mải nghĩ đến chuyện làm ăn, nhất thời không hiểu ý: "Thế nào là thế nào? Chú hãy lập tức đem mấy trò vớ vẩn của chú biến khỏi tầm mắt tôi. Nơi này không cần chú bận tâm, cuốn xéo càng xa càng tốt." Nói xong, anh ta đập máy. Một lúc sau, anh ta mới chợt nhớ tới câu hỏi của Vương Tư Ngụy, bất giác nghĩ thầm: Đúng là chẳng ra sao cả, đã tìm thì nên tìm loại từ tế một chút. Nhìn ngang nhìn ngửa, nhìn trên nhìn dưới cũng chẳng có điểm nào hấp dẫn, trên bụng còn có vết sẹo mờ mờ...Chỉ có làn da là tạm được, vừa trơn láng vừa mềm mại, như có thể bám ra nước...

4.

Tô Mạt một mình đi ra đường. Cô không biết bao giờ mới đến đích, cũng không biết đích nằm ở chỗ nào. Đầu óc cô trống rỗng, toàn thân như con diều bị đứt dây. Cô nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ cuộc sống đơn giản mà trong sạch trước kia. Nhưng tất cả những điều đó đã theo gió cuốn đi từ lâu. Bây giờ cuộc sống của cô như có một bàn tay vô hình sống chết túm lấy cô, không ngừng lôi kéo cô, cho đến khi cô rơi vào tăm tối.

Mùa thu ở Nam Chiêm, trời sáng rất nhanh. Đường chân trời ở phía xa xa lộ tia sáng bàng bạc, xe ô tô chạy trên đường rầm rầm. Tô Mạt chán ghét âm thanh ồn ã ngày càng hỗn độn này. Cô nên chặn một chiếc xe, như vậy mới có thể nhanh chóng quay về nội thành nhưng không dám, cô không rõ người ở trong những chiếc xe đó là loại người thế nào. Qua lớp cửa kính, gương mặt bọn họ mờ mờ ma mị quý và có hình thù kỳ dị. Tô Mạt chỉ có thể đi bộ ngược trở lại theo con đường cô đã tới đây.

Một chiếc xe ô tô chạy chậm chậm phía sau, ngày càng tiến lại gần, ánh đèn pha chiếu luồng sáng nhàn nhạt. Tô Mạt giật mình quay đầu.

Cửa sổ xe hạ xuống, để lộ gương mặt một thanh niên trẻ tuổi không xa lạ. Anh chàng cảnh sát nói: "Chị định đi bộ về thành phố đấy à? Để tôi đưa chị về."

Tô Mạt không buồn lên tiếng, chỉ đứng thẳng người. Thực tế, từ chối là cách bảo vệ bản thân tốt nhất.

Bắt gặp thái độ lạnh nhạt của Tô Mạt, anh chàng cảnh sát im lặng cho xe chạy tiếp. Nhưng đi một đoạn, anh ta đột nhiên dừng xe, bước xuống, đi đến trước Tô Mạt: "Này, chị định đi bộ đến lúc nào hả? Mau lên xe đi."

Tô Mạt giờ tay ôm trán, một lúc sau mới thốt ra một từ: "Cút..."

Anh chàng cảnh sát cúi đầu: "Tôi thành thực xin lỗi...bây giờ tôi đã hết giờ làm việc, tôi tuyệt đối không làm hại chị." Vừa nói, anh ta vừa rút từ túi áo sơ mi thẻ cảnh sát, nhét vào tay Tô Mạt: "Thật đấy, chị cứ cầm lấy cái này, khi nào chị về nhà an toàn trả lại cho tôi cũng được."

Tô Mạt liếc mắt nhìn thẻ cảnh sát, bất giác cười nhạt một tiếng, ném thẻ xuống đất.

Anh chàng cảnh sát cúi xuống, nhặt thẻ, nói nhỏ: "Chị hãy tin tôi, tôi sẽ chẳng làm gì chị đâu. Tôi chỉ là...chỉ là cảm thấy không dễ chịu, thật đấy..."

Tô Mạt chống tay vào lan can bên lề đường, thờ dõc: "Chuyện của tôi liên quan gì đến cậu mà cậu không dễ chịu? Chắc cậu đã gặp nhiều tình huống tương tự..."

Đối phương cất giọng chân thành: "Tôi xin lỗi."

Tô Mạt xua tay, tỏ ý không muốn nghe. Cô chậm rãi bước đi vài bước, lại quay đầu nhìn chiếc xe đỗ ở phía sau. Anh chàng cảnh sát biết ý, lập tức lái xe về phía trước. Tô Mạt không vội lên xe mà giờ tay về phía anh ta: "Đưa cho tôi."

Anh chàng cảnh sát vội rút thẻ. Nghĩ ngợi thế nào, anh ta tháo cả còng tay ở thắt lưng đưa cho Tô Mạt: "Chìa khóa cũng ở trên đó, nếu không tin tưởng chị có thể khóa tôi lại."

Tô Mạt hỏi lại: "Tôi khóa cậu làm gì?"

Anh chàng cảnh sát không trả lời.

Tô Mạt lên xe: "Từ đây về đến thành phố chắc cũng hơn sáu giờ, cậu hãy đưa thẳng tôi đến công ty điện tử An Thịnh."

Anh chàng cảnh sát liếc Tô Mạt, vài giây sau mới mở miệng: "Chị đừng gây chuyện với bọn họ, chị chơi không lại bọn họ đâu...Hay là tôi đưa chị đến bệnh viện kiểm tra, nếu không sao..."

Tô Mạt cắt ngang lời anh ta: "Có chết cũng phải chết cho mình bạch, tôi không tin trong mắt những người đó không có quan niệm đạo đức. Nếu không, pháp luật tồn tại để làm gì?"

Anh chàng cảnh sát cầm nín, một lúc sau mới lên tiếng: "Có lẽ chị cảm thấy nực cười nhưng tôi vẫn phải nói. Chị hãy tránh xa đám người đó, càng xa càng tốt, đừng dây dưa với bọn họ. Tôi nói thật đấy, không đáng đâu." Anh ta thở dài: "Hồi ở trường cảnh sát, chúng tôi đều có chí khí ngút trời. Nhưng trước khi tốt nghiệp, thầy hướng dẫn bảo chúng tôi chuẩn bị tâm lý. Ông ấy nói, làm cảnh sát ở cơ sở, hai, ba năm đầu tiên gặp những chuyện đen tối còn nhiều hơn hai mươi mấy năm cuộc đời. Lúc đó tôi không tin, chẳng phải chức trách của tôi là bắt những người có tội để pháp luật trừng trị hay sao? Bây giờ tôi mới hiểu, nơi nào có con người, nơi đó có mặt tăm tối. Mấy người bạn học của tôi không chịu nổi đã chuyển nghề. Công việc mệt mỏi không nói làm gì, còn phải suốt ngày tạo quan hệ và nhắm mắt làm ngơ. Đúng là rất khó chịu."

Anh ta quay sang Tô Mạt, nói tiếp: "Còn rất nhiều sự việc có lẽ chị chưa từng nghe nói cũng chưa từng gặp qua. Trên đời này không biết có bao nhiêu người thâm hại hơn chị. Vừa rồi chắc chị cũng nghe nói, chị mà đụng đến bọn họ, bọn họ kiểu gì cũng cách chơi lại chị. Trên đời này tồn tại một số người không có bản lĩnh gì ngoài việc chơi người khác, ví dụ như vu oan giá họa chẳng hạn. Không giờ mấy chiều này, tâm lý bọn họ không thẳng bằng. Bọn họ thích hưởng thụ cảm giác ở trên đầu người khác. Thật đấy, chị hãy chăm sóc tốt cho mình trước đi, đừng đi tìm bọn họ. Hãy nghe tôi, tôi nói không sai đâu."

Anh chàng cảnh sát nói một thôi một hồi, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Đoạn đường tiếp theo anh ta chỉ chuyên tâm lái xe. Tô Mạt im lặng, trong lòng cô ít

hiều cũng bị tác động bởi lời khuyên của người cảnh sát. Bây giờ cô chỉ muốn lập tức mọc đôi cánh bay về quê hương, không cần suy nghĩ đến những điều phiền muộn, chỉ muốn núp trong vòng tay của bố mẹ như lúc nhỏ. Tô Mạt thở dài, cố gắng gạt bỏ suy nghĩ không thiết thực. Cô cúi đầu nhìn tấm thẻ cảnh sát trong tay, bên dưới có ghi tên, cô lên tiếng hỏi: "Lộ Chính?"

Người thanh niên đáp, giọng điệu có phần lưỡng lự: "Ừm...",

Lộ Chính lái xe thẳng đến bệnh viện thành phố, nói thế nào anh ta cũng không đi nơi khác. Lúc Tô Mạt xuống xe, anh ta nói một câu: "Dù chị biết tên tôi cũng vô dụng tôi. Tôi mới làm việc không bao lâu, không quen biết nhiều người, không thể giúp đỡ chị. Những việc tôi có thể làm chỉ bấy nhiêu thôi."

Tô Mạt không nói gì, xuống ô tô, đóng sập cửa xe. Lộ Chính lập tức lái xe đi mất.

Tô Mạt vào khám bệnh, cô chỉ nói muốn khám phụ khoa. Thái độ của bác sỹ trực ban điềm nhiên như không, không hề tỏ ra kinh ngạc hay hiếu kỳ. Chị ta bảo Tô Mạt một tuần sau đến lấy kết quả, nói loại bệnh này có thời kỳ tiềm ẩn, không phải ra kết quả trong chốc lát được. Tô Mạt không muốn đợi dù chỉ một giây một phút. Nghĩ đến chuyện bản thân có khả năng mắc phải bệnh truyền nhiễm khó nói nào đó, sống lưng cô đổ mồ hôi lạnh. Sau đó, cô tới nhà thuốc bên cạnh bệnh viện, mua thuốc tránh thai khẩn cấp và chai nước khoáng. Uống hết nửa chai nước khoáng, cô mới dần bình tĩnh, lập tức bắt xe taxi tới công ty. Lúc này, đèn đường đã tắt hẳn, Tô Mạt đợi bên ngoài công ty một lúc, bảo vệ mới mở cửa cho cô vào trong.

Vì nhớ đến bản hợp đồng tối qua nên Tùng Dung đến công ty từ sáng sớm. Thấy Tô Mạt còn xuất hiện sớm hơn mình, chị ta tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng không quên nhắc nhở cô: "Nếu tối hôm trước nhân viên có buổi tiếp khách xã giao về muộn, ngày hôm sau có thể đi làm muộn."

Tô Mạt nhìn chằm chằm Tùng Dung. Cô chất vấn chị ta, giọng điệu không lễ phép như thường lệ: "Sao chị biết tối qua tôi tiếp khách muộn?"

Tùng Dung ngẩn người: "Lúc tôi ra về đã không còn sớm nên có lẽ cô còn về muộn hơn tôi. Không phải sao?"

Bất gặp bộ dạng thân nhiên, không một câu thừa thãi của Tùng Dung, Tô Mạt càng nghi ngờ. Cô tiến lên một bước: "Chị sớm biết tôi tiếp khách đến tối muộn nên đương nhiên chị bỏ đi trước rồi."

Tùng Dung đã xoay người bước đi. Nghe Tô Mạt nói, chị ta quay lại nhìn cô: "Cô có ý gì hả?" Chị ta mỉm cười, nói tiếp: "Đúng rồi, bây giờ cô là nhân vật được sắp xếp ý, hồng hách cũng là lẽ thường tình. Có điều, trước đây tôi thật sự không nhìn ra cô là loại người như vậy."

Trong lòng Tô Mạt như bị bóp nghẹt, cô nói: "Tôi không biết tôi đắc tội với chị ở điểm nào, tại sao chị lại chơi tôi như vậy, còn dùng thủ đoạn bẩn thỉu đó? Bản thân chị không có quan niệm đạo đức thì thôi, nhưng ít nhất chị cũng nên tích đức cho con trai chị..."

Nghe Tô Mạt tự dưng nhắc đến con trai mình, Tùng Dung nổi giận: "Cô bất mãn về tôi phải không? Lát nữa họp xong cô đến văn phòng tôi, chúng ta nói chuyện."

Tô Mạt cười nhạt: "Không cần, nói chuyện với chị có tác dụng gì chứ. Lát nữa tôi trực tiếp đi tìm Vương Tư Ngụy hỏi cho rõ ràng."

Tùng Dung cũng nhếch mép: "Đúng là có bệnh, chuyện của hai người, lỗi tôi vào làm gì? Chuyện cá nhân, hãy giải quyết ở bên ngoài, đừng để dính dáng đến công việc." Chị ta ngừng một giây rồi nói tiếp: "Tôi nghe nói sáng nay Vương Tư Ngụy đã bị tổng cổ ra khỏi công ty. Cô và cậu ta sau này có cơ hội gặp mặt hay không còn là vấn đề. Không trói nổi đàn ông là do bản thân ngu xuẩn, không có bản lĩnh, vậy mà cô hỏi đi hỏi tội người chẳng liên quan, cô có lòng tự trọng không hả? Còn nữa...hôm nay sếp tổng sẽ đến họp với nhân viên, tất cả phải báo cáo thành tích công việc. Với thành tích của cô, nếu không có người chống lưng, cô còn có thể tiếp tục ở lại công ty không? Đừng nói tôi không nhắc nhở cô, bây giờ cô nên chuẩn bị sẵn tâm lý thì hơn, không phải người nào cũng dễ ăn nói như Vương Tư Ngụy..."

Tô Mạt ngẩn người: "Anh ta không đến công ty nữa?"

Tùng Dung cười khê, nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt khinh bỉ: "Thịt đến miệng rồi còn để mất, cô thất vọng cũng giải quyết được vấn đề gì?"

Tô Mạt trừng mắt với chị ta: "Chị và anh ta cùng một giuộc. Dù sao tôi cũng không muốn ở lại nơi này, nhưng tôi phải hỏi cho rõ ràng, tôi không thù không oán với anh ta, tại sao anh ta bỏ thuốc hại tôi..."

Tùng Dung giật mình kinh ngạc, quay người về phía Tô Mạt: "Cô nói gì?" Bất gặp bộ dạng đờ đẫn của Tô Mạt, chị ta giờ tay kéo cô: "Vào văn phòng tôi ngay."

Hai người vừa vào văn phòng, Tùng Dung lập tức khép chặt cửa. Chị ta hỏi ngay: "Vừa rồi cô nói linh tinh gì thế? Chuyện này không đùa giỡn được đâu?"

Tô Mạt buộc phải nhắc lại một lần: "Tối qua Vương Tư Ngụy bỏ thuốc vào cốc nước của tôi, tôi bị...bị...chị đừng nói với tôi rằng chị không biết chuyện này?"

Tùng Dung sững sờ, im lặng hồi lâu. Một lúc sau, chị ta nhìn Tô Mạt một lượt về dò xét: "Thảo nào cô vẫn mặc bộ quần áo tối qua...Cậu ta làm..."

Gương mặt Tô Mạt trắng bệch. Cô quan sát kỹ lưỡng về mặt của Tùng Dung, chỉ hận không thể moi hết tim gan của những con người này để xem bản chất thật sự của bọn họ.

Tùng Dung đi đi lại lại trong văn phòng, ra chiều suy nghĩ: "Tối qua tôi đã có cảm giác lạ thường. Nhưng...dù cậu ta có ý với cô, cũng chẳng cần dùng thủ đoạn này..."

Tô Mạt nói ngay: "Không phải anh ta."

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu ta đẩy cô cho người khác?"

Tô Mạt im lặng.

"Cô đã báo cảnh sát chưa?"

"Tôi báo rồi, bọn họ quay lại đồ tội cho tôi..."

Tùng Dung gật đầu, thờ dãi: "Đúng là không ngờ, không thể nào ngờ được. Vương Tư Ngụy bình thường rất nghiêm chỉnh, đối với ai cũng lịch sự, chẳng bao giờ nổi nóng...Có điều, hình như tôi nghe ai đó tiết lộ, cậu ta sử dụng ma túy. Người nhiều tiền không có chỗ để tiêu thường thích tìm mấy trò kích thích." Chị ta lại quay sang Tô Mạt, nói: "Nếu cậu ta đã làm ra chuyện này, cô cho rằng bây giờ tìm cậu ta có tác dụng sao?"

Tô Mạt trầm mặc. Tùng Dung cũng không lên tiếng, chị ta khoanh tay đứng tựa vào bàn làm việc, quan sát Tô Mạt.

Trong phòng vô cùng tĩnh mịch, bên ngoài dần trở nên náo nhiệt. Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ, hắt vào mặt Tô Mạt, làm cô lóa mắt. Ánh sáng chói chang bao vây tầm nhìn, khiến cô có cảm giác hư ảo.

Tùng Dung ngắm gương mặt thanh tú trắng trẻo của Tô Mạt dưới ánh mặt trời. Chị ta đột nhiên cảm thấy chói mắt, trong lòng thầm nghĩ: ngoại hình cũng không đến nỗi, thảo nào bị người ta để ý. Tùng Dung không thể kiềm chế sự tò mò, hỏi Tô Mạt: "Người đó...là ai? Trình tổng của tập đoàn Vĩnh Thuận? Hay...Giám đốc Châu? Có phải người hơi mập mập không?"

Tô Mạt cắn môi không trả lời, trong lòng cô rối bời.

Tùng Dung biết hỏi không ra đáp án, đành kìm nén sự hiếu kỳ. Chị ta nói tiếp: "Cô định thế nào? Xin nghỉ việc à?"

Tô Mạt gật đầu.

Tùng Dung chau mày, lên tiếng: "Cô cứ bỏ đi như vậy, chẳng phải khiến người khác rẻ rúm sao? Cô có thể nuốt trôi mối hận này không? Tôi có một cách, xem cô đồng ý hay không?" Chị ta cười cười: "Đối phó với lưu manh phải dùng cách của lưu manh mới được."

Tô Mạt không hiểu: "Ý chị là gì? Tại sao chị lại giúp tôi?"

Tùng Dung lắc đầu: "Cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi không phải muốn giúp cô, chuyện xảy ra với cô liên quan gì đến tôi? Chỉ là tôi thấy nhàm chán nên nói vài câu chứ cũng chẳng làm gì." Chị ta hạ thấp giọng: "Vương Tư Ngụy chẳng là cái thứ gì, gia đình anh ta vô cùng phức tạp..." Tùng Dung chưa kịp nói hết câu, điện thoại nội bộ trên bàn đổ chuông. Cô thư ký nhắc nhở: "Chị Tùng, sếp tổng đã đến, mời chị lên phòng hội nghị tham dự cuộc họp của các lãnh đạo cao cấp."

Tùng Dung "ừ" một tiếng, vội vàng cầm tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn. Thấy Tô Mạt đành mặt, chị ta lập tức giải thích: "Không phải Vương Tư Ngụy gọi đi họp. Sáng sớm hôm nay, Vương Tư Ngụy đã bị đá đi ngoại quốc rồi." Tùng Dung mở cửa ra vào: "Hôm nay chắc tôi sẽ rất bận, cô về nhà nghỉ ngơi đi. Tôi cho cô hai ngày phép, hãy suy nghĩ kỹ những điều tôi nói, việc xin nghỉ không nên vội vàng."

Tô Mạt đi theo Tùng Dung ra ngoài, tâm trạng của cô hỗn loạn. Hai người đi đến trước thang máy, Tùng Dung ngập ngừng, nói một câu: "Cô hãy nghỉ thoáng một chút, khó khăn lắm cô mới có cơ hội trở thành nhân viên chính thức, lợi ích trước mắt là quan trọng nhất."

Thang máy lên đến nơi, cửa mở ra, Tùng Dung đi đến cửa thang máy. Chị ta cất giọng cung kính, chào hỏi người ở bên trong: "chào sếp tổng!"

Người đàn ông ở trong thang máy gật đầu, nói: "Quản lý Tùng, tôi vừa mới bảo thư ký thông báo mọi người họp."

Tùng Dung vội nói: "Tôi biết rồi, tôi đang lên đây ạ."

Người đàn ông ở bên trong nhường lối: "Đi thôi!"

Tùng Dung cảm ơn, bước vào thang máy. Chị ta quay người, liền thấy Tô Mạt dờ người như khúc gỗ, đang nhìn về phía chị ta bằng ánh mắt kỳ quái. Sau đó, cô cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Tô Mạt đứng bên ngoài, mở to mắt nhìn cửa thang máy từ từ khép lại. Người đàn ông ở bên trong liếc nhìn cô, ánh mắt hoàn toàn xa lạ.

Tô Mạt do dự, không biết có nên xông vào thang máy, cho người đàn ông đó một bạt tai hay không. Kết quả cô sẽ bị lôi ra ngoài, bị cảnh sát đưa đi là cùng.

Cô suy đoán vô số khả năng xảy ra, nhưng kết quả chỉ có một, cô sẽ thua rất thảm. Cơ hội trả thù cứ thế trôi đi trong lúc cô do dự.

Một cảm giác nhức nhối dâng tràn từ đáy lòng. Cảm giác này có thể xuất phát từ việc cô chán ghét bản thân đã mất đi tinh thần chính trực, hoặc giả là sự hối hận về cái đêm triền miên điên cuồng đó, hay là bởi vì cô đã nhìn thấu hiện thực, nhìn thấu sự phồng phồng và nhu nhược của bản thân.

Cửa thang máy khép lại, bức tường bóng loáng như gương chiếu rõ diện mạo của mọi người.

Trong thang máy, ngoài Tùng Dung và ông chủ Vương Cự An, còn lại là mấy người thư ký thấp tùng. Tùng Dung bỗng đứng sinh nghi, bởi vừa rồi chị ta thoáng nhìn thấy hình như sếp tổng chau mày khi nhìn thấy cô gái ở ngoài thang máy.

Sau đó, lúc tham gia cuộc họp, Tùng Dung lại phát hiện, trên má bên trái của Vương Cự An có một vết xước mờ mờ, giống như dấu vết bị móng tay phụ nữ cào.

5.

Tô Mạt về đến nhà, mới phát hiện điện thoại hết pin.

Ông cậu đang lo rối tinh rối mù, bà mẹ kéo cô lại gần, nói một thôi một hồi, cuối cùng lại hỏi cô tối qua đi đâu. Tô Mạt đành giải thích tiếp khách quá muộn, lại uống ít rượu nên Tùng Dung đưa cô về nhà, ngủ một giấc đến giờ mới đỡ hơn một chút. Bà mẹ nửa tin nửa ngờ, nhưng bà cũng chẳng có ý can thiệp quá sâu, chỉ nói: "Tô Mạt, đừng nghĩ cháu là người trưởng thành. Cháu sống ở nhà cậu mẹ, cậu mẹ cũng phải có trách nhiệm với cháu. Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, cậu mẹ biết ăn nói thế nào với bố mẹ cháu. Cháu là người lớn, cùng ai qua đêm ở bên ngoài, cậu mẹ không tiện can thiệp. Nhưng cháu nên báo một tiếng với cậu mẹ, sức khỏe của cậu cháu không tốt, cả đêm ngủ không yên giấc."

Tô Mạt lại nói xin lỗi, bảo đảm không có lần sau, cuối cùng gạt được cậu mẹ. Cô đem quần áo vào phòng tắm, kỳ cọ sạch sẽ thân thể. Nhưng những vết bầm tím trên người vẫn còn, không ngừng nhắc nhở cô về con ác mộng tối qua. Sau khi Tô Mạt giặt xong quần áo ra ngoài, trong nhà không một bóng người. Cô về phòng mình, khóa trái cửa, nằm vật xuống giường. Dù tóc vẫn còn ướt nhưng cô không bận tâm, thần trí lơ đãng. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Tô Mạt có một giấc mơ đẹp. Lúc tỉnh dậy, cô nhất thời không phân biệt đâu là hiện thực, đâu là mộng cảnh, thế là bật khóc nức nở.

Sau đó, Tô Mạt đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Đoán Thanh Tuyền đã thức dậy sau giấc ngủ trưa, cô lau sạch nước mắt, gọi điện thoại về nhà.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, bà Tô hỏi con gái: "Giọng con làm sao vậy, bị cảm à? Con không phải đang trong giờ làm việc à? Sao có thời gian gọi điện về nhà?"

Tô Mạt nói: "À, mấy ngày nay cổ họng con hơi đau. Thời gian trước quá bận rộn nên hôm nay con được nghỉ." Cô lại hỏi: "Bố mẹ có khỏe không? Thanh Tuyền sao rồi, con bé có ngoan không ạ?"

Nghe Tô Mạt hỏi vậy, bà Tô lập tức hăng giọng, gọi lớn tiếng: "Cháu ơi mau lại đây, mẹ cháu muốn nói chuyện với cháu."

Ai ngờ Thanh Tuyền từ chối thẳng thừng: "Không, cháu không ra."

"Mẹ cháu rất nhớ cháu."

"Cháu không nhớ mẹ."

"Con bé này, mẹ cháu nghe được sẽ buồn đấy."

"Cháu chỉ nhớ ông bà ngoại, cháu yêu ông bà ngoại nhất, cháu không thích mẹ một chút nào."

Bà Tô cười: "Cháu gái ngốc, chẳng phải ông bà ở ngay cạnh cháu sao, có gì đáng nhớ chứ?" Bà lại nói với Tô Mạt: "Con bé đang mãi chơi trò xếp hình ấy mà."

Tô Mạt vội lên tiếng: "Thôi, mẹ cứ để nó chơi đi..." Ngừng vài giây, cô không nhịn được, mở miệng: "Mẹ, con muốn về nhà..."

Bà Tô rất vui mừng: "Được thôi, con sắp nghỉ phép phải không? Thanh Tuyền rất nhớ con, cả ngày nói mẹ không dẫn cháu đi chơi..."

"Không phải...con muốn về quê tìm việc làm."

"Sao thế?" Bà Tô nóng ruột: "Có phải ở công ty đó con gặp chuyện không vừa ý, hay là...mất việc rồi?"

Tô Mạt không đành lòng, vội nói: "Không phải, chỉ là con nhớ con gái...Con nghe nói, trẻ em sau ba tuổi không ở bên cạnh bố mẹ sẽ rất ảnh hưởng đến sự phát triển tính cách...Hơn nữa, bố mẹ cũng lớn tuổi rồi, con về nhà có thể chăm sóc bố mẹ..."

Bà Tô thở phào nhẹ nhõm: "Ồ, mẹ còn tưởng con bị làm sao. Con đừng lo, Thanh Tuyền rất ổn, con bé hoạt bát hơn con lúc nhỏ ấy chứ. Sức khỏe của bố mẹ cũng tạm ổn, có thể giúp con trông cháu...Chỉ là bố con..."

Tô Mạt giạt mình: "Bố làm sao ạ?"

Bà Tô ngập ngừng: "Có một chuyện mẹ muốn thương lượng với con... Khu nhà chúng ta sắp bị dỡ bỏ nên chẳng ai quản lý. Tầng dưới mở mấy cửa hàng, rồi tự dưng xuất hiện đám người bán rau cỏ. Trời chưa sáng đã bày bán ở bên ngoài, rất ồn ào. Bố con thì khó ngủ, hai ba giờ sáng mới chợp mắt. Tối năm, sáu giờ người ta bán rau ở bên ngoài, bố con bị đánh thức dậy, không tài nào ngủ lại được nữa. Bố mẹ nghĩ, căn nhà này cũng sắp bị tháo dỡ bỏ rồi, nhà đền bù lại ở quá xa, xung quanh không có bệnh viện, bố mẹ cũng không có ô tô nên rất bất tiện. Thôi thì đến lúc đền bù chúng ta nhận tiền

chứ không lấy nhà. Chúng ta gom thêm tiền mua căn hộ rộng hơn một chút ở khu vực quanh đây. Sau này con có phòng riêng, Thanh Tuyền cũng có phòng riêng, tiện lợi biết bao. Tìm một khu chung cư yên tĩnh một chút, để bố con có thể ngủ ngon giấc."

Sống mãi Tô Mạt cay cay, cô thầm thở dài: "Bố mẹ cũng nên đổi nơi ở, mất ngủ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe."

Bà Tô lập tức tiếp lời: "Thì vậy đó. Mấy ngày trước bố mẹ đi xem một căn hộ cũng không tồi. Căn hộ đó nằm ở khu vực giao thông tiện lợi, hoàn cảnh rất tốt. Bố mẹ gom hết tiền tiết kiệm và tiền bồi thường nhà để thanh toán một nửa căn hộ mới nhưng vẫn không đủ. Gần đây giá nhà đất tăng không ít."

"Còn thiếu bao nhiêu ạ?."

"Khoảng hai trăm ngàn."

Tô Mạt ngẫm nghĩ: "Lúc trước ông nội Thanh Tuyền có đưa hai trăm ngàn, bố mẹ hãy cầm lấy dùng đi ạ. Còn lại để con nghĩ cách."

Bà Tô nói: "Đó là số tiền của hai mẹ con con, bố mẹ không nên động đến. Bố con có chơi cờ phiếu coi như đầu tư nhỏ. Sau này nếu kiếm được tiền, bố mẹ sẽ trả dần cho con sau. Con thấy có được không?"

Tô Mạt rất hồ thẹn, vội nói: "Đó là tiền dưỡng lão của bố mẹ, không cần trả cho con. Bố mẹ khỏi lo lắng chuyện nhà cửa, muốn mua thì cứ mua đi. Con vẫn còn trẻ, ngày tháng kiếm tiền còn dài."

Bà Tô rất vui mừng, mỉm cười: "Đúng vậy, bây giờ con đổi công việc, mức lương khá ổn. Bố con cũng nói con có tiền đồ. Bố mẹ cảm thấy tình hình tốt hơn nên mới có ý định mua nhà, chứ bố mẹ già rồi cần gì chuốc khổ vào thân? Bố mẹ mua nhà cũng vì mục đích muốn để lại chút tài sản cho Thanh Tuyền. Thấy con ở đó có công việc ổn định, bố mẹ cũng yên tâm. Con đừng lo lắng chuyện con cái, bố mẹ sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng con bé thật tốt. Nếu con nhớ con bé, lại không có thời gian về nhà, bố mẹ sẽ đưa nó tới thăm con."

Tô Mạt nói: "Mẹ không cần tôi chỗ con ngay, đợi Thanh Tuyền lớn một chút rồi tính, bởi vì đi đường dài cả người lớn lẫn trẻ con đều rất mệt. Hơn nữa, chỗ con ở chật lăm, không tiện chút nào."

Bà Tô ngẫm nghĩ thấy cũng đúng. Bà còn muốn tiếp tục trò chuyện, ông nghe điện thoại đã bị ông Tô giật lấy. Ông Tô cười nói: "Chuyện con cái không cần con bận tâm, con ở bên đó hãy chăm sóc bản thân thật tốt, đồng thời làm tốt công việc. Bố tin con gái của bố không phải là người sống trong cái bóng của quá khứ, suốt ngày oán trách trời đất...Bố mẹ già rồi, bây giờ con là trụ cột của gia đình, ai có thể gục ngã, chứ con thì không thể..."

Tô Mạt vâng vâng dạ dạ. Cho đến lúc tắt điện thoại, đầu óc cô vẫn mơ mơ hồ hồ. Cô nắm chặt điện thoại trong tay, bắt đầu tính toán: bây giờ cần mua nhà, tiền bồi thường dỡ nhà vẫn chưa đâu vào đâu, gom mọi khoản tiết kiệm cũng chỉ có thể miễn cưỡng thanh toán đợt đầu, sau này mỗi tháng trả góp một ít. Nghĩ đến đây, nỗi lo lắng sốt ruột lập tức tan biến, cô lại tràn đầy tinh thần hăng hái, đến cuối cùng rơi vào trạng thái ủ rũ như thể cười trên lưng hổ khó leo xuống.

Sáng ngày hôm sau, Tô Mạt đi công ty tìm Tùng Dung, hỏi thẳng: "Chẳng phải chị nói nhận tôi vào làm chính thức hay sao? Lúc nào mới được tăng lương?"

Tùng Dung hỏi ngược lại: "Không phải cô nói sẽ xin nghỉ việc sao? Bao giờ mới bàn giao công việc?"

"Chị...chị..." Tô Mạt bắm tay vào mép bàn, nhìn Tùng Dung chằm chằm. Tiếp theo, cô bật ra một câu đề nén trong lòng từ lâu: "Chị đừng ức hiếp người quá đáng."

Tùng Dung chẳng bận tâm, nhẹ nhàng đặt tập tài liệu xuống bàn rồi từ tốn lên tiếng: "Tôi đã nộp danh sách cho phòng nhân sự. Mức lương của cô vào đầu tháng sau chắc sẽ có thay đổi." Chị ta hất cằm về phía tập tài liệu đặt trên bàn: "Ồ đây tôi có đơn đặt hàng, cô cầm lấy, đi giải quyết đi."

Tô Mạt kinh ngạc, như không tin nổi vào tai mình. Cô gơ tay cầm tập tài liệu rồi lại đặt xuống: "Ý chị là gì?"

Tùng Dung nói với vẻ bất lực: "Tiểu thư, trên tờ giấy không dính thuốc độc đâu, cô sợ gì chứ? Tôi thật sự bận đến mức thở không ra hơi. Nếu cô không nhận, tôi sẽ giao cho người khác."

Tô Mạt cầm tập tài liệu lên xem rồi quay người bỏ đi.

Tùng Dung cất cao giọng: "Cô mau trở lại cho tôi, cô có thái độ gì vậy?"

Tô Mạt đứng ở cửa ra vào, Tùng Dung nhìn cô chăm chú: "Phản ứng không bằng người khác, gặp phải chuyện gì là luống cuống. Ngoài ra, hể cô lên tiếng là đắc tội với người khác. Cô thử nói xem, cứ như vậy thì sau này cô tồn tại kiểu gì? Bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng không được rụt rè, sợ hãi. Dù sợ chết khiếp cũng phải cố gắng đối mặt...Được rồi, cô ra ngoài đi."

Tô Mạt quay lại bàn làm việc của mình, bắt đầu nghiên cứu đơn đặt hàng. Tim cô đập thình thịch, trực giác của cô mách bảo sắp có chuyện xảy ra.

Điện thoại trên bàn đổ chuông, Tô Mạt dè dặt cầm ống nghe, không ngờ là phòng nhân sự mời cô đi ký hợp đồng dài hạn. Lúc này, dây thần kinh căng thẳng của Tô Mạt mới thả lỏng đôi chút. Rồi khỏi văn phòng, Tô Mạt định đi cầu thang bộ, bởi phòng nhân sự chỉ cách hai tầng. Nhưng khi đi qua thang máy, Tô Mạt chợt nhìn thấy thang máy đang chạy lên trên, cô vô thức bấm nút.

Vài giây sau, cửa thang máy mở ra, Tô Mạt ngẩng đầu, liền nhìn thấy Vương Cư An một mình đứng trong đó.

Cuộc chạm trán bất ngờ khiến Tô Mạt luống cuống. Cô dừng bước, tiến thoái lưỡng nan.

Vương Cự An liếc nhìn cô, gương mặt lộ vẻ thần nhiên và cao ngạo. Dáng vẻ của anh ta rõ ràng là bộ dạng của lãnh đạo cao cấp, có ý giữ khoảng cách với nhân viên thấp cổ bé họng.

Đằng sau có người đi qua thang máy, cung kính chào một tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc: "Vương tổng."

Vương Cự An gật đầu với người đó.

Không khí xung quanh lại tĩnh lặng. Sau vài giây đấu tranh tư tưởng ngắn ngủi nhưng vô cùng kịch liệt, Tô Mạt cố gắng kìm nén nỗi hoảng sợ, đi vào thang máy. Mặc dù cô coi đối phương như người vô hình, nhưng người đó cao lớn và uy nghiêm. Tuy anh ta không có bất cứ cử chỉ nào, Tô Mạt vẫn cảm thấy một sự áp bức mãnh liệt từ từ bủa vây.

6.

Cảm giác sợ hãi khiến Tô Mạt gần như nín thở. Trong tay Tô Mạt trống không, lúc này cô chỉ muốn túm lấy thứ gì đó. Cô cúi đầu liếc nhìn thanh kim loại gắn trên tường trong thang máy nhưng không động đậy, bởi cử chỉ nhỏ của cô cũng sẽ bộc lộ sự nhút nhát trong nội tâm. Tô Mạt cố gắng trấn tĩnh. Cô nhủ thầm, nếu đã quyết định ở lại, trốn tránh cũng không phải là cách, chỉ bằng thâm dò ý tứ của đối phương rồi tính tiếp.

Thang máy dừng lại ở hai tầng tiếp theo. Cả quá trình đó, Vương Cự An không hề nhìn Tô Mạt. Động tác duy nhất của anh ta là cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay. Tô Mạt chậm rãi rời khỏi thang máy, tìm cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tô Mạt thuận lợi ký hợp đồng. Bản hợp đồng có nội dung đầu ra đầy, phúc lợi của công ty điện tử An Thịnh không tồi. Khoảng thời gian tiếp theo, Tô Mạt không gặp hai anh em họ Vương, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm đó. Điều này khiến Tô Mạt rất xấu hổ, cô hy vọng bọn họ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Hoặc giả nếu có ngày gặp lại, cô có thể ngẩng cao đầu.

Tô Mạt dần lấy lại tâm trạng, lao đầu vào công việc.

Tùng Dung không những giao đơn đặt hàng cho cô, mà còn chỉ bảo cô từng chút một. Tô Mạt dần nắm bắt bí quyết, thành tích công việc có chuyển biến tốt. Về sự thay đổi thái độ của Tùng Dung, trong lòng Tô Mạt hết sức nghi hoặc, nhưng cô không tìm ra đầu mối, chỉ có thể tạm thời cho rằng "con người ai cũng có lòng trắc ẩn".

Thấy Tô Mạt được Tùng Dung coi trọng, các đồng nghiệp đều đối xử tốt với cô. Tô Mạt hiểu rõ nguyên nhân, nhưng tính cách của cô ôn hòa nhả nhai, sau vài tháng đã tạo lập được mối quan hệ rộng rãi. Nhân duyên tốt khiến công việc của cô gặp nhiều thuận lợi. Một số khách hàng thấy cô là người thật thà, không cần e dè đề phòng, nên muốn hợp tác với cô.

Tất nhiên không phải ai cũng như vậy. Có một số người thích kiểu quan hệ toan tính thiệt hơn. Về phương diện này, Tô Mạt còn là người mới. Vì vậy, dù cô nỗ lực học ngoại ngữ, học tiếng địa phương, vắt vả mệt nhọc đến mấy cũng không kêu ca, thành tích của cô vẫn chỉ dừng ở mức trung bình.

So với Tô Mạt, Tào Nhượng Thành mới là ngôi sao của phòng kinh doanh. Hai năm nay, thành tích của anh ta luôn dẫn đầu.

Anh ta chưa đến ba mươi tuổi nhưng mồm miệng sắc bén, có mạng lưới quan hệ xã hội rất rộng. Nhược điểm duy nhất của anh ta là tính cách tương đối nóng nảy. Đặc biệt đối với những đồng nghiệp có thành tích kém cỏi, anh ta sẽ không giữ thể diện cho người ta, chửi thẳng vào mặt họ.

Tào Nhượng Thành hành sự quá đáng, các đồng nghiệp bắt nạt từ lâu, nhưng vẫn phải qua lại với anh ta. Đến Tùng Dung cũng tỏ ra độ lượng, thường khen ngợi thành tích chứ không hề đã động đến cách đối nhân xử thế của anh ta. Thái độ nhân nhượng của Tùng Dung khiến đám người trong phòng đều cảm thấy hoang mang, nhưng cũng chỉ dám tỏ thái độ bất bình ở sau lưng.

Tùng Dung không hề bận tâm. Tào Nhượng Thành được thể ngày càng ngạo mạn, hề gặp ai là gây tổn thương cho người đó. Anh ta thích nhất mắng người khác "ngu xuẩn". Đặc biệt khi mắng các đồng nghiệp nữ, vẻ mặt anh ta vô cùng sáng khoái. Ví dụ như: "Cô đứng là đồ ngu xuẩn, cô đã ngủ với người ta rồi, người ta đương nhiên không ký hợp đồng với cô", "cô suốt ngày bám lấy người ta, người ta không coi cô là nhân viên bán hàng mà coi cô là osin" hoặc "con bé ngu xuẩn này chỉ biết lên giường là giỏi"...

Tùng Dung đứng bên cạnh nghe Tào Nhượng Thành mắng người, vẻ mặt điềm nhiên như không. Thậm chí chị ta còn gật đầu tán thành: "Tiểu Tào nói đúng, không để người khác ăn 'đậu hũ' mà vẫn ký được hợp đồng mới là có bản lĩnh thật sự. Chúng ta bán hàng chứ không bán thân. Người ta coi thường cô thì còn bàn chuyện làm ăn thế nào được nữa? Ít nhất, mối quan hệ giữa nhân viên bán hàng và khách hàng là bình đẳng..."

Tào Nhượng Thành càng đắc ý, dần dần không coi quản lý của phòng kinh doanh ra gì. Tuy nhiên, anh ta chưa từng nặng lời với Tô Mạt. Cô làm việc kín kẽ, đối xử hòa nhã, lễ độ với tất cả mọi người, ngay cả với cô quét dọn vệ sinh. Tính cách không bao giờ nổi nóng hay tức giận của Tô Mạt khiến Tào Nhượng Thành chẳng biết làm thế nào để phê bình cô. Cùng lắm, anh ta chế nhạo cô tốn nhiều công sức cũng chỉ kiếm mấy đơn đặt hàng nhỏ, hoặc nói cô bề ngoài luôn tỏ ra đứng đắn một cách giả tạo. Tô Mạt coi như không nghe thấy, chỉ tập trung làm tròn phận sự của mình.

Một buổi sáng đến công ty, Tô Mạt còn chưa vào cửa đã nghe thấy Tào Nhượng Thành mắng người ta "ngu xuẩn" ở trong văn phòng.

Người bị mắng là một đồng nghiệp nữ có thành tích bán hàng chỉ xếp sau Tào Nhượng Thành. Hai người cạnh tranh gay gắt từ lâu. Đồng nghiệp nữ này có nhan sắc vào loại khá, nhưng tiếng tăm thì không hay lắm. Đối với chuyện nhân viên có quan hệ mờ ám với khách hàng, cấp trên chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng tình hình lần này hoàn toàn khác, cô vợ của một khách hàng hưng hăng xông vào tận văn phòng, chỉ vào mặt cô ta, quát mắng: "Cô là đồ

dâm phụ trợ trên..." Cô vợ còn nói: "Loại người ý vào tuổi trẻ và nhan sắc mà dụ dỗ đàn ông thì chẳng có bản lĩnh gì. Sông Trường Giang lớp sóng sau dồn sóng trước, đám con gái trẻ trung xinh đẹp hơn cô như rau hẹ cắt mãi không hết..."

Cô ta cũng không phải loại vừa, lập tức cất cao giọng: "Cô không giữ nổi chồng thì đến đây sửa bậy bạ sao? Nếu cô có thể giữ anh ta, cô còn đến tìm tôi làm gì, hả bà già mặt nhăn nheo kia..."

Nghe cô ta nói vậy, người vợ kia bật cười: "Chồng là người của mình, đương nhiên tôi không nỡ nói anh ấy, tôi còn phải giữ cuộc sống sau này. Nghe nói cô sắp kết hôn, nếu tôi tung tin về những việc làm xấu xa của cô, coi như giải cứu cho một người đàn ông đáng thương bị che mắt..." Nói xong, cô ta tiến về phía trước, giơ tay tát bốp vào gương mặt xinh đẹp của cô nhân viên.

Chứng kiến cảnh này, Tào Nhượng Thành xông vào can ngăn hai người, túm tay nữ đồng nghiệp không cho cô ta đánh lại, để mặc người đàn bà kia đánh, cho đến khi Tùng Dung rẽ đám đông đi vào.

Sự việc tương đối âm ỉ, thu hút phóng viên của hai tờ báo nhỏ. Đây cũng được coi là một vụ scandal của công ty.

Buổi chiều ngày hôm đó, lãnh đạo của công ty không cho cô nhân viên cơ hội xin nghỉ việc, trực tiếp đưa ra quyết định và gửi email cho tất cả nhân viên, thông báo cô ta đã vi phạm điều lệ của công ty, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thanh danh công ty, gây tổn hại đến danh dự của nhãn hiệu sản phẩm trong ngành, đồng thời gây tác hại nghiêm trọng đến đạo đức xã hội. Căn cứ vào hợp đồng lao động hai bên cùng ký kết, công ty quyết định sa thải cô ta.

Tô Mạt nhìn chữ ký điện tử ở cuối thông báo. Ba chữ "Vương Cư An" được viết bằng nét bút nghiêm túc nhưng rất phóng khoáng, mang phong cách của Tổng vận (1)

(1): trào lưu văn học đời Tống.

Khoảng thời gian sau đó, Tô Mạt vô cùng bận rộn. Phòng kinh doanh liên tục mất đi hai nhân vật chủ chốt. Ngoài đồng nghiệp nữ bị sa thải, một người cấp phó đột nhiên xin nghỉ, nhảy sang công ty có vốn đầu tư nước ngoài. Những người ở lại nhìn chằm chằm vào vị trí trống. Trong đó, người tự tin nhất là Tào Nhượng Thành.

Về chuyện này, Tô Mạt không hề bận tâm, vì cô cho rằng việc đó chẳng liên quan đến mình. Cô cũng không tham gia tán gẫu với các đồng nghiệp, chỉ tập trung hoàn thành công việc của mình. Nghĩ đến chuyện chiết khấu mỗi tháng một tăng, có thể gửi thêm tiền trả góp căn hộ mới và sinh hoạt phí về cho bố mẹ, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Bất gặp bộ dạng thần nhiên không cạnh tranh với đời của Tô Mạt, Tào Nhượng Thành lại cho rằng cô có lá bài gì đó. Anh ta chống tay xuống bàn của Tô Mạt, cất giọng khiêu khích: "Tôi phát hiện con người cô không đơn giản một chút nào. Nếu cô không phải quá ngốc nghếch thì là đóng kịch quá giỏi..."

Tô Mạt ngẩng đầu: "Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nhận xét như vậy."

Tào Nhượng Thành cười cười, giơ tay vỗ vai Tô Mạt, rồi bóp mạnh một cái: "Tôi muốn nhắc nhở cô, vờ vịt quá đáng cũng sẽ bị người khác đề phòng."

Tô Mạt xoay người, tránh bàn tay của anh ta. Cô không đáp lời mà quay đầu, gọi điện thoại hẹn gặp khách hàng.

Vài ngày sau, Tùng Dung đột nhiên kêu Tô Mạt cùng tới bệnh viện thăm một người bạn. Tô Mạt cảm thấy kỳ lạ, Tùng Dung nói: "Cô còn nhớ Mạc Úy Thanh không? Cô ta vừa sinh con, thời gian trước có hỏi thăm cô đấy."

Tất nhiên Tô Mạt nhớ Mạc Úy Thanh. Cô còn nhớ cô ta từng nói, chỉ cần sinh con trai là có thể chính thức bước vào Thượng gia. Thế là cô nổi lòng hiếu kỳ, hỏi Tùng Dung: "Mạc tiểu thư sinh con trai hay con gái?"

Tùng Dung cười cười: "Con gái."

Tô Mạt kêu "a" một tiếng, thất vọng thay cho Mạc Úy Thanh. Cô lại nghĩ đến Thượng Thuần. Từ trong tiềm thức, cô coi người đàn ông này như loài rắn rết, chỉ sợ chạm mặt hẳn. Vì vậy, cô cũng không muốn đi thăm Mạc Úy Thanh.

Tùng Dung không rõ nguyên do, chỉ nửa đùa nửa thật khuyên Tô Mạt: "Thật ra con người Mạc Úy Thanh cũng rất thú vị. Cô ta là người biết thích nghi với hoàn cảnh, thường xuyên tiếp xúc với cô ta càng có lợi cho cô. Con người cô quá đứng đắn, trong khi Mạc Úy Thanh có một vẻ mang tà khí. Làm nghề bán hàng, đứng đắn quá sẽ khiến khách hàng sợ chạy mà mất dép..."

Nghe những lời này, Tô Mạt cảm thấy rất mới mẻ. Cô thậm chí tính toán làm thế nào để gần gũi với Tùng Dung, tốt nhất là có mối quan hệ ngoài công việc. Thế là cô không từ chối, cùng Tùng Dung tới bệnh viện.

Trung tâm ở cửa bệnh viện phụ sản như khách sạn năm sao, phòng đơn rất sang trọng. Mạc Úy Thanh lười nhác nằm trên giường, sắc mặt cô ta hồng hào. Ngoài chuyện cơ thể hơi đầy đặn một chút, gần như nhìn không ra vẻ mệt mỏi của một người phụ nữ mới sinh.

Tùng Dung không kiêng dè, hỏi thẳng: "Ông chồng không chính thức lăng nhăng của cô đâu rồi?"

Mạc Úy Thanh kêu người giúp việc pha trà, thông thả trả lời: "Ồ chỗ con bé kia. Con bé đó cũng sinh con gái, tôi nghĩ chắc cả cuộc đời này, Thượng Thuần sẽ không có người nối dõi tông đường." Nói xong, cô ta bật cười ha ha.

Tùng Dung thối thối cốc trà: "Cô sinh con, người ta cũng sinh con. Anh ta đi thăm người ta mà không đến thăm cô, cô còn vui vẻ như vậy sao?"

Mạc Úy Thanh nhún vai về bất cần: "Con bé đó không có đầu óc, bắt Thượng Thuận phải đi thăm nó bằng được. Trẻ tuổi thì có tác dụng gì, sinh con xong cũng như lợn nái cả thôi. Bất kể là thanh xuân vô địch hay Dương Ngọc hoàn (*lqđ*) tại thế, trung cái bụng to nhũn nhều, chỉ e đàn ông muốn cứng cũng không cứng nổi. Bọn họ không nói ra miệng nhưng trong lòng đều cảm thấy chán ghét nhau...Tôi không cho anh ta đến thăm tôi, đến thăm con thì được, đến nhà thổ tìm vui cũng chẳng sao, nhưng đừng đến gặp tôi. Chỉ cần cho tôi tiền để tôi chăm sóc cơ thể. Đợi đến khi hoàn toàn lấy lại làn da mịn màng, vùng bụng phẳng lì, xem anh ta có đến không? Đảm bảo có đuổi anh ta cũng chẳng đi, đàn ông đều như vậy cả."

*(lqđ) Dương Ngọc Hoàn: tức Dương Quý Phi, một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc.

Tùng Dung "hừm" một tiếng: "Bỏ hết tâm tư vào một người đàn ông, cô không mệt sao?"

Mạc Úy Thanh trả lời nghiêm túc: "Đã làm điểm thì đừng đòi hỏi lập miếu thờ, phải có tố chất nghề nghiệp." Nói xong, cô ta quay sang dò xét Tô Mạt: "Chị thay đổi nhiều đấy, trông trắng trẻo da, mỡ màng hơn trước. Chỉ có điều bộ đồ này...chị nên đi mua mấy bộ quần áo tử tế."

Trước mặt Mạc Úy Thanh, Tô Mạt ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Cô mỉm cười, đưa mắt đi chỗ khác. Tùng Dung lên tiếng hỏi: "Bà vợ cả của anh ta không nói gì sao?"

Mạc Úy Thanh thản nhiên nói: "Nhắc đến chuyện này, tôi quả thực rất khâm phục vợ Thượng Thuận. Mười năm rồi, chị ta không gây náo loạn, thậm chí còn chẳng bận tâm, để mặc anh ta ở bên ngoài bồ bịch thoải mái. Từ đầu đến cuối chị ta không tỏ thái độ nên địa vị vững như bàn thạch. Trong chuyện này, ai không chịu nổi trước, người đó sẽ thua. Nếu không muốn đẩy người đàn ông cho người đàn bà khác thì phải nhẫn nhịn, lòng tự trọng chẳng là gì cả."

Tùng Dung nói: "Vậy phải xem chị ta cần gì, có đáng hay không?"

Nghe bọn họ kể chuyện bần thiêu, cầu huyết của đàn ông như nói chuyện vụn vặt trong gia đình, Tô Mạt bất giác cảm thấy như xương mắc trong cổ họng. Cô lại nhớ đến chuyện cô đòi ly hôn Đồng Thụy An, từ lúc phát hiện ra sự tồn tại người thứ ba đến lúc bàn chuyện ly hôn, không một ngày nào được yên ổn. Sau này, cô từng hỏi chính mình, lúc đó cô có thật sự muốn ly hôn? Câu trả lời là một nghìn một vạn lần không muốn.

Sau khi trải qua một số việc ở bên ngoài, lúc buồn khổ, cô lại thăm hỏi bản thân, nếu Đồng Thụy An hỏi tâm chuyện ý, cô có muốn quay đầu hay không?

Tô Mạt thở dài. Đã từ lâu cô chẳng nghĩ tới vấn đề này, bởi cô không có sức lực, không có thời gian, cũng chẳng có tâm trạng.

Rời khỏi bệnh viện, Tùng Dung hỏi Tô Mạt: "Cô cảm thấy con người Mạc Úy Thanh thế nào? Sinh con cho người ta, đổi lại được một căn hộ và một chiếc ô tô."

Tô Mạt nói: "Mục tiêu rất rõ ràng."

Tùng Dung liếc nhìn cô: "Tôi tưởng cô sẽ ngưỡng mộ con bé đó. Thật ra hai người có khá nhiều điểm tương đồng."

Tô Mạt không tỏ ra tức giận như trước kia: "Mạc Úy Thanh rất lợi hại. Bảo tôi sống như cô ấy, chắc tôi chịu thôi, mệt chết đi được ấy." Cô bổ sung một câu: "Kể cả làm điểm, tôi cũng muốn được lập miếu thờ."

Tùng Dung phì cười. Chị ta định lên tiếng, bất chợt thấy một người đi tới, chị ta lập tức chào hỏi: "Ông chủ Thượng, lâu rồi không gặp."

Thượng Thuận gật đầu với Tùng Dung rồi quay sang Tô Mạt.

Từ xa, hần đã thấy gương mặt đầy ý cười chế giễu của người đàn bà này. Ý cười đó khiến gương mặt thanh tú đến mức nhạt nhẽo bỗng trở nên chói mắt trong giây lát. Khi đôi mắt dịu dàng của cô chạm vào mắt hần, xương cốt của hần như mềm đi. Ở giây tiếp theo, Thượng Thuận phát hiện cô rời mắt đi chỗ khác, né tránh hần, một nửa xương cốt như lại bị ngọn lửa vô danh từ đáy lòng đốt cháy.

Tô Mạt không chào hỏi Thượng Thuận, coi như không nhìn thấy hần.

Ánh mắt của Tùng Dung lướt qua Thượng Thuận và Tô Mạt mà không để lại một chút dấu vết. Đợi Thượng Thuận đi xa, chị ta mới lên tiếng: "Về vị trí còn trống, phòng nhân sự hỏi có cần tuyển người hay không. Lãnh đạo cũng rất quan tâm, vì vậy tôi đã trình danh sách hai người. Đáng lẽ có ba ứng cử viên, đáng tiếc một người không biết điều, đã bị sa thải...Tôi tiết lộ một chút với cô, để cô chuẩn bị trước tinh thần."

Tô Mạt hỏi lại với vẻ kinh ngạc: "Chị tiến cử tôi?"

Tùng Dung nhún mày, nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt thích thú: "Đúng, tôi đã tiến cử cô."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chôn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiến triển

Ngày hôm sau, Tùng Dung đi làm, đúng lúc sếp tổng cũng có mặt ở công ty. Chị sắp xếp tài liệu về tình hình đơn đặt hàng và khách hàng thời gian gần đây, tất nhiên bao gồm cả khoản chi phí lớn trình lên sếp tổng.

Vương Cự An rất bận rộn, hiếm khi có mặt ở công ty điện tử An Thịnh. Phong cách làm việc của anh là cho cấp dưới thoải mái phát huy năng lực, chỉ yêu cầu bọn họ nộp báo cáo thành tích kinh doanh của mỗi giai đoạn, sau đó nắm phương hướng cơ bản của công ty.

Tùng Dung đã quen với cách làm của Vương Cự An từ lâu. Hai người đều có tác phong làm việc mạnh mẽ, nhanh gọn, phối hợp tương đối nhịp nhàng, đạt hiệu quả cao.

Lúc này, Tùng Dung đang ngồi bên cạnh bàn làm việc chờ đợi phê duyệt. Văn phòng vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng lật giờ tài liệu. Người đàn ông trước mặt dường như có hứng thú với nội dung của bản báo cáo, hơi gật đầu: "Nhân viên tên Tào Nhượng Thành không tồi." Ngừng một lát, anh hỏi Tùng Dung: "Phòng kinh doanh của chị có mấy người họ Tô?"

Nghe thấy vậy, Tùng Dung cảm thấy hơi kỳ lạ, chị ta đáp: "Chỉ có một người, là Tô Mạt."

Vương Cự An "ờ" một tiếng. Câu nói tiếp theo của anh càng chẳng đâu vào đâu: "Người này... tên không hay lắm." Nhưng anh không nói tiếp không hay ở chỗ nào mà chuyển sang chuyện khác: "Cô gái đó vào công ty chưa được bao lâu, hiệu quả làm việc chỉ ở mức trung bình, so với Tào Nhượng Thành thì có khoảng cách nhất định." Nói xong, anh ta nhướn mắt nhìn Tùng Dung.

Tùng Dung biết Vương Cự An ám chỉ vụ thăng chức, chị ta cười nói: "Hai người đều có ưu thế riêng. Tuy thành tích kinh doanh của Tô Mạt không bằng tiểu Tào nhưng cô ấy giao tiếp tốt, khách hàng tái hợp tác không ít. Hơn nữa, cô ấy làm việc ôn hòa, không kiêu ngạo, không hấp tấp, có năng lực quản lý, hợp tác với người khác cũng không tồi... Về việc chọn ai, quả thực tôi hơi phân vân."

Vương Cự An giờ tập tài liệu trong tay: "70% là khách hàng cũ, khách hàng mới chỉ có 30%. Khách hàng mới của Tào Nhượng Thành nhiều gấp đôi cô ta, năng lực khai thác thị trường rất quan trọng..." Anh ta đóng tài liệu lại: "Năng lực quản lý và tinh thần trách nhiệm có thể từ từ nâng cao. Một số nhân tài trong lĩnh vực bán hàng đúng là không có khái niệm tập thể, người có bản lĩnh thường khó tránh khỏi kiêu ngạo, nhưng không sao cả, chúng ta có thể từ từ trao đổi, bồi dưỡng. Người làm lãnh đạo không nên sợ phiền hà, nếu hết lòng đào tạo nhân viên của mình, chắc chắn sẽ gặt hái được thành quả. Nghề bán hàng cần kích thích bầu nhiệt huyết hơn bất cứ công việc nào khác. Chúng ta không thể dùng quá nhiều quy tắc trói buộc nhân tài trong lĩnh vực bán hàng. Điều lệ quản lý hành chính hay nhân sự chưa chắc đã thích hợp với phòng kinh doanh." Vương Cự An mỉm cười, nói thêm một câu để giữ thể diện cho Tùng Dung: "Thời gian quản lý Tùng làm nghề bán hàng còn lâu hơn thời gian công tác của tôi. Nói với chị những điều này, chẳng khác nào tôi múa rìu qua mắt thợ."

Tùng Dung vội lên tiếng: "Đâu có, sếp tổng quá khiêm tốn." Chị ta đã nắm đại khái ý tứ của đối phương. Loại trai trẻ ngoài ba mươi tuổi vừa có tinh thần vừa có năng lực như Vương Cự An chỉ mong các công ty trực thuộc vượt lên tuyến đầu. Anh ta không cần biết quá trình cụ thể, chỉ nhìn vào thành tích. Suy nghĩ của anh ta rất bình thường, nhưng Tùng Dung không thể một lòng làm theo ý anh ta.

Tùng Dung tạm thời không tỏ rõ thái độ, ngoài mặt thể hiện rõ sự lưỡng lự. Đúng lúc này, người thư ký cầm giấy tờ đi vào. Tùng Dung đã sớm nghe nói ông chủ trẻ tuổi có cuộc sống riêng phóng đảng, hôm nay gặp với em mình tình này, ngày mai em người mẫu khác, nhưng ở công ty không hề có điều tiếng, chọn thư ký cũng là người có tướng mạo nghiêm chỉnh, ăn mặc đàng hoàng, đồng thời có năng lực khá. Có thể thấy trong một số doanh nghiệp gia tộc, tuy có gốc rễ chắc chắn từ đời cha ông nhưng các công tử nhà giàu cũng không phải hạng tầm thường.

Nhân lúc Vương Cự An phân tâm, Tùng Dung lên tiếng: "Tô Mạt tiến bộ rất nhanh. Cô ấy cũng là một nhân tài, chỉ có điều hiện tại, về mặt thành tích thì đúng là không bằng người khác. Con người tiểu Tào có năng lực thật đấy, nhưng giao tiếp tệ đến mức thường xuyên bị khách hàng khiếu nại. Tôi có ý này, chúng ta đang có một khách hàng lớn đầy tiềm năng, là ông chủ Lý của Trung Thuận. Người này rất khó tính, lắm yêu cầu, đòi hỏi, tâm lý cảnh giác cao. Một nhân viên giàu kinh nghiệm của phòng đã bám lấy ông ta từ lâu nhưng vẫn không thành. Chi bằng để Tô Mạt và tiểu Tào thử sức, vừa có thể giải quyết một khách hàng lớn, tăng thành tích vừa có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục."

Vương Cự An còn đang bận xem tài liệu vừa đưa đến. Anh ta nói: "Chị tính làm thế nào tiện thì làm, chị là lãnh đạo phòng ban, việc của phòng, chị cứ quyết là được, tôi chỉ đưa ra ý kiến tham khảo thôi."

Tùng Dung gật đầu, đang định đứng dậy đi ra ngoài thì Vương Cự An cười, nói với chị ta: "Công ty có mấy quản lý phòng ban đều được giao quyền tự quyết và tự do phát huy năng lực. Nhưng quản lý Tùng là người tôi thấy yên tâm nhất."

Tùng Dung mỉm cười, đi ra ngoài.

Buổi trưa, Tùng Dung lần lượt nói với Tô Mạt và Tào Nhượng Thành vụ ông chủ Lý của Trung Thuận, nhân tiện nhắc đến việc thăng chức. Tào Nhượng Thành thể hiện sự tự tin như thể đã nắm chắc phần thắng, Tô Mạt lập tức từ chối: "Thôi khỏi, tôi không làm được đâu."

Tùng Dung nhìn cô như nhìn một khúc gỗ: "Cô chỉ thỏa mãn với vị trí nhân viên quen? Lẽ nào cô không có kế hoạch sự nghiệp lâu dài? Chị tiến thủ của cô biến đâu rồi? Người khác đẩy một bước thì cô đi một bước, không đẩy thì cô đứng im, có khi đẩy, cô cũng chẳng nhúc nhích. Vì vậy tôi mới nói cô giống hệt Mạc Ủy Thanh, chỉ một lòng trông chờ đàn ông nuôi mình. Mạc Ủy Thanh còn khá, đã vớ được người có tiền lại hào phóng. Còn cô thì sao? Đã lớn tuổi lại không có nhan sắc xuất chúng, còn vác theo con nhỏ, sau này cô định trông mong ai nuôi cô? Cô đúng là vừa nhát gan vừa lười biếng. Dù

cô có chịu làm đi, cũng chưa chắc có đàn ông bằng lòng chơi cô."

Tô Mạt tức đến mức nghiêng răng kèn kẹt. Một lúc sau, cô mới miễn cưỡng lên tiếng: "Dù là chiều khích tướng thì câu nói của chị cũng rất khó nghe, vì vậy tôi sẽ không cảm ơn chị...Tôi có thể thử xem sao, coi như nể mặt chị."

Tùng Dung cười cười: "Ai cần cô cảm ơn. Cô đã bắt đầu từ nghề bán hàng thì phải rèn luyện lòng can đảm. Không có lòng can đảm, dù cô chuyển nghề khác, cả đời cũng chẳng làm nên trò trống gì. Hơn nữa dù chuyển ngành, mức lương có thể cao hơn ở đây không? Ở đây cô được trích 8% từ doanh số bán hàng. Nếu thăng chức, cô còn được trích thêm 2% của tập thể. Tôi đã lót sẵn đường cho cô rồi, thành hay không hoàn toàn dựa vào bản thân cô."

Điều kiện Tùng Dung đưa ra rất hấp dẫn, có thể giúp cô thanh toán hết khoản tiền trả góp nhà cửa trước thời hạn, bố mẹ cũng không cần băn khoăn về tiền sắm sửa nội thất. Hơn nữa, cô có thể sớm tích lũy một khoản tiền để về thăm quê nhà, sau đó tìm công việc ổn định, không cần bận tâm tiền nhiều tiền ít, chỉ cần có thời gian ở bên con gái...Mặc dù không có kế hoạch sự nghiệp lâu dài, nhưng trong đầu óc Tô Mạt đã hình dung ra cuộc sống ấm áp, tươi đẹp. Cô không có chí tiến thủ, nhưng cũng không đòi hỏi nhiều.

Bất gặp vẻ mặt ôn hòa của Tô Mạt, Tùng Dung hạ giọng: "Vị khách hàng họ Lý có rất nhiều tiền. Nếu đàm phán thành công, đơn đặt hàng sẽ rất lớn. Hơn nữa..." Tùng Dung giả bộ vô tình tiết lộ: "Nghe nói ông ta đang đầu tư một mảnh đất ở phía nam thành phố để phát triển sang lĩnh vực bất động sản. Ông ta muốn nhảy vào đường dây của chồng Mạc Úy Thanh. Cô thử nghĩ xem, nếu cô có thể giải quyết hạng người có tiền này, chiết khấu sẽ không thấp đâu."

Tô Mạt lặng thinh.

Nhìn vẻ do dự của Tô Mạt, Tùng Dung bỗng cảm thấy mệt mỏi. Đột nhiên chị ta nhớ tới câu nói "người này... đặt tên không hay lắm" của Vương Cur An hồi sáng. Bây giờ nghĩ lại mới thấy chữ "Mạt" trong tên "Tô Mạt" có nghĩa là hư vô mờ mịt, gặp sao hay vậy, như dự báo tất cả đều trở thành "bong bóng". "Trúc lam đã thủy nhất trường không (va)", người làm ăn thường mê tín điều này, giống con bạc ở trên bàn cờ bạc không thể nghe thấy máy từ đồng âm với từ "thua". Quả nhiên tên thế nào, người thế đó.

(va)Trúc lam đã thủy nhất trường không" nghĩa là dùng làn trúc để lấy nước nên không được gì, ý chỉ làm gì cũng không được báo đáp.

Trong lúc Tùng Dung yên lặng, Tô Mạt suy đoán ý đồ của Tùng Dung khi đề bạt mình. Đầu tiên, cô thầm so sánh bản thân với Tào Nhượng Thành. Bất kể phương diện nào, Tào Nhượng Thành cũng chiếm thế thượng phong, vậy mà Tùng Dung lại cứ ủng hộ cô. Ngẫm đi nghĩ lại, Tô Mạt đoán Tào Nhượng Thành quá lợi hại, tài năng của anh ta bộc lộ quá lộ liễu, làm việc mạnh mẽ quyết đoán, thành tích làm việc gần như vượt qua Tùng Dung, lại có mạng lưới quan hệ rộng rãi. Vì vậy, Tùng Dung buộc phải đề phòng anh ta. Chẳng có lãnh đạo nào thích một cấp dưới nổi trội hơn mình, thậm chí có thể thay thế vị trí của mình bất cứ lúc nào. Do đó, thay vì để Tào Nhượng Thành thăng chức, chi bằng nâng đỡ nhân viên yếu thế và dễ dàng khống chế là Tô Mạt. Nghĩ đến đây, Tô Mạt bỗng dung nổi tính hiếu thắng, trong lòng cô cũng đã quyết định.

Trong lúc Tô Mạt còn chần chừ, Tào Nhượng Thành đã hẹn khách hàng họ Lý đi ăn uống, vui chơi, đồng thời khéo léo đề cập đến chuyện làm ăn. Tô Mạt không vội liên lạc với Lý tiên sinh, mà tới cửa hàng mua một bó hoa hồng sừng gói kèm hoa mận thiên tình rồi đến bệnh viện thăm Mạc Úy Thanh. Cô làm người giúp việc của Mạc Úy Thanh mấy tuần nên biết đôi chút về sở thích của cô ta.

Lúc Tô Mạt đến phòng bệnh, Mạc Úy Thanh đang ngồi tựa vào giường xem tivi. Ánh mắt cô ta dừng lại ở màn hình tinh thể lỏng nhưng không tập trung, gương mặt lộ vẻ cô độc, không rõ cô ta đang nghĩ gì.

Người giúp việc thấy Tô Mạt ăn mặc giản dị, tay chỉ cầm bó hoa liền nói: "Không nên mang mấy thứ này vào phòng bệnh, phần hoa không tốt cho trẻ sơ sinh."

Lúc này, Mạc Úy Thanh mới định thần. Nhìn thấy Tô Mạt, cô ta tỏ ra vui mừng, xua tay nói với người giúp việc: "Không sao, đứa nhỏ cũng đâu có ở đây. Đề chị ấy vào đi." Cô ta lại hỏi Tô Mạt: "Hôm nay sao chị rảnh rỗi mà đến thăm tôi thế này?"

Tô Mạt cắm hoa vào bình: "Tôi có việc đi ngang qua nên vào thăm cô."

Mạc Úy Thanh cười cười: "Coi như chị có lòng. Chị còn có lương tâm hơn Tùng Dung."

Tô Mạt quan sát cô ta kỹ lưỡng, cười nói: "Bây giờ cô đi ra ngoài, chẳng ai nhận ra cô vừa sinh con."

Mạc Úy Thanh tỏ ra đắc ý: "Vết mổ ở bụng vẫn hơi đau nên tôi không thể đi lại nhiều, nhưng tôi ăn rất ít."

Tô Mạt nói: "Cô gầy thế này, ông xã cô nhìn thấy chắc sẽ rất đau lòng."

Mạc Úy Thanh nhìn Tô Mạt vài giây, rồi mới đáp: "Chị đâu phải không biết, anh ta làm gì có thời gian gặp tôi. So với bệnh viện, anh ta càng thích những nơi như Tứ Quý Thanh Nam Uyên hơn..." Cô ta lẩm bầm: "Người đàn ông chết giàm, cũng chẳng rõ nơi đó có thứ gì buộc chặt linh hồn anh ta. Bàn chuyện làm ăn hay tụ tập bạn bè, anh ta đều thích đến đó."

Tứ Quý Thanh Nam Uyên là câu lạc bộ tư nhân cao cấp ở phía nam thành phố, không thua kém câu lạc bộ ở gần bờ biển phía đông mà Tô Mạt từng đến. Nghe Mạc Úy Thanh nói vậy, trong ngực Tô Mạt đập thình thịch, cô chợt nhớ tới buổi tối mấy tháng trước. Buổi tối đã hoàn toàn xóa bỏ ấn tượng tốt của cô về những câu lạc bộ cao cấp kiểu này.

Tô Mạt nói sang chuyện khác, hai người tán gẫu một lúc.

Mạc Úy Thanh đột nhiên cảm thán: "Chị bây giờ coi như ổn rồi, tốt hơn Tùng Dung lúc mới vào nghề nhiều. Chị đừng thấy chị ta oai phong, tài giỏi, trước kia người không ra người, ma không ra ma, chị ta..."

Mạc Úy Thanh chưa nói hết câu, điện thoại di động bỗng đổ chuông, người giúp việc vội cầm đến cho cô ta. Mạc Úy Thanh nghe máy, nói một, hai câu rồi cúp máy. Sau đó, cô ta nhướng mắt nhìn Tô Mạt, nhẹ nhàng lên tiếng: "Lát nữa Thượng Thuần sẽ đến đây."

Tô Mạt biết ý cô ta muốn tiễn khách đóng cửa, liền đứng dậy cáo từ, những lời muốn nói lại nuốt xuống cổ họng. Về đến công ty, Tào Nhượng Thành và trợ lý của anh ta đang chụm đầu thì thầm to nhỏ. Thình thoảng, Tô Mạt nghe thấy mấy từ rời rạc, hình như việc đàm phán tiến triển thuận lợi.

Tô Mạt cảm thấy sốt ruột. Dù sao cục diện đã an bài, cô tạm thời không có đường rút, nếu làm mất thể diện của Tùng Dung, sau này sẽ khó sống. Cô ngồi ở bàn làm việc, suy tính một lúc, cuối cùng đi tìm Tùng Dung mượn thẻ hội viên của Tứ Quý Thanh Nam Uyển. Thẻ hội viên này cũng không phải của Tùng Dung mà lúc trước Vương Tư Ngụy còn ở đây, anh ta lấy danh nghĩa tập đoàn để đăng ký thẻ, tiếp đãi khách hàng quan trọng.

Nghe Tô Mạt nói định mời khách hàng đến Tứ Quý Thanh Nam Uyển dùng bữa, Tùng Dung không khỏi ngạc nhiên: "Ồ đó đắt lắm đấy, còn đắt hơn câu lạc bộ ở phía đông, chắc chắn sẽ vượt quá mức công ty thanh toán cho cô."

Tô Mạt nói dứt khoát: "Nếu vượt quá, tôi sẽ tự bỏ tiền túi bù vào."

Tùng Dung đưa tấm thẻ cho Tô Mạt: "Tào Nhượng Thành còn không vung tay đến mức đó, cô chịu bỏ vốn thật."

Tô Mạt bỏ nhiều công sức mới có thể hẹn gặp khách hàng họ Lý. Sau đó, cô tới trung tâm thương mại, sắm từ đầu đến chân, gồm áo sơ-mi, váy công sở, giày cao gót. Bộ đồ có đường cắt may tinh xảo, lại vừa người cô. Do đó, khí chất của Tô Mạt tăng lên không ít. Tùng Dung bố trí cho cô một trợ lý tạm thời. Anh ta phụ trách việc lái xe, đỡ rượu hộ Tô Mạt, đồng thời chuẩn bị hồ sơ đàm phán và tài liệu về sản phẩm.

Sau vài lần gặp mặt, Tô Mạt mời Lý tiên sinh tới Tứ Quý Thanh Nam Uyển dùng bữa. Vị khách hàng họ Lý khoảng năm mươi tuổi, toát lên khí chất thương gia. Trước đó, ông ta luôn tỏ ra thờ ơ với Tô Mạt, có lẽ bởi Tào Nhượng Thành gây ấn tượng tốt với ông ta. Một đôi lần, ông ta bảo cấp dưới tiếp Tô Mạt, còn ông ta từ đầu đến cuối không lộ diện. Lần này nghe cô mời tới câu lạc bộ tư nhân Tứ Quý Thanh Nam Uyển dùng bữa, thần sắc của ông ta mới xao động, lộ vẻ hứng thú.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, Lý tiên sinh hỏi Tô Mạt là người ở đâu, tại sao đến nơi này làm việc. Tô Mạt trả lời lấy lệ. Ông ta lại chuyển sang chuyện khác: "Khoảng cách giàu nghèo ở các nơi là rất lớn, mức lương tại những thành phố như quê của cô đúng là rất thấp, nên ngày càng có nhiều người ngoại tỉnh chạy đến khu vực phát triển của chúng tôi, cướp bát com của người bản xứ. Do văn hóa và ngôn ngữ của từng khu vực có sự khác biệt nhất định nên hình thành mối hiểm họa ở một mức độ nào đó, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến tình trạng hỗn loạn."

Tô Mạt đoán bởi vì công ty không cử lãnh đạo bậc trung - cao cấp đàm phán nên đối phương không hài lòng. Cô định nói khéo để chuyển chủ đề câu chuyện, nào ngờ Lý tiên sinh tiếp tục: "Hơn nữa, tố chất của những nhân viên ngoại tỉnh như các cô cũng rất tầm thường." Câu nói của ông ta khiến bầu không khí càng trở nên ngượng ngập. Thấy vậy, ông ta lập tức cất giọng mềm mỏng: "Tuy nhiên, tôi thấy Tô tiểu thư có khí chất nho nhã, giống một người có trình độ văn hóa cao chứ không giống nhân viên bán hàng bình thường. Chắc cô không phải là nhân viên nghiệp vụ tầm thường. Nếu không, sao cô lại có thẻ hội viên ở đây?"

Tô Mạt không trực tiếp trả lời câu hỏi của ông ta mà nói: "Lý tiên sinh coi trọng tôi quá. Dù cấp bậc cao đến mấy, tôi cũng chỉ là người làm công ăn lương. Thẻ hội viên là do Vương tổng đưa cho tôi, Vương tổng dặn tôi phải tiếp đãi tiên sinh chu đáo."

Lý tiên sinh hỏi ngay: "Vương tổng nào?"

Tô Mạt định thần, vài giây sau mới trả lời rành mạch: "Vương Cư An."

2.

Trong lòng Tô Mạt thấp thỏm bất an.

Lý tiên sinh cười ha ha: "Thảo nào, Vương tổng là nhân vật nổi tiếng, tuổi trẻ tài cao, hậu sinh khả úy. Nghe nói cuộc sống riêng của Vương tổng cũng rất phong phú."

Cô thư ký trẻ tuổi ăn mặc thời thượng đi cùng ông ta tiếp lời: "Vị Vương tổng đó khá đẹp trai, có cuộc sống riêng phong phú cũng là lẽ thường tình."

Lý tiên sinh nhìn cô thư ký, bằng ánh mắt mờ ám: "Tôi còn chưa gặp Vương tổng bao giờ, cô đã tiếp xúc rồi à?"

Cô ta vội đính chính: "Đầu có, tôi cũng chưa từng gặp mặt Vương tổng. Nhưng trước đây anh ta cặp kè với một ngôi sao, bị phóng viên săn tin theo dõi, trên mạng có ảnh của anh ta." Cô ta quay sang hỏi Tô Mạt: "Phải vậy không Tô tiểu thư? Cô là nhân viên của Vương tổng, chắc cô biết rõ nhất."

Tô Mạt thật sự không rõ những chuyện này. Thấy đối phương nói đông nói tây, không nhắc đến chuyện làm ăn, không biết vụ này kéo dài đến ngày nào, năm nào mới xong, cô rất sốt ruột. Trong đầu Tô Mạt vụt qua một ý nghĩ, đắn đo vài giây, cô mới thốt ra miệng: "Công nhận Vương Tổng đẹp trai...nhưng gương mặt chỉ là thứ yếu, ấn tượng nhất là thân hình hoàn hảo, đặc biệt là cơ bắp..." Giọng cô nhỏ dần. Nói đến đây, cô lập tức dừng lại, cảm lý rượu, giả bộ uống một ngụm để che giấu tâm trạng.

Lý tiên sinh ngăn người nhìn Tô Mạt, ánh mắt thể hiện vẻ phỏng đoán. Bắt gặp gương mặt ửng đỏ của Tô Mạt, ông ta lập tức mỉm cười, lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng: "Người thật không lộ tướng, thất kính, thất kính. Tôi sẽ uống hết ly này, Tô tiểu thư, cô tùy ý." Nói xong, ông ta ngửa đầu uống

cạn ly rượu.

Bàn tay cầm ly rượu của Tô Mạt run run. Cô đưa lên miệng, nhấp một ngụm rồi lập tức đặt xuống, ai ngờ rượu vừa vào cổ họng, cảm giác cay sè lan tỏa khiến cổ họng cô khô rát, bên trong như bốc cháy, đầu óc choáng váng trong giây lát. Cô đột nhiên có cảm giác người nói câu vừa rồi không phải cô, vậy thì là ai?

Lý tiên sinh uống xong ly rượu, càng nhiều lời. Ông ta không còn giữ dáng vẻ cao ngạo trước đó mà nói thẳng: "Trước đây, tôi muốn gia nhập câu lạc bộ này, bọn họ đòi phí hội viên một triệu. Tiền tôi chẳng thiếu, nhưng bọn họ còn tiến hành thẩm định gì đó, thẩm định đi thẩm định lại, cuối cùng nói tôi không phải là người có tên tuổi. Bọn họ còn kết luận tôi muốn làm hội viên chỉ với mục đích tìm người có máu mặt bàn chuyện làm ăn." Ông ta cười ha ha: "Mẹ kiếp, mỗi việc làm thế hội viên mà bày ra nhiều trò như vậy..."

Tô Mạt cười phụ họa, nhẹ nhàng buông mấy câu: "Tôi cũng chẳng rõ thế nào mới gọi là người có tên tuổi. Tôi chỉ biết Vương tổng thường đến đây, cả ông chủ Thượng cũng thích tụ tập bạn bè hay bàn chuyện làm ăn ở nơi này. Chắc Lý tiên sinh nghe nói đến ông chủ Thượng Thuần rồi chứ?"

Lý tiên sinh quả nhiên sáng mắt, tươi cười với Tô Mạt: "Tô tiểu thư quen cả ông chủ Thượng sao?" Ông ta nhấn mạnh mấy từ cuối cùng, giọng điệu vô cùng mờ ám.

Tô Mạt cố kìm nén cơn buồn nôn, đáp: "Cũng không hẳn là quen thân, chỉ là..." Cô ngừng lại trong giây lát: "Anh ta từng theo đuổi tôi."

Lần này, đối phương không tiếc lời tán tụng: "Tô tiểu thư quen biết rộng thật đấy. Không biết cô có thể giúp tôi gặp ông chủ Thượng..."

"Thế nào cũng có cơ hội gặp mặt." Tô Mạt cắt ngang lời ông ta: "Con người tôi chẳng có sở trường gì, nhưng mạng lưới quan hệ chính là ưu thế của tôi. Tôi đã nói đến mức độ này, Lý tiên sinh cũng có thể yên tâm khi hợp tác với tôi, đúng không?"

Lý tiên sinh gật đầu lia lịa. Ông ta lịch sự nhận bản hợp đồng mang tính tượng trưng nhưng không tỏ rõ thái độ có hợp tác hay không, chỉ nói giữa công ty khác và công ty điện tử An Thịnh, ông ta sẽ ưu tiên đặt hàng của An Thịnh. Về việc ký hợp đồng với Tô Mạt hay Tào Nhượng Thành, Lý tiên sinh khéo léo nói, xét trên phương diện "tình cảm", chắc chắn ông ta nghiêng về phía Tô Mạt.

Tô Mạt hơi nản lòng, cô biết đối phương muốn ép cô giúp ông ta làm cầu nối với Thượng Thuần. Tô Mạt tự hỏi mình: đã đến nước này rồi, có cần tiếp tục không?

Bốn người rời khỏi phòng ăn, Tô Mạt thầm tính toán kế hoạch tiếp theo. Vẫn chưa rời đại sảnh, phía trước có mấy người đi tới.

Vừa nhìn thấy người đàn ông cao to đi đầu tiên, Lý tiên sinh lập tức dừng lại, cất giọng đầy hưng phấn với Tô Mạt: "Vừa nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay. Ông chủ Thượng tới kia, Tô tiểu thư, cô còn không đi chào hỏi ông chủ Thượng?"

Tô Mạt như hóa đá.

Thượng Thuần cũng nhìn thấy Tô Mạt, ánh mắt hắn dừng lại trên gương mặt cô, cùng đám người tiến lại gần.

Sống lưng Tô Mạt đổ mồ hôi lạnh, Lý tiên sinh ở bên cạnh không ngừng thúc giục. Cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết đứng yên. Cho đến khi Thượng Thuần đến trước mặt cô, mới miễn cưỡng lên tiếng: "Cà vạt của anh bị lệch rồi."

Thượng Thuần hơi ngậy người. Sau đó hắn cúi đầu, ghé sát tai Tô Mạt, hỏi nhỏ: "Cô nói gì? Tôi nghe không rõ."

Tô Mạt cảm thấy bên tai kêu ù ù. Cô giơ tay, giúp Thượng Thuần chỉnh lại cà vạt: "Trời nóng như vậy, còn đeo cà vạt làm gì?"

Thượng Thuần mỉm cười: "Cô hãy giúp tôi tháo ra."

Tô Mạt liếc nhìn hắn rồi cúi đầu bất động.

Thượng Thuần nhìn Tô Mạt chằm chằm, yết hầu bất giác chuyển động. Hắn chậm rãi tự tháo cà vạt, nhét vào tay Tô Mạt: "Cô cầm giúp tôi."

Tô Mạt siết mảnh vải bằng tơ lụa mềm mại trong tay, lùi lại một bước rồi nói: "Anh cứ lo việc trước đi, tôi còn bàn chút công chuyện với khách hàng...À, tôi quên không giới thiệu, vị này là Lý tổng của công ty Trung Thuận. Vị này là..."

Không đợi Tô Mạt nói hết câu, Lý tiên sinh không thể kiềm chế, lao đi như tên bắn, bắt tay Thượng Thuần lắc lắc: "Tôi biết, tôi biết. Đây là ông chủ Thượng, trăm nghe không bằng một thấy. Ông chủ Thượng, tôi có việc nhỏ muốn nhờ anh, không biết anh..."

Nghe Lý tiên sinh lải nhải xong, Thượng Thuần quay đầu, cười với Tô Mạt. Sau đó, hắn từ tốn trả lời: "VẬY ĐI, LÝ TỔNG HÃY LIÊN LẠC VỚI THƯ KÝ CỦA TÔI HẸN THỜI GIAN. BÂY GIỜ TÔI THẬT SỰ KHÔNG RÀNH, LÚC KHÁC CHÚNG TA NÓI CHUYỆN SAU."

Đối với Tô Mạt, sự việc tiếp theo cực kỳ thuận lợi, Thượng Thuần không tiếp tục "diễn trò" trước mặt đám đông nữa, còn Lý tiên sinh càng tỏ ra nhiệt tình với cô. Sau khi tiễn khách, Tô Mạt mới thở phào nhẹ nhõm, người mệt mỏi nhưng tinh thần rất phấn chấn.

Trên đường về công ty, người trợ lý lái ô tô, đột nhiên nói một câu lấp lửng: "Chị Tô, chị giỏi thật đấy, sau này nhớ chiếu cố đến đàn em."

Tô Mạt liếc nhìn anh ta. Cô định nói vụ "cơ bắp" là do cô bịa ra nhưng chợt nghĩ hợp đồng vẫn chưa ký, bất cứ người nào cũng cần đề phòng. Thế là cô

trả lời bằng một câu mập mờ không kém: "Giỏi gì chứ, tôi cũng chỉ vì kiếm miếng cơm mà thôi." Cô ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: "Thành tích kinh doanh của cậu tháng trước hình như không mấy lý tưởng?"

Anh chàng trợ lý đang cười gian xảo, nghe Tô Mạt hỏi vậy, vẻ mặt lập tức cứng đờ: "Đúng là hơi..."

Tô Mạt an ủi anh ta: "Tùng Dung mới hỏi tôi, biểu hiện của cậu gần đây thế nào." Cô cười cười: "Cậu là người thông minh, chỉ có vẻ ham chơi một chút. Có thời gian chơi rồi, chỉ bằng lo vấn đề nghiệp vụ. Tóm lại, nên nói ít làm nhiều, nghe tôi đi, không sai đâu."

Người trợ lý "dạ" một tiếng, lập tức ngậm miệng.

Lúc này, Tô Mạt mới tỉnh tâm sắp xếp lại mạch suy nghĩ. Trước đó, cô mời Lý tiên sinh đến Tứ Quý Thanh Nam Uyển dùng cơm với tâm trạng cầu may, xem có thể tình cờ gặp Thượng Thuần ở đó hay không. Không ngờ hân hạnh lại hợp tác như vậy, trong lòng cô len lỏi một niềm vui khó tả.

Lúc trước, Tô Mạt né tránh Thượng Thuần như loài rắn rết, bây giờ cô không thể không nhìn thẳng vào giá trị của hắn. Cô nhướng mắt, lẳng lẽ quan sát khuôn mặt mình qua gương chiếu hậu. Diện mạo của cô tuy cũng được coi là thanh tú, nhưng đối với một người có tiền bạc và địa vị như Thượng Thuần, gương mặt này rất nhạt nhòa và tầm thường. Nghĩ đến điều đó, trong lòng cô khẽ dấy lên cảm giác vui mừng. Tô Mạt giật mình bởi ánh mắt của mình trong gương.

Cô bắt đầu hiểu người chồng cũ Đồng Thụy An. Anh ta chìm đắm trong cuộc tình bất chính, không thể thoát khỏi, nguyên nhân quan trọng nhất là đối phương vừa xinh đẹp vừa trẻ trung, lại con nhà giàu. Cô ta yêu và coi trọng Đồng Thụy An. Có lẽ Đồng Thụy An cũng thăm chừng như cô bây giờ. Anh ta nhất định phát hiện ra giá trị của bản thân, anh ta bị chóiáng ngợp bởi phát hiện mới này.

Bây giờ Thượng Thuần mới chỉ là phối hợp một chút, Tô Mạt bắt đầu lóa mắt.

Cô bất giác mở túi xách rồi lại đóng vào. Bên trong có một chiếc cà vạt đàn ông. Cô không biết nên giải quyết vấn đề nan giải này thế nào, cũng không biết đối mặt Mạc Úy Thanh ra sao? Nghĩ đến Mạc Úy Thanh, Tô Mạt thấy rất áy náy.

Hai ngày sau, Lý tiên sinh đích thân đến công ty ký hợp đồng với Tô Mạt.

Tùng Dung biểu dương cô: "Ngọn núi mà Tào Nhượng Thành không thể vượt qua đã bị cô đánh đổ."

Tô Mạt cúi đầu sắp xếp tài liệu, cất giọng từ tốn: "Có lẽ do lần trước tôi đã tìm đúng chỗ mời Lý tiên sinh ăn cơm. Ông ta cảm thấy tới Tứ Quý Thanh Uyển rất có thể diện."

Tùng Dung cười cười: "Đơn giản như vậy sao?"

Tô Mạt nhướng mắt, thần sắc thản nhiên như không: "Tôi cũng không ngờ lại gặp may như vậy." Bài học Tào Nhượng Thành còn sờ sờ ra đấy, cô không thể không đề phòng Tùng Dung.

Sau sự việc này, Tào Nhượng Thành gây chuyện âm ỉ ở phòn kinh doanh, đồng thời phao tin sẽ nhảy đi chỗ khác. Tô Mạt còn lo Tùng Dung không dễ giải quyết hậu quả. Nào ngờ Tùng Dung đã có sự chuẩn bị, chị ta lôi kéo khách hàng quan trọng của Tào Nhượng Thành, làm suy yếu thế lực của anh ta. Tào Nhượng Thành không còn đất dụng võ ở phòn kinh doanh, lúc ra đi mặt mũi xám xịt. Bây giờ Tô Mạt mới phát hiện, Tùng Dung đã có ý định tổng khứ Tào Nhượng Thành từ lâu, tất cả chẳng qua chỉ là một ván cờ chị ta âm thầm sắp đặt, còn cô làm quân cờ và lá chắn.

Tùng Dung không giấu giếm, quang minh chính đại nói cho Tô Mạt biết. Chị ta nhấn mạnh: "Tôi lót đường cho người khác, cũng chính là lót đường cho bản thân. Chúng ta đều có lợi, không ai nợ ai." Nghe câu này, Tô Mạt lo lắng sự việc sẽ bị thêm nắm thêm muối truyền đến tai người khác. May thay, bên Thượng Thuần không có động tĩnh. Tuy nhiên, Tô Mạt tuyệt đối không tin, chuyện ngày hôm đó chỉ là hân hạnh thời có ý tốt.

Tô Mạt tới thăm Mạc Úy Thanh mấy lần, cuối cùng cũng bắt được cơ hội gặp Thượng Thuần ở bệnh viện. Cô rút chiếc cà vạt, cung kính đưa cho Thượng Thuần ngay trước mặt Mạc Úy Thanh: "Ông chủ Thượng, lần trước hình như anh quên cà vạt ở công ty chúng tôi, giám đốc bảo tôi mang trả lại anh."

Thượng Thuần nhướng mắt nhìn Tô Mạt, vẻ mặt rất xảo quyết. Hắn nhận cà vạt, cất giọng khách sáo: "Làm phiền Tô tiểu thư rồi. Lúc khác tôi sẽ hậu tạ cô tử tế."

Tim Tô Mạt đập nhanh một nhịp. Thấy Mạc Úy Thanh im lặng nhìn cô và Thượng Thuần chăm chăm, cô vội nói vài câu lấy lệ rồi đứng dậy cáo từ.

Sau khi Tô Mạt đi khỏi, Mạc Úy Thanh vừa giũa móng tay vừa cười nhạo Thượng Thuần: "Anh thích người ta như vậy, sao còn chưa ra tay? Không theo đuổi được à? Có cần em giúp không, anh yêu?"

Thượng Thuần giơ tay ôm Mạc Úy Thanh: "Loại đàn bà này tôi gặp đầy đường, cho một chút lợi lộc là theo lên giường ngay. Bảo cô ta xách dép cho em, tôi còn thấy không xứng, làm sao có thể sánh bằng em?"

Mạc Úy Thanh đẩy Thượng Thuần, nhưng bị hắn kéo vào lòng, nắn bóp. Hai người quấn quýt triền miên, trong lòng họ đều có tâm tư riêng.

3.

Công việc của Tô Mạt dần ổn định, cô muốn dọn ra ngoài nên tìm một căn hộ nhỏ cách công ty không xa.

Ông Chung dặn dò cháu gái sống một mình ở bên ngoài hãy chú ý an toàn. Nhắc nhở xong, ông Chung ngáp ngừng, cuối cùng nói thêm một câu: "Giảm đốc của công ty cháu, người tên là Vương Tư Ngụy ấy, cháu đừng tiếp xúc với cậu ta nhiều."

Tô Mạt giặt mình, buông đũa hỏi: "Sao thế cậu?"

Ông Chung nói: "Cậu tiếp xúc với thằng đó vài lần, cảm thấy con người này còn trẻ tuổi nhưng lắm mưu mô, tóm lại là không đáng hoàng."

Chung Minh tò mò: "Sao không đáng hoàng hả bố?"

Ông Chung không muốn nói rõ hơn. Tô Mạt lên tiếng: "Anh ta không làm ở công ty cháu lâu rồi, bên trên cử người khác tiếp quản thay anh ta."

Bà mẹ nghĩ đến vấn đề khác, nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt ôn hòa: "Căn hộ cháu thuê rất gần trường Nhất trung (Trung học số một), hay là để Thanh Thanh đến chỗ cháu ở nhờ. Con bé sang năm thi đại học, ngày nào cũng chín giờ tối mới tan học, ngồi xe về đến nhà là mệt cả người. Hơn nữa, con gái buổi tối về muộn không an toàn. Cậu cháu ban ngày bận rộn ở nhà xưởng, buổi tối còn phải lái xe đi trường học đón con bé..."

Tô Mạt ở nhờ nhà cậu mẹ lâu như vậy, lần này có dịp trả ơn, tất nhiên cô nhận lời ngay. May thay căn hộ mới thuê có hai phòng nên cũng thuận tiện. Cô em họ này lại có tính cách trầm tĩnh, thông minh hiếu học, nên được mọi người yêu quý. Chẳng hiểu sao Chung Thanh ở cùng một chỗ với chị gái Chung Minh là cãi lộn, cô bé hợp với Tô Mạt hơn.

Sự việc nhanh chóng được quyết định, Tô Mạt chuyển giường và bàn học của Chung Thanh vào căn phòng rộng, còn cô sử dụng căn phòng nhỏ.

Mỗi buổi sáng, Chung Thanh đi học lúc bảy giờ, Tô Mạt dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Hai người giải quyết bữa trưa ở công ty và trường học. Tô Mạt bận rộn công việc, cách một hai hôm lại đi học thêm tiếng Anh buổi tối. Vì vậy cô thường nấu cơm sớm, buổi tối Chung Thanh về nhà, chỉ cần đặt thức ăn vào lò vi sóng hâm nóng là có thể ăn ngay.

Tô Mạt bận tối mắt tối mũi, tối muộn về nhà còn phải giặt giũ quần áo, quét dọn vệ sinh, nhiều lúc lực bất tòng tâm. Trong khi Chung Thanh không có thói quen làm việc nhà, ăn cơm xong cũng chỉ dọn bát đũa vào bồn rửa rồi về phòng làm bài tập.

Cô bé rất kiêu loi, lại có tính háo thắng, thành tích luôn đứng hàng đầu trong lớp. Thành thạo điểm số không được như ý, cô bé mặt nặng mày nhẹ suốt cả buổi. Tô Mạt coi cô bé như đứa trẻ được bố mẹ nuông chiều. Cô chợt nhớ lúc bản thân ở độ tuổi của Chung Thanh cũng được nâng niu như vậy. Thậm chí ngay cả việc trải ga giường cô cũng lười không thèm làm, thành tích học tập còn không bằng một nửa Chung Thanh. Hơn nữa, bọn trẻ bây giờ có áp lực rất lớn trong học tập. Nghĩ đến đây, Tô Mạt chăm sóc Chung Thanh chu đáo mà không một lời than vãn.

Hôm nay, Chung Thanh tan học về nhà lại xỉ mặt, chẳng thèm để ý đến ai. Ban đầu Tô Mạt không bận tâm, cô nhủ thầm có lẽ điểm số của em họ lại xếp thứ nhì. Nhưng sau đó cô mới phát hiện Chung Thanh khóc sưng mắt, cô vội vàng hỏi han tình hình.

Còn chưa nói mấy câu, viền mắt Chung Thanh lại đỏ hoe: "Em không được chuyển trường rồi, suất của em phải nhường lại cho người khác."

Tô Mạt ngạc nhiên: "Tại sao?"

Chung Thanh nói: "Thì nhà người ta có tiền có quan hệ hơn nhà mình, nên mới gạt em ra ngoài... đến loại trường thấp kém, chuyên ngành thấp kém thế này cũng tranh cướp... dù sao em cũng chẳng thèm. Chỉ là con bé đó... nhà nó nhiều tiền như vậy, sao không đi du học mà cướp mất cơ hội của những người như em?"

Trong lòng Tô Mạt cũng không dễ chịu, nhưng cô chỉ có thể an ủi: "Thanh Thanh, chẳng phải em vốn có ý định từ bỏ suất tuyển thẳng hay sao?"

Chung Thanh đáp: "Em không cần là một chuyện, bị người cướp mất là chuyện khác, em không cam lòng."

Tô Mạt nói: "Không biết chừng thầy cô lo lắng con bé đó phát huy không tốt nên mới nhường suất tuyển thẳng cho nó. Các thầy cô đều tin tưởng vào thực lực của em."

Chung Thanh lắc đầu: "Không phải đâu, đó là do nhà người ta quá mạnh."

Tô Mạt khuyên nhủ: "Tin chị đi, thầy cô giáo của em chắc chắn càng tin tưởng em hơn. Có khi bọn họ trông mong em thi đỗ Bắc Đại hay Thanh Hoa ấy chứ. Hơn nữa, chẳng phải em muốn thi vào đại học Hongkong sao?"

Lúc này, tâm trạng Chung Thanh mới khá hơn, cô ôm chị họ nũng nịu: "Chị, chị nói đúng. Em kể với bố mẹ chuyện này, bố mẹ đều trách em học hành sa sút mới để vượt mất suất tuyển thẳng. Bây giờ em càng thích nơi này hơn nhà em, em cảm thấy rất dễ chịu khi sống chung với chị."

Tô Mạt nghe cô bé nói vậy, bao nỗi mệt nhọc của một ngày tan biến không ít.

Chung Thanh lại nói: "Trước đây em ở nhà, chị gái em nhìn em không thuận mắt, bố mẹ cần nhằn suốt ngày. Ba cái miệng chõ vào người em, bây giờ cuối cùng em đã có thể tự do thoải mái rồi."

Tô Mạt trêu cô: "Ai bảo em bé nhất nhà. Sống ở đây, em phải nỗ lực học tập mới được. Nếu thành tích sa sút, nhất định cậu mẹ sẽ đón em về nhà."

"Về phương diện học hành, chắc chắn em không có vấn đề." Chung Thanh chợt nhớ ra điều gì đó, nói với Tô Mạt: "Một bạn học cuối tuần hẹn em đi

chơi nhưng em không nhận lời, vì em chẳng hứng thú." Cô ngừng lại rồi nói tiếp: "Bạn đó thời cấp hai ngồi cùng bàn với em, thành tích của cậu ấy trước kia còn tốt hơn em. Cậu ấy chơi piano rất hay, sau đó vào một trường trung học âm nhạc rồi có bạn trai, cậu ấy hoàn toàn thay đổi. Nghe nói bạn trai cậu ấy rất giàu có, hình như lớn hơn cậu ấy mười mấy tuổi. Cậu ấy nói cậu ấy thuộc dạng thích các ông chủ..."

Nghe đến đây, Tô Mạt đột nhiên nhớ tới mấy trò nhỏ nhăng của Thượng Thuần, cô nói ngay: "Thanh Thanh, em là cô bé thông minh, chắc em biết loại người nào có thể tiếp xúc, loại nào nên tránh càng xa càng tốt. Chị tin em hiểu rõ đạo lý nên chị không nói nhiều. Cô bạn học gì đó của em, sau này em đừng qua lại với nó."

Chung Thanh không ngờ chị họ nghiêm túc như vậy, gương mặt cô lộ vẻ ngạc nhiên, cô thề lười: "Em biết rồi, bà chị." Cô bé đang ở độ tuổi trưởng thành, thân hình cao gần một mét bảy, còn cao hơn Tô Mạt hai ba xen ti mét. Trông cô mảnh mai duyên dáng, đã lộ dáng vẻ của người lớn, chỉ là gương mặt vẫn còn non nớt.

Thời kỳ thanh xuân là một cột mốc quan trọng trong cuộc đời. Bọn trẻ mới bước vào quá trình trưởng thành nhưng lại không hiểu gì về thế sự, đặc biệt là con gái, nên càng không thể dễ xảy ra sai sót. Tô Mạt đột nhiên cảm thấy trách nhiệm đè nặng lên đôi vai cô. Tuy cô không nói ra miệng nhưng lòng thầm nhủ cần lưu tâm đến Chung Thanh.

Trong giờ làm việc, Tô Mạt vẫn vương vấn chuyện của Chung Thanh. Cô hơi ảo não, nghĩ lúc trước tự dung dễ dàng nhận trách nhiệm, bây giờ dù muốn để em gái về nhà cho bố mẹ quản lý, cô cũng không tìm ra lý do hợp lý. Làm không khéo, trong lòng cậu mẹ có khúc mắc cũng không biết chừng.

Tô Mạt còn đang nghĩ vẩn vơ, thư ký của Tùng Dung chạy đến gõ bàn làm việc của cô. Sắc mặt của cô thư ký rất căng thẳng: "Chị Tô, lúc này em kêu chị mà chẳng thấy chị trả lời. Sếp tổng đến rồi, chúng ta cần báo cáo kết quả kinh doanh tháng này, đồng thời có mấy văn kiện cần sếp ký tên."

Tô Mạt: "Tùng Dung đâu rồi, cô mau báo chị ấy đi đi!"

Cô thư ký sốt ruột: "Giám đốc Tùng mà ở công ty, em cần chị nhắc nhở sao? Chị ấy đi bệnh viện, con trai chị ấy bị viêm ruột thừa..."

Tô Mạt ngẫm nghĩ: "Cô đưa lên đi."

Cô thư ký do dự: "Em cũng muốn, ai chẳng thích ngắm đàn ông đẹp trai ở cự ly gần. Tuy nhiên, em không đủ cấp bậc, sếp tổng lại ghét nhất nhân viên tự động chạy đến văn phòng của sếp... Hơn nữa, những con số trong báo cáo em không rõ lắm, để sếp nổi nóng thì không hay mấy. Sếp không muốn thấy nhân viên mù mờ, hỏi gì cũng không biết. Nếu đổi lại là tiểu Vương tổng trước kia, em còn có thể đi gặp, nhưng vị này..." Cô ta xua tay: "Em thật sự không dám đụng vào."

Tô Mạt nói: "Tôi cũng không đủ cấp bậc, bảo Đại Lưu đi đi!"

Đại Lưu nằm bò trên mặt bàn của anh ta, trả lời: "Người đẹp, nếu cô không đủ cấp bậc thì chúng tôi càng không. Những việc như thế này đừng tìm tôi. Lần trước sếp tổng mới chỉ nói với tôi vài câu, buổi tối hôm đó tôi nằm mơ đi thi đại học, gặp phải đề bài khó không biết làm, sốt ruột đến mức tôi suýt tè ra quần."

Cô thư ký ôm miệng cười: "Gi thế? Anh phải cố nhịn chứ..." Nghe tiếng chuông điện thoại trong văn phòng Tùng Dung, cô ta vội nhét tài liệu vào tay Tô Mạt, khẩn cầu: "Nhờ chị cả đây, có gì tối nay em mời chị ăn cơm."

Tô Mạt không có cách nào từ chối, đành cầm tập tài liệu đi lên tầng trên, trong lòng cô rất buồn bực. Lê bước chậm chậm rồi cũng lên tới nơi, thấy mấy người thư ký và trợ lý của Vương Cự An đang làm việc ở bên ngoài, cửa văn phòng khép chặt, trong lòng cô hơi căng thẳng.

Thư ký của Vương Cự An hỏi rõ tình hình rồi mở cửa cho Tô Mạt. Trước đó, Tô Mạt định đưa tài liệu cho thư ký rồi bỏ đi, nhưng bây giờ cô chỉ có thể đi vào bên trong. Cô không chào hỏi người ở trong phòng, cũng không bận tâm đến cánh cửa ở sau lưng, để mặc nó mở toang.

Vương Cự An đang ngồi bên bàn làm việc xem tài liệu. Nghe tiếng bước chân, anh nhướng mắt nhìn, sau đó lại tiếp tục cúi đầu. Ba giây sau, anh đột nhiên ngẩng đầu. Anh dường như hơi ngớ ra khi thấy Tô Mạt, mở miệng hỏi: "Giám đốc của các cô đâu rồi?"

Tô Mạt nhìn chằm chằm cây bút ký tên nằm trên bàn: "Con trai giám đốc Tùng bị viêm ruột thừa, chị ấy phải đi bệnh viện."

Vương Cự An "ờ" một tiếng rồi im lặng. Tô Mạt càng không muốn mở miệng, cô đang định trình tài liệu, đột nhiên nghe đối phương cất giọng nhàn nhạt: "Ngồi đi!"

Trong lòng Tô Mạt rất khấn trương. Cô bỏ qua chiếc ghế trước bàn làm việc của Vương Cự An, ngồi xuống ghế sofa gần cửa ra vào.

Vương Cự An đặt tài liệu trong tay xuống bàn: "Cô ngồi xa như vậy làm gì?"

Không biết có phải do ngữ khí của đối phương có ý vị cười nhạo, Tô Mạt càng cảm thấy mất tự nhiên, cô nhất thời ngồi cũng dờ dưng cũng dờ.

Vương Cự An nhìn Tô Mạt chăm chú, anh đổi câu vừa rồi thành cách nói khác: "Hay là cô quen tránh xa cấp trên khi báo cáo công việc?" Lúc thốt ra câu này, Vương Cự An thậm chí làm động tác tay phác họa khoảng cách rất tùy ý.

Tô Mạt cho rằng Vương Cự An chỉ nói nửa câu, anh cố ý che giấu nửa sau câu đó. Anh nhất định chẳng cần lo ngại, lại biết cô không có cách nào khác nên muốn xem trò cười. Hơn nữa, anh còn thần nhiên coi đây là một trò tiêu khiển. Từ đáy lòng Tô Mạt nổi lên con phần nộ mãnh liệt nhưng không thể bùng phát.

Cô đứng dậy đi về bàn làm việc. Còn cách một đoạn, Vương Cur An lên tiếng: "Phiền cô đóng cửa ra vào, xin cảm ơn."

Tô Mạt dừng bước, quay lại khép cửa phòng.

Vương Cur An lại nói tiếp: "Bảo thư ký Lâm mang cà phê vào đây."

Tô Mạt lại một lần nữa quay người, làm theo lời dặn của anh, đồng thời cô cũng nhớ đóng cửa. Sau đó, cô mới đặt tài liệu lên bàn làm việc của sếp tổng.

Vương Cur An chậm rãi lật giở tài liệu, cả căn phòng vô cùng tĩnh mịch. Trong lòng Tô Mạt thấp thòm không yên, cô cố gắng đè nén tâm trạng hỗn loạn, suy đoán một số nội dung và câu hỏi đối phương có thể đưa ra, để đề phòng đối phương gây khó dễ cho bản thân.

Không nằm ngoài dự kiến của Tô Mạt, Vương Cur An nhanh chóng đưa ra vài nghi vấn, nội dung có tính chuyên sâu. Tô Mạt miễn cưỡng ứng phó. Ai ngờ cuối cùng, hai người vẫn bị vướng mắc ở chỉ tiêu bán hàng của quý sau.

Vương Cur An tỏ ra không hài lòng về kế hoạch Tùng Dung đưa ra.

Tô Mạt biết thói quen của Tùng Dung. Để giám sát áp lực bán hàng, chị thường đưa ra chỉ tiêu thấp, chơi trò con số với lãnh đạo. Nhưng bản kế hoạch đã trình lên sếp tổng, Tô Mạt chỉ có thể nhấn mạnh, bộ phận của cô đã nghiêm túc tính toán chỉ tiêu này. Cô cần ngậm chặt miệng, bằng không sẽ khó ăn nói với Tùng Dung.

Vương Cur An cười cười: "Các cô đã tính toán, tôi cũng từng tính toán, cô tưởng tôi nuôi không đám người ở ngoài kia chắc? Đây không phải phê phán các cô, mà tôi chỉ nhắc nhở các cô nâng cao doanh số. Cách làm của Tùng Dung đã lỗi thời, hơn nữa rất không hợp lý. Tôi có thể nói rõ với các cô, nếu quý sau các cô làm ít, sang năm các cô sẽ càng có áp lực lớn. Tại sao ư? Bởi vì tỷ lệ tăng trưởng nâng cao chứng tỏ năm nay làm nhiều, doanh số tiêu thụ của năm sau sẽ tăng. Còn nếu tỷ lệ tăng trưởng giảm sút..."

Tô Mạt gằn như bị anh thuyết phục, cô vội mở miệng: "Đội khi nào giám đốc Tùng đi làm, tôi sẽ nói rõ với chị ấy...ý của anh."

Vương Cur An nhìn cô: "Đây là cô rất thân thiết với tôi nên mới không khách sáo, hay cô căn bản không biết cách ăn nói?"

Tô Mạt cúi đầu im lặng.

Vương Cur An tựa người vào thành ghế phía sau, tiếp tục xem xét bản báo cáo. Anh đột nhiên thốt ra một câu: "Tùng Dung cũng biết đề bạt nhân viên thật."

Tô Mạt ngồi thẳng người, sống lưng cứng đờ. Ánh mắt cô dừng lại ở chiếc bút ký tên trên bàn, trong lòng chỉ mong người đàn ông trước mặt mau tha cho bản thân. Phòng làm việc lại một lần nữa rơi vào không khí tĩnh mịch.

Cũng không biết bao lâu sau, người đàn ông đối diện đột nhiên hướng ánh mắt về phía Tô Mạt. Trống ngực Tô Mạt đập thình thịch, cô không dám ngẩng đầu, đành giả bộ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng một lúc lâu sau, Vương Cur An vẫn không rời mắt đi chỗ khác. Tô Mạt không thể kiềm chế, cố gắng định thần, ngẩng đầu nhìn anh. Vương Cur An mím chặt môi và nhíu mày, ánh mắt anh dừng lại ở một nơi nào đó sau lưng cô.

Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm, dõi theo ánh mắt Vương Cur An. Bây giờ cô mới phát hiện, phía đối diện còn có một cánh cửa đóng chặt, bên cạnh là cửa sổ bằng kính trong suốt, lúc này rèm cửa sổ kéo về hai bên. Bên đó là phòng họp nhỏ, có hai người đang ngồi bên bàn họp.

Kể từ lúc vào phòng, Tô Mạt chỉ bận đối phó Vương Cur An nên không hề để ý đến bố cục của văn phòng này. Khi nhìn rõ hai người trong phòng họp, cô cảm thấy rất hiếu kỳ.

Vương Cur An có vẻ không vui. Anh đứng dậy đi sang phòng họp. Sau khi đẩy cửa vào phòng, anh chẳng nói chẳng rằng, cầm tập tài liệu đập bốp vào sau gáy một người, lực đánh không nhẹ. Cậu thiếu niên ôm gáy né tránh. Người đàn ông trung niên đeo kính trắng muốn ngăn cản nhưng không dám, thái độ vô cùng luống cuống.

Vương Cur An nghiêm mặt trách mắng: "Thầy giáo ở đây giảng bài, mắt mày nhìn đi đâu thế? Bỏ ở bên ngoài quan sát mày một lúc lâu mà chẳng thấy mày tập trung gì cả. Với thái độ học tập kiểu này, sớm muộn cũng bị nhà trường đuổi học thôi...Mày tròng mắt gì chứ? Bây giờ bỏ đi đâu cũng dẫn mày theo, chính vì sợ mày hư hỏng. Bỏ còn mời thầy giáo đến phụ đạo, vậy mà mày vẫn thế, chẳng có chí cầu tiến, không biết tôn trọng người khác..."

Cậu thiếu niên không tỏ ra lép vế, đứng bật dậy. Cậu ta tầm mười sáu mười bảy tuổi, cao bằng Vương Cur An nhưng gầy hơn, giống một ngọn gió đang trong thời kỳ phát triển. Cậu thiếu niên nói: "Ai bắt bố mời thầy giáo, con đã nói con không muốn học rồi. Bố dựa vào cái gì đánh con, bố có tôn trọng người khác không?"

Vương Cur An càng tức giận: "Đánh mày thì sao nào? Bố là bố mày, con cái không đúng thì cha mẹ dạy dỗ là lẽ đương nhiên. Mày thử nhìn lại bản thân đi, đúng là đồ vô lại."

Thiếu niên cất cao giọng: "Con vô lại? Con có vô lại bằng bố không? Con đâu có tòi ra một đứa con vào năm 16 tuổi như bố." Cậu chấp tay với Vương Cur An: "Đại ca, về chuyện chơi bời, con xin bái phục bố."

Vương Cự An đỡ người, giờ tay định cho con trai một bạt tai nhưng lại không nổi, mắng chửi tiếp sẽ mất phong độ, vì xung quanh đều là người ngoài. Anh chỉ có thể trừng mắt nhìn con trai. Thầy giáo ở bên cạnh vội can ngăn: "Vương Tiễn... Vương Tiễn ít nhiều cũng có tiến bộ. Vương tổng đừng sốt ruột, cứ từ từ..."

Lòng ngực Vương Cự An đập phồng, chứng tỏ anh vô cùng tức giận. Anh chống hai tay lên hông đứng một lúc, mới lạnh mặt rời khỏi phòng họp, miệng còn lẩm bẩm mắng một câu, đại loại "tiểu tử thất". Vương Cự An giờ tay rút cả vạt ném xuống ghế sofa, lại cầm bật lửa và hộp thuốc ở trên bàn trà. Thấy Tô Mạt vẫn ở trong phòng, anh cất giọng lạnh lùng: "Cô vẫn chưa đi à?" Nói xong, anh mặc kệ Tô Mạt, đi tới bức tường kính, hút thuốc và dõi mắt ra bầu trời u ám ở bên ngoài cửa sổ.

4.

Ngày đầu tiên Vương Cự An đưa con trai đến công ty điện tử An Thịnh, một trận "bát quái" im lìm lâu năm lại được dịp trỗi dậy, khiến mọi người vô cùng hưng phấn. ("Bát quái": tán gẫu, nói chuyện phiếm)

Thiếu gia Vương Tiễn là người hiếu động. Rời khỏi tầm mắt của bố là cậu ta lẩn la đến các phòng ban trong công ty. Tuy thỉnh thoảng cậu ta tỏ ra cao ngạo nhưng tính cách khá thân thiện lại mềm mại, khiến các cô các chị các chú các thím đều xúm quanh cậu ta. Tô Mạt không tham gia mấy trò này nhưng cô cũng phát hiện cậu bé có tài ăn nói, đầu óc xoay chuyển nhanh, mềm miệng không ngừng nghỉ, thường khiến người khác không theo kịp tư duy của cậu. Xem ra, cậu đọc không ít sách giải trí. Từ thiên văn địa lý, chính trị tài chính, lĩnh vực nào cậu cũng có thể "bẻ hai ba bông hoa". ("bẻ hai ba bông hoa": nghĩa là biết chút ít)

Về chuyện sắp tổng chưa kết hôn đã sinh con vào mười mấy năm trước, đến nhân viên kỳ cựu của công ty cũng không nắm rõ. Điều này càng kích thích lòng hiếu kỳ của mọi người. Tô Mạt nghe được đôi điều từ Tùng Dung.

Đại khái Vương Cự An và mẹ đẻ trẻ quen nhau từ nhỏ. Có lẽ lúc bấy giờ hai người còn ít tuổi, chỉ biết hưởng thụ mà bất chấp hậu quả. Cho đến khi cô gái phát hiện mang thai thì đã quá muộn, làm phẫu thuật phá thai cũng không kịp. Đứa trẻ vừa ra đời bị đưa thẳng đến nhà họ Vương. Gia đình cô gái cũng thuộc dạng có máu mặt ở địa phương. Nhưng sau này do việc làm ăn xảy ra biến cố nên cả nhà rời lên phía bắc, cố ý cắt đứt quan hệ. Ban đầu, bố mẹ Vương Cự An vô cùng tức giận, nhưng nhìn thấy cháu nội mập mạp đáng yêu, hai ông bà đều rất thích. Người làm ăn thường chú trọng "huang hwa", thế là họ giữ Vương Tiễn ở bên cạnh, tận tâm nuôi dưỡng, cho đến khi hai ông bà lần lượt qua đời vào mấy năm trước...

Kể xong, Tùng Dung bổ sung một câu: "Tôi cũng chỉ nghe nói vậy, chuyện của các gia đình giàu có lan truyền ra bên ngoài, thật thật giả giả rất khó phân biệt." Tô Mạt vốn có thành kiến với Vương Cự An nên cũng không cảm thấy bất ngờ. Nghe xong, cô càng khinh bỉ sắp tổng, trong lòng thầm nghĩ: tính cách con người hình thành từ lúc lên ba, người xưa nói cấm có sai.

Khi nhắc tới chuyện này, Tô Mạt và Tùng Dung đang dạo quanh trung tâm thương mại chuyên bán đồ hiệu. Số lần Tô Mạt đi những nơi kiểu này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay là do Mạc Uy Thanh ra mặt mời. Vừa hết thời gian ở cũ, Mạc Uy Thanh không nhịn nổi, hẹn hai người ăn cơm dạo phố. Cô ta không bao giờ đi những trung tâm thương mại bình thường, mà toàn ra vào nơi cao cấp.

Ba người phụ nữ vừa dạo bộ vừa trò chuyện. Tô Mạt đã sớm có ý định, hôm nay chỉ đi cùng bọn họ, ngắm cho đã mắt. Nhưng khi nhìn thấy bộ đồ lót rất đẹp lại được giảm giá, cô vẫn quanh quẩn chỗ đó hồi lâu. Mạc Uy Thanh khuyên Tô Mạt mua vài bộ. Tô Mạt xem giá cả, mặc dù được giảm nhưng vẫn còn khá đắt. Hơn nữa đây là quần lót kiểu T-back bằng ren trong suốt như sợi dây thừng, chắc chắn cô sẽ không quen.

Mạc Uy Thanh sớm nhìn thấu suy nghĩ của Tô Mạt. Cô ta nhét hai chiếc quần T-back vào tay Tô Mạt: "Chị mua đi, không phải chị mặc quần kín mít như của mấy bà già đâu chứ? Chị mặc đồ này, sau đó mặc váy dạ hội hoặc quần dài màu nhạt đều rất tiện lợi."

Tô Mạt nói: "Tôi làm gì có cơ hội mặc váy dạ hội. Hơn nữa mặc ở bên trong, người khác cũng không nhìn thấy, cần gì phải mua loại đắt tiền?"

Mạc Uy Thanh không hài lòng với ý kiến của Tô Mạt: "Chị đúng là phụ nữ con nhà lành, thảo nào đàn ông đứng núi này trông núi nọ. Tôi nói cho chị biết, chúng ta không thể coi thường học vấn về đồ lót. Dù chị có vẻ bề ngoài xinh đẹp lộng lẫy, nhưng khi bị người khác vạch ra xem, bên trong là đồ cũ kỹ phai màu tuột chỉ, thì chẳng khác nào ăn một quả vải vỏ ngoài đỏ tươi, thịt trắng ngần mọng nước, ai ngờ ăn đến bên trong lại ra một con giòi, lúc đó mới thực sự buồn nôn. Một người phụ nữ mặc đồ lót từ tế cũng sẽ tự tin hơn. Bởi vì toàn thân cô ta, từ trong ra ngoài đều không có gì đáng chê trách."

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, Tùng Dung đã buông một câu: "Con gái nhà lành và những bà vợ bé kiểu gì cũng có điểm khác biệt."

Mạc Uy Thanh lập tức tái mặt.

Tô Mạt vội nói: "Tôi sống một mình, có mặc cũng chỉ bản thân tự ngắm, việc gì phải tốn đi một khoản tiền." Cô đã dần quen với phương thức chung sống giữa Mạc Uy Thanh và Tùng Dung. Bọn họ hề có cơ hội là "chọc ngoáy" đối phương, nhưng vẫn không cắt đứt quan hệ. Tính Tô Mạt lại không thích tranh chấp với người khác, nên cô luôn đứng ở giữa giảng hòa cho hai người phụ nữ này.

Mạc Uy Thanh đột nhiên tỏ ra hứng thú, hỏi nhỏ Tô Mạt: "Đừng nói với tôi kể từ khi ly hôn, chị chưa từng lên giường với đàn ông đấy nhé?"

Tô Mạt không ngờ Mạc Uy Thanh thẳng thắn như vậy, mặt cô nóng ran. Sợ cô ta tiếp tục truy vấn sẽ càng ngượng ngập, Tô Mạt hàm hồ đáp: "Trước khi ly hôn tôi đã không làm chuyện đó. Hơn nữa tôi có con nhỏ nên chẳng nghĩ ngợi nhiều..." Lời nói vừa dứt, khóe mắt cô bắt gặp Tùng Dung liếc cô một cái.

Mạc Uy Thanh không tin: "Chị không muốn sao?"

Tô Mạt cúi đầu giả vờ không nghe thấy.

Mạc Úy Thanh phì cười: "Thế thì không được. Chị nên biết vạn vật trên thế giới này đều tồn tại trong trạng thái âm dương điều hòa, có dương là có âm, sống dựa vào nhau. Nếu một thời gian dài không điều hòa, sẽ khó tránh khỏi tình trạng nội tiết mất cân bằng. Đến lúc đó, phụ nữ không ra phụ nữ, đàn ông biến thành pê đê. Dù là người nhiều tuổi như Tùng Dung cũng phải thường xuyên kiểm đàn ông mới được."

Tô Mạt càng xấu hổ. Đầu óc cô bất chợt hiện lên hình ảnh buổi tối ngày hôm đó. Tim cô đập thình thịch, phảng phất tiếng mưa dội xuống lá sen.

Tùng Dung đánh Mạc Úy Thanh một phát: "Tôi thì sao nào?"

Mạc Úy Thanh nhún vai: "Ba mươi sáu tuổi vốn là thời kỳ phơi phới, nhưng trông chị cứ như ngoài bốn mươi ấy. Chị thử nói xem chị thế nào?"

Tùng Dung liếc cô ta rồi cầm đồ lót trong tay Tô Mạt treo lên giá: "Đừng mua mấy thứ này. Lần trước cô ta cũng bảo tôi mua một chiếc, mặc chẳng ra sao, cả ngày không thoải mái."

Mạc Úy Thanh nói: "Cái này có gì không thoải mái? Không biết là vấn đề của cái quần hay vấn đề con người nữa?"

Tùng Dung phản bác: "Đừng tưởng ai cũng giống cô, suốt ngày chỉ nghĩ đến đàn ông, hầu hạ đàn ông từ té là cảm thấy tự hào. Có phải cô bái "gà" học nghệ không đây?" ("gà" là tiếng lóng, chỉ gái làng chơi).

Mạc Úy Thanh thân nhiên cầm áo ở trên giá đưa lên người ngắm nghía: "Phải. Nói cho chị biết, chiều này rất có tác dụng, bằng không sao tôi có thể theo Thượng Thuần lâu như vậy? Ngoài bà vợ chính thức của anh ta, tôi là người ở bên cạnh anh ta lâu nhất."

Tùng Dung cười giễu cợt: "Có cho tôi, tôi cũng chả thèm"

Tô Mạt im lặng từ đầu đến cuối. Sau một hồi do dự, cuối cùng cô lấy hai bộ đồ lót cầm đi thanh toán.

Ba người phụ nữ dạo một vòng, Mạc Úy Thanh muốn mua váy dạ hội, kéo Tô Mạt và Tùng Dung đi thử đồ. Phụ nữ nhìn thấy quần áo đẹp chẳng khác nào đàn ông gặp mỹ nhân, đều hưng phấn như nhau. Trong lòng Tô Mạt cũng ngứa ngáy, cô chưa từng mặc kiểu váy này ngoài lần chụp ảnh cưới vào mấy năm trước. Tô Mạt chọn một bộ váy dài hở ngực đi vào phòng thử.

Tô Mạt dè dặt thay bộ váy, cô nhìn ngang nhìn ngửa đều thấy kỳ cục. Không phải là bên trên thiếu vải cũng là phần thân bó sát, để lộ hết đường cong của cơ thể. Tô Mạt đang định thay đồ, Mạc Úy Thanh ở bên ngoài gõ cửa: "Ra đây cho tôi xem nào, sao chị phải giấu giếm giếm không dám cho ai thấy?"

Tô Mạt đành đẩy cửa ra ngoài, nhưng cô đứng im một chỗ. Mạc Úy Thanh ngăn người nhìn cô. Sau đó, cô ta lập tức kéo Tô Mạt ra phòng ngoài, miệng gọi lớn tiếng: "Tùng Dung, chị lại đây xem này."

Tùng Dung đang chọn quần áo. Chị ta quay người quan sát Tô Mạt từ trên xuống dưới: "Đẹp thật đấy, vừa gầy vừa trắng, thân hình khá ổn." Nói xong chị ta lại liếc Mạc Úy Thanh, đồng thời cất giọng bồn chồn: "Có thể sánh với cô."

Mạc Úy Thanh cười cười không lên tiếng.

Tùng Dung nói tiếp: "Cô mua bộ váy này đi, để dành cho buổi liên hoan của công ty. Tuy hơi long trọng một chút nhưng quả thực quá đẹp." Nói xong, chị ta đi hỏi nhân viên cửa hàng giá tiền của bộ váy.

Nhân viên đưa ra một con số, Tô Mạt nghe thấy liền toát mồ hôi hột. Cô lại nhìn người phụ nữ trong gương: "Một bộ váy có giá bằng nửa năm tiền lương? Thôi thôi, mua về cũng chẳng có cơ hội diện." Tuy cô nói khê, nhưng vẫn bị nhân viên bán hàng ở bên cạnh nghe thấy. Cô ta liếc Tô Mạt rồi quay đầu rồi đi chỗ khác.

Tùng Dung cười: "Cô nói chuyện đừng nên thật thà như vậy, chẳng giống người làm nghề tiêu thụ chút nào. Trong ba chúng ta ở đây, chỉ có Mạc Úy Thanh mua hàng không cần xem giá cả. Nhưng nếu một ngày thẳng chồng đá cô ta, cô ta cũng chẳng mua nổi. Cuộc đời ngắn ngủi, tuổi thanh xuân trôi vùn vụt, có tiền cũng khó mua nổi tâm trạng vui vẻ. Hơn nữa, chẳng phải cô vừa nhận được một khoản tiền thưởng hay sao? Cô cũng nên đầu tư cho bản thân một chút, tiết kiệm như vậy làm gì? Đồng tiền kiếm được không phải để tiết kiệm."

Mạc Úy Thanh nói xen ngang: "Sao chị toàn thích kéo tôi vào?"

Tô Mạt lắc đầu: "Nhà tôi trên có người già dưới có trẻ nhỏ, không tiết kiệm không được. Năng lực có hạn, số tiền này có thể giải quyết bao nhiêu vấn đề."

Tô Mạt đang định đi thay quần áo, đột nhiên đằng sau vang lên giọng phụ nữ: "Này, tôi muốn bộ váy trên người chị ta."

Mọi người quay đầu, thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đang chỉ tay về phía Tô Mạt, nói với người đàn ông ngồi bên cạnh.

Người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đọc báo. Nghe cô gái kêu gào, anh ta từ tốn gấp tờ báo để vào chỗ cũ, sau đó mỉm cười đáp lại một câu: "Ý của cô là, bây giờ tôi xông lên lột bộ váy trên thân người phụ nữ đó?"

Ngữ khí và cử chỉ của người đàn ông rất dịu dàng, gương mặt anh ta nho nhã thanh tú. Đến người cao ngạo như Mạc Úy Thanh cũng liếc nhìn anh ta.

Cô gái trẻ không tỏ ra tức giận, ngược lại vui vẻ hỏi người đàn ông: "Lão Châu, anh thấy có đẹp không?"

Ánh mắt người đàn ông dừng lại ở Tô Mạt, anh ta cất giọng lãnh đạm: "Đẹp".

Hai người chạm mắt nhau, nội tâm Tô Mạt xuất hiện một cảm giác lạ thường nhưng lập tức tan biến. Lời nói của người đàn ông có vẻ trêu chọc, tuy nhiên cử chỉ rất lễ độ, thể hiện là người có học thức.

Cô gái trẻ quay đầu nói với nhân viên bán hàng: "Mau đi lấy bộ váy đó cho tôi thử."

Nhân viên bán hàng nói: "Mỗi số chỉ có một bộ. Nếu cô muốn thử số nhỏ thì phải đợi người khách kia thay ra."

Tô Mạt vội đi vào phòng thay đồ. Cô gái trẻ cất cao giọng: "Không cần, cô mau đi lấy váy mới cho tôi. Còn lâu tôi mới mặc đồ người ta đã khoác vào người..."

Châu Viễn Sơn quan sát cô gái trẻ đang bắt người nhân viên đi lấy hàng, anh ta nhủ thầm chắc sẽ không thể kết thúc sớm. Anh ta lại giờ báo ra xem, xem hết báo lại chuyển sang tạp chí, hết tạp chí tài chính đến thời trang. Cuối cùng, anh chán nản ngắm cô gái trẻ đang thử đồ ở trước gương.

Cô gái xinh đẹp quay đầu nói: "Này, anh đừng yêu tôi đấy, bằng không sẽ rất khó xử."

Châu Viễn Sơn mỉm cười, rồi tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ. Mặt trời đang từ từ di chuyển về phía tây, ánh nắng vàng rơi trên khung cửa. Trong cửa hàng quần áo, khách ra vào hết đợt này đến đợt khác.

Cô gái trẻ cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu. Nhìn bộ váy nhân viên bán hàng đang gấp lại, Châu Viễn Sơn không nhận được, mở miệng hỏi: "Sao không phải là bộ váy ban nãy?"

Cô gái trẻ nói: "Đã là kiểu anh thích, tôi càng không mua."

Châu Viễn Sơn mỉm cười: "Cô khó chịu với tôi làm gì? Không mua cũng được, làm người phải biết giấu dốt, đừng để so sánh với người khác."

Cô gái trẻ tức giận trừng mắt với anh ta rồi hăm hăm đi ra ngoài. Châu Viễn Sơn xách túi đồ đi theo sau, anh ta bắt gặp thờ dài. Mãi đến tầm chạng vạng tối, Châu Viễn Sơn mới lái xe về ngôi biệt thự ở gần bờ biển.

5.

Châu Viễn Sơn thông thuộc lối vào ngôi biệt thự. Anh ta đi lên ban công ngắm phong cảnh ở phía đông trên tầng hai gặp một người, trong lòng nhủ thầm "tay này đúng là biết hưởng thụ thật đấy".

Trên ban công đặt một chiếc giường massage, bốn bề gió biển thổi ù ù, từng đợt sóng dội vào bờ cát cách đó không xa, thỉnh thoảng vọng đến tiếng chim hải âu. Nếu thay thợ massage mà thành một cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp, cảnh tượng có lẽ sẽ càng đẹp mắt hơn.

Vương Cự An không thích mấy cô nhân viên massage dạng đó, anh chê tay nghề chẳng ra sao. Cấp dưới vì sở thích của anh đã phải đi lùng sục khắp nơi, mãi mới tìm được thợ massage trung y lành nghề biết bấm huyệt đạo.

Châu Viễn Sơn chào hỏi một tiếng, lấy lon bia từ tủ lạnh, ngồi xuống chiếc ghế mây ở bên cạnh Vương Cự An. Anh ta mở nắp lon bia, ngẩng đầu uống mấy hớp, mới cảm thấy dễ chịu. Vương Cự An nhắc thợ massage: "Bên phải, giúp tôi bấm kỹ ở khu vực thắt lưng."

Châu Viễn Sơn cười nói: "Anh chơi kiểu gì đến mức hông cả thắt lưng thế?"

Vương Cự An trả lời: "Chơi đâu? Tôi nửa tháng nay không chơi rồi. Ngồi mười mấy tiếng đồng hồ máy bay, vừa mới về đến nhà. Buổi tối hôm trước có chơi một lúc, đi bộ ở trong rừng bao lâu, thu hoạch không ít. Bọn tôi bắt được mấy con lợn rừng...sau đó ngủ lại ở nông trại, chiếc giường đó mềm quá, khiến tôi đau cả lưng...Bây giờ bên đó đúng là mùa săn bắn, ai bảo chú không đi. Lần này chúng tôi đi sớm nên bắt được khá khá."

Châu Viễn Sơn nghe Vương Cự An kể chuyện đi săn ở Pháp, anh ta nói: "Tôi quả thực không có thời gian, sở vừa nhận mấy vụ án lớn, có gì để lần sau."

Vương Cự An hỏi anh ta: "Vụ tôi nhờ chú thế nào rồi? Đã giải quyết xong chưa?"

Châu Viễn Sơn đáp: "Tôi nói với cô ta mấy ngày nữa anh mới về. Mua xong quần áo, tôi liền đưa cô ta về nhà." Anh ta tựa người vào thành ghế phía sau: "Cùng phụ nữ đi shopping đúng là lao động thể lực. Sau này anh đừng giao cho tôi mấy việc như vậy."

Vương Cự An cười cười: "Bảo chú đi tìm hiểu đàn bà, càng có lợi cho chú. Phụ nữ ở trên đời cũng chỉ có mấy loại mà thôi." Nói đến đây, Vương Cự An bảo thợ massage dừng lại, anh mặc áo choàng tắm ngồi dậy: "Có loại đàn bà lấy danh nghĩa tình cảm bám dính lấy chú không rời, loại này phiền phức nhất. Có loại nhắm vào chú chỉ với mục đích nhắm đến túi tiền của chú, loại này rất tham lam. Nói chung, chú nên tìm loại đầu óc đơn giản một chút, ít nhất là người sạch sẽ, không cần lo nghĩ nhiều. Con người sống ở trên đời không thể có quá nhiều yêu cầu đòi hỏi."

Châu Viễn Sơn gật đầu phụ họa, trong lòng thầm nghĩ: "tay này hôm nay tự nhiên nhắc đến đầu óc đơn giản, đúng là bị đứt sợi dây thần kinh nào đó."

Vương Cự An đi vào phòng lấy ra chai rượu vang uống dở, đổ vào cái ly, cầm lên lắc lắc: "Sau này những chuyện tương tự không cần nhờ chú. Dù sao chú cũng là cố vấn pháp luật của tập đoàn, đề tài xé đi là được. Hôm nay ai cũng bận công việc, tôi lại bị con bé đó gây âm ỉ đến mức hết cách."

Châu Viễn Sơn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói một câu: "Thật ra cũng không sao, buổi chiều nay coi như có giá trị."

Vương Cự An buột miệng hỏi: "Giá trị gì?"

Châu Viễn Sơn gãi gãi sau gáy, hơi ngượng ngùng: "Một cuộc gặp gỡ tốt lành."

Vương Cự An nhìn anh ta cười cười, không tiếp tục truy vấn. Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông. Anh bắt máy, "ờ" một tiếng rồi lặng thinh, chờ đối phương mở miệng. Thần sắc của anh vẫn bình thản pha một chút chế giễu. Đối đối phương nói xong, anh mới lên tiếng: "Vương Tư Ngụy, chú có dự định là chuyện tốt, chú muốn đi công ty nào cũng không thành vấn đề, nhưng ít nhất chú phải tạo ra ít thành tích cho tôi, để chặn họng người khác. Chuyện xa xôi không nói, chỉ tính mảnh đất ở ngoại ô phía tây, chú chạy bao lâu rồi? Năm năm hay một năm? Đã giải quyết xong chưa? Việc con con cũng không làm tốt, chú còn mặt mũi đưa ra điều kiện với tôi..."

Chỉ hai ba câu, Vương Cự An đã tổng khứ em trai. Anh bỏ điện thoại, nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh rõ ràng đã bỏ câu chuyện của Châu Viễn Sơn ra khỏi đầu óc. Có lẽ trong cuộc đời anh, cái gọi là "cuộc gặp gỡ tốt lành" xuất hiện quá nhiều, đạt được quá dễ dàng nên không hề để tâm.

Mặc dù trong quan hệ nam nữ, Vương Cự An tương đối phóng đãng nhưng đối với vấn đề con cái, anh vẫn bảo thủ và truyền thống như những ông bố bà mẹ khác.

Vương Tiễn đã đổi hai ba trường học. Cậu bé vừa đẹp trai lại xuất thân từ gia đình giàu có nên đương nhiên được đám nữ sinh rất hoan nghênh. Dần dần, cậu ham chơi mà không có tinh thần học hành. Cậu vốn là đứa trẻ thông minh, vậy mà lúc thi ba môn toán lý hóa không đạt yêu cầu, lúc thi chơi bời bốn cọt với đời như kẻ sành sỏi, lúc thi không coi ông bố ra gì. Vương Cự An vì điều này bao đêm khó ngủ. Anh là người từng trải, biết rõ một người chơi bời từ nhỏ sau này sẽ khó hồi tâm kết hôn sinh con. Đáng tiếc là lịch sử luôn lặp lại một cách vô tình, con trai anh bây giờ chính là bản sao của anh nhiều năm trước. Tuy anh cũng muốn làm tấm gương tốt cho con, nhưng lý tưởng và hiện thực luôn có khoảng cách, giống hệt gương mặt của người phụ nữ trước và sau khi hóa trang.

Châu Viễn Sơn không để ý đến vấn đề nhức đầu của Vương Cự An, hỏi thẳng: "Con trai anh đâu rồi?"

Vương Cự An đáp: "Thời gian này tôi đi công tác nên tạm thời để nó ở nhà bà già."

Châu Viễn Sơn biết "bà già" mà Vương Cự An nhắc tới là cô ruột của anh. Người phụ nữ đó ngoài năm mươi tuổi nhưng giữ gìn khá tốt nên trông trẻ trung hơn độ tuổi.

Nhắc đến con trai, Vương Cự An lại không thể đè nén tâm trạng sốt ruột lo âu. Trong lòng anh thầm nghĩ, không biết chừng chính bà già giờ trò, khiến con trai anh nhiễm thói hư tật xấu... Nhưng anh không thể nói câu này với người ngoài nên bề ngoài vẫn tỏ ra điềm nhiên như không.

Châu Viễn Sơn tất nhiên không hiểu ý sâu xa, hỏi thẳng: "Mấy ngày nay thế nào, thằng bé có chịu đi học không?"

Lúc này, Vương Cự An mới thở dài: "Cho dù bây giờ nó chịu, người ta cũng chưa chắc đã nhận nó. Ngày mai có buổi họp phụ huynh, tôi phải đến nói chuyện với hiệu trưởng, dúm cho bọn họ ít tiền. Nếu quả thực không được... Chú thông thạo về phương diện này, giúp tôi tìm hiểu xem sao. Còn nếu không được nữa, đầu tư cho nó đi dân. Để nó đi học ở Bắc Mỹ, nơi đó không một ai quen biết, xem nó dụ ong đồ bướm kiểu gì?"

Châu Viễn Sơn nửa an ủi nửa chế nhạo: "Chuyện này... chỉ trách giên nhà anh quá tốt."

Vương Cự An đương nhiên hiểu ý Châu Viễn Sơn, anh cất giọng lười nhác: "Đừng nhắc đến thằng bé nữa, cứ nhắc đến nó là tôi bức mình. Tôi khuyên bảo nó hết nước hết cái là đừng học lệch, toán lý hóa cũng phải học cho tốt. Chú thử đoán xem nó trả lời ra sao? Nó nói mấy thứ đó con chẳng cần học, chỉ cần học tốt thuật dùng người là được, sau này sẽ có đám một sách làm thuê cho con." Tuy lời lẽ kêu ca than phiền nhưng khoe miệng Vương Cự An vẫn hiện ý cười, cho thấy anh rất tán thưởng sự tinh quái của con trai.

Châu Viễn Sơn cười cười, trong lòng không mấy tán thành. Anh ta nói: "Có cậu con trai đáng yêu như vậy, anh đưa nó đi học xa, dù thuê người chăm sóc cũng chẳng thể bằng ở bên bố mẹ."

Vương Cự An trầm mặc một lúc mới mở miệng: "Đến lúc đó, tôi đành phải đi về về giữa hai nơi."

Bây giờ là thời khắc thư giãn hiếm có, nhưng trong lòng Vương Cự An vẫn vương vấn cuộc gặp gỡ lãnh đạo trường học của Vương Tiễn vào ngày mai. Trong số lãnh đạo có mấy người dạy học nửa cuộc đời, nên khó tránh khỏi tính thận trọng và thanh cao. Trước đó, anh cử thư ký đi làm việc, lãnh đạo nhà trường bày tỏ quan điểm rõ ràng. Họ nói một số chuyện không phải bỏ tiền là có thể giải quyết, mà cần phải suy tính đến ảnh hưởng không tốt tới học sinh và phụ huynh khác. Có vị lãnh đạo nói, bây giờ người có tiền đầy đường, rất nhiều con cháu quan chức và con cháu nhà giàu đều học tập tốt, chứ đâu như con trai của anh. Ý của họ là, không phải anh cứ rót tiền vào nhà trường là muốn làm thế nào thì làm. Thêm anh hay bớt anh cũng chẳng sao. Bớt anh, nhà trường ngược lại bớt đi một "con sâu làm rầu nồi canh".

Vương Cự An không muốn liên tưởng cậu con trai đáng yêu của anh với "con sâu làm rầu nồi canh". Từ đáy lòng, anh rất coi thường phương thức giáo dục của đất nước này. Anh cho rằng bất cứ nhân tài nào lúc trẻ tuổi ít nhiều cũng có hiện tượng trượt khỏi quỹ đạo và ngã nghịch. Nhưng mặt khác, anh lại hy vọng con trai của anh có thể "mở đường máu" trong ngàn quân vạn mã, thi đỗ trường đại học trong nước hay đại học danh tiếng trên thế giới như những đứa trẻ bình thường khác, để chứng minh đời sau của nhà họ Vương không chỉ dựa vào tiền bạc. Anh hy vọng con trai anh có thể tự bồi dưỡng "sức chiến đấu" để một mình đối mặt với xã hội hiện thực vô cùng tàn khốc này.

Nguyên vọng luôn luôn tốt đẹp, Vương Cự An có một áp lực đến cấp thiết. Nhiều năm qua, anh rất hiếm khi có cảm giác này. Anh là người có vai vế

trong xã hội, không ngờ mất hết thể diện vì cậu con trai. Nghĩ đến đây, Vương Cự An cảm thấy hơi ừ ừ. Nhưng một trong những quy tắc đối nhân xử thế của anh là "về mặt chiến lược khinh thường kẻ địch, về mặt chiến thuật tôn trọng kẻ địch." Vì vậy anh nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng trở lại bình thường.

Để bày tỏ thái độ "tôn sư", sáng sớm ngày hôm sau, Vương Cự An cùng người thư ký đến văn phòng hiệu trưởng.

Vương Cự An dùng thủ đoạn đối phó với người làm ăn để tiếp xúc với đám lãnh đạo "một sách". Anh ung dung bắt tay trò chuyện với bọn họ, tỏ thái độ lịch sự nhưng có phần cao ngạo. Không thể không công nhận, nếu thái độ "cao ngạo" này vận dụng đúng lúc đúng chỗ, hiệu quả sẽ tốt hơn dự kiến. Tâm lý con người rất kỳ lạ, ví dụ hai sản phẩm cùng chức năng, cùng chất lượng, cùng kiểu dáng như nhau, sản phẩm giá rẻ hơn sẽ không được để ý. Ngược lại đối với sản phẩm đắt tiền, đầu óc người tiêu dùng sẽ tự bổ sung ưu điểm của nó, trong lòng nảy sinh sự yêu thích, cũng giống mặt hàng xa xỉ phẩm luôn được tung hô trên thị trường.

Trước cử chỉ đúng mực mà mạnh mẽ của Vương Cự An, đối phương dần nảy sinh sự tôn trọng, không còn thái độ và lời lẽ như đối với người thư ký trước đó. Vương Cự An thầm nghĩ, đám trí thức này ngoài sự thanh cao, giả tạo và nhát gan hơn những người bình thường, bọn họ hầu như chẳng có điểm đặc biệt.

Việc đầu tư tòa nhà thí nghiệm còn chưa bàn xong, để bày tỏ thành ý, hiệu trưởng gọi cô giáo chủ nhiệm lớp Vương Tiễn đến văn phòng, dặn dò cô chủ nhiệm phải quan tâm tới cậu học sinh tuy nghịch ngợm nhưng rất có tiền đồ. Cô chủ nhiệm không thức thời, mời Vương Cự An đến lớp học tham gia cuộc họp phụ huynh.

Vương Cự An giữ thể diện cho cô giáo, lịch sự nói muốn nhân cơ hội này thể nghiệm việc làm một phụ huynh bình thường. Khi anh đi vào lớp học, các phụ huynh đang nghe thầy dạy toán giới thiệu tình hình thi cử lập tức dồn mọi ánh mắt về phía anh. Bọn họ đều có chung ý nghĩ, vị phụ huynh này còn quá trẻ. Diện mạo trẻ trung đã đành, nhưng trông anh ta rất oai phong, dường như không phải nhân vật tầm thường.

Tuy nhiên trong số các phụ huynh, người trẻ tuổi không chỉ có một mình Vương Cự An. Một điều lạ lùng là trong đám người lố nhố ở bên dưới, Vương Cự An nhìn thấy Tô Mạt đầu tiên. Gương mặt trắng trẻo của cô đập ngay vào mắt anh khi anh bước vào lớp.

6.

Tô Mạt thay cậu đi họp phụ huynh cho Chung Thanh.

Trong khi thầy giáo các bộ môn luân phiên lên bục giảng tổng kết tình hình, Tô Mạt ngồi dờ ra bên dưới. Cô nhớ đến ngữ khí của cậu trong điện thoại, hình như có gì đó bất thường, phảng phất nhà xảy ra chuyện gấp nên cậu không thể bỏ đi. Khi cô hỏi, đầu bên kia ngập ngừng nhưng không nói, vội vàng cúp điện thoại.

Đang trầm lo lắng, cô bất chợt nhìn thấy Vương Cự An. Tuy rất kinh ngạc nhưng cô cũng hiểu kỳ dò xét người đàn ông như những phụ huynh khác. Đối phương đột nhiên lạnh lùng trùng mắt với Tô Mạt, cô vô ý thức cúi đầu, trong lòng tự giễu bản thân không tiến bộ.

Vài giây sau, Tô Mạt lấy lại bình tĩnh. Cô nghĩ, con người này vốn có ánh mắt sắc bén, khi lờm người khác lộ một vẻ tàn nhẫn, anh ta nhìn ai cũng như vậy, khiến người đối diện nảy sinh lòng chán ghét. Nghĩ đến đây, Tô Mạt cảm thấy dễ chịu hơn, cô ngẩng đầu hướng lên bục giảng. Khóe mắt cô dừng lại ở vị trí trống bên cạnh, trên mặt bàn dán tờ giấy viết tên "Vương Tiễn". Tô Mạt vẫn chưa kịp hiểu ra vấn đề, cô chủ nhiệm đã mời Vương Cự An ngồi xuống cạnh cô.

Vương Cự An vừa ngồi xuống, việc đầu tiên là anh mở ngăn bàn của con trai. Bên trong toàn là tạp chí hoa hòe hoa sói và máy chơi game. Anh tiện tay lật giở, lẫn trong đồng tạp chí còn có bao cao su chưa bóc, bên trên viết mấy chữ Nhật Bản. Vương Cự An nhận ra bốn chữ: "thử nghiệm lần đầu". Vương Cự An thầm thở dài một tiếng từ đáy lòng. Anh thần nhiên đóng nắp ngăn bàn. Mặc dù động tác của anh tương đối nhẹ nhàng nhưng vẫn phát ra tiếng động trong lớp học yên tĩnh. Tuy nhiên, Vương Cự An không hề bận tâm.

Tô Mạt ngồi bên cạnh cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng cô chợt có ý nghĩ: Loại người này chẳng có chuyện gì không dám làm.

Một lúc sau, thầy dạy toán lên bục giảng phát biểu. Đó là một ông già hủ nho đạo mạo. Sau khi phát biểu xong, ông ta còn trao đổi ý kiến với phụ huynh. Ông ta đi đến bên Vương Cự An, hỏi anh: "Anh đi họp thay phụ huynh của học sinh Vương Tiễn đấy à? Có một số bậc làm cha làm mẹ chẳng quan tâm đến con cái, vì vậy bọn trẻ mới không muốn học, hoàn toàn không theo kịp các bạn. Anh về nhà hỏi bọn họ, rốt cuộc bọn họ muốn từ bỏ hay tiếp tục cứu vãn con trai mình?"

Vương Cự An nghe hết lời than phiền của thầy giáo mới đáp: "Chào thầy, tôi là bố của Vương Tiễn."

Ông già hơi kinh ngạc, quan sát Vương Cự An vài giây. Ông ta định tiếp tục phê bình để che giấu sự ngượng ngùng, cô chủ nhiệm đột nhiên xen ngang: "Vương Tiễn cũng có tiến bộ. Trong cuộc thi thử lần này, thành tích môn toán của cậu bé khá hơn đợt trước..."

Thầy dạy toán trầm ngâm: "Ồ...lần trước 47 điểm, lần này 50 điểm." Thấy Vương Cự An có dáng vẻ của một thương nhân, ông ta không muốn trò chuyện nhiều. Ông ta quay sang Tô Mạt: "Cô là phụ huynh của Chung Thanh?"

Tô Mạt lo bị thầy giáo phê bình vì đi họp thay, cô lập tức giải thích: "Chào thầy, tôi là chị họ của Chung Thanh. Cậu tôi hôm nay bận việc đột xuất nên..."

Ông già nở nụ cười hiền hòa, cắt ngang lời cô: "Cô bé Chung Thanh rất khá, vừa thông minh lại vừa chăm chỉ. Trong cuộc thi thử lần này, thành tích của cô bé rất cao." Ông ta nói tiếp: "Nhà trường vốn dành cho Chung Thanh một suất tuyển thẳng đại học, nhưng chúng tôi cảm thấy làm vậy sẽ cản trở sự phát huy của cô bé. Chúng tôi đều mong cô bé có thể đoạt danh hiệu nữ trạng nguyên trong kỳ thi đại học năm nay."

Tô Mạt không thường hỏi về tình hình học tập và thi cử của Chung Thanh. Chỉ cần em họ ngoan ngoãn ở nhà và chăm chỉ học bài là cô cảm thấy hài lòng. Bây giờ nghe thầy giáo công khai biểu dương em gái, hơn nữa sắc mặt của Vương Cự An ngồi bên cạnh khá tệ, trong lòng cô càng dễ chịu vui vẻ.

Cô chủ nhiệm không đành lòng, lên tiếng an ủi bố Vương Tiễn: "Con trai anh rất có tiềm năng, chúng tôi cũng có lòng tin vào cậu bé nên mới sắp xếp để cậu bé ngồi cạnh học sinh xuất sắc nhất khối. Chúng tôi tin thành tích của Vương Tiễn sẽ tiếp tục được cải thiện..."

Nghe câu này, Tô Mạt liền nhớ đến chuyện mấy ngày trước Chung Thanh về nhà than vãn. Cô bé nói mới đổi bạn cùng bàn, nam sinh đó trong giờ học không nói chuyện thì ngủ gật hoặc nghịch máy di động, thành tích học tập rất kém. Chung Thanh không muốn ngồi chung bàn với cậu ta. Nghĩ đến đây, Tô Mạt lập tức nói với cô chủ nhiệm ngay trước mặt Vương Cự An: "Tôi cũng nghe Chung Thanh nhà tôi nhắc đến chuyện này. Nhưng về việc đổi chỗ ngồi, giáo viên nên hỏi ý kiến học sinh mới phải. Tuy giúp bạn học là điều tốt nhưng theo tôi được biết, hai đứa trẻ hình như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau..."

Vương Cự An vẫn im lặng, chỉ nhìn Tô Mạt chằm chằm.

Cô chủ nhiệm cười ngượng ngập, chỉ còn cách tạm thời thoái thác: "Tôi sẽ nói chuyện với hai em về tình hình cô phản ánh..."

Kết thúc buổi họp phụ huynh, khi từ lớp học đi ra ngoài, tâm trạng của Tô Mạt rất tốt, cô bắt đầu nghĩ đến món ăn tối nay. Đang đi, Tô Mạt đột nhiên nghe tiếng cửa xe ô tô đóng đánh sầm. Cô quay đầu, thấy một chiếc xe hơi màu đen phóng vụt qua người cô, biển số xe chính là chiếc Vương Cự An thường dùng.

Tô Mạt nghĩ Vương Cự An chắc chắn rất bức tức. Bởi vì vừa rồi trong lớp học, anh nhận được một cuộc điện thoại, anh nói với người ở đầu bên kia: "Việc con con cũng làm không xong, chú còn mặt mũi đến gặp tôi sao... Tôi mặc kệ chú làm thế nào, tôi chỉ cần một thứ duy nhất là kết quả..." Anh hạ thấp giọng nói, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, giống như trong bụng đầy oán khí nhưng không thể phát tiết, nên tìm đại một người để trút giận.

Tô Mạt thầm nghĩ: "Bình thường anh rất lợi hại, không ngờ cũng có lúc phải cúi đầu."

Tô Mạt đi siêu thị mua đồ, về nhà nấu mấy món ngon đãi Chung Thanh. Nhắc đến vụ đổi chỗ ngồi, Chung Thanh nói: "Lần này nếu cô giáo nghe lời chị giúp em đổi chỗ khác thì tốt biết mấy. Tên Vương Tiễn đó học dốt nhưng rất thích ra vẻ ta đây, lúc nào cũng tưởng mình là người có tài, đúng là ấu trĩ vô cùng. Cậu ta như vậy mà có nhiều bạn học nữ thích cậu ta, em thật sự không hiểu nổi."

Tô Mạt vui vẻ hỏi Chung Thanh: "Vậy Thanh Thanh nhà mình thích đàn ông như thế nào?"

Chung Thanh đỏ mặt, nói nhỏ: "Người trưởng thành, chừng chạc, thông minh. Đùng giống tên gốc đó là được."

Bất gặp bộ dạng xấu hổ của em họ, Tô Mạt nghĩ, nói đùa câu này là hơi sớm, cô vội chuyển đề tài: "Thanh Thanh, em không tiếp xúc với Vương Tiễn là rất đúng. Điều kiện gia đình họ khác xa nhà chúng ta, hoàn cảnh không giống sẽ dẫn đến giá trị quan khác biệt. Dù làm bạn bè bình thường cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn."

Chung Thanh trầm tư suy nghĩ, hỏi ngược lại Tô Mạt: "Ý chị là điều kiện gia đình cậu ta quá tốt nên thuộc tầng lớp trên hay sao? Nhưng chẳng phải người bình thường như chúng ta nỗ lực học tập, nỗ lực làm việc cũng chỉ vì mục đích leo lên tầng lớp cao hơn? Em không chơi với Vương Tiễn, không phải vì vấn đề giá trị quan, mà là con người cậu ta quá ngốc nghếch, không đáng để em tốn thời gian vô ích."

Câu nói của Chung Thanh khiến Tô Mạt hơi kinh ngạc. Trực giác cho cô biết, quan điểm của em họ có vấn đề, nhưng cô không biết phản bác thế nào, đành lên tiếng: "Theo như lời em nói, muốn tiến vào giai cấp cao hơn, đầu tiên phải thừa nhận hành vi của bọn họ. Nhưng điều này xuất hiện một vấn đề, một số chuyện trong con mắt của em có lẽ rất hoang đường và loạn kỷ cương trái pháp luật, nhưng bọn họ lại coi là bình thường."

Chung Thanh gật đầu: "Em hiểu ý của chị. Mỗi sự tiến triển vượt bậc đều dẫn đến thay đổi từ trong ra ngoài, bất kể là thế giới vật lý hay nguyên tố hóa học. Quá trình thay đổi này có rất nhiều, vào lúc hoàn thành sẽ sản sinh vật chất hoàn toàn mới, khiến con người phản chấn. Đây chính là định luật bảo toàn năng lượng."

Tô Mạt hiểu ý em gái, chau mày nói: "Nếu phải chấp nhận những hành vi trái đạo đức, em cũng cho rằng sự thay đổi này khiến con người phản chấn?"

Chung Thanh nhất thời không có cách nào trả lời. Cô ngập ngừng: "Đến thuyết tương đối cũng chia thành nghĩa hẹp và nghĩa rộng. Vậy thì hành vi trái đạo đức mà chị nhắc đến có phải quá tuyệt đối hay không? Ý của em là, quy tắc đạo đức của xã hội con người chỉ là tương đối."

Tô Mạt lờ mờ cảm thấy quan điểm này không sai, nhưng cô không muốn biểu lộ: "Nếu đến quy tắc đạo đức cũng là tương đối, vậy thì chúng ta còn cần pháp luật làm gì?"

Chung Thanh có vẻ cụt hứng, cất giọng nũng nịu: "Chị gái à, sao chị lại hỏi em những vấn đề cao siêu này? Chẳng khác nào chị bắt em trả lời câu hỏi người phát hiện ra phản ứng phân hạch hạt nhân có phải là hung thủ giết người không? Vấn đề này quá phức tạp, trẻ con tui em không cần bận tâm, để người lớn các chị suy nghĩ. Việc học tập từ sáng đến tối đã khiến em đau đầu lắm rồi."

Tô Mạt thích nhất bộ dạng vừa tinh quái vừa đơn thuần non nớt của em họ. Cô bắt gặp mỉm cười, chọc tay vào trán cô bé: "Chị nói không lại em. Nói nhiều sợ em chê chị lảm nhảm, cũng may em là cô bé thông minh, chuyện học tập không cần người lớn quản thúc, bằng không ngày nào chị cũng cần nhằn cho em điếc lỗ tai."

Chung Thanh cười tươi, cô luôn là người có mục tiêu rõ ràng. Trước khi đạt được mục tiêu, cô tuyệt đối không thể lui là.

Vài ngày sau, Chung Thanh tỉnh cờ gặp Phùng Du, bạn thân của cô ở thời cấp hai, cũng là nữ sinh cặp bồ với người đàn ông trung niên.

Phùng Du lái một chiếc xe không phù hợp với độ tuổi của cô. Tóc Phùng Du nhuộm màu trông rất đẹp, càng tôn gương mặt trắng ngần. Dưới ánh chiều tà rực rỡ, Phùng Du nở nụ cười quyến rũ, mở miệng nói câu đầu tiên: "Bạn ăn mặc trông quê thật đấy." Cô ta lại hỏi tiếp: "Anh chàng đẹp trai kia là ai vậy?"

Lúc này, Chung Thanh đang bị Vương Tiễn bám dính. Giờ tự học buổi tối hôm nay bị hủy bỏ, Vương Tiễn nhất quyết bắt Chung Thanh phụ đạo cho cậu. Chung Thanh không muốn, Vương Tiễn nói: "Cô giáo bảo cậu phải giúp đỡ bạn học, thái độ của cậu là kiểu gì vậy? Tớ đâu có làm gì cậu, chỉ bảo cậu cùng đi thư viện chứ có phải đi thuê phòng đâu, đừng bày ra bộ dạng như đức mẹ đồng trinh ấy..."

Phùng Du cười híp mắt nhìn hai người đầu vô miệng, cô ta thêm một câu: "Thanh Thanh, mình gọi điện thoại cho bạn mà bạn chẳng nghe máy. Xem ra hôm nay mình lại mất công đi một chuyến rồi. Không cần nói cũng biết, bạn trọng sắc khinh bạn, chắc chắn lại bỏ rơi mình, đi theo anh chàng đẹp trai này đúng không?"

Chung Thanh rất bức tức khi nhìn thấy gương mặt huênh hoang của Vương Tiễn, cô chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, nhưng lại không muốn tiếp xúc nhiều với Phùng Du. Chung Thanh do dự trong giây lát rồi cuối cùng quyết định đi theo Phùng Du.

Trong cuộc đời, mỗi con người đều đứng trước vô số sự lựa chọn. Có lẽ ở một khoảnh khắc, những sự lựa chọn này chỉ như cánh bướm chạm nhẹ, nhưng sẽ gây con giông bão trong tương lai.

Chung Thanh cảm thấy quyết định của cô hơi liều lĩnh, nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều. Cửa sổ xe hạ xuống, gió thổi tung bay tóc cô. Trong lòng cô vừa căng thẳng vừa chờ mong, không rõ là cảm giác gì. Có lẽ cuộc sống là như vậy, đấu tranh và thỏa hiệp liên tục thay thế nhau, tuy trước mắt có vô số con đường nhưng mỗi người chỉ có thể đi một con đường duy nhất. Một khi bạn đã tiến bước, bạn không có cách nào quay đầu, mà chỉ có thể đi tiếp, tiến thẳng về phía trước.

Buổi tối hôm đó, Chung Thanh về nhà muộn mười mấy phút so với thường lệ. Thấy em gái đi học về, Tô Mạt lập tức hâm nóng thức ăn trên bàn. Bây giờ gần cuối năm, nhiệt độ xuống thấp, thành phố này tuy không có tuyết rơi nhưng gặp trời mưa gió vẫn rất giá lạnh.

Tô Mạt buột miệng hỏi: "Sao hôm nay em về muộn vậy?" Chung Thanh điềm nhiên than vãn: "Thầy dạy toán chiếm mất giờ tự học của lớp em để nói về đề thi nên bị quá giờ." Tô Mạt không hề nghi ngờ em gái.

Chung Thanh ăn cơm qua loa, tắm rửa rồi về phòng nằm xuống giường. Hôm nay cô không có tâm trạng đọc sách, nhưng cũng không buồn ngủ, đầu óc cô vẫn vô cùng hưng phấn, hưng phấn đến mức tim đập thình thịch. Cuối cùng, cô cũng được tiếp xúc với thế giới rực rỡ sắc màu hoàn toàn khác với thế giới bình thường. Đó là thế giới xa hoa lộng lẫy mà cô không thể bước vào.

Chung Thanh nhớ đến câu nói của Phùng Du vào buổi chiều: "Bạn ăn mặc trông quê thật đấy." Ở nơi đó, Chung Thanh đã cúi đầu đánh giá bản thân. Không chỉ bộ quần áo trên người cô lỗi thời, mà cả con người cô trông rất ngố, bao gồm mái tóc của cô, dáng vẻ thư sinh của cô, gồm cả cử chỉ thận trọng của cô, thậm chí cả điện thoại di động của cô. Chung Thanh mấy lần muốn xem giờ nhưng ngại không muốn rút điện thoại ngay trước mặt đám đông. Điện thoại của cô là máy Ericsson từ mấy năm trước, chị gái Chung Minh thái cho cô. Trước đây, Chung Thanh không bao giờ để ý đến máy sản phẩm điện tử. Cô khinh thường các bạn học suốt ngày đổi điện thoại. Dùng iPhone cũng không thể cộng điểm thi đại học. Nhưng vào buổi tối hôm nay, cô hận đến mức không thể bóp nát máy điện thoại cũ kỹ. Cô thậm chí muốn chui vào một góc nào đó giấu kín mình.

Ánh mắt của những người xung quanh nhìn Chung Thanh rất lộ liễu. Bọn họ tuy hiếu kỳ nhưng không ai chào hỏi cô. Phùng Du đưa cô đến đó rồi bỏ đi đầu mất. Cô muốn quay người ra về, nhưng tính hiếu thắng trỗi dậy, trong lòng không chịu thua. Cô một mình ngồi ở ghế sofa hồi lâu, sự tự tin và tự phụ tích lũy ở trường học dần tan biến.

Một lúc lâu sau, có một người đàn ông đi đến, lịch sự giữ khoảng cách với Chung Thanh. Nụ cười của anh ta rất ôn hòa, khiến Chung Thanh cảm thấy nhẹ nhõm. Cô và anh ta trò chuyện vui vẻ. Ban đầu, Chung Thanh chuẩn bị sẵn tâm lý nghe những lời chế giễu, nhưng người đàn ông đó nói: "Em đừng để ý đến bọn họ. Bọn họ luôn coi thường người này, không vừa mắt kẻ khác, thực ra bọn họ cũng chỉ là cái vỏ rỗng tuếch, bề ngoài có vẻ hào nhoáng nhưng bên trong chẳng có gì cả. Em khác hoàn toàn bọn họ..."

Bất kể là con gái ở độ tuổi nào cũng đều thích nghe câu này. Đây là câu khen ngợi chuẩn xác nhất từ miệng người khác giới: em không giống bọn họ, em thông minh và xinh đẹp hơn bọn họ... Vì vậy em có thể tạo kỳ tích trong thế giới một cách tùy ý.

Chung Thanh chìm đắm trong cuộc sống xã giao chơi bời với trạng thái tâm lý đặc biệt. Cô vốn là người thông minh và nỗ lực, nên cô luôn nhớ đến lời dạy bảo của bố mẹ: "Phải chịu muôn vàn khổ cực mới có thể đạt thành công. Không người nào không muốn ngẩng cao đầu đứng trên đỉnh kim tự tháp."

Về điểm này, Chung Thanh và Tô Mạt khác nhau hoàn toàn. Cô cho rằng suy nghĩ của Tô Mạt quá cứng nhắc, dễ dàng thỏa mãn, thiếu mục tiêu và lực đẩy. Nhưng cô vẫn yêu quý, tin tưởng và dựa dẫm vào chị họ. Tô Mạt là một thế giới khác của cô, một sự tồn tại thuần khiết. Vì vậy dù yêu quý chị họ, nhưng có những chuyện cô không thể tâm sự với Tô Mạt. Cô có thể nói với bất cứ người nào trừ Tô Mạt.

Hơn nữa, Tô Mạt rất bận rộn. Cô dồn tâm sức vào công việc, lại nhớ cha mẹ và con gái ở quê nhà, đồng thời còn đi chợ mua thức ăn nấu cơm quét dọn nhà cửa. Cô gần như không có thời gian rảnh rỗi, ngày tháng trôi qua khiến cô cảm thấy đầy đủ và mãn nguyện. Cô không bao giờ ngờ tới, một cuộc điện thoại của Chung Minh đã phá vỡ cuộc sống yên bình của cô.

Trong điện thoại, Chung Minh lạc giọng: "Nhà em xảy ra chuyện rồi..." Tô Mạt nghe thấy tiếng khóc thút thít của bà mẹ ở đầu kia điện thoại, còn ông cậu luôn ôn hòa cất giọng nghiêm nghị với con gái: "Con gọi điện thoại cho Tô Mạt thì giải quyết được vấn đề gì? Nó chỉ là người làm công ăn lương bình

thường...Đừng để Thanh Thanh biết chuyện, con bé còn phải tập trung học hành, ôn thi đại học..."

Tô Mạt không rõ nhà cậu xảy ra chuyện gì, trong lòng rất sốt ruột. Cô vội vàng xin nghỉ, giấu Chung Thanh đi tới xưởng may ở ngoại ô phía tây. Vừa xuống xe, cô lập tức hóa đá. Nhà xưởng của Chung gia ngay trước mặt đã biến thành một đồng gạch vụn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chôn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đối đầu

Nhà xưởng sụp đổ, bên đồng gạch ngói tạp loạn có dấu vết của máy đào và máy ủi đất. Có thể tưởng tượng máy móc hạng nặng không kiêng dè giày xéo nơi này như thế nào.

Thời tiết tương đối lạnh nhưng Tô Mạt toát mồ hôi, cô ngó nghiêng tìm người nhà. Máy người nông dân đứng gần đó cho biết: "Ông chủ Chung bị đè gãy chân nên được đưa đi bệnh viện ở phía trước cấp cứu."

Tô Mạt vội vàng lao đi bệnh viện, quên cả cảm ơn. Vào bệnh viện, Tô Mạt tìm một lúc mới thấy ba người mặt mũi tái nhợt đang ở trong phòng bệnh.

Chung Minh đỡ dẫn nhìn Tô Mạt. Cô gái nóng tính nhanh mồm nhanh miệng ngày nào bây giờ không một chút tinh thần. Ông Chung nằm trên giường bệnh, một chân bó bột, sắc mặt trắng bệch. Vài ngày không gặp, Tô Mạt cảm thấy cậu già đi mấy tuổi. Bà mẹ hai mắt sưng mọng, vừa nhìn thấy Tô Mạt, bà lập tức kéo tay cô, cất giọng nghẹn ngào: "Cháu mau đi cầu xin ông chủ của cháu. Cậu mẹ vẫn chưa ký hợp đồng đi dòi, sao bọn họ có thể dỡ nhà chứ?"

Ông Chung mở mắt, muốn nổi nóng nhưng không có sức lực: "Bà nói với con bé thì có tác dụng gì? Con bé chỉ là nhân viên bình thường, lại không cùng một công ty, tìm ông chủ cũng vô ích."

Bà mẹ sụt sịt: "Không thử sao biết được. Gọi 110, cảnh sát đến rồi lại đi mà không lập án. Họ nói cưỡng chế đi dòi không thuộc phạm vi quản lý của bọn họ. Tìm người có liên quan thì ai nấy đều đùn đẩy trách nhiệm. Minh Minh chạy ngược chạy xuôi một ngày mà chẳng giải quyết được việc gì. Dù sao Tô Mạt cũng từng tiếp xúc với lãnh đạo công ty, Tô Mạt đi cầu xin, không biết chừng sẽ được bồi thường nhiều một chút, còn đỡ hơn bây giờ..."

Tô Mạt ngỡ ngàng, không hiểu tại sao vụ này lại liên quan đến công ty điện tử An Thịnh. Cô chợt nhớ ra, các đồng nghiệp từng nhắc đến chuyện tổng công ty định xây dựng một khu khoa học kỹ thuật ở ngoại ô thành phố. Lúc đó, do không thuộc phạm vi công việc nên Tô Mạt không để ý.

Càng nghe bà mẹ nói, ông Chung càng tức giận: "Bà vẫn còn nghĩ đến chuyện bồi thường? Đám người đó từ một năm trước đã đến xem phong thủy của khu vực này. Sau đó, bọn họ suốt ngày bám nhằng nhẵng đòi chúng ta nhượng lại. Tôi đã biết đâu không lại bọn họ, người làm ăn nhỏ như chúng ta chỉ là miếng thịt trên thớt của người ta mà thôi. Tôi vốn định nhận tiền, tìm một nơi khác mở xưởng may. Chỉ tại bà tham quá, không chịu nhượng bộ. Bây giờ thì hay rồi, thiết bị máy móc, quần áo vải vóc đều bị chôn dưới đồng gạch vụn, muốn tìm cũng không tìm lại được..."

Bà mẹ bật khóc nức nở, lao đến đánh vào cẳng chân không đau của ông chồng: "Tôi là đồ ăn hại nên tôi mới tìm người đàn ông kém cỏi như ông. Đi theo ông phải chịu khổ cực cả đời, bây giờ xảy ra chuyện, ông còn trách tôi. Nếu ông giỏi giang như người ta, liệu tôi có trông chờ vào mấy đồng tiền tiền trong tay người khác không?"

Ông Chung nhắm mắt, không nói thêm một từ, để mặc bà vợ gầy vò. Tô Mạt và Chung Minh vội lao đến kéo bà ra ngoài. Bà mẹ vẫn khóc. Tô Mạt định thần, hỏi nhỏ Chung Minh: "Chân cậu làm sao vậy? Có nghiêm trọng không?"

Chung Minh lắc đầu: "Bị rạn xương..."

Bà mẹ vừa lau nước mắt vừa tiếp lời: "Tại cậu cháu không tính trước tính sau, cũng chẳng xem tuổi tác của bản thân, tự nhiên chạy đi khoe sức. Tôi qua không biết một đám người chui ở đâu ra đến đập phá nhà xưởng. Cậu cháu chạy đi ngăn cản người ta, thế là bị gạch rơi trúng chân..."

Không đợi bà nói hết câu, ông Chung cắt ngang lời: "Tô Mạt, cháu hãy nghe cậu, quay về đi làm đi. Cháu đừng nhúng tay vào chuyện này, bởi không liên quan đến cháu. Ngoài ra, Chung Thanh nhờ cả vào cháu, cháu chăm sóc con bé, coi như giúp cậu rồi." Nói xong, ông âm thầm thở dài.

Sống mũi Tô Mạt cay cay, cô nói: "Chung Thanh sống ở nhà cháu rất ổn, cậu mẹ cứ yên tâm...Ngoài ra, vụ cưỡng chế dỡ nhà là do ai làm? Nếu là tổng công ty sai người giờ trò, cháu sẽ đi tìm bọn họ."

Chung Minh nói: "Vô dụng thôi chị ạ. Đám người tồi qua là một lũ lưu manh. Em đã tìm đến ba nơi nhưng không ai chịu thừa nhận, đều thoái thác trách nhiệm lẫn nhau. Lần trước, hôm bố em không thể đi họp phụ huynh cho Chung Thanh ấy, có người đến nhà xưởng xem xét đánh giá, bắt bố mẹ em ký tên chuyển nhượng. Chuyện này mà gây âm ỉ, công nhân sẽ không đến làm việc, bố mẹ em đương nhiên không đồng ý. Bố mẹ em thuê mảnh đất này 30 năm, có giấy trắng mực đen đăng hoàng. Vậy mà tôi qua đã bị san bằng. Bọn họ bám lấy bố mẹ em hơn một năm rồi. Tại bố mẹ em nghĩ, nếu bố mẹ em không đồng ý, bọn họ cũng chẳng làm gì được nên chẳng bận tâm đến bọn họ. Thời gian sau chị đi công ty đó làm việc, bố mẹ em nói đừng cho chị biết, nếu không chị lại khó xử, bây giờ tìm việc làm chẳng dễ dàng..."

Nghe lời con gái, con ác mộng lại tái hiện trong đầu óc ông Chung. Ông xoa tay lia lia: "Đừng nói những lời vô dụng nữa. Tô Mạt, cháu mau về đi, giúp cậu chăm sóc Thanh Thanh. Chuyện nhà xưởng đợi chân cậu lành lại rồi tính sau."

Thấy tâm trạng của bố có vẻ kích động, Chung Minh đành bảo Tô Mạt đi trước, nếu có chuyện gì sẽ tìm cô thương lượng. Tô Mạt thấy thời gian không còn sớm, Chung Thanh đến giờ tan học, cô đành chào cậu mợ ra về.

Trên đường về nhà, Tô Mạt lại một lần nữa đi ngang qua nhà xưởng nhỏ. Nhìn thấy cây liễu ở trước cổng bị xe ủi đất xô gãy, cô chợt nhớ đến dáng vẻ tươi tốt mon mọn của nó trước đây. Lúc bấy giờ, cô thường chuyển quần áo từ trong kho ra bãi đất trống bên cạnh cây liễu phơi nắng. Chớp mắt đã hơn nửa năm trôi qua, lần đầu tiên cô gặp Vương Tư Ngụy cũng chính ở nơi này.

Vương Tư Ngụy...Nghĩ đến người đàn ông này, mạch suy nghĩ của Tô Mạt càng trở nên rõ ràng. Cậu cô kinh doanh xưởng may nhỏ nên không thể có quan hệ với Vương gia. Như vậy, anh ta đến đây là vì vẫn đề di dời nhà xưởng. Ông Chung không muốn đám công nhân phân tâm nên giấu kín như bụng vù này.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Tô Mạt không thể bình tĩnh. Xuống xe taxi, cô còn quên trả tiền, để người tài xế phải nhắc nhở. Về đến nhà, cô cố gắng lấy lại tinh thần đi nấu cơm. Khi Chung Thanh trở về, cô vẫn chăm sóc em gái như thường lệ. Lúc ăn cơm, Chung Thanh kể chuyện ở trường, Tô Mạt sợ em gái nhận ra điều bất thường, miễn cưỡng ứng phó. Chung Thanh đột nhiên hỏi: "Chị, hôm qua là chủ nhật, sao bố mẹ em không đến thăm em?"

"Chắc cậu mợ bận việc ở nhà xưởng," Tô Mạt đáp.

Chung Thanh nói: "Em định bảo bố mẹ mua cho em cái iphone, cái điện thoại em đang dùng quá cũ rồi...Em ăn xong sẽ gọi điện cho bố mẹ."

Tô Mạt vội ngăn lại: "Chị vừa gọi điện cho cậu mợ, cậu mợ đang bận tiếp khách. Máy ngày này tương đối bận rộn, cậu mợ nói vài hôm nữa sẽ đến thăm em."

Chung Thanh dù sao vẫn còn là con nít, nên sắc mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Nghĩ đến tình hình nhà cậu, Tô Mạt không đành lòng, cô nói: "Cuối tuần này chị dẫn em đi mua."

Lúc này, cô em họ mới vui mừng, bắt đầu kể chuyện trường học. Tô Mạt trả lời lấy lệ. mấy ngày tiếp theo cũng không bị phát hiện.

Đến thứ sáu, Tô Mạt vừa rời khỏi công ty liền vội vàng đi chợ về nhà nấu cơm. Trong nhà tối om, khi bật đèn sáng, cô mới nhìn thấy Chung Thanh ngồi bó gối cúi thấp đầu trên ghế sofa. Trong lòng Tô Mạt có dự cảm chẳng lành, nhưng cô vẫn hỏi: "Hôm nay em tan học sớm thế?"

Chung Thanh ngẩng mặt, viền mắt đỏ hoe. Cô nói nhỏ: "Có phải nhà xưởng bị người ta phá rồi? Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao chị lại giấu em?"
Trưa hôm nay Chung Thanh gọi điện về nhà, Chung Minh nghe máy. Nhắc đến chuyện mua iphone, Chung Minh nóng tính lập tức chế giễu em gái: "Sau này đến cuộc sống cũng trở thành vấn đề, mày còn đòi mua này mua nọ." Chung Minh nhất thời kích động kể hết chuyện xảy ra gần đây.

Tô Mạt tiến lại gần nhẹ nhàng xoa đầu em gái: "Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của em là học hành, cậu mợ không muốn em phân tâm nên mới không cho em biết. Em đừng lo, bố mẹ và chị gái em đều ổn cả. Chỉ cần người không sao là tốt rồi, 'rừng vẫn còn xanh', sau này chúng ta còn cơ hội đòi lại công bằng."

("Rừng vẫn còn xanh" là vế đầu của câu thành ngữ "Để cho rừng còn xanh, sợ gì không cúi đầu")

Chung Thanh lặng thinh, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng. Cuối cùng, cô đột nhiên buột miệng: "Trước đây, bố em bảo em thi đại học Hongkong, tiền học phí một năm mười mấy vạn. Bây giờ tình hình nhà em như vậy, dù em đi Bắc Kinh học đại học, bố mẹ em liệu có thể lo nổi tiền học phí không? Nếu không có tiền, em nỗ lực học tập nhiều năm như vậy cũng thành công cốc."

Tô Mạt thở dài, tiếp tục an ủi em gái: "Chẳng phải vẫn còn hơn nửa năm em mới thi đại học? Em không cần bận tâm chuyện tiền nong, chỉ cần em học tốt, bố mẹ em chắc chắn sẽ nghĩ cách."

Chung Thanh "vâng" một tiếng, nói: "Bây giờ em không có khẩu vị, em về phòng đọc sách đây." Nói xong, cô đứng dậy đi về phòng.

Tô Mạt gọi em gái, hỏi: "Em có biết bố em bị thương ở chân không?"

Chung Thanh đáp: "Em nghe Chung Minh nói rồi. Chị ấy còn mắng em một trận." Dừng lại một hai giây, cô lại nói: "Chỉ là một cái máy di động thôi mà, em chẳng cần."

Tô Mạt im lặng nhìn em gái một lúc mới mở miệng: "Chị gái em nóng tính quá...Thôi, em về phòng đọc sách đi."

Vài ngày sau là 26 tháng 12 âm lịch, là ngày công ty tổ chức liên hoan cuối năm.

Từ sáng sớm văn phòng đã loạn như cào cào, đồng nghiệp nam trò chuyện hàn huyên, đồng nghiệp nữ lần lượt đi làm đầu tóc, chuẩn bị trang phục mặc vào buổi tối. Giới lãnh đạo của công ty cũng mất nhấm nháp mở không quản lý chặt, coi như đây là luật bất thành văn. Tô Mạt không có tâm trạng làm việc, một mình thần thờ ở phòng trà nước. Tùng Dung vỗ nhẹ cô một cái: "Được rồi, cô cũng nên làm gì thì làm đi. Không phải cô mặc bộ đồ này vào buổi tiệc tối nay đấy chứ?"

Tô Mạt không có hứng thú. Cô định xin nghỉ, nhưng chợt nghĩ, nếu vắng mặt, cô sẽ không có cơ hội gặp Vương Tư An. Không gặp anh ta, cô làm sao đòi lại công bằng cho cậu mợ? Nhưng dù cô làm âm chuyện này, liệu có tác dụng không? Vụ nhà xưởng vốn chẳng có chứng cứ, cô mà gây âm ỉ chắc

chấn sẽ bị mất việc. Bây giờ gia đình cậu mợ gặp khó khăn, cô càng không thể thất nghiệp. Tô Mạt nghĩ nát óc, nhưng cách này không được cách kia cũng không xong. Cô giống một người bị trời chân tay, đồng thời bị ném xuống nước. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn dòng nước đục ngầu nhấn chìm thân thể mà không có sức lực phản kháng.

Đến tầm chiều tối, lãnh đạo và nhân viên của các công ty con trực thuộc tập đoàn đều tập trung vào một chỗ, hội trường vô cùng ồn ào náo nhiệt. Ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, cười nói vui vẻ.

Tô Mạt mặc bộ đồ công sở bình thường, lặng lẽ đứng cạnh bàn. Trong buổi tiệc có người nhắc đến dự án khu khoa học kỹ thuật, nói đây là dự án lớn nhất mà tập đoàn đầu tư được trong năm nay. Bọn họ lại cho biết, khu vực ngoại ô phía tây thiếu nước không gần biển, công ty mua thêm một mảnh đất xây dựng thành khu phong cảnh hồ nước nhân tạo, sẽ càng thu hút đầu tư từ bên ngoài... Tô Mạt nghe một lúc, hai tai bỗng ù ù.

Không bao lâu sau, ngoài cửa đỗ mấy chiếc xe hơi sang trọng, mọi người đều dồn ánh mắt về phía đó. Một đoàn người đi vào, dẫn đầu là một người phụ nữ ngoài năm mươi tuổi, trang điểm nhã nhặn, tiếp theo là Vương Cự An. Tô Mạt chưa bao giờ quan sát Vương Cự An một cách trân trọng như vậy. Cô gần như nhìn chằm chằm khi anh từ cửa đi vào, xuyên qua đám đông, cuối cùng lên sân khấu phía trước.

Vương Cự An mặc comple chỉnh tề, toàn thân anh tỏa ra khí chất của một người đàn ông thành công, cử chỉ hành động ung dung trầm ổn, nụ cười đúng lúc đúng chỗ, không thể bắt bẻ. Tô Mạt đưa mắt, liền thấy Vương Tư Ngụy đi đằng sau, anh ta cũng là "đáng về con người mà hành vi như loài chó". Trong lòng Tô Mạt càng buồn bực khó chịu.

Đúng lúc này, Tùng Dung đột nhiên chạm nhẹ vào cánh tay Tô Mạt, chị ta ghé sát nói nhỏ: "Cô còn nhớ người đàn ông chúng ta gặp ở cửa hàng quần áo không?" Tùng Dung trề môi về phía đám người: "Cô nhìn thấy chưa, anh chàng cao cao đứng bên cạnh sếp tổng ấy. Lúc ở cửa hàng tôi đã cảm thấy rất quen mắt, tôi từng gặp cậu ta ở buổi liên hoan trước đây. Cậu ta hình như họ Châu, là cố vấn pháp luật gì đó..."

Tô Mạt liếc Châu Viễn Sơn rồi lại dừng ánh mắt ở Vương Cự An. Tùng Dung vẫn lải nhải bên tai cô, kể cho cô nghe chuyện phiếm về các đồng nghiệp khác. Nhưng Tô Mạt một bụng oán hận, lời nói của chị ta chẳng hề lọt tai cô.

Vương Cự An lên sân khấu phát biểu. Anh không còn vẻ nghiêm túc cao ngạo thường ngày mà nói chuyện thoải mái hài hước, khiến nhân viên nữ từ già đến trẻ ngồi bên dưới cười rần rần. Đến Tùng Dung cũng cảm thán: "Vị sếp tổng này... được hưởng yên ổn của nhà họ Vương, đi đâu thu hút đám đông đến đó."

Tô Mạt không thể kiềm chế, cầm túi xách đứng dậy đi ra ngoài. Tùng Dung giật mình, muốn kéo cô lại nhưng không kéo nổi. Tô Mạt nhất thời buồn bực nên mới có hành động này. Nhưng đến lúc cất bước, cô mới phát hiện đường đi ra ngoài dài dằng dặc, cửa ra vào khách sạn tựa hồ ở một nơi rất xa xôi.

Các đồng nghiệp ngồi ở hàng ghế sau dồn ánh mắt vào Tô Mạt. Ở trên sân khấu, Vương Cự An cũng đưa mắt nhìn. Anh cảm thấy bóng lưng của người phụ nữ hơi quen, lập tức nhớ ra là ai. Anh bất giác dừng bài phát biểu, trong lòng có phần tức giận, không rõ xuất phát từ việc người đàn bà ở bên dưới không nể mặt sếp tổng, hay là vì thân kinh của anh quá nhạy bén. Hai ý nghĩ vừa vụt qua, Vương Cự An liền lấy lại bình tĩnh.

Ban đầu, Tô Mạt còn tỏ ra thần nhiên. Dần dần, mọi người đều quay về phía cô, khiến cô bước càng nhanh hơn. Cô thậm chí nghe thấy tiếng giày cao gót nện thình thịch trên nền đá hoa, trong lòng hết sức bối rối.

Đi đến bậc cầu thang bên ngoài cửa, Tô Mạt mới thở hắt ra. Cách đó không xa có người cười hỏi: "Sao cô ra về sớm thế? Sếp của các cô vẫn còn đang phát biểu ở bên trong." Châu Viễn Sơn đứng bên cạnh bồn hoa nhàn rỗi hút thuốc. Anh ta vừa búng tàn thuốc, vừa ngoảnh đầu nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt nhớ ra người đàn ông này, nhưng cô chỉ nở nụ cười miễn cưỡng với anh, vội vàng chui vào chiếc taxi đỗ ngoài cửa.

Châu Viễn Sơn hút hết điếu thuốc mới vào bên trong khách sạn. Lúc này, lãnh đạo tập đoàn đã phát biểu xong, đến tiết mục giải trí của nhân viên. Anh ta đảo mắt quanh phòng, cuối cùng nhìn thấy hai anh em họ Vương đang hút thuốc trò chuyện trong phòng nghỉ.

Vương Cự An cất giọng lạnh lùng: "Nhờ phúc của chú, hôm nay tôi phải ứng phó giới truyền thông suốt một ngày."

Vương Tư Ngụy ho khan một tiếng, thần sắc mất tự nhiên: "Em cũng hết cách. Ông chủ của nhà xưởng đó dễ nói chuyện, em còn tưởng vụ này không khó giải quyết. Ai ngờ vợ ông ta há miệng to như sư tử, rõ ràng là hành vi lừa đảo mà."

Vương Cự An nheo mắt nhả khói thuốc: "Vì vậy chú cho người đến dỡ nhà xưởng của họ?"

Vương Tư Ngụy dè dặt đứng một bên, nói nhỏ: "Tội nó hành động vào nửa đêm, bọn họ cũng không biết là ai làm, lại không có bằng chứng, chắc không sao... Nếu không anh nói đi, chúng ta phải làm thế nào bây giờ... sẽ không có chuyện gì đâu chứ?"

Vương Cự An liếc anh ta một cái: "Chú sợ rồi à? Sao lúc bày trò, chú không biết sợ? Chú đúng là ngu xuẩn, làm việc chẳng có đầu óc, xong rồi mới sợ hãi thì giải quyết được vấn đề gì?" Anh tắt đầu thuốc: "Đỡ rồi thì thôi. Lẽ nào bắt chú xây lại cho bọn họ? Chỉ cần không có người chết, tất cả chẳng là gì cả."

Vương Tư Ngụy thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: "Vâng, em cũng cảm thấy đây không phải chuyện to tát. Hơn nữa đám người đó là do Thượng Thuần liên hệ giúp."

"Chú không cho tay đó lợi lộc, người ta chịu giúp chú?"

Vương Tư Ngụy cười hi hi: "Làm gì có chuyện không cho..."

Vương Cư An lắc đầu: "Công tác vất vả không được qua loa đại khái, phải bày tỏ sự đồng tình với người ta, nhưng không được đưa nhiều tiền hơn mức quy định. Nếu chủ bỏ nhiều tiền, bọn họ sẽ tưởng chủ chột dạ, càng được nước lấn tới. Một số việc có thể để Thượng Thuần tham dự, dù sao anh ta cũng có ô dù mạnh, lại thích thể diện, lãnh đạo ở trên chắc chắn sẽ giải quyết đâu vào đấy. Giới truyền thông cũng không đáng e ngại, con người chết vì đồng tiền, cho đám phóng viên ít tiền, coi như bọn họ quảng cáo giúp. Những việc còn lại chú tự xử lý, đừng bắt tôi suốt ngày đi chùi dĩa cho chú...Mau biến đi!"

Vương Tư Ngụy vâng dạ, lập tức rút ra ngoài.

Nghe cuộc trò chuyện của hai anh em, Châu Viễn Sơn định bỏ về. Nhưng tình cờ gặp Vương Tư Ngụy đi ra ngoài, anh ta không tiện cứ thế bỏ đi, ít nhất cũng phải chào hỏi người ở bên trong một tiếng. Thế là anh ta thân nhiên đi vào phòng nghỉ.

Vương Cư An tựa người vào thành ghế sofa hút thuốc, trầm ngâm suy nghĩ. Nghe tiếng bước chân, anh nhướn mắt nói: "Dạ mãi cũng không tỉnh ngộ. Mẹ nó, mặt thế không biết."

Châu Viễn Sơn ngáp ngừng vài giây, chỉ tay lên trần nhà, đồng thời mở miệng: "Anh vừa vịn gối ngay dưới xà nhà, xà nhà ép tim, đương nhiên mặt rồi."

Vương Cư An nghe xong, bắt gặp phi cười.

2.

Tô Mạt đột nhiên cảm thấy cô không hiểu chút gì về Chung Thanh.

Cô lặng lẽ quan sát mấy ngày liền, biểu hiện của Chung Thanh đặc biệt bình tĩnh, học hành và nghỉ ngơi như bình thường, tâm trạng không hề xao động. Tất cả những điều này khiến Tô Mạt không khỏi bất an. Cô thuộc loại người không quen phân tích bằng lý trí, nhưng loại người này thường được ông trời ban cho trực giác khá chuẩn xác.

Tô Mạt càng dành nhiều tinh lực chăm sóc em họ. Hầu như mỗi ngày cô đều đưa Chung Thanh đi học, nhìn em gái đi vào lớp mới yên tâm. Buổi tối cô cũng cố gắng về sớm, nấu cơm xong xuôi, cô ra cổng khu chung cư chờ đợi. Nếu thời gian còn sớm, cô sẽ đi bộ đến trường, đón Chung Thanh về nhà. Nếu buổi tối Chung Thanh về muộn, cô sẽ lập tức gọi điện thoại. Nhiều lần như vậy, Chung Thanh tỏ ra bức dọc. Qua sóng điện thoại, Tô Mạt nghe ra sự khó chịu của em gái. Thế là cô lại bắt đầu tự trách, cho rằng bản thân quá khắt khe, ngược lại tạo áp lực cho em gái, đồng thời luôn nhắc nhở em gái về biến cố của gia đình.

Tô Mạt nỗ lực thuyết phục bản thân tin tưởng đối phương. Cô phải chạy đi chạy lại giữa nhà, công ty và bệnh viện nên vô cùng mệt mỏi, khó tránh khỏi tình trạng lơ là Chung Thanh.

Lúc nhà trường gọi điện cho ông Chung, Tô Mạt cũng đang ở bệnh viện. Cô chủ nhiệm cho biết, gần đây Chung Thanh thường vắng mặt tại các tiết tự học buổi tối, có phải gia đình xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến cô bé?

Tô Mạt giật mình kinh ngạc, bởi Chung Thanh vẫn đi học đều đều, về mặt thời gian chẳng có gì khác thường. Cô vội vàng về nhà, tìm Chung Thanh hỏi cho rõ ràng. Trên đường đi, Tô Mạt viện các lý do biện hộ cho em gái. Có lẽ vì lo lắng sinh hoạt phí của gia đình nên Chung Thanh đi làm thuê? Hoặc giả em gái chê nội dung bài giảng của thầy giáo nên đi thư viện đọc sách... Tô Mạt cho rằng, Chung Thanh là người bất cứ chuyện gì cũng giấu trong lòng, bề ngoài luôn tỏ ra thờ ơ. Nhưng trên thực tế, cô bé hy vọng có thể chia sẻ gánh nặng với gia đình, cùng người nhà vượt qua cửa ải khó khăn. Tô Mạt dùng kinh nghiệm của bản thân khuyên nhủ Chung Thanh, với mục đích xóa bỏ nỗi lo không cần thiết trong lòng em gái.

Đến khi Tô Mạt nói xong, Chung Thanh quả nhiên đáp: "Tốc độ giảng bài của thầy giáo quá chậm, thà em đi thư viện đọc sách, như vậy càng tiết kiệm thời gian hơn." Thấy em gái rút bài thi có điểm số rất cao từ cặp sách, dù ngoài miệng Tô Mạt vẫn nhắc nhở đừng kiêu ngạo tự mãn nhưng trong lòng cô cảm thấy được an ủi không ít. Tô Mạt dặn em gái gọi điện thoại về nhà báo tin, để cậu mợ yên tâm.

Sau một phen hú vía, cuộc sống trở lại bình thường.

Chung Minh không ngừng bôn ba khắp nơi để đòi công bằng nhưng đi đến đâu cũng đụng phải "bức tường cứng". Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, ông Chung đành ký hợp đồng bồi thường với công ty xây dựng, đồng thời phải dọn khỏi nơi ở trước đó. Thời gian trước, ông Chung vốn có ý định làm lại từ đầu, nhưng sau "cú ngã" vừa rồi, ông vẫn chưa gượng dậy nổi. Người nhà không nỡ ép ông, chỉ còn cách ăn vào vốn, đợi vết thương của ông lành hẳn rồi tính kế lâu dài.

Buổi tối, nghĩ đến chuyện nhà cậu nên Tô Mạt ngủ không ngon giấc. Ban đêm nửa mê nửa tỉnh, cũng không rõ là hiện thực hay đang trong giấc mộng, cô mơ hồ cảm thấy cửa phòng trong mơ mở, ánh đèn chiếu vào sofa giường ở phòng khách mà cô đang nằm, hắt lên mặt cô. Tiếp theo, Tô Mạt lại nghe thấy có người đẩy cửa nhà vệ sinh, cô đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Nhờ ánh sáng tỏa ra từ phòng trong, Tô Mạt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn hai giờ sáng. Cô lại dỗi mắt về cửa nhà vệ sinh đang khép hờ, bên trong hình như có động tĩnh. Tô Mạt khoác áo đứng dậy, định đi đến nhà vệ sinh dặn Chung Thanh ngủ sớm. Ai ngờ Tô Mạt hình như nghe thấy tiếng khóc ở bên trong, cô hốt hoảng đẩy cửa đi vào.

Vòi nước ở bồn rửa mặt mở hết cỡ, nước chảy ào ào. Chung Thanh không khóc, cô bé đang cúi thấp người xuống bồn rửa mặt nôn ọe. Tô Mạt tiến lại gần vỗ lưng em gái. Chung Thanh vừa nôn vừa nói: "Chị, món cá buổi tối không tươi nên em bị đau bụng."

Đầu óc Tô Mạt hơi mơ hồ. Cô nghĩ buổi chiều cô mới mua con cá đó, rõ ràng lúc cô vớt từ dưới nước, nó vẫn còn sống nguyên, cô mới đưa cho người

bán hàng làm sạch, làm sao có chuyện không tươi? Hơn nữa dù cá bị bỏ thuốc, cô ăn cũng có việc gì đâu?

Tô Mạt vội vàng đi lấy nước và thuốc chống nôn. Chung Thanh vẫn nôn ọe không ngừng. Lúc này, cô bé chỉ nôn ra nước, tiếp đó là mật xanh mật vàng, cuối cùng chẳng còn gì cả, cô bé chảy nước mắt nôn khan.

Đầu óc Tô Mạt vụt qua một ý nghĩ nào đó, khiến cô vô cùng sợ hãi. Đến khi hiểu ra vấn đề, hai chân Tô Mạt mềm nhũn. Cô đứng như trời trồng ở đó.

Chung Thanh cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ngẩng đầu nhìn Tô Mạt. Gương mặt cô bé nhợt nhạt, chớp mũi đỏ ửng, đôi mắt đỏ đẫm vô hồn.

Tô Mạt mở miệng một cách khó nhọc: "Thanh Thanh...có phải em...có phải em đã làm chuyện gì?"

Chung Thanh tròn mắt nhìn Tô Mạt. Hai người nhất thời im lặng.

Trong lòng Tô Mạt thấp thỏm bất an: "Em hãy nói thật cho chị biết, có phải em cùng đàn ông...làm chuyện đó..."

Sắc mặt Chung Thanh hơi kỳ lạ, nhưng cô bé không nói một lời nào, chỉ lấy khăn mặt lau sạch miệng rồi đi về phòng, tắt đèn lên giường, trùm chăn kín mít. Tô Mạt đi theo sau, cô lại bật đèn sáng, tiến lại gần kéo chăn em gái, lặp lại câu hỏi, nhưng Chung Thanh vẫn lặng thinh.

Tô Mạt cảm thấy bản thân sắp suy sụp, lồng ngực tắc nghẽn khiến cô không thở nổi. Cô kéo Chung Thanh ngồi dậy, bắt cô bé mở miệng, hy vọng cô bé phủ nhận suy đoán của cô. Nhưng bất kể Tô Mạt nói gì, Chung Thanh vẫn bỏ ngoài tai. Đến cuối cùng, Tô Mạt chẳng còn hơi sức, trầm mặc tầm mười phút, cô mới hỏi: "Người đàn ông đó là ai? Có phải là Vương Tiến...bạn cùng bàn của em?"

Chung Thanh ngơ ngẩn nhìn cô, không lên tiếng phủ nhận. Sau đó, cô bé nằm vật xuống giường, nhắm nghiền hai mắt, kéo chăn kín người. Tô Mạt ngồi ở phòng ngoài suốt đêm, khóc sưng hai mắt.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tô Mạt kéo Chung Thanh dậy, đi bệnh viện xét nghiệm. Kết quả có rất nhanh, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Tô Mạt. Tô Mạt lao đảo đi ra ngoài, Chung Thanh có vẻ tỉnh táo hơn cô, cô bé chậm rãi đi theo sau Tô Mạt.

Bệnh viện cách nhà không xa, hai chị em kẻ trước người sau về khu chung cư. Vừa lên nhà, Tô Mạt liền nhìn thấy bà mẹ và Chung Minh đỡ ông cậu chờ ở ngoài cửa. Chung Minh hỏi cô: "Chị không mang máy di động à? Em gọi điện thoại cho chị, nghe thấy tiếng chuông ở trong nhà. Mới sáng sớm hai chị em đã đi đâu vậy? Đi mua đồ ăn sáng à?"

Tô Mạt luống cuống, hỏi lại: "Sao mọi người lại đến đây?"

Chung Minh nói: "Nửa đêm bố em làm ầm lên, nhất định không chịu nằm viện, kêu tốn tiền. Nơi ở mới cũng chưa sắp xếp xong nên nhà em định để bố em sống ở đây hai ngày, chị xem có được không?" Chung Minh nói nhỏ vào tai Tô Mạt: "Ông già bị đã kích nặng nề nên thay đổi tính nết, nói thể nào cũng không thông, đành làm phiền chị."

Tô Mạt không nói được hay không được, cô cúi đầu mở cửa, để mọi người vào nhà.

Thấy con gái nhỏ im lặng từ đầu đến cuối, bà mẹ hỏi Tô Mạt: "Hai chị em sao thế? Vừa cãi nhau à?"

Chung Thanh đứng yên một chỗ cắn móng tay, Tô Mạt không dám trả lời. Cô nắm chặt tờ xét nghiệm trong tay, chỉ muốn xé nát tờ giấy. Tô Mạt vô ý thức giấu quyền sở y bạ ra đằng sau lưng nhưng đã bị bà mẹ nhanh tay giật lấy: "Mới sáng sớm đã đi khám bệnh? Ai bị ốm? Thanh Thanh phải không?"

Trên quyền sở y bạ đề tên giả, ô độ tuổi điền bừa con số "21". Tờ xét nghiệm viết rất rõ ràng, kết quả thử nước tiểu là dương tính, chứng tỏ đã có thai.

Bà mẹ nghi hoặc ngẩng đầu: "Của ai vậy?"

Chung Thanh trả lời dứt khoát: "Của con."

Mọi người sững sờ. Bà mẹ há hốc miệng, một lúc lâu vẫn không thể thốt ra lời. Sau đó, bà vừa khóc vừa ném quyền sở y bạ vào người Tô Mạt: "Tôi nhờ cô trông con bé, cô trông kiểu gì mà ra nông nổi này. Cô nói đi, cô ăn nói với cậu cô thế nào?"

Ông Chung đỡ người trên ghế sofa, thờ hồn hèn.

Trong lòng Tô Mạt vô cùng hỗn loạn. Cô quỳ chân xuống đất, cất giọng nghẹn ngào: "Cậu, cậu hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh. Là cháu không đúng, cậu đừng xúc động quá..."

Chung Minh trố mắt: "Chị, Chung Thanh, chuyện này là thế nào vậy?"

Mấy người phụ nữ sứt sứt. Chung Thanh ngược lại cảm như hén. Ông cậu vô cùng tức giận, định giơ tay đánh con gái út. Tô Mạt vội ngăn lại: "Là lỗi của cháu. Chung Thanh không dám nói sự thật...Chuyện này...con trai của ông chủ An Thịnh chắc chắn có liên quan."

Chung Minh trừng mắt: "Em sẽ đi tìm thằng khốn đó tính sổ với nó."

Tô Mạt kéo em họ: "Chị đã nghĩ suốt đêm. Chúng ta phải tìm cách, đối phó với loại người này không thể hành động bừa bãi..."

Chung Minh hỏi: "Nghĩ cách? Chúng ta có thể nghĩ ra cách gì chứ?"

Tô Mạt đáp: "Cho dù báo cảnh sát, bọn họ cũng sẽ nói đen thành trắng. Đấu với loại người này, nếu không nghĩ cách, lẽ nào chúng ta độ xem mạng ai lớn hơn?"

Bà mẹ vừa khóc vừa nghiêng rằng: "Tôi biết trong lòng cô nghĩ gì, cô sợ bị đuổi việc đúng không? Lúc cô mới chân ướt chân ráo đến đây, gia đình chúng tôi đối xử với cô thế nào? Bây giờ sao cô nỡ đối xử với chúng tôi như vậy? Tô Mạt, cô làm gì thì làm, nhưng đừng làm "sói mất trắng", cẩn thận có ngày bị báo ứng..." (*"Sói mất trắng": vong ơn bội nghĩa*)

Tô Mạt cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô miễn cưỡng đứng dậy: "Được, bây giờ cháu sẽ đi gặp bọn họ hỏi rõ ràng." Cô lao đảo đi ra cửa, cảm thấy toàn thân như bị rút hết chân khí, chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng, trong lòng vừa đau đớn vừa phẫn nộ. Cô quay đầu nhìn Chung Thanh, về mặt em họ có phần lo lắng bất an. Nhưng cô bé vẫn là nữ sinh đơn thuần, dung nhan kiều ngạo, trẻ trung xinh đẹp như thường lệ.

Đầu óc Tô Mạt ong ong, cô ra ngoài đường bắt một chiếc taxi: "Đi trụ sở của tập đoàn An Thịnh."

Người tài xế ngần ra: "Tôi biết công ty này, nhưng địa chỉ cụ thể ở đâu mới được?"

Tô Mạt cất cao giọng: "Anh không biết đường còn lái taxi kiểu gì?"

Gặp phải người phụ nữ ghê gớm, tài xế không dám ho he. Sau khi hỏi đường mấy người, đi nửa vòng thành phố, cuối cùng anh ta cũng đưa Tô Mạt đến nơi.

Tô Mạt đi thẳng vào đại sảnh tập đoàn An Thịnh. So với tòa nhà màu sắc âm đạm của công ty điện tử An Thịnh, nơi này rất trang trọng và khí thế. Tô Mạt chẳng thèm nhìn ai, cô đi theo mấy người khách vào thang máy, lên tầng trên mới hỏi thăm. Mọi người nói hôm nay có cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ, Vương tổng đang ở phòng hội nghị tầng trên nữa...

Tô Mạt thuận lợi đi thẳng tới cửa phòng hội nghị. Thấy cô thư ký hốt hoảng chạy đến ngăn cản, Tô Mạt lập tức đẩy cửa. Mọi người ở trong phòng dồn mọi ánh mắt về phía Tô Mạt. Tô Mạt chẳng để ý đến ai, chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi bên tay phải vị trí chủ tịch. Cô cất giọng lạnh lùng: "Vương Cur An."

Vương Cur An rất kinh ngạc, anh nhúch mắt nhìn cô, bỏ tài liệu trong tay xuống bàn, nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh: "Ồ đây đang họp, cô có việc cần tìm tôi thì hẹn trước thời gian."

Tô Mạt tiến lại gần Vương Cur An: "Đối với anh mà nói, chuyện này vô cùng nhỏ bé, không mất nhiều thời gian của anh."

Vương Cur An dò xét Tô Mạt một lượt. Không hiểu nguyên nhân tại sao, anh đột nhiên có hứng thú, bất giác đẩy ghế ngồi, lịch sự đứng dậy, mỉm cười nói: "Được thôi, tôi cho cô nửa phút đồng hồ. Thời gian của các thành viên hội đồng quản trị là rất quý giá, cô hãy trình bày rõ vấn đề trong vòng ba mươi giây, nhưng chỉ lần này thôi đấy, không có lần sau."

Đối phương quan sát cô từ trên cao, ngữ khí thoải mái chế nhạo, Tô Mạt nhất thời hoảng hốt, đầu óc cô đột nhiên trống rỗng.

Vương Cur An nhún vai đợi một lát mới lên tiếng nhắc nhở: "Cô còn mười giây. Nếu cô không tự mình đi ra ngoài thì tôi sẽ kêu bảo vệ mời cô ra ngoài. Ở đại sảnh dưới lầu có cái gương, sao cô không soi cho kỹ, đây là nơi cô có thể tùy tiện ra vào?"

Tô Mạt đỏ bừng mặt, nổi oán hận dội lên đầu. Cô không hề nghĩ ngợi, lập tức vung tay. Một tiếng "bốp" giòn giã vang lên.

Vương Cur An hoàn toàn bất ngờ trước hành động của Tô Mạt, anh chỉ cảm thấy má trái đau rất. Anh lập tức đánh mặt, trừng mắt nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt cất giọng run run: "Anh dỡ nhà của người khác, còn bảo con trai đi chà đạp con gái nhà người ta. Cô bé đó mới mười bảy tuổi, tương lai xán lạn, vậy mà anh cũng có thể ra tay? Làm những chuyện xấu xa, buổi tối anh có thể ngủ yên giấc? Lương tâm được yên ổn? Không đúng, con người anh vốn chẳng có lương tâm. Nhơ nhớp bẩn thỉu, xấu xa tồi tệ mới là phẩm chất của anh."

Mọi người trong phòng hội nghị đã trợn mắt há mồm từ lâu. Vương Cur An nghiêng rằng: "Mẹ nó, dám bảo vệ chết ở đâu rồi? Loại người nào cũng cho vào để gây chuyện âm ỉ."

Tô Mạt lùi lại phía sau một bước: "Anh khỏi cần sốt ruột, tự tôi sẽ đi. Anh hãy cẩn thận đấy, trong cống rãnh cũng có thể lật thuyền."

Vương Cur An gợn ngón tay chùi mép. Anh hiển nhiên cho rằng, câu dọa dẫm vừa rồi rất ấu trĩ. Sau đó, anh đột nhiên nhếch miệng cười: "Tôi tiêu thư, cô yên tâm đi, buổi tối tôi luôn ngủ rất ngon. Ví dụ buổi tối hôm đó, xin hỏi cô ngủ có ngon không? Hay là cô ngủ ngon quá, ngon chưa từng thấy nên mới đẻ bụng?"

Tô Mạt đỏ mặt, khí thế tiêu tan mất một nửa trong giây lát. Vương Cur An cất giọng lạnh lùng: "Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện giờ trò trước mặt tôi. Loại đàn bà như cô, tôi gặp quá nhiều, cô vẫn chưa đủ đẳng cấp."

Nói xong, Vương Cur An lại ung dung ngồi xuống ghế, phảng phất cái bạt tai vừa rồi là tát vào mặt người khác, không liên quan đến anh. Thấy bảo vệ từ bên ngoài xông vào, anh còn trêu chọc: "Sức chiến đấu của các anh không được, đã bị chậm một bước rồi. Nhưng người xưa nói rất đúng, 'chết dưới hoa mầu đơn, làm quỷ cũng phong lưu'. Hơn nữa đây chỉ là cái bạt tai nhẹ như lông hồng."

Mọi người đều cười. Chỉ bằng một câu nói nhẹ nhàng, người đàn ông không biết xấu hổ này đã quy sự chỉ trích của Tô Mạt trở thành mâu thuẫn trong quan hệ nam nữ bất chính.

3.

Tô Mạt bị đuổi ra ngoài, cô một mình đi tới bờ biển ngồi nửa ngày mới thất thểu về nhà.

Trong nhà vẫn náo loạn. Nhà trường gọi điện đến hỏi tại sao Chung Thanh vô cớ bỏ học, Tùng Dung gọi vào máy di động của Tô Mạt, hỏi tại sao không đi làm. Cậu mợ vẫn khóc than trách mắng con gái. Tô Mạt lại một lần nữa chứng kiến tính bướng bỉnh của Chung Thanh. Bắt cô bé đi bệnh viện phá thai, cô bé lạnh thinh, hỏi cô bé rốt cuộc ai là tác giả của cái thai đó, cô bé câm như hến, mấy người lớn cũng hết cách. Dẫn vật đến tối muộn, bà mợ cùng Chung Minh đi nơi ở mới. Ông Chung tạm thời nghỉ ngơi ở phòng khách, Tô Mạt và Chung Thanh ngủ ở phòng trong. Trước khi ra về, bà mợ gạt lệ nói với Tô Mạt: "Bình thường Thanh Thanh thân với cháu nhất, cháu hãy khuyên bảo em nó, có lẽ nó sẽ nghe lời cháu..."

Cả buổi tối, Tô Mạt nghe thấy ông cậu trở mình trên ghế sofa, làm cô hết buồn ngủ. Cũng chẳng để ý xem Chung Thanh thế nào, cô hạ giọng nói thẳng: "Em phải đi phá thai, chuyện này chỉ tốt cho em mà thôi. Em cần quay về trường học, sắp đến kỳ thi đại học rồi, tương lai em vẫn còn dài, đừng để bản thân rơi vào tình huống bế tắc..."

Một lúc sau, Chung Thanh mới hỏi nhỏ: "Sao chị biết phá thai sẽ tốt cho em?" Cô nói tiếp: "Không phải chị lớn tuổi hơn em là có quyền quyết định mọi việc của em. Hơn nữa...chị, không phải em muốn chê bai chị." Chung Thanh ngồi dậy nhìn Tô Mạt: "Có những lời em chẳng muốn nói ra, nhưng chị hãy nhìn lại bản thân đi. Bây giờ chị sống có tốt không? Phải, chị lớn tuổi hơn em, từng trải hơn em, nhưng chị chưa chắc thông suốt vấn đề bằng em. Nếu không, chị đã chẳng có cuộc sống như bây giờ. Bị chồng bỏ rơi, hôn nhân thất bại, một người tốt nghiệp đại học như chị chạy đến nơi này làm osin cho người ta, còn bị lừa đi nhà kho lao động chân tay nặng nhọc, nói ra mặt mặt biết bao... Vậy mà chị chưa bao giờ có dự định tử tế. À, còn bố em nữa, cả đời sống thật thà, chị xem bây giờ bố em rơi vào tình cảnh thế nào? Nhà xưởng bị người ta nói dỡ là dỡ, sau này không nộp tiền học phí cho em. Học giỏi hơn đám con nhà giàu thì có tác dụng gì, vẫn không thể lên đại học như thường. Nói một câu khó nghe, cả chị và bố em chính là loser dưới đáy tầng xã hội." (*Loser: người thua cuộc*)

Tô Mạt đầu tiên ngẩn người, sau đó tức giận. Nhưng sợ cậu nghe thấy, cô vội mở miệng: "Em nói bé thôi."

Chung Thanh thì thầm: "Chị và bố mẹ em đều chẳng có bản lĩnh, vậy mà còn bắt em nghe lời." Cô ngoảnh mặt về phía cửa sổ, gương mặt trắng trẻo của cô được ánh trăng nhân nhật nhuộm một màu lạ thường: "Nhiều lúc, cơ hội đến cùng nguy cơ, không thử làm sao biết được. Đứa bé này là lá bài của em."

Tô Mạt nhìn em họ như người xa lạ. Một lúc sau, cô mới định thần, cố gắng cất giọng bình tĩnh: "Chung Thanh, em hãy nói thật cho chị biết, người đàn ông đó rốt cuộc là ai? Em mau nói đi!"

Chung Thanh lắc đầu: "Bây giờ em chưa thể nói, em sẽ không để chị và bố mẹ em gây phiền phức cho anh ấy. Em sẽ tự mình thương lượng với anh ấy."

"Không phải Vương Tiễn sao?"

"Vương Tiễn chẳng là gì so với anh ấy. Anh ấy chẳng chặc, hiểu biết rộng, vấn đề gì cũng có thể giải quyết. Chị cần cùng anh ấy ăn một bữa cơm, em cũng có thể học hỏi nhiều điều. Không chỉ Vương Tiễn, cả chị và bố mẹ em đều không thể sánh bằng anh ấy."

Tô Mạt dờ ra một lúc mới sắp xếp lại tư duy, cô từ tốn mở miệng: "Thanh Thanh, chị biết em coi thường chị. Đúng vậy, con người chị ngốc nghếch, không có đầu óc, trước đây đi học chỉ lo yêu đương không chịu học hành tử tế, đi làm cũng không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ quanh quẩn bên chồng con, kiến thức chuyên ngành quên tám chín phần. Năng lực của chị chỉ có thể làm osin cho người khác hay lao động chân tay cực nhọc ở nhà kho. Chị cũng từng trách bản thân, nhưng có một điểm chị không hề phản nản, đó là năng lực lớn đến đâu sẽ ăn bát cơm lớn đến đó. Chị kiếm tiền bằng chính sức lực của mình, dù tiền ít hay bị người khác coi thường, nhưng cũng là đồng tiền do chị làm ra. Chị không hổ thẹn với lương tâm, chị không dựa vào người khác, không cần nghĩ cách lấy lòng những người đàn ông có tiền..."

Chung Thanh nhìn chằm chằm Tô Mạt, sau đó cô phì cười: "Bây giờ chị làm nghề tiêu thụ, có thật không cần dựa vào đàn ông hay không? Chị đừng cho rằng em sống trong ngọn tháp ngà voi, chuyện gì cũng không biết. Em thấy mọi người mỗi khi nhắc đến mấy cô gái làm nghề tiêu thụ là lắc đầu..."

Tô Mạt nói: "Ừ, thỉnh thoảng chị cũng giờ mấy trò không hay. Chị nói điều này tức là chị không hy vọng em sống như chị. Em vừa thông minh lại vừa có nền tảng kiến thức, em học tập tốt chắc chắn sẽ tìm được công việc ngon lành, không cần dựa dẫm vào bất cứ người nào. Trên đời này có rất nhiều người dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm miếng cơm manh áo."

Chung Thanh vẫn nhếch miệng cười: "Người lớn các chị giả tạo thật đấy. Lúc dạy dỗ trẻ con thì lời lẽ nghiêm chỉnh đầu ra đấy, nhưng toàn nói một đằng làm một nẻo. Đặng Văn Dịch thông minh đúng không, có học lực đúng không, vậy mà bà ta đã kiếm một người đàn ông vào năm mười tám tuổi khi đi làm gia sư. Sau đó, bà ta thay hết đàn ông này đến đàn ông khác, đàn ông chỉ là nấc thang của bà ta. Còn tên ngồi cùng bàn với em, cậu ta chẳng chịu học hành, nếu không phải dựa vào gia đình, cậu ta có thể nhảy vào lớp chọn của trường điểm? Con bé có thành tích học tập kém hơn em, nhưng nhà nó có quan hệ, nó vẫn được tuyển thẳng vào đại học như thường? Chính vì người nhà của em vô dụng nên em mới phải nghĩ cách nắm bắt cơ hội."

(*Đặng Văn Dịch sinh 8/12/1968 là vợ thứ ba của trùm truyền thông Chủ tịch và Tổng giám đốc tập đoàn News Corporation Rupert Murdoch. Năm 1988 cô được một gia đình người Mỹ hỗ trợ để có visa du học sang Mỹ. Cô học kinh tế học tại Cal State Northridge và cuối cùng học tại Yale School of Management. Kinh nghiệm làm việc đầu tiên của cô trong lĩnh vực truyền thông là với Fox TV. Saur Fox TV, cô được mời thực tập tại Star TV, Hong Kong, một công ty con của Tập đoàn News Corporation. Đặng Văn Dịch gặp Rupert Murdoch tại Hồng Kông năm 1997 khi cô 29 tuổi và Murdoch 66 tuổi. Hai người cưới nhau năm 1999.*)

Tô Mạt lập tức lên tiếng: "Cơ hội gì chứ? Cơ hội hại người à? Trên đời này liệu có mấy Đặng Văn Định? Thắng làm vua thua làm giặc, bởi vì bà ta đã thành công, mà phương thức thành công này quá hy hữu nên giới truyền thông mới không ngừng đưa tin về bà ta. Còn đa số đều thất bại, những người giàu có không phải là kẻ ngốc nghếch. Bọn họ càng tìm kiếm nhiều ích lợi từ con người em hơn thứ bọn họ bỏ ra..."

Chung Thanh lắc đầu, nằm xuống giường, tỏ thái độ không muốn nói chuyện tiếp. Một lúc sau cô mới lên tiếng: "Phải trả giá mới có hồi đáp, hơn nữa em rất thích anh ấy..." Em họ dần dần chìm vào giấc ngủ. Tô Mạt ôm đầu, cô lại trải qua một đêm thức trắng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Mạt tự giác đến công ty thu dọn đồ.

Tin lành đồn gần, tin dữ đồn xa, người xung quanh đều nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt khác thường. Có đồng nghiệp còn trắng trợn bàn tán: Đây chẳng phải nhằm vào túi tiền của ông chủ hay sao? Làm phụ nữ không biết giữ thân trong sạch, bị đàn ông đá còn chạy đến công ty gây âm ỉ, làm mất hết thể diện của chị em phụ nữ chúng ta.

Tô Mạt vờ như không nghe thấy, cô bỏ hết tài liệu liên quan đến tiến độ công việc vào tủ hồ sơ, đồng thời gửi email báo cáo cho Tùng Dung. Khi Tô Mạt xách đồ dùng cá nhân đi ra ngoài, không ngờ Tùng Dung chạy theo gọi cô: "Cô có thái độ gì vậy, bỏ đi mà chẳng chịu chào hỏi một tiếng."

Tô Mạt nói: "Bây giờ tôi chào hỏi là được chứ gì?"

Tùng Dung nhìn Tô Mạt, chị ta cười cười kéo cô vào một góc vắng vẻ: "Cô vội gì chứ? Bên trên chưa có thông báo buộc thôi việc cô đã bỏ chạy trước rồi. Người ta mới bàn tán mấy câu là cô cảm thấy khó chịu? Lúc trước cô có gan tự tiết lộ chuyện riêng tư trước mặt khách hàng và người trợ lý, bây giờ lại tỏ ra thanh cao."

Tô Mạt không muốn giải thích nên lặng thinh.

Tùng Dung cho rằng cô nghĩ không thông, lên tiếng nhắc nhở: "Lúc đầu cô bày trò giành được vị trí của cậu Tào, cô tưởng những người đó phục cô thật sao? Chẳng qua bọn họ kiêng dè sếp tổng. Bây giờ thấy cô phạm sai lầm nên bọn họ mới nói luyện thuyền, nói luyện thuyền đâu có chết người, cô sợ gì chứ?"

"Không liên quan đến chuyện đó." Tô Mạt lên tiếng.

Tùng Dung tỏ ra hứng thú, chị ta hỏi ngược lại: "Vậy liên quan đến vụ gì?"

Tô Mạt chẳng có tâm tư tán gẫu với chị ta, cô nói: "Chị còn làm việc ở đây, biết nhiều sẽ không có lợi cho chị?"

Tùng Dung cười cười: "Cô không nói tôi cũng có thể đoán ra." Ngừng vài giây, chị ta tiếp tục mở miệng: "Người đàn ông của buổi tối hôm đó là Vương..." Thấy Tô Mạt hơi biến sắc mặt, định quay người bỏ đi, Tùng Dung vội an ủi: "Trên đời này có một số người phụ nữ bị đàn ông tẩy não, cho rằng cứ tán thành quan điểm của bọn họ là chiếm cứ điểm cao của đạo đức, từ đó chứng minh bản thân thuần khiết và cao thượng, đáng để đàn ông yêu thương, đàn ông nên tặng họ ngôi miếu thờ trình tiết. Cô là người thực tế, khỏi cần so đo với bọn họ. Họ muốn nói gì thì nói, cô đừng để ý."

Bất gặp vẻ mặt nghiêm túc của Tùng Dung, Tô Mạt dờ khóc dờ cười: "Tùng Dung, tôi cảm ơn ý tốt của chị, nhưng có một số chuyện tôi thật sự không muốn nói nhiều, giải quyết không xong vấn đề còn ảnh hưởng đến chị. Tôi thật sự không muốn lôi người không liên quan xuống nước."

Tùng Dung "hừm" một tiếng, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, chị ta cười tươi: "Thật ra cô cũng không đến nỗi thiệt thòi. Thân hình và diện mạo của người đó chẳng có điểm gì đáng chê trách. Anh ta ra ngoài chơi bời, cũng không biết anh ta chơi người ta hay bị người ta chơi lại. Nếu gặp phải người có tiền hơn, không biết chừng người ta coi anh ta là "vịt" cũng nên..." (*"Vịt": tiếng lóng, chỉ trai bao*)

Thấy Tùng Dung càng nói càng lạc đề, Tô Mạt không muốn chậm trễ, vội vàng lên tiếng cáo từ. Đúng lúc này, đằng sau có người cất giọng trầm trầm: "Gọi điện thoại cho chị mà không ai nghe máy. Giờ làm việc chị chạy ra đây nghỉ ngơi à?"

Tô Mạt và Tùng Dung đồng thời quay đầu, Vương Cự An cùng mấy lãnh đạo bộ phận đang từ thang máy đi ra. Tùng Dung nói nhỏ một câu "không xong rồi". Mặc dù không biết đối phương nghe được bao nhiêu nhưng chị ta phản ứng rất nhanh, lập tức lên tiếng: "Chào Vương tổng, thư ký của tôi xin nghỉ ốm, không ai nghe điện thoại. Đồng nghiệp từ chức, tôi đến hỏi tình hình bàn giao công việc."

Vương Cự An không nhìn Tô Mạt, nhíu mày nói với Tùng Dung: "Lên tầng trên họp."

Mấy ngày nay, Vương Cự An không gặp thuận lợi. Đầu tiên là đề nghị ở cuộc họp hội đồng quản trị bị phủ quyết, sau đó bị ăn tát trước mặt đám đông, còn bị chỉ trích con trai anh làm to bụng ai đó... Tuy lúc bấy giờ anh miễn cưỡng ứng phó, nhưng sau khi sự việc xảy ra, mỗi lần nhớ lại, trong lòng anh lại bùng cháy một ngọn lửa. Thậm chí lần đầu tiên trong đời, anh sai người điều tra tư liệu về một nhân viên nào đó, tìm hiểu kỹ thân thế của cô.

Vương Cự An rất bức dọc, nhưng anh không muốn người khác nhìn ra tâm trạng của mình. Vì vậy cho đến đi làm về nhà, nhìn thấy con trai của mình, nộ khí mà anh đè nén tận đáy lòng mới có dịp bùng phát.

Ngoài trời đổ cơn mưa, Vương Tiễn ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn bầu trời, cậu yên lặng đến mức thất thần. Con trai không học bài, cũng không loạn lên như mọi ngày. Vương Cự An điên tiết, trong lòng nhủ thâm thẳm bắt con này giả vờ giả vịt, bày ra bộ dạng bi thương ở góc 45 độ như mình, đáng đánh đòn. Anh sai bước dài đi đến, giơ tay đập mạnh vào đầu con trai. Vương Tiễn giật mình ngoảnh đầu. Lúc này, Vương Cự An mới phát hiện trên mặt con trai có vệt nước mắt. Anh lại đá một phát: "Mày có buồn nôn không, mau lau sạch đi."

Vương Tiễn không để ý đến bố, cậu không cãi lại, cũng không ồn ào. Vương Cự An cố gắng lấy lại bình tĩnh, anh cảm thấy con trai hình như xảy ra

chuyện lớn. Trong lòng anh vẫn luôn vương vấn câu nói của người phụ nữ đó. Im lặng một lát, Vương Cự An hỏi: "Thằng khốn, có phải mày gây ra chuyện không nên? Làm...to bụng con gái nhà người ta?"

Vương Tiễn đứng bật dậy, cất cao giọng: "Cái rắm, con đang bị thất tình, bố còn tâm trạng nói đùa."

Phản ứng này mới là bình thường, Vương Cự An thờ phào nhẹ nhõm, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Vương Tiễn, mày phải nói thật cho bố biết. Mấy ngày trước, chị họ của con bé ngồi cùng bàn với mày chạy đến tìm bố, nói mày và con bé đó xảy ra chuyện."

Vương Tiễn tiếp tục gầm lên: "Làm gì có chuyện đó, con nói không có là không có. Nếu làm con sẽ thừa nhận ngay. Chị họ gì chứ, chắc người ta thấy bố có mấy đồng nên kiếm có gặp bố. Bố đúng là đồ ngốc, còn về hỏi tội con?"

Nghe con trai nói vậy, Vương Cự An càng yên tâm, trong lòng cũng không còn tức giận. Anh ngồi xuống cạnh con trai: "Con mau nói đi, lần này lại bị đã kích gì vậy? Chỉ là thất tình thôi mà, sao trông mày cứ như cha chết ấy?"

Vương Tiễn liếc bố một cái: "Bố không hiểu đâu, loại người như bố không bao giờ hiểu, nói với bố chỉ tốn công vô ích." Đột nhiên nhớ đến câu nói vừa rồi, cậu trợn mắt hỏi: "Bố bảo chị họ bạn cùng bàn của con đến tìm bố? Sao bố quen biết chị họ của cậu ấy? Sao bố biết là bạn cùng bàn với con?"

"Bạn cùng bàn của mày tên Chung Thanh đúng không?"

Vương Tiễn ngẩn người: "Bố vừa nói gì cơ? Cậu ấy bị người ta...chơi rồi?"

Vương Cự An chau mày nhìn con trai.

Vương Tiễn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lồng ngực cậu phập phồng, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Cậu ấy nói với con cậu ấy đã có bạn trai, một người đàn ông lắm tiền. Hay là bố cho con ít tiền, để con đi đập cậu ấy..."

Vương Cự An ngẫm nghĩ, cảm thấy vụ này nên giáo dục theo kiểu truyền thống. Anh nói: "Vương Tiễn, nếu con thật sự thích một người, con đừng dùng thứ con không bận tâm nhất để đập người ta, đó là hành động không tôn trọng đối phương, con có hiểu không?"

Vương Tiễn phì cười: "Ồi giời, ông già cũng triết lý thật đấy."

"Bố mày ăn muối còn nhiều hơn mày ăn cơm." Vương Cự An nghiêm giọng.

"Bố chơi đàn bà nhiều hơn mới đúng." Vương Tiễn ngừng một lát, chậm rãi mở miệng: "Bố, con muốn hỏi bố một chuyện, bố coi mẹ con là gì? Không phải cũng là loại chơi bời đấy chứ?"

Vương Cự An nhìn con trai: "Không phải." Anh gãi tay gãi gãi sau gáy: "Bố từng rất thích mẹ con." Anh cho rằng câu nói này cảm tính như đàn bà, nhưng để giáo dục con trai, anh buộc phải xuất phát từ góc độ tình cảm: "Lúc đó, bố mẹ tự nguyện yêu nhau, chỉ tuổi còn quá nhỏ, khi xảy ra chuyện chẳng biết làm gì khác ngoài hốt hoảng sợ hãi. Bố mẹ có tình cảm nhưng không trưởng thành. Vì vậy bố mới suốt ngày khuyên con đừng yêu sớm. Không phải bố muốn can thiệp vào sự tự do của con, là bố hy vọng con sẽ gặp được tình cảm chín chắn ở độ tuổi trưởng thành. Lúc bây giờ nếu xảy ra sự việc đột xuất, con cũng sẽ có năng lực đối phó, chứ không phải hồ đồ mỗi người một ngã, không thể cho con cái một gia đình hoàn chỉnh như bố mẹ."

Vương Tiễn khịt khịt mũi, ghen ngào: "Buồn nôn chết đi được." Cậu lại cất giọng chậm rãi: "Nếu mẹ con cũng nghĩ như bố, sẽ không có chuyện đến tận bây giờ mẹ vẫn không chịu gặp con."

Vương Cự An cất giọng chân thành: "Mẹ con chắc chắn cũng áy náy như bố. Có những lỗi lầm trong cuộc đời, đàn ông sau khi phạm phải sẽ bỏ ra rất nhanh, nhưng đàn bà không thể. Con đừng trách mẹ con, mẹ con buộc phải bảo vệ gia đình của mình."

Hai cha con nhất thời im lặng. Một lúc sau, Vương Tiễn mới mở miệng: "Bố, bố hãy đăng ký trường học ở Canada cho con, con không muốn ở lại nơi này."

Vương Cự An cố gắng đè nén tâm trạng "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép": "Bố là bố của con, bố đương nhiên có thể giúp con làm nhiều việc, nhưng con không thể đến tuổi của bố vẫn bắt bố giúp con. Con không có mẹ, bố không hy vọng con đi xa. Nhưng xem ra, bây giờ con ra ngoài chịu khổ cũng là điều tốt lành..."

Dạy dỗ con trai xong, Vương Cự An về phòng gọi mấy cuộc điện thoại. Cuộc điện thoại đầu tiên liên quan đến công việc. Sau đó, anh gọi cho Châu Viễn Sơn, nhờ liên hệ giúp trường học ở Canada. Cuối cùng, ngẫm nghĩ thế nào anh lại gọi cho Vương Tư Ngụy. Anh vốn không định để ý đến chuyện này, hơn nữa sự việc qua rồi coi như xong, biết càng ít càng đỡ rách việc. Nhưng anh thấy lời của Vương Tiễn không phải không có lý. Ngộ nhớ có người lợi dụng vụ này đến lừa bịp tổng tiền, mất tiền là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến thanh danh của con trai anh mới là chuyện lớn.

Điện thoại kết nối, Vương Cự An hỏi ngay: "Con gái của ông chủ họ Chung ở nhà xưởng ngoại ô phía tây xảy ra chuyện, chú có biết không?" Bởi vì bên cạnh có người, Vương Tư Ngụy định ứng phó qua loa, ai ngờ Vương Cự An không buông tha: "Tôi hỏi chú, chú có biết không?"

Vương Tư Ngụy hết cách, vội vàng xin lỗi người bên cạnh, đi khỏi phòng mới trả lời: "Có người nhìn trúng con bé đó, bởi vì trông nó giống một người phụ nữ. Em chỉ thuận nước giòng thuyền, giới thiệu bọn họ quen nhau."

Vương Cự An cất cao giọng: "Vương Tư Ngụy, logic của chú kiểu quái gì vậy? Chú ép người ta dọn nhà, còn đem con gái của người ta tặng người khác,

tôi thật sự phục chú sát đất."

"Chuyện này cũng không thể trách em, thời buổi bây giờ tụi trẻ ngày càng chủ động, muốn ngăn cũng không ngăn nổi..." Vương Tư Ngụy đáp.

"Tôi sẽ không trách chú vụ này, nhưng chú phải ghi nhớ, sau này đừng nhúng tay vào những chuyện vặt vãnh không liên quan, bởi vì không cẩn thận sẽ chuốc lấy phiền phức. Đến lúc đó đừng nói tôi không nhắc nhở chú."

Đầu bên kia cúp máy, Vương Tư Ngụy vội vàng quay về phòng, hỏi người phụ nữ đứng tuổi đang ngồi trong phòng: "Cô, tối nay cô muốn đi đâu ăn cơm, cháu sẽ đặt chỗ trước cho cô."

Người phụ nữ cười: "Đừng có gọi thân thiết thế, ai là cô của anh? Lát nữa tôi đến chỗ người bạn, anh bảo Lão Lâm chuẩn bị xe cho tôi."

Vương Tư Ngụy vâng dạ, bảo người lái xe đánh ô tô đến, tiễn người phụ nữ lên xe. Sau đó, anh ta đứng yên tại chỗ, dõi mắt theo xe ô tô đã đi xa.

Trong ô tô, người phụ nữ nhìn Vương Tư Ngụy qua gương chiếu hậu rồi lạnh lùng hừ một tiếng. Tiếp theo, bà ta dặn dò tài xế ở ghế trước: "Lão Lâm, ngày mai anh hãy đi đưa thư mời. Đừng gửi đến nhà mà đợi con bé đó ra ngoài rồi đưa trực tiếp cho nó."

Lão Lâm vội đáp lời: "Chủ tịch có lòng tốt thật đấy, nhưng chủ tịch làm vậy, chắc Vương tiên sinh sẽ có suy nghĩ khác."

Người phụ nữ cười, từ tốn mở miệng: "Mục đích của tôi là khiến nó có suy nghĩ khác. Thằng oắt con này bây giờ đôi cánh cứng rồi nên ngày càng ngông cuồng, chẳng coi đám người có tuổi như chúng tôi ra gì. Tôi sẽ mời người nó đuổi việc về công ty, còn đề ở bên cạnh nó, ngày ngày nhắc nhở nó đừng quên chuyện bị người ta tát trước mặt đám đông. Tôi sẽ khiến nó khóc dở mếu dở."

4.

Sau khi xin nghỉ việc, trong lòng Tô Mạt rất trống trải. Cô không dám gọi điện thoại kể sự thật với bố mẹ, chỉ nói gần đây xưởng may của cậu xảy ra vấn đề, tâm trạng cậu rất tệ, nhắc bố mẹ đừng hỏi thăm cậu nhiều. Dù nghe đại khái câu chuyện, bà Tô vẫn hết sức lo lắng. Cuối cùng, bà thờ dãi: "May mà con sớm dọn ra khỏi nhà đó, không đến nỗi bị mất bát cơm... Gần đây công việc của con có thuận lợi không?"

"Vẫn tốt ạ." Tô Mạt đáp.

Bà Tô nói: "Nếu vậy, con hãy giúp cậu con một tay, dù sao trước đây con cũng từng sống ở nhà cậu."

Tô Mạt bình tĩnh nhận lời, nhưng trong lòng hết sức lo lắng. Cô lại bắt đầu trải qua ngày tháng gửi hồ sơ xin việc, nhưng chỉ gặp công việc cao không với tới thấp không thông. Mỗi ngày cô ù xù ở nhà đi chợ nấu cơm, đồng thời chăm sóc cậu và trông nom Chung Thanh.

Ông bà Chung sợ con gái út lại chạy đi gặp người đàn ông đó nên xin phép nhà trường nghỉ ốm, bắt con gái ở nhà, mỗi khi đi ra ngoài đều có người đi theo. Chung Thanh rất cố chấp, cô bé chống đối gia đình, không chịu đi bệnh viện. Cô đã thay điện thoại mới, cả ngày kè kè bên người, thậm chí đi nhà vệ sinh cũng mang theo điện thoại. Mấy lần Chung Minh tức giận, giăng điện thoại kiểm tra danh sách cuộc gọi và tin nhắn nhưng đã bị xóa sạch. Không tìm ra manh mối, Chung Minh đành đi công ty di động lấy danh sách các số điện thoại gọi đến và gọi đi. Ai ngờ công ty di động cho biết, số điện thoại này mở dịch vụ cấm kiểm tra nội dung cụ thể.

Chung Minh hận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, Tô Mạt cũng hết cách, công tác tư tưởng không thông, chỉ có thể lưu ý quan sát em gái. Chung Thanh ngày càng tỏ ra buồn bực. Dù thông minh đến mấy nhưng tuổi tác cô bé vẫn còn nhỏ, khó có thể giả bộ điềm nhiên như người lớn, thần sắc cô ít nhiều bộc lộ vẻ do dự bất định. Tô Mạt phát hiện ra điều này, cô đoán có lẽ phản ứng của người đàn ông đó không như suy nghĩ ban đầu của Chung Thanh, đừng nói tặng Chung Thanh "liều thuốc an thần", có khi anh ta còn chẳng thèm để tâm. Tô Mạt dặn Chung Minh: "Nếu em gái em muốn ra ngoài thì mặc kệ con bé." Chung Minh mù mờ, Tô Mạt nói tiếp: "Chúng ta sẽ đi theo Thanh Thanh."

Chung Minh hiểu ra vấn đề: "Đúng rồi, chúng ta phải tìm bằng được tên lưu manh đó, cho nó một trận."

Không ngờ câu nói này lọt vào tai ông Chung, ông lặng lẽ thờ dãi: "Con đừng gây chuyện âm ỉ, con làm vậy em gái con sau này sẽ sống thế nào? Con bé vẫn còn nhỏ tuổi..." Từ lúc nhà xưởng xảy ra chuyện, chân lại bị thương, trong lòng ông Chung sốt ruột nhưng chẳng thể làm gì, do đó ông thường trút bực bội vào con cái.

Nhưng con gái không hiểu tâm trạng thấp tha thấp thỏm, ném chuột sợ vỡ bình của ông. Chung Thanh cuối cùng cũng tìm cơ hội trốn ra ngoài.

Đó là một buổi tối, Tô Mạt đi siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt của cả nhà. Đi qua khu vực bán đồ ăn, cô bất chợt nhìn thấy một chiếc bánh ga tô xinh xắn ở trong cửa sổ kính của gian làm bánh. Cô đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình. Nhưng nghĩ chuyện hai mươi tám năm cuộc đời vẫn sống như vậy, cô vẫn chẳng làm nên trò trống gì, cô không có tâm tư ngắm nghía, lập tức xách túi đồ đi về khu chung cư.

Một chiếc xe hơi đỗ dưới bóng cây ở bên đường bỗng dừng bấm còi âm ỉ. Tô Mạt quay đầu, thấy người tài xế hạ cửa kính, thò nửa đầu ra ngoài, để lộ hàm răng trắng sạch sẽ như áo sơ mi trên người ông ta: "Xin hỏi, cô có phải là Tô tiểu thư không?"

Tô Mạt không quen biết người này. Tuy nhiên, ông ta không giống người tự xưng vô có bất chuyện, cô cũng không tiện ngoảnh mặt làm ngơ.

Người đàn ông rất thẳng thắn, đưa cho Tô Mạt một phong thư, nói rõ là ý của chủ tịch hội đồng quản trị, hy vọng Tô Mạt đi tổng công ty làm việc. Công ty này chính là tập đoàn An Thịnh.

Tô Mạt nhất thời không thể "tiêu hóa" thông tin này. Trong lòng cô vừa kinh ngạc vừa chán ghét, cô bắt gặp ánh mắt oán hận: "Đây là trò đùa giỡn của mấy tên họ Vương để tìm thú vui, hay là bà chủ của ông có mối thù với cháu trai bà ấy?"

Người đàn ông mỉm cười, hỏi ngược lại Tô Mạt: "Tình hình tìm việc của Tô tiểu thư đến đâu rồi?"

Tô Mạt nhìn ông ta, không lên tiếng.

Người đó tiếp tục mở miệng: "Rốt cuộc là đùa giỡn hay cơ hội, phải xem cách nhìn nhận của từng người. Miếng thịt từ trên trời rơi xuống, nhiều người đều tưởng là gạch đá nên không dám động vào."

"Trên trời không bao giờ có thịt rơi xuống."

Người đàn ông lại cười: "Đối với người này là mật ong, với người khác là thạch tín, với tôi là miếng thịt, còn anh là hòn đá."

Vì chuyện của Chung Thanh, Tô Mạt càng hận tâm lý gấp mấy, cô lập tức quay đầu bỏ đi. Đến khi đi một đoạn khá xa, cô mới phát hiện trên tay vẫn còn thư tuyển dụng. Tô Mạt vừa định tìm thùng rác vứt phong thư, đột nhiên có người chạy tới ngăn cô lại.

Chung Minh kéo tay Tô Mạt, ánh mắt vô cùng tức giận: "Em vừa mới ra ban công phơi quần áo, con nha đầu đáng chết đó đã biến mất. Bố em rất nóng ruột, nói có bỏ xuống đất cũng phải đi tìm con bé. Em, em..." Chung Minh giậm chân: "Lần này bắt được nó, không lột da nó em không phải họ Chung..."

Tô Mạt không khỏi lo lắng: "Chị đã dặn em trông chừng con bé...Bây giờ chúng ta biết đi đâu tìm?"

"Đều tại em tự nhiên rồi hơi tìm việc để làm, hay là chúng ta đi quanh khu vực này xem sao."

Tô Mạt thở dài một tiếng, lắc đầu.

Chung Minh sắp khóc đến nơi: "Nếu không tìm ra con bé, em biết ăn nói thế nào với bố em? Bố em nghe thấy nó gọi điện thoại, nhắc tới tên Nam Uyển, nói là sẽ đến đó. Thành phố này có nhiều khách sạn tên Nam Uyển Đông Uyển như vậy, bảo em tìm kiểu gì. Đúng là bố tay với người già lẫn người trẻ..."

Tô Mạt gạt mình, lập tức vẫy một chiếc taxi ở đằng sau.

Chung Minh trở mặt, kéo tay cô: "Chị..."

Đầu óc Tô Mạt vừa vụt qua một suy đoán khiến cô rất sợ hãi. Cô nói: "Chúng ta thử xem sao." Hai người lên xe, Tô Mạt dặn tài xế: "Tứ Quý Thanh Nam Uyển, phiền anh lái nhanh một chút."

Đây là lần thứ hai Tô Mạt đến Tứ Quý Thanh Nam Uyển, nơi này vừa xa xôi trông có vẻ tầm thường, rõ ràng chỉ là một tòa kiến trúc không bắt mắt, bên ngoài cũ kỹ, đèn đường mờ mờ, bờ tường mọc cỏ dại, cánh cổng cũng không quá rộng, chỉ đủ một chiếc xe con đi qua. Nhưng càng vào bên trong càng xa hoa lộng lẫy. Tô Mạt rất không thích nơi này, bởi vì cô vốn không thích trong ngoài bất nhất, sự vật dạng này luôn nhắc nhở con người phải hết sức đề phòng.

Bảo vệ gác cửa thấy hai cô gái không có thẻ hội viên lại ăn mặc tầm thường, đương nhiên không cho vào trong.

Chung Minh sốt ruột, nói lớn tiếng: "Có người dụ bắt em gái tôi tới đây, nếu các anh không cho tôi vào, tôi sẽ báo cảnh sát."

Người bảo vệ điềm nhiên như không: "Đây là câu lạc bộ cao cấp, chỉ hội viên mới được phép vào bên trong, tuyệt đối không có trẻ vị thành niên. Dù cảnh sát đến đây, tôi cũng sẽ thể hiện rõ quan điểm như vậy."

Chung Minh túm lấy người bảo vệ la ầm ĩ, Tô Mạt nhân cơ hội không ai để ý liền chui vào bên trong. Một nhân viên phục vụ đi tới hỏi cô, cô nhanh trí đáp: "Tôi có hẹn với Thượng tổng, Thượng Thuần. Anh ấy là khách quen ở đây, chắc các anh biết chứ?"

Nhân viên phục vụ cười tươi: "Đương nhiên, Thượng tổng ở phòng cũ trên tầng ba. Nhưng bây giờ Thượng tổng đang bận tiếp mấy người bạn. Còn nữa..." Nhân viên phục vụ dò xét Tô Mạt, tuy không rõ lai lịch của cô, anh ta không dám đắc tội, nhưng vẫn có thể thốt một câu chế nhạo: "Hôm nay không ít đàn bà đến tìm Thượng tổng, vừa có một cô lên đó..."

Tô Mạt ngẩn người, trực giác mách bảo đó là người cô đang tìm, cô dè dặt hỏi một câu: "Xin hỏi...có phải là một cô gái trẻ...là học sinh tầm mười bảy mười tám tuổi?"

Nhân viên phục vụ rất cảnh giác, anh ta liếc Tô Mạt rồi mở miệng: "Chỗ chúng tôi làm gì có học sinh? Có phải mười bảy mười tám tuổi hay không tôi chịu, nhưng chắc chắn không phải bảy tám mươi tuổi."

Tô Mạt vô cùng sợ hãi, cô thậm chí không đợi thang máy, chạy cầu thang bộ lên tầng trên, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô nhanh chóng tới một đại sảnh rộng lớn, phía trước là hòn non bộ tinh xảo nằm trong bể nước xanh biếc, tiếng nước chảy róc rách, trên mặt nước dập dềnh từng phiến lá sen non mỡ. Cảnh vật tao nhã yên bình và tĩnh lặng.

Nhưng đối với Tô Mạt, cảnh đẹp này chẳng khác nào "trâu ăn nẫu đờn". Cô chỉ thấy cảm giác đè nén như một ngọn núi đè xuống lồng ngực cô, khiến

lòng cô tắc nghẽn đến mức lú lẫn cuồng. (Thành ngữ "Trâu ăn mẩu đờn": có nghĩa là không biết thưởng thức)

Tô Mạt quan sát xung quanh, cánh cửa ở hai bên đại sảnh đóng kín, cũng không có tiếng người nói. Cô không biết làm thế nào, đành đi theo cây cầu nhỏ trên bề nước sang bờ bên kia. Đi hết cầu, vòng ra sau tấm bình phong bằng gỗ trắc, Tô Mạt mới phát hiện cảnh tượng hoàn toàn khác ở nơi này.

Từng căn phòng khép hờ cửa, tiếng cười nói dần ông từ trong vọng ra ngoài. Tô Mạt lơ mơ nghe thấy có người nói: "Thượng tổng, ngọn cỏ non ở bên cạnh anh mới nhú, tôi đoán chỉ mười sáu mười bảy tuổi thôi."

Một giọng đàn ông trả lời: "Cậu mắng khéo tôi là trâu già đấy à? Mới thua mấy ván bài đã muốn trả thù rồi. Mọi người nói xem nên phạt cậu ta thế nào? Hay là như vậy đi, một chai Lafite, chơi hết, coi như rỏ rúm cho cậu."

Tô Mạt lập tức cảm thấy vô cùng căng thẳng. Cô có tật, mỗi khi căng thẳng là đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn. Mặc dù vậy, cô vẫn nghe ra người vừa lên tiếng chính là Thượng Thuần.

Tô Mạt nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong lại có người phụ họa: "Thượng tổng, dựa vào chiêu phản tướng thành quân của anh, thắng này thành trâu rồi còn gì. Lafite mà uống kiểu đó, không phải trâu uống thì là gì..."

Thượng Thuần lên tiếng: "Nhắc tới ngọn cỏ non này, các cậu đừng thấy con bé ít tuổi mà tưởng nó dễ bảo. Đầu óc mớng vuốt nó ghê gớm lắm, mưu ma chước quỷ vô cùng nhiều, có đúng như vậy không có bé?"

Trong phòng nhất thời im lặng, lòng bàn tay Tô Mạt đổ đầy mồ hôi. Cô nhìn qua khe cửa, vừa vặn thấy Thượng Thuần đang ngồi đánh mạt chược. Bên tay trái hẳn là một cô gái cúi thấp đầu. Tô Mạt không nhìn rõ dung mạo, chỉ thấy nửa người nghiêng của cô gái đó, cô gái mặc áo sơ mi trắng bình thường...

Đầu óc Tô Mạt nổ tung, cô không nghĩ ngợi lập tức đẩy cửa. Còn chưa mở miệng, Tô Mạt nghe thấy giọng nói phẫn nộ của Chung Minh ở đằng sau: "Chung Thanh, Chung Thanh, mày mau ra ngoài cho tao!"

Bốn người đang chơi mạt chược và ba người ngồi bên cạnh tán gẫu ở trong phòng đều dồn mọi ánh mắt về cửa ra vào.

Thượng Thuần đảo mắt qua Chung Minh, sau đó nhìn chằm chằm Tô Mạt. Hắn tỏ ra không quen biết, tùy tiện nói một câu: "Tìm em à? Ai đấy?"

Sắc mặt Chung Thanh tái nhợt, cô cúi thấp đầu, một lúc sau mới nói nhỏ: "Một người là chị gái em, một người là chị họ của em."

"Mày còn ở đó lăm lăm, mau ra đây đi."

Thượng Thuần cắt ngang lời Chung Minh: "Vậy à? Một chị ruột và một chị họ. Tôi biết một trong hai người mang họ Tô, nhưng em lại là họ Chung, vậy thì họ Tô chắc chắn là chị họ của em?"

"Vâng."

Bên cạnh có người lên tiếng: "Hóa ra người quen của Thượng tổng. Anh đừng nói, để tôi đoán thử xem nào..." Người đó bày bộ dạng trầm tư suy nghĩ: "Cô gái trắng trẻo chắc chắn là chị ruột của Chung tiểu thư, còn người lùn hơn là chị họ. Thượng tổng, tôi nói có đúng không?"

Thượng Thuần cười cười: "Ngược lại thì có." Hắn chỉ tay về phía cửa ra vào: "Chị họ trông giống hơn chị ruột, cứ như từ một bụng mẹ chui ra."

Bị đám đàn ông chỉ chỏ bàn tán như món hàng hóa, Chung Minh tức đến mức đỏ bừng mặt. Cô muốn chửi mắng lớn tiếng, nhưng lại sợ người khác nghe thấy ảnh hưởng đến thanh danh của em gái. Ngoài ra, khi theo Tô Mạt lên đây, xung quanh toàn là cảnh xa hoa lộng lẫy, đám người ở đây từ cách ăn mặc đến lời nói cử chỉ đều khác hoàn toàn những người cô tiếp xúc hàng ngày. Không hiểu sao cô nhất thời như quả bóng xì hơi. Nhưng trong lòng cô rất không phục, cô không nhận được, hỏi em gái: "Người đàn ông đó là ai?"

Chung Thanh vẫn cúi đầu, giọng nói tuy nhỏ mà rõ ràng: "Là...bạn trai của em."

Chung Minh gầm lên: "Bạn trai gì chứ, đây không phải là nơi mày đến. Mày còn ít tuổi, đầu óc ngu đần lại không có mắt nhìn, nên mới dễ dàng bị người ta lừa. Mau ra đây theo tao về nhà đi."

Chung Thanh ngồi yên một chỗ bất động. Lúc này, Thượng Thuần mới chính thức quan sát Chung Minh, hắn không lên tiếng, từ tốn đặt quân bài xuống bàn. Người ngồi bên cạnh lập tức nói giúp hắn: "Chung tiểu thư phải không? Lời nói của cô thật khó nghe, bố mẹ cô không dạy cô cách ăn nói lịch sự? Đàn ông ở trong căn phòng này cần dùng tới thủ đoạn lừa gạt để của gái sao? Em gái cô nói Thượng tổng là bạn trai của cô ta, quan hệ nam nữ vốn là hai bên tình nguyện đến với nhau. Người như chúng tôi ai cũng thẳng thắn, nói thật một câu, chúng tôi không lừa phụ nữ mà sợ bị phụ nữ lừa gạt."

Một người khác ngâm nga: "Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, hòa thượng già dặn dò, đàn bà ở dưới núi đều là hổ cái..."

Đám đàn ông cười ha ha: "Thượng tổng, anh phải dè chừng đám hổ cái lao vào anh đấy."

Chung Minh không biết để mặt mũi vào đâu nên càng tức giận. Cô lập tức lao đến tát Chung Thanh. Chung Thanh ôm mặt, trừng mắt với chị gái. Đám đàn ông lại cười hi hi xem trò vui.

Tô Mạt vội kéo tay Chung Minh: "Đừng gây chuyện ở đây." Cô nhìn Thượng Thuần: "Thượng tiên sinh, tôi có thể nói chuyện riêng với anh được không?"

"Không thể." Bất giác vẻ mặt nghiêm túc và bộ dạng rõ ràng rất tức giận nhưng vẫn khó che giấu vẻ thùy mị dịu dàng trời sinh của Tô Mạt, ngữ khí của Thượng Thuần bất giác dịu đi mấy phần: "Nói chuyện riêng thì thôi, làm việc khác có thể thương lượng. Nói đi, cô muốn bàn chuyện gì?" Lúc này, hần đã bỏ bằng vụ đánh bài, chỉ nhìn chăm chăm Tô Mạt. Sau đó, hần cầm ly rượu trên bàn lắc nhẹ, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Tô Mạt vốn định nhẫn nại nói chuyện từ từ với Thượng Thuần, nhưng bị hần chiếu tướng đến mức toàn thân không thoải mái. Cô vừa chán ghét vừa bất lực, chỉ còn cách rời mắt đi chỗ khác, hít một hơi sâu rồi mở miệng: "Thượng tiên sinh, anh đã có gia đình, còn em gái tôi chỉ là trẻ vị thành niên, hai người không thích hợp. Tuy con bé cao lớn tới một mét bảy, nhưng tư duy vẫn là đứa trẻ, rất non nớt. Em gái tôi nhất thời kích động bị che mờ mắt cũng có thể thông cảm, nhưng anh lớn hơn con bé mười mấy hai mươi tuổi, sự đời nào chưa từng gặp qua? Em gái tôi không thể kiềm chế, còn anh là người trưởng thành có năng lực kiểm soát bản thân. Sau này, anh đừng gặp em gái tôi nữa."

Tô Mạt nói xong, Thượng Thuần cũng vừa vận uống hết ly rượu. Hần gơ tay bảo người rót thêm. Hần vừa định mở miệng, Chung Thanh đã cướp lời hần: "Đây là việc của em, là chuyện riêng của em và anh ấy, các chị đừng can thiệp."

Chung Minh lại định xông lên đánh em gái, Tô Mạt liền kéo tay cô, nói với Thượng Thuần: "Chung Thanh còn nhỏ tuổi nên không hiểu biết. Tôi tin Thượng tiên sinh nhất định rõ hơn em gái tôi."

Thượng Thuần cười cười: "Lời của em gái cô, chắc cô cũng đã nghe thấy. Cô bé còn ít tuổi nên tôi không nhẫn tâm cự tuyệt quá nhiều, khiến lòng tự trọng của cô bé bị tổn thương." Ngữ khí của hần rất tử tế: "Một khi cô đã muốn nói chuyện với tôi, chắc cũng nên để tôi biện giải cho bản thân. Hôm nay tôi cùng bạn bè vui chơi giải trí nên tâm trạng không tốt. Các cô xông vào đây gây chuyện âm ỉ, Tô tiểu thư à, nể mặt cô tôi mới không trực tiếp đuổi các cô ra ngoài. Người xưa nói rất chuẩn xác, mở miệng chỉ nên nói ba phần, gặp người đừng tuyệt tình quá, sau này tránh tình trạng ngượng ngùng, cô thấy có đúng không?"

Hần vừa dứt lời, lập tức có người phụ họa, ngữ khí vô cùng mờ ám: "Thượng tổng đúng là người giàu tình cảm, sau này còn gặp lại nhau, quả nhiên thể lực của anh ngày càng dồi dào."

Thượng Thuần nghe nói vậy liền phì cười. Hần vẫn không rời mắt khỏi Tô Mạt, thấy gương mặt cô ửng đỏ, vành tai cũng bắt đầu phồng phồng, trong lòng hần bất giác rung động. Hần đang định uống rượu, đột nhiên một giọng đàn ông không nóng không lạnh vang lên: "Thượng tổng vừa rồi nói muốn tự biện giải, đáng tiếc chuyện này không dễ biện giải. Cô bé kia xem ra vẫn là trẻ vị thành niên, cần hỏi rõ ràng. Nếu cô bé chưa đến mười bốn tuổi thì vô cùng phiền phức. Đừng nói tự biện giải, cho dù anh mời luật sư biện hộ cũng chưa chắc giải thích rõ ràng." Người đó ngồi ở một đầu ghế sofa, anh ta im lặng từ đầu đến giờ, cũng không thấy chơi bài, tựa hồ chỉ có hứng thú uống rượu.

5.

Thượng Thuần hơi biến sắc mặt, rõ ràng hần tương đối kỳ hựu đề tài này. Không đợi người khác mở miệng thay, hần ngoảnh đầu trùng mắt với người vừa phát ngôn, hừ một tiếng lạnh lùng: "Ông chủ của cậu còn chưa mở miệng, ai bảo cậu đã "đánh rắm"?"

Tô Mạt không ngờ có người nói hộ chị em cô, trong lòng cô rất cảm kích. Khi đưa mắt về đầu ghế sofa, Tô Mạt lập tức nhận ra, người đó là luật sư Châu Viễn Sơn.

Tô Mạt có phần kinh ngạc, trong lòng lơ mơ bất an. Châu Viễn Sơn sao lại có mặt ở đây, chơi bời với những người này? Vừa nghĩ, cô vừa đảo mắt một lượt. Xung quanh bàn mạc chược có hai người đang chơi, thỉnh thoảng tham gia vài câu. Bọn họ rõ ràng không xa lạ với trò này của Thượng Thuần. Còn có một người từ đầu đến cuối im lặng. Người này ngồi đối diện cửa ra vào, một hàng bình phong đặt ở giữa, che mắt tầm nhìn từ bên ngoài. Từ lúc vào phòng, Tô Mạt giành toàn bộ sự chú ý vào Chung Thanh và Thượng Thuần nên không để ý đến anh ta.

Bây giờ nhìn kỹ, Tô Mạt bất giác toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ: đúng là oan gia ngõ hẹp.

Vương Cự An một tay kẹp điều thuốc lá, ngồi tựa vào thành ghế, cặp mí mắt nhìn bài mạc chược ở trên bàn. Ngẫm nghĩ một lúc, anh bỏ ra bài "vạn từ", sau đó mới mở miệng: "Đại luật sư Châu nhà chúng tôi là đồ ba gai có tiếng, cậu ta bắt được ai "vật" người đó theo thói quen nghề nghiệp. Vật hết lông người ta, cậu ta mới hài lòng. Vì vậy, mong Thượng tổng đừng chấp nhặt."

Nghe câu này, Thượng Thuần chửi thầm "đồ khôn khiếp", nhưng bề ngoài vẫn nhếch miệng cười: "Lông gì chứ, tôi đâu có tức giận, chỉ là người của Vương tổng ngông nghênh như vậy, chứng tỏ ông chủ quản không nghiêm."

Vương Cự An cười cười: "Thượng tổng, người như chúng ta xung quanh toàn là loại vuốt đuôi nịnh bợ. Để một người "ba gai" ở bên cạnh, có tác dụng đề cao tinh thần, khiến chúng ta không đến nỗi đắc ý mà quên hết mực thước." Không đợi đối phương tiếp lời, anh quay sang Châu Viễn Sơn: "Đại luật sư Châu, chú "bơi lông tìm vết" tôi thì không nói làm gì, chú cũng không xem Thượng tổng của chúng ta là nhân vật thế nào. Chú uống nhiều nên đầu óc ngu ngơ hay sao? Chẳng biết lớn nhỏ gì cả." Châu Viễn Sơn định mở miệng, liền bị sếp của anh ta trùng mắt. Vương Cự An lại nói: "Uống nhiều rồi thì ra ngoài hít thở không khí, đừng ở đây thọc mạch nữa."

Châu Viễn Sơn lại tựa người vào ghế sofa, liếc qua cô gái trẻ đang cúi thấp đầu và người phụ nữ đứng cách đó không xa. Bộ dạng mỏng manh của Tô Mạt toát ra vẻ đáng thương và quật cường. Anh ta bất giác thở dài, rút bao thuốc và bật lửa từ túi áo, đứng dậy đi ra ban công hóng mát.

Không khí trong phòng trở nên ngưng ngập, những người khác cũng không tiện lên tiếng. Tô Mạt định kéo Chung Thanh ra về, nhưng Chung Thanh chỉ nhìn Thượng Thuần chăm chăm, không chịu đứng dậy.

Trong lòng Thượng Thuần rất khó chịu nhưng hần không thể phát tác. Nhân cơ hội này, hần nở nụ cười lạnh lùng: "Tô tiểu thư, cô cũng thấy đấy, em họ cô không muốn đi, liệu cô có thể bắt ép? Tất nhiên là không, bởi vì con bé sẽ cầu cứu tôi..." Hần ném ra một quân bài, nói tiếp: "Có một chuyện cô nên

làm rõ, nếu đàn bà tự cời quần, sẽ không có thằng đàn ông nào cưỡng ép. Cô tưởng tất cả đàn ông đều thích chơi trò cưỡng hiếp hay sao? Vì vậy trong chuyện này, cô không có lập trường thương lượng với tôi. Cô nên thuyết phục em gái cô trước, bảo con bé nên thắt chặt đai quần một chút..." Thượng Thuần từ tốn đưa một điều thuốc lên miệng, lập tức có người châm lửa giúp hắn. Hắn neho mắt, hít một hơi, sau đó nhẹ nhàng đẩy quần bài về phía trước: "Vừa mắt tập trung một cái là đụng phải "hoa nõ". Xem ra tài vận của ngày hôm nay tránh xa tôi rồi."

Lúc này, Chung Thanh đã đỏ bừng mặt, viền mắt ngân ngấn nước nhưng cô vẫn cố đè nén. Cuối cùng, cô cất giọng nghẹn ngào: "Thượng Thuần, câu vừa rồi của anh có ý gì? Trước đây anh chưa từng nói những lời này, anh biết, anh biết..."

Thượng Thuần ngoảnh mặt cười với Chung Thanh: "Tôi biết gì? Em thử nói xem nào?"

Chung Thanh cố gắng nín nhịn để không bật khóc: "Em, em..." Trước mặt nhiều người, cô không thể thốt ra miệng nửa câu sau. Do dự một lúc, cô mới lí nhí: "Trước đây anh từng nói...anh thích em. Bây giờ em...chúng ta có con, anh lại..."

Thượng Thuần giống như bưng bình: "Nha đầu, em có chắc chắn đứa con là của tôi? Hay là vậy đi, em muốn sinh thì cứ sinh, sau khi đứa trẻ ra đời chúng ta sẽ đi xét nghiệm. Nếu là con của tôi, tôi sẽ nuôi dưỡng. Dù sao tôi cũng đầy con, nuôi thêm một đứa cũng chẳng sao. Bằng không nữa tôi làm người tốt đến cùng, tiện đường đến trường xin nghỉ để giúp em. Trường trung học số một phải không? Trường này nổi tiếng lắm đấy."

Chung Minh gần như nhảy dựng lên: "Anh đừng mơ, em gái tôi còn đi học, không thể giữ đứa bé này. Anh đừng giở trò, làm tổn hại danh dự của em gái tôi."

Tô Mạt kéo Chung Thanh về phía mình, cô cất giọng run run hỏi em họ: "Anh ta đã nói rất rõ ràng, em còn đi cầu xin anh ta? Bây giờ em vẫn còn trông chờ vào anh ta? Em có thể trông chờ điều gì?"

Bờ vai Chung Thanh run rẩy, cô cắn chặt môi, cho đến khi xuất hiện vệt máu mờ mờ, cô đột nhiên đứng dậy, hất tay Tô Mạt đi ra ngoài.

Thượng Thuần vẫn là bộ dạng cà lơ phát phơ: "Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, đây là nhà của các cô hay sao?" Hắn đứng dậy đi đến trước mặt Chung Thanh, giơ tay định giúp cô lau nước mắt. Chung Minh ngăn hắn lại: "Anh đừng chạm vào con bé."

Thượng Thuần liếc Chung Minh: "Thấy con bé khóc tôi lại mềm lòng, không nỡ thả nó đi."

Chung Minh túm chặt tay em gái, như thể sợ người khác cướp mất. Cô trừng mắt với Thượng Thuần: "Rốt cuộc anh muốn gì?"

Thượng Thuần nhả ra một làn khói, hất giơ ngón tay kẹp điều thuốc lá về phía Chung Minh: "Hỏi hay lắm, nha đầu này có thể đi, nhưng phải để một người chỉ ở lại. Đi một ở một, rất công bằng đúng không?"

Tô Mạt gạt mình, vội vàng đứng chắn trước Chung Minh. Cô cố gắng bình ổn tâm trạng mới lên tiếng: "Thượng tiên sinh, sự việc ngày hôm nay chúng tôi cũng có điểm không đúng. Nhà em họ tôi gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, xưởng may bị người ta phá bỏ, cậu tôi bị gãy chân, giờ vẫn đang nằm trên giường bệnh không thể xuống đất, Chung Thanh lại như vậy...Anh là người lớn có lòng khoan dung độ lượng, xin hãy để chúng tôi đi. Tôi đảm bảo từ nay về sau Chung Thanh sẽ không gây phiền phức cho anh..."

Thượng Thuần cất ngang lời: "Buồn cười thật đấy! Một con nha đầu có thể gây phiền phức gì? Thượng Thuần tôi phải sợ nó hay sao?" Hắn cười khê, cúi đầu nhìn Tô Mạt: "Tôi thấy cô rất vừa mắt, tính cách cũng dễ chịu. Tôi rất thích quan hệ với những người có tính cách dễ chịu. Đặc biệt là phụ nữ, nên dịu dàng một chút, có văn hóa một chút, đừng kiêu động một tý là quang quác cái mồm, cô nói đúng không?" Hắn ghé sát, nhả khói vào mặt Tô Mạt, nói thầm thì từng từ một: "Cô hợp khẩu vị của tôi như vậy...chỉ bằng cô ở lại...Hoặc để tôi dẫn em họ cô đến trường học xin nghỉ để, rồi cử người đi thăm cậu cô, xem ông già đó có khỏe không?"

Tô Mạt trừng mắt nhìn Thượng Thuần, cô tức giận đến mức toàn thân run rẩy. Ý nghĩ vung tay cho hắn một cái tát dội vào đầu Tô Mạt, nhưng cô biết rõ hậu quả của việc đắc tội tên "nhị thế tử" này nghiêm trọng đến mức nào. Đang do dự cân nhắc hành động tiếp theo, Tô Mạt đột nhiên nghe thấy Vương Cự An cười khê một tiếng: "Thượng tổng, gần đây khẩu vị của anh ngày càng kỳ quặc, khiến tôi không thể không khâm phục." ("*Nhị thế tử*" chỉ con cháu của những người có quyền thế và tiền bạc)

Tô Mạt không nhịn được, liền quay đầu. Vương Cự An tựa người vào thành ghế hút thuốc, bộ dạng như đang xem trò náo nhiệt. Cô đọc không ra ý tứ của anh.

Thượng Thuần hơi ngẩn người, ngoảnh đầu về phía Vương Cự An: "Người anh em, câu nói của cậu có ý gì?"

Vương Cự An nhả một vòng tròn thuốc, quan sát Tô Mạt qua khói thuốc trắng: "Tô tiểu thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi?"

Tô Mạt ngớ ra, nhưng vẫn trả lời: "Hai mươi chín."

Vương Cự An gật đầu, quay sang Thượng Thuần: "Gần đây tôi cảm thấy khẩu vị là thứ rất khó hầu, khi đã ăn nhiều đồ ngon, nhìn thấy đồ kém một chút là không muốn ăn. Ví dụ con người tôi, chỉ thích đàn bà ngoài hai mươi một chút. Nhỏ tuổi quá, tôi chịu. Lớn tuổi quá như bắp cải già để đông lạnh, nhai mãi răng..." Anh cười: "Thượng tổng, anh cũng không ngại mãi răng, dạ dày ợ ợ chưa sao?"

Nghe câu này, trong lòng Thượng Thuần bất giác sinh nghi. Hắn không nhịn được lại một lần nữa dò xét Tô Mạt từ đầu đến chân. Hắn đột nhiên cảm thấy, người phụ nữ này rất bình thường, ngoài làn da trắng trẻo mịn màng, các nét cũng chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà thật kỳ lạ, sao hắn lại luôn vương vấn hình bóng của cô như bị ma ám?

Thượng Thuần càng nghĩ càng cảm thấy mất tự tin. Ngoài tiền bạc và quyền lực, đàn ông sợ nhất bị người khác bàn luận anh ta phương diện kia có vấn đề, tiếp theo là sợ bị người khác chế nhạo con mắt nhìn phụ nữ của anh ta. Đám người ở trong căn phòng này đều là tay chơi lỗi đời. Thượng Thuần nhất thời mất mặt, đành cười giả là: "Có gì đâu, tôi thấy anh em ở đây buồn chán nên trêu đùa mấy cô gái này để tìm chút hứng thú. Tôi thật sự không nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa, răng lợi tôi cũng không tốt." Tuy ngoài mặt hắn nói vậy, trong lòng vẫn ám ức nên đâu có chuyện dễ dàng thả người. Ít nhất hắn cũng phải phát tiết rồi tính sau.

Thượng Thuần cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân, hắn búng tàn thuốc lá xuống giày, sau đó nói với Tô Mạt: "Tô tiểu thư, tôi không làm cô sợ hãi đấy chứ? Thật ra cô không muốn ở lại cũng được. Giày tôi hơi bẩn, phiền cô giúp tôi lau sạch?"

Mấy người đàn ông chờ ra, Chung Minh nhẹ nhàng kéo áo Tô Mạt, gương mặt vô cùng căng thẳng. Cô ngoảnh đầu trừng mắt với Thượng Thuần: "Để tôi lau, lau xong anh hãy thả chúng tôi đi."

Thượng Thuần chẳng thèm nhìn Chung Minh: "Cô có xứng không?"

Chung Thanh ngẩng đầu nhìn Thượng Thuần, cô há miệng nhưng không thể thốt ra một từ, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Sau đó, Chung Thanh ngoảnh mặt đi chỗ khác, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống.

Tô Mạt hỏi: "Có phải nếu tôi làm theo lời anh, chúng tôi có thể ra về? Hơn nữa sau này anh không được đụng đến Chung Thanh? Ngoài ra, chúng tôi cũng không muốn nghe bất cứ tin đồn nào liên quan đến em họ tôi."

Thượng Thuần hừ một tiếng từ mũi: "Nhớ lau bằng tay, sẽ càng sạch hơn."

Đầu óc Tô Mạt vô cùng yên tĩnh. Trong phòng không ai lên tiếng, cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và tiếng cười nói ở bên ngoài, thậm chí còn cả tiếng dao đĩa va vào bát đĩa lách cách. Những âm thanh này nối tiếp nhau thành một khối thanh lạnh, khiến cô dần dần không chịu nổi ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn nhỏ trên đầu. Luồng sáng phảng phất tụ tập, bao trùm lên người cô, khiến trán cô nóng rực như bị sốt. Lòng bàn tay Tô Mạt rịn đầy mồ hôi, cả người cô phảng phất tan chảy dưới ánh đèn. Tô Mạt cuộn chặt bàn tay lại từ từ thả lỏng. Sau đó, cô trầm mặc ngồi xồm xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn cô chằm chằm.

Thượng Thuần ra hiệu người ở bên cạnh rót rượu. Hắn vừa uống vừa cúi đầu quan sát Tô Mạt: "Không tồi, trước đây Tô tiểu thư làm osin ở nhà tôi, cũng kính nghiệp như vậy. Cô hãy tiếp tục duy trì, cố gắng lên."

Tô Mạt im lặng, động tác máy móc, bàn tay không ngừng run rẩy, viền mắt nóng ran. Dù cố gắng giữ bình tĩnh nhưng cô vẫn không thể kiềm chế bản thân. Cô ngồi xồm ở đó không biết bao nhiêu lâu, thời gian và máu chảy trong người đều đông cứng, đầu óc và thân thể dần trở nên tê liệt. Cảm giác nhức nhối tiếp tục lan tỏa đến tứ chi, rồi thâm nhập vào cốt tủy và lục phủ ngũ tạng.

Cuối cùng, Thượng Thuần nói: "Được rồi, tôi đã mời cả chân, các cô đi đi."

Tô Mạt từ từ đứng dậy, cô nhìn thẳng vào Thượng Thuần: "Anh hãy ghi nhớ hai điều đã nhận lời tôi."

Thượng Thuần chau mày: "Tôi nhận lời cô chuyện gì?" Hắn tựa hồ nghĩ ra một việc: "Trước đây tôi giúp cô đâu có đưa ra điều kiện với cô. Sao đó thì sao? Cô dám giờ trò trước mặt tôi. Tô tiểu thư, làm người không nên khôn lỏi quá."

Thấy Thượng Thuần giờ trò lật lọng, đầu óc Tô Mạt nổ tung, sống lưng cô toát mồ hôi lạnh. Tô Mạt nghĩ thầm: "Ấn nói mềm mỏng chẳng có tác dụng với đám người này. Bọn họ đã có ý định gây khó dễ cho mình, chắc chắn sẽ không buông tha. Vậy mà mình như con cóc xuống nước hạ giọng để người ta lừa gạt".

Cô vô cùng phẫn nộ, cất giọng run run: "Anh sai rồi, con người tôi đâu có thông minh, bằng không tôi đã chẳng rơi vào tình cảnh ngày hôm nay." Nói đến đây, ngọn lửa trong lòng cô càng bùng cháy dữ dội, cô giờ tay túm cổ áo Thượng Thuần: "Tôi nói cho anh biết, anh đừng thấy tôi yếu thế là cho rằng tôi dễ bắt nạt. Phải, tôi chỉ có cái mạng hèn mọn này, cậu tôi coi tôi như con gái, tôi cũng coi Chung Thanh như em gái của mình. Sau này bọn họ mà thiếu một sợi lông, tôi sẽ không tha cho anh. Dù phải bỏ cả mạng sống, tôi cũng sẽ tìm lũ người khốn khiếp các anh tính sổ..." Nói đến đây, Tô Mạt đẩy mạnh người Thượng Thuần. Thượng Thuần không kịp đề phòng, lao đảo va vào cái bàn ở phía sau. Cả phòng sững sờ, không một ai đỡ hắn.

Vài giây sau, đám đàn ông mới định thần, vội vàng giơ tay đỡ Thượng Thuần, đồng thời lên tiếng khuyên nhủ: "Thượng tổng, cô ta là phụ nữ không hiểu biết, anh đừng chấp, đồn ra ngoài sẽ bị người đời chê cười. Hôm nay uống nhiều rượu, xảy ra chút hiểu nhầm, có gì bỏ qua..."

Thượng Thuần đánh mặt, nghiêng răng nhìn trừng trừng Tô Mạt. Tô Mạt vẫn run rẩy, nhưng cô vẫn nói rõ mấy từ: "Anh hãy nhớ kỹ lời tôi nói ngày hôm nay."

Ba chị em gái cúi thấp đầu đi ra ngoài, không một ai lên tiếng.

Tô Mạt xong chuyện mới thấy sợ, Chung Minh rất hả dạ, Chung Thanh nghĩ mãi không thông: "Tại sao một người đàn ông trước đó rất trưởng thành và chừng chặc lại thay đổi lớn đến vậy?" Tô Mạt dường như đọc được suy nghĩ của em họ, cô ngoảnh mặt nhìn Chung Thanh, cất giọng cứng rắn: "Sáng ngày mai đi bệnh viện, chuyện này không thể kéo dài."

Chung Thanh vẫn im lặng, Chung Minh tức giận bóp cánh tay em gái, Chung Thanh mới lẩm bẩm: "Trước đây anh ấy không như vậy. Anh ấy tinh tế, có phong độ, đối xử với em rất tốt, cũng không bao giờ nói những lời như vừa rồi. Em từng đề nghị chia tay, anh ấy còn bảo người tặng điện thoại di động cho em..."

Chung Minh lập tức giờ tay gõ vào đầu em gái: "Tên khốn đó muốn chơi mày, đương nhiên hắn đối xử tốt với mày. Lẽ nào hắn nói thẳng, hắn muốn ngủ với mày? Đứng là chẳng có đầu óc gì cả."

Chung Thanh đột nhiên bị tai, hét lớn tiếng: "Không phải vậy, không phải như chị nói, nhất định do các chị chạy đến quá rối nên anh ấy cảm thấy mất mặt..."

Tô Mạt dừng bước, kéo hai tay em họ: "Thanh Thanh, ngày mai em phải đi bệnh viện. Những chuyện nghĩ không thông, sau này có thể nghĩ tiếp, nhưng cái thai ở trong bụng không thể chần chờ. Lời chị nói bây giờ không lọt tai em, chẳng phải vì không có căn cứ, mà do em thiếu kinh nghiệm sống. Em không hiểu nổi chị, nhưng chị có thể nhìn thấu bản thân em, bởi vì chị cũng từng trải qua độ tuổi của em. Đúng vậy, độ tuổi này là độ tuổi dờ dờ ương ương, em tưởng em hiểu hết mọi chuyện nhưng thật ra em chẳng hiểu gì cả. Em tưởng em thông minh, hiểu rõ hiện thực và tình yêu, nhưng trên thực tế, trong mắt người khác em chỉ có hai chữ, đó là "ngu xuẩn".

Chung Thanh cầm nín, nhưng cuối cùng vẫn tỏ ra không phục: "Chị nói em ngu xuẩn? Vậy mà chị còn đi lau giày cho người ta. Đây gọi là gì? Tầm ngảm tầm ngảm đâm chết voi?"

Chung Minh vội cắt lời: "Chẳng phải vì mày chị ấy mới làm vậy?"

Tô Mạt không để bụng, cô chậm rãi mở miệng: "Ba mươi năm bờ đông, ba mươi năm bờ tây, hôm nay chị lau giày cho anh ta, không biết chừng một ngày nào đó, anh ta sẽ cầu xin được đánh giày cho chị." Nói đến đây, cô đột nhiên nhớ ra một vấn đề, liền thò tay vào túi áo, mới phát hiện ngoài chìa khóa nhà chẳng có gì cả. Tô Mạt hồi tưởng lại, cô hình như ném phong thư đó vào túi đồ siêu thị. Vừa rồi gây âm ỉ một trận, cô đã để quên túi đồ ở Nam Uyển.

("Ba mươi năm bờ đông, ba mươi năm bờ tây" xuất phát từ thực tế sông Hoàng Hà không ổn định, thường đổi dòng. Một nơi nào đó trước đây nằm ở phía đông dòng sông, bởi vì Hoàng Hà đổi dòng nên sau trở thành phía tây. Câu này có nghĩa sự đời biến hóa vô thường, khó có thể dự liệu)

Tô Mạt đương nhiên không dám quay lại tìm túi đồ, chỉ cười khổ trong lòng, cô đúng là bị báo ứng, vừa rồi nhất thời phần nộ ăn to nói lớn, ai ngờ tự mình chặn đứng lối thoát của mình.

Gió đêm lạnh lẽo, đường phố vắng tanh. Ba cô gái đi dọc theo đường cái một đoạn khá xa mà vẫn không bắt được xe.

Con đường phía trước mờ mịt, Tô Mạt giống như đang trong giấc mơ. Sau khi tỉnh mộng, cô tự hỏi bản thân, chờ đợi cô ở đằng trước là điều gì?"

Không có câu trả lời, Tô Mạt đột nhiên nhớ đến thời đại học. Bạn cùng phòng nổi hứng, đi xem bói một ông thầy nghe nói rất cao siêu. Lúc đó, cô đang chìm đắm trong yêu đương với Đồng Thụy An, muốn đi nhưng lại không dám đi, sợ bị thầy bói nói ra những điều chẳng lành.

Bạn cùng phòng hỏi cô: "Rốt cuộc việc biết trước số phận khiến con người sợ hãi, hay là tương lai không biết trước càng khiến con người lo lắng hơn?"

Câu trả lời của cô tương đối yếu ớt và tùy hứng: "Tớ thì chẳng biết gì cả, sống ngày nào hay ngày ấy."

Nếu đổi lại là hiện tại, Tô Mạt vẫn không đi xem bói. Nhưng cô có thể nói với bản thân: bất kể tương lai như thế nào, cô đều chuẩn bị sẵn tinh thần, dốc hết sức lực.

Đang sau xuất hiện một luồng sáng cắt ngang đêm tối. Tiếng động cơ ô tô mỗi lúc một gần. Chiếc xe vượt lên trước Tô Mạt, bấm một hồi còi rồi dừng lại. Ba chị em hoảng hốt, nhưng ngay lập tức nhìn thấy Châu Viễn Sơn xuống xe, tay anh ta xách túi đồ siêu thị. Anh ta đi đến bên Tô Mạt: "Tô tiểu thư, hình như cô quên cái này."

Tô Mạt cầm túi đồ, vội vàng cảm ơn. Châu Viễn Sơn rút tờ danh thiếp đưa cho cô: "Nếu gặp chuyện gì, cô có thể gọi vào số điện thoại ở trên đó tìm tôi. Tôi không dám chắc chắn sẽ giúp được cô, nhưng thêm một người thêm một biện pháp, giúp cô nghĩ cách cũng tốt."

Không phải người thân hay bạn bè, anh ta đối xử với cô như vậy cũng không dễ dàng. Trong lòng Tô Mạt rất cảm động, cô định nói cảm ơn nhưng lại thấy từ "cảm ơn" có phần miễn cưỡng, thế là cô ráng nở nụ cười. Tô Mạt cúi đầu nhòm vào túi đồ, quả nhiên phong thư nằm trong đó. Đầu óc cô vụt qua một ý nghĩ, cô buột miệng: "Luật sư Châu, sau này chúng ta thường xuyên gặp mặt cũng không biết chừng."

Châu Viễn Sơn cười cười, tuy không hiểu ý Tô Mạt nhưng anh ta không mở miệng hỏi mà quay người lên xe. Ô tô chuyển bánh chưa bao lâu, Châu Viễn Sơn nghe thấy Vương Cự An ngồi ở ghế sau mở miệng hỏi: "Tôi hơi hiếu kỳ, với tính cách của chú sao có thể làm luật sư? Gặp người nào đáng thương cũng muốn giúp đỡ, chú nhận vụ án kiểu gì?"

Châu Viễn Sơn tập trung lái xe, nói từ tốn: "Con người sống trên đời nhiều khi không thể làm chủ bản thân. Phàm là việc dễ như trở bàn tay, làm nhiều sẽ càng khiến tôi an lòng."

Vương Cự An cho rằng suy nghĩ của anh ta rất ấu trĩ, bất giác phì cười một tiếng.

Châu Viễn Sơn lại nói: "Trong buổi tối hôm nay, người nổi lòng thương hại đầu chỉ một mình tôi."

Vương Cự An tựa người vào thành ghế phía sau nhắm mắt, một lúc lâu mới lên tiếng: "Chú lái chậm thôi, hôm nay tôi uống nhiều nên đầu óc quay cuồng."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giải thoát

Vài ngày sau, Tô Mạt nhờ bức thư tuyển dụng được nhận vào làm việc tại văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn An Thịnh. ("Văn phòng tổng giám đốc là một bộ phận gồm các trợ lý và thư ký nhận chỉ thị trực tiếp từ chủ tịch và tổng giám đốc")

Những người khác phải trải qua vô số cuộc phỏng vấn khó khăn, trong khi Tô Mạt không cần bất cứ sự kiểm tra và thẩm định nào, chủ nhiệm văn phòng Phó Lệ Lợi liếc qua phong thư Tô Mạt đưa, nói một câu: "Ồ, tôi biết chuyện này, kỹ sư Vương đã dẫn trước." Nói xong, cô ta đưa Tô Mạt vào trong.

"Kỹ sư Vương" mà Phó Lệ Lợi nhắc tới chính là bà Vương Á Nam, chủ tịch hội đồng quản trị của công ty.

Nhiều năm trước, Vương Á Nam và người anh trai cùng nhau tạo dựng sự nghiệp, khởi nghiệp từ việc chế tạo và tiêu thụ sản phẩm điện tử. Sau khi bố Vương Cư An qua đời, Vương Á Nam ngồi lên vị trí chủ tịch tập đoàn. Bà xuất thân từ ngành kỹ thuật, trước đây từng làm việc tại một doanh nghiệp lớn. Từ nhân viên kỹ thuật đến kỹ sư, cho tới sau này chuyển sang làm kinh doanh, bà vẫn thích người xung quanh gọi bà là "kỹ sư Vương", chứ không phải "Vương tổng" hay "chủ tịch". Cách gọi này khiến con người bà tăng thêm vị học thuật chứ không có vẻ bề ngoài hời hợt như những doanh nhân khác.

Tô Mạt làm một người trợ lý bình thường ở văn phòng tổng giám đốc mấy ngày. Trong thời gian đó, cô chỉ gặp Vương Á Nam một lần. Lúc bấy giờ, Vương Á Nam cùng một đám người đi vào văn phòng bên trong. trông bà trẻ hơn tuổi thật, bước đi và động tác dứt khoát, đáng vẻ hiên ngang, ánh mắt hướng thẳng về phía trước. Cả văn phòng tổng giám đốc im lặng như tờ trong giây lát. Phó Lệ Lợi đứng dậy chào hỏi trước tiên. Sau đó chị ta giới thiệu: "Kỹ sư Vương, Tô tiểu thư chính thức đi làm từ thứ hai tuần này."

Vương Á Nam không nhớ ra Tô Mạt, bà đi chậm lại, dõi theo động tác tay của cấp dưới. Lúc này, bà mới nhìn thấy Tô Mạt. Sau đó, bà mỉm cười gật đầu với Tô Mạt rồi đi vào phòng. Cho đến khi cánh cửa văn phòng khép lại, không khí căng thẳng và đè nén mới từ từ tan biến. Tô Mạt ngồi xuống ghế, tìm cô đập thình thịch trong lồng ngực.

Khoảng thời gian tiếp theo, mọi người đều hết sức bận rộn, còn Tô Mạt chẳng có việc gì để làm ngoài việc tìm hiểu chuyên mục trên OA.

(OA viết tắt của từ tiếng Anh Office Automation, tức tự động hóa văn phòng)

Không phải Tô Mạt không chịu làm việc, mà các đồng nghiệp tỏ ra quá khách sáo với cô. Việc vật vãnh không cần phiền đến cô, dự án quan trọng không cho cô động tới. Đáng tiếc ở văn phòng tổng giám đốc, ngoài việc vật vãnh ra đều là việc đại sự liên quan đến phương hướng phát triển của tập đoàn. Khác với các phòng ban như hành chính, nhân sự...nơi này tiếp xúc trực tiếp với lãnh đạo cao cấp. Nhưng Tô Mạt ở đây giống như người mù chữ. Cô chỉ có thể nghe đến tên các dự án từ miệng đồng nghiệp, còn về thao tác cụ thể cô hoàn toàn không hay biết. Trong hệ thống tài liệu trên máy tính, quyền hạn được xem của cô là thấp nhất.

Quá khách khí sẽ dẫn đến xa cách và cô lập, Tô Mạt là một "lính nhảy dù" được lãnh đạo điểm danh, nhưng đồng thời là tiểu tốt không quan trọng, hơn nữa quá trình "nhảy dù" tương đối kỳ quặc, đến bản thân cô cũng khó tránh khỏi nghi ngờ, không biết cô có thể duy trì công việc "từ trên trời rơi xuống" này trong bao lâu? ("lính nhảy dù": nhờ mối quan hệ vào công ty bằng "cửa sau")

Ngẫm đi nghĩ lại, Tô Mạt cảm thấy bây giờ cô không thể đi theo con đường cũ của một nhân viên mới, nghĩa là hạ thấp bản thân, chịu khó làm chân chạy vật để lấy lòng các đồng nghiệp. Không phải cô khinh thường bọn họ, mà là cô không có nhiều thời gian, hơn nữa lá bài nằm trong tay cô lại quá kém. Nếu những người xung quanh tỏ ra lạnh nhạt với cô, cô sẽ càng lạnh nhạt với bọn họ, ít nhất không để bọn họ nhìn thấu hoàn cảnh của cô. Còn bước tiếp theo nên làm thế nào, cô chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Vài ngày sau, cuối cùng Tô Mạt cũng được phân công công việc.

Buổi chiều hôm nay diễn ra cuộc họp hội đồng quản trị mỗi quý một lần. Nhiệm vụ Tô Mạt nhận được là pha cà phê cho người tham gia cuộc họp.

Lúc cô bị gọi vào bên trong, cuộc họp đã ở giai đoạn sắp kết thúc. Ban này còn ở ngoài phòng, cô lờ mờ nghe thấy tiếng cãi nhau om tỏi trong phòng hội nghị, thậm chí tiếng người phát biểu sau to hơn người trước. Tô Mạt vừa gõ cửa, bên trong hoàn toàn im lặng.

Lần đầu tiên nói chuyện với Tô Mạt, Vương Á Nam tỏ vui vẻ: "Trợ lý Tô, đây là gì vậy?"

Tô Mạt nghĩ thầm, chẳng phải bà sai tôi đi pha cà phê hay sao? Cô đáp: "Là cà phê ạ."

Vương Á Nam cảm xúc sù, hất cằm về bên tay trái: "Cô pha cho Vương tổng của các cô là được rồi. Mấy người già như chúng tôi chỉ quen uống trà."

Tô Mạt ngẩng đầu, liền bắt gặp Vương Cự An đang ngồi ở đó nhìn cô chăm chăm. Thần sắc của anh lộ vẻ kinh ngạc và khó tin, ánh mắt vô cùng u tối. Tô Mạt đoán, tro tàn của cuộc tranh cãi vừa nãy vẫn chưa tiêu tan, bây giờ lại bị Vương Á Nam đổ thêm dầu vào lửa.

Tô Mạt bị anh chiếu tướng đến mức hơi sợ hãi. Ngập ngừng vài giây, cô đi về phía Vương Cự An, đổ cà phê vào cốc của anh.

Thời gian này Vương Cự An bận đi Canada thu xếp cho con trai, sau đó lại đi tỉnh ngoài công tác. Kể từ buổi tối ở Nam Uyển, hai người chưa gặp lại nhau. Tất nhiên anh cũng không biết chuyện Tô Mạt đi làm ở đây.

Khỏi từ ly cà phê bốc nghi ngút, Vương Cự An thu hồi ánh mắt, cười cười với cô ruột: "Cô cũng thật là...", anh hơi ngừng lại: "Tồn công sức quá."

Vương Á Nam cầm cốc uống một ngụm trà, từ tốn mở miệng: "Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho anh." Bàn tay giữ nắp cốc trà của bà vẩy vẩy về phía trước: "Các chú các bác có mặt ở đây đều chứng kiến anh trưởng thành. Lúc An Thịnh thành lập, anh mới đang học cấp hai, cây cầu mà bọn họ đi qua còn nhiều hơn đường anh đi. Tuổi trẻ khí vượng là chuyện tốt nhưng cũng có điểm không tốt, cần mức độ vừa phải. Nếu ít quá sẽ vô dụng, không thể đảm nhận trách nhiệm. Nếu quá lên, sự sắc bén bộc lộ ra bên ngoài, trong mắt không có người khác, khiến các bậc tiền bối thất vọng, không có tâm không có đức, sự nghiệp khó thành..."

Vương Cự An tựa người vào thành ghế phía sau, trả lời lấy lệ: "Vâng, cháu còn trẻ tuổi không hiểu sự đời, cô luôn nhìn xa trông rộng, suy nghĩ thấu đáo hơn. Cô dạy bảo rất đúng." Anh đảo mắt một lượt, đột ngột chuyển đề tài: "Nếu cháu không cẩn thận đắc tội người khác, chết đến nơi cũng chẳng hay..." Thấy Vương Cự An có ý xuyên tạc lời nói của bà với một vẻ thách thức, Vương Á Nam bực bội, nhưng vừa định lên tiếng, bà liền nghe thấy tiếng cười chế giễu của cháu trai bà: "Các vị ở đây đều là 'lão tướng' sống lâu trên 'sa trường', cháu không có kiến thức và kỹ thuật, cũng chẳng giỏi giang bằng ông già nhà cháu và các vị ngồi ở đây lúc còn trẻ. Những chuyện khác cháu không học nổi, nhưng cháu được di truyền tính cách thẳng thắn từ ông già nhà cháu. Cháu hành xử luôn nhằm vào sự việc chứ không nhằm vào con người, nói xong là quên ngay. Vì vậy vừa rồi có câu nào mạo phạm đến các vị ngồi ở đây, xin đừng để bụng. Các vị không đáng tức giận và hao tổn tinh thần vì một hậu bối." Anh vừa dứt lời, mọi người đều cất lời khách sáo nịnh bợ, không khí căng thẳng và tâm tư u ám của cuộc tranh cãi vừa rồi vơi đi ít nhiều.

Tô Mạt đã thu dọn xong đồ uống trà quay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng hội nghị. Cô lặng lẽ thở một hơi dài, đi đến phòng nghỉ, bỏ cốc chén vào máy rửa bát. Sau đó cô quay về vị trí, ngồi chưa ấm chỗ, cửa phòng hội nghị mở tung, thành viên hội đồng quản trị nói đùa nhau đi ra ngoài. Ngoài Vương Cự An và người thư ký ghi chép nội dung cuộc họp, các thành viên hội đồng quản trị đều là những người đàn ông trung niên tầm năm mươi. Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không còn đáng vẻ căng thẳng vừa rồi.

Tô Mạt ngồi yên ở vị trí, tiếp tục nghiên cứu điều lệ công ty, văn hóa doanh nghiệp, kỷ yếu sự kiện lớn trên máy tính. Có người đi ngang qua bàn làm việc của cô, cô vô ý thức nhướng mắt, đúng lúc người đó cũng hơi cúi đầu nhìn cô.

Vương Cự An mím môi, lông mày chau lại. Tô Mạt từ từ rời mắt đi chỗ khác, trống ngực đập thình thịch. Người khác mắc bệnh sợ độ cao, sợ không gian kín, sợ nhìn thấy máu, còn cô không muốn đối diện với ánh mắt thâm trầm của người đàn ông này. Ngay cả khi "vật đổi sao dời", bóng đen tâm lý vẫn không tan biến. Hình như cô đã đánh giá quá cao tâm lý của bản thân, lúc trước giờ thói ngang ngược trước mặt người đó, sau khi lượn một vòng lại quay về cúi đầu làm cấp dưới của người ta nên trong lòng khó tránh khỏi ừ ừ.

Tô Mạt phiền muộn cho đến hết giờ làm việc. Hôm nay, cô hẹn ăn tối cùng Tùng Dung và Mạc Úy Thanh.

Chung Thanh đã đến bệnh viện phá thai, ông cậu cũng có thể xuống giường đi lại nên bà mẹ và Chung Minh đón họ về nhà mới. Tô Mạt chẳng có việc gì làm, do đó khi Tùng Dung gọi điện mời, cô lập tức nhận lời.

Tùng Dung rất tò mò về tình hình gần đây của Tô Mạt, còn Mạc Úy Thanh không hề bận tâm, chỉ thờ ơ nghe Tùng Dung và Tô Mạt tán gẫu chuyện tổng công ty và công ty con. Bàn bên cạnh là một đôi tình nhân, cô gái còn là thiếu nữ, người đàn ông lớn hơn nhiều tuổi. Cô gái luôn miệng gọi "chú, chú", đồng thời chấm miếng hoa quả vào kem chocolate và đút cho người đàn ông.

Mạc Úy Thanh đột nhiên hạ giọng nói một câu: "Người hai mươi tuổi gọi hai mươi tám tuổi là chú, hai mươi tám tuổi cũng gọi ba mươi sáu tuổi là chú. Nếu hai mươi tuổi gặp ba mươi sáu tuổi thì nên gọi là gì?"

Tô Mạt mãi nghĩ đến Chung Thanh nên im lặng, Tùng Dung đáp: "Là ông."

Mạc Úy Thanh phì cười: "Vậy là lên giường ngủ với ông?"

Tùng Dung cất giọng vui vẻ: "Mạc Úy Thanh, cô để tâm đến cách xưng hô của người ta chứng tỏ cô già rồi. Cô lo mấy con bé trẻ ranh gọi tên nhà cô là chú, cũng tiện thể gọi cô là thím. Nếu bọn họ gọi anh ta là ông, liệu có gọi cô một tiếng 'bà' hay không?"

Mạc Úy Thanh lườm chị ta, Tùng Dung cười cười, đứng dậy đi nhà vệ sinh. Đợi Tùng Dung khuất dạng, Mạc Úy Thanh mới hừ một tiếng: "Lên mặt gì chứ? Trước đây, chị ta cũng đâu ra gì?" Cô ta rút hộp phấn từ túi xách vừa trang điểm thêm vừa lên tiếng: "Tôi kể cho chị nghe chuyện này, trước đây Tùng Dung còn chẳng bằng chị. Chị ta...chưa tốt nghiệp đại học đã cùng đàn ông bỏ nhà ra đi. Nhưng khi bụng to người ta không thừa nhận, chê chị ta già đồng thời đòi chia tay với chị ta. Vậy mà chị ta còn quyết định sinh con. Để nuôi con, chị ta từng làm bất cứ công việc gì trừ 'đứng đường', dần dần mới được như ngày hôm nay. Bây giờ chị ta còn ra vẻ ta đây trước mặt tôi. Xi, tôi chẳng thêm để ý đến chị ta."

Tô Mạt ngạc nhiên: "Tôi tưởng chị ấy ly hôn?"

Mạc Úy Thanh phì cười: "Thì chị ta nói với người khác đã từng kết hôn và ly hôn."

Tô Mạt ngẫm nghĩ: "Chắc chị ấy cũng vì con trai, không muốn nghe người khác nói con không có bố. Chị ấy cũng chẳng dễ dàng."

Mạc Úy Thanh không đáp lời. Cô đóng mạnh hộp phấn bỏ vào túi xách, nói đi quán bar ở phía trước uống rượu. Cô ta không hỏi Tô Mạt có đi cùng, một mình xách túi bỏ đi mất.

Tô Mạt cúi đầu ăn đồ, trong lòng hiểu rõ cô vừa vô tình thốt ra lời không nên nói.

***

Không bao lâu sau Tùng Dung quay về, cho biết nhìn thấy Mạc Úy Thanh chỉ một chốc lát đã quyến rũ mấy người đàn ông. Chị ta quay sang Tô Mạt: "Bây giờ cô đã rời khỏi công ty, chỉ bằng chịu khó học tập Mạc Úy Thanh, bớt nghĩ đến cảm nhận của người khác, mà nghĩ xem nên làm thế nào để đạt được mục đích, đề có thể leo cao. Nhắc đến mới nói, con bé Mạc Úy Thanh cũng ghê thật. Loại người như Thượng Thuần thú tính nhiều hơn nhân tính, xét về phương diện ngoại hình hay phong độ cũng chẳng là gì. Mạc Úy Thanh đi theo anh ta, nửa giả thời gian phòng không chiếc bóng, không danh phận đã đành còn sinh con cho anh ta. Vậy mà con bé đó vẫn không khó chịu, cứ kiếm đủ tiền rồi tính sau. Bằng không với nhan sắc của nó, có thể tìm bất cứ hạng người nào..."

Tùng Dung vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Tô Mạt ngăn người một lúc mới đáp lời: "Trên đời này có hai loại người. Một loại trong mắt chỉ có kết quả và mục đích, loại người này thật ra đơn giản và thuần túy. Loại thứ hai quá xem trọng cảm nhận của bản thân, cả đời chỉ quay quanh một chữ "tình". Tình thân, tình yêu, tình bạn, ân tình, thậm chí cả luân lý đạo đức, phương diện nào cũng không thể dứt bỏ. Đến khi nghĩ thông suốt vấn đề, đã gần đi hết cuộc đời."

Tùng Dung cười cười: "Xem ra cô có dự định chuyển thành dạng người thứ nhất. Cũng phải, bản cùng và thanh cao giống hai anh em cùng mặc chung một chiếc quần cộc, như hình với bóng." Chị vỗ vào tay Tô Mạt, ngữ khí rất khoa trương: "Cô hãy nắm chắc cơ hội. Lần này bỏ lỡ cơ hội tương lai sẽ khó kiếm lại."

Mạc Úy Thanh cầm cốc rượu đi đến, cười híp mắt hỏi: "Hai người nói chuyện gì mà say sưa thế?"

"Nói xấu cô." Tùng Dung đáp.

Tô Mạt không muốn nghe hai người phụ nữ "đá đầu" nhau nên trả lời: "Chị ấy bảo tôi học cách thể hiện sức hấp dẫn của đàn bà gì đó."

"Nữ tính phải không?" Mạc Úy Thanh lắc đầu: "Đây là chuyện đòi hỏi kỹ thuật cao, tính linh ngộ cao, phải tự mình giẫm giũa, người khác không dạy nổi đâu."

Tùng Dung nói: "Cũng chưa chắc, nếu quá tâm cơ và giả tạo, đàn ông sẽ đề phòng. Ngược lại có một số người phụ nữ, sinh ra đã có khí chất liễu yếu đào tơ, đàn ông vừa gặp đã nảy sinh lòng yêu thương và khát khao bảo vệ..."

Mạc Úy Thanh xua tay: "Quá khen, chị không cần phải lấy lòng tôi như vậy."

Tùng Dung cười ha ha: "Cần chứ, cô là đại diện tiêu biểu của phái nữ thời đại mới mà."

Bữa cơm này Tô Mạt ăn không tòi, nguyên nhân chủ yếu là không cần vội vàng. Đã từ lâu cô không thông thả tận hưởng một bữa cơm như hôm nay.

Chuyện nhà cậu đã giải quyết êm xuôi, nhưng thái độ của bà mẹ đối với Tô Mạt xuống dốc không phanh. Trong lòng Tô Mạt rất áy náy nên cô ngại không đến nhà cậu thường xuyên, chỉ liên lạc qua điện thoại với Chung Minh hỏi thăm tình hình. Nghe nói khoản tiền bồi thường đi dời nhà xưởng đã vào tài khoản của ông Chung, Tô Mạt mới yên lòng.

Thời gian qua bị các sự cố giày vò nên Tô Mạt càng có cái nhìn thoáng hơn. Cô cảm thấy có nhiều thứ chết không thể mang theo, chỉ cần người nhà sống yên ổn là được. Những ngày tháng đau khổ mệt mỏi như nước bắn bị hút vào bọt biển, mang ra ngoài phơi khô, sau đó cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Vài ngày sau, Tô Mạt bắt đầu cảm thấy chán nản. Ở công ty, cô hoàn toàn bị gạt sang một bên. Ngoài việc bị gọi vào phòng hội nghị rót cà phê, Tô Mạt nghĩ không ra cô còn có công việc gì đáng nhắc tới. Bởi vì khẩu vị của Vương Cự An tương đối khó chiều, anh lại thích làm bộ làm tịch, Tô Mạt buộc phải học thuộc lòng cách xay hạt cà phê và pha cà phê.

Nhắc đến Vương Cự An, ngoài lần đầu tiên gặp Tô Mạt ở phòng hội nghị của tổng công ty, anh có vẻ mặt hằm hằm, những lần sau đó thần sắc của anh rất thân thiện. Anh tựa hồ hưởng thụ cảnh cô bị sai khiến chạy đi chạy lại. Khi cô đưa cà phê đến, anh còn lịch sự cảm ơn. Thậm chí có một lần, một đồng nghiệp nữ khác bung cà phê tới phòng hội nghị, Vương Cự An vừa uống một ngụm liền chau mày, phê bình thẳng: "Hoi tẹ, cà phê do Tô tiểu thư pha hợp với khẩu vị của tôi hơn, bảo cô ấy pha đi."

Khi Tô Mạt mang cà phê vào phòng, Vương Cự An hài lòng mỉm cười với cô. Nụ cười của anh khiến cô toát mồ hôi lạnh. Theo phản xạ có điều kiện, Tô Mạt ngẩng đầu liếc Vương Á Nam, bắt gặp bà đang quan sát cô và Vương Cự An, Tô Mạt không khỏi luống cuống. Thời gian thử việc vẫn chưa qua một nửa, với thân phận là một "hòn đá nhỏ" để chọc tức người khác, cô đã hoàn toàn hết giá trị lợi dụng.

Buổi tối hôm đó, Tô Mạt chủ động ở lại làm thêm, bởi vì các đồng nghiệp trong phòng cũng tăng ca. Phó Lệ Lợi tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Tô Mạt: "Thật ra cô chẳng có việc gì cả, cô có thể ra về, không sao đâu."

Tô Mạt đáp: "Mọi người đều bận rộn nên tôi ở lại xem có thể giúp được gì." Nhưng không ai để ý đến cô, Phó tiểu thư cũng nhún vai bất lực rồi để mặc cô. Lần này, Tô Mạt không bận tâm đến thái độ của mọi người, bởi vì cô bị một tấm ảnh trên trang web của công ty thu hút. Đó là ảnh chụp chung

Vương Á Nam và một đồng nghiệp ở bộ phận tiêu thụ. Tầm ảnh chụp tại hội nghị mở rộng của công ty năm ngoái.

2.

Tô Mạt từng tiếp xúc với đồng nghiệp trên ảnh vài lần nhưng không mấy có ấn tượng. Cô chỉ lơ mơ nhớ anh ta họ Lý, không phải là nhân vật giỏi giang ở bộ phận bán hàng. Hình như anh ta cũng không có nhiều thâm niên làm việc.

Trước đó nhàn rỗi không có việc gì để làm nên Tô Mạt đã xem một lượt các bài báo nội bộ và bên ngoài liên quan đến công ty. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Vương Á Nam chụp hình riêng với một nhân viên không tên tuổi. Trên ảnh, hai người nở nụ cười thân thiết và vui vẻ, phăng phất không tồn tại khoảng cách địa vị. Tô Mạt dán mắt vào màn hình máy tính một lúc, cô đọc ra hai chữ "tán thưởng" từ đáng về thư thái nhàn hạ của Vương Á Nam.

Tô Mạt di chuyển con chuột, mở OA, lần theo tên họ để tìm kiếm thông tin về người đó. Tuy chỉ có thể tìm hiểu thời điểm gia nhập công ty, quê quán và chức vụ từng đảm nhiệm của đồng nghiệp họ Lý nhưng Tô Mạt cũng có thu hoạch. Lý lịch của đồng nghiệp họ Lý rất đơn giản, anh ta vào An Thịnh từ hai năm trước, là một trợ lý tiêu thụ bình thường. Kể từ sau hội nghị mở rộng cuối năm ngoái, anh ta đột nhiên thăng hai cấp, bây giờ làm chủ quản nghiệp vụ. Tô Mạt tiếp tục nghiên cứu quê quán của anh ta. Anh ta xuất thân từ một làng quê nào đó ở vùng Đông Bắc xa xôi, không hề dính dáng đến Vương gia. Ngoài ra, anh ta không thể nhờ quan hệ "bám váy đàn bà". Do đó, chắc anh ta phải có năng lực xuất chúng nên mới leo nhanh đến thế.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt cảm thấy có hứng thú. Đáng tiếc, cô không lấy được số liệu thành tích kinh doanh cá nhân của bộ phận tiêu thụ, chỉ có thể chứng thực suy đoán của cô từ góc độ khác. Cô tìm thấy một số manh mối ở diễn đàn nội bộ, sau đó lại xem qua tư liệu về cuộc họp biểu dương cuối năm. Nghiên cứu từ đầu đến cuối, Tô Mạt rút ra kết luận, thành tích kinh doanh của đồng nghiệp họ Lý cũng bình thường, miễn cưỡng trên mức trung bình, không thu hút sự chú ý của người khác.

Chuyện này đúng là ngày càng thú vị, Tô Mạt tựa người vào thành ghế ngắm nghĩ một lúc, lại tìm kiếm ghi chép có liên quan đến hội nghị mở rộng cuối năm ngoái. Những hoạt động không quan trọng đương nhiên không tồn tại vấn đề quyền hạn được mở ra xem. Sau khi xem hết nội dung, Tô Mạt tìm thấy giải thưởng duy nhất mà đồng nghiệp họ Lý giành được trong thời gian làm việc ở An Thịnh: giải nhất cá nhân hoạt động huấn luyện dã ngoại của công ty năm 200X.

Hoạt động huấn luyện dã ngoại là hoạt động tập thể, trong đó công ty nhấn mạnh và bồi dưỡng tinh thần hợp tác và giao lưu tập thể cho nhân viên. Vì vậy, quá trình huấn luyện dã ngoại không có nhiều hoạt động cá nhân. Năm ngoái, An Thịnh chỉ đưa ra một số nội dung cá nhân như bắn súng, leo vách núi và tụt dây từ trên cao xuống. Lại nhìn trang phục của Lý tiên sinh, anh ta vẫn chưa tháo mũ và dây an toàn, trên trán lấm tấm mồ hôi, chứng tỏ mới vừa kết thúc cuộc thi đấu.

Đầu óc Tô Mạt vụt qua một ý nghĩ. Cô đột nhiên nhớ đến cuộc tán gẫu với Tùng Dung tại bữa cơm ngày hôm đó.

Nhắc đến kỹ sư Vương, Tô Mạt nói người phụ nữ này đã ngoài năm mươi nhưng đáng người vẫn trắng táp, bước đi nhanh nhẹn rất có tinh thần.

Tùng Dung cười cười: "Cô không phát hiện tay phải bà ta không bình thường hay sao?" Tô Mạt ngắm nghĩ, hình như tay phải của Vương Á Nam không tự nhiên nhưng không mấy rõ rệt. Tùng Dung giải thích: "Nghe nói bà ta tuy nhiều tuổi nhưng trái tim không già cỗi, gần năm mươi vẫn thích hoạt động dã ngoại. Sau đó, bà ta bị thương ở tay trong lúc leo núi nên mới thôi." Tùng Dung thờ dãi: "Đúng là nhân vật lợi hại, chơi cũng khác người thường. Người bình thường tới độ tuổi đó nếu không tập thái cực trong công viên cũng khiêu vũ trên đường phố..."

Tô Mạt không để ý đến câu chuyện của Tùng Dung. Bây giờ liên tưởng hai sự việc, cô chợt hiểu ra vấn đề. Đóng cửa sổ trang web, trong lòng Tô Mạt dần nổi lên ý nghĩ tìm kiếm vận may. Cô bất giác dờ dẩn bên bàn làm việc hồi lâu, cho đến khi Phó Lệ Lợi lên tiếng: "Cô còn chưa về sao? Chúng tôi đi đây."

Tô Mạt vội vàng trả lời rồi nhanh chóng thu dọn đồ mới rời khỏi văn phòng. Máy đồng nghiệp đi vào thang máy, nhìn thấy Tô Mạt nhưng bọn họ không có ý đợi cô. Cửa thang máy từ từ khép lại, Tô Mạt giảm tốc độ, cũng không vội vàng đi qua bên đó. Phó Lệ Lợi ở trong thang máy do dự một hai giây, cuối cùng gờ tay chặn cửa, gọi Tô Mạt: "Vào đi, còn phải đợi khá lâu đấy."

Tô Mạt đi vào thang máy, khách sáo nói lời cảm ơn. Có lẽ quá mệt mỏi nên đối phương chẳng thèm đáp lại. Tô Mạt không để bụng, cười hỏi: "Chị Phó, gần đây nhân viên thường làm đêm, liệu công ty có tổ chức hoạt động đi du xuân gì đó để mọi người thư giãn?" Chủ nhiệm văn phòng tổng giám đốc Phó Lệ Lợi năm nay ba lăm ba sáu tuổi, tầm tuổi Tùng Dung. Tô Mạt và các đồng nghiệp đều gọi chị ta là "chị Phó."

Phó Lệ Lợi trả lời cứng nhắc: "Chắc chắn sẽ có hoạt động. Tháng sau có cuộc hội nghị mở rộng thường niên, cũng được coi là đi du xuân."

Mấy đồng nghiệp trẻ tuổi lập tức ừ ừ cho biết, hội nghị mở rộng không thể coi là du xuân mà là cuộc huấn luyện như huấn luyện bộ đội, toàn thân trắng da tróc vảy, vì vậy bọn họ thả ở nhà ngủ còn sướng hơn.

Phó Lệ Lợi mỉm cười liếc bọn họ: "Vương tổng còn chưa ra về, vẫn đang ở văn phòng đấy."

Các cô gái thề lười, cầm nín hết một lượt.

***

Ngày hôm sau, Tô Mạt đến đăng ký một câu lạc bộ leo núi, cô cho biết ngày nào cũng sẽ đến tập luyện. Huấn luyện viên cảm thấy kỳ lạ, Tô Mạt cười cười: "Tôi chỉ có thời gian một tháng, tôi buộc phải biết leo sau một tháng."

Huấn luyện viên dò xét cô từ đầu đến chân: "Với vóc dáng của cô, muốn nắm vững kỹ năng cơ bản cũng cần ít nhất ba tháng, chủ yếu do thể lực của cô

không đủ. Cô muốn rèn luyện cả kỹ năng lẫn thể lực, độ khó càng lớn hơn. Tất nhiên nếu cô chăm chỉ, có nghị lực, thử tập cũng không sao. Nếu hiệu quả tốt, chỉ cần vài tuần cũng sẽ đạt động tác tương đối chuẩn, có thể lừa người khác."

Tô Mạt nghĩ thầm: "Lấy đâu ra chuyện dễ dàng thế? Nhưng tôi không những cần nắm vững kỹ năng cơ bản còn phải trở nên thành thạo, không một chút sai sót. Bởi vì tôi không thể giờ trò lừa đảo."

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Tô Mạt đi làm về sớm, dầu sao cũng không ai quản lý cô. Cô có thật thà ở công ty cũng chẳng đạt hiệu quả, chỉ bằng hoạt động thân thể, ít nhất có lợi cho tương lai của cô. Tô Mạt chậm chạp đeo trang bị vào người. Người khác thao tác trông có vẻ tương đối dễ dàng, nhưng khi Tô Mạt làm thực tế mới biết rất khó. Bờ tường thẳng đứng so với mặt đất, giống như từ trên trời xuống địa ngục, Tô Mạt chỉ có thể nghiêng răng tập luyện.

Khi lại một lần nữa được giải cứu xuống đất, toàn thân Tô Mạt mệt mỏi rã rời. Vừa mới ngồi nghỉ một lúc, Tô Mạt nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi xách. Là Mạc Uy Thanh gọi tới: "Này, chẳng phải chị muốn tôi dạy chị sao? Đến đây cùng tôi khiêu vũ và tập yoga đi."

Tô Mạt thờ hất ra: "Tôi đang tập leo vách núi và tụt dây."

Mạc Uy Thanh cười: "Chị muốn tập luyện về nữ tính hay muốn tập ra cơ bắp đấy?"

Nghe cô ta nói vậy, Tô Mạt hơi lo lắng. Cô cúi đầu quan sát cánh tay và chân của mình nhưng không thấy cơ bắp, ngay cả bắp chân cũng không có thịt. Chỉ là chân tay cô không ngừng run lẩy bẩy, giống người gặp phải cơn gió giữa mùa đông giá lạnh. Cô đã tập luyện hai tuần mà vẫn chẳng tiến bộ, toàn thân mệt rũ ra. Lúc đi đường còn lao đảo, đôi chân như của người khác không tuân theo sự chỉ huy của bộ não cô. Tô Mạt từng bị vấp ngã hai lần khi đi giày cao gót, một lần đầu gối đập vào bậc thang đá, đến giờ vẫn còn bị bầm tím.

Tô Mạt rất sốt ruột. Huấn luyện viên đánh giá: "Bình thường thôi. Đây là kết quả của việc cô vừa sợ sệt vừa quá rã sức, vài ngày sau sẽ đỡ hơn. Cô về nhà ăn nhiều một chút để tăng cường sức lực. Còn nữa, cô đừng tập luyện mỗi ngày, cơ bắp cũng cần nghỉ ngơi."

Tô Mạt nghĩ thầm, tôi không có cơ bắp nên chẳng cần nghỉ ngơi. Buổi tối ở nhà, cô vừa ăn cơm vừa nhìn chăm chăm vào quyển lịch. Thời gian trôi qua như trôi đưa, cô chẳng còn cách nào khác ngoài ngày ngày ra sức tập luyện, dù chân khắp khiễng cô cũng phải tập ít nhất một tiếng đồng hồ.

Bắt gặp bộ dạng thảm hại của cô, huấn luyện viên không nhận được khuyến khích: "Hay là cô đổi sang môn thể thao nhẹ nhàng nào đó. Dầu sao đây cũng chỉ là trò giải trí, dù thích đến mấy cũng không thể bán mạng. Môn này không thích hợp với cô thì thôi đi."

Nếu sự việc tương tự xảy ra vào mấy năm trước, chắc Tô Mạt sẽ bỏ cuộc. Bởi lúc đó cô thích cuộc sống yên ổn, không cần kiên cường không cần độc lập cũng như thử thách bản thân. Cô chỉ chờ mong có người bảo vệ và che mưa chắn gió cho bản thân. Vì luôn ở thế bị động nên cô tự nhiên bị người khác "dắt mũi", tự nhiên từ bỏ bản thân để hòa theo người khác. Vì vậy, đối với Tô Mạt, bỏ cuộc là chuyện vô cùng dễ dàng. Vì tình yêu nên cô không chăm chỉ học hành; vì Đồng Thụy An nên rời xa bố mẹ và quê hương, vì hôn nhân nên từ bỏ nỗ lực tiến thủ, vì ham mê sự âm áp của người đàn ông cô yêu thương mà từ bỏ giới hạn và nguyên tắc của mình, vì muốn kiếm tiền lấy lại thể diện mà từ bỏ khoảng thời gian trưởng thành của con gái... Những năm tháng yếu đuối, ấu trĩ, hồ đồ hồ đồ hiện ra trước mắt Tô Mạt rõ mồn một, phảng phất mới xảy ra ngày hôm qua.

Mỗi khi hồi tưởng lại, Tô Mạt chỉ muốn cho mình một cái tát. Nhưng cô không thể ra tay, bởi cô cần bám chặt vào tảng đá ở phía trước, phải dốc hết sức lực mới có thể tiến lên một bước. Thình thoảng, Tô Mạt cũng tự hỏi bản thân, vài năm sau, vài tháng sau hay thậm chí ngày mai, khi cô quay đầu nhìn lại con đường đã đi và những việc từng làm của ngày hôm nay, liệu cô có hối hận bản thân không chín chắn như bây giờ?

Một tháng trôi qua nhanh như cơn gió thoảng. Hôm nay, Tô Mạt và các đồng nghiệp ngồi xe buýt cỡ lớn đến khu nghỉ mát. Khi tới nơi, bãi đỗ xe đã xuất hiện mấy chiếc xe buýt, mọi người lần lượt xuống xe, tất cả đều là công nhân viên của An Thịnh. Đám đàn ông đứng trò chuyện dưới ánh mặt trời, phụ nữ mang ô ra che. Thành phố Nam Chiêm bước vào tháng ba đã nóng bức, nắng như đổ lửa, không khí ẩm ướt ẩm nóng mang mùi nước biển âm thầm lan tỏa khắp nơi.

Cây cọ ở bên đường đổ bóng dài dưới ánh nắng, lá cây trông có vẻ nặng nề và xanh mướt. Hàng cây trải dài dọc lối đi tới tận cửa khách sạn. Phía xa xa là dải núi xanh biếc, tầm nhìn trong đôi mắt ngát, chỉ là nhiệt độ cao hơn trong nội thành. Tô Mạt đứng dưới bóng cây một lúc cũng không nhìn thấy Vương Á Nam và xe ô tô của bà. Thậm chí cô cũng không gặp các thành viên hội đồng quản trị khác.

Hội nghị kéo dài trong hai ngày, hoạt động huấn luyện chiếm tới một ngày rưỡi. Buổi sáng ngày thứ nhất do Phó Lê Lợi và lãnh đạo các phòng ban tự lo liệu. Mọi người ở đại sảnh uống trà nghỉ ngơi, đưa ra kiến nghị về phương hướng phát triển của công ty trong tương lai. Lãnh đạo công ty không có mặt, đám nhân viên liền phát huy tinh thần đùa giỡn. Có người nói, đề nghị tiền thưởng cuối năm ít nhất bằng nửa năm tiền lương như công ty ô tô nào đó. Có người nói, bộ phận nghiên cứu sáng chế đều là hòa thượng, cần tuyển thêm hai cô gái vào điều tiết không khí. Có đồng nghiệp nữ mạnh dạn đề nghị, cơ chế phần thưởng của hội nghị mở rộng không thể qua loa, nên đặt ra giải đặc biệt, phần thưởng là một bữa ăn riêng với Vương tổng, làm vậy sẽ càng cổ vũ tinh thần mọi người.

Mọi người vừa nghe vừa tán thưởng. Phó Lê Lợi viết hết đề nghị dính lên tấm bảng trắng, cười nói đợi khi nào lãnh đạo đến, nhất định sẽ báo cáo trung thực. Buổi sáng trôi qua trong không khí thoải mái. Buổi chiều, hoạt động huấn luyện mới chính thức bắt đầu. Công ty huấn luyện đã sớm dàn dựng sẵn, treo mấy sợi dây thừng. Đầu tiên là hoạt động cá nhân, tụt dây từ tầng cao xuống đất. Hoạt động này chia thành hai cấp bậc, cá nhân có thể lựa chọn, một là leo từ độ cao ba tầng, hai là từ độ cao mười tầng xuống đất. Tầng mười khách sạn vừa vận có một ban công lộ thiên để ngắm phong cảnh. Tô Mạt ngẩng đầu quan sát, mặt trời phản chiếu trên lan can ban công tạo thành ánh sáng trắng chói mắt.

Trong khi mọi người đổ xô đi xếp hàng bên ba tầng, người tham gia tụt dây từ tầng mười xuống đất chỉ đếm trên một bàn tay. Phòng hành chính và nhân sự đông nhân viên nữ, văn phòng tổng giám đốc có hai đàn ông, nhưng đáng tiếc đều là loại thể chất yếu ớt. Vì vậy, phần lớn nhân viên của ba bộ phận đều đứng ngoài xem trò vui.

Giám đốc phòng hành chính thấy vậy liền bảo hai nhân viên trẻ tuổi tham gia tụt dây ba tầng. Phó Lê Lợi không chịu thua kém, liền đi thuyết phục một vòng, hai nhân viên nam miễn cưỡng nói sẽ thử xem sao. Phó Lê Lợi muốn áp chế đối phương, lại động viên các nhân viên nữ dưới trưởng chị ta: “Các cô có nhìn thấy chiếc xe ô tô vừa đi vào không? Lãnh đạo đã đến rồi đấy, các cô hãy biểu hiện cho tốt, lấy chút thể diện cho phòng chúng ta.”

Chị ta vừa dứt lời, Vương Cự An đã xuống xe ô tô tiến lại gần. Bên cạnh anh là Châu Viễn Sơn và hai vị cô đồng. Vương Cự An và Châu Viễn Sơn đều mặc quần dài thể thao và áo ngắn tay. Hai người đàn ông có chiều cao tương đương, đều có khí chất riêng biệt. Khi họ đứng cùng nhau nổi bật cả một vùng.

Hai vị cô đồng lớn tuổi, chỉ ngồi dưới bóng mát xem trò náo nhiệt. Châu Viễn Sơn vừa đến liền có người kéo anh đi cổ vũ cho phòng nhân sự. Anh vốn có tính cách ôn hòa nên nhận lời ngay. Ở bên này, phó giám đốc bộ phận tiêu thụ Triệu Tường Khánh đưa cho Vương Cự An một lon bia, anh cầm lấy, ngẩng đầu uống hai hớp rồi khoanh tay quan sát đám đông ở trước tòa nhà. Tiếng ồn ào náo nhiệt lập tức lắng xuống, một số nhân viên định lười biếng cũng trở nên nghiêm chỉnh trước mặt sếp tổng.

Triệu Tường Khánh cầm chai bia đưa lên miệng, anh ta đột nhiên ngoảnh đầu về phía ban công trên tầng mười, cất giọng ngạc nhiên: “Ồi giời, cô gái của phòng ban nào thế kia, đứng mảnh thật đấy.”

Mấy người đều ngoảnh mặt về bên đó, nhìn thấy một cô gái trẻ đang đu sợi dây thừng tụt từ tầng mười xuống dưới. Động tác của cô thành thạo và bình ổn. Cô có thân hình mảnh mai, buộc tóc đuôi gà, mặc quần short màu kaki và áo phông trắng, để lộ cặp đùi thon thả.

Dưới ánh nắng rực rỡ, Vương Cự An cảm thấy có người còn chói mắt hơn cả lan can trên ban công. Anh cầm lon bia uống một ngụm, không lên tiếng.

Đến khi hình bóng đó ngày càng xuống thấp, mọi người đều quan sát kỹ lưỡng. Phó Lê Lợi cười: “Triệu tổng, đó là người của phòng chúng tôi. Thế nào, thân thủ không kém Tiểu Lý phòng anh đâu chứ?”

Triệu Tường Khánh tích cực phối hợp, để lộ thần sắc kinh ngạc: “Hóa ra là người của chủ nhiệm Phó, thảo nào khá thế, không thua kém phái mày râu một chút nào.”

Phó Lê Lợi rất hưởng thụ câu nói này. Chị ta đang định mở miệng, người xung quanh đột nhiên ồ lên một tiếng. Chị ta nhướng mắt nhìn, thấy cô gái đang treo lơ lửng trên tòa nhà dường như không cần thận dựa vào bờ tường. Sau đó, cả người lần sợi dây đều lắc lư dữ dội.

Tô Mạt biết bản thân hơi vội vàng. Trước đó, cô đã để ý đến thành tích của Tiểu Lý ở bộ phận tiêu thụ, anh ta từ tầng mười tụt xuống mất bốn mươi một giây. Tô Mạt sốt ruột nên nhất thời buông lỏng sợi dây thừng, khiến cả người trượt xuống rất nhanh. Nhưng do giữ thăng bằng không tốt, đầu gối cô đập vào bờ tường. Mặc dù có miếng bảo hộ đầu gối nhưng Tô Mạt vẫn đau đến mức đầu óc choáng váng. Cô không dám nhìn xuống dưới, nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế, giảm chậm tốc độ buông lỏng sợi dây. Cho đến khi chạm chân xuống mặt đất, tim Tô Mạt phảng phất mới quay về vị trí cũ, chỉ là hai chân cô vẫn run lẩy bẩy.

Huấn luyện viên ở bên cạnh cất cao giọng đọc kết quả: ba mươi chín giây.

Tô Mạt không khỏi kinh ngạc. Chợt thấy huấn luyện viên nháy mắt với cô, tâm trạng căng thẳng hoàn toàn tan biến, cô bất giác nở nụ cười rạng rỡ với anh ta. Tô Mạt cảm thấy may mắn là lần này không có tiết mục leo núi. Cô mới chỉ học kỹ thuật cơ bản, nếu bắt cô leo vách núi, chắc chắn không phải là đối thủ của người ta.

Vừa cời thiết bị trên người, liền có hai đồng nghiệp nữ đi tới đỡ Tô Mạt. Tô Mạt không khỏi bất ngờ trước thái độ của bọn họ, vội vàng cảm ơn, nói chỉ là vết bầm nhỏ. Mượn cớ nghỉ ngơi, cô đảo mắt tứ phía, nhưng vẫn không nhìn thấy Vương Á Nam.

Tiếp theo là tiết mục bắn cung. Tô Mạt thử cầm cung tên, phát hiện trọng lượng không nhẹ. Cô thử kéo cánh cung nhưng không kéo nổi, mũi tên nhẹ nhàng bay đi, rơi xuống giữa đường. Bên cạnh có người cười nói: “Cô đừng chỉ sử dụng lực ở cánh tay, hai vai cũng phải gắng sức.” Châu Viễn Sơn vừa nói vừa nhặt một mũi tên đặt vào cánh cung. Anh ta giương cung tên lên cao, nhẹ nhàng buông tay, mũi tên bay vút đi, bắn trúng hồng tâm.

Tô Mạt làm theo cách chỉ dẫn của anh ta, lập tức có hiệu quả, mũi tên tiến gần tám bìa một chút. Tô Mạt nhìn sang bên cạnh, đồng nghiệp nam phát huy không tồi, bọn họ tựa hồ có khả năng bẩm sinh, không ít người giương cung tên bắn trúng hồng tâm. Thấy Tô Mạt lộ vẻ thất vọng, Châu Viễn Sơn an ủi: “Không sao đâu, con người chẳng ai hoàn hảo. Tôi bắn cung giỏi hơn cô, nhưng cô tụt dây khá hơn tôi. Tôi mắc bệnh sợ độ cao, chỉ dám từ tầng ba leo xuống.”

Tô Mạt nghĩ thầm, may mà sở thích của Vương Á Nam không phải là trò bắn cung, bằng không cho dù cô tập luyện chết đi sống lại, cũng chưa chắc đạt thứ hạng cao. Đương nhiên dù cô đạt thứ hạng cao, bà ta cũng chưa chắc chứng kiến, bà ta có chứng kiến cũng chưa chắc để ý. Vì vậy mới nói, muốn đi đường tắt cần xem vận may. Nếu gặp may chỉ cần cầm đại cảnh liễu xuống đất, liễu cũng mọc um tùm. Không có vận may thì dù có ý cắt tia, hoa cũng không nở. Tô Mạt nở nụ cười tự giễu, mở miệng hỏi: “Luật sư Châu, năm nào anh cũng tham gia hoạt động này à?”

Châu Viễn Sơn cười cười: “Cũng không hẳn, tuy nhiên năm ngoái tôi có đến xem trò náo nhiệt.”

“Năm ngoái kỹ sư Vương cũng đến? Năm nay chẳng thấy bà ấy đâu cả.”

Châu Viễn Sơn ngẫm nghĩ: “Năm ngoái hình như bà ấy đến đây. Năm nay tôi không rõ bà ấy có đến hay không?”

Tô Mạt lập tức chuyển đề tài khác: “Năm ngoái hình như cũng có tiết mục bắn cung. Anh có biết ai đoạt giải nhất không?”

Châu Viễn Sơn cười: “Là ông chủ các cô chứ còn ai nữa. Anh ấy thích trò này, cả trò đĩa bay và bắn súng nữa. Bình thường anh ấy hay luyện tập.” Anh ta đưa mắt tìm kiếm, thấy Vương Cự An đang cùng hai vị cổ đồng ngồi dưới bóng cây trò chuyện. Châu Viễn Sơn trả lời: “Theo tôi thấy, hôm nay anh ấy không có hứng thú.”

Tô Mạt liếc qua bên đó, lập tức thu hồi tầm mắt. Cô nghĩ thầm, người có tiền đương nhiên muốn tập luyện thể nào thì tập luyện, muốn làm gì cũng được.

Tô Mạt và Châu Viễn Sơn trò chuyện một lúc, đầu bên kia thu dọn cung tên, hoạt động tập thể ở bên này chính thức bắt đầu. Hoạt động đầu tiên coi như làm nóng người, lượt chơi tương đối nhẹ nhàng: mỗi người tham gia phải buộc hai đầu sợi dây thừng vào hai cổ tay của mình, để sợi dây thừng, hai cánh tay và thân thể hình thành vòng tròn khép kín. Cứ hai người tạo thành một đôi, đứng đối diện nhau. Sợi dây thừng của người này quấn quanh người kia, khiến vòng tròn khép kín của hai người lồng vào nhau. Nhiệm vụ của mỗi người là gỡ sợi dây thừng buộc trên tay mình khỏi thân thể đối phương, cuối cùng hai người tách khỏi vòng tròn khép kín.

Sau khi huấn luyện viên làm mẫu, mọi người bắt đầu tìm bạn chơi cùng ở các phòng ban của mình. Bởi vì trò này phải tiếp xúc thân thể của đối phương nên mọi người đều chọn đối tượng cùng giới để tránh ngượng ngùng. Mọi người rất hăng hái, tìm mọi cách gỡ sợi dây khỏi người đối phương. Có đồng nghiệp thậm chí gấp khúc thân thể thành tư thế kỳ quái, ai ngờ càng gỡ càng dính chặt vào nhau, làm mọi người đứng xung quanh cười ồ.

Tô Mạt đang say mê theo dõi, Phó Lệ Lợi liền đến tìm cô: “Tiểu Tô, phòng chúng ta sắp bắt đầu rồi. Chân của cô không sao đấy chứ, có thể tham gia không?”

Đây là lần đầu tiên Tô Mạt thấy chị ta tỏ thái độ thân thiết với cô, cô gật đầu: “Được ạ.”

Mọi người xếp thành hàng đứng đối diện nhau, trước mặt Tô Mạt không có một ai. Phó Lệ Lợi hỏi huấn luyện viên: “Phòng chúng tôi thiếu một người, có cần điều từ phòng khác sang không?”

“Ai bảo thiếu một người?” Vương Cự An từ bóng mát đi đến.

Phó Lệ Lợi hiểu ý, lập tức cười nói: “Ồi, Vương tổng...”

Wương Cự An cũng cười: “Chủ nhiệm Phó, chị sợ tôi cản trở mọi người nên đã tôi khỏi đội ngũ văn phòng tổng giám đốc sao?”

Sắc mặt Phó Lệ Lợi cứng đờ, chị ta cười khan hai tiếng rồi bày ra bộ dạng khờ xù: “Tôi đâu dám, sếp ở đâu cũng là nhân vật linh hồn...”

Wương Cự An cười cười không đáp lời. Anh đứng trước mặt Tô Mạt, quay sang nói với huấn luyện viên: “Người đã tập trung đầy đủ, anh mau buộc dây thừng đi.”

3.

Tô Mạt tròn mắt. Vài giây trước, cô còn định giơ tay che ánh nắng, ở giây tiếp theo ánh sáng đã bị che một nửa, hình bóng ở phía đối diện đổ xuống người cô, khiến đầu óc cô văng vất. Một lúc sau, Tô Mạt mới lên tiếng: “Chân tôi vẫn hơi đau, tôi muốn nghỉ ngơi một lát.”

Wương Cự An bình thản bày ra bộ dạng khoan dung thường thấy ở một người lãnh đạo. Anh lùi lại phía sau nửa bước, cúi xuống quan sát đầu gối Tô Mạt, tựa hồ nghiên cứu vài giây mới mở miệng: “Chân cô cũng không đến nỗi, chỉ hơi sưng một chút. Vết thương nhẹ chẳng ảnh hưởng gì đến trò chơi.” Không đợi Tô Mạt lên tiếng, anh ngoảnh đầu hỏi huấn luyện viên ở bên cạnh: “Các anh đã làm công tác tư tưởng với các học viên chưa? Có nói rõ mục đích và tác dụng của hoạt động mở rộng hay không?”

Huấn luyện viên vội cất lời: “Có, có, chúng tôi đều giải thích rồi.” Anh ta nhìn Tô Mạt và các học viên: “Tôi xin nhấn mạnh một lần nữa, hoạt động huấn luyện mở rộng chủ yếu nhằm tăng cường ý thức tập thể, thử thách giới hạn của cá nhân, có tác dụng tích cực với những nhân viên suốt ngày ngồi trong văn phòng như các vị ở đây. Hoạt động này không những rèn luyện ý chí, mà còn tạo ra sự nhiệt tình đối với cuộc sống, khiến mọi người giữ trạng thái tâm lý khỏe mạnh...” Huấn luyện viên càng nói càng hăng hái, mãi vẫn không dừng lại. Vương Cự An hết sức nhẫn nại lắng nghe, còn Tô Mạt không thể tập trung sự chú ý.

“...Ví dụ như trò chơi này, có thể giúp chúng ta cải thiện quan hệ xã giao, đồng thời cho chúng ta biết, hợp tác tập thể và tự do cá nhân không mâu thuẫn, ngược lại còn bổ sung hỗ trợ cho nhau. Chỉ có hợp tác tập thể tốt, các vị mới có thể giảm bớt sự gò bó và khoảng cách giữa người với người...”

“Được rồi.” Vương Cự An cắt ngang lời huấn luyện viên, đi đến trước đám đông: “Mọi người đều nghe rõ cả rồi, huấn luyện viên giảng giải rất kỹ lưỡng. Mỗi hoạt động do công ty sắp xếp đều có mục đích rõ ràng, chính là hy vọng có thể giúp ích cho cuộc sống và công việc của các anh các chị trong tương lai. Dù sau này mọi người vì nguyên nhân nào đó rời khỏi An Thịnh, tôi cũng hy vọng các vị sẽ đem theo tinh thần “không chịu thua” vào công việc mới. Tôi mong tất cả những người có mặt ở đây, tất cả công nhân viên của An Thịnh ra ngoài xã hội đều không phải là kẻ hèn nhát, hề gặp khó khăn là lùi bước, mà trở thành nhân tài trình độ cao và có sức cạnh tranh trong xã hội.” Ngừng vài giây, anh tiếp tục lên tiếng: “Do đó, kể từ bây giờ trở đi, tôi không muốn nghe thấy bất cứ người nào xin nghỉ vì bất cứ lý do gì. Nhiệm vụ huấn luyện ngày mai sẽ càng khó khăn hơn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, tôi mong mọi người hãy trân trọng cơ hội nâng cao bản thân, rèn luyện tinh thần đồng đội.” Vương Cự An đảo mắt qua đám nhân viên, ánh mắt rất nghiêm túc: “Mọi người đã nghe rõ chưa?”

Mọi người đồng thanh trả lời: “Rõ rồi ạ.” Các cô gái trẻ đáp rất đồng thanh.

Wương Cự An phát tay, đám đông giải tán, bắt đầu bận rộn buộc dây thừng. Tô Mạt hết cách, đành đứng yên một chỗ giơ hai tay, để huấn luyện viên buộc người cô vào Vương Cự An. Cô dần hồi phục tâm trạng bình tĩnh.

Vương Cự An cúi đầu nghiên cứu sợi dây thừng trên cổ tay anh. Ánh nắng chiếu vào gương mặt nghiêng của anh, khiến anh trông tương đối điển trai. Đàn ông có gia thế, diện mạo không đến nỗi, đúng là có tư cách kiêu căng. Thảo nào các cô gái trong văn phòng suốt ngày thì thầm bàn luận về Vương Cự An, nào là anh lái xe gì, mặc quần áo nhãn hiệu gì, đi kèm kiểu cà vạt thế nào...mặc dù vài phút trước gặp anh trong thang máy, bọn họ căng thẳng đến mức không dám liếc ngang liếc dọc. Nói tóm lại, ngoại hình đẹp dễ che giấu thực chất bên trong, khiến người khác không thấy rõ ba phần hời hợt bảy phần lạnh lùng ẩn chứa trong đôi mắt của anh.

Tô Mạt cũng cúi xuống quan sát sợi dây thừng.

Vương Cự An đột nhiên ngừng đầu: “Cô thử trước đi!”

Tô Mạt ngửi thấy hơi rượu nồng nặc, cô ngoảnh mặt đi chỗ khác: “Tôi không biết.” Nhưng vừa mở miệng, cô liền hối hận, trong lòng thầm nghĩ cô nên tỏ thái độ uyển chuyển hơn. Thế là cô bổ sung một câu: “Chân tôi rất đau...” Chưa nói hết câu, Tô Mạt đã muốn đập chết mình, bởi ngữ điệu của cô quá dịu dàng mềm mại, bản thân cô cũng thấy khó nghe.

Vương Cự An liếc Tô Mạt: “Chẳng phải cô giỏi lắm hay sao? Vượt nóc băng tường cơ mà? Cô nghĩ cô là nữ hiệp à?”

Tô Mạt không lên tiếng, ngẫm nghĩ xem làm thế nào để gỡ sợi dây. Bên cạnh có hai đồng nghiệp nữ càng gỡ càng dính chặt vào nhau, bọn họ cười hí hí. Cách mấy người, Phó Lệ Lợi đang liếc về bên này, ánh mắt dừng lại ở Tô Mạt và Vương Cự An. Tô Mạt hơi nhích người ra xa, sợi dây thừng buộc cổ tay càng thắt chặt. Vương Cự An không hề bận tâm, thân nhiên kéo cô lại gần. Anh nói: “Cô xem chỗ này, dây thừng có kiểu thắt nút của nó.” Anh giơ tay kéo nhẹ thắt nút, ra hiệu: “Cô thử chui đầu qua đây xem nào.”

Tô Mạt chậm rãi chui đầu. Mặc dù cố gắng giữ khoảng cách nhưng hơi rượu phủ vào mặt cô càng nồng nặc.

Vương Cự An chinh lại vài chỗ rồi rời đi chuyển nút thắt lên xuống trước sau. Sau khi thử vài lần, anh ngồi xổm xuống: “Cô hãy quay về đằng sau, bước chân trái trước.”

Tô Mạt làm theo lời anh, không dám di chuyển bừa bãi. Cô nghiêng người bước một chân qua sợi dây, tránh xa Vương Cự An một chút rồi đợi chỉ thị tiếp theo của anh. Ai ngờ mãi vẫn không thấy Vương Cự An mở miệng, anh chỉ từ từ đứng dậy, sợi dây dịch chuyển lên phía trên theo động tác của anh, hơi lắc lư giữa hai đùi cô. Tô Mạt rất lúng túng, hai má đỏ bừng. Cô bất giác nắm chặt cổ tay Vương Cự An để ngăn cản động tác của anh.

Vương Cự An nhướn mắt nhìn cô, thần sắc ẩn hiện vẻ phóng đãng, anh nửa cười nửa không hỏi Tô Mạt: “Tôi phải suy nghĩ xem nên làm thế nào.”

Tô Mạt cứng đờ người, trông ngược đánh thình thịch. Cứ cảm tay đối phương thế này cũng không hay, cô do dự vài giây rồi thả tay. May mà đối phương chưa hoàn toàn đứng thẳng người, cứ chỉ tương đối có chừng mực. Tô Mạt nghĩ thầm, nếu anh ta lại có bất cứ hành động không nghiêm túc, cô sẽ rút chân bỏ đi, bất kể tương lai ra sao, từ nay sẽ tránh xa người đàn ông này.

Sắc mặt Vương Cự An vẫn điềm nhiên như không, anh nói: “Kiểu này không đúng, cô lại gần một chút nữa.”

Tô Mạt không nhịn được trề môi.

Vương Cự An nhìn cô: “Không ngờ cô là người mất kiên nhẫn như vậy. Cô hãy học cách động não, đừng làm ầu làm ầu.” Anh kéo sợi dây thừng xuống thấp, chờ đợi Tô Mạt. Tô Mạt ngập ngừng rồi quay người dịch chân về chỗ cũ, đứng im bất động. Trước mắt cô là vết hằn của người đàn ông, cô lập tức hóa đá, trán lấm tấm mồ hôi, sống lưng lạnh toát. Vương Cự An đứng thẳng người, nhếch miệng cười với cô: “Nóng lắm à? Chóp mũi đầy mồ hôi kìa. Hôm nay thời tiết tương đối đẹp, ít nhất cũng có con gió, đặc biệt không thấy gió nam tây bắc, chỉ có gió đông.”

Vài giây sau Tô Mạt mới hiểu ý, cô nói nhỏ: “Gió gì cũng mặc kệ, tôi chỉ làm việc tôi nên làm.”

Vương Cự An tựa hồ không nghe thấy, anh nói: “Cô xoay người đi.” Anh cúi đầu kéo sợi dây, hơi thở nóng hổi phảng phất lướt qua má và cổ Tô Mạt. Hai tay cô bị buộc vào một chỗ, đầu kia sợi dây ngày càng lỏng, chỗ thắt nút trên eo ngày càng siết chặt. Tô Mạt ngày càng không thích ứng, giống như thân thể bị cướp đoạt sự tự do, muốn bỏ chạy hay thoát thân cũng không được. Tình thế bây giờ hoàn toàn khác lúc ở công ty, ở công ty cô chỉ cần rót xong cà phê là có thể quay đầu bỏ đi. Tô Mạt cảm thấy cô sắp sụp đổ. Cô biết bản thân sớm muộn cũng phải đối mặt với Vương Cự An, nhưng không ngờ lại rơi vào thế bị động trong hoàn cảnh không quan trọng như ngày hôm nay.

Vương Cự An đột nhiên mở miệng: “Cô có biết trò chơi này tên là gì không?”

Tô Mạt không đáp lời, anh cũng không nói tiếp, chỉ vòng sợi dây thừng lên tay cô, rồi từ bên cạnh rút ra ngoài. Sợi dây rơi xuống đất, Tô Mạt không nghĩ ngợi, lập tức bước đi. Lần này không bị cản trở, Tô Mạt cúi đầu quan sát, hai sợi dây đã được tháo dỡ.

Vương Cự An vừa cời sợi dây thừng buộc ở cổ tay vừa nói: “Trong đó có bí quyết của nó. Vừa rồi cô không động não cứ làm lung tung nên tư thế rất khó coi. Tìm được phương pháp đúng đắn, tất cả sẽ trở nên dễ dàng.”

Tô Mạt kiên nhẫn nghe anh nói hết mới ném sợi dây vào thùng đạo cụ. Cô định phản bác nhưng cuối cùng chỉ nói nhỏ: “Vâng.”

Thấy Vương Cự An nhanh chóng giải quyết trò chơi, những người khác lần lượt đi đến nhờ anh chỉ giáo. Tô Mạt sợ bị gọi làm mẫu, vội vàng đi đến bóng râm uống nước. Trong lòng cô thầm nghĩ, một người đàn ông có cuộc sống riêng thối nát, mình còn có thể trông mong anh ta đứng đắn hay sao?

Lúc này, Châu Viễn Sơn đi đến, kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh Tô Mạt và mỉm cười với cô. Châu Viễn Sơn có nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, khiến người khác rất có cảm tình. Tô Mạt không nhịn được lại liếc anh ta. Cứ chỉ với ý thức này bị đối phương bắt gặp, dù trong lòng chẳng có ý nghĩ khác

nhưng cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Châu Viễn Sơn lên tiếng trước: “Không sao đâu, tôi đã quen rồi. Tiếp theo có lẽ cô sẽ nói, trông tôi rất giống người quen nào đó của cô.”

Tô Mạt phì cười: “Anh đúng là giống một người bạn của tôi, không phải ngoại hình mà khí chất và cử chỉ có nét tương đồng. Anh ấy là luật sư, rất tốt bụng, chuyên phụ trách các vụ ly hôn.”

Châu Viễn Sơn ngoảnh đầu nhìn cô: “Sau đó thì sao?”

Tô Mạt ngừng vài giây mới nói tiếp: “Anh ấy kết hôn rồi.” Nói xong, cô chợt thấy không thỏa đáng, bởi vì cô và Châu Viễn Sơn không thân thiết đến mức có thể chia sẻ tâm tình. Thế là Tô Mạt bổ sung một câu: “Bây giờ anh ấy đã có con, cuộc sống chắc rất tốt.”

Châu Viễn Sơn quả nhiên không tiếp lời, ngẩng mặt đổi mắt về phương xa. Sau đó, anh hất cằm về phía Vương Cự An, hỏi: “Cô sợ ông chủ của các cô lắm sao?”

Tô Mạt ngẩn người: “Tại sao anh hỏi vậy?”

Châu Viễn Sơn cười cười: “Tôi thấy cô vừa gỡ sợi dây thừng là bỏ chạy ngay. Thật ra sếp tổng không bao giờ gây khó dễ cho phụ nữ, ít nhất tôi chưa từng chứng kiến. Tôi cũng nghe qua chuyện xảy ra giữa hai người, bây giờ anh ấy đâu có làm gì cô, chắc sau này cũng không làm khó cô, cô đừng lo lắng quá.”

Tô Mạt giật mình. Chuyện nào? Chuyện xảy ra tối hôm đó? Sao anh ta biết được?

Châu Viễn Sơn lại nói: “Đối với nhân viên trong công ty, sếp tổng luôn có chừng mực.”

Tô Mạt càng nghe trong lòng càng mờ mịt, cô nhất thời không dám nói linh tinh, chỉ cúi đầu lắng nghe, gương mặt đỏ ửng. Cô nghĩ thầm “Rốt cuộc bao nhiêu người biết chuyện đó? Dù biết cũng không nên tùy tiện nhắc tới mới đúng. Luật sư Châu nhắc với mình là có ý gì? Sao anh ta chẳng có chừng mực, mình đã nhìn nhầm con người anh ta?”

Bất gặp thần sắc khó chịu của Tô Mạt, Châu Viễn Sơn cảm thấy hơi kỳ lạ. Để điều tiết không khí, anh ta nói đùa: “Cô yên tâm, sếp tổng không đến mức ra tay đánh lại cô.”

Tô Mạt nghĩ: “Tôi tát anh ta hai lần, rốt cuộc anh ám chỉ lần nào?” Đương nhiên cô không thể hỏi thẳng, chỉ hàm hồ đáp: “Tôi vẫn chưa hết thời gian thử việc. Rời khỏi công ty là chuyện hết sức dễ dàng, chỉ cần một câu nói của lãnh đạo.”

Châu Viễn Sơn gật đầu: “Nếu cô lo lắng chuyện này, tôi đề nghị cô hãy đi nói chuyện trực tiếp với sếp tổng. Việc dỡ nhà xưởng là ý của công ty, đơn vị xây dựng vì tiến độ công trình nên mới làm vậy. Hơn nữa, vụ em gái cô cũng không liên quan đến gia đình anh ấy, chỉ là hiểu nhầm mà thôi. Cô chủ động cúi đầu, con người sếp tổng thích thể diện, chắc sẽ không làm khó cô. Người làm công ăn lương như chúng ta luôn nhìn sắc mặt ông chủ sống qua ngày. Thẳng thắn vô tư đầu sỏ cũng tốt hơn trong lòng tồn tại khúc mắc.”

Nghe Châu Viễn Sơn nói vậy, Tô Mạt biết anh ta không rõ vụ kia nên yên lòng. Ngẫm nghĩ kỹ, cô cảm thấy lời khuyên của anh ta có lý. Trước đây cô làm việc ở công ty điện tử An Thịnh, rất ít khi gặp Vương Cự An nên cô còn có thể tỏ thái độ lạnh nhạt. Bây giờ làm chung một chỗ, cô muốn tiếp tục nhận lương từ túi người ta, còn không nể mặt người ta. Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng đến thế? Tô Mạt càng nghĩ càng cảm thấy bản thân hành động quá cảm tính.

Ngày hôm sau, đúng như Vương Cự An nói, cường độ huấn luyện nặng nề hơn hôm đầu tiên gấp nhiều lần, gồm hoạt động đi trên cọc, vượt tường, leo núi, lội nước. Nhờ trải qua một tháng tập luyện, Tô Mạt không cảm thấy tốn sức. Vương Cự An không còn gây phiền phức cho cô. Anh và Châu Viễn Sơn thay phiên nhau tham gia cùng các phòng ban nhiều nữ giới. Vương Cự An xuất hiện ở đội nào, thành tích của đội đó khá hơn nhiều.

Triệu tổng của bộ phận tiêu thụ nói đùa: “Vương tổng của chúng ta dẫn đầu một đội quân tóc dài, tôi cũng muốn thử. Các cô gái thom ngát dù sao cũng hơn đám đàn ông toàn mùi mồ hôi ở bên cạnh tôi.”

Vương Cự An nói: “Đội hình của tôi không phân biệt nam nữ, phụ nữ cũng như đàn ông. Cứ tiếp tục huấn luyện không biết chừng sẽ phát hiện ra nhân tài làm nghề tiêu thụ, xông pha chiến đấu thay đám đàn ông các anh.”

Tô Mạt ở bên cạnh âm thầm quan sát, phát hiện Vương Cự An luôn giữ khoảng cách với đồng nghiệp nữ, anh không hay nói cười, thái độ lãnh đạm lịch sự. Các cô gái trẻ đều kính sợ anh, sau lưng thường than phiền anh quá nghiêm khắc. Tô Mạt buộc phải xét lại bản thân, tại sao trước đó anh lại đối xử với cô như vậy. Có phải lời nói cử chỉ của cô khiến anh hiểu nhầm. Cộng thêm ấn tượng từ buổi tối hôm đó, nên người ta cảm thấy cô hơi hợm nông cạn có thể tùy ý chòng ghẹo?

Tô Mạt thường có thói quen tìm kiếm nguyên nhân từ bản thân trước. Ngẫm đi nghĩ lại, cô tìm ra lý do có thể thuyết phục bản thân cúi đầu nhận lỗi trước người đó.

Sau một ngày tập luyện vừa mệt mỏi vừa nóng bức, khi huấn luyện viên tuyên bố giải tán, mọi người lập tức về phòng tắm rửa và thay quần áo, sau đó nằm vật xuống giường. Nhất là các đồng nghiệp nữ không buồn đi ăn tối. Một lúc sau, Phó Lệ Lợi phải đi gõ cửa từng phòng, thông báo buổi tối có buổi tụ tập, lãnh đạo phát biểu, các phòng ban tổng kết hội nghị mở rộng, mọi người mới miễn cưỡng rời khỏi phòng.

Suốt bữa cơm tối, tâm trạng Tô Mạt không tốt lắm. Một mặt, cô vẫn chưa có đủ dũng khí cúi đầu trước Vương Cự An. Mặt khác, Vương Cự An lên tiếng khen ngợi các phòng ban, biểu dương và phát phần thưởng cho một số cá nhân hoạt động tích cực, nhưng anh không hề nhắc đến Tô Mạt. Đồng

nghiệp thuộc văn phòng tổng giám đốc xì xầm bàn tán, thắc mắc tại sao không có Tô Mạt của đội chúng ta? Biểu hiện của cô ấy cũng rất tốt còn gì?

Nếu chuyện này xảy ra với người khác, người đó cười nói vài câu coi như xong. Nhưng Tô Mạt cảm thấy đây là một điều ám chỉ: trước đây cô dám chơi tôi trước mặt nhiều người, bây giờ dù cô cố gắng đến mức nào, vùi đầu vào công việc ra sao, tôi cũng chẳng bận tâm. Hết thời gian thử việc là tôi cho cô biến.

Tô Mạt bóp trán, quyết định làm theo chỉ dẫn của Châu Viễn Sơn. Cô chỉ hy vọng người đàn ông này không thù dai như Châu Viễn Sơn nói.

Đại sảnh khách sạn rất náo nhiệt. Cả buổi tối, Tô Mạt không rời mắt khỏi Vương Cự An, cứ như chỉ cần cô không chú ý là để mất dấu của anh. Cô biết đây là cơ hội duy nhất, bởi vì ngày mai trở về công ty, một nhân viên cấp bậc thấp như cô sẽ không có cơ hội tiếp xúc với lãnh đạo cao cấp.

Thấy Vương Cự An một mình đi qua cánh cửa bên cạnh đại sảnh, Tô Mạt đợi một lúc cũng đi theo anh. Hỏi một nhân viên phục vụ, cô mới nhìn thấy Vương Cự An đang ngồi ở ghế sofa trong góc phòng hút thuốc lá. Đối diện anh còn có một người, người đó bị lá cây che khuất nên cô không nhìn rõ. Hai người đang trò chuyện, Tô Mạt đoán đối phương là Triệu Tường Khánh của bộ phận tiêu thụ nên cô chỉ còn cách ở bên cạnh chờ đợi.

Vương Cự An đột nhiên ngoảnh đầu về bên này. Nhìn thấy Tô Mạt, anh hỏi: “Có chuyện gì?”

Tô Mạt không muốn để người khác bắt gặp nên hơi do dự. Đến khi tiến lại gần, cô giật mình khi thấy người ngồi bên cạnh bồn cây cảnh chính là Vương Tư Ngụy, người lâu ngày không lộ diện.

Vương Tư Ngụy hơi dờ ra khi thấy Tô Mạt. Anh ta bắt gác dò xét cô một lượt, rồi quay đầu mỉm cười với anh trai.

Tô Mạt hiểu hàm nghĩa của nụ cười đó. Trong lòng cô vừa xấu hổ vừa tức giận, bây giờ cô rơi vào tình thế đi cũng dờ ở lại cũng dờ.

Vương Cự An không bận tâm đến Vương Tư Ngụy, chỉ nhìn Tô Mạt chằm chằm, nhưng không tiếp tục mở miệng truy vấn.

Tô Mạt đứng yên tại chỗ cúi thấp đầu, một lúc sau mới nói: “Vương tổng, không biết tôi có làm phiền anh. Bây giờ tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Vương Cự An búng tàn thuốc lá vào cái gạt tàn: “Nếu liên quan đến công việc, cô hãy tìm lãnh đạo trực tiếp của cô.”

Vương Tư Ngụy lại ngoảnh đầu nhìn Tô Mạt, mỉm cười: “Anh đừng nghiêm túc quá, khiến người ta sợ hãi bỏ chạy mất bây giờ.”

Vương Cự An không thay đổi sắc mặt. Thấy Tô Mạt không nhúc nhích, anh lại lên tiếng: “Nếu không liên quan đến công việc, hai chúng ta có chuyện gì để nói?”

Vương Tư Ngụy không nhịn nổi, bật cười thành tiếng.

Tô Mạt đỏ mặt, trong lòng rất sốt ruột, nhưng cô chỉ có thể chửi thầm, ngoài miệng vẫn nhỏ nhẹ: “Vương tổng, bây giờ tôi có chuyện riêng muốn nói với anh. Xin hỏi anh có rảnh không?”

Vương Cự An lại liếc Tô Mạt rồi quay sang dặn dò em trai: “Chú đi đi, những việc cần nói tôi đều nói cả rồi, chú hãy tự mình suy nghĩ kỹ lưỡng.”

Vương Tư Ngụy không mấy tình nguyện nhưng vẫn đứng dậy. Lúc đi qua Tô Mạt, anh ta hỏi: “Vị tiểu thư này tên là gì nhỉ? Tôi quên mất rồi, cô ngồi đi, cứ nói chuyện từ từ, tôi không làm phiền.”

Tô Mạt đan mười đầu ngón tay vào nhau, cúi thấp đầu.

Vương Tư Ngụy lại quay sang anh trai: “Nơi này phong thủy tốt, may mà lúc đó mua được chỗ ngon. Em sẽ ở đây đến bữa nửa tháng, đóng cửa suy nghĩ về những lời dạy bảo của anh.”

Vương Cự An hừ một tiếng: “Tùy chú.” Đợi em trai đi xa, anh nhưống mắt nhìn Tô Mạt. Anh cũng không bảo cô ngồi xuống mà chờ cô mở miệng.

Tô Mạt hít một hơi sâu, cúi xuống nhìn mũi giày Vương Cự An: “Chuyện của em họ tôi, lần trước do tôi chưa làm rõ vấn đề đã nhất thời hồ đồ...Tôi xin lỗi vì sự kích động của tôi.”

“Nhà xưởng của cậu cô đứng là do tôi sai người phá bỏ.” Vương Cự An nói.

Tô Mạt cắn môi không đáp lời, Vương Cự An hỏi: “Cô nói xong rồi?”

Tô Mạt nỗ lực sắp xếp ngôn từ, vài giây sau mới lên tiếng: “Tôi rất cảm kích cũng rất vui mừng lại một lần nữa gia nhập An Thịnh. Tôi sẽ quý trọng cơ hội này, nỗ lực làm việc. Tôi hy vọng...anh đừng để bụng những chuyện không vui trước kia, là tôi không hiểu chuyện...”

Vương Cự An lười nhác cắt ngang lời cô: “Chuyện trước kia? Chúng ta còn có chuyện gì?”

Đầu óc Tô Mạt lúng búng, cô không dám mở miệng.

Vương Cự An chuyển sang đề tài khác: “Không phải cô không hiểu chuyện, chỉ là nhiều lúc cô hay làm quá lên.” Anh giở mẫu thuốc vào gạt tàn: “Vậy đi, tôi chỉ cho cô một chiêu. Làm việc gì cũng vừa vừa thôi, đừng gắng sức quá. Một khi cố tận lực quá sẽ khó tránh khỏi sơ suất. Người khác không nói, là

muốn chờ xem trò vui. Người đầu tiên khen phụ nữ đẹp như hoa là nhân tài, đến người thứ hai là kẻ tầm thường. Người tiếp theo còn dùng chiêu này đều là ngu ngốc. Những việc người ta đã từng làm cô còn học theo, thì đúng là chẳng có sáng tạo gì cả.”

Tô Mạt cảm thấy tâm tư của người đàn ông trước mặt biến hóa vô thường. Cô không biết câu tiếp theo của anh là gì. Mặc dù nghi hoặc nhưng trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm.

Vương Cự An đứng dậy: “Cô đã hiểu chưa?”

Tô Mạt vội vàng gật đầu, đứng tránh sang một bên để nhường lối cho anh. Trong lòng cô khắp khởi mừng thầm vì cuối cùng vụ này cũng kết thúc. Ai ngờ người đàn ông không thêm quay đầu, nhẹ nhàng buông một câu: “Tôi ở phòng 1024, tối nay cô hãy lên phòng tôi.”

4.

Tô Mạt ít ra cũng sống trên đời hơn hai mươi năm, là người phụ nữ có gia đình, lại lăn lộn ngoài xã hội hơn hai năm, cô tuyệt đối không cho rằng câu nói cuối cùng của Vương Cự An có nghĩa là: tối nay cô lên phòng tìm tôi, tôi sẽ giảng đạo lý, dạy cô cách sống, cùng lắm chúng ta buông màn trùm chăn nói chuyện suông. Theo bản năng, cô lập tức thốt ra hai từ: “Không được.”

Vương Cự An quả nhiên quay đầu nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt không thể né tránh ánh mắt của anh, cô hạ giọng giải thích: “Vương tiên sinh, anh là người công tư phân minh, tôi nghĩ vừa rồi chắc anh hiểu nhầm ý của tôi. Bố mẹ và con gái tôi mỗi tháng đều đợi tôi gửi tiền về nhà, con tôi phải đi học, bố mẹ tôi phải trả góp tiền nhà, tôi ở đây không thể thất nghiệp. Trước kia tôi không cố gắng nên lý lịch tương đối tầm thường, ra ngoài chỉ có thể tìm công việc cao không với tới thấp không thông. Vì vậy, tôi rất hy vọng có cơ hội tiếp tục làm việc ở An Thịnh. Tôi mong bản thân tôi làm tốt công việc chứ không phải là...”

Vương Cự An cắt ngang lời cô: “Cô muốn ở lại cũng không thành vấn đề, chúng tôi hoan nghênh tất cả những người có năng lực. Vậy xin hỏi Tô tiểu thư, cô có tài cán xuất chúng gì khiến mọi người tâm phục khẩu phục? Tôi cũng nói thẳng cho cô biết, trong công ty không phải ai cũng thích vô duyên vô cớ nhét người vào một vị trí như bà già đó. Chỉ riêng điểm này, cô ở lại sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty. Doanh nghiệp nào cũng có quy tắc của doanh nghiệp đó...” Anh tiến lại gần cúi đầu nhìn Tô Mạt: “Không có năng lực tại sao còn cố sống cố chết đòi leo cao?”

Tô Mạt đương nhiên hiểu ý Vương Cự An. Tuy nhiên, cô không có cách nào phản bác từng câu nói của anh, đặc biệt là câu chốt tai cuối cùng.

Vương Cự An tiếp tục: “Cô có biết loại nhân viên nào khiến ông chủ đau đầu nhất không? Chính là loại như cô, suy nghĩ tương đối sắc sảo nhưng không có năng lực.” Anh đột nhiên nghiêm giọng: “Ngẩng đầu lên!”

Tô Mạt chỉ hơi ngẹn mặt nhìn anh. Cô biết bộ dạng của cô lúc này chẳng ra sao, nỗi ám ức tụ tập ở đầu mày cuối mắt không được giải phóng. Đối phương bắt gặp chắc chắn sẽ chê cười cô.

Vương Cự An thấy viên mắt của người phụ nữ đỏ hoe, chớp mũi cũng đỏ ửng, lồng ngực phập phồng. Anh bất giác cất giọng nhẹ nhàng: “Khóc gì chứ, tôi đâu có nặng lời.”

Tô Mạt mím môi, mãi mới lên tiếng: “Tôi không khóc.”

Vương Cự An nhìn cô chăm chú, không tiếp tục mở miệng. Cả hai trầm mặc một lúc, một người đột ngột xuất hiện phá vỡ bầu không khí ngưng ngập. Triệu Tường Khánh của phòng tiêu thụ tiến lại gần, tươi cười kéo cánh tay Vương Cự An: “Sếp, tôi đi tìm anh khắp nơi, mọi người đang chờ kính rượu anh kia kìa. Anh mau ra ngoài đi, chúng ta hiếm có dịp náo nhiệt một trận.”

Lúc này, Vương Cự An mới từ từ thu hồi ánh mắt. Anh định nói câu gì đó nhưng cuối cùng không mở miệng mà quay sang Triệu Tường Khánh: “Đi thôi.”

Cùng Lão Triệu đi vào còn có trợ lý của anh ta, một cô gái tầm hai tư hai lăm tuổi, trông hơi quen quen. Hai lãnh đạo vừa đi khỏi, cô ta liền khoác tay Tô Mạt, hỏi nhỏ: “Chị Tô, có phải vừa rồi chị bị sếp trách mắng?” Cô ta đảo mắt: “Bọn em từ xa đã thấy, rốt cuộc là vì chuyện gì thế?”

Tô Mạt trả lời: “Không có gì, vừa rồi chị định trốn lên tầng trên nghỉ ngơi, tình cờ bị sếp bắt gặp.”

“Chỉ có thể thôi sao?” Cô gái không che giấu nỗi thất vọng: “Không sao đâu, đến Lão Triệu cũng từng bị Vương tổng trách mắng nặng lời. Tuy nhiên... em chưa từng chứng kiến sếp tổng mắng phụ nữ bao giờ.”

Lần này, Tô Mạt thật sự muốn về phòng nghỉ ngơi nhưng lại bị cô gái kéo về đại sảnh. Xung quanh vô cùng náo nhiệt, cô ngồi xuống vị trí của mình, cảm ly rượu trước mặt ngira cổ uống một ngụm lớn. Cô nhủ thầm: “Mình đã không có năng lực, hệ gặp chuyện là hết yêu cầu này đến yêu cầu khác, có trách thì chỉ trách bản thân không tiến bộ”. Nghĩ đến đây, cô lại cảm cốc rượu tu cạn. Chát còn chui vào cổ họng cay xè, nhưng trong lòng Tô Mạt dễ chịu hơn nhiều. Cô vừa ăn vừa uống rượu, lại nghĩ thầm: “Lên giường thì chê người ta thấp hèn, không chịu lên giường thì nói người ta làm bộ làm tịch còn thích leo cao. Đàn ông thôi tha chết hết đi.” Cô lại uống thêm một ly, trong lòng tràn đầy nộ khí: “Đợi hôm nào mình có khả năng, mình sẽ chơi lại bọn họ. Mình sẽ bóp chết từng người.”

Tô Mạt nghiêng răng bóp ly rượu. Cô bất giác gượng cười, hy vọng lúc nào cũng tươi đẹp nhưng tương lai mờ mịt. Cô chán nản cúi đầu, tựa vào thành ghế thần thờ nhìn khăn trải bàn trắng như tuyết trước mặt.

“Tiểu Tô.” Phó Lệ Lợi đi đến vỗ vai Tô Mạt: “Cô không sao đấy chứ? Uống nhiều rồi à?”

Tô Mạt lắc đầu: “Tôi không sao.” Mặt cô nóng bừng nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Phó Lệ Lợi tỏ ra quan tâm Tô Mạt: “Sao mặt cô đỏ thế? Đây là rượu vang pha lẫn rượu trắng nồng độ cao đấy. Cô thật sự không sao đấy chứ?”

Tô Mạt cười cười: “Thảo nào tôi thấy cay xè. Chị Phó, tôi vẫn ổn mà.”

Ở đầu bên này, Triệu Tường Khánh đã uống hết một lượt. Anh ta là người giỏi tạo không khí, uống rượu với ai cũng tự xưng anh em rất thân thiết. Chẳng bao lâu sau, anh ta đi đến bên Phó Lệ Lợi. Hai người chạm cốc, Triệu Tường Khánh uống một hơi hết ly rượu, Phó Lệ Lợi chỉ nhấp môi lấy lệ. Từ trước đến nay, Triệu Tường Khánh không bao giờ làm khó phụ nữ, liếc thấy Tô Mạt nhâm nhi một mình, anh ta cười hi hi: “Chủ nhiệm Phó, không ngờ cấp dưới của chị cũng có người biết uống rượu. Sau này ra ngoài bàn chuyện làm ăn, phiền chị cho tôi mượn tạm cô ấy.”

Phó Lệ Lợi trả lời: “Triệu tổng, đầu phải anh muốn mượn là có thể mượn, cần hỏi xem người ta có đồng ý không.”

Triệu Tường Khánh tất nhiên hiểu ý: “Lẽ dĩ nhiên, nhân tài do kỹ sư Vương đích thân mời về công ty, tôi không thể thất lễ.” Nói xong, anh ta cầm chai rượu trắng rót đầy cốc của mình và của Tô Mạt: “Tiểu Tô, lần đầu xa lạ lần sau thân quen, cô đừng coi tôi như người ngoài. Chúng ta cũng đều vì công ty cả, công ty tốt mọi người cũng sẽ tốt.”

Tô Mạt vội đứng dậy, tay cầm ly rượu. Cô cố ý để ly rượu thấp hơn của đối phương nhưng Lão Triệu nhẹ nhàng giơ tay để miệng cốc của cô ngang bằng anh ta. Lúc này, anh ta mới chạm ly: “Cô đừng khách sáo.” Nói xong anh ta uống cạn ly rượu, sau đó đặt úp miệng cốc xuống bàn.

Tô Mạt biết ý, chỉ còn cách uống hết ly rượu. Rượu cay đến mức cổ họng cô bỏng rát, nhưng cô cố nhịn không ho ra tiếng. Cuối cùng, cô cũng đặt úp miệng cốc xuống mặt bàn.

Triệu Tường Khánh cười ha hả: “Không tồi, về phương diện này Tiểu Tô có phong độ của kỹ sư Vương hồi còn trẻ, chả trách bà ấy coi trọng cô.” Anh ta vừa nói xong liền bị bàn bên cạnh mời đi uống rượu.

Phó Lệ Lợi kéo Tô Mạt ngồi xuống: “Tư lượng của cô tốt đến mức cũng đừng độ sức với bọn họ. Những người xuất thân từ nghề tiêu thụ đều là cao thủ uống rượu.”

“Kỹ sư Vương cũng biết uống rượu sao?” Tô Mạt hỏi.

Phó Lệ Lợi đáp: “Có ông chủ bà chủ nào chưa từng đi tiếp thị sản phẩm của mình? Làm nghề tiêu thụ kiểu gì cũng phải dính đến rượu. Bây giờ kỹ sư Vương đã có tuổi nên mới không uống. Nghe nói trước kia bà có thể chuốc say một bàn đàn ông ấy chứ.”

Tô Mạt “ờ” một tiếng, cúi đầu ăn thức ăn. Một lúc sau, điện thoại di động của cô rung nhẹ, cô lấy ra xem, là tin nhắn Châu Viễn Sơn gửi đến: “Có phải kiến nghị của tôi không hữu hiệu?”

Tô Mạt ngó xung quanh, thấy Châu Viễn Sơn ngồi cách mấy bàn, đang cầm cúi nghịch điện thoại. Cô lập tức nhấn lại: “Vâng, ý kiến quá tệt.”

Châu Viễn Sơn lập tức ngừng đầu mím cười với Tô Mạt, sắc mặt của anh rất ôn hòa, pha lẫn áy náy.

Lúc này, Tô Mạt mới thật sự cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cô rất ít khi uống rượu, cũng chưa bao giờ uống liên tục như ngày hôm nay. Trước đây, lúc tình cảm giữa cô và Đồng Thụy An còn tốt đẹp, buổi tối rảnh rỗi hai người bày ra trò uống rượu vang nghe nhạc. Lúc đó cô uống rất tùy ý, bây giờ hồi tưởng mới thấy chua chát. Uống đến cuối cùng, Đồng Thụy An không thể kiềm chế, bê cô lên giường lăn lộn. Cô mang thai con gái Thanh Tuyền vào lúc đó.

Điện thoại lại có tin nhắn, Châu Viễn Sơn hỏi: “Một khi cuộc sống ở đây không như ý, tại sao cô không về nhà?”

Tô Mạt nhìn chằm chằm vào hai chữ “về nhà”. Cô chằm chằm gõ chữ, ngập ngừng một lúc mới gửi tin nhắn: “Bố mẹ tôi luôn cho rằng tôi sống ở đây rất tốt. Nếu tôi về nhà, không biết họ buồn đến mức nào?”

“Cô chỉ báo tin vui, không báo tin xấu về nhà sao?”

“Tôi không muốn khiến bố mẹ thất vọng.”

Đầu bên kia mãi vẫn không trả lời, Tô Mạt không nhịn được gửi một dấu hỏi.

Ở giây tiếp theo, cô liền nghe thấy tiếng báo tin nhắn: “Trước kia cũng có một người rất thất vọng về tôi, tôi còn giả bộ chẳng thèm để bụng. Bây giờ nghĩ lại mới thấy lúc đó tôi vô cùng ngốc nghếch.”

Tô Mạt viết: “Chắc chắn là phụ nữ.”

Châu Viễn Sơn trả lời bằng một mặt cười.

Tô Mạt đoán anh ta sẽ không tiết lộ thêm, thế là cô chào tạm biệt, về phòng nghỉ ngơi.

Xe buýt đến trưa mới về tới thành phố. Bởi vì hôm nay là chủ nhật không cần đi công ty, mọi người đều về nhà nghỉ ngơi.

Tô Mạt mua bánh và hoa quả đi thăm cậu, đồng thời rút ít tiền đưa cho bà mẹ. Chung Thanh vẫn ở nhà tĩnh dưỡng chứ chưa đi học trở lại. Cô bé nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Nghe chuyện em họ, Tô Mạt càng tự trách bản thân.

Bà mẹ vẫn lạnh nhạt với Tô Mạt như thường lệ. Nhưng khi nhắc đến Chung Thanh, bà đau lòng nói: “Còn mấy tháng nữa là đến kỳ thi đại học, bây giờ con bé vẫn không muốn học hành. Chỉ bằng lúc đầu cứ để nó sinh con cho nhà kia, dù sao người ta cũng có tiền...”

Ông Chung nghe thấy liền ném cây gậy vào bà mẹ. Sức khỏe của ông dần hồi phục nhưng tính tình ngày càng khó chịu.

Tô Mạt gõ cửa phòng Chung Thanh, định vào nói chuyện với em gái. Bên trong không có người trả lời, cô liền đẩy cửa đi vào, thấy Chung Thanh nằm úp sấp trên mặt bàn, tay vẫn cầm chiếc điện thoại iphone Thượng Thuận mua cho cô bé. Trên bàn để đầy sách và đề thi. Tô Mạt sờ đầu em gái, liền bị cô né tránh. Tô Mạt khó nhọc mở miệng: “Thanh Thanh, em đừng như vậy, mọi chuyện đã qua rồi, em hãy nhìn về phía trước.”

Một lúc sau, Chung Thanh mới mở miệng: “Đối với chị mà nói, mọi chuyện đã qua, nhưng đối với em không phải vậy...” Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tô Mạt: “Có một việc em muốn hỏi chị từ lâu. Tại sao lúc đó Thượng Thuận bắt chị ở lại?”

Tô Mạt ngăn người: “Anh ta có sở thích si nhục người khác. Chắc em cũng biết anh ta đã có vợ con, chắc em cũng biết anh ta nằm thê bảy thiếp ở bên ngoài. Em có biết anh ta nuôi bao nhiêu đàn bà không? Loại người như anh ta không hề có quan niệm đạo đức.”

Chung Thanh lắc đầu: “Không phải. Tại sao anh ấy không giữ chị gái em mà chỉ giữ chị. Anh ấy đã nhìn trúng chị, anh ấy thích chị, trước đây hai người từng quen nhau đúng không? Anh ấy từng giúp đỡ chị, kết quả chị đá anh ấy. Anh ấy vì muốn trả thù chị nên mới đụng đến em? Chị đừng tưởng em không biết gì cả.”

Tô Mạt không nhịn được, cất cao giọng: “Đó gọi là thích sao? Loại đàn ông này muốn gì được nấy, có hứng thú là muốn ném thử, hết hứng thú là ném đi như rác rưởi. Đó gọi là thích sao? Đó là si nhục người khác. Đối phương không phải là Chung Thanh, không là chị, thì cũng sẽ là người khác, chỉ thay cái tên mà thôi.”

Chung Thanh đột nhiên khóc nức nở: “Chị, em cảm thấy cuộc đời em coi như xong. Em thật sự xong đời rồi, em không dám đi trường học. Em sợ bị người khác chỉ chò... Chị, em phải làm thế nào bây giờ?”

Tô Mạt chua xót trong lòng, cô vội ôm em gái: “Thanh Thanh, bây giờ em vẫn còn trẻ lắm, cuộc đời còn rất dài. Người trẻ tuổi phạm sai lầm, thượng đế sẽ tha thứ hết, bởi vì họ có nhiều thời gian để sửa chữa lỗi lầm. Trước đây em nói chị ngốc nghếch. Em nói rất đúng, thời trẻ tuổi chị không hiểu biết nên đi đường vòng. Chị lớn hơn em mười tuổi nhưng vẫn đang từ từ trưởng thành. Tuy nhiên có một điểm chị luôn ghi nhớ, sai lầm mắc phải năm mười bảy tuổi, đến năm hai mươi bảy tuổi không thể tái phạm. Tuổi tác càng lớn, cơ hội làm lại từ đầu càng mờ nhạt, cuối cùng chỉ có thể vật vờ qua ngày đoạn tháng. Thanh Thanh, em cam tâm sống hồ đồ một đời như vậy sao?”

Chung Thanh dần nín khóc. Cô gơ tay lau nước mắt, chậm rãi trả lời: “Đúng, em không cam lòng.”

Chạng vạng tối, Tô Mạt rời khỏi nhà cậu, tâm trạng cô hơi sa sút. Nghĩ đến cảnh ngộ của bản thân trong mấy năm qua, trong lòng cô rất ảm đạm. Tô Mạt đi mua mấy chai rượu vang, rượu trắng và bia. Cô về nhà nấu bữa tối, sau đó cô vừa ăn vừa uống rượu, uống đến lúc đầu óc vẩn vơ.

Tô Mạt muốn tìm người nói chuyện. Cô cầm điện thoại giờ một lượt, Tùng Dung, Mạc Úy Thanh, Châu Viễn Sơn... Châu Viễn Sơn.

Tô Mạt ngần ngừ rồi bấm số điện thoại, nhưng cuối cùng cô không gọi đi mà ném máy di động sang một bên, úp đầu nằm ngủ.

Vài ngày sau, Tô Mạt lại một mình uống rượu ở nhà.

Đầu tiên, cô uống hỗn hợp rượu trắng và rượu vang. Sau đó, cô uống rượu trắng năm mươi độ, tiếp theo là rượu xái năm mươi lăm độ. Thành thạo, cô còn thử loại rượu mạnh sáu mươi độ, cay đến mức nước mắt chảy giàn giụa. Dần dần, Tô Mạt tự tổng kết quy tắc, trước khi uống rượu nhất định phải ăn chút cơm hoặc uống sữa. Trong quá trình uống rượu cần uống thêm nhiều nước để giảm bớt nồng độ cồn. Nếu uống đến mức buồn nôn cũng không được cố nhịn. Có mấy lần Tô Mạt khó chịu, nôn ra mật xanh mật vàng. Nôn xong cô ăn chút đồ làm bằng bột mì, nghỉ ngơi một lúc lại có thể uống tiếp. Dần dần, tư lượng của cô tăng lên rõ rệt.

Chỉ là ngày hôm sau thức dậy, đầu Tô Mạt đau như búa bổ. Tô Mạt tìm người hỏi bài thuốc, đến nhà thuốc đông y mua ít rễ sắn và cành long não. Buổi tối cô ở nhà đun nhỏ lửa, hôm sau đi làm bỏ vào bình giữ nhiệt mang đến công ty uống thay nước mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

5.

Mấy ngày gần đây, Phó Lê Lợi tỏ ra nhiệt tình với Tô Mạt, bắt đầu kêu cô sắp xếp hồ sơ liên quan đến công việc. Cho tới lúc này, Tô Mạt mới ném trái mìn vị bạn rạn.

Gần hết giờ làm, bộ phận kinh doanh nói tối nay có bữa cơm khách nhưng thiếu người, muốn mượn hai người của văn phòng tổng giám đốc.

Phòng kinh doanh đều là nhân viên nam, thường chạy đến tìm Phó Lê Lợi mượn người. Nhưng nếu không phải dự án lớn, Phó Lê Lợi cũng chẳng thèm bận tâm. Lúc tâm trạng không tốt, chị ta cũng không nhận lời. Hơn nữa, những bữa cơm bàn chuyện làm ăn đều có không khí ngột ngạt, lại chiếm mất thời gian nghỉ ngơi nên chẳng nhân viên nữ nào chịu tham gia. Thậm chí có đồng nghiệp đưa ra kiến nghị, chỉ bằng công ty chúng ta học tập ông chủ than nào đó, lập ra bộ phận PR, kéo mấy cô sinh viên trường nghệ thuật và trường nhạc biết chơi bồi cùng đi hầu rượu, không biết chừng sẽ đánh đâu thắng

đó. Làm vậy, các đồng nghiệp của phòng kinh doanh sẽ nhẹ nhõm hơn

Thấy cấp dưới có vẻ xem thường bộ phận kinh doanh, Phó Lê Lợi lập tức quở trách: “Đừng ăn nói vớ vẩn, tập thể phòng kinh doanh của công ty chúng ta có tiếng giỏi giang trong ngành.”

Triệu Tường Khánh cười ha ha: “Đúng rồi, An Thịnh không phải lập nghiệp từ nghề đào than, sếp tổng của chúng ta cũng không phải là nhà giàu mới nổi, không thể chơi mấy chiêu tà môn đó. Chúng tôi đâu cần dựa vào việc hầu rượu để kiếm hợp đồng. Do chúng tôi thấy các cô ở văn phòng tổng giám đốc đều là tinh anh, đều biết ăn nói nên mới nhờ vả.”

Phó Lê Lợi rất hưởng thụ câu này. Hơn nữa lãnh đạo cũng đã thông báo trước, yêu cầu các phòng ban tích cực phối hợp, để sớm hoàn thành dự án. Thế là chị ta động viên hai cấp dưới có ngoại hình nổi bật. Ai ngờ một trong hai cô gái tìm mọi cơ hội thoái thác. Triệu Tường Khánh mất hết kiên nhẫn, chỉ tay vào Tô Mạt đang ngồi ở bàn làm việc: “Còn một người, Tiểu Tô, cô cùng đi đi.”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Phó Lê Lợi, thấy chị ta không có ý ngăn cản, cô mới gật đầu đồng ý.

Trên đường đi, Triệu Tường Khánh trò chuyện với Tô Mạt, nói đám khách hàng này không dễ thương lượng nên mới cần một hai đồng nghiệp nữ để điều tiết không khí. Anh ta dặn dò Tô Mạt có thể tránh uống rượu thì đừng uống, bởi một khi uống vào sẽ rất khó thoát thân. Tô Mạt lập tức vâng ạ. Đến nhà hàng, cô và đồng nghiệp nữ quả nhiên nghiêm chỉnh như vật trang trí, chỉ rót rượu và thỉnh thoảng nói một hai câu với đối phương.

Trong đám khách hàng có một cô gái trẻ tuổi, là người chủ trì một chương trình truyền hình nào đó. Cô gái này thật sự biết cách tạo không khí, cô ta hết khuyến người này uống ít rượu lại uống giao bôi với người khác, khiến cả phòng ăn náo nhiệt vui vẻ trong khi cô ta chẳng uống là bao. Triệu Tường Khánh thấy vậy ngoảnh đầu nói đùa với Tô Mạt và đồng nghiệp nữ: “Hai cô nhỏ nhẹ quá đấy, nhìn người ta kia kia.”

Sau đó có một khách hàng đứng dậy mời rượu, Tô Mạt và đồng nghiệp nữ chỉ nhấp một ngụm. Nhìn gương mặt thanh tú ửng hồng của Tô Mạt, đối phương cười nói: “Trước đây tôi từng gặp người uống một hợp rượu cũng đỏ mặt, nhưng tửu lượng rất khá.” Nói xong, anh ta bắt hai người phụ nữ uống hết.

Đồng nghiệp nữ nói thế nào cũng không chịu uống, cuối cùng Lão Triệu phải uống thay cô ta. Đến lượt Tô Mạt, cô thấy thời gian không còn sớm, đồ ăn cũng đã đánh chén tương đối, mọi người ở xung quanh có vẻ say sưa, cô không do dự uống cạn ly rượu. Tiếp theo, tất cả mọi người đều nhắm vào Tô Mạt. Nhưng Tô Mạt khéo léo uống thêm nhiều nước, đi nhà vệ sinh hai lần, hoặc nhân lúc bọn họ không chú ý nhỏ rượu vào khăn tay. Cô biết rõ tửu lượng của cô chỉ ở mức trên trung bình, được cái chọn đúng thời cơ, tới lúc cô uống xả láng, những người khác đã say túy lúy nên cô mới miễn cưỡng “vượt qua cửa ải”.

Trước đó, Triệu Tường Khánh còn hơi lo lắng, nhưng thấy Tô Mạt hành xử đúng mực. Tuy hai má đỏ hây hây nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo, anh ta bất giác cười ngạo miệng, đưa Tô Mạt đi chúc rượu một vòng. Đối phương vui vẻ ca ngợi Tô Mạt là “vũ khí bí mật” của Triệu tổng.

Trong lòng Tô Mạt hơi đắc ý, cô cảm thấy tửu lượng của mình cũng không tệ. Đến lúc ra về, dù bước đi của Tô Mạt vẫn vững vàng nhưng Lão Triệu không yên tâm, anh ta bận tiễn khách nên bảo trợ lý và đồng nghiệp nữ đưa cô về nhà. Lúc lên xe, Tô Mạt hơi buồn ngủ, cô nghĩ bây giờ đã muộn nên buồn ngủ cũng bình thường. Đến khi xuống ô tô, cô mới cảm thấy bản thân không ổn.

Đồng nghiệp nữ định tiễn Tô Mạt lên nhà. Tô Mạt nghĩ nhà cô trên tầng ba, kiểu gì cũng có thể leo lên, hơn nữa đồng nghiệp là phụ nữ, về muộn cũng không an toàn. Thế là cô bảo đồng nghiệp về trước, tự mình bám cầu thang từ từ leo lên. Đến khi nhìn thấy cửa nhà mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô nóng đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi, trong khi gió lạnh từ cửa sổ ở đầu hành lang thổi vào. Tầm nhìn của Tô Mạt đột nhiên chao đảo, đầu óc cô ngày càng mơ hồ. Sau đó, cả người cô gục ngã xuống đất.

Không biết bao lâu sau, bên tai Tô Mạt lơ mơ có tiếng nói chuyện. Toàn thân cô lạnh toát nhưng cô không thể mở mắt. Có người vỗ lên mặt cô, Tô Mạt nghĩ thầm: “Ai thế? Tại sao lại đánh mình? Có người vào nhà mình, lẽ nào là kẻ trộm?”

Tô Mạt cố gắng mở mắt, nhưng hai mí mắt như bị dán keo. Cô nghĩ tiếp: “Lạ thật đấy, tại sao mặt không đau mà đầu đau thế? Cô giờ tay định sờ đầu nhưng cổ tay bị giữ chặt. Tô Mạt giật mình, thần trí tỉnh táo thêm mấy phần, cô lập tức cảm thấy vô cùng đau buốt. Người bên cạnh lên tiếng: “Cháu đừng động đây, đầu cháu bị chảy máu rồi kia kia. Sao cháu lại nằm ở đây?”

Tô Mạt nhận ra tiếng ông già nhà kẻ bên. Tiếp theo là giọng nói của bà vợ ông ta: “Hình như con bé nằm ở đây cả đêm, sao lại say đến nông nổi này? Dù gặp chuyện phiền não cũng không thể ra ngoài uống rượu. May mà ngất xỉu trước cửa nhà mình, nếu nằm ngoài đường phố thì phải làm sao?”

Ông già lại mở miệng: “Đúng vậy, dù thế nào cũng không thể chà đạp bản thân.” Ông hỏi “Cháu có đứng dậy được không? Cháu cần phải đi bệnh viện kiểm tra.”

Tô Mạt miễn cưỡng mở mắt, liền nhìn thấy hai ông bà già mặc đồ thể thao đứng bên cạnh cô. Cô lại đưa mắt về phía cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng. Đầu óc cô trống rỗng, mãi vẫn không thể định thần.

Bà già lắc tay trước mặt Tô Mạt: “Cháu không sao đấy chứ?”

Toàn thân Tô Mạt đau nhức vô cùng. Cô vội bám lan can ở bên cạnh ngồi dậy. Hai ông bà già giờ tay đỡ cô, đưa cô đi đến cửa nhà. Lúc này Tô Mạt mới lên tiếng cảm ơn ông bà, nói muốn vào nhà nghỉ ngơi một lúc. Cô soi gương trong nhà vệ sinh, bắt gặp gương mặt nhợt nhạt, trán bị rách một miếng, máu chảy nhay nhụa. Tô Mạt gạt rửa sạch sẽ vết máu trên mặt, thay quần áo rồi đi bệnh viện.

Khi cô mở cửa, ông bà già nhà hàng xóm vẫn đợi ở bên ngoài, họ kiên quyết đưa cô đi bệnh viện. Tô Mạt không thể từ chối đành để bọn họ đi cùng.

Bác sỹ bảo cần khâu vài mũi, may mà vết thương tương đối nhỏ nên không cần cắt tóc ở vùng trán. Tô Mạt nằm trên giường bệnh thần thờ.

Điện thoại trong túi xách đổ chuông, Tô Mạt lấy ra nghe. Tùng Dung ở đầu kia nói tối nay phải tiếp khách, nhờ Tô Mạt đi đón con trai.

Tô Mạt kể lại tình trạng của mình, Tùng Dung hỏi cô: “Sắp đến giờ làm việc, cô đã gọi điện tới công ty xin nghỉ chưa?”

Tô Mạt nói lát nữa sẽ gọi, Tùng Dung nói: “Cô đừng gọi nữa, để tôi gọi giúp cô. Đây là tai nạn lao động, không thể để bị thương vô ích.” Chị ta lại hỏi tiếp: “Tối qua hai bên đã ký hợp đồng chưa?”

Tô Mạt ngẫm nghĩ: “Đạt thỏa thuận miệng, vấn đề không lớn.”

Tùng Dung cười: “Thế thì tốt rồi, nhìn không ra cô cũng có bản lĩnh đấy chứ.”

Hai người nói thêm một hai câu rồi cúp máy. Tô Mạt nghĩ hoặc trong lòng, không biết Tùng Dung giải quyết thế nào. Bác sỹ ngồi bên cạnh đang xử lý vết thương trên trán cô, nhắc nhở cô không được động đậy, Tô Mạt đành phải nằm im. Vừa khâu xong, điện thoại lại đổ chuông. Tùng Dung cho biết: “Cô hãy chuẩn bị tâm lý, tôi đoán người ở tổng công ty đều biết chuyện của cô cả rồi.”

Tô Mạt vội hỏi chị ta nói điều gì, với những ai. Tùng Dung chỉ đáp: “Tóm lại, tôi đã xin nghỉ giúp cô. Tôi gọi cho nơi này nơi kia mấy cuộc điện thoại. Cô không cần cảm ơn tôi, tôi biết rõ hoàn cảnh của cô bây giờ. Tôi cảm thấy con người cô không tồi nên mới giúp cô. Ở nhà dựa vào cha mẹ, ra đường dựa vào bạn bè.”

Tô Mạt nói: “Sao chị biết mấy cuộc điện thoại chị vừa gọi là giúp tôi? Chị có biết quan hệ giữa bọn họ phức tạp đến mức nào? Lão Triệu thân thiết với Vương Cư An, còn chủ nhiệm Phó lại là người của Vương Á Nam, tôi chỉ là hạt cát sinh tồn ở giữa. Bất cứ người nào chỉ hơi phiền lòng, đều có thể nhẹ nhàng thổi bay tôi ra ngoài. Bây giờ chị tham dự vào làm gì chứ?”

Tùng Dung cười cười: “Cô cũng không ngốc nghếch, tìm hiểu kỹ thật đấy. Một khi tôi đã trợn lặn nổi nước, kiểu gì cũng có người giúp cô ra mặt. Cô yên tâm đi, đến lúc đó chỉ cần xem cô đứng về phe nào.”

Tô Mạt cúp điện thoại, ngẫm nghĩ một hồi. Cuối cùng, cô vẫn gọi điện cho Phó Lệ Lợi. Biểu hiện của Phó Lệ Lợi rất bình thường, chị ta nói: “Vừa rồi người của bệnh viện gọi tới bảo cô đang làm phẫu thuật. Vậy đi, cô hãy nghỉ ngơi từ từ, đừng bận tâm đến công việc, hoan nghênh cô sớm ngày trở lại cương vị công tác.”

Tô Mạt nghĩ thầm: “Còn làm phẫu thuật nữa, bà Tùng Dung bịa ác quá.”

Nghĩ thì nghĩ vậy, cô vẫn phối hợp, nói với Phó Lệ Lợi xin nghỉ một tuần. Trong thời gian đó, Lão Triệu bảo người đến thăm Tô Mạt, cho biết vụ hợp đồng ký kết thành công. Còn người của văn phòng tổng giám đốc không thấy bóng dáng.

Đội vết thương lành lại, Tô Mạt đi bệnh viện thay băng lần cuối. Cô y tá dùng băng dính dán miếng gạc trên trán cô. Miếng gạc hơi to, trông có vẻ long trọng. Tô Mạt mua một giỏ hoa quả và sản phẩm bổ dưỡng cầm sang nhà ông bà hàng xóm mới đi công ty trả phép.

Các đồng nghiệp ở công ty vẫn như thường lệ. Cùng lắm họ chỉ liếc qua trán cô mà thôi.

Phó Lệ Lợi quan tâm hỏi han Tô Mạt vài câu, rồi bảo cô giúp sắp xếp hồ sơ. Cho đến khi gần hết giờ làm, Tô Mạt mới giải quyết xong công việc trong tay. Tối nay có buổi học tiếng Anh thương mại, Tô Mạt định ra về, điện thoại bàn bỗng đổ chuông. Phó Lệ Lợi thông báo cô đi văn phòng chủ tịch, cuối cùng còn dặn một câu: “Tiểu Tô, tôi không nhìn nhầm người, cô là một nhân tài, sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tô Mạt vội nói mấy lời khách sáo. Tâm trạng cô vốn thấp thỏm từ sáng đến giờ, nghe những lời này mới yên tâm phần nào. Cô ngồi im lặng vài phút mới đứng dậy đi gặp Vương Á Nam.

Cửa văn phòng chủ tịch khép hờ, Tô Mạt gõ cửa, chờ bên trong có người lên tiếng, cô mới đẩy cửa đi vào. Vương Á Nam đang ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn xem tài liệu. Nếu Tô Mạt không đoán nhầm, đó chính là sơ yếu lý lịch của cô. Trên ghế sofa ở bên cạnh còn có một người, Vương Cư An đang tựa vào thành ghế đọc báo. Nhìn thấy anh, Tô Mạt bất chợt có dự cảm chẳng lành, trong lòng lại nom nớp bất an.

Tô Mạt đứng yên, Vương Á Nam ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười chỉ tay vào chiếc ghế: “Ngồi đi.” Bà hỏi: “Vết thương đã đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi, hôm nay tôi thay băng lần cuối.”

Vương Á Nam nhìn cô bằng ánh mắt hiền hòa: “Thế thì tốt.” Bà đột nhiên thờ dãi: “Nếu không gặp cô nữa, tôi thật sự không biết ăn nói với mọi người thế nào.” Nói xong, bà cười mấy tiếng, lại quay sang cháu trai: “Nếu cô gái này không làm việc ở công ty chúng ta, trong tương lai liệu còn có nhân viên nào dám bán mạng cho An Thịnh? Bất kể là thật hay giả, ít nhất cũng cần tạo dựng một tấm gương điển hình.”

Vương Cư An cười cười, ngẩng đầu liếc Tô Mạt một cái.

Tô Mạt ngồi nghiêm chỉnh xuống ghế, lại nghe đôi phương hỏi: “Tô tiểu thư, cô hãy nói xem, cô có yêu cầu gì với công ty chúng tôi?” Tô Mạt không ngờ Vương Á Nam hỏi câu đó, cô bất giác ngẩn người. Vương Á Nam thò lá trà trong cốc: “Không hề gì, cô cứ phát biểu thẳng ra đi.”

Tô Mạt nghĩ thầm, nếu tôi nói muốn lấy lại nhà xưởng của cậu tôi, liệu bà có đồng ý không? Cô mở miệng: “Tôi muốn chuyển sang bộ phận tiêu thụ, ngoài ra tôi không có yêu cầu nào khác.”

Lần này, Vương Á Nam hơi ngạc nhiên, bà hỏi tiếp: “Cô có thể nói lý do không?”

Tô Mạt đã sớm có sự chuẩn bị nên trả lời trôi chảy: “Trước đây tôi từng làm công việc tiêu thụ nên có kinh nghiệm nhất định. Ngoài ra nghề này tương đối có tính thử thách, có thể rèn luyện con người. Hơn nữa... mức lương cũng cao hơn vị trí khác.” Nói đi nói lại, lý do cuối cùng mới là quan trọng.

Vương Á Nam gật đầu, lại nói với cháu trai: “Cô gái này quả là thật thà, nghĩ sao nói vậy.”

Vương Cự An buông tờ báo, nhìn Tô Mạt chăm chăm.

Vương Á Nam hỏi một câu không mặn không nhạt: “Gia cảnh của Tô tiểu thư khó khăn hay sao? Bởi một người khi đi tìm việc thường ngại động chạm đến mức lương và không nói thật lòng.”

Tô Mạt đỏ mặt, cô cất giọng lí nhí: “Vâng, tôi biết.” Cô giải thích: “Bố mẹ tôi chỉ có một mình tôi, họ đã lớn tuổi. Hơn nữa tôi còn phải nuôi con.”

Gương mặt Vương Á Nam lộ vẻ hứng thú, ngữ khí càng dịu dàng, bà hỏi: “Con cô mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi tám tháng ạ.”

Vương Á Nam gật đầu: “Bác làm cha làm mẹ thật không dễ dàng. Tôi nhớ trước đây cô từng có một thời gian làm công việc tiêu thụ ở công ty điện tử An Thịnh.” Bà hỏi cháu trai: “Thành tích kinh doanh của cô ấy thế nào?”

Tô Mạt cảm thấy căng thẳng, bất giác ngoảnh đầu nhìn Vương Cự An. Vương Cự An cũng liếc cô, ánh mắt anh vụt qua một tia chế giễu đáng ghét. Vài giây sau, anh mới thông thả trả lời: “Tạm tạm, “đồng giả heo ăn thịt hổ” cũng không đến nỗi.” (*“Đồng giả heo ăn thịt hổ” ám chỉ sự che giấu thực lực, giả vờ ngu ngốc, dối đối thủ khinh địch mới nhẹ nhàng hạ gục đối thủ*)

Tô Mạt biết ngay Vương Cự An chẳng nói câu gì hay ho, may mà Vương Á Nam không hỏi nhiều, chỉ dò xét Tô Mạt: “Tôi lại cảm thấy cô không thích hợp làm nghề tiêu thụ.” Tô Mạt nín thở, nghe bà cười với Vương Cự An: “Cô gái này có ngoại hình thanh tú, nói chuyện nhẹ nhàng mềm mại, không phải kiểu mặt dạn mày dày ghê gớm.”

Vương Cự An cúi đầu tiếp tục đọc báo: “Cô cứ quyết định đi.”

Vương Á Nam quay sang Tô Mạt: “Tôi đã quan sát cô một thời gian, bảo cô đi pha cà phê thì cô chuyên tâm pha cà phê, còn khiến người khác cảm thấy ngon đến mức không thể thay thế.” Ngừng lại vài giây, bà thay đổi giọng điệu, nói đùa một câu: “Đối diện với người bản thân không thích, cô có thể làm đến mức đó quả thật không dễ dàng.”

Nghe bà nói vậy, Tô Mạt vừa kinh ngạc vừa quần bách. Cô không ngờ Vương Á Nam lại phơi bày khúc mắc và hiềm khích giữa cô và Vương Cự An.

Vương Cự An cũng lập tức dừng động tác gỡ báo, anh ngẩng đầu nhìn cô ruột cười khẽ một tiếng. Nụ cười có ý bao dung và bất lực.

Vương Á Nam nói tiếp: “Tôi thích những người thật thà như cô. Cũng không cứ phải làm việc ở bộ phận tiêu thụ mới có thể học hỏi kiến thức, quan trọng là xem cô đi theo người như thế nào? Bây giờ cô cũng đã lớn tuổi, làm sao bằng mấy cô gái trẻ mới ra trường. Hơn nữa ở độ tuổi này, nói chuyện học hỏi, rèn luyện có phải hơi muộn hay không?”

Tô Mạt lờ mờ đoán ra ý của đôi phương. Vương Á Nam một mặt nhắc nhở cô đừng “đứng sai đội hình”, mặt khác muốn thăm dò xem cô có định “bỏ tối theo sáng” và vạch rõ ranh giới với người nào đó. Thế là cô trả lời dứt khoát: “Tôi tin đối với mỗi người, hiện tại chính là lúc trẻ trung nhất, chỉ cần cố gắng làm việc thì không bao giờ muộn màng.”

Vương Á Nam mỉm cười, gật đầu: “Không tồi. Như vậy đi, cô hãy ở lại nơi này. Đầu tiên, cô hãy tham gia khóa bồi dưỡng luật kinh tế, tài vụ và quản lý nguồn nhân lực. Trợ lý của tôi vừa nghỉ đẻ, cô hãy tạm thời thay thế công việc của con bé đó.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chôn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Leo cao

Cuộc sống hiện tại của Tô Mạt rất có quy luật, ban ngày đi làm, buổi tối đi học thêm tiếng Anh hoặc tập thể hình. Cuối tuần đi thăm cậu, hoặc đi dạo phố cùng Tùng Dung và Mạc Úy Thanh. Bởi vì Thượng Thuận, Tô Mạt không muốn tiếp xúc nhiều với Mạc Úy Thanh. Nhưng cô lại nghĩ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hơn nữa con người Mạc Úy Thanh không đến nỗi xấu xa. Nếu Thượng Thuận định giữ trò, có lẽ Mạc Úy Thanh còn có thể nói hộ cô vài câu.

Tô Mạt rèn được thói quen dậy từ lúc sáu giờ sáng. Việc đầu tiên là cô mở máy tính đón nghe chương trình phát thanh bằng tiếng Anh trên mạng, đồng thời đánh răng rửa mặt và trang điểm nhẹ. Cũng nhờ Mạc Úy Thanh, Tô Mạt ngày càng chú ý đến cách ăn mặc và trang điểm. Hiện cô làm việc bên cạnh Vương Á Nam, sau này có dịp tham gia các hội nghị thương mại, tiếp xúc với quan chức chính phủ, cần bỏ không ít công sức chăm lo cho hình tượng cá nhân.

Hiện tại, Tô Mạt lại một lần nữa đối mặt với sự thay đổi trong công việc, dưới chân cô là khởi điểm hoàn toàn mới. Cảm giác mờ mịt luống cuống trước đây dần tan biến, từ đáy lòng cô dấy lên sự xúc động và hưng phấn. Cô bắt đầu thích cảm giác đối mặt với thử thách này.

Khi nhận được bản hợp đồng mới, nhìn dãy số tiền lương ghi trên hợp đồng, trong lòng Tô Mạt càng không thể bình tĩnh, bởi mức lương cao hơn cô dự kiến. Cô lập tức chạy đi ngân hàng, gửi hết số tiền tiết kiệm trong tay vào tài khoản của bố mẹ.

Cuộc sống giống một bát mì vừa vận không ít không nhiều, nóng hổi và thơm phức đột nhiên được đẩy đến trước mặt Tô Mạt trong lúc bụng đói sôi ùng ục, khiến cô có phần không thích ứng.

Hiện tại, Tô Mạt ngồi trong lớp bồi dưỡng chờ thầy giáo giảng bài với tinh thần như chuẩn bị thi đại học năm nào

Trên bàn bày đầy bút và giấy, bên ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ. Tô Mạt có cảm giác quay về thời cấp ba, tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống đang giao tay vẫy gọi cô ở bên ngoài cửa sổ, động viên rằng cô vẫn còn nhiều thời gian có thể lãng phí, có thể bắt đầu lại.

Tô Mạt chìm trong suy tư, cho đến khi máy di động đổ chuông. Là mẹ cô gọi điện tới, hỏi tại sao cô gửi nhiều tiền về nhà. Tô Mạt bật ổng nghe điện thoại, hạ giọng khoe từ tháng sau được tăng lương. Người nhà biết tin vui lập tức động viên cô. Nghe tiếng cười vui vẻ của bố mẹ ở đầu kia điện thoại, Tô Mạt cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng. Trước khi cúp máy, bà Tô dặn dò: “Con đừng chỉ tập trung vào công việc, cần suy nghĩ đến vấn đề cá nhân. Nếu gặp được người thích hợp thì hãy cố gắng.”

Tô Mạt ngoài miệng nói không rảnh bận tâm đến chuyện này, nhưng trong lòng cô ít nhiều cũng nghĩ ngợi. Cô biết rõ đàn ông bây giờ đều thích những cô gái tuổi ngoài đôi mươi. Nhưng phàm là việc gì cũng có mặt trái mặt phải, một khi có tuổi, cô sẽ không đến nỗi mơ mộng viễn vông dù gặp người đàn ông vừa ý.

Cửa lớp học mở ra, một người quen đi vào. Tô Mạt đã mấy tuần liền không nhìn thấy Châu Viễn Sơn, những buổi bồi dưỡng trước đó đều do đồng nghiệp của văn phòng anh ta phụ trách. Cô hỏi thăm mới biết luật sư Châu đi công tác ngoại tỉnh.

Thời tiết nóng bức, bước chân của người đàn ông vội vàng, trán lấm tấm mồ hôi. Điều này khiến anh không đến nỗi quá xa cách. Châu Viễn Sơn vịn chai nước khoáng trên bàn uống một ngụm, sau đó anh đảo mắt một vòng, cười cười với Tô Mạt.

Trái tim Tô Mạt đập loạn vài nhịp trước ý cười nhàn nhạt của Châu Viễn Sơn. Ở giây tiếp theo, cô cố gắng giữ bình tĩnh, cúi thấp đầu giả bộ không thấy. Một lúc sau, Tô Mạt tự giễu bản thân, cô cầm bút viết lên giấy trắng hàng chữ nhỏ: nên nhìn thẳng vào hiện thực, nhận rõ hiện thực, thuận theo hiện thực. Viết xong, cô lại cảm thấy bản thân quá tiêu cực. Dù hiện tại cô không có tình cảm an ủi nhưng ít nhất có sự nhiệt tình trong công việc. Thế là cô bỏ sung một câu: đừng vì hiện thực khắc nghiệt mà từ bỏ hy vọng.

Luật sư Châu giảng bài không tồi, rất thoải mái hài hước, học một hiểu mười, thích hợp với người ngoại đạo. Tô Mạt vừa nghe vừa vội vàng ghi chép. Trong lớp bồi dưỡng chẳng có ai chăm chỉ như cô, bọn họ vừa hết giờ là chuẩn mất. Châu Viễn Sơn cầm tập giấy gỗ xuống mặt bàn Tô Mạt: “Đừng chép nữa, cô cầm cả tập tài liệu giảng dạy đi.”

Tô Mạt cảm ơn anh ta, lại nghe Châu Viễn Sơn hỏi: “Buổi trưa cô có rảnh không, cùng ăn cơm?”

Tô Mạt nhướng mắt nhìn anh ta, phát hiện thần sắc của người đàn ông hình như không mấy tự nhiên. Cô nghĩ dù sao cũng đi căng tin ăn cơm nên nhận lời: “Được, chúng ta mau đi thôi, lát nữa căng tin sẽ rất đông người.”

Châu Viễn Sơn chống hai tay xuống bàn, nhìn Tô Mạt thu dọn đồ, anh ta mỉm cười: “Mời Tô tiểu thư ăn cơm mà đi căng tin thì không lịch sự cho lắm.”

Tô Mạt ngần người: “Tại sao anh muốn mời tôi ăn cơm?”

Châu Viễn Sơn đáp: “Có việc muốn nhờ cô, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Sau đó, anh ta lái xe đưa Tô Mạt đi vòng vòng vèo vèo, tới một quán ăn cổ kính tường màu xanh xám, mái ngói đỏ mờ.

Châu Viễn Sơn đỗ xe, mở miệng nói: “Nơi này cũng được, trước đây tôi cùng Lão Vương đến đây đôi lần. Đồ ăn ở nơi này đậm bạc, không cho gia vị bừa bãi như ở bên ngoài.”

Tô Mạt theo anh ta đi vào bên trong. Nhà hàng này bài trí giản dị trang nhã, cũng rất yên tĩnh. Chỉ là có quá ít bàn ăn, giống như chủ quán không ngờ bày nhiều bàn ghế, chiếc bàn này cách bàn khác khá xa. Sau khi ngồi yên vị, Tô Mạt liếc qua giá đồ ăn trên quyền thực đơn, trong lòng không mấy thoải mái. Một món ăn ở đây tương đương tiền ăn trưa một tháng của cô. Có lẽ chủ quán cũng kiếm đủ từ các món ăn bất kể việc lãng phí không gian.

Châu Viễn Sơn gọi hết món này đến món khác trên thực đơn. Tô Mạt vội ngăn lại: “Anh đừng gọi nhiều như vậy, chúng ta ăn chẳng hết.” Cô lại nói: “Không có công lao thì không nhận bổng lộc. Tôi chưa giúp anh việc gì. Anh hãy thử nói ra xem nào, tôi cũng không biết có thể giúp anh?”

Châu Viễn Sơn rót trà cho Tô Mạt. Anh ta ngập ngừng, như thể muốn nói rồi lại thôi. Đột nhiên nhìn thấy hai người từ cửa đi vào, anh ta vội lên tiếng: “Trùng hợp thật đấy, Lão Vương cũng đến đây.” Châu Viễn Sơn đứng dậy chào hỏi: “Vương tổng.”

Vương Cự An nói với ông chủ nhà hàng: “Tôi không gọi điện trước, không biết còn phòng riêng không?”

Ông chủ nhà hàng tươi cười: “Bây giờ là lúc đông người ăn. Sáng sớm hôm nay có con chim khách kêu trên ô cửa sổ, tôi biết ngay thế nào cũng có khách quý...” Ông ta nhiệt tình dẫn lối: “Bên cửa sổ còn hai vị trí, hay là anh ngồi tạm ở đó.”

Vương Cự An liếc Châu Viễn Sơn: “Không cần, bạn tôi ở đây, có thể ghép bàn.” Anh quay sang người đi cùng: “Tôn tổng, vừa may hôm nay một người bạn luật sư của tôi cũng có mặt ở đây. Anh có thể nói chuyện với cậu ấy mấy vấn đề liên quan đến pháp luật mà hôm trước anh nhắc tới.”

Hai người vừa nói chuyện vừa tiến lại gần, Vương Cự An liếc Tô Mạt hỏi: “Chúng ta ngồi cùng bàn, cô không để bụng đấy chứ?”

Tô Mạt ngồi đối diện Châu Viễn Sơn, lúc này mới nhìn thấy người mới đến. Cô bất đắc dĩ đứng dậy: “Sếp tổng khách sáo quá, mời hai vị ngồi.”

Tôn tổng ngồi xuống ghế cạnh Châu Viễn Sơn, ông ta cười với Vương Cự An: “Lão đệ, liệu chúng ta có làm phiền bữa cơm của người trẻ tuổi không?”

Châu Viễn Sơn đưa thực đơn cho Vương Cự An: “Chúng tôi vừa mới đến, thức ăn vẫn còn chưa đưa lên.”

Vương Cự An ngồi bên cạnh Tô Mạt. Anh không cầm thực đơn mà nói luôn: “Thời tiết nóng bức, gọi cháo đông trùng hạ thảo đi, rượu thì thôi. Đây là người quen không cần khách khí, món khác chú tự chọn.” Nói xong, anh giới thiệu với Tôn tổng: “Đây là Châu Viễn Sơn, chuyên xử lý vấn đề liên quan đến pháp luật của An Thịnh. Còn đây là Tô tiểu thư, trợ lý mới của chủ tịch Vương công ty chúng tôi.”

Tô Mạt chào hỏi Tôn tổng, rót trà cho ông ta.

Tôn Trường Dục ngoài bốn mươi tuổi, là người ngoại tỉnh, giọng nói mang khẩu âm phương Bắc. Lúc mới vào, ông ta sáng mắt khi nhìn thấy Tô Mạt, nghe câu giới thiệu của Vương Cự An, ông ta tỏ ra ngạc nhiên: “Kỹ sư Vương thay trợ lý từ lúc nào thế? Năm ngoái tôi đến công ty một lần, hai tháng trước tôi cũng đến công ty, nhưng mỗi lần là một cô khác. Có phải tần suất đổi người cao quá không?”

Vương Cự An cười cười: “Người già đều như vậy cả.”

Tôn Trường Dục: “Trợ lý do kỹ sư Vương tìm, từ hình tượng đến khí chất đều rất tuyệt. Bà ấy biết nhìn người.”

Nghe câu này, Tô Mạt đỏ mặt, cô chỉ cười cười không lên tiếng. Hồi còn sống chung với Đồng Thụy An, mỗi khi nghe người khác khen cô, nội tâm cô liền xuất hiện ý nghĩ phủ định bản thân. Bây giờ tiếp xúc nhiều với giới doanh nhân, là loại người mồm mép giảo hoạt, nên trong lòng Tô Mạt biết rõ, con người thích xu nịnh, nói một đằng nghĩ một nẻo. Vì vậy cô không để bụng những lời nói đó.

Trong bữa cơm, Tôn Trường Dục và Châu Viễn Sơn nói chuyện về pháp luật, Vương Cự An chỉ thỉnh thoảng góp một hai câu. Ba người đàn ông bàn về dự án đến họp đồng, rồi lại nhắc đến tiến độ công trình. Tô Mạt ngồi yên giúp bọn họ rót trà, âm thầm nghe bọn họ trò chuyện. Cô bây giờ giống miếng xốp hút các loại thông tin và tri thức, bộ não hoạt động liên tục, không dám phân tâm dù chỉ một giây.

Bữa cơm gần kết thúc nhưng Tô Mạt mới chỉ ăn vài miếng. Một mặt cô giữ chừng mực, mặt khác tỏ ra hòa nhã lễ độ, cơ miệng gần như cứng đờ vì cười nhiều. Mặc dù không có khẩu vị nhưng bộ não cô nhồi nhét không ít kiến thức. Tuy mệt mỏi nhưng cũng có thu hoạch.

Tôn Trường Dục trò chuyện rất hăng say. Ông ta hưng phấn gọi người mang rượu đến. Thấy người đàn ông này một mình uống hết chén này đến chén khác, Tô Mạt biết ông ta lên cơn nghiện rượu, lại thấy mặt ông ta đỏ bừng bừng, thỉnh thoảng thở hắt ra, cô bất giác lên tiếng nhắc nhở: “Tôn tổng, lát nữa ông có lái ô tô không?”

Tôn Trường Dục hiểu ý cô: “Tô tiểu thư muốn khuyên tôi uống ít rượu thôi?”

Tô Mạt mỉm cười: “Đâu có, tư lượng của Tôn tổng rất khá, tôi sợ Tôn tổng kéo chúng tôi cùng uống. Tuy nhiên, rượu là thứ rất hại cho sức khỏe, uống ít một chút thì tốt hơn.”

Tôn Trường Dục gật đầu: “Tôi vừa nhớ ra, năm ngoái bàn một vụ làm ăn, tôi uống rượu đến mức suýt bị tắc động mạch. Không tôi, Tô tiểu thư là người tinh tế và chu đáo.”

Câu nói của ông ta khiến Tô Mạt đỏ mặt. Tôn Trường Dục có vẻ hơi say, ngữ điệu đầy cảm khái: “Bình thường ra ngoài ăn cơm, ngoài người nhà của tôi, chẳng ai thành tâm thành ý khuyên nhủ tôi... Hôm nay tôi nghe lời Tô tiểu thư, uống ít rượu.” Ông ta quả nhiên buông chén, gọi bát cháo cho ấm bụng. Thấy Tô Mạt ăn ít, ông ta hỏi: “Sao cô không ăn cháo? Đa số phụ nữ vào mùa đông dạ dày thường bị lạnh, vì vậy thứ này ăn vào mùa hè là tốt nhất, có thể giúp bồi bổ cơ thể vào mùa đông, tăng âm bổ dương.”

Tô Mạt gạt thứ có hình dạng giống con sâu trong bát cháo, ăn thử hai thìa. Cô nói thật lòng: “Mùi vị rất ngon. Nhưng nếu nhà bếp bỏ hết mấy con đông trùng hạ thảo này trước khi đem cháo lên đây, tôi sẽ càng thấy ngon hơn.” Trong lòng Tô Mạt hiểu rõ một đạo lý, nếu mấy người nói chuyện hợp nhau cùng tụ tập một chỗ, bọn họ sẽ không quá khắt khe với người khác giới duy nhất. Hơn nữa, thỉnh thoảng vận dụng sự mềm yếu của phụ nữ để điều tiết không khí hoặc đạt mục đích cũng không có gì đáng trách. Tô Mạt lại bổ sung một câu: “Từ nhỏ, tôi đã sợ mấy thứ này.”

Ba người đàn ông quả nhiên mỉm cười độ lượng. Châu Viễn Sơn trêu cô: “Nó vốn là một loại thực vật, chỉ có điều hình dạng của nó giống con sâu.”

Vương Cự An lên tiếng: “Không muốn ăn thì nhặt ra là được chứ gì. Đây là một loại ấu trùng của loài bướm bướm, được hình thành từ việc sơ cứng trong cơ thể vào mùa đông.” Vừa nói, anh vừa đặt một cánh tay lên thành ghế sau lưng Tô Mạt, hơi xoay người nhìn cô.

Tô Mạt cúi đầu nhìn chằm chằm bát cháo. Cô dùng thìa múc một con, nín thở nuốt xuống cổ họng, cố nhin cảm giác buồn nôn: “Đúng là có mùi vị của rễ cây.”

Vương Cự An cười cười: “Nếu đã hợp khẩu vị thì ăn hết đi.”

Tô Mạt ăn hết bát cháo, hoàn toàn no bụng.

Đến khi ra về, bởi vì văn phòng luật cách khách sạn của Tôn tổng không xa, Vương Cự An bảo Châu Viễn Sơn tiễn đối tác về khách sạn. Châu Viễn Sơn nhìn Tô Mạt, hỏi anh: “Vương tổng, buổi chiều anh có lịch trình gì không?”

“Tôi về công ty, chiều nay có cuộc họp.” Vương Cự An đáp.

Châu Viễn Sơn vội mở miệng: “Anh có thể cho Tô tiểu thư đi nhờ về công ty?”

Vương Cự An gật đầu, vẫn tiếp tục hàn huyên với Tôn Trường Dục. Tôn Trường Dục đúng là người nói lảm, sau khi chào tạm biệt ông ta còn trò chuyện thêm mười phút. Cuối cùng, ông ta đưa danh thiếp cho Châu Viễn Sơn và Tô Mạt. Tô Mạt vội vàng đưa tờ danh thiếp mới in cho ông ta, trong lòng cô thầm nghĩ: “Vương Á Nam thường xuyên đối trợ lý, không biết bao lâu sau tờ danh thiếp này sẽ trở thành giấy vụn?”

Khi ra cửa, Vương Cự An dặn dò Tô Mạt: “Tôi uống chút rượu, cô lái xe đi.”

“Tôi không có bằng lái.” Tô Mạt đáp.

“Biết lái là được.”

“Tôi không rành mấy.” Vương Cự An hỏi: “Không rành hay là hoàn toàn không biết?”

Tô Mạt lặng thinh.

Vương Cự An nói: “Làm người phải thật thà, không biết lái thì nói không biết lái.”

Khóe miệng Tô Mạt co giật: “Hay là anh đi trước, tôi...”

Vương Cự An ngoảnh đầu nhìn cô, giọng điệu vô cùng hòa nhã: “Sao? Cô còn muốn đi dạo phố? Hay là cô định trực tiếp về nhà nghỉ ngơi?”

Tô Mạt im lặng ngồi lên ghế lái phụ.

Vương Cự An tập trung lái xe, không nói một câu nào. Không khí trong xe tương đối ngưng ngập, ánh nắng buổi chiều sáng rực, xuyên qua cửa kính chiếu vào trong xe, khiến tất cả đều rõ mồn một.

May mà Vương Cự An bận rộn, không ngớt điện thoại suốt chặng đường. Vừa kết thúc cuộc cuộc này, điện thoại lại đổ chuông, việc công việc tư đủ cả. Việc công không nói làm gì, việc tư đại loại là: “...Tôi làm gì có thời gian...tôi sẽ bảo lái xe đưa em đi...em thích mua gì thì mua...”

Tô Mạt cũng nhận một cuộc điện thoại. Là Vương Á Nam dặn dò cô chuẩn bị bài phát biểu cho một hội nghị thương mại. Hôm nay Vương Á Nam không ở công ty, hội nghị thương mại kiểu này không mấy quan trọng. Đây là chỉ thị bằng miệng đầu tiên Tô Mạt chính thức nhận được kể từ khi lên làm trợ lý. Vương Á Nam có nhiều trợ lý và phụ tá. Những lúc không đi học bồi dưỡng, cô vẫn nhận được công việc vặt vãnh như nhận và gửi văn bản, ghi chép nội dung các cuộc điện thoại...May mà cô có tính nhẫn nại, bất kể việc gì cũng chăm chỉ và nghiêm túc.

Nhận được điện thoại của Vương Á Nam, Tô Mạt cảm thấy hơi căng thẳng. Bởi vì Vương Cự An ở bên cạnh cũng đang nói chuyện điện thoại nên Tô Mạt sợ Vương Á Nam nhận ra giọng anh. Quan hệ giữa hai cô cháu họ Vương tương đối phức tạp, thần tiên mâu thuẫn người phạm trần gặp tai ương. Nhờ bị bà hiệu nhầm, công việc của cô có khả năng lại một lần nữa phát sinh biến cố.

Tô Mạt đang thấp thòm bất an, Vương Cự An đột nhiên cúp điện thoại. Đối phương không buông tha, lập tức gọi lại. Anh không nghe, đối phương lại gọi tiếp. Tô Mạt cúp máy trong tiếng chuông điện thoại đơn điệu của anh. Vương Cự An đợi máy di động đổ vài hồi chuông mới bắt máy, ngữ khí tương đối ôn hòa: “Tôi từng nói với em điều gì, em đã quên rồi à? Trước khi hỏi cô ta là ai...em hãy làm rõ bản thân là ai...”

Đầu bên kia điện thoại dần tắt âm thanh, Vương Cự An điềm nhiên cúp điện thoại.

Tô Mạt nghĩ thầm: "Người phụ nữ đó cũng không dễ dàng, giống hệt mình trước kia, ôm một cục đá mà cứ tưởng là châu báu."

Trong xe lại rơi vào không khí trầm mặc nặng nề. Tô Mạt đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc đi ăn cùng Châu Viễn Sơn, cô cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Bây giờ cô mới phát hiện nhà hàng cách công ty khá xa.

Vương Cự An tùy ý nói một câu: “Bất kể là phụ nữ ở độ tuổi nào, đều có lòng đồ kỵ.”

Tô Mạt không hiểu ý, cũng không muốn hỏi nhiều. Một lúc sau, cô lại nghe anh nói tiếp: “Bộ đồ của cô hôm nay, nếu ở bên cạnh cấp trên là đàn ông thì không có vấn đề gì.” Tô Mạt ngẩn người, ý của anh là nếu ở bên cạnh Vương Á Nam thì bộ đồ của cô có vấn đề?

Tô Mạt cúi đầu ngắm quần áo trên người mình. Hôm nay cô mặc áo sơ mi ngắn tay bằng lụa mỏng và mềm mại, bên dưới là váy bó màu đồng. Gấu áo

sơ mi đóng thùng, vấy bột trên đầu gối khoảng một gang tay, không đến nỗi khoa trương. Chỉ là cổ áo hình chữ V khoét hơi sâu, buổi sáng sớm trời mát mẻ, cô khoác áo vest ngắn ở bên ngoài nên không sao. Đến trưa nóng bức, cô liền cởi áo khoác ngoài.

Tô Mạt mua bộ váy áo này cùng Mạc Úy Thanh. Mạc Úy Thanh hiếm có dịp nhìn trúng hàng rẻ tiền, cô ta mua một lúc mấy cái màu sắc khác nhau, đồng thời kêu Tô Mạt cùng mua. Màu áo Tô Mạt chọn tương đối kén người mặc, nhưng rất tôn màu da của cô, thế là cô nhất thời động lòng, quyết định mua bộ váy áo.

Bây giờ, Tô Mạt nghi ngờ bản thân, có phải cô quá dễ dàng bị người khác ảnh hưởng? Trên người dần xuất hiện khí chất “vợ lẽ” mà bản thân cô không hay biết? Vương Á Nam là nữ cường nhân nghiêm chỉnh đứng đắn, chắc chắn bà không thích phong cách này.

Gần đến cổng công ty, Vương Cự An đánh tay lái về bên tay phải. Nhân động tác này, ánh mắt anh lướt qua người Tô Mạt. Hai má Tô Mạt nóng ran. Đến khi ô tô dừng lại, cô mới nói nhỏ một tiếng: “Cám ơn anh...” Tô Mạt chưa kịp nói hết câu, điện thoại của Vương Cự An lại đổ chuông, có lẽ là việc quan trọng, thần sắc anh trở nên nghiêm túc, anh cũng không còn để ý đến Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng xuống xe, quên cả chào hỏi. Vào đến đại sảnh công ty, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Tô Mạt cà thề, cánh cửa kính bên ngoài thang máy di chuyển sang hai bên, cho cô đi qua. Cánh cửa kính và hệ thống gác cổng trước đây không có. Ngẫm nghĩ mới thấy, sau khi cô vì chuyện của Chung Thanh chạy đến nơi này gây náo loạn, công ty mới lắp đặt hệ thống bảo vệ. Mỗi lần đi qua cánh cửa, trong lòng Tô Mạt lại vô duyên vô cớ xuất hiện cảm giác đặc ý.

2.

Tô Mạt ngày càng bận rộn. Vương Á Nam không phải là người dễ chung sống. Bà có đặc điểm tính cách điển hình của Vương gia như nóng tính, hay sốt ruột, buồn vui thất thường. Bà thường đưa ra những chỉ thị vụn vặt cho Tô Mạt. Nếu là việc hơi quan trọng, bà tuyệt đối không dẫn đến lần thứ ba. Nếu nhân viên không nghe rõ hoặc không hiểu vấn đề dẫn đến sai sót, người đó chắc chắn không làm tròn chức trách.

Những ngày đầu, Tô Mạt khó tránh khỏi va vấp, bị Vương Á Nam trách mắng mấy lần. Nhưng cô luôn tỏ thái độ thành thật nhận lỗi, tuyệt đối không biện bạch cho bản thân mà toàn tâm toàn ý phục tùng, tích cực sửa đổi. Vương Á Nam muốn nổi giận với cô cũng khó.

Tô Mạt cũng dần dần mò ra cách thức riêng. Từ tính tình sở thích của Vương Á Nam đến việc mỗi ngày bà gặp những ai, nhận điện thoại của ai, nói chuyện nhiều hay ít, ngữ khí ra sao... cô đều ghi chép lại và căn cứ vào thái độ của bà, thử phân biệt sự việc quan trọng hay không quan trọng, thông thả hay gấp gáp. Thêm vào đó, Tô Mạt làm việc thường dứt khoát và nhẫn nại, Vương Á Nam ngày càng tỏ thái độ vui vẻ với cô. Nhưng Tô Mạt vẫn không dám lơ là, đến viết bài phát biểu không quan trọng cô cũng bỏ nhiều công sức. Đầu tiên, cô nghiên cứu những bài phát biểu của Vương Á Nam trước đây, tìm ra từ ngữ câu cú và phương thức biểu đạt ưa thích của bà, sau đó cân nhắc từng câu từng chữ từ đầu đến cuối.

Tiếp theo, Tô Mạt thử cho thêm một số kỹ xảo trong viết văn. Tới một ngày, Vương Á Nam xem qua bài phát biểu, khen ngợi Tô Mạt: “Cô học ngành kỹ thuật mà khả năng viết văn bản rất khá, văn phong không tồi.” Kể từ lúc đó, Vương Á Nam thường giao cho Tô Mạt công việc liên quan đến văn bản giấy tờ.

Tô Mạt có thể thở phào nhẹ nhõm, bởi cô ít nhất cũng được lãnh đạo công nhận khả năng. Từ nhỏ cô đã có khiếu viết văn, thời học sinh từng đăng bài trên tạp chí và đoạt giải thưởng trong cuộc thi sáng tác văn chương. Đến năm cấp ba, Tô Mạt không có khuynh hướng học lệch, bản thân cô cũng không nhớ nguyên nhân tại sao cuối cùng cô lại chọn ngành kỹ thuật. Bây giờ, điều duy nhất cảm khái là, nếu lúc đó học ngành xã hội, cô sẽ không gặp Đồng Thụy An, có lẽ cuộc đời cô sẽ là bức tranh hoàn toàn khác.

Lúc rảnh rỗi, Tô Mạt đi đăng ký học lái xe. Câu mĩa mai của Vương Cự An hôm đó đã nhắc nhở cô. Tô Mạt cảm thấy, nếu lúc bấy giờ đối phương là Vương Á Nam, bà tuyệt đối không chỉ nói một câu là xong chuyện. Trong tiềm thức, Tô Mạt bắt đầu có cảm nhận Vương Cự An dễ nói chuyện hơn có ruột anh ta. Nghĩ đến đây, Tô Mạt không khỏi giật mình. Cuối cùng, cô suy ra nguyên nhân, do Vương Cự An không phải là lãnh đạo trực tiếp của cô nên anh mới không thêm so đo với cô.

Về tính cách tồi tệ của Vương Á Nam, Tô Mạt không ít lần chứng kiến, bởi bà thường xuyên nổi nóng với cô. Có lúc bà nói chuyện điện thoại rất hòa nhã, vừa đặt điện thoại là bắt đầu mặt mũi cau có. Thậm chí có lúc bà nổi điên, lại tiếp tục gọi điện thoại tranh cãi đến cùng. Sự nóng tính của Vương Á Nam khiến nhiều người sợ chết khiếp, bà cũng đặc biệt không ít người.

Hôm nay, Vương Á Nam lại nổi giận trong văn phòng, bởi vì cuộc trò chuyện qua điện thoại với Tôn tổng không vui vẻ. Khi bà bấm máy gọi lại, đối phương đã tắt máy. Vương Á Nam không nhịn được, gọi Tô Mạt vào văn phòng: “Cô mau gửi email cho Lão Tôn của công ty xe hơi Bắc Trung. Nói anh ta làm việc chẳng ra gì, bảo anh ta sau này đừng hòng kiếm lợi ích ở công ty của tôi. Từ bây giờ trở đi công ty tôi không hoan nghênh loại người như anh ta.”

Tô Mạt nghe qua cũng hiểu đại khái vấn đề. Lão Tôn chính là Tôn Trường Dục mà cô và Châu Viễn Sơn tình cờ gặp trong bữa cơm hôm nọ. Ông ta là lãnh đạo tuyến hai của một doanh nghiệp ô tô nhà nước cỡ lớn.

Vương Á Nam tuy khởi nghiệp bằng sản phẩm điện tử nhưng bà vẫn không quên nghề cũ. Trước đó, bà hợp tác một dự án tiên phong với doanh nghiệp chất bán dẫn điện tử nào đó của Châu Âu, định thử tiến vào thị trường ô tô trong nước. Vương Á Nam nhờ người giới thiệu dự án với công ty ô tô Bắc Trung. Sau khi tiếp xúc với Lão Tôn và cho ông ta không ít lợi lộc, hai công ty đã đạt được thỏa thuận bằng miệng, tất cả tiến triển rất thuận lợi. Ai ngờ sau cuộc trưng bày sản phẩm, đối phương không hề đá động đến việc hợp tác. Vương Á Nam sai người đi nghe ngóng tình hình, mới biết hóa ra đối phương cũng tung ra sản phẩm tương tự. Bọn họ đề nghị An Thịnh trưng bày sản phẩm, chỉ nhằm mục đích so sánh với đối thủ cạnh tranh về tính năng sản phẩm mà thôi.

Vương Á Nam đích thân quyết định dự án này tại cuộc họp hội đồng quản trị. Dự án hao tốn nhiều công sức và tiền của, kết quả bị người khác chơi một

vỏ, khiến bà mất hết thể diện.

Nhận được chỉ thị, Tô Mạt rất đắn đo. Cô thấy lời nói của Vương Á Nam quá nghiêm khắc, trong khi cảm nhận của cô về Lão Tôn là người có nghĩa khí chứ không giống loại người giờ trò sau lưng. Liệu có phải bên trong tồn tại uẩn khúc? Cho đến gần hết giờ làm, Tô Mạt vẫn do dự, không gửi email. Đang nghĩ xem nên giải thích với Vương Á Nam ra sao, hay làm thế nào để thuyết phục bà thu hồi mệnh lệnh, không ngờ Vương Á Nam mở miệng trước, hỏi cô đã gửi email chưa?

Tô Mạt nói tạm thời chưa gửi, Vương Á Nam rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm. Tô Mạt biết cô đã làm đúng.

Vương Á Nam quả nhiên lên tiếng: “Chúng ta không thể nhất thời tức giận mà đắc tội người khác. Lão Tôn có mối quan hệ rộng trong ngành, hạng người nào anh ta cũng quen, sau này kiểu gì chúng ta cũng cần nhờ đến anh ta.”

Tô Mạt đột nhiên nhớ đến hình ảnh Vương Cur An và vị Tôn tổng gặp nhau ngày hôm đó. Hai người dường như có mối quan hệ thân tình, không biết có liên quan đến vụ này?

Vương Á Nam là người tâm tư nhạy bén. Thấy cô có vẻ ngập ngừng, bà hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Tô Mạt đắn đo rồi kể đại khái chuyện xảy ra hôm đó. Tuy nhiên, cô giấu chuyện đi ăn cùng Châu Viễn Sơn, chỉ nói đi ăn cơm cùng người bạn, tình cờ gặp Vương Cur An và Tôn Trường Dục.

Bất gặp thái độ nghiêm túc của Tô Mạt, Vương Á Nam cũng không nghi ngờ, bà hỏi tiếp: “Ý của cô là, Vương tổng có liên quan đến vụ này?”

Tô Mạt giải thích: “Tôi chỉ tường thuật lại những điều tôi chứng kiến.”

Vương Á Nam cười cười, bà đứng ở cửa văn phòng trầm mặc một lúc, sau đó lẩm bẩm: “Dự án của công ty, An An không đến mức làm vậy. Tôi cảm thấy, nó thân thiết với Lão Tôn là vì...” Nói đến đây, bà đột nhiên ngừng lại, quay sang mỉm cười với Tô Mạt “May mà cô chưa gửi email.”

Tô Mạt mù mờ khi nghe câu nói của bà, vài giây sau cô mới phát hiện “An An” là chỉ cháu trai bà, có lẽ đây là nhũ danh.

Vương Á Nam nói tiếp: “Không tồi, coi như cô đã tìm ra con đường của nghề trợ lý. Điều quan trọng nhất của công việc trợ lý không phải là thông minh hay giỏi giang, mà là lòng trung thành. Tôi tin tôi không nhìn nhầm người. Hôm nay đến đây thôi, cô về nghỉ sớm đi.”

Thấy Vương Á Nam thu dọn tài liệu trên bàn và túi xách, Tô Mạt lập tức gọi điện thoại bảo tài xế đánh xe đến trước cổng công ty chờ đợi. Vương Á Nam cầm túi xách đi ra ngoài, bà đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu dặn Tô Mạt: “Tối mai có bữa cơm tiếp một số lãnh đạo cấp tỉnh. Đây là bữa cơm xã giao không quan trọng nên tôi không đi, cô hãy đi cùng Vương tổng. Gặp những người đó cũng có ích với cô.”

Tô Mạt vâng dạ. Đợi Vương Á Nam đi khỏi, cô bắt đầu sắp xếp lại nội dung công việc của ngày hôm nay. Thời gian qua, cô ép bản thân rèn luyện thành thói quen, công việc của ngày nào “tiêu hóa” ngay trong ngày đó, đồng thời đề ra kế hoạch đại thể của ngày mai, để đề phòng xảy ra sự việc đột xuất khiến cô lúng túng.

Tô Mạt bận đến hơn bảy giờ tối. Lúc này, văn phòng tổng giám đốc không còn một bóng người, hành lang tắt hết đèn, có lẽ cả tòa nhà chỉ còn lại một mình cô. Tô Mạt rút bánh mỳ từ túi xách, đi phòng trà nước pha cốc cà phê uống kèm. Ăn xong, cô vừa vận đi học tiếng Anh buổi tối.

Tô Mạt thích cuộc sống bận rộn như bây giờ. Nếu hôm nào đó rảnh rỗi, cô về nhà sớm, một mình nấu cơm ăn cơm rồi tắm rửa lên giường từ sớm, cảm giác cô độc sẽ âm thầm lan tỏa. Những lúc như vậy, cô thường gọi điện cho bố mẹ, trò chuyện với con gái, nhưng vẫn không thể xóa bỏ nỗi cô đơn, thậm chí còn cảm thấy phiền muộn.

Cuối cùng, Tô Mạt đành mở tivi đi ngủ. Tựa hồ nghe tiếng người nói chuyện, cô mới đỡ hơn một chút. Từ đó, lúc nấu cơm, lúc đọc sách hay đi tắm, cô cũng bật tivi.

Trong nhà tắm hơi nước nóng mờ mờ, vòi hoa sen xối nước ào ào, thấm vào mỗi tác da trên thân thể. Tô Mạt mở to mắt ngắm bản thân trong gương. Cô nhìn thấy một người phụ nữ diện mạo vẫn còn trẻ trung, có đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ mọng bởi khí nóng, làn da trơn láng, bộ ngực và cặp mông vẫn đầy đặn... tất cả những điều này mang đến cho cô ám thị cũng có thể nói là tốt hoặc không tốt.

Có người từng nói: “Phụ nữ gần ba mươi tuổi thường non mỡ mềm mại một cách bất bình thường, sau đó trở nên tiêu tụy trong nháy mắt.”

Trước đây, Tô Mạt không để ý đến câu nói này. Đến bây giờ cô mới hiểu ý nghĩa của nó, trong lòng không ngừng nảy sinh sự ảo não. Đối với cô, tuổi tác như hiện tượng hồi quang phản chiếu của người sắp chết, nhưng không có ai ngắm nhìn, không ai thương thức, không ai kéo vào lòng nâng niu như vật báu. Cô chỉ có thể một mình lặng lẽ nở rộ, cho đến khi khô héo lụi tàn.

Thình thoảng, Tô Mạt bị ý nghĩ tiêu cực đó giày vò nhưng cô không có sức cải thiện tình hình. Vì vậy, khi Châu Viễn Sơn gọi điện đến, Tô Mạt nghĩ: “Nếu anh ta mời mình ăn cơm, hôm nay mình sẽ trốn học.”

Châu Viễn Sơn coi cô như bạn bè thân thiết. Tô Mạt vừa bắt máy, anh liền hỏi thẳng: “Cô đang ở đâu?”

Tô Mạt vui vẻ đáp, cô vẫn ở công ty. Châu Viễn Sơn nói: “Tôi cũng vừa đến công ty, lát nữa sẽ lên tìm cô.”

Tô Mạt nói đùa: “Có phải anh lại định mời tôi ăn cơm không?”

Châu Viễn Sơn ngẩn người, lập tức mỉm cười: “Đương nhiên, cô vẫn chưa ăn tối à? Dù sao bữa cơm lần trước cũng do Lão Vương thanh toán.”

Tô Mạt cảm thấy nửa câu sau có phần “sát phong cảnh”, nhưng nghe tiếng thở của anh phảng phất ngay bên tai, cô không còn để ý đến điều đó. Tô Mạt đứng ngoài cửa phòng trà nước một lúc, thang máy kêu “ding” một tiếng, một thân hình cao lớn đi ra ngoài.

Con người Châu Viễn Sơn hay cười, mỗi lần gặp Tô Mạt, anh ta đều cười cười. Hai người quay về phòng trà nước, Châu Viễn Sơn mở miệng hỏi: “Thế nào, hôm đó Lão Vương không gây khó dễ cho cô đấy chứ?”

Tô Mạt trả lời qua loa: “Không có gì.”

“Con người sếp tổng hơi nghiêm túc, dù sao anh ấy cũng có thân phận đặc thù.”

Tô Mạt không có hứng thú nhắc đến Vương Cự An, cô liền nói thẳng: “Tôi và sếp tổng ít tiếp xúc. Trong ấn tượng của tôi, anh ta chỉ là người có tiền. Loại đàn ông này chẳng qua có vốn chơi bởi hơn người bình thường mà thôi.”

Châu Viễn Sơn cười: “Thời buổi này cô cho rằng chỉ đàn ông mới biết chơi hay sao? Tiền bạc và quyền lực đối với đàn ông hay đàn bà đều như nhau. Nếu đạo đức là bề mặt, tiền bạc và quyền lực là nội lực, dục vọng chính là nham thạch không ngừng sôi sục. Kết quả chỉ có thể là, bề mặt giãn nở và trở nên mỏng manh, cuối cùng hình thành núi lửa.”

Tô Mạt mỉm cười nhìn anh: “Anh chuyển sang nghiên cứu địa chất từ lúc nào thế?”

Châu Viễn Sơn cũng cười. Một lúc sau, anh ta ngập ngừng rồi mở miệng: “Tôi biết bây giờ tìm cô thì hơi đường đột, nhưng bản thân tôi cũng không biết phải làm sao... Tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Tìm Tô Mạt đập nhanh một nhịp, cô cười nói: “Không cần vòng vo tam quốc, anh cứ nói thẳng ra đi.”

Châu Viễn Sơn háng giọng hai tiếng, cuối cùng mở miệng: “Là như vậy, tôi muốn... xin số điện thoại của Mạc Úy Thanh. Hôm đưa một người đi mua quần áo, tôi tình cờ gặp các cô. Tôi nghĩ quan hệ giữa hai cô chắc cũng thân thiết, vì vậy muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Tô Mạt nhất thời lặng thinh. Cô cúi đầu uống hết nửa cốc cà phê còn lại, mới hỏi: “Anh quen Mạc Úy Thanh?”

“Ừ.” Châu Viễn Sơn nhìn Tô Mạt chăm chăm: “Có thể cho tôi số điện thoại của cô ấy không? Cuộc sống của cô ấy bây giờ ra sao?”

Tô Mạt nghĩ thầm: “Anh hỏi tôi câu này, bảo tôi trả lời anh thế nào?” Cô mở miệng: “Thật ra tôi và Mạc Úy Thanh không thân thiết lắm, chỉ cùng nhau dạo phố vài lần. Nếu anh muốn liên hệ với cô ấy... tôi cần hỏi ý kiến của cô ấy trước.”

Châu Viễn Sơn không miễn cưỡng, anh nhìn chăm chú cốc cà phê trước mặt, hồi lâu cũng không lên tiếng. Tô Mạt cũng lặng thinh.

Buổi tối hôm đó, Châu Viễn Sơn quả nhiên mời Tô Mạt ăn cơm nhưng cô từ chối. Thấy thời gian không còn sớm, Tô Mạt không đi học tiếng Anh mà nhờ Châu Viễn Sơn đưa về nhà. Trước khi chia tay, hai người vẫn chào hỏi như thường lệ. Châu Viễn Sơn muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Tô Mạt không đành lòng, mở miệng: “Tôi sẽ nhanh chóng hỏi cô ấy, sau đó liên lạc với anh.”

Lúc này, Châu Viễn Sơn mới gật đầu.

Vừa vào nhà, Tô Mạt liền bật tivi, mở tiếng to hơn thường lệ. Sau khi tắm xong, cô lên giường đọc sách. Trước đây, cô thích xem tác phẩm văn học, bây giờ lại có hứng thú với sách quản lý tài chính, lịch sử, chính trị và truyện ký nhân vật. Nhưng buổi tối hôm nay, một chữ cũng không lọt vào đầu cô.

Ngày hôm sau đi làm, Vương Á Nam không đến công ty, công việc của Tô Mạt không nhiều. Gần hết giờ làm, cô mới chợt nhớ ra có việc gì đó cần giải quyết. Mở sổ ghi chép, cô mới nhớ ra tối nay có bữa cơm khách. Đúng lúc này, điện thoại trên bàn đổ chuông, là trợ lý của Vương Cự An gọi tới, nói xe ô tô của Vương tổng đã chờ sẵn dưới tòa nhà.

Tô Mạt hoàn toàn quên mất vụ này. May mà bình thường cô để một bộ quần áo ở công ty, phòng khi dùng đến. Cô vội vàng đi thay quần áo và trang điểm, sau đó cầm túi xách đi nhanh xuống tầng một. Xe ô tô của Vương Cự An rất nổi bật, Tô Mạt vẫn chưa đi đến, đã có người xuống mở cửa xe cho cô. Nhìn thấy Lão Triệu của bộ phận kinh doanh, Tô Mạt vội nói: “Đề tôi ngồi ghế trước.”

Triệu Tường Khánh cười híp mắt: “Trợ lý Tô, hiện tại không giống trước kia, cô bây giờ là tâm phúc của kỹ sư Vương. Tôi làm sao có thể để cô ngồi ghế trước. Cô mau lên xe đi, chúng ta muộn giờ rồi.”

Tô Mạt hết cách, đành chui đầu vào hàng ghế sau. Vương Cự An đã ngồi một bên, Lão Triệu ngồi ở ghế lái phụ, còn người trợ lý lái xe. Tô Mạt cất giọng khách sáo: “Xin lỗi, tôi có chút việc nên chậm trễ, để sếp tổng đợi lâu.”

Vương Cự An không tiếp lời, chỉ dặn dò trợ lý: “Lái xe đi!”

Bữa cơm tối nay do An Thịnh mời mấy lãnh đạo của tỉnh, để biểu thị lòng biết ơn khi tập đoàn giành được hợp đồng thuê hàng ngàn mẫu đất vốn là một sân bay cũ. Ngoài ra, An Thịnh còn có mục đích muốn nhờ lãnh đạo tỉnh đất mồi, để An Thịnh nhảy vào dự án đầu tư năng lượng tại một tỉnh thuộc vùng Tây Bắc, dưới danh nghĩa thiết lập quan hệ hữu hảo giữa hai thành phố, cùng tạo ra huy hoàng.

Vương Á Nam không xuất hiện tại bữa cơm này cũng có nguyên do riêng. Bà và Vương Cự An đều bất đồng ý kiến trong việc đầu tư vào ngành năng lượng và thiết bị điện tử ô tô, đến mức không ai nhường ai. Hiện tại, ngoài sản phẩm điện tử và cao ốc thương mại, tập đoàn vẫn đặt trọng tâm vào lĩnh vực bất động sản. Tuy nhiên ngành này lợi nhuận ngày càng ít, tương lai ngày càng mờ mịt, nên tập đoàn buộc phải tìm hướng đi khác. Vương Á Nam cho rằng, đầu tư quá nhiều tiền vào ngành năng lượng, sẽ dẫn đến nguồn vốn bị thiếu hụt. Bà chê người trẻ tuổi làm việc nôn nóng, tầm nhìn hạn hẹp.

Còn Vương Cự An cho rằng, hiện tại đất nước chưa có điều kiện tốt để phát triển ngành kỹ thuật thiết bị điện tử ô tô. Các doanh nghiệp chế tạo xe hơi chủ yếu sản xuất hàng thứ phẩm để tiêu thụ ở thị trường trong nước. Kỹ thuật trọng tâm vẫn bị Âu Mỹ và Hàn Nhật lũng đoạn. Dù có phát triển mới cũng bị mai một bởi chế độ quản lý hiện hành. Hơn nữa, ngành này chưa chắc đã kiếm ra tiền.

Hai cô cháu không đạt được thỏa thuận chung nên mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm. Điểm khác biệt duy nhất, đằng sau Vương Á Nam có hội đồng quản trị chống lưng, bà cũng luôn đề ý đến nhất cử nhất động của Vương Cự An. Vì vậy Tô Mạt hiểu rõ mục đích bà cử cô đi cùng Vương Cự An tối nay. Chỉ là hôm nay trạng thái của cô không tốt lắm.

Trong phòng VIP toàn những gương mặt xa lạ, nào là lãnh đạo tỉnh ủy, nào là lãnh đạo cục quản lý tài sản quốc doanh và cán bộ thuế vụ, ngân hàng... Ngoài ra còn xuất hiện cả cục phó cục công an và cấp dưới của ông ta. Tất cả đều là nhân vật có máu mặt, mọi người trò chuyện vui vẻ. Những bữa cơm kiểu này không thể thiếu phụ nữ, nhưng phái nữ không được quá nhiều. Phụ nữ đông quá sẽ không hay, nhưng nếu không có sẽ vô vị, tạo không khí mờ ám là tốt nhất. Trong phòng có tất cả hai ba cô gái trẻ, Tô Mạt là người phụ nữ duy nhất của phía An Thịnh, cô được xếp ngồi cùng bàn với Vương Cự An.

Vị trí trang trọng nhất bên cạnh Vương Cự An là một vị lãnh đạo tỉnh ủy, còn một bên là công tử của một ông bộ trưởng nào đó. Lão Triệu và trợ lý của Vương Cự An ngồi ở bàn khác.

Chỉ có điều tối nay Tô Mạt không thoải mái. Bữa ăn được tổ chức tại câu lạc bộ tư nhân gần bờ biển phía đông thành phố, nơi không xa lạ với Tô Mạt. Đến bây giờ cô mới biết, câu lạc bộ này thực thuộc tập đoàn. Tô Mạt cảm thấy, nếu cô tỏ ra quá nhiệt tình hoặc hoạt bát, thì đó là một sự sỉ nhục đối với bản thân cô.

Tô Mạt không thể giữ tâm trạng bình tĩnh. Đến khi nhận ra anh chàng cấp dưới đi cùng lãnh đạo cục công an thành phố, trong lòng cô càng kinh ngạc.

Trong bữa ăn, người cấp dưới đó đi kính rượu một vòng. Đến bên Tô Mạt, anh ta đột nhiên nói: “Vẫn là Tô tiểu thư giỏi giang, tiến nhanh thật đấy.”

Tô Mạt hơi dờ người, đáp lời: “Như nhau cả.”

Hai người chỉ uống một hớp rượu. Sau đó có người nói đùa: “Đàn bà ra đời cần "giỏi giang". Anh ta nhấn mạnh từ cuối cùng, mọi người đều hiểu ý, cười cười.

Một người đàn ông trung niên diện mạo đứng đắn ngồi cùng bàn nháy mắt cười với Vương Cự An và Tô Mạt. Ông ta nói: “Tôi kể một câu chuyện, không biết các vị đã nghe qua chưa?”

Người bên cạnh phụ họa: “Ông mau kể đi, nghe qua thì sao chứ? Có những câu chuyện kinh điển nghe đi nghe lại cũng không chán. Chỉ xem người kể có hấp dẫn hay không?”

Người đàn ông trung niên hắng giọng rồi mở miệng: “Có năm cô gái cùng cạnh tranh một chức vụ lãnh đạo. Cuối cùng đương nhiên bốn cô bị loại. Sau đó, lãnh đạo lần lượt tìm bốn cô đó nói chuyện. Lãnh đạo hỏi cùng một vấn đề nhưng câu trả lời của các cô khác nhau. Lãnh đạo hỏi: “Cô có biết tại sao cô bị loại không?” Cô thứ nhất trả lời: Tôi biết, bởi bên trên tôi không có người. Cô thứ hai nói: Bên trên tôi có người, nhưng anh ta không cứng. Cô thứ ba cho biết: Bên trên tôi có người, anh ta rất cứng, nhưng tôi ở bên dưới không chịu hoạt động. Cô thứ tư đáp: Bên trên tôi có người, anh ta rất cứng, tôi ở bên dưới cũng hoạt động, nhưng tôi không ra máu.”

3.

Câu chuyện kể xong, ngoài mấy vị quyền cao chức trọng nhiều tuổi, những người đàn ông khác đều vỗ tay tán thưởng.

Tô Mạt như ngồi trên lò lửa, trong lòng vô cùng sốt ruột mà không thể biểu hiện ra bên ngoài. Kể từ lúc đặt chân vào nơi này, cô đã lo sợ bảo vệ và nhân viên tiếp tân của câu lạc bộ nhận ra cô. Một mặt, cô cố gắng né tránh ánh mắt của bọn họ. Mặt khác, cô thầm tự giễu bản thân bị thần kinh. Chuyện đó đã xảy ra gần một năm, ai còn nhớ rõ ràng? Ít nhất cô cũng không nhớ rõ. Tất cả giống một giấc mơ hoang đường, Tô Mạt không nhớ diện mạo của bọn họ. Cô chỉ nhớ buổi tối hôm ấy, ai là người kéo cô xuống bùn lầy, ai là người từng giơ tay giúp cô trong lúc cô hoang mang. Vậy mà bây giờ cả hai người đàn ông lại ở trong cùng một căn phòng với cô, thản nhiên cười nói như không có chuyện gì xảy ra.

Trong lúc chìm trong suy nghĩ, Tô Mạt chợt nghe một người đàn ông trung niên hỏi: “Vương tổng, cậu thấy câu chuyện này thế nào?”

Vương Cự An tựa vào thành ghế hút thuốc, nửa cười nửa không trả lời: “Không khó nghe.”

Người đó vội vàng rót rượu cho anh: “Không khó nghe là được rồi, không khó nghe thì uống thêm một ly.”

Lập tức có người hòa theo. Những buổi tụ tập như thế này không thể thiếu một số nhân vật chức vị không cao nhưng biết cách tạo không khí, bằng không sẽ rất gượng gạo. Vương Cự An cười lắc đầu, anh không muốn mọi người mất hứng nên định cầm ly rượu, nhưng người đó nói tiếp: “Ly này tôi không kính anh, tôi muốn uống với Tô tiểu thư.”

Tô Mạt giật mình, hoàn toàn khôi phục thần trí.

Đối với cô, nẩy ly rượu không phải chuyện khó khăn. Hơn nữa, hôm nay cô uống rất kiềm chế, không để lộ bản thân có tư lượng khá. Bây giờ thấy người đưa cầm ly rượu đi đến, cô không sợ uống rượu, chỉ lo những người này lại nói những câu bông đùa khó lọt tai.

Quả nhiên có người nói với người đàn ông trung niên: “Lão Lư, anh nhầm rồi, ly rượu này còn lâu mới đến lượt anh uống. Lãnh đạo lớn của chúng ta đang ở đây, sao anh có thể “cầm đèn chạy trước” lãnh đạo? Phía Vương tổng là chủ xị bữa cơm tối nay thì không nói làm gì.” Nói xong, anh ta rót đầy một ly rượu nhét vào tay Tô Mạt.

Tô Mạt hiểu ý người này, cô nên kính rượu lãnh đạo trước. Tuy nhiên, cô đã cùng mọi người đã kính rượu lãnh đạo ngay từ lượt đầu tiên, không biết lần này bọn họ định giờ trò gì. Tô Mạt bất giác nhìn Vương Cự An, vừa vận chạm mắt đối phương. Nhưng anh điềm nhiên như không liên quan đến mình.

Người đưa ra yêu cầu trước đó lại nói: “Tô tiểu thư, có một vấn đề tôi không tiện hỏi, thôi thì cứ nói ra, nếu cô đã kết hôn, chắc cô biết cách uống rượu giao bôi? Nếu cô chưa kết hôn, chắc chắn cũng từng xem người khác uống?”

Nghe câu này, người xung quanh tỏ ra hưng phấn: “Nếu đã uống thì phải uống giao bôi lớn, bằng không chẳng thú vị gì cả.”

Rượu giao bôi phân chia hai kiểu lớn nhỏ. Uống giao bôi lớn có nghĩa hai người vòng tay qua cổ nhau để uống rượu. Còn giao bôi nhỏ hai người chỉ cần ngoắc tay vào nhau là được.

Trước đây, Tô Mạt từng chứng kiến mọi người chơi trò uống rượu giao bôi, nhưng đây là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống này. Hai má cô đỏ bừng trong lòng rất lúng túng khó xử. Cô lén lút liếc nhìn vị lãnh đạo mà cô phải mời rượu. Ông ta tuổi ngoài năm mươi, rất chừng chạc đường hoàng, tuy miệng nở nụ cười hòa nhã nhưng đáy mắt ông ta tựa hồ vụt qua tia không vui.

Xem ra ly rượu này uống cũng dở, không uống cũng dở. Cho dù cô mặt dày mời người ta, người ta cũng chưa chắc đón nhận. Nếu không uống, hai bên sẽ rơi vào cảnh ngượng ngập. Tô Mạt rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng cô không muốn khinh suất.

Trong khi mọi người đang hớn hở chờ xem trò vui, Vương Cự An đột nhiên hỏi một câu: “Cô có được không đây?” Vừa mở miệng, anh vừa từ tốn giở mẩu thuốc lá xuống gạt tàn.

Bốn bề yên tĩnh trong giây lát rồi nổi lên tiếng cười ha hả. Con trai ông bộ trưởng ngồi bên cạnh vỗ vai Vương Cự An: “Cự An, thế nào gọi là cô có được không? Anh còn không biết người của anh được hay không? Nói ra liệu ai tin?”

Vương Cự An cười cười: “Tô tiểu thư đâu phải người của tôi. Tôi chỉ biết cô ấy không uống được rượu, hôm nay coi như phá lệ.”

Con trai ông bộ trưởng có mối quan hệ thân thiết với Vương Cự An, anh ta khoác vai anh: “Anh bạn đừng bịa chuyện linh tinh, tôi thấy anh không nỡ để cô ấy uống thì đúng hơn.” Lời nói vừa dứt, người xung quanh càng cười náo nhiệt.

Vương Cự An nói: “Nếu cô ta là người của tôi, tôi sẽ lập tức bảo cô ta uống, không nằm bò tại hiện trường không ra khỏi cửa. Nhưng cô ta không phải, nếu cô ta uống say, tôi sẽ không tiện ăn nói với người khác.” Lập tức có người hỏi anh đối tượng là ai, nhưng Vương Cự An chỉ hơi lắc đầu, không lên tiếng.

Vị lãnh đạo tinh mím cười lên tiếng: “Các cậu không nghĩ ra sao? Các cậu đã chứng kiến tiểu Vương nói hộ người khác bao giờ chưa? Tô tiểu thư ban nãy đã uống với tôi hai ly, như vậy là được rồi. Quân tử nên tác thành việc tốt của người khác.”

Vương Cự An đang hút thuốc, anh hơi cúi đầu, ho khan hai tiếng.

Con trai ông bộ trưởng nhìn anh cười cười: “Anh bạn đừng đóng kịch nữa.” Anh ta gọi một cô gái trẻ ở bàn bên cạnh đi đến, dặn dò cô gái: “Em hãy uống rượu giao bôi lớn với Vương tổng của chúng ta, coi như làm mẫu cho Tô tiểu thư.”

Cô gái trông rất xinh đẹp, hành vi cử chỉ phóng khoáng. Cô cầm ly rượu đứng trước mặt Vương Cự An: “Vương tổng, tôi kính anh, liệu tôi có vinh hạnh hay không?”

Vương Cự An vẫn ngồi tựa người vào thành ghế hút thuốc, không vội trả lời.

Con trai ông bộ trưởng huých người anh: “Phụ nữ đã chủ động đến mức này, anh có ý gì vậy?”

Vương Cự An mỉm cười: “Anh đừng sốt ruột, tôi muốn hỏi cô ấy một vấn đề trước.” Anh nhìn cô gái, cất giọng rất ôn hòa: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Cô gái nở nụ cười ngọt ngào: “Hai mươi tư ạ.”

Người bên cạnh liền nói: “Vương tổng không phải muốn hỏi cô bao nhiêu tuổi?”

(Câu “bao nhiêu tuổi” cũng có nghĩa là “lớn bao nhiêu”)

Lúc này, cô mới hơi xấu hổ, đứng yên một chỗ tím tím cười. Vương Cự An quay sang người vừa lên tiếng: “Các anh đừng làm cô gái nhỏ sợ hãi.”

Con trai ông bộ trưởng cười híp mắt, hỏi cô gái: “Vương tổng nói giúp em đây, anh ấy tuyệt không?”

Cô gái trẻ đỏ mặt, lí nhí đáp: “Tuyệt ạ, vì vậy em kính Vương tổng đầu tiên.” Cô cất giọng dịu dàng: “Vương tổng, em mời tay rồi, tốt xấu gì anh cũng nên tỏ thái độ.”

Vương Cự An đã quen cảnh tượng này, anh mỉm cười đứng dậy, thuận tay đập điều thuốc vào gạt tàn, cầm ly rượu nói với cô gái: “Cô còn trẻ tuổi, có tiền đồ. Tôi uống hết ly này, cô tùy ý.”

Cô gái có thân hình cao ráo, nhưng vẫn chỉ giống con chim nhỏ bên cạnh Vương Cự An. Hai người cùng đứng một chỗ trông rất nổi bật. Chỉ là khoảng cách hơi gần, cô gái hơi bối rối, mỉm cười ngược nhìn anh. Cô đang định giơ cánh tay trắng trẻo vòng qua cổ người đàn ông, Vương Cự An đã nhẹ nhàng ngoắc tay cô, cúi đầu uống ly rượu của mình.

Cô gái hơi ngây ra, nhưng cũng uống rượu. Mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Con trai ông bộ trưởng lên tiếng: “Mọi người đều biết thế nào gọi là “thương hoa tiếc ngọc” rồi chứ? Anh bạn này rất xảo quyệt. Có anh bạn ở đây, hình tượng của chúng ta trong mắt phái nữ rớt xuống đáy vực.” Mọi người lại cười ồ, đề tài dần chuyển sang người khác, quên cả chuyện Tô Mạt kính rượu, khiến cô có một buổi tối an lành.

Sau khi tan cuộc, mọi người giải tán, Lão Triệu vẫn ngồi ở ghế lái phụ. Anh ta quay đầu hỏi Tô Mạt: “Hôm nay trạng thái của Tô tiểu thư dường như không tốt lắm. Tinh thần “chiến đấu” đến sát đầu mẻ trán của cô biến đâu rồi?”

Tô Mạt chống chế: “Đâu có, hôm nay tôi cũng uống không ít.”

Lão Triệu nói đùa: “Tôi thấy cô như con mèo lười biếng, sếp tổng còn phải ra mặt giúp cô.”

Tô Mạt cười cười, không đáp lời.

Một lúc sau, Vương Cự An mới lên tiếng: “Chén rượu đó không uống là đúng. Lão Triệu, gần đây anh không xem tin tức à?”

Lão Triệu ngây ra: “Sếp, tin tức gì?”

Vương Cự An hỏi: “Bí thư Không trước đây ở nơi nào?”

“Giang Nam.”

“Thành phố Tân Châu thuộc tỉnh Giang Nam vừa bị ủy ban điều tra kỷ luật “song quy” hai người, đều là cộng sự của bí thư Không.” Vương Cự An nói tiếp: “Bí thư Không là người vô cùng thận trọng. Trong số những người tôi mời ăn cơm tối nay có hai người do ông ấy đề bạt. Ông già nhà Phương thiếu gia là bạn chiến đấu cũ của ông ấy, còn một người là họ xa, một người khác bên nhà vợ. Thật ra ông ấy không muốn tham gia, đủ thấy hiện tại ông ấy lạnh lẽo đến mức nào. Sao ông ấy có thể ôm ấp phụ nữ ở nơi như thế này? Tất nhiên, bữa ăn là do chúng ta mời bằng được để bồi dưỡng tình cảm. Nhưng không thể quá ồn ào, cần giữ đúng chừng mực.”

Lão Triệu gật đầu lia lịa, Tô Mạt nghe không mấy dễ chịu. Trợ lý của Vương Cự An vừa lái xe vừa cất giọng cung kính: “Vương tổng, tôi cảm thấy “chừng mực” là thứ khó nắm bắt nhất. Có những lời, nói ra cũng không ổn, không nói cũng không ổn. Uống nhiều rượu không tốt, uống ít cũng không tốt, rất khó. Nếu có thể đạt tới trình độ cảm và buông một cách tự nhiên như sếp tổng và Triệu tổng thì tốt biết mấy.”

Vương Cự An có tâm trạng khá tốt, anh nhấn nài chỉ bảo: “Con người sống trong xã hội, trước mặt đối tượng khác nhau đóng những vai khác nhau. Lúc cần hạ mình thì đừng tỏ ra cao ngạo quá, lúc cần cao ngạo thì đừng hạ thấp bản thân. Có lúc cần nhã nhặn, có khi phải chơi hết mình. Cần phải nắm vững và rèn luyện bí quyết này.” Anh ngừng một lát: “Nếu không làm được thì nên ngậm miệng. Có một số người, đừng thấy cô ta ít lời mà coi thường cô ta, những người nói ít hiếm khi xảy ra sai sót, thế là đủ rồi.”

Lão Triệu mỉm cười, nói một câu: “Hôm nay trợ lý Tô nói rất ít, rõ ràng không có tinh thần. Tiểu Tô, xảy ra chuyện gì mà cô khác hoàn toàn ngày hôm trước?”

Tô Mạt cố gắng mỉm cười, trả lời lầy lẹ: “Đâu có! Triệu tổng, bản thân tôi còn chẳng cảm thấy gì, tôi luôn như vậy mà.”

Triệu Tường Khánh vẫn không buông tha: “Hay là cô gặp người có ác cảm? Anh bạn trẻ tuổi vừa nãy tên gì? Anh bạn đi cùng cục phó Lý ấy?”

Người trợ lý ngắt nghỉ: “Cậu ngồi cùng bàn với chúng ta? Hình như họ Lộ, cấp phòng, trước đây làm cảnh sát khu vực, mới được điều về cục cảnh sát thành phố.”

Tô Mạt vẫn im lặng, để mặc bọn họ đoán già đoán non.

Vương Cự An đột nhiên quay sang cô hỏi một câu: “Cô sống ở đâu?” Anh không nói không sao, anh mở miệng khiến trong lòng Tô Mạt càng hỗn loạn.

Tô Mạt báo địa chỉ, Vương Cự An dặn người trợ lý: “Đưa Tô tiểu thư về trước.” Lời nói của anh khiến đề tài câu chuyện bị đứt đoạn, trong xe trở lại bầu không khí yên tĩnh.

Một lúc sau, Lão Triệu hỏi: “Sếp, Phương thiếu chẳng phải ở quân khu Giang Bắc hay sao? Tháng sau chúng ta đi Giang Bắc làm việc, hay là trực tiếp tìm anh ta?”

Vương Cự An “ừ” một miếng: “Tìm anh ta cũng chỉ ăn bữa cơm, mượn xe ô tô mà thôi.” Ngừng vài giây, anh đột nhiên hỏi: “Tô tiểu thư, cô là người vùng Giang Bắc?”

Trong lòng Tô Mạt hơi ngạc nhiên, không ngờ người đàn ông này lại chủ động tán gẫu với cô. Cô đáp: “Không phải, tôi học đại học ở đó, công tác mấy năm. Sau này...” Cô không nói tiếp mà chỉ nhún vai: “Đúng là tôi sống một thời gian ở đó.” Để tỏ thái độ lịch sự, lúc nói chuyện, cô đưa mắt về phía đối phương.

Vương Cự An đang tựa người vào thành ghế phía sau, thần sắc rất mệt mỏi, trong mắt vẫn tia máu, hơi thở đều đều.

Tô Mạt đột nhiên nghĩ, có lẽ cô bây giờ cũng là bộ dạng phờ phạc. Mặc dù cảnh đêm của Nam Chiêm rất rực rỡ nhưng con người đều mệt mỏi. Tình cờ chạm phải ánh mắt Vương Cự An, cô vô ý thức né tránh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

***

Khoảng thời gian tiếp theo, Tô Mạt bị Vương Á Nam bố trí cùng cháu trai bà tham gia nhiều bữa cơm xã giao. Vương Á Nam không tiếc lời khen ngợi Tô Mạt trước mặt người khác, nói cô là trợ lý đắc lực của bà, là vũ khí bí mật trên bàn rượu nên cho cháu trai mượn Tô Mạt để phòng thân. Bà nói Vương Cự An trước đây uống quá nhiều rượu, bây giờ đã ngoài ba mươi, không thể tiếp tục gây tổn hại sức khỏe.

Tô Mạt chỉ có thể hành sự theo mệnh lệnh, phát huy vai trò làm “hũ rượu”.

Về phương diện công việc, cô không có gì đáng chê trách. Cô biết rõ bản thân khởi đầu quá muộn, văn phòng tổng giám đốc phần lớn là người trẻ tuổi, học lực cao lại giỏi giang xuất sắc, ai cũng có thể thay thế vị trí của cô. Có thể leo lên chức vụ ngày hôm nay, ngoài vận may, cô cần bán mạng làm việc, giống như bây giờ, cô đang hành hạ dạ dày của mình.

Tô Mạt biết hôm nay cô uống hơi nhiều, tuy chưa đến mức say khướt nhưng dạ dày cuộn lên khó chịu. Đối phương mời hết ly này đến ly khác, cô đưa mắt sang bên cạnh, Vương Cự An không có ý ngăn cản. Tô Mạt cảm thấy, đây chính là tác phong của dân làm ăn, dù có lúc anh tỏ ra phong độ hay có tình người, nhưng cũng chỉ vì lợi ích của bản thân anh mà thôi. Nếu cô không có tác dụng, người ta sẽ mặc kệ cô sống hay chết.

Tô Mạt ngẩng đầu, bắt đầu uống hết ly rượu. Sau đó không thể chịu nổi, cô đứng dậy đi nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Cô vừa nôn vừa niệm thầm trong lòng: dạ dày của mình không phải là dạ dày, dạ dày của anh ta mới là dạ dày.

Niệm vài lần, nôn xong xuôi, Tô Mạt liền xúc miệng rồi vỗ nước lạnh lên mặt, cô lập tức tỉnh táo trở lại. Cô lau khô mặt nhìn vào gương, người phụ nữ trong gương sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn, dưới mí mắt phải xuất hiện nếp nhăn mờ mờ. Lúc còn trẻ tuổi già và kiêu gì cũng chẳng sao, bây giờ chỉ cần không chú ý là lập tức nảy sinh vấn đề.

Quay lại phòng ăn, đối phương “tán công” đợt thứ hai, Tô Mạt lại uống tiếp. Vương Cự An đột nhiên ngoảnh mặt về phía Tô Mạt, giơ tay chặn ly rượu trước mặt cô: “Ly cuối cùng, tôi sẽ uống cạn. Các vị hãy giữ tinh thần, lát nữa còn có tiết mục khác.” Nói xong, anh liền uống hết ly rượu của Tô Mạt.

Đối phương không làm khó, chỉ nói một câu “qua tửu phẩm biết nhân phẩm. Từ việc uống rượu có thể thấy mức độ trung thành của nhân viên.”

Vương Cự An lên tiếng: “Trung thành hay không cũng chẳng biết được, nhưng một khi nhận lương của tôi thì ít nhất cũng nên có tác dụng này.” Anh lại quay sang Tô Mạt, khoé miệng nhếch lên: “Tô tiểu thư, có đúng như vậy không?”

Bụng Tô Mạt âm ỉ khó chịu, nhưng cô vẫn mỉm cười trả lời: “Sếp tổng quá khen rồi, tôi chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi.” Vương Cự An cười cười.

Tiết mục tiếp theo đương nhiên không cho nhân viên nữ đi cùng. Tô Mạt về nhà tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ. Đến sáu giờ sáng ngày hôm sau, cô bị chuông đồng hồ đánh thức nhưng không mở nổi mắt. Tô Mạt gắng gượng ngồi dậy, xương cốt trên toàn thân cô đau nhức, không một chút sức lực. Sờ trán hơi sốt, nhưng trong lòng cô mừng rỡ, tối nay nếu phải đi xã giao, ít nhất cô cũng có lý do thoái thác.

Tô Mạt gắng gượng làm xong công việc trong tay cũng tới giờ nghỉ. Bởi vì dự án cải tạo sân bay cũ thành khu vực CBD, nên thời gian gần đây mọi người đều vô cùng bận rộn. Văn phòng tổng giám đốc đang tăng ca, Vương Á Nam vẫn còn trong phòng làm việc, Tô Mạt không dám về trước.

Trong lúc đầu óc quay cuồng, máy di động trên bàn đồ chuông. Tô Mạt vội bắt máy, ở nhà gọi điện tới. Hôm nay con gái Thanh Tuyền rất vui vẻ, không ngừng lúi lo ở đầu kia điện thoại. Thấy con gái hào hứng, Tô Mạt không nỡ tắt điện thoại, chỉ hạ giọng trò chuyện cùng con gái. Cửa văn phòng ở đằng sau mở ra, Vương Á Nam hỏi: “Cô đang nói chuyện với con gái đấy à?”

Tô Mạt vội nói vài câu rồi cúp máy.

Thần sắc Vương Á Nam dường như hòa nhã hơn ngày thường, bà nói: “Nhà tôi cũng có con cái, một đứa trẻ lớn đầu. Một người phụ nữ vừa làm cha vừa làm mẹ, không dễ dàng chút nào.”

Vừa nói, bà vừa xách túi đi ra cửa, Vương Cự An cầm túi tài liệu đi đằng sau, hai cô cháu vừa bàn xong công việc, xem ra không khí khá tốt. Vương Á Nam hỏi cháu trai: “Tối nay ăn cơm cùng ai? Tôi hơi mệt, để Tiểu Tô đi cùng anh?”

Vương Cự An liếc Tô Mạt một cái: “Mấy người bên ủy ban nhân dân thành phố và văn phòng phát triển đô thị, còn có cả Thượng tổng nữa. Cháu đã bố trí người khác, hôm nay trợ lý Tô không cần đi nữa.”

Vương Á Nam lạnh mặt, nhưng bà không nói gì thêm. Tô Mạt hiểu rõ trong lòng, nếu cô đi theo, Vương Cự An làm sao có thể bàn chuyện làm ăn với Thượng Thuần?

Vương Cự An đương nhiên không dẫn Tô Mạt đi cùng. Anh về văn phòng của mình cất tài liệu rồi triệu tập mọi người đi tới điểm hẹn. Gần đây, Vương Cự An suốt ngày ăn com xã giao ở bên ngoài, thời gian ngủ nghỉ rất ít, lại uống nhiều rượu. Đến mức bây giờ hề ngủ thấy mùi rượu là anh có cảm giác buồn nôn. Mỗi lần thù tạc đến nửa bữa com là anh muốn chuồn về nhà đi ngủ, đồng thời anh bỗng nhớ đến cảnh tượng ăn com gia đình cùng bố mẹ lúc còn nhỏ. Chỉ là bây giờ anh không có cách nào thưởng thức.

Bữa com hôm nay đủ sơn hào hải vị nhưng món nào Vương Cự An cũng thấy chán ngán. Những buổi tụ tập xã giao như thế này chỉ có mấy đề tài nói đi nói lại, trong phòng đương nhiên không thiếu phụ nữ, các kiểu các loại đàn bà. Trong bầu không khí nồng nặng hơi rượu và lợi ích, các cô gái có đặc điểm chung là có thể kích thích sự hưng phấn của đàn ông.

Cô trợ lý hôm nay Lão Triệu gọi đi cùng không tồi, rất biết cách nói chuyện, chỉ là tư lượng hơi kém.

Về phương diện này, Lão Triệu cũng không chiếu cố phụ nữ. Nếu đối phương cứ cố mời, anh ta sẽ không ngăn cản. Cô trợ lý mới ra đời, lại đi cùng ông chủ lớn nên cố gắng biểu hiện tốt, dù không biết uống rượu nhưng cũng không từ chối.

Vương Cự An hôm nay không có người chuyên môn uống thay nên anh phải uống vài ly. Nhìn cô trợ lý mặt đỏ bừng bừng, anh bất giác nhắc nhở một câu: “Tô tiểu thư, cô còn có thể uống tiếp?”

Cô trợ lý ngậy ra, cười cười, nhưng không dính chính. Cô ta bày ra vẻ mặt dựa dẫm Vương Cự An, khiến đám đàn ông xung quanh dạt dào hứng khởi. Đàn ông thường thích hưởng thụ điều này. Một người cất giọng treu chọc, nói rượu là thuốc độc xuyên thủng đường ruột, còn “sắc” là nguồn gốc gây họa.

Vương Cự An lên tiếng: “Tô tiểu thư không biết uống rượu, các vị để cô ấy tỏ ý là được rồi.” Lời nói vừa thốt ra miệng, anh liền cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Còn chưa kịp làm rõ, cô trợ lý không nhận được, đã lên tiếng nhắc nhở: “Sếp tổng, tôi họ Dương, anh gọi tôi Tiểu Dương là được rồi.”

Vương Cự An ngẩn người, cười cười: “Xin lỗi, tôi nói nhầm.”

Người bên cạnh nói: “Sao Vương tổng có thể nhầm tên một cô gái xinh đẹp như vậy? Anh nên uống chén rượu phạt.”

Buổi tối hôm đó, Vương Cự An uống hơi nhiều. Trên đường về nhà, anh bảo tài xế đưa anh đến công ty. Đến cổng công ty, nhìn lên tòa nhà tối om, anh cảm thấy mơ hồ: nửa đêm nửa hôm mình đến đây làm gì?

Vương Cự An nửa nằm nửa ngồi trong xe ô tô gọi điện thoại. Một lúc lâu sau, đầu kia mới có người bắt máy, hét lớn tiếng: “Bây giờ là mấy giờ, mẹ nó sao suốt ngày gọi điện cho tôi làm gì?”

Vương Cự An lập tức tỉnh táo, chau mày cất cao giọng: “Vương Tiễn, mày thử nhìn xem bây giờ mấy giờ mà mày vẫn chưa thức giấc? Mày không cần đi học sao?”

Đầu bên kia im lặng, Vương Tiễn úp mồm một lúc: “Không phải đâu ông già, con đang ngủ trưa, chiều nay con được nghỉ...”

4.

Vương Cự An không nói thêm một lời, lập tức cúp điện thoại, lại gọi vào số máy bàn. Đầu bên kia mãi mới bắt máy, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm. Anh hỏi con trai tình hình cuộc sống và việc học hành, đồng thời căn nhắc vài câu.

Vương Tiễn đã mất hết kiên nhẫn, chỉ trả lời nhát gừng. Đầu óc Vương Cự An hiện lên hình ảnh cả lợ phát phơ không đứng đắn của con trai, trong lòng hơi sốt ruột: “Thằng nhãi này, mày đừng có giờ trò với bố. Chỉ cần mày ngoáy đuôi một cái là bố biết mày muốn làm gì. Hãy cố gắng học tập, chú ý giữ gìn sức khỏe, thử không nên động thì đừng động vào, đừng có chơi bời mụ mẫm đầu óc, mọi việc phải giữ chừng mực.”

Vương Tiễn không chịu đựng nổi, lẩm bẩm: “Con biết rồi, bố càng nhiều tuổi càng lẩm cẩm. Bố là giun đũa trong bụng con, con có buồn tiểu, bố cũng là người biết đầu tiên, thế đã được chưa?”

Vương Cự An bị con trai treu tức, nghiêng răng kèn kẹt: “Bây giờ mày già rồi, dám nói chuyện kiểu đó với bố mày?”

Đầu bên kia không dám há miệng. Vương Cự An vừa lấy lại chút thể diện lập tức cúp điện thoại. Trong lòng anh thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, lúc đó bố mày bị điên mới sinh ra mày, để bây giờ suốt ngày lo lắng bức tức. Nếu không có mày, có phải bố mày sống sung sướng biết bao. May mà bố mày vẫn còn trẻ, không mắc mấy bệnh tim mạch, cao huyết áp...Bằng không bị mày chọc tức đến nước nhồi máu cơ tim cũng không biết chừng.”

Dù nghĩ vậy nhưng anh không thể nói ra trước mặt con trẻ. Con trai anh có lẽ do thiếu mẹ từ nhỏ nên tính cách tương đối nhạy cảm yếu đuối, không bằng những đứa trẻ cùng độ tuổi khác. Vương Cự An cảm thấy huyết thái dương đau nhức, định hút hết điếu thuốc lá rồi ra về.

Anh đẩy cửa xuống xe, tựa vào thân xe rút bao thuốc và bật lửa.

Tòa nhà tập đoàn An Thịnh thường khóa cửa vào lúc mười một giờ rưỡi tối. Văn phòng ở tầng trên tối om, chỉ có ánh đèn dưới đại sảnh, nơi bảo vệ trực đêm. Vương Cự An nheo mắt hút thuốc một lúc, đột nhiên thấy cánh cửa kính mở ra, một người từ trong đi ra ngoài.

Đó là cô gái trẻ có thân hình mảnh mai. Trên vai cô khoác túi nhỏ, tay xách cái túi lớn. Cô đưa mắt về phía anh nhưng coi như không nhìn thấy, đi thẳng ra điểm đỗ xe ở đầu đường, bắt một chiếc taxi.

Vương Cư An giờ tay nhìn đồng hồ, đúng mười một giờ rưỡi.

Anh hút hết điều thuốc mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Sau đó, anh ném mẩu thuốc lá, dùng chân dập tắt lửa, quay sang nói với tài xế: “Về nhà.”

Tô Mạt mười hai giờ đêm mới về đến nhà. Mặc dù chỉ muốn lên giường ngủ ngay nhưng tính cô sạch sẽ, một môi đến mức nào cũng phải tắm rửa từ tế. Đến khi tắm xong, cô đã tỉnh táo trở lại. Trong lúc chờ hong khô tóc, cô lấy laptop và tập tài liệu đối chiếu kỹ càng.

Gần đây Tô Mạt ít phải tham gia các bữa com xã giao. Vương Cư An luôn tìm đủ lý do gạt cô, sắp xếp người khác. Nhiều lần như vậy, Vương Á Nam cũng không thể miễn cưỡng. Tô Mạt cảm thấy bản thân gặp may, cô không cần uống rượu cũng khỏi cần nói những lời khách sáo nịnh bợ, trên người không có mùi hôi của rượu thuốc. Nhưng Tô Mạt cũng chỉ thanh tịnh vài ngày, lại được cấp trên giao nhiệm vụ mới, công việc lần này có áp lực không nhỏ. Sự việc bắt nguồn từ chính bản thân cô.

Thời gian gần đây, Vương Á Nam đặt hết tâm tư vào mảng thiết bị điện tử ô tô. Vừa vặn có một thành phố trực thuộc trung ương tổ chức cuộc triển lãm nội bộ với thị trường trong nước và châu Á. Vương Á Nam ra sức khích lệ nhân viên của công ty chuẩn bị tham gia triển lãm. Tô Mạt dựa vào sở thích của bà chủ để kiếm miếng cơm nên cũng kiếm một số tài liệu có liên quan, hoặc lợi dụng chức vụ của mình đi tìm kỹ sư của phòng nghiên cứu công trình tán gẫu. Nói đi nói lại thế nào cũng quay về đề tài dự án nên Tô Mạt nắm được ít nhiều.

Trong khi Vương Á Nam tỏ ra hưng phấn, phòng kinh doanh lại không mấy để tâm. Bọn họ thoái thác vài lần, vụ tham gia triển lãm bị đẩy sang phòng công trình. Phòng kinh doanh lấy lý do cuộc triển lãm liên quan đến kỹ thuật công nghệ cao, nhân viên kinh doanh không thể đảm trách. Ai ngờ phòng công trình đang loạn như cào cào, hai kỹ sư mới ra nước ngoài đào tạo bị công ty khác săn đón, cùng một lúc xin nghỉ việc. Vương Á Nam nóng ruột, lập tức triệu tập lãnh đạo các phòng ban, một mặt trách mắng, mặt khác thương lượng đổi sách.

Mọi người đều làm rất tốt công việc tự kiểm thảo và tự phê bình, nhưng động đến vấn đề quan trọng, ai nấy tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Phòng công trình nhấn mạnh, bên chúng tôi vốn đã thiếu nhân lực, bây giờ lại đi mất hai người, nhân viên khác chưa từng tiếp xúc lĩnh vực này, tiến hành đào tạo cũng không kịp. Hai người vừa thôi việc tuy đã ký hợp đồng bảo mật với công ty, nhưng ở Trung Quốc, hợp đồng chỉ là tờ giấy lộn.

Vương Á Nam phát biểu, vì vậy An Thịnh nhất định phải tham gia triển lãm lần này. Chúng ta phải nắm bắt thời cơ trong lúc đối phương vẫn đang ở thời kỳ thích ứng. Những vấn đề khác chưa bàn đến vội, điều quan trọng bây giờ là cứ ai đi thích hợp?

Triệu Tường Khánh của phòng kinh doanh nghe mọi người thảo luận hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Đến bây giờ chúng tôi vẫn không hiểu thế nào gọi là ứng dụng Ethernet trong lĩnh vực kỹ thuật ô tô, thế nào là mô thức ứng dụng.”

Mọi người đều nhìn anh ta, sắc mặt Vương Á Nam rất không vui, Vương Cư An lặng thinh. Tô Mạt ngồi bên cạnh cầm cúi ghi chép, trong lòng cô nghĩ thầm “Lão Triệu vì có Vương Cư An chống lưng nên mới tỏ ra chẳng sợ ai hết.”

Chủ quản của phòng nghiên cứu đành đứng dậy giải thích những vấn đề trọng tâm của dự án. Nhưng liên quan đến thuật ngữ chuyên ngành, đừng nói là Lão Triệu, nhân viên các phòng ban khác cũng hết sức mù mờ. Chủ quản của phòng nghiên cứu suốt ngày ngồi bên máy tính, thuộc dạng thư sinh thật thà. Thấy mọi người không hiểu, anh ta rất sốt ruột, càng phát biểu càng rối rắm.

Tô Mạt muốn nói hộ anh ta, đồng thời cũng có ý thể hiện bản thân. Trầm tư trong giây lát, cô ghé sát Vương Á Nam, hỏi nhỏ: “Kỹ sư Vương, tôi có thể phát biểu vài câu không?” Được sự đồng ý của đối phương, cô mới giải thích lại một lượt vấn đề vị chủ quản trước đó phát biểu. Trong lúc phát biểu, cô đưa ra lý giải của mình, đồng thời sử dụng từ ngữ dễ hiểu nhất.

Người xung quanh bắt gặp gật đầu. Vương Á Nam hỏi Lão Triệu: “Bây giờ anh hiểu rồi chứ? Anh hãy để hai nhân viên có đầu óc nhanh nhạy một chút đến phòng nghiên cứu học hỏi vài ngày. Còn hơn hai mươi ngày nữa mới tới buổi triển lãm, các anh hãy tranh thủ thời gian cho tôi.”

Lão Triệu lập tức than vãn: “Kỹ sư Vương, dự án này hơi khó, hội nghị yêu cầu báo cáo bằng tiếng Anh từ đầu đến cuối, lại có nhiều con số và sơ đồ mạch điện. Người ngoại đạo như chúng tôi nhìn mà chóng hết cả mặt. Đến lúc đó làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty. Hơn nữa...” Anh ta hạ giọng: “Gần đây phòng chúng tôi rất bận rộn, không thể bố trí nhân lực...”

Vương Cư An buông một câu không mặn không nhạt: “Bên các anh bận như vậy sao?”

Lão Triệu biết ý, bảo trợ lý đưa ra lịch trình công việc, vừa giải thích vừa phân tích. Lời giải thích cụ thể hóa đến mức mỗi nhân viên làm gì mỗi ngày. Vương Cư An tựa vào thành ghế không lên tiếng, khóe miệng anh ẩn hiện ý cười.

Vương Á Nam chau mày, mặt mũi cau có. Bà đảo mắt một vòng, thấy người của phòng nghiên cứu im lặng cúi đầu. Người của văn phòng tổng giám đốc cũng đều xuất thân từ ngành kinh tế và pháp luật nên không một ai lên tiếng. Không khí trong phòng hội nghị trở nên căng thẳng trong giây lát.

Triệu Tường Khánh cười ngượng ngập hai tiếng: “Kỹ sư Vương, tôi có một ứng cử viên, không biết có hợp ý bà?”

Vương Á Nam đang chán anh ta, bả chẳng thèm nhướng mắt, cất giọng lạnh nhạt: “Anh nói đi.”

Triệu Tường Khánh cũng không vòng vo tam quốc: “Tôi nghe nói trước đây Tô tiểu thư học chuyên ngành kỹ thuật, cô ấy lại từng làm qua công việc tiêu thụ, đúng là nhân viên kỹ thuật kiêm tiêu thụ mà chúng ta đang cần, nói một cách khác là nhân tài tiêu thụ biết kiến thức về kỹ thuật. Mọi người cũng thấy

rồi đấy, vừa rồi cô ấy phát biểu rất tốt, ít nhất tôi cũng nghe hiểu vấn đề. Hơn nữa cô ấy tỏ ra rất chuyên nghiệp, đúng là nhân tài hiếm có, hiếm có.”

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tô Mạt, Vương Á Nam cũng quay sang nhìn cô, thần sắc của bà dịu hẳn.

Tô Mạt bị Lão Triệu ba hoa khoác lác tăng bốc lên tận mây xanh, trong lòng cô lạnh toát. Kiến thức chuyên ngành của cô đã trả lại cho nhà trường từ mấy trăm năm trước, hơn nữa cuộc triển lãm cũng không liên quan đến lĩnh vực tín hiệu điện tử. Tuy nhiên, bây giờ Vương Á Nam đang ranh giới bùng nổ, cô không thể làm trái ý bà. Đắn đo cân nhắc một lúc, Tô Mạt lên tiếng: “Tôi... tôi sẽ thử xem sao.”

Vương Á Nam lắc đầu: “Tôi không muốn nghe câu trả lời này. Cô nên nói “sẽ cố gắng hết sức mình” chứ không phải “thử xem sao”.

Tô Mạt đành mở miệng: “Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức mình”.

***

Phòng nghiên cứu nhanh chóng đưa tài liệu cho Tô Mạt.

Đối diện với tập sơ đồ chuyên ngành và hướng dẫn sử dụng tiếng Anh dày bịch, Tô Mạt chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cô tự chế giễu bản thân, ai bảo vừa rồi ti toe, nên bây giờ buộc phải “cầm củ khoai nóng bỏng tay”.

Vương Á Nam còn lâu mới để ý đến tình cảnh của nhân viên. Bà vẫn dặn Tô Mạt làm việc này việc kia như thường lệ, chứ không vì cuộc triển lãm mà tha cho cô. Ngoài ra, Tô Mạt còn đăng ký học lái xe, sắp đến kỳ sát hạch. Bây giờ đúng là lúc tăng cường luyện tập trên đường phố. Sắp đến ngày nhận bằng lái, cô không cam tâm bỏ cuộc giữa chừng. Do đó, Tô Mạt vẫn đi học lái xe, thời gian còn lại, cô ra sức đọc sách và viết ký yếu bằng tiếng Anh. Tính ra mỗi ngày Tô Mạt chỉ ngủ ba bốn tiếng đồng hồ. Thời gian quả nhiên không bỏ qua một ai, năm hai mươi tuổi cô có thể thức thông đêm học bài trước mỗi kỳ thi, bây giờ không thể. Vì vậy dù thời gian vô cùng cấp bách, Tô Mạt vẫn ép bản thân nghỉ ngơi dù chỉ một lúc.

Mạc Úy Thanh gọi điện hẹn Tô Mạt đi dạo phố làm đẹp. Tô Mạt nghĩ, vào thời điểm này, chắc chắn đặt mình lên giường massage là cô sẽ ngủ ngay, chỉ bằng dùng khoảng thời gian đó đọc mấy trang sách. Thế là cô kiên quyết từ chối. Nhớ tới sự nhờ vả của Châu Viễn Sơn, Tô Mạt nhắc khéo Mạc Úy Thanh ở trong điện thoại.

Ban đầu, Tô Mạt định bỏ qua chuyện này, nhưng nhớ đến vẻ mặt ngập ngừng như thể muốn nói rồi lại thôi của Châu Viễn Sơn, cuối cùng cô không đành lòng.

Giọng nói lười nhác, không che giấu sự đắc ý của Mạc Úy Thanh ở đầu kia truyền tới: “Lần trước tình cờ gặp anh ta, tôi biết thế nào anh ta cũng sẽ tìm số điện thoại của tôi. Không ngờ anh ta nhìn lâu như vậy, đúng là ngày càng có lòng kiên nhẫn.”

Tô Mạt cảm thấy hơi hối hận vì đã “đưa dê vào miệng cọp”. Cô hỏi lại: “Hay là tôi giúp cô từ chối?”

Mạc Úy Thanh cười: “Từ chối gì chứ? Dù chị không giúp, anh ta cũng có cách tìm ra tôi. Chỉ bằng chị đưa thẳng cho anh ta, để anh ta bớt lo đi.”

Nghe Mạc Úy Thanh nói vậy, trong lòng Tô Mạt rất khó xử. Cô đoán quan hệ giữa Mạc Úy Thanh và Châu Viễn Sơn không phải bình thường. Nếu họ làm ra chuyện gì đó, Thượng Thuần liệu có thể nuốt trôi cục tức? Thế là cô từ chối: “Chuyện này tôi không tiện can thiệp, cô cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Châu Viễn Sơn cách một hai ngày lại hỏi thăm Tô Mạt. Tô Mạt đành nói chưa liên lạc được với Mạc Úy Thanh. Châu Viễn Sơn cũng không ép cô. Vài ngày sau, anh ta gửi tin nhắn: “Cảm ơn cô, tôi đã liên hệ với cô ấy rồi.”

Tô Mạt cố gắng gạt bỏ suy nghĩ phức tạp ra khỏi đầu óc, tiếp tục vùi đầu vào công việc quá khả năng. Kể từ thời kỳ thi đại học, cô chưa bao giờ chăm chỉ như lúc này. Tô Mạt lên mạng tra lại kiến thức thời đại học. Mạch điện mô phỏng và con chip điện tử tuy đáng đáng một chút đến dự án nhưng cũng chỉ thuộc phạm vi kiến thức phổ thông, không đủ vận dụng.

Tô Mạt mượn thêm sách ở thư viện, lên mạng tìm đọc từ ngữ và tin tức có liên quan, hoặc thỉnh giáo các đồng nghiệp ở phòng nghiên cứu. Cuối cùng, cô đọc tài liệu từ đầu đến cuối vài lượt, khoanh vùng trọng điểm, tiến hành tự thuật chi tiết, chú thích từ ngữ chuyên ngành và hình vẽ. Cô phăng phất hoàn thành bản luận văn dày mấy chục trang. Hơn một năm học thêm tiếng Anh không phải vô ích, đối với Tô Mạt, viết báo cáo không phải vấn đề lớn, nhưng cô vẫn còn lúng túng trong quá trình tự thuật.

Tô Mạt vừa viết báo cáo vừa tập phát biểu bằng miệng. Ban đầu, lưỡi cô rú lại, luyện đến khi đầu lưỡi mềm ra, hai quai hàm lại bắt đầu cứng đờ, gương mặt trở nên không tự nhiên, tựa hồ có dấu hiệu tê liệt cơ mặt. Tô Mạt đi khám bác sỹ, bác sỹ kết luận do nguyên nhân tâm lý dẫn đến bắp thịt bị xơ cứng, kiến nghị cô nên tìm bác sỹ đông y mát xa cục bộ hoặc châm cứu. Tô Mạt hết cách, cô không thể ngày ngày vác gương mặt cứng đờ đi công ty, đánh giằng thời gian trị liệu, về đến nhà vẫn phải vừa tập diễn thuyết, vừa xoa bóp quai hàm. Cho đến khi Tô Mạt học thuộc lòng hàng trăm từ ngữ chuyên ngành, cơ mặt của cô cũng đỡ hơn một chút.

Cứ như vậy một tuần trôi qua, Tô Mạt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Con người quả nhiên đến một độ tuổi và giai đoạn nhất định, muốn chuyên tâm hoàn thành công việc cũng là điều vô cùng xa xỉ.

Trong thời gian đó, nhà cậu ruột báo tin, còn hơn một tháng đến kỳ thi đại học nhưng Chung Thanh vẫn không muốn quay về trường. Cô bé nói muốn ở nhà tự học. Cậu mợ thương lượng, định nếu lần này thi không đỗ sẽ gửi Chung Thanh tới quê nhà Tô Mạt để cô bé ôn lại một năm.

Tô Mạt gọi điện cho hai bên, để quyết định phương án cuối cùng. Đầu tiên, cô nhờ bố mẹ liên hệ trường học ôn thi. Bố mẹ cô sẽ đưa Thanh Tuyền đến Nam Chiêm chơi vào kỳ nghỉ hè, sau đó nhân tiện dẫn Chung Thanh cùng về quê. Tô Mạt đã hơn một năm chưa về nhà. Với phương án này, ông bà Tô

rất vui mừng, ông bà Chung cũng có thể yên tâm.

Trong hai ngày cuối cùng, Tô Mạt làm xong PPT, cấp trên lại thay đổi quyết định. Bởi vì đối tác mới chuyển máy móc và thiết bị bằng đường hàng không đến. Thiết bị được đóng trong thùng nhôm cỡ lớn. Đáng lẽ thiết bị tiếp tục được ủy thác vận chuyển đến thành phố diễn ra triển lãm nhưng sợ chậm trễ thời gian, Vương Á Nam bảo Tô Mạt lái xe chuyển thiết bị đi trước, còn những người khác sẽ đi máy bay vào sáng sớm ngày hôm sau. (PPT: viết tắt của từ PowerPoint)

Bởi vì lái xe tám tiếng đồng hồ liên, Tô Mạt mới nhận được bằng lái nên trong lòng rất lo lắng. Cô biết rõ phương thức dùng người của Vương Á Nam, bà luôn khai quật tiềm lực của cấp dưới, hy vọng ai cũng biến thành người toàn năng. Tô Mạt không muốn để lộ vẻ nhút nhát trước mặt lãnh đạo. Ngẫm đi nghĩ lại, cô đề nghị Vương Á Nam cử một người trợ lý trẻ tuổi có kỹ thuật lái xe giỏi đi cùng cô. Cô lấy lý do cần người giúp vận chuyển và lắp đặt thiết bị, lái xe đường dài có thể thay nhau.

Hôm xuất phát, Tô Mạt và người trợ lý đến công ty từ sáng sớm. Lần này, công ty điều một chiếc xe tốt.

Hai người chuyển thiết bị vào cốp sau, bên cạnh có người chạy tới giúp đỡ. Tô Mạt ngẩng đầu, phát hiện đó là Lão Trương, tài xế riêng của Vương Cư An. Lão Trương mở cửa trước, ngồi vào vị trí tài xế mới nói với Tô Mạt: “Tô tiểu thư, để tôi lái cho.”

Trong lòng Tô Mạt mừng thầm, có người tài xế lâu năm đi cùng, đường xa đến mấy cũng không sợ. Cô khách sáo đáp: “Chú Trương, lái xe suốt tám tiếng đồng hồ rất mệt, dù sao chúng tôi cũng có bằng lái, chúng ta có thể thay nhau.”

Lão Trương điềm nhiên mở miệng: “Đừng nói là tám tiếng, tôi từng lái liên tục từ sáu giờ sáng đến sáu giờ tối. Cô cứ yên tâm chuẩn bị công việc của mình là được.”

Tô Mạt nhìn gương mặt đầy nắng dầm sương của người tài xế, trong lòng rất cảm động: “May mà có chú, bằng không chúng tôi đi đường chắc chắn sẽ lo lắng sợ hãi, buổi tối đến đó ngủ cũng không ngon giấc.”

Lão Trương hưởng thụ câu nói này, cười ha hả: “Là Vương tổng suy nghĩ chu toàn, cậu ấy nhấn với tôi từ trước.”

Tô Mạt lặng thinh, đến khi ô tô chuyển bánh, cô mới hỏi: “Mấy ngày này Vương tổng không cần dùng xe?”

“Cậu ấy đi công tác rồi.” Lão Trương trả lời ngắn gọn.

Lão Trương lái xe bình ổn, trên đường đi không gặp bất cứ trục trặc nào. Sau vài lần nghỉ ngơi giữa đường, Tô Mạt tựa vào thành ghế nghỉ ngơi nhưng không thể chợp mắt. Một mặt, cô lo người tài xế mệt mỏi buồn ngủ. Mặt khác, cô lại nghĩ đến buổi triển lãm vào ngày mai. Điều duy nhất Tô Mạt có thể làm bây giờ là học thuộc lòng bài diễn thuyết. Tô Mạt lật giở tài liệu trong tay, xem rất tập trung, cô bất giác đọc ra miệng.

Đồng nghiệp trẻ tuổi ngồi ở ghế lái phụ ngủ gục ngủ gật. Lão Trương nói: “Tuy tôi nghe không hiểu, nhưng cô hãy đọc to một chút, có thể giúp tôi tỉnh táo.”

Tô Mạt cười cười, coi ông ta như khách hàng, diễn giải một lượt từ đầu đến cuối báo cáo.

Lão Trương lắc đầu: “Giọng nói của cô giống nhạc ru ngủ, nếu là trước đây sẽ bị “đầu tổ” đấy.”

Tô Mạt hơi xấu hổ: “Có phải tôi không chuyên nghiệp và không có khí thế lắm?”

Lão Trương lại lắc đầu: “Không phải, rất tốt. Ý của tôi là, dù nghe không hiểu nhưng tôi vẫn thích nghe.”

Tầm chạng vạng tối, ba người đến khách sạn công ty đặt trước. Sau bữa tối đơn giản, ba người về phòng nghỉ ngơi.

Tô Mạt cả đêm ngủ không yên giấc. Cô mơ thấy mình lên bục diễn thuyết, nhưng không thể tìm thấy file PPT trong laptop. Dưới hội trường ồn ào huyền náo, Vương Á Nam chau mày đánh mặt.

Cô giật mình tỉnh giấc, sống lưng toát mồ hôi lạnh, cổ thể nào cũng không thể ngủ tiếp. Sau đó, Tô Mạt thức dậy kiểm tra máy tính, USB và bản copy trong điện thoại di động. Tiếp theo, cô chỉnh lý số liệu một lượt, thử diện bộ quần áo mặc trong buổi báo cáo, lại đứng trước gương luyện tập biểu cảm và tư thế. Đến khi hai mí mắt dính vào nhau, cô mới bò lên giường đi ngủ.

Ấn sáng xong, Tô Mạt đi hội trường triển lãm. Tuy vẫn còn sớm nhưng ngoài cổng đã đỗ đầy xe hơi. Vào cửa trình giấy mời, mỗi người được phát một tấm thẻ đeo vào cổ. Cuối cùng tới đại sảnh lớn, Tô Mạt lên khu vực sân khấu đi một vòng, tượng tượng ra biển người ở bên dưới, trong lòng cô hơi căng thẳng.

Càng những lúc như thế này, thời gian càng trôi nhanh. Dòng người ùn ùn kéo vào cửa chính. Không bao lâu sau, Vương Á Nam cùng mấy thành viên hội đồng quản trị và lãnh đạo công ty xuất hiện.

Khi Tô Mạt bước lên sân khấu, trước đó đã có mấy công ty diễn thuyết xong, người vừa diễn thuyết là một người đàn ông làm nghiên cứu, bài phát biểu của anh ta rất khô khan, bên dưới dần nổi lên tiếng ồn ào. Tô Mạt cảm thấy bầu không khí tương đối thoải mái.

Đến lượt Tô Mạt, bốn bề đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Sau lưng cô là màn hình cực lớn, phía trước là đám đông, ánh sáng từ các ngọn đèn tụ tập vào người Tô Mạt, cô cảm thấy toàn thân tê liệt.

Tô Mạt đưa mắt xuống hàng ghế đầu tiên. Vương Á Nam ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt vô cảm. Tô Mạt căng khăn trang, cô gơ tay chỉnh lại micro trên cổ áo, âm thầm hít một hơi sâu rồi mới nói lời mở đầu.

Tô Mạt đột nhiên cảm thấy âm thanh vang vọng trong hội trường không phải của bản thân cô. Giọng nói xa lạ đập vào màng nhĩ, khiến tim Tô Mạt đập thình thịch. Ngón tay cô run rẩy, cô cố gắng di chuyển con chuột, tài liệu PPT xuất hiện trên màn hình lớn. Tất cả đều rất quen thuộc, Tô Mạt lại giờ một trang, từng con chữ đều là tâm huyết của cô. Nhưng Tô Mạt vẫn chưa đủ tự tin. Sống đến từng tuổi này, cô chưa bao giờ phát biểu trước nhiều người như vậy. Hơn nữa phần lớn là tình anh có học vấn cao. Trong lòng Tô Mạt khó tránh khỏi lo lắng, loại “gà mờ” kiểu ứng phó như cô bị người trong nghề nhìn thấu.

Tô Mạt lại một lần nữa hít một hơi sâu, điều chỉnh tốc độ lời nói. Dù đầu óc cô vẫn trống rỗng nhưng nhờ luyện tập vô số lần, ngôn từ vẫn tuôn ra như suối. Phát hiện ra điều này, Tô Mạt thả lỏng tinh thần. Cô thầm động viên bản thân: “Người có chuyên ngành giỏi hơn mình không biết ăn nói bằng mình. Người giỏi ăn nói hơn lại không chuyên nghiệp bằng mình. Mình sẽ đánh cược một lần”.

Nhờ phát huy tinh thần hiếu thắng, Tô Mạt diễn thuyết ngày càng trôi chảy. Đúng lúc này, một người đàn ông đẩy cửa đi vào hội trường. Người đàn ông cao lớn điển trai thu hút mọi con mắt của phái nữ. Anh đi tới hàng ghế phía sau ngồi xuống, lặng lẽ dõi mắt lên sân khấu.

Tô Mạt bất giác ngừng lại trong giây lát. Nhưng cô nhanh chóng rời ánh mắt, phát biểu một lèo nội dung còn lại. Cho đến khi nghe tiếng vỗ tay rào rào ở bên dưới, lại thấy Vương Á Nam gật đầu, trái tim đang treo lơ lửng của Tô Mạt mới quay về vị trí cũ.

5.

Lòng bàn tay Tô Mạt lạnh toát, cô không rõ mình đi xuống sân khấu bằng cách nào, đôi giày cao gót bảy phân không hề loạng choạng, nhưng toàn thân cô như giẫm trên lớp bông. Đầu óc cô lúc tỉnh táo lúc mờ mịt.

Đồng nghiệp đưa cho Tô Mạt một chai nước khoáng, Tô Mạt vội vàng cảm ơn, cầm uống một ngụm. Khi kéo thùng chờ thiết bị đi về khu vực triển lãm, Tô Mạt mới phát hiện đôi chân cô mềm nhũn, bước đi không còn vững vàng như trước. Cô đứng ở đó một lúc, thầm động viên bản thân, nghiêng răng lấy hết sức lực, cuối cùng cũng đưa thiết bị tới vị trí triển lãm.

Khâu tiếp theo là lắp đặt và chạy thử thiết bị, trưng bày thành quả của dự án. Để đề phòng sai sót, trước khi xuất phát, Tô Mạt đã luyện tập vô số lần. Do đó bảy giờ tuy không có tài liệu hướng dẫn sử dụng và sơ đồ mạch điện, cô vẫn có thể nói lâu lâu.

Dần dần có đông người đứng xung quanh vực triển lãm, lần lượt đưa ra câu hỏi với Tô Mạt. Trong đó có không ít người ngoài ngành, Tô Mạt không hoàn toàn tự tin, tâm trạng vẫn hơi căng thẳng. Gặp phải vấn đề khó khăn, cô nảy sinh tâm lý ăn may như lúc thi đại học.

Tiếp theo là mấy khách hàng Đông Nam Á, nói tiếng Anh có đặc điểm riêng. Tô Mạt ứng phó qua loa. Cuối cùng còn lại một vị khách hàng Nhật Bản tương đối cổ chấp. Người này phát âm rất nặng, tiếng Anh pha lẫn tiếng Nhật, một từ đơn lập đi lập lại bốn năm lần, khiến Tô Mạt chẳng biết đường nào mà lần. Tô Mạt nhẫn nại lắng nghe nhưng đối phương vẫn tỏ ra không hài lòng.

Trán Tô Mạt đổ đầy mồ hôi, cô mấy lần đưa mắt về phía Vương Á Nam, trong lòng thầm nghĩ phải đuổi vị khách này đi chỗ khác bằng bất cứ giá nào, không thể để lãnh đạo phát hiện cô rơi vào tình trạng lúng túng. May mà Vương Á Nam bị mọi người vây quanh, chuyên tâm trò chuyện với người cùng ngành ở trong nước, không rảnh chú ý đến khu vực triển lãm, Tô Mạt mới miễn cưỡng yên tâm một chút. Nhưng vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy Vương Cự An từ đằng sau khu triển lãm tiến lại gần.

Vương Cự An đi trong tư thế oai phong, anh hầu như quen biết tất cả nhân vật có vai vế xuất hiện tại buổi triển lãm, hai bên bắt tay thân thiện, hoặc ghé sát tai thì thầm, thu hút sự chú ý của mọi người. Đến Vương Á Nam cũng tỏ ra hiếu kỳ, khi phát hiện đối tượng chính là cháu trai mình, sắc mặt bà lộ vẻ ngạc nhiên. Nhưng bà nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng và bình tĩnh.

Vương Cự An không đi thẳng về phía trước mà anh đột nhiên đổi hướng, đi sang khu vực triển lãm.

Tô Mạt đang dồn hết tâm tư đối phó với vị khách Nhật Bản, không ngờ bên cạnh xuất hiện một lãnh đạo cao cấp của tập đoàn. Cô lập tức ngượng ngập, gương mặt nóng ran. Vương Cự An điềm nhiên như không, cũng chẳng chào hỏi một ai. Anh phảng phất chỉ có hứng thú với thiết bị đang đặt trên vực triển lãm. Xem xét một lúc, anh tùy tiện lật giở tài liệu trên bàn.

Tập tài liệu đó do Tô Mạt tự thu thập và viết ra. Vương Cự An đọc từng trang một, gặp phải vấn đề mang tính chuyên ngành, anh xem xét kỹ hơn. Sau đó, anh dừng lại ở tập photo “Tiêu chuẩn thông tin mạng vô tuyến và hữu tuyến” cuối cùng.

Tô Mạt không đoán ra ý đồ của Vương Cự An, cô không nhìn được liếc tập tài liệu trên tay anh. Vừa nhìn tài liệu, Tô Mạt lập tức sáng tỏ. Vấn đề vị khách Nhật Bản muốn biểu đạt hình như liên quan đến tiêu chuẩn IEEE 802.3. Do ông ta nhầm lẫn giữa tiêu chuẩn và tên hiệp hội nên cô mới hiểu lầm ý của ông ta. Tô Mạt buống mấy câu tiếng Anh mạng tính dò xét, đối phương thờ phào nhẹ nhõm, cuộc trò chuyện của hai người coi như đi đúng quỹ đạo.

Trước khi rời đi, vị khách Nhật Bản lấy tài liệu quảng cáo và danh thiếp của Tô Mạt, đúng lúc Vương Á Nam đưa người đến thị sát. Chứng kiến cảnh tượng này, bà tỏ ra khá hài lòng. Vương Á Nam quay sang cháu trai, lãnh đạm hỏi một câu: “Sao anh lại có mặt ở đây? Chẳng phải anh rất bận rộn?”

Vương Cự An đóng tập tài liệu, thần nhiên trả lời: “Một dự án có triển vọng như vậy, hơn nữa cô còn đích thân ra mặt, cháu đương nhiên phải đến học hỏi và cổ vũ.”

Vương Á Nam đột nhiên thể hiện thái độ nhiệt tình, bà cười nói: “Chương trình thời sự của kênh số một đài địa phương tôi qua đặc biệt giới thiệu về việc nhập kỹ thuật của chúng ta. Tôi đoán anh cũng xem rồi.”

Vương Cự An vừa chào hỏi các thành viên hội đồng quản trị, vừa đáp: “An Thịnh một năm nộp nhiều thuế như vậy, có dự án nào không lên chương trình thời sự?” Câu nói này tương đối tùy ý, hòa lẫn trong tiếng ồn ào huyền ảo nên không rõ ràng, người bên cạnh cũng không phát hiện ra điều bất thường.

Vương Cự An tuy ít tuổi nhưng có hình tượng tốt. Trong con mắt người khác, anh là người có nội hàm, ăn nói chừng mực, cử chỉ trầm ổn. Chỉ hai ba câu, anh đã thu hút mấy khách hàng lớn đi cùng Vương Á Nam. Người đứng đầu tập đoàn bị ra rìa trong phút chốc, trong khi bậc hậu bối nổi bật hơn hẳn.

Tô Mạt im lặng lắng nghe Vương Cự An nói chuyện. Anh tỏ ra hiểu biết về dự án lần này, thuật ngữ chuyên ngành dùng đâu ra đấy, rõ ràng chuẩn bị đầy đủ mới đến đây, chẳng trách khách hàng đều thích cùng anh thảo luận.

Vương Á Nam không còn nhiệt tình như trước đó. Bà chuyển đề tài, chỉ tay vào Tô Mạt: “Tô tiểu thư vừa lên phát biểu là nhân tài chúng tôi trả lương cao mời về. Cô ấy từng tham gia dự án với công ty đối tác châu Âu, là người rất có năng lực, làm việc không chê vào đâu được. Quý công ty nếu có vấn đề về phương diện kỹ thuật có thể hỏi cô ấy. Người của công ty chúng tôi đều là ‘nửa thùng nước’, không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt các vị.” Bà nói tiếp: “Bây giờ đông người, có gì buổi tối cùng ăn cơm chúng ta bàn cụ thể sau.” (*“Nửa thùng nước” chỉ những người kiến thức nửa vơi, không hiểu biết nhiều. Phàm là hạng người này đều thích tỏ ra mình rất hiểu biết*)

Câu nói của Vương Á Nam đặc biệt chân thành nhã nhặn, khiến người khác không hề nghi ngờ điều gì. Chỉ có Tô Mạt thầm cảm thán, thảo nào thiên hạ nói các ông bà chủ đều là kẻ lừa đảo. Càng có khả năng lừa đảo càng làm chủ lớn.

Tiếp theo, Vương Á Nam sai người đặt phòng ăn tốt nhất của khách sạn. Bà có mục đích kiểu gì cũng phải bàn xong một hai vụ làm ăn để lấy lại thể diện trước các “bô lão” của hội đồng quản trị. Ý tứ của bà rất rõ ràng, đối phương là doanh nghiệp nhà nước quy mô lớn, nhà nước thế nào cũng cấp ngân sách. Một khi ngân sách dùng không hết, số tiền còn lại sẽ bị thu hồi, ngân sách của năm sau sẽ bị cơ lại. Do đó sớm muộn bọn họ cũng giải ngân hết, chẳng qua chỉ là cuối cùng khoản tiền ngân sách rơi vào túi ai. Chi bằng An Thịnh nhân cơ hội nhảy vào, ít nhất cũng thiết lập quan hệ với đối phương rồi tính sau.

Tầm chiều tối, Tô Mạt cùng ngồi ăn cơm với bọn họ. Sau mấy vòng chúc rượu, khách hàng “chìa cành ôliu”, nhận lời hợp tác bằng miệng. Tốc độ tiến triển khiến Tô Mạt không khỏi kinh ngạc. Cũng không biết do các thành viên hội đồng quản trị của An Thịnh đích thân ra mặt khiến đối phương nể trọng hay đằng sau có nội tình khác. Thấy khách hàng thể hiện rõ tác phong quan liêu, lời nói cử chỉ ra vẻ ta đây, Tô Mạt dần ngả về khả năng thứ hai. (*Chính sách “cành ôliu” là chính sách hòa bình do cựu tổng thống F.Kenedy đưa ra*)

Sau bữa cơm, khách hàng hết sức hưng phấn, ám chỉ còn hoạt động tiếp theo. Người của An Thịnh đương nhiên cũng phải tham gia. Vương Á Nam chỉ định mấy nhân viên giao tiếp đi cùng, nhưng đối phương chọn Vương Cự An: “Vương tổng, tôi và Vương tổng mới gặp nhau nhưng cứ như quen biết từ lâu. Tôi cảm thấy chúng ta nói chuyện khá hợp, bất kể cách biệt tuổi tác. Vương tổng không đi tức là không nể mặt chúng tôi.”

Vương Cự An cười nói: “Ngài đã có lời vàng ngọc làm sao tôi dám không tuân theo. Nhưng tôi chỉ là bậc con cháu, mọi chuyện cần nghe mệnh lệnh của chủ tịch Vương.” Nói xong, anh ngoảnh đầu nhìn Vương Á Nam.

Cháu trai đã giữ thể diện của bà trước mặt khách hàng, tuy trong lòng Vương Á Nam không tình nguyện, nhưng bà chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Vương Cự An dẫn người đưa Vương Á Nam về khách sạn trước. Anh lên tiếng: “Cô tuổi tác đã cao, nên nghỉ ngơi sớm một chút, bằng không ảnh hưởng đến sức khỏe.” Khi nói câu này, Vương Cự An đặt tay lên thành ghế sau lưng Vương Á Nam, ghé sát tai bà cất giọng hết sức từ tốn. Người bên cạnh đều cho rằng cháu trai quan tâm đến bà cô nhiều tuổi, nhưng Vương Á Nam nghe ra ý tứ trong lời nói của anh. Ánh mắt bà tối sầm, bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay Vương Cự An: “Vậy thì phiền anh thay tôi tiếp đãi mấy vị lãnh đạo.”

Vương Cự An nói: “Cháu là cháu trai cô, mà cô còn khách sáo với cháu như vậy. Người một nhà nói những lời này xa cách quá.”

Buổi tối hôm đó, Tô Mạt và Vương Cự An phải lượn quanh thành phố, bởi đám khách hàng chơi bời rất ác chiến. Bọn họ hết đi xông hơi lại đi hát karaoke và uống rượu. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có hai cô gái trẻ. Lúc mới bắt đầu, bọn họ còn nghiêm chỉnh, sau khi uống vài ly rượu liền thay đổi hoàn toàn. Bọn họ ôm các cô gái vừa hát vừa nhảy nhót. Ánh đèn tối mờ mờ, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, Tô Mạt mấy đêm liền ngủ không đủ giấc nên lơ đã lơ đã, chỉ ngồi lặng lẽ ở góc phòng, tâm trạng cũng lên xuống theo điệu nhạc.

Tối qua, cô đứng bên cửa sổ phòng khách sạn ngắm cảnh đêm. Thành phố về đêm xe cộ như mắc cùi, đèn đỏ sáng choang. Lúc đó, cô tràn đầy ý chí chiến đấu, bất giác cảm khái thế sự vô thường: nếu quá khứ không có trắc trở, thì làm sao có cơ duyên của ngày hôm nay và ngày mai tươi đẹp?

Bây giờ cô mới nhận ra, kiến thức chuyên ngành mà cô cố nhồi nhét trước đó vô tác dụng, nỗ lực trong nửa tháng trời chẳng thể sánh bằng một buổi tối kỳ lạ.

Một khách hàng liếc qua Tô Mạt, nói với Vương Cự An: “Tô tiểu thư là người có học thức, lại làm kỹ thuật, chắc không quen với những nơi như thế này.”

Vương Cự An cũng không vạch trần, mỉm cười trả lời: “Học rộng đương nhiên sẽ có tầm nhìn, nhưng tầm nhìn quá cao, phạm vi tiếp xúc sẽ bị hạn hẹp. Là tốt hay xấu cũng chưa biết.”

Mọi người tìm được đề tài về sự thanh cao của người trí thức, lần lượt nhắc đến mấy nhân vật “hải quy” ở một doanh nghiệp nào đó, nói anh ta cao ngạo

như thế nào, khó hòa nhập với xã hội và xu hướng chung ra sao.

Tất cả trò chuyện vui vẻ đến nửa đêm mới có khách hàng để nghỉ giải tán. Vương Cự An bảo Tô Mạt lái xe tiễn khách hàng. Sau khi tiễn hết khách hàng, hai người mới quay về khách sạn.

Tô Mạt cố giữ tỉnh táo. Vương Cự An ngồi ở ghế lái phụ lặng thinh. Sau đó, anh đột nhiên mở miệng: “Cô nhầm đường rồi, đáng lẽ phải rẽ phải ở ngã tư trước đó mới đúng.”

Tô Mạt mới lấy bằng lái chưa bao lâu, lại ở nơi xa lạ không rành đường. Cô hơi hốt hoảng: “Nơi này không thể quay xe, chúng ta làm thế nào đây?”

Vương Cự An nói: “Lan can phía trước có một chỗ hồng, cô có thể quay đầu ở đó.”

Tô Mạt do dự. Tuy bây giờ đã tối muộn nhưng trên đường vẫn đông xe cộ qua lại. Hơn nữa nơi này cấm rẽ ngang, nếu cô lái xe bừa bãi, dễ xảy ra sự cố thì chết dở.

Vương Cự An tựa người vào thành ghế, liếc Tô Mạt: “Cô e ngại thì đừng quay đầu ở chỗ này. Nhưng tôi cũng không biết nên đi đường nào.”

Tô Mạt có ý định tìm đường khác. Vương Cự An lại nói: “Bây giờ cô không rẽ ngang sẽ không kịp đâu đấy. Hay là cô muốn đi với tôi cả đêm?”

Tô Mạt giật mình, đánh tay lái về bên trái theo phản xạ. Cô nhanh chóng rẽ sang bên kia đường rồi quay đầu.

Vương Cự An cất giọng uể oải: “Làm vậy mới đúng. Quy tắc chỉ là thứ “chết”, con người là vật thể “sống”. Con người “sống” sao có thể bị quy tắc ngáng đường?”

Tô Mạt nghĩ thầm: chính vì nhiều người có suy nghĩ như anh nên xã hội mới ngày càng loạn.

Thấy cô lặng thinh, Vương Cự An cười cười: “Sao thế? Tô tiểu thư trở thành “hài quỳ” có học vấn cao trong một ngày, đến giờ vẫn chưa định thần à?”

Tô Mạt vội trả lời: “Không phải, hôm nay rất cảm ơn Vương tổng chỉ bảo. Tôi đang định cảm ơn anh.”

“Tôi chỉ bảo cô cái gì? Sao tôi không biết nhỉ?” Vương Cự An hỏi lại.

Tô Mạt vốn khó chịu khi nghe câu nói trước đó của anh, bây giờ đã giờ hết những lời nịnh bợ nhưng càng nói càng sai, trong lòng cô hoảng hốt, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Vương Cự An đợi một lúc, thấy Tô Mạt vẫn im lặng, anh mới từ tốn mở miệng: “Người Nhật Bản nói tiếng Anh rất nặng. Họ quen dùng những âm tiết vay mượn trong tiếng Nhật để thay thế phiên âm tiếng Anh.”

Tô Mạt đáp qua loa: “Vương tổng đúng là kiến thức uyên bác.”

“Tôi từng sống ở bên đó hai năm.” Vương Cự An nói.

Tô Mạt nghĩ thầm: thế thì có gì lạ đâu?

Cô lại tiếp tục ngậm miệng. Vương Cự An lên tiếng: “Hề sốt ruột là đỏ mặt. Cô sợ người khác không nhìn ra cô đang nóng ruột hay sao?”

Cũng không rõ do bốn bề yên tĩnh hay cơ thể mệt mỏi sau bữa nhậu nhẹt, Tô Mạt nghe ra một sự xao động trong âm thanh hơi khàn khàn của người đàn ông này. Nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều, chỉ nói: “Tôi thấy anh tỏ ra rất chuyên nghiệp khi bàn về vấn đề kỹ thuật với khách hàng. Anh mới là “người thật không lộ tướng”.

Vương Cự An mô phỏng giọng điệu của Tô Mạt: “Tô tiểu thư quá khen, tôi chỉ là ứng phó tại chỗ mà thôi. Tôi xem tài liệu do cô viết rồi học đi đôi với hành.” Anh ngừng lại vài giây, tiếp tục lên tiếng: “Trên đời này luôn tồn tại loại người làm đá kê chân của kẻ khác, hơn nữa còn làm một cách cam tâm tình nguyện, cô nói có đúng không?”

Tô Mạt hít một hơi sâu, cười cười: “Đó cũng là vì Vương tổng... tài trí vẹn toàn.”

Vương Cự An quay sang nhìn cô: “Ai mà chẳng thích nghe những lời tăng bốc nịnh nọt. Nhưng không phải câu nào cũng lọt tai, nguyên nhân thứ nhất xem đối phương có biết ăn nói hay không, thứ hai là xem cô ta có thành tâm hay không?”

Tô Mạt trề môi, không đáp lời.

Vương Cự An cười cười: “Cô đúng là chẳng biết vận dụng gì cả, rất chi vô vị.”

Lúc dừng xe lại, Tô Mạt mới mở miệng: “Vương tổng, đến nơi rồi. Anh cứ xuống xe trước, tôi còn phải đi đỗ xe nữa. Chúc anh ngủ ngon.”

Vương Cự An đưa mắt ra ngoài cửa sổ, khách sạn quả nhiên hiện ra ngay trước mắt. Anh “ừm” một tiếng. Đang định mở cửa xuống xe, Vương Cự An đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay người nhìn Tô Mạt, đồng thời cất giọng bình thản: “Cô muốn mượn dự án này để leo cao, bà già chưa chắc đã ủng hộ. Cho dù trước đây bà ấy có suy nghĩ đó, bây giờ cũng chưa chắc có thể thực hiện. Cô cứ chờ xem tôi đoán đúng hay sai?”

Vương Cự An nói xong liền xuống xe, đóng sập cánh cửa, sải bước dài đi vào khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hình xăm

Sau buổi tối hôm đó, Tô Mạt thường nhớ đến câu nói của Vương Cự An.

Theo như anh nói, dường như lần này cô đã tổn công vô ích. Tô Mạt cũng biết rõ, khi Vương Á Nam giao chức vụ trợ lý chủ tịch cho cô, bà tỏ thái độ lập lờ nước đôi. Bà chỉ nói trợ lý cũ nghỉ để nên để cô thay thế. Mấy tháng trôi qua trong nháy mắt, cô không thể đợi người ta hết kỳ nghỉ để, rồi lại nhường vị trí cho người ta. Kiểu gì cô cũng phải tìm đường rút cho mình. Tô Mạt không muốn quay lại Văn phòng tổng giám đốc, không muốn trở thành nhân vật nhỏ bé tương lai mờ nhạt.

Vài ngày sau khi cuộc triển lãm kết thúc, Vương Á Nam quả nhiên gọi cô vào phòng làm việc nói chuyện.

Tâm trạng của Vương Á Nam xem ra không có gì bất thường. Đầu tiên, bà hỏi Tô Mạt về tiến triển của dự án xe hơi. Nhắc đến dự án đó, cô không nhận được chau mày, ánh mắt ẩn hiện tia chán ghét. Khách hàng rõ ràng có mối quan hệ thân thiết với Vương Cự An nên cô cũng hết cách. Nếu không phải vụ này coi như xong, Vương Á Nam sẽ áp chế bằng mọi giá. Nhưng hiện tại chẳng còn cách nào khác, hội đồng quản trị nhìn vào thành tích kinh doanh, Vương Á Nam đành bắt Tô Mạt tiếp tục theo dõi tiến độ. Rõ ràng là một lá bài tốt, vậy mà bị người khác cướp đoạt giữa đường, bảo sao bà không buồn bực.

Vương Á Nam tựa vào thành ghế, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. Thân hình bà gầy guộc, chẳng khác những người phụ nữ đang từ từ già đi là bao. Chỉ là trên gương mặt bà vẫn có nét cứng rắn và bá đạo. Trước mặt Tô Mạt, bà cũng không hề kị hủy, chứng tỏ bị chọc giận không nhẹ. Bà cất giọng lạnh lùng: “Đầu tiên, thẳng đó cố ý bày ra bộ dạng phản đối, để người khác lo là cảnh giác. Đến lúc ‘hái quả’, nó hành động nhanh hơn ai hết. Chắc chắn nó âm thầm giờ thủ đoạn, bằng không những người đó đâu có để nói chuyện như vậy.”

Tô Mạt đương nhiên biết “thẳng đó” là ai. Tuy nhắc đến công việc nhưng trên thực tế liên quan đến chuyện riêng tư của gia đình bà chủ nhiều hơn. Hai cô cháu đầu đá nhau đã lâu. Đây chẳng phải là bí mật ghê gớm, Tô Mạt càng không dám tùy tiện mở miệng.

Vương Á Nam khó khăn chế tâm trạng. Bà nói tiếp: “Thẳng đó xảo quyết từ nhỏ, tâm địa rất tàn nhẫn. Có câu nói người càng già càng gian, tôi thấy nó chưa đến tuổi đã thành tinh. Nếu không phải thẳng bé nhà tôi... làm gì đến lượt nó giờ trò ngang ngược...” Câu cuối dần biến mất trong tiếng thở dài.

Tô Mạt chỉ hiểu lờ mờ, nhưng cô không ngờ mâu thuẫn giữa hai cô cháu họ Vương đến mức chán ghét nhau như vậy.

Lúc này, Vương Á Nam đã hoàn toàn chìm trong hồi ức. Bà trầm mặc hồi lâu, Tô Mạt im lặng đứng bên cạnh. Bất giác về thê lương trên gương mặt bà, Tô Mạt nhẹ nhàng cầm một cốc trà ấm đưa cho bà. Vương Á Nam vô ý thức nhận lấy, mở nắp uống một ngụm, mới thu lại vẻ chán chường: “Tôi gọi cô vào đây muốn nói với cô một việc, cô ngồi đi.”

Tô Mạt ngồi xuống ghế, trong lòng thầm nghĩ: chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Vương Á Nam để lộ ý cười: “Đừng căng thẳng quá. Cô hãy nói xem, cô có dự định gì trong tương lai?”

Tô Mạt hiểu ý nghĩa của câu hỏi này. Bây giờ Vương Cự An đã chiếm lĩnh mảng marketing và dự án. Công ty lại cử người đi Châu Âu bồi dưỡng, đồng thời ký một bản thỏa thuận chấm dứt hợp đồng với mức bồi thường rất lớn. Bất kể bên nào cũng không có chỗ đứng cho cô. Hơn nữa, hợp đồng thử việc của cô sắp hết hạn. Vấn đề đi hay ở, ở chỗ nào đều tồn tại biến số rất lớn. Trước đó Tô Mạt muốn chuyển sang phòng marketing, với mục đích kiếm thêm chút ít, mỗi tháng có thể gửi thêm tiền về nhà. Nhưng bây giờ, cô không thể nói ra suy nghĩ này, bởi một khi thốt ra miệng, cô sẽ đứng về phía đối đầu Vương Á Nam. Tô Mạt không được phép tỏ ra do dự, cô đáp: “Nếu có thể, tôi rất muốn tiếp tục ở lại làm việc bên cạnh chủ tịch.”

Vương Á Nam liếc cô, cười cười: “Tôi thấy cô vẫn muốn làm nghề tiêu thụ đúng không?”

Trước mặt Vương Á Nam, Tô Mạt không dám tỏ ra khôn vặt, cô thật thà đáp: “Trước kia đúng là tôi có suy nghĩ này. Nhưng sau một thời gian làm việc, tôi cảm thấy đi theo ai mới là điều quan trọng nhất. Ở bên cạnh chủ tịch, mỗi ngày tôi có thể tiếp xúc với nhiều người, học hỏi nhiều thứ, càng có cơ hội tôi luyện. Bản thân tôi trưởng thành hơn nhiều.”

Vương Á Nam gật đầu: “Đúng, người trẻ tuổi nên nhìn xa trông rộng. Phụ nữ đến ba mươi tuổi mới thật sự chín chắn. Tuổi cô bây giờ vẫn là giai đoạn học hỏi, đừng chỉ nhìn vào lợi ích nhỏ trước mắt.”

Ngừng một hai giây, bà nói tiếp: “Cô có biết ưu điểm lớn nhất của cô là gì không? Đó chính là tính thật thà. Một người thật thà nếu rơi vào đám đông thật thà, anh ta sẽ không đáng giá một xu. Nhưng một điều trùng hợp là xung quanh tôi toàn kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm.” Bà không nói tiếp,

ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ gỗ lim đứng ở góc tường đối diện: “Đám các bà phu nhân hẹn mấy giờ?”

“Khoảng ba giờ, lát nữa là đến cuộc hẹn.” Tô Mạt đáp.

Vương Á Nam tỏ ra không hào hứng: “Tôi và mấy bà đó chẳng có tiếng nói chung, gặp nhau toàn đánh mạt chược, bàn chuyện gia đình, lãng phí thời gian. Tôi không muốn đi mà các bà gọi điện thoại hẹn hết lần này đến lần khác.” Bà đột nhiên hỏi: “Cô thử nói xem lần này tôi có nên đi hay không?”

Tô Mạt do dự vài giây: “Tôi cảm thấy chủ tịch nên đi, coi như thư giãn tinh thần. Tôi đã dò hỏi, lần này hình như họ hẹn cả phu nhân của bí thư Khổng.”

Vương Á Nam vẫn chẳng để tâm: “Tôi biết tay bí thư Khổng đó. Vụ miếng đất sân bay cũ lần trước, ông ta cũng là người quyết định cuối cùng. Còn về phu nhân của ông ta...”

Tô Mạt lên tiếng: “Nghe nói bí thư Khổng có quan niệm về gia đình tương đối bảo thủ, tình cảm vợ chồng khá khít. Lần trước Vương tổng tìm ông ấy xin giúp đỡ, mời mấy lần nhưng ông ấy đều không chịu lộ diện để tránh điều tiếng. Phu nhân của ông ấy...”

Vương Á Nam bắt đầu có hứng thú, bà uống một ngụm trà: “Vậy thì tôi đi.” Bà dặn dò: “Cô cũng đi cùng tôi, nhân tiện lái xe, lát nữa đưa tôi về... Vài ngày nữa, tôi sẽ bảo người điều một chiếc ô tô cho cô.”

Tô Mạt cùng Vương Á Nam đi tới điểm hẹn. Nơi đó nằm trên sườn núi, gần bờ biển. Lúc này, mặt trời chếch về phía tây, tiếng sóng biển rì rào.

Một chiếc bàn mạt chược đã đặt dưới dàn hoa tử đằng từ lâu. Theo cơn gió nhẹ, những cánh hoa tử đằng màu tím nhạt rơi xuống bài mạt chược trắng muốt và các loại đồng xeng, tạo nên cảnh tượng có ý vị đặc biệt.

Vương Á Nam vừa đến, lập tức có người nhường chỗ.

Những người có mặt ở nơi này đều là phụ nữ bốn năm mươi tuổi, ăn mặc lịch sự, đầu óc đen nhánh, móng tay sạch sẽ. Nhìn là biết bọn họ không phải là người suốt ngày quanh quẩn bên đàn ông con cái và việc nhà, càng không phải là người khom lưng vì cơm áo gạo tiền. Để phù hợp với hoàn cảnh, Vương Á Nam thay bộ đồ có màu sắc tươi sáng, trang điểm nhẹ nhàng. Thời trẻ bà cũng là người có nhan sắc, bây giờ sắc mặt bà hồng hào, trông như người phụ nữ mới ngoài bốn mươi.

Mấy người phụ nữ lịch sự chào hỏi nhau. Chỉ có người phụ nữ ngồi ở phía đông ít mở miệng nhất. Bà mặc đồ hết sức giản dị. Mọi người bắt chuyện với bà, bà chỉ thỉnh thoảng mỉm cười đối đáp một hai câu, mọi người vội vàng phụ họa. Vương Á Nam không nhiệt tình như bọn họ. Người phụ nữ kia không lên tiếng, bà cũng chẳng tìm đề tài bắt chuyện, mà thỉnh thoảng chêm một câu hòa nhã và hài hước. Cuối cùng, người phụ nữ ngồi ở phía đông lại đề ý đến bà. Nói đi nói lại, hai người trò chuyện khá ấn ý.

Tô Mạt ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của Vương Á Nam và mọi người xung quanh. Cô tự cảm thấy thu hoạch không ít.

Cách nơi này sáu bảy mét còn có một bàn khác. Hàng rào gỗ cao mấy mét mọc đầy hoa lá ngăn cách ở giữa. Hai bên chỉ nghe thấy tiếng nói của đôi phu nhân.

Bên đó vang lên giọng đàn ông, nói từng gập đấm trai bao của các bà nạ dòng giàu có. Bọn họ ai nấy đều gầy guộc, rõ ràng hao tổn sức lực quá độ. Người đàn ông lại lên tiếng: “Chị... thằng bé nhà chị cũng cần điều dưỡng, bằng không thân thể nhỏ bé của nó sao chịu nổi?”

Sắc mặt Vương Á Nam mất tự nhiên trong giây lát, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh. Tô Mạt không chắc chắn nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Tiếp theo là tiếng phụ nữ thì thầm điều gì đó, tỏ thái độ không liên quan đến bản thân, khiến người bên cạnh cười ồ. Đám người ở bàn đó có vẻ rất thân thiết, đùa giỡn thoải mái chẳng cần đề ý đến xung quanh.

Đám phu nhân ở bàn bên này không chịu nổi, đã có người chau mày tức giận hoặc tỏ thái độ khinh thường. Người phụ nữ tổ chức buổi tụ họp lâu bàu: “Lần sau chúng ta đổi chỗ khác. Chỗ này gây căng thẳng ra sao.” Nói xong bà ta quay sang cười với người phụ nữ ngồi ở phía đông: “Hay là chúng ta về phòng ngồi đi, chị thấy sao?”

Người phụ nữ đó mỉm cười: “Thật ra cũng chẳng cần. Lão Khổng nhà tôi thường nói: Không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy chứ không phải chúng ta bịt tai bịt mắt giả vờ không biết, mà là dù nghe thấy hay nhìn thấy cũng không để trong lòng. Phải học cách ngăn chặn những ảnh hưởng không tốt đến bản thân.”

(Không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy (Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính) là câu nói của Khổng Tử)

Mọi người liền phụ họa: “Bí thư Khổng suy nghĩ thấu đáo thật.”

Người phụ nữ đó chuyển sang đề tài khác: “Thời đại ngày nay xuất hiện nhiều nhà giàu mới nổi. Nền kinh tế phát triển với tốc độ cao tạo thành hiện tượng con người kiếm nhiều tiền trong chốc lát nên khó tránh khỏi tình trạng tâm lý mất thăng bằng.”

Nghe câu nói này, sắc mặt mọi người cứng đờ, cười hay không cười đều bất ổn, một số còn ngượng ngùng. Người phụ nữ đó không để tâm, từ tốn rút một quân bài.

Vốn chuẩn bị cả cơm tối nhưng Khổng phu nhân nói thế nào cũng từ chối. Bà bảo đáng lẽ không nên đến đây, bà chỉ muốn tìm cơ hội gặp gỡ bạn bè ôn lại chuyện cũ. Bây giờ chuyện cũ đã ôn rồi, trà cũng uống rồi nên bà ra về. Những người khác không tiện bắt ép, đành giải tán bàn mạt chược.

Tô Mạt lần đầu tiên đưa Vương Á Nam về nhà. May mà nhà bà cách đó không xa, nằm ở khu vực yên tĩnh trong trung tâm thành phố.

Xe ô tô vừa qua một ngã rẽ, Vương Á Nam nói: “Sắp đến rồi.”

Tô Mạt dõi mắt về phía trước, đằng sau bóng cây là một khu biệt thự tường trắng gạch đỏ. Cô đoán nhà Vương Á Nam nằm trong khu đó.

Đến gần khu biệt thự, Tô Mạt phát hiện ngoài cổng đỗ một xe cảnh sát. Chiếc xe nằm giữa hàng xe sang trọng nên không mấy nổi bật. Vương Á Nam quay đầu nhìn chiếc xe đó rồi rút điện thoại gọi đi. Đối phương nhanh chóng bắt máy, bà hỏi bằng giọng không vui: “Sao cậu lại đến đây?”

Không rõ đầu kia nói gì, Vương Á Nam lên tiếng: “Thôi, đến cũng đã đến rồi, cậu vào nhà đi.” Nói xong, bà lập tức cúp điện thoại.

Tô Mạt đỗ vào nhà xe, Vương Á Nam ra hiệu bảo cô theo bà lên nhà, có tập văn kiện cần cô mang đến công ty. Bà lại dặn dò sáng mai bà có việc ra ngoài nên hủy bỏ cuộc họp vào buổi sáng. Tô Mạt theo bà vào nhà, hai người giúp việc đã sớm đứng một bên chờ đợi. Vương Á Nam tùy tiện hỏi: “Thiên Bảo đâu rồi?”

Người giúp việc trả lời: “Cậu ấy đang ngủ trưa, chưa tỉnh dậy.”

Vương Á Nam “ờ” một tiếng rồi sai người lên thư phòng ở trên gác lấy túi tài liệu màu đen. Sau đó bà bảo Tô Mạt ngồi đợi.

Tô Mạt vừa ngồi xuống ghế, một người từ ngoài đi vào nhà. Nhìn thấy người đó, Tô Mạt hoàn toàn sững sốt. Người đó cũng đứng yên tại chỗ quan sát cô. Hai người trở mắt nhìn nhau một lúc. Đối phương bày ra bộ dạng không quan tâm, né tránh ánh mắt cô.

Chứng kiến cảnh tượng này, Vương Á Nam ho khẽ một tiếng: “Cô đi pha cho tôi một ấm trà.”

Tô Mạt ngó trái ngó phải nhưng không thấy người giúp việc. Cô đoán câu vừa rồi Vương Á Nam nói với cô. Cô vội vàng đứng dậy đi vào nhà bếp. Trên bếp có một ấm nước, dù đã tắt lửa nhưng nước vẫn còn sôi và bốc khói nóng. Tô Mạt mở tủ lạnh, quả nhiên thấy mấy loại trà xanh mà Vương Á Nam thích uống xếp gọn gàng trong tủ. Cô chọn lại nhẹ nhàng nhất, Vương Á Nam ở bên ngoài hỏi câu gì đó. Trong lòng Tô Mạt có tâm sự nên cô không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đổ nước sôi pha trà rồi bê ra ngoài. Tô Mạt định để cốc trà lên bàn uống nước nhưng Vương Á Nam giờ tay đỡ lấy. Tô Mạt vội nói: “Trà còn rất nóng, chủ tịch đợi một lúc hẵng uống.”

Vương Á Nam như không nghe thấy, giờ tay cầm cốc trà. Cốc trà nóng bỏng tay, bà nghiêm giọng: “Nóng thế này uống kiểu gì hả?”

Nước trà ở trong cốc đổ ra ngoài. Tô Mạt kêu thầm một tiếng, cổ tay bỏng rát như lửa đốt. Cô cúi đầu, phát hiện trên cổ tay phải xuất hiện một hình tròn đỏ.

Vương Á Nam nhìn người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh, ánh mắt ẩn hiện tia chán ghét: “Cậu về đi, lát nữa tôi còn có công việc cần giải quyết.” Bà chẳng thèm nhìn Tô Mạt: “Cô cũng về đi, đi hết cho tôi.”

Người đàn ông trẻ tuổi không nói một lời, đứng dậy quay người đi ra cửa.

Tô Mạt đâu dám đi theo, yên lặng đứng tại chỗ. Cho đến khi người giúp việc đưa trách trà nguội tới, Vương Á Nam cầm uống hai ngụm, hỏi thẳng: “Hai người quen nhau à?”

Tô Mạt căng thẳng, trán rịn mồ hôi trong giây lát. Nhưng đầu óc xoay chuyển nhanh, cô trả lời rõ ràng mạch: “Vâng ạ, chúng tôi từng gặp nhau trong một bữa cơm khách. Lúc đó tôi đi cùng Vương tổng.”

Vương Á Nam trầm mặc. Một lúc sau, sắc mặt bà dịu đi, bà chỉ tay vào tập tài liệu trên bàn uống nước: “Cô hãy quay về công ty giao cho Vương Cur An. Sáng sớm nay nó đã gục倒在地. Cô nói với nó, tuần trước nó đi công tác, hội đồng quản trị mở cuộc họp chuyên thảo luận về vụ này, hơn một nửa phủ quyết.”

Tô Mạt vâng dạ, cầm tập tài liệu đồng thời cáo từ. Cổ tay cô đau rất như bị kim châm, chỉ hận không thể nhúng ngay vào nước lạnh. Ra khỏi ngôi biệt thự, Tô Mạt cúi đầu đi rất nhanh. Lúc này, ánh hoàng hôn đã tắt, cơn gió lạnh thổi qua, mồ hôi trên người cô cũng lạnh toát. Bấy giờ, Tô Mạt mới nghĩ nên bắt xe về thẳng công ty hay gọi điện thoại cho Vương Cur An, hỏi xem anh đang ở đâu?

Tô Mạt bất giác đi bộ đến rừng cây ở phía trước, vô tình nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đậu ở đó. Tô Mạt định rảo bước nhanh qua xe cảnh sát, ai ngờ người ở trong xe bấm còi inh ỏi, cửa kính hạ xuống, Lộ Chính thò đầu ra ngoài: “Chị đi đâu, tôi tiễn chị một đoạn?”

Tô Mạt đang chìm trong suy tư. Nghe anh ta nói vậy, cô hơi ngấy ra, vô ý thức xua tay từ chối.

Lộ Chính đeo cặp kính râm đen, khóe miệng cười cười: “Chị sợ gì chứ? Hơn nữa ở nơi này cũng chẳng có taxi, phải đi bộ khá xa đấy.”

Tô Mạt quay đầu quan sát phía sau, chỉ thấy cây cối rậm rạp xanh tươi, không một bóng người. Cô ngẫm nghĩ vài giây rồi mở cửa xe ô tô: “Vay phiền cậu đưa tôi ra đường cái ở phía trước rồi cho tôi xuống xe.”

Lộ Chính đánh tay lái, xe chạy ra đường cái anh ta mới mở miệng: “Mỗi lần chúng ta gặp nhau đều ở hoàn cảnh bất bình thường.” Anh ta liếc qua cổ tay Tô Mạt: “Lúc vừa bị bỏng nhúng ngay vào nước lạnh sẽ đỡ hơn, bây giờ sưng rộp rồi.”

Nghe lời nói của anh ta, trong lòng Tô Mạt không rõ có mùi vị gì. Cô bắt giác liếc Lộ Chính. Lần đầu tiên gặp mặt, cô hồn bay phách lạc, lần gặp thứ hai lại nom nớp bất an, đâu có tâm trạng ngắm kỹ. Bây giờ Tô Mạt mới phát giác, anh chàng này trông cũng không đến nỗi.

Tô Mạt ngáp ngừng một lúc, không nhận được mở miệng: “Đã hơn một năm trôi qua, cậu thay đổi không ít.”

Lộ Chính ngoảnh mặt về phía cô: “Chị cũng thế.” Anh ta thờ dãi: “Chúng ta thuộc cùng một loại người. Vì vậy mỗi khi gặp chị, tôi luôn có cảm giác đồng bệnh tương lân, thật đấy.”

Tô Mạt lặng thinh. Cô không muốn thừa nhận nhưng cũng không phản bác câu nói của anh ta. Có lẽ nghe ra sự bất lực từ câu nói đó nên cô cảm thấy không đành lòng.

“Chị có cảm thấy chúng ta giống nhau không?” Lộ Chính hỏi.

Tô Mạt lãnh đạm mở miệng: “Cậu là người thế nào mà còn hỏi ý kiến người khác? Nói thật, một năm trước tôi thật sự không nhìn ra cậu là loại người đó.”

Sắc mặt Lộ Chính cứng đờ, anh ta cười hi hi: “Lúc đó tôi cũng đâu nhìn ra chị là loại người đó. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc bấy giờ cần gì phải làm vậy? Tôi luôn muốn hỏi chị, tại sao khi đó chị lại báo cảnh sát? Chị cũng biết hạng người như anh ta chẳng có trò gì chưa nếm thử? Tất nhiên, nếu chị muốn thu hút sự chú ý của anh ta thì phải tung chiêu khác lạ.”

Tô Mạt liếc Lộ Chính: “Cậu muốn tìm sự đồng cảm từ tôi?” Cô đập nhẹ lên cửa xe: “Phía trước là trạm xe buýt, cậu hãy dừng xe ở bên đường, cảm ơn.”

Lộ Chính không hàm hồ. Anh ta dừng lại, nhìn Tô Mạt xuống xe đóng cửa, anh ta hét một câu: “Tạm biệt. Đúng rồi, số điện thoại của chị là bao nhiêu? Có gì sau này liên lạc.”

Tô Mạt coi như không nghe thấy, giờ tay vẫy taxi.

Về đến công ty, Tô Mạt cũng không biết Vương Cự An còn ở phòng làm việc. Cô không thể tùy tiện bỏ tài liệu vào văn phòng của anh. Hơn nữa, Vương Á Nam chắc có ý đồ riêng mới dặn cô phải giao trực tiếp cho anh.

Lúc này trời đã tối hẳn, Tô Mạt ngẩng đầu quan sát tòa cao ốc, tầng có phòng marketing vẫn sáng đèn. Tô Mạt mò máy di động trong túi xách. Cô có hai số điện thoại của Vương Cự An và số của người trợ lý. Cô gọi cho cho trợ lý của anh nhưng không ai bắt máy. Tô Mạt không muốn gọi vào hai số kia.

Tô Mạt quyết định thử vận may. Nếu cô nhớ không nhầm, chiều nay phòng marketing có cuộc họp thường kỳ.

Tô Mạt lên thẳng tầng trên. Vẫn chưa ra khỏi thang máy, cô đã nghe thấy tiếng cười nói huyền ảo. Triệu Tường Khánh đang đứng ở cửa, tay cầm chai champagne lắc mạnh. Sau đó một tiếng bụp vang lên, nắp chai bật tung, rượu champagne phun trào, bọt trắng bắn tung tóe. Lập tức có người lên tiếng, cần nhân bản bị ướt, quần áo bị ướt...

Lão Triệu cười ha ha, bịt miệng chai rượu: “Ai bảo các cô các cậu đòi uống rượu. Chơi thì chơi nhưng lát nữa nhớ thu dọn sạch sẽ chỗ này, kẻo nào lười biếng sẽ bị cắt thưởng.” Nhìn thấy Tô Mạt, anh ta mỉm cười: “Trợ lý Tô đến đúng lúc quá. Mời vào, mời vào.”

Bên trong đông người, Tô Mạt không muốn nhập hội. Cô đứng ở cửa hỏi: “Phòng của Triệu tổng nào nhiệt thật đấy, xin hỏi Vương tổng còn ở đây không?”

Lão Triệu “chặc” một tiếng: “Nếu Vương tổng không ở, chúng tôi đâu dám vui đùa ồn ào như vậy. Nếu cấp trên của cô chất vấn, tôi biết ăn nói thế nào?”

Tô Mạt biết người này cổ linh tinh quái, nói năng nói cuội nên cũng không so đo. Cô cười đáp: “Kỹ sư Vương bảo tôi đưa tài liệu cho Vương tổng.”

Lão Triệu chỉ tay vào bên trong: “Vương tổng đang ở đó.”

Tô Mạt đưa mắt quan sát, thấy Vương Cự An đứng tựa vào bàn làm việc hút thuốc và trò chuyện với mọi người. Đúng lúc anh đưa mắt về phía cửa ra vào, hai người vừa vặn chạm mắt nhau. Tô Mạt gật đầu với anh, cô vẫn giữ nụ cười trên môi, đi về phía anh.

Nhưng vào một khoảnh khắc, nẩy câu nói của Lộ Chính lại xuất hiện trong đầu óc cô, giống tiếng gõ xuống nền đá trong đêm tối yên tĩnh, vô cùng ngoan cố, ngày càng vang vọng.

2.

Trên bàn làm việc bày đầy ly rượu và đĩa đồ ăn gọi bên ngoài. Trong phòng đều là tiếng cười nói huyền ảo. Bầu không khí ồn ào này vô hình chung giúp Tô Mạt phân tán tâm trạng phức tạp.

Có đồng nghiệp trẻ tuổi cầm máy di động chụp ảnh, đối tượng là Vương Cự An, bởi không ít nhân viên đề nghị chụp ảnh chung với anh. Tô Mạt đứng bên cạnh đợi một lát, Vương Cự An giơ bàn tay cầm điều thuốc lá ra hiệu: “Được rồi, mọi người coi tôi là phong nền đây à?” Đám nhân viên cười ồ. Vương Cự An quay sang Tô Mạt: “Có chuyện gì?”

Tô Mạt tiến lại gần, nghiêm chỉnh đưa tập tài liệu cho Vương Cự An. Anh liếc cô, nhận tập tài liệu lật giờ hai trang. Sau đó anh đóng lại: “Đi văn phòng tôi nói chuyện.” Anh tắt điều thuốc lá bước đi. Đến cửa phòng, anh cầm tài liệu vỗ vào vai Lão Triệu, dặn dò vài câu, đại loại đừng chơi muộn quá.

Lão Triệu vâng ạ, đưa mắt ra sau lưng Vương Cự An. Tô Mạt nhìn lại anh ta, anh ta lập tức rời mắt đi chỗ khác, kêu mọi người uống rượu.

Tô Mạt đi theo Vương Cự An vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Vương Cự An đặt tập tài liệu xuống bàn, lật giờ vài trang. Anh không ngẩng đầu, mở miệng nói: “Cô hãy đóng cửa phòng.” Đến khi Tô Mạt nhẹ nhàng khép cửa, anh mới thân nhiên hỏi: “Bà già bảo cô nói với tôi điều gì?”

Tô Mạt không tiến lại gần, đứng nguyên một chỗ khéo léo truyền đạt ý của Vương Á Nam với anh.

Vương Cự An nhướng mắt nhìn cô: “Cô cũng biết lựa thời điểm thật, đúng lúc mọi người vui mừng vì dự án đàm phán thành công.”

Ngữ khí của anh không che giấu sự chế nhạo. Thật ra Tô Mạt đã có sự chuẩn bị từ trước. Vương Á Nam bắt cô đi hứng chậu nước lạnh xuống đầu người khác, bị đối phương trách mắng cũng là điều khó tránh khỏi. Hơn nữa, đối phương cũng có nguyên do mới tức giận.

Thời gian trước có người muốn chuyển nhượng cổ phần tại một ngân hàng thương mại nào đó. Tin tức vừa lan truyền, vô số doanh nghiệp ùn ùn kéo đến, tập đoàn An Thịnh cũng có ý mua lại số cổ phần này. Tuy nhiên do giá chuyển nhượng bị đẩy lên quá cao, không ít người âm thầm rút lui. Vương Cự An ngược lại đề nghị hội đồng quản trị mua lại với giá cao, sau đó tăng dần cổ phần, ổn định vị trí cổ đông chủ yếu của ngân hàng.

Vương Á Nam và một số “nguyên lão” tất nhiên không đồng ý. Họ đưa ra lập luận, hiếm khi nghe nói có người chịu trả giá cao như vậy, bước đầu tiên quá xốc nổi. Vương Cự An không chịu thua. Anh đã có sự chuẩn bị từ trước, đưa ra một bản đề án phân tích chiến lược lợi ích lâu dài liên quan đến vấn đề tài chính, chu kỳ kinh tế có thể tác động đến thành tích của ngân hàng... Bản phân tích dài nhưng rất cụ thể rõ ràng. Thời gian cấp bách, Vương Cự An bỏ ra không ít tâm tư và công sức, cuối cùng bị Vương Á Nam ngấm ở đó rồi gạt bỏ. Bảo sao anh không uất ức và tức giận?

Tô Mạt lâm vào cảnh tiến lùi không xong. Để tránh tai bay vạ gió, cô dè dặt mở miệng: “Vương tổng, đây cũng là quyết định của bên trên. Sự việc luôn có được có mất, không cần nhất thời nóng vội. Hơn nữa, núi không đòi nhưng nước vẫn trôi, kiểu gì chẳng có đường để đi.”

Đợi cô nói xong, Vương Cự An cười cười: “Không ngờ cô lại an ủi tôi.” Anh cầm tập tài liệu dứ dứ trước mặt cô: “Nếu đã quan tâm đến tôi như vậy, chỉ bằng ném đồng ký yếu này về cho chủ nhân của cô, thay tôi nói với bà ta một tiếng. Thứ này đều là cứt chó không thông, được chưa?” Ngữ điệu của anh vô cùng lạnh lẽo. Nói xong, anh ném tập tài liệu xuống bàn uống trà ở bên cạnh.

Tô Mạt vẫn cúi đầu không lên tiếng. Chiếc đồng hồ ở góc phòng vang lên tiếng tích tắc giòn giã, ngoài đường phỏ vọng đến tiếng động cơ ô tô ồn ào. Tô Mạt nhướng mắt, bắt gặp lồng ngực phập phồng của người đàn ông trước mặt, chứng tỏ anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận dữ. Một lúc sau, anh mới thốt ra hai từ: “Ra ngoài.”

Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm. Cô trầm nghĩ, thêm từ “Cứt” ở đằng trước câu vừa rồi càng phù hợp với ý tứ của Vương Cự An.

Tô Mạt quay người mở cửa, nhưng chưa kịp đi ra ngoài, cô lại nghe anh nói: “Quay lại.”

Cô lập tức hóa đá, đứng bên cánh cửa hé mở một lúc mới quay người, lên tiếng thăm dò: “Tổng giám đốc còn dặn dò điều gì ạ?”

Vương Cự An vẫn đứng yên một chỗ, sắc mặt không lộ rõ vẻ vui buồn. Dường như anh đang suy tính điều gì đó, đồng thời dò xét cô. Một lúc sau, anh mới điềm nhiên mở miệng: “Luôn có đường khác để đi đúng không? Tôi đã chỉ cho cô con đường bằng phẳng, nhưng cô cứ thích trèo núi cao vực sâu...” Anh tiến về phía trước hai bước, đồng thời hạ thấp giọng nói: “Cô thật sự không hiểu, hay là hiểu nhưng giả vờ hồ đồ?”

Tô Mạt lùi về phía sau, vừa vặn đẩy cánh cửa phòng khép lại. Trong lòng cô thấp thỏm không yên. Vài giây trước đó cô còn sợ người ở bên ngoài nghe thấy. Bây giờ khỏi cần lo lắng, cô cất giọng dứt khoát: “Vương tổng, xin anh đừng như vậy.”

Vương Cự An giờ hai tay ra đằng trước, nhún vai: “Tôi như thế nào?”

Tô Mạt hơi phiền muộn về sự kích động của mình. Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi chỉ giúp người ta chạy vặt và chuyển lời. Nếu từ ngữ không biểu đạt không đúng, mong anh đừng để bụng.”

“Cô có vẻ tình nguyện làm chuyện đó.” Nghe Tô Mạt nói xong, Vương Cự An nhíu chặt lông mày, sắc mặt anh tương đối nghiêm túc: “Tôi tiểu thư, về phương diện nghề nghiệp, cô đã có kế hoạch rõ ràng chưa? Hay là cô hy vọng bản thân bị người khác lợi dụng và sai khiến, chỉ đầu đánh đây?”

Tô Mạt ngăn người.

Vương Cự An hỏi: “Vì vậy câu tôi nói trước đó, cô nghĩ đi đâu rồi phải không?” Tô Mạt đỏ mặt, chưa kịp phủ nhận, lại nghe anh nói tiếp: “Tôi chợt nhớ một chuyện. Buổi tối hôm đó, tôi tốn nhiều sức lực mà chưa được thỏa mãn, cô ngược lại sung sướng hưởng thụ. Vậy mà cô còn qua cầu rút ván. Cô thử nói xem, nên giải quyết thế nào?”

Đầu óc Tô Mạt trống rỗng, tim đập thình thịch trong lồng ngực, máu trên toàn thân dồn hết lên bộ não trong giây lát, khiến cô đỏ bừng mặt.

Tuy đối phương không có hành vi vượt quá giới hạn nhưng ánh mắt cợt nhả, bộ dạng bồn chồn như đang chờ cô lúng túng hoảng loạn, nói năng lộn xộn.

Tô Mạt thò tay vào túi quần bên phải. Vết bỏng trên cổ tay trượt qua vải quần, khiến cô đau rát đến tận đầu óc, nhưng lại có tác dụng làm dịu đi nỗi nhục

nhà đang trào dâng trong cô. Tô Mạt nín thở, cất giọng run run: “Anh hãy nói rõ một chút, bằng không tôi lại nghĩ đi chỗ khác.”

Vương Cự An lại quan sát Tô Mạt, sau đó anh ghé sát tai cô cười khê: “Cô muốn nghe tôi nói gì, quá trình cụ thể?”

Tô Mạt nghiêng mặt né tránh, nhưng vẫn bị hơi thở của anh bao phủ. Cô mở miệng một cách khó nhọc: “Đúng vậy, quá trình cụ thể. Buổi tối hôm đó, nhân viên nữ của công ty điện tử An Thịnh bị bỏ thuốc, bất tỉnh nhân sự, bị ném lên... ném lên giường ông chủ...” Nói đến đây, toàn thân cô run rẩy, không thể thốt ra lời. Một lúc sau, cô mới tiếp tục lên tiếng: “Anh hết lần này đến lần khác nhắc nhở tôi, khiến tôi không ngừng nhớ tới chuyện đó vì muốn cười trên nỗi đau của tôi hay sao? Tôi thật sự không hiểu, một người đàn ông có tiếng tăm có địa vị như anh sao lại đi so đo với nhân viên thấp cổ bé họng. Anh đâu không lại Vương Á Nam thì trút giận lên đầu tôi.” Tô Mạt cố gắng không để trào nước mắt, nói nhỏ: “Tôi cảm thấy xấu hổ thay anh. Đặc biệt mắt mặt, thật đấy.”

Vương Cự An thu lại nụ cười, không nói một lời. Anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng đáy mắt cuộn sóng ngầm, giống như báo trước một cơn giông bão, muốn hủy diệt tất cả.

Tô Mạt đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng. Cô rút điện thoại khỏi túi quần, khóa màn hình rồi bật nút play. Cuộc đối thoại của hai người kể từ lúc cô vào văn phòng đến nay được tái diễn, không sót một từ.

Vương Cự An trừng mắt: “Cô giỏi thật, có chút việc con con đã sử dụng cả máy ghi âm cơ đấy?”

Viên mắt Tô Mạt đỏ hoe nhưng cô vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Hay là để tôi đăng trên mạng, để toàn thể nhân viên của công ty biết tổng giám đốc quấy rối nhân viên như thế nào. Là anh ép tôi, cảnh sát cũng chẳng có cách nào động đến anh, tôi còn có thể làm gì?”

Vương Cự An gạt đầu: “Chiều này đúng là ngoài sức tưởng tượng, đáng tiếc chỉ hình thức mà thôi. Cô nhìn cô đi, nếu chân lý đứng về phía cô, tại sao bàn tay cầm điện thoại run thế kia?” Vừa nói anh vừa cúi đầu quan sát vết bóng trên cổ tay Tô Mạt. Ở giây tiếp theo, anh gơ tay nắm đúng chỗ đó, sức lực không mạnh nhưng đủ để Tô Mạt đau đến chảy nước mắt.

Tô Mạt dồn sự chú ý vào vết thương, nhất thời không phòng bị, liền bị Vương Cự An giật mất điện thoại.

Vương Cự An cầm điện thoại chỉ vào mặt cô: “Một khi đã ghi âm thì đừng để đương sự biết. Làm xong cô gửi bản copy cho đương sự có phải đơn giản hơn không?” Anh tỏ ra nhẫn nại: “Trước đây cũng có người chơi trò này với tôi. Cô ta khác cô, gửi ảnh và đoạn băng quay ở trên giường cho tôi, muốn kiếm ít tiền. Đáng tiếc những chuyện này đối với đàn ông chẳng là gì cả. Nếu cô ta thẳng thắn mở miệng, không biết chừng tôi còn có thể đồng ý. Nhưng lại giờ trò đó với tôi, đúng là buồn nôn.”

Nói xong anh từ tốn mở nắp sau máy di động, rút thẻ sim nhét vào tay Tô Mạt: “Làm không đến nơi đến chốn phải chịu sự trừng phạt. Tôi tịch thu điện thoại, cô về tập luyện từ tể rồi hẵng ra ngoài chơi. Cô nên nhớ, khi uy hiếp người khác, giọng nói phải thô lỗ, ngữ khí phải tàn nhẫn. Dựa vào giọng nói này của cô, người không biết còn tưởng cô làm nũng. Cô cầm đoạn băng ghi âm đưa cho người khác nghe, cũng chưa chắc đạt hiệu quả như cô mong muốn.”

Tô Mạt tức đến mức không thốt ra lời, cô lờ mờ nghe thấy tiếng nghiêng răng của mình. Nhưng bây giờ dù nghiêng nát hết hàm răng cũng không hà con giận, mà còn phải nuốt máu tươi.

Chứng kiến bộ dạng này của Tô Mạt, Vương Cự An hỏi: “Cô còn không nở ra vẻ?”

Tô Mạt định thần, quay người đi ra ngoài. Chợt nghe người đàn ông ở trong phòng bật cười một tiếng, Tô Mạt không nghĩ ngợi, lập tức cầm cái gạt tàn thuốc lá bằng pha lê nằm trên bàn thấp ở phòng ngoài. Sau đó cô quay người, nhìn chằm chằm cánh cửa nửa khép nửa mở.

Đang sau đột nhiên có người hỏi: “Trợ lý Tô làm gì vậy?”

Tô Mạt định thần, ngoảnh đầu nhìn Triệu Tường Khánh đang rời khỏi thang máy. Cô cất giọng nhàn nhạt: “Tôi thấy gạt tàn đầy mẫu thuốc nên định cầm đi đổ.”

Lão Triệu cười cười: “Tôi thường nghe chủ nhiệm Phó của Văn phòng tổng giám đốc nhắc đến cô, khen cô làm việc chu đáo. Dù kỹ sư Vương không đến công ty, cô vẫn quét dọn văn phòng của bà ấy mỗi ngày, việc con con cũng để vào mắt, đúng là hao tâm tổn trí thật.”

Tô Mạt: “Chỉ là việc trong phận sự, Triệu tổng quá khen.”

“Vương tổng có ở trong đó không? Tầng dưới giải tán rồi, tôi lên chào hỏi một câu.”

“Có ạ.”

Lão Triệu gật đầu, đi vào phòng.

Tô Mạt quên cả đi thang máy, cô quay người đi ra lối cầu thang bộ. Cúi đầu nhìn tay vịn cầu thang vòng vèo không thấy đáy, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi chán chường. Cô ngồi bệt xuống bậc cầu thang, nhất thời không thể kiềm chế, khóc tím tím một hồi. Sau đó chợt nhớ hôm nay có hẹn với Tùng Dung đi xem nhà, cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã gần tới giờ hẹn. Tô Mạt vội lau nước mắt, cố lấy lại tinh thần, lại đi lên bắt thang máy.

Vương Cự An và Triệu Tường Khánh vừa vặn đi ra ngoài.

Tô Mạt mặc kệ, đi thẳng vào thang máy. Thấy cánh cửa thang máy từ từ khép lại, Lão Triệu ở bên ngoài kêu lớn tiếng: “Khoan đã.”

Tô Mạt coi như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm khoảng cách giữa hai cánh cửa thang máy mỗi lúc một gần.

Trong thang máy bật đèn sáng trưng, bên ngoài ngược lại tối mờ mờ. Bất gặp hình bóng cao lớn trong ánh sáng như sương mờ dày đặc tiến lại gần, tim Tô Mạt đập thình thịch. Vương Cư An đảo mắt qua mặt cô, cô bất giác giờ tay bấm vào nút mở cửa. Cửa thang máy lại từ từ mở ra. Tô Mạt đứng tránh sang một bên, buông thõng hai tay. Tư thế dè dặt của cô là cách giải thích tốt nhất cho hai từ “thỏa hiệp”.

Triệu Tường Khánh đi đến trước, nhưng anh ta đứng tránh sang một bên nhường lối, đồng thời gọi “Vương tổng”. Đợi đôi phương đi vào thang máy, anh ta mới bước theo sau.

***

Tô Mạt đến muộn. Tùng Dung nói: “Gọi điện thoại cho cô mà không gọi được, tôi còn tưởng cô không đến.”

Tô Mạt chỉ có thể đáp: “Máy di động bị hỏng rồi.”

Tùng Dung nhắc nhở: “Công việc của cô bây giờ cần ít nhất hai điện thoại. Nếu cấp trên tìm không thấy cô thì làm thế nào?” Chị cười: “Cô là người bận rộn, chạy trước chạy sau lãnh đạo, dân đen như chúng tôi muốn gặp cô cũng khó.”

Tô Mạt một bụng đắng chát, nhưng không muốn để lộ trước mặt Tùng Dung, chỉ có thể mặc chị trêu đùa.

Vừa nói, hai người vừa đi xuyên qua hành lang, gõ cửa nhà hàng xóm đối diện nhà Tùng Dung. Hành lang trang trí theo kiểu khách sạn. Một tầng gồm bốn hộ, hai thang máy. Nơi này cách xa công ty hơn nơi ở hiện tại, nhưng có ưu điểm môi trường xung quanh rất tốt, không ồn ào như khu thương mại. Giá thuê nhà cũng nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Chủ nhà mời bọn họ vào trong. Tô Mạt quan sát kỹ lưỡng, đây là căn hộ nhỏ có tầng lửng. Căn hộ này nhỏ hơn nhà Tùng Dung, thiếu phòng dành cho trẻ em. Tầng lửng là phòng ngủ chính và nhà vệ sinh chính, bậc cầu thang phủ tấm thảm chống trượt chân. Trang trí nội thất và đồ gia dụng mới tám mươi phần trăm. Tầng dưới là phòng khách, nhà bếp và một nhà vệ sinh. Ban công được cải tạo thành thư phòng. Chủ nhà nói tuy dọn đi nhà mới nhưng sẽ không chuyển hết đồ mà để lại cho người thuê sử dụng.

Tô Mạt thầm tính toán, cô không cần ghế sofa đôi trong thư phòng, mà thay một chiếc giường nhỏ ở đó, làm chỗ ngủ của Thanh Tuyền. Tầng trên nhường cho bố mẹ, còn cô ngủ tạm ở ghế sofa trong phòng khách. Diện tích nhà vừa vặn, không lớn không nhỏ, dù sau này sống một mình cũng không quá lãng phí.

Hai bên thương lượng tiền thuê nhà. Tùng Dung cũng khuyên cô thuê căn hộ này. Chị nói đừng tiếc mấy đồng tiền, kiếm tiền là để hưởng thụ. Hơn nữa, thân phận của cô bây giờ không nên sống ở những căn hộ cũ kỹ, đừng làm mất thể diện của Vương Á Nam.

Tô Mạt nghĩ, không biết có thể giữ công việc hiện tại bao lâu. Ít nhất cô cũng cần ứng phó tám hai ba tháng, đợi đến khi bố mẹ quay về quê nhà rồi tính sau. Cô quyết định thuê căn hộ, dự tính cuối tuần rảnh rỗi sẽ chuyển đồ đạc qua bên này. Tùng Dung mời sang nhà chị ngồi chơi. Tô Mạt định đi mua điện thoại di động nên từ chối.

Tùng Dung tiễn Tô Mạt ra thang máy. Chị đột nhiên hỏi nhỏ: “Hôm tôi đưa thằng nhỏ nhà tôi ra ngoài ăn cơm, cô có biết tôi gặp ai không?”

Tô Mạt tùy tiện đoán: “Mạc Úy Thanh.”

Tùng Dung cười: “Gặp con bé đó thì bình thường. Gặp nó đi cùng cậu luật sư cổ vắn mới là lạ.”

“Luật sư Châu, Châu Viễn Sơn?” Tô Mạt hỏi.

Tùng Dung gật đầu: “Chính là anh chàng đẹp trai đó. Thảo nào gần đây Mạc Úy Thanh không rảnh để ý đến chúng ta. Xem ra cô ta đã tìm được niềm vui mới.”

Tô Mạt vội nói: “Câu này không thể nói lung tung...”

Tùng Dung nhún vai: “Sợ gì chứ, trai chưa vợ gái chưa chồng...”

Tô Mạt liếc chị một cái. Tùng Dung biết ý, hai người không nhắc đến chuyện đó.

Nhìn thấy vết bóng trên cổ tay Tô Mạt, Tùng Dung hỏi: “Tay cô làm sao thế?”

Tùng Dung lắc đầu: “Sao lại để bị bóng đến mức này, cánh tay trắng nõn thế kia, không cẩn thận để lại sẹo đấy.” Ngừng một hai giây, chị đột nhiên chuyển đề tài: “Cô và người kia bây giờ thế nào rồi?”

Tô Mạt ngây ra: “Ai cơ?”

Tùng Dung không lên tiếng, chỉ nhấp máy môi, nói ba từ “Vương Cư An”. Tô Mạt ngưng ngưng, Tùng Dung cười ha ha.

Tô Mạt tỏ ra bức bối: “Tôi không hiểu có gì đáng buồn cười ở đây?”

Tùng Dung chẳng để tâm: “Tôi đã sớm nhắc cô đừng đứng nhầm đội hình. Bây giờ bà ta hô phong hoán vũ thật đấy, nhưng sau này chẳng ăn thua. Cô đi theo bà già làm gì, theo người trẻ còn hơn. Lúc trước cô gây chuyện âm ỉ với anh ta, vậy mà anh ta vẫn dung nạp cô, chỉ bằng cô bỏ thêm chút công sức, dù sao cô cũng có cơ hội tốt. Hơn nữa, người ta vừa có tiền vừa có tướng mạo, bao nhiêu thiếu nữ muốn theo còn chưa được, lẽ nào cô không một chút rung động?”

Thấy Tô Mạt lặng thinh, Tùng Dung thở dài: “Từ trước đến nay, toàn những người xuất thân bình thường nhưng quá trình trưởng thành không phải chịu vất vả cô lòng tự trọng còn lớn hơn trời, lúc nào cũng sợ bị người khác coi thường. Sống thế mệt chết đi được.”

3.

Tô Mạt đi mua điện thoại di động. Cô không thể mua loại quá tệ, đắt tiền lại xót ruột. Chọn đi chọn lại mãi, cuối cùng cô lấy một chiếc giá trung bình, chức năng tạm ổn.

Về đến nhà, vết bong đau rát, cổ tay bị sưng rộp. Tô Mạt xối nước lạnh mới cảm thấy dễ chịu đôi chút. Cô bôi thuốc dùng cho vết bong, lấy vải băng trắng quấn hai vòng rồi tắt đèn đi ngủ.

Trần trọc mãi vẫn không thể chợp mắt, những chuyện đó như đoàn tàu hỏa chạy qua bộ não của Tô Mạt.

Tô Mạt thở dài, mở mắt. Giá treo quần áo ở bên cạnh cửa trông giống hình bóng con người trong đêm tối, cô vội kéo chăn lên cao, che hai mắt.

Từ nhỏ Tô Mạt rất sợ bóng tối. Chứng bệnh này đã biến mất sau khi cô kết hôn. Một người đàn ông khỏe mạnh nằm bên cạnh, dù xung quanh tăm tối thế nào, cô vẫn có thể ngủ ngon giấc. Sau khi ly hôn, Tô Mạt khó chìm vào giấc ngủ, hôm nay cô lại lên giường sớm hơn mọi bận. Cô miên man nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, ý thức dần trở nên mơ hồ. Đến nửa đêm, Tô Mạt bắt đầu nằm mơ, lúc thì có người lăm bắm bên tai cô, giống như đọc lời nguyện, lúc thì bố mẹ cần nhắc nhở những điều vụn vặt trong cuộc sống, Thanh Tuyền đột nhiên chạy tới giật tóc cô. Sau đó lại đổi thành cảnh Đồng Thụy An nằm bên cạnh lật giờ từng trang tài liệu. Tiếng giấy sột soạt vang lên rõ ràng như tiếng dây đàn trong đầu óc Tô Mạt.

Tô Mạt biết chỉ là giấc mơ nên cố gắng mở mắt. Tuy nhiên, toàn thân cô không thể động đậy. Cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, phảng phất chỉ cần do dự một giây, cô sẽ bị thời gian đã qua chôn vùi. Cô ra sức phản kháng nhưng vô ích, chỉ có thể cứng đờ người. Đột nhiên, ngón tay của Tô Mạt hơi động đậy, cô sờ sang bên cạnh giường, nơi đó trống không. Tô Mạt giật mình tỉnh dậy.

Cả đêm ngủ không yên giấc, sáng hôm sau đi làm, sắc mặt Tô Mạt tiêu tụy. Mùa hè không thể mặc áo dài tay. Các đồng nghiệp nhìn thấy lớp vải băng trắng trên cổ tay cô, ánh mắt đầy vẻ dò xét.

Hơn mười giờ Vương Á Nam mới đến công ty. Bà dặn dò một số công việc rồi vào phòng làm việc. Hai người vẫn như bình thường, không hề nhắc đến chuyện tối qua. Tô Mạt vui đầu vào công việc, không bao lâu sau có người gõ nhẹ lên mặt bàn.

Tô Mạt ngẩng đầu, trợ lý của Vương Cư An cười cười với cô. Anh ta đưa một tập giấy tờ: “Vương tổng bảo tôi mang đến đây.” Nói xong, người trợ lý lại đặt một hộp điện thoại di động còn nguyên tem lên mặt bàn. Tô Mạt liếc hộp điện thoại rồi lại nhìn người trợ lý. Đối phương cũng nhìn cô, mỉm cười nói: “Không còn chuyện gì khác, trợ lý Tô cứ bận việc đi.”

Tô Mạt ngẫm nghĩ, mỉm cười cảm ơn, cô mở miệng: “Anh cứ để ở đây. Đôi khi nào bên Xí Tuyên giao bản mẫu đồng xu lưu niệm, tôi sẽ đưa cả cho cho chủ tịch duyệt.”

Người trợ lý tỏ ra ngạc nhiên, nhưng anh ta kiềm chế, không hỏi nhiều.

Sau khi anh ta rời đi, Tô Mạt mới mở hộp điện thoại ra xem. Bên trong là mấy di động và các loại phụ kiện kèm theo. Đây là kiểu điện thoại đang thịnh hành, cao cấp gấp mấy lần chiếc cô mua. Tô Mạt ngắm một lúc mới đóng nắp hộp, bỏ vào tủ khóa chặt.

Buổi sáng trời qua an lành. Tô Mạt đi căng tin ăn trưa, nhìn thấy Châu Viễn Sơn từ bên ngoài đi vào. Hôm nay anh mặc áo sơ mi kẻ sọc xanh nhạt, bước đi khoan thai, gương mặt đầy ý cười. Anh mới cắt tóc, trông tràn đầy sinh lực hơn thường lệ.

Tô Mạt không có khẩu vị, cô uống oải và vài miếng cơm. Chẳng bao lâu sau, Châu Viễn Sơn bê khay cơm ngồi xuống vị trí đối diện cô.

Hai người chào hỏi vài câu, bầu không khí tương đối gượng gạo. Tô Mạt gấp thức ăn vào bát nhưng không ăn mà ngẩng đầu hỏi: “Lâu rồi không gặp, gần đây anh có bận không?”

Châu Viễn Sơn mỉm cười: “Tôi rất hay sang bên này, thường nhìn thấy cô, nhưng cô chẳng bao giờ để ý đến tôi.”

Tô Mạt biết Châu Viễn Sơn tránh những vấn đề nhạy cảm, trong lòng cô cũng không có hứng thú với công việc của Vương Cư An: “Anh nói mình bận rộn, nhưng khí sắc tốt hơn trước. Con người gặp chuyện vui vẻ cũng có tinh thần hơn.”

Lúc này, Châu Viễn Sơn đã ăn cơm xong. Anh cầm giấy ăn lau miệng: “Có chuyện vui gì chứ? Mấy ngày nay tôi bận đến mức thở không ra hơi. Lão Vương dự định theo đến cùng. Vụ ngân hàng gặp rắc rối, Lão Vương buồn bực trong lòng, đám nhân viên cũng không được thoải mái. Bây giờ chỉ còn trông chờ vào tiền thưởng dịp Tết Trung thu. Nghe nói bên các cô sắp phát hành đồng xu kỷ niệm, lúc đó nhớ để dành cho tôi một đồng.”

Tô Mạt cười: “Trung thu cũng vừa vặn kỷ niệm hai mươi năm thành lập công ty. Nhân viên kỳ cựu làm việc hai mươi năm sẽ nhận được đồng hai mươi gam, mười năm mười gam. Anh mấy gam?”

Châu Viễn Sơn ngẫm nghĩ: “Có đồng hai gam không?” Tô Mạt phì cười, Châu Viễn Sơn cũng cười: “Đồng đó chắc dùng răng nhai được, không đủ nhét vào kẽ răng.” Nói đến đây, điện thoại di động trên bàn đồ chuông. Châu Viễn Sơn xem số điện thoại, giơ tay ra hiệu rồi đi trước với Tô Mạt. Anh đứng dậy đi ra ngoài, tới cửa căng tin mới bắt điện thoại.

Tô Mạt quan sát từ phía xa, thấy người đàn ông hơi cúi xuống, chăm chú lắng nghe, đầu mày giãn ra, vẻ mặt vô cùng dịu dàng. Trong lòng Tô Mạt xao động, cô cầm điện thoại tìm đến số của Mạc Úy Thanh. Do dự vài giây, cô bấm nút gọi đi, đầu kia truyền đến tín hiệu máy bận. Tô Mạt tắt máy, nhìn đồng bát đĩa trước mặt. Châu Viễn Sơn vội đi nghe điện thoại, quên cả trả bát đĩa cho nhà bếp.

Gần hết giờ làm, bên Xí Tuyên mới đưa bản thiết kế mẫu sang, nhưng Tô Mạt không vội nộp cho Vương Á Nam. Vài ngày sau, khi Vương Cự An đến tìm cô ruột bàn công chuyện, Tô Mạt mới cầm bản vẽ và hộp điện thoại di động đi vào phòng làm việc của Vương Á Nam.

Vương Á Nam xem xét mấy bản vẽ, tỏ ra không hài lòng. Bà chê kiểu dáng hơi quê, tên công ty không nổi bật, font chữ cũng không đẹp, chỗ trống nhiều mây quá. Bà đưa ra một lý do khiến Tô Mạt phản hồi với bên thiết kế. Cuối cùng, bà hỏi cháu trai: “Anh thấy thế nào?”

Vương Cự An tất nhiên không có hứng thú, anh tùy tiện phụ họa vài câu, đồng thời ca ngợi Vương Á Nam có con mắt độc đáo, khái niệm thiết kế vừa thời thượng vừa đi trước thiên hạ... Vương Á Nam cười cười liếc anh một cái. Sau đó, bà đưa mắt về hộp điện thoại di động trên bàn: “Đây là gì vậy?”

Tô Mạt đang kêu khổ trong lòng. Vương Á Nam từ những chuyện con con cũng yêu cầu hoàn hảo, trong công việc thường đưa ra sở thích cá nhân. Một bản thiết kế chẳng quan trọng cũng sửa đi sửa lại vô số lần theo ý bà. Lãnh đạo truyền đạt yêu cầu nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế tương đối phiền phức. Cô đứng ở giữa rất khó xử, vì vừa phải khiến trên hài lòng, lại không thể gây ác cảm với bên dưới, tránh ảnh hưởng đến triển khai công việc sau này.

Thấy hai cô cháu nhìn mình, Tô Mạt vội lấy lại tinh thần. Cô không dám nhìn Vương Cự An, nói những lời đã chuẩn bị từ trước: “Đây là Vương tổng sai người đưa đến từ mấy hôm trước. Vương tổng suy nghĩ rất chu đáo. Nếu đồng xu lưu niệm không làm kịp, tặng điện thoại di động cũng là phương án chữa cháy.” Cô quay sang người đàn ông, hỏi anh: “Vương tổng, ý anh là vậy đúng không ạ?”

Vương Cự An nhìn chằm chằm Tô Mạt cho đến khi cô nói hết câu. Vài giây sau anh mới gật đầu: “Đúng.” Anh không che giấu vẻ tùy tiện trên mặt: “Cô đúng là... ngày càng tiến bộ.”

Vương Á Nam đảo mắt qua hai người, bà nói với cháu trai: “Hiếm có dịp anh quan tâm đến chi tiết nhỏ, nhưng phương án của anh không có giá trị và ý nghĩa kỷ niệm.” Bà quay sang Tô Mạt: “Cô hãy nói với bọn họ, phải hoàn thành bản thiết kế trước cuối tuần này.”

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Ngày mai đã là thứ sáu, tôi nay chủ tịch bay đi Bắc Kinh, tuần sau không ở công ty. Đợi đến lúc có sản phẩm mẫu, nhiều khả năng chủ tịch không có thời gian xem xét kỹ.”

Vương Á Nam lập tức lên tiếng: “Tôi đâu có nói làm lại, chỉ sửa font chữ to một chút thì tốn bao nhiêu thời gian?”

Tô Mạt đáp: “Tôi biết rồi ạ. Tôi sẽ lập tức đi nhắc bọn họ sửa font chữ to một chút, chi tiết khác không cần thay đổi.” Trước khi ra cửa, cô lại hỏi: “Kỹ sư Vương, chiếc điện thoại này để làm quà tặng tại buổi liên hoan tổng kết cuối năm được không ạ?”

Vương Á Nam chau mày: “Chuyện vật này cũng phải hỏi, bên hành chính để làm gì?”

Tô Mạt nói: “Không phải vậy, nếu làm quà tặng thì không đủ. Không biết bên Vương tổng có thể tài trợ thêm? Tổng công ty và công ty con đồng công nhân viên như vậy, tính bình quân các phòng ban, ít nhất cũng phải mấy trăm chiếc.”

“Mấy trăm chiếc? Cô tính mở cửa hàng hay sao?” Vương Cự An chau mày.

Vương Á Nam cười: “Anh đúng là hà tiện thật đấy. Anh còn tiếc chút tiền này? Chẳng phải mấy công ty nhỏ của anh có dự án về sản phẩm đó? Bảo anh tài trợ thì anh tài trợ một ít đi, đừng để người khác xem thường.”

Vương Cự An cười cười: “Đây không phải vấn đề tiền bạc, có đáng là bao?” Anh liếc người phụ nữ bên cạnh, từ tốn mở miệng: “Cô cứ nuông chiều người khác như vậy là không được. Có một số người ỷ vào mấy trò khôn lỏi, cho một chút màu đã muốn mờ phùng nhuộm, đúng là đáng bị xử lý.” (*“Đáng bị xử lý” là nghĩa đen, nghĩa bóng tức là “khiến người phụ nữ tâm phục khẩu phục thân thể phục”*)

Ngữ khí của anh có phần cộc nhả, Tô Mạt càng không thoải mái. Cô không dám ở lại lâu hơn. Quay về vị trí của mình, cô bắt giác thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm trợ lý của Vương Cự An mang điện thoại mới đến cho cô, có hai ba đồng nghiệp nhìn thấy. Nếu chuyện này từ miệng người khác truyền đến tai Vương Á Nam thì không hay lắm. Tô Mạt có tính cách hòa nhã, từ trước đến nay không tham gia tán gẫu với đồng nghiệp hay bàn luận người khác ở sau lưng, nhưng cô khó đảm bảo miệng lưỡi của người khác. Đối phó với chuyện này, cô không dám lơ là.

Tô Mạt một mặt thận trọng ứng phó, một mặt bận rộn công việc. Đang thảo họp đồng, cô lại nhận được điện thoại của khách hàng yêu cầu sắp xếp gặp lãnh đạo. Đang sửa lại kỷ yếu hội nghị, cô lại bị lãnh đạo đẩy đi giải quyết công việc khác.

Trước mỗi chuyến công tác của Vương Á Nam là khoảng thời gian Tô Mạt bận rộn nhất. Thậm chí cô còn quên cả ăn uống, cô chỉ có thể tự an ủi bản thân, tuần sau sẽ được nhàn rỗi.

Đến khi “Lão phật gia” xuất phát, công việc trong tay mới coi như kết thúc. Cô mới có thể giành thời gian sắp xếp lại căn hộ mới thuê, chuẩn bị đón bố mẹ và con gái.

Buổi trưa, Tô Mạt vẫn gặm bánh mì và uống cà phê ở văn phòng. Vừa ăn vài miếng, điện thoại nội bộ ở trên bàn đồ chuông. Cô nhân viên tiếp tân nói có bạn đến tìm, Tô Mạt hỏi rõ tên họ của người đó, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chẳng bao lâu sau, Mạc Úy Thanh mang đôi giày cao mười phân từ thang máy đi ra ngoài. Mạc Úy Thanh mình dây chân dài thẳng tắp, dáng người nổi bật. Khi cô ta xuất hiện, bất kể là nam hay nữ đều ngoảnh đầu nhìn cô ta. Mạc Úy Thanh đã quen với cảnh tượng này, cô ta đi đến trước mặt Tô Mạt, đặt túi giấy trông rất đẹp mắt lên bàn: “Tôi cố tình mua cho chị đây.”

Tô Mạt mở ra xem, là bánh ga tô phô mai của cửa hàng bánh ngọt nằm ở khu vực quảng trường Thiên Hà trước đây ba người vẫn thường đi ăn.

Thiên Hà có một con đường toàn nhãn hiệu cao cấp, đến bánh ga tô cũng có giá cắt cổ. Tô Mạt không thích đi nơi đó, nhưng Mạc Úy Thanh rất thích. Tính cô ta rộng rãi nên thường tranh thanh toán hóa đơn. Mạc Úy Thanh bỏ tiền, chẳng qua muốn có người đi chơi với cô ta. Tô Mạt ăn bánh ga tô, lại nhớ đến con gái và nảy sinh tâm trạng áy náy. Bánh ga tô xốp thơm phức tan trong miệng, Thanh Tuyền nhất định sẽ thích.

Lúc này, Mạc Úy Thanh đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đến tìm Châu Viễn Sơn, anh ấy nói còn bận một lúc nữa.”

Tô Mạt không khỏi ngạc nhiên: “Cô đến tìm luật sư Châu?” Cô không nhịn nổi, hỏi tiếp: “Tìm anh ấy làm gì?”

Mạc Úy Thanh nói: “Nam nữ ở cùng nhau còn có thể làm gì? Nói dễ nghe một chút gọi là hẹn hò. Nói trắng ra là tặng tui.”

Tô Mạt trầm nghĩ, không biết cô nàng này nhất thời hồ đồ hay to gan nên chẳng bận tâm. Cô liếc nhìn người đi qua lại, vội kéo Mạc Úy Thanh vào góc khuất ở cầu thang bộ: “Rốt cuộc hai người là thế nào vậy?”

Mạc Úy Thanh ho vài tiếng. Cô ta rất nhạy cảm với khói thuốc lá, chắc vừa rồi có người hút thuốc ở nơi này. Cô ta giờ tay nhẹ nhàng vẫy vẫy: “Chẳng thế nào cả, tôi thấy hơi vô vị.”

Tô Mạt khép cửa mới hỏi: “Nếu để người đó biết được, cô sẽ giải quyết thế nào?”

Mạc Úy Thanh mỉm cười: “Chị nói buồn cười thật đấy, tôi và anh ta chẳng có quan hệ về mặt pháp luật, biết thì biết chứ sao. Bây giờ tôi cũng chán lắm rồi. Theo ý chị, chỉ anh ta được phép chán tôi, còn tôi không được phép đá anh ta? Hơn nữa, vợ bé không thể cãi tà quy chính hay sao?”

Tô Mạt nghe mà chóng mặt: “Hai người ngay cả con cũng sinh rồi, muốn chia tay sao không chia sớm? Cô cũng không phải không rõ tính cách của... Thượng Thuần. Hơn nữa, cô cũng nên nghĩ đến con gái cô.”

“Hình như chị còn hiểu anh ta hơn tôi.” Mạc Úy Thanh quan sát Tô Mạt từ trên xuống dưới: “Trước đây không thấy chị mặc bộ đồ này? Chơi với tôi một thời gian, chị ngày càng giống kiểu đó.”

Tô Mạt trầm nghĩ, giống kiểu gì, giống vợ bé? Cô lập tức cúi đầu kiểm tra bộ đồ trên người. Hôm nay cô mặc đồ công sở bình thường, chỉ là cổ tay xuất hiện hai vết sẹo mờ mờ, chính là vết bỏng nước nóng lần trước, nhìn qua trông giống vết cắt cổ tay tự tử không thành. Cô đành đeo đồng hồ che đi vết sẹo.

Mạc Úy Thanh tất nhiên không hiểu tâm tư của Tô Mạt. Cô ta hỏi: “Rốt cuộc chị lo lắng cho tôi? Hay là Châu Viễn Sơn? Hay là Thượng Thuần?”

Tô Mạt ngẩn người: “Cô nói linh tinh gì thế?”

Mạc Úy Thanh cảm thấy thú vị: “Chị nói đi mà, là Châu Viễn Sơn hay Thượng Thuần?”

Tô Mạt hơi sốt ruột, hạ thấp giọng: “Tôi nói cho cô biết, cô đừng lôi tôi vào tên... Thượng Thuần đó.”

Mạc Úy Thanh gật đầu: “Thế thì là Châu Viễn Sơn?” Cô ta cười cười: “Thảo nào lúc trước chị không muốn nói cho anh ấy biết số điện thoại của tôi.”

“Không phải như vậy.” Tô Mạt phủ nhận.

Mạc Úy Thanh vẫn không buông tha: “Chị nhìn trúng anh ấy?” Cô ta không rời mắt khỏi gương mặt Tô Mạt, cuối cùng kết luận: “Chị thích anh ấy thật rồi.”

Tô Mạt đỏ mặt, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Mạc Úy Thanh lại cười: “Tôi biết ngay mà, làm gì có chuyện bỗng dưng chị quan tâm tôi như vậy, hóa ra trong lòng có ý đồ riêng. Tô Mạt này, tôi coi chị là bạn bè, từ trước đến nay tôi đâu có kiêng dè chị.”

Tô Mạt hết nói nổi: “Không phải như cô nghĩ. Đúng là tôi có cảm tình với Châu Viễn Sơn, đàn ông xung quanh đều... chỉ có anh ấy là bình thường, tôi...”

Mạc Úy Thanh phì cười, giờ tay khoác vai Tô Mạt: “Cũng phải, anh ấy là một chính nhân quân tử, lại đẹp trai, nghề nghiệp ổn định, nếu chị không có cảm tình mới là lạ. Dù là trước kia hay bây giờ, phụ nữ dễ tiếp xúc với anh ấy, chẳng mấy người không động lòng.”

Bất gặp vẻ đắc ý trên gương mặt cô ta, Tô Mạt hơi khó chịu. Cô nói: “Tôi vẫn là câu cũ, cô hãy cẩn thận, nếu Thượng Thuận biết được...”

Mạc Úy Thanh hừ một tiếng: “Sao lúc nào chị cũng nhắc đến Thượng Thuận thế? Hay là chị đi báo với anh ta đi, chị có dám tiến lại gần anh ta không? Nếu không có tôi, chẳng biết anh ta chơi chị bao nhiêu lần rồi? Tôi mặc kệ trước đây hai người có quan hệ gì mà anh ta vương vấn chị mãi không thôi. Nề mặt chúng ta quen biết, tôi chẳng thèm so đo với chị. Vậy mà chị lại giờ trò với tôi, chuyện gì chị cũng thọc gậy vào.” Cô ta cười lạnh lùng: “Chị có gì đáng khoe khoang? Trước kia cũng chỉ là ô sin, bây giờ chị cảm thấy bản thân giống con người rồi? Chị nhìn trộm người ta, chưa chắc người ta đã để mắt tới chị.”

Thấy Mạc Úy Thanh càng nói, tâm trạng càng kích động, vài phút trước còn cười nói vui vẻ, bây giờ nghiêng răng bộc lộ sự oán hận, Tô Mạt thầm nghĩ: “Sao ai cũng trút giận lên người mình thế này?” Cô cố nhẫn nhịn nhưng không nhịn nổi: “Đúng vậy, tôi có cảm tình với Châu Viễn Sơn, nhưng có cảm tình thì sao chứ? Dù tôi moi hết ruột gan, anh ấy cũng chẳng để ý đến tôi. Tôi biết rất rõ điều này. Chỉ có cô hồ đồ hồ đồ không hiểu thấu đáo. Cô cẩn thận đừng để hai bên đều xối hống bóng không, mất nhiều hơn được.”

Sắc mặt Mạc Úy Thanh càng trở nên khó coi: “Chẳng thú vị chút nào, chị toàn chuyện bé xé ra to, bày bộ dạng đứng đắn cho ai xem?” Cô ta rút máy di động khỏi túi xách, cố ý gọi điện thoại ngay trước mặt Tô Mạt. Khóe miệng cô ta ẩn hiện ý cười, thì thầm nói chuyện với người ở đầu kia, đồng thời quay người đi mất.

Trong lòng Tô Mạt hết sức bức dọc. Cô đoán không ra ý tứ của Mạc Úy Thanh. Lẽ nào đúng là Thượng Thuận vì chuyện của Chung Thanh muốn bới lông tìm vết nhưng bị cô ta ngăn cản? Hay là cô ta định chia tay Thượng Thuận? Nếu đúng vậy cũng là điều tốt lành, cô không nên lo chuyện bao đồng. Tuy nhiên, không biết Châu Viễn Sơn không rõ sự thật hay chẳng để bụng đến quá khứ của Mạc Úy Thanh?

Tô Mạt càng nghĩ, đầu óc càng hỗn loạn. Cô đột nhiên cảm thấy mùi thuốc lá đậm đặc theo làn gió từ cửa sổ bay tới.

Tô Mạt không nhịn nổi ho khẽ một tiếng. Trong đầu vụt qua ý nghĩ, cô nhẹ nhàng từ góc cầu thang đi ra ngoài. Tô Mạt hơi căng thẳng, lặng lẽ ngó nghiêng, phát hiện một người đang đứng bên cửa sổ.

Vương Cự An một tay chống lên bệ cửa sổ, một tay kẹp điếu thuốc lá. Anh dõng dạc ra ngoài cửa sổ, hơi nghiêng đầu, nhả làn khói nhàn nhạt.

Tô Mạt không dám thở mạnh, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ. Cô đứng bất động ở đó một lúc.

Vương Cự An ngoảnh đầu liếc cô một cái, thần sắc bình thản, giống như cô không tồn tại. Sau đó, anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục hút thuốc.

Tô Mạt hé miệng nhưng không biết nói câu gì. Cuối cùng, cô quay người rời khỏi chỗ đó.

Cánh cửa vào cầu thang bị đóng sầm, bốn bề lại khôi phục sự yên tĩnh, Vương Cự An hút đến nửa điếu thuốc, điện thoại trong túi quần rung rung. Anh rút ra nghe máy: “Vụ chứng khoán Thương Nam thế nào rồi?”

Người ở đầu kia đáp: “Không tốt lắm, tôi nghe người quen ở Cục quản lý ngân hàng của tỉnh nói, có người phản ánh công ty đầu tư Bảo Thuận xảy ra tranh chấp về khoản vay nợ với hai chi nhánh ngân hàng ở Nam Chiêm. Công ty đầu tư Bảo Thuận là công ty lâu đời trực thuộc tập đoàn, là...”

Vương Cự An cắt ngang lời: “Hai chi nhánh nào? Chú có biết thiếu nợ bao nhiêu không?”

Người ở đầu kia đáp: “Tôi không rõ, vẫn chưa bắt đầu điều tra. Nếu tiến hành điều tra...”

Vương Cự An lại một lần nữa xen ngang, anh nói rành rọt từng từ một: “Hãy che giấu vụ này. Phải bung bít bằng bất cứ giá nào.”

“Vụ thu mua Thương Nam thì sao ạ?”

Vương Cự An hừ một tiếng: “Chỉ còn cách tạm gác lại. Thảo nào trước đó bà ta có chết cũng không đồng ý cho thu mua cổ phần ngân hàng. Đó là vì bà ta sợ bị điều tra. Một khi tiết lộ ra bên ngoài, hậu quả không thể coi thường.”

Đầu kia vâng dạ, Vương Cự An tắt điện thoại, quên cả điếu thuốc trên tay. Lúc này anh đứng ngược sáng, toàn thân chìm trong bóng nghiêng của tòa cao ốc. Ở phương hướng bốn mươi nhăm độ bên dưới là con đường như dải lụa trắng chói mắt. Xa hơn một chút, thảm cỏ màu xanh phảng phất bốc hơi nóng dưới ánh mặt trời. Bên ngoài thảm cỏ là vòng xoay giao thông, thỉnh thoảng lại có xe ô tô tranh đường vòng vèo, tạo thành phiên phức không cần thiết như tắc nghẽn và khiến làn xe di chuyển chậm. Một khu vực xanh hóa trở thành đầy khói bụi.

Vương Cự An cầm điếu thuốc, viết chữ xuống bệ cửa sổ. Mới viết nét đầu tiên, đốm lửa ở đầu thuốc đã tắt ngóm, nhưng anh vẫn viết tiếp. Nét chữ màu xám trắng ngày càng mờ dần, chỉ lờ mờ nhìn ra một chữ “tả nhĩ đao bàng”. Cuối cùng, anh giở mẩu thuốc lá xuống bệ cửa sổ. (Chữ “tả nhĩ đao bàng” là những chữ bên trái có bộ phụ (阝), ví dụ chữ Trừ (除))

Quay về phòng làm việc, Vương Cự An gọi mấy cuộc điện thoại.

Thời gian nói chuyện điện thoại tương đối dài. Cho đến khi căn phòng trở nên tối mờ mờ, anh mới gọi người pha một cốc cà phê mang vào cho anh.

Sau đó, Vương Cự An tựa vào thành ghế, nhắm nghiền hai mắt. Anh đột nhiên nhớ ra một việc, lại bấm điện thoại gọi đi. Lần này anh gọi cho con trai, máy bàn không ai nghe, anh lại gọi vào máy di động, nhưng vẫn không có người bắt máy. Trong lòng hơi bức bối, anh liền cầm cốc cà phê uống cạn. Trầm mặc vài giây, anh lại gọi một số khác.

Đầu kia bắt máy, Vương Cự An lên tiếng: “Gọi Tổng Thiên Bảo nghe điện thoại.” Một lúc sau, nghe người ở đầu kia nói chuyện, anh mới cười cười: “Thiên Bảo, gần đây cậu thế nào?”

Đối phương hỏi ngược lại: “Thế nào là thế nào?”

“Tôi hỏi cậu có khỏe không?”

Đối phương đáp: “Khỏe, anh đến đây hát hò với tôi đi.”

Vương Cự An: “Hát mấy bài vợ vẫn đó có ý nghĩa gì? Cậu cả ngày hát đi hát lại mấy bài mà không chán... Như vậy đi, vài hôm nữa tôi phải đi công tác, hay là hôm nay tôi đến chơi với cậu...”

Đối phương vội nói “được”. Vương Cự An tắt điện thoại, giờ tay bóp cổ và vai, vận động cánh tay, mới cảm thấy tỉnh táo một chút. Thời gian gần đây, hễ cúi đầu và lái xe lâu là cổ vai anh nhức mỏi. Mấy hôm trước mời thợ massage mù đến xoa bóp, người ta nói tâm tư của anh quá nặng nề, dẫn đến khí huyết tắc nghẽn.

Trong lúc massage, người thợ tán gẫu, kể trước đây vợ ông ta chê ông ta không biết kiếm tiền, hai vợ chồng thường xuyên cãi lộn. Lúc đó ông ta nói, bà đừng tưởng mấy người có tiền kiếm đồng tiền dễ dàng. Bà thấy người ta có tiền nhưng không nhìn thấy người ta chịu cực khổ. Bà chỉ đặt tâm tư vào đồng tiền, đâu biết cuộc sống của người ta cũng mệt mỏi.

Nói xong, người thợ bẻ tay Vương Cự An ra đằng sau ấn mạnh, đau đến mức khiến anh há miệng. Nhưng khi cơn đau qua đi, anh cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Thợ massage tiếp tục lái nhai: “Tôi nghĩ mãi cũng không thông, những ông chủ lớn như các anh đã có nhiều tiền sao còn cày hừng hực giống con trâu ở nông thôn chúng tôi. Bỏ cái cày xuống, đảm bảo xương cổ, xương vai... chẳng còn vấn đề gì cả.”

“Tôi chẳng có tiền, nhìn lên không bằng ai, nhìn xuống hơn khối người.”

Thợ massage phì cười: “Anh mà không có tiền, thế thì chúng tôi chết chắc.”

Vương Cự An cười cười: “Ông bà anh làm nghề gì?”

“Trước giải phóng họ chuyên bẻ khớp xương, bán thuốc cho người ta, cũng có chút danh tiếng.”

“Xem ra tay nghề của anh là gia truyền.”

“Tôi cũng chẳng còn cách khác, một là miếng cơm manh áo, thứ hai cũng là chút gia sản, tôi không nỡ bỏ đi.”

“Kể thừa là thứ cũng có lúc phải nghe theo số phận, không thể vất bỏ.” Vương Cự An lên tiếng.

Tối nay không phải tiếp khách, Vương Cự An đã nhận lời người ta nên đành đi một chuyến.

Lúc rời khỏi phòng làm việc đi về phía thang máy, anh lại liếc qua văn phòng chủ tịch theo thói quen. Nơi đó vẫn bật đèn sáng, bàn làm việc thu dọn sạch sẽ, người đã không thấy bóng dáng.

Vương Cự An bảo Lão Trương lái xe đưa anh tới khu biệt thự Lam Tuyền ở Nhị Hoàn. Vừa vào cửa, anh hỏi ngay: “Tổng Thiên Bảo đâu rồi?”

Người giúp việc chỉ tay lên gác: “Đại thiếu gia hễ hát hò là không muốn ăn cơm.”

Vương Cự An đi thẳng lên gác. Ngửi thấy mùi thơm giống mùi món hải sâm hầm từ nhà bếp bay ra ngoài, anh đột nhiên cảm thấy ngán ngẫm. Anh quay đầu dặn người giúp việc: “Xào ít măng, nấu nồi cháo, tôi sẽ cùng ăn với cậu ta.”

Vương Cự An lên tầng hai. Trong một phòng có người đang hát rất to. Giọng hát còn át cả tiếng nhạc. Anh đẩy cửa đi vào: “Tổng Thiên Bảo, đừng hát nữa, đến giờ ăn cơm rồi.”

Tổng Thiên Bảo quay người cười cười với anh, mồm miệng vẫn không ngừng nghỉ. Anh ta đang hát ca khúc xưa “Lựa chọn”.

Vương Cự An cầm một chiếc micro khác: “Thiên Bảo, mẹ cậu không ở nhà là cậu giờ trò không chịu ăn cơm. Khi nào bà ấy về, tôi sẽ mách bà ấy.”

Tổng Thiên Bảo nói: “Lại đây, chúng ta hát đối, anh hát giọng nữ, tôi hát giọng nam.”

Vương Cự An không chịu: “Cậu hát giọng nữ, tôi hát giọng nam.”

Tổng Thiên Bảo cầm điều khiển đổi bài khác: “Vậy chúng ta hát bài “Tâm Vỡ” đi. Anh hát giọng nữ, tôi hát giọng nam”

Vương Cự An ngẫm nghĩ, không hát không xong với tay này. Anh nói: “Hát nốt bài này rồi xuống dưới nhà ăn cơm.”

Tổng Thiên Bảo vội gạt đầu. Hai người anh một câu tôi một câu, Tổng Thiên Bảo lại chê bai: “An An, giọng anh thô quá, tôi không hát nổi nữa.”

Về phương diện này, Vương Cự An chưa một lần thắng nổi tính bướng bỉnh của Tổng Thiên Bảo, anh đành cất cao giọng hát nốt đoạn sau. Hát xong, cổ họng anh gần như bốc khói, đối phương mới hài lòng cầm micro vỗ tay, bộ dạng như thủ trưởng đơn vị xem hết tiết mục biểu diễn của đoàn văn công.

Sau đó hai người xuống dưới nhà ăn cơm. Thấy hai người giúp việc vẫn đứng bên cạnh, Vương Cự An nói: “Hai chị về phòng ăn cơm, xem tivi, nghỉ ngơi đi. Chắc hai chị mệt mỏi cả ngày rồi, tôi sẽ trông chừng cậu ấy.” Đợi người giúp việc khuất bóng, anh gấp một tiếng hải sâm lớn bỏ vào bát Tổng thiên Bảo: “Thiên Bảo, gần đây cậu ở nhà làm gì? Có ai đến chơi với cậu không?”

Tổng Thiên Bảo nhai nhồm nhào, nói không rõ ràng: “Tôi toàn ở nhà. Có lúc tôi ngủ trưa, có lúc chẳng muốn ngủ, lại hát karaoke. Tôi còn ra vườn hoa trồng hoa.” Anh ta ngẫm nghĩ rồi giơ ngón tay ra đếm: “Thứ hai, thứ tư học vẽ, làm thủ công. Thứ ba và thứ năm học ngữ văn và môn toán.”

“Có ai đến nhà chơi với cậu không?”

“Chú Đỗ và bác Ngụy thường đến đây. Nhưng họ chỉ nói chuyện với mẹ, không cùng tôi hát karaoke.”

“Họ có nói chuyện gì hay ho với mẹ cậu?”

“Không.. họ ở trong thư phòng nói chuyện, đóng chặt cửa, tôi chẳng nghe thấy gì cả.”

“Cậu không nghe thấy, vậy thì cậu đã thua trong trò chơi này. Tôi thắng rồi, đĩa hải sâm thuộc về tôi.”

Tổng Thiên Bảo vội vàng giơ tay giữ cái đĩa: “Tôi... tôi biết, có một người đến đây.”

“Là ai?”

“Một tên thanh niên... Cậu ta đứng ở tầng dưới, mẹ tôi tức giận mắng cậu ta, sau đó cậu ta ra về. Có mấy lần mẹ tôi cũng cùng đi với cậu ta mà không mắng cậu ta.”

“Người đó lái xe cảnh sát?”

“Ừ, là cảnh sát.”

Vương Cự An hết hứng thú, tùy tiện mở miệng: “Mẹ cậu rất lợi hại.”

Tổng Thiên Bảo nghe không hiểu nhưng cũng không hỏi lại, anh ta nói: “Mẹ tôi nhắc nhở, nếu anh đến đây thì đừng chơi với anh.”

Vương Cự An tiếp lời: “Mẹ cậu còn nói, bởi vì tôi sẽ hại cậu.”

Tổng Thiên Bảo dừng đĩa, ngậy người nhìn anh: “Anh có hại tôi không?”

“Cậu thử nói xem?”

“Mẹ tôi nói, lần trước là anh hại tôi...”

Vương Cự An cũng dừng đĩa: “Cậu có tin không?”

Tổng Thiên Bảo không trả lời. Một lúc sau anh ta mỉm cười, bắt chước ngữ khí của Vương Cự An: “Anh có tin không?”

Vương Cự An tiếp tục ăn cơm, húp hai bát cháo. Đợi Tổng Thiên Bảo ăn xong, anh lại cùng anh ta hát mấy bài mới trở về nhà. Trên đường đi, anh gọi điện cho Vương Tiễn nhưng vẫn không có người bắt máy. Anh lại gọi cho người giám hộ hỏi thăm tình hình. Đối phương cho biết: “Hôm qua cậu ấy còn ăn cơm ở chỗ tôi. Bây giờ chắc cậu ấy đi học, không tiện nghe điện thoại. Anh yên tâm, mấy lần tôi đi kiểm tra đột xuất, cậu ấy đều ngoan ngoãn ở nhà, không ra ngoài chơi bời.”

Lúc này, người làm cha mới yên lòng một chút.

Mấy ngày này Vương Á Nam không ở công ty, Tô Mạt có thời gian dọn dẹp sắp xếp nhà mới. Cô sống một mình nên không có nhiều đồ đạc, sau khi dọn nhà chuẩn bị không ít đồ cho bố mẹ và con gái. Tô Mạt mua quần áo và bộ chăn ga gối cho bố mẹ và con gái. Cô còn mua cả búp bê cho Thanh Tuyền, cô đoán các bé gái thường thích những thứ này. Tô Mạt bày búp bê lên cái giường nhỏ của Thanh Tuyền. Cô lại mua đồ trang trí màu hồng, giấy dán tường hình công chúa và tòa lâu đài, biến thư phòng thành không gian xinh xắn đẹp mắt.

Làm xong những việc này, trong lòng Tô Mạt bắt đầu đếm ngược. Mỗi ngày ở công ty cô đều nhấp nhòm không yên, tan sở đúng giờ, về nhà giặt một lượt quần áo và chăn ga mới mua, hay một mình đi dạo phố, xem trong nhà còn cần mua thêm thứ gì.

Có lúc, Tô Mạt bình tĩnh hồi tưởng lại chuyện xảy ra mấy hôm trước. Cô cảm thấy tâm trạng của Mạc Úy Thanh bất bình thường, tựa hồ cô ta chất chứa nhiều tâm sự nhưng không thể phát tác, cô vừa vận thích lo chuyện bao đồng nên trở thành nơi trút giận của người ta. Tô Mạt nghĩ không liên quan đến bản thân, nhưng lại cảm thấy lo lắng trong lòng. Cô chủ động gửi tin nhắn làm lành, đối phương không trả lời. Cô lại gọi điện thoại, đối phương từ chối nghe máy. Một hai lần như vậy, Tô Mạt dẹp bỏ ý định giảng hòa, tự nhủ mình đã cố gắng hết sức, thôi thì mặc cô ta. Hơn nữa, lâu như vậy cũng không thấy Thượng Thuần đến gây chuyện, có lẽ hẳn coi trọng thể diện, bỏ qua cho Mạc Úy Thanh.

Thấy không cần tiếp tục quan hệ với Mạc Úy Thanh, Tô Mạt bắt giác thờ phào nhẹ nhõm. Cô chợt phát hiện bản thân có tâm lý, nếu một người nào đó không có giá trị dụng đối với cô, việc hai bên quan hệ qua lại trở nên lãng phí thời gian. Cô lại bắt đầu chán ghét bản thân.

Tô Mạt thông thả dạo phố, mua mấy thứ. Lúc thanh toán tiền, đồng hồ ở cổ tay phải tụt xuống, để lộ vết sẹo mờ mờ. Mọi người đều có ánh mắt hơi kỳ lạ khi bắt gặp vết sẹo này, nếu bị bố mẹ nhìn thấy, họ sẽ càng lo lắng sinh nghi. Tô Mạt ngẩng đầu, vô tình nhìn thấy tiệm xăm hình ở phía đối diện. Cô đột nhiên nảy ra một ý định.

Sống gần ba mươi năm trên cõi đời, ngoài lên giường với Đồng Thụy An trước kia kết hôn, Tô Mạt chưa bao giờ làm chuyện vượt quá khuôn khổ. Cô không trốn học, không tự ý nghỉ làm mà không xin phép, không trang điểm đậm, không tiêu tiền bừa bãi, không đi quán bar. Cô luôn sống lương thiện, không ức hiếp bất nạt người nào. Vậy mà cô lại bị người khác sỉ nhục, bị người khác giễu cợt và gây khó dễ.

Tô Mạt đi vào tiệm, nói với nhân viên xăm hình: “Tôi muốn xăm một hình để che đi vết sẹo ở cổ tay.”

Nhân viên xăm hình là người phụ nữ trung niên. Chị ta giờ quyền hình vẽ dày cộp cho cô lựa chọn. Tô Mạt liếc thấy một con bướm trông rất phóng khoáng tự nhiên, cô chỉ tay vào hình vẽ đó. Người phụ nữ đưa cô vào phòng trong, đeo khẩu trang, cầm một khay dụng cụ đã khử trùng. Dưới ánh đèn chói mắt, Tô Mạt đau đến mức toàn thân rịn mồ hôi.

Từng mũi kim xăm châm xuống làn da, người phụ nữ cất giọng hòa nhã: “Loại bướm này được gọi là nữ thần bóng đêm, dịu dàng sinh động, mê hoặc lòng người.”

Nghe chị ta nói theo kiểu văn nghệ, Tô Mạt không nhịn được cười.

Người phụ nữ tiếp tục mở miệng: “Đáng tiếc xăm ở cổ tay, mất đi nhiều ý vị.”

“Nên xăm ở đâu hợp hơn?”

“Ở đây.” Người phụ nữ chỉ vào vị trí giữa thắt lưng và mông bên phải của mình: “Kiểu hình xăm và màu sắc này điểm xuyết trên cơ thể của cô, sẽ khiến đàn ông điên đảo.”

Tô Mạt cảm thấy lời nói của chị ta rất thú vị, cô mỉm cười: “Vậy xăm cho tôi thêm một hình ở đó.”

Người phụ nữ nhanh chóng hoàn thành công việc. Tô Mạt cầm thuốc nước về nhà tự bôi. Mấy ngày đầu chỗ vết xăm rất đau, sau đó dần dần hồi phục, không còn sưng tấy. Con bướm hiện rõ màu sắc, màu ngọc nhạt pha lẫn vài nét phác họa bằng màu tím thẫm, hiệu quả không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hồi phật

Hôm nay Tô Mạt xin nghỉ, thức dậy từ sáng sớm, lái xe tới nhà ga. Xe ô tô là do Vương Á Nam giao cho cô sau cuộc trò chuyện lần trước, cô đã dùng nửa tháng nay. Đường phố buổi sáng sớm người và xe cộ thưa thớt, Tô Mạt cảm thấy vừa hưng phấn vừa hồi hộp.

Đến nhà ga, bên ngoài lan can tụ tập khá đông người, Tô Mạt lại đợi nửa tiếng đồng hồ, tàu hỏa mới mới vào ga đúng giờ. Lòng bàn tay Tô Mạt rịn mồ hôi, trống ngực đập thình thịch. Đột nhiên có người vỗ nhẹ vai cô.

Tô Mạt quay đầu, phát hiện lái xe của Vương Cư An là lão Trương đứng ngay bên cạnh, mỉm cười với cô: “Tiểu Tô, tôi đề ý một lúc, hóa ra là cô thật. Cô cũng đến đây đón người à?”

Lần trước lão Trương giúp Tô Mạt lái xe, trong lòng cô rất cảm kích. Cô còn đi mua hai cây thuốc lá ngon, cầm cả hộp trà Ô Long Vương Á Nam đầy cho cô đem đi biếu lão Trương, lão Trương chẳng có sở thích gì ngoài uống trà, hút thuốc. Ông cười ngoác miệng, vui vẻ nhận quà. Sau đó, ông đổi cách xưng hô với Tô Mạt từ “Tô tiểu thư” thành “Tiểu Tô”.

Tô Mạt trò chuyện với Lão Trương vài câu, nói hôm nay bố mẹ và con gái đến Nam Chiêm chơi. Cô hỏi ông đi đón ai, lão Trương cười cười. “Tôi đi đón một người bạn cũ...” Ông ngập ngừng. “Một đồng đội ngày xưa”.

Hai người đang nói chuyện, cánh cửa kính ở phía trước mở toang, người từ bên trong ùn ùn kéo ra ngoài. Tiếng chào hỏi và cười nói rộn ràng.

Tô Mạt rất sốt ruột, lão Trương cũng ngẩn cổ ngóng chờ. Đang định rút điện thoại, đột nhiên ông nhìn thấy một người, lập tức vẫy tay: “Lão Ngô, Ngô Cửu Phát, ở bên này...”

Lúc này, Tô Mạt cũng nhìn thấy bố mẹ và con gái. Ông bà Tô đẩy xe hành lý, trông họ già đi nhiều. Trong xe hành lý có một bé gái bện tóc hai bên ngồi trên va li, gương đôi mắt to tròn đen láy ngó nghiêng khắp nơi.

Sống mũi Tô Mạt cay cay, cô nhanh chóng tiến lên. “Bố, mẹ, con đã nói đừng mang nhiều đồ cho đỡ mệt”.

Bà Tô lau mồ hôi trên mặt: “Hành lý trên xe của bố con là của ông già kia, bố bé chỉ mang chỗ này.” Bà quay sang cháu gái: “Thanh Tuyền, cháu xem ai đến kia”.

Bé gái tầm ba, bốn tuổi ngoảnh mặt sang một bên: “Mẹ cháu đâu? Mẹ cháu đâu?”

Bà Tô cười: “Con bé ngốc này, chẳng phải mẹ cháu đang ở đây hay sao?”

Thanh Tuyền liếc nhìn Tô Mạt rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. “Mẹ cháu ở đâu? Cháu muốn tìm mẹ!”

Tô Mạt ngồi xổm xuống đối diện con bé, cất giọng nghẹn ngào: “Thanh Tuyền, mẹ chính là mẹ của con”.

“Không phải, mẹ cháu không phải như vậy?” Thanh Tuyền không nhìn Tô Mạt, nhảy xuống đất, chạy tới ôm chân bà ngoại.

Tô Mạt không thể kiềm chế, nước mắt chảy dài xuống gò má. Lại sợ bố mẹ nhìn thấy, cô vội giơ tay lau sạch.

Bà Tô giả vờ tức giận: “Con bé này, trên tàu đòi tìm mẹ suốt, bây giờ lại không nhận”. Bà quay sang an ủi con gái: “Không sao đâu, tại con xa nhà lâu quá, vài ngày nữa sẽ ổn ngay”.

Tô Mạt miễn cưỡng nở nụ cười, giúp bố xách hành lý. Thanh Tuyền thấy mẹ tiến lại gần, lại chạy sang một bên trốn tránh.

Lão Trương kéo tay người đồng đội Ngô Cửu Phát đi đến chào hỏi. Ông luôn cảm ơn khi nhận hành lý từ tay bố Tô Mạt. Ông già họ Ngô tóc bạc trắng, chân bị thọt nên đi tập tễnh. Tay phải của ông đặt trước ngực, không ngừng run rẩy, ông chậm rãi giới thiệu với lão Trương: “Trên đường may mà có hai vị chăm sóc, giúp tôi cầm hành lý, xếp hành lý. Tôi vốn ở giường trên nhưng họ thấy tôi không tiện đi lại nên đổi chỗ cho tôi”.

Ông bà Tô vội nói: “Đó là việc chúng tôi nên làm. Chúng ta là đồng hương, ông đừng khách sáo”. Ông Tô giải thích với lão Trương: “Ở trên tàu trò chuyện mới biết, hóa ra nhà ông Ngô ở huyện Văn Cương, tỉnh Giang Nam. Trước kia tôi sống ở Đông Xuyên, hai nơi này cách nhau không xa”.

Ngô Cửu Phát gật đầu, luôn miệng cảm ơn: “Gia đình này đều là người tốt. Trên đời vẫn còn nhiều người tốt...”

Hai bên lại khách sáo một hồi mới cáo từ.

Bà Tô thờ dài, nói với con gái: “Ông già đó đáng thương lắm. Một mình ông ấy nuôi mấy người con, lúc về già lại mắc bệnh Parkinson, đi ra ngoài không tiện chút nào”.

Tô Mạt nói: “Bố mẹ nói không thích ngồi máy bay, con bảo bố mẹ mua vé giường mềm, bố mẹ lại mua vé giường cứng, chắc cả đêm không ngủ được ă?”

Bà Tô xua tay. “Giường mềm, giường cứng cũng chẳng có gì khác biệt hơn nữa, phòng riêng rất bí, tốn tiền làm gì chứ?” Lúc này bà mới quan sát kỹ con gái. “Nha đâu, bây giờ biết cách trang điểm ăn mặc rồi, từ trên xuống dưới khác trước nhiều. Con nên như vậy, phụ nữ tội gì phải giày vò bản thân, thẳng đó...”

Ông Tô chuyển sang chủ đề khác: “Con gái nhà ta không chỉ xinh đẹp hơn mà còn cao hơn thì phải...”

Tô Mạt cười: “Bố, sao con có thể cao hơn được chứ?” Cô giơ chân. “Con đi giày cao gót thôi mà.”

Thanh Tuyền cất giọng lạnh lùng: “Con không đi giày cao gót nhưng vẫn cao lên”.

Nghe con gái nói vậy, Tô Mạt vô cùng mừng rỡ. Cô kéo con gái vào lòng hôn hít, bất chấp con bé có bằng lòng hay không. Thanh Tuyền lập tức giãy giụa, né tránh.

Đến bãi đỗ xe, nhìn thấy xe ô tô, bố mẹ Tô Mạt càng vui mừng. Ông Tô quan sát một hồi: “Chiếc xe này chắc cũng phải hơn hai mươi vạn”.

Bà Tô cảm thán: “Con gái tôi nở mày nở mặt rồi”.

Tô Mạt vội nói: “Là xe của công ty, không phải con mua”.

Bà Tô lên xe, gạt nước mắt. “Nếu không phải con giỏi giang, làm việc chẳng ra gì, liệu người ta có đưa ô tô cho con dùng?” Bà tần ngần rồi lên tiếng: “Bây giờ tình hình dần khá hơn, con cũng sắp hai mươi chín tuổi rồi, chẳng mấy chốc bước sang ba mươi. Con cũng nên suy nghĩ đến vấn đề riêng tư. Nơi con làm việc hoặc xung quanh có đối tượng thích hợp không?”.

Nghe đến chuyện này Tô Mạt lại đau đầu, cô ứng phó qua loa, sau đó rút con búp bê từ túi xách đưa cho Thanh Tuyền. Ai ngờ cô bé cầm chơi một lúc rồi ném sang một bên. Bà Tô giải thích: “Con không hiểu con bé, nha đầu này chỉ thích chơi mấy thứ như máy bay, tàu hỏa, chứ không thích chơi búp bê”.

Bà Tô không có ý trách móc nhưng Tô Mạt rất áy náy. Nhìn mái tóc bạc và nếp nhăn trên mặt bố mẹ, cô càng hận bản thân.

Cả ngày hôm nay Tô Mạt không đi làm. Cô ở nhà bận rộn mua đồ nấu ăn, chiều đãi bố mẹ, đồng thời cố gắng gần gũi với con gái. Tuy nhiên, Thanh Tuyền vẫn không muốn ở một chỗ với mẹ, bà ngoại đi đâu là con bé đi theo đó. Buổi trưa, Thanh Tuyền không chịu ngủ ở phòng nhỏ, búp bê ném đầy dưới đất. Cuối cùng, con bé chạy lên tầng lửng ngủ với ông bà.

Tô Mạt luôn tươi cười, nhẫn nại dỗ dành con bé nhưng hễ quay lưng đi là cô lại muốn rơi lệ.

Buổi tối, cậu mẹ và Chung Minh đến chơi. Nhắc đến chuyện xảy ra ở gia đình ông Chung trong thời gian qua, mọi người lại than ngắn thở dài.

Ông Chung giấu kín chuyện của con gái út. Ông chỉ nói con bé bây giờ đang ở độ tuổi thanh xuân ngộ nghĩnh, thành tích học tập không như trước, mấy ngày nữa là đến kỳ thi đại học rồi, không chắc đã thi đỗ.

Bà mẹ đi một vòng quanh căn hộ mới thuê của Tô Mạt, lạnh mặt nói với bà Tô: “Chị cả, con gái chị ngày càng lợi hại. Công ty nó đang làm việc bây giờ chính là công ty đỡ nhà xưởng của bọn em”.

Sự cố dỡ nhà và chuyện của Chung Thanh luôn là cái dằm cắm trong lòng Tô Mạt. Tuy thường gửi tiền cho cậu mẹ nhưng cô vẫn không thể thoải mái, càng không có lời nào để nói.

Chung Minh lên tiếng: “Chuyện này có ai muốn đâu, chẳng lẽ mẹ bảo chị xin nghỉ việc? Nếu chị không đi làm, lấy đâu ra tiền tháng nào cũng cho mẹ?”

Bà mẹ nghe nói vậy lại bắt đầu khóc lóc, trách móc con gái: “Nếu cô giỏi giang như con nhà người ta, tôi cũng chẳng thêm mấy đồng tiền đó. Bây giờ, một đồng người nhân rồi đang chờ cơm ăn kia kìa”.

Buổi tối lộn xộn cũng qua đi. Tô Mạt đợi con gái ngủ say, cuối cùng cũng được ôm con gái vào lòng như nguyện ước nhưng cô không hề cảm thấy nhẹ nhõm.

Hai ngày sau, Vương Á Nam trở về công ty. Bà triệu tập Tô Mạt và hai đồng nghiệp, một người ở phòng Nghiên cứu phát triển, một người họ Hồ, là trợ lý thương mại đặc biệt. Cả hai đều là “ái tượng” của Vương Á Nam, thường cùng bà vào Nam ra Bắc.

Trợ lý Hồ phát biểu trước, truyền đạt ý của Vương Á Nam. Một doanh nghiệp nhà nước từng tham gia cuộc triển lãm lần trước liên kết với hai tập đoàn có tên trên sân chứng khoán xây dựng một khu công nghiệp ô tô mới ở Giang Nam. Hiện tại, họ mời người trong ngành tham gia đấu thầu mấy dự án.

Vương Á Nam nói với Tô Mạt: “Họ mời Vương Tổng đến đó. Họ cũng nhắc tới cô, nói có ấn tượng tốt về cô. Cô hãy chuẩn bị tài liệu, ngày kia xuất phát”.

Tô Mạt không ngờ xảy ra sự việc đột xuất. Người nhà cô mới đến Nam Chiêm, cô lại phải về quê một chuyến. Vừa gặp mặt đã phải cách xa, trong lòng cô không vui nhưng cô không thể biểu lộ ra ngoài.

Vương Á Nam nói: “Tôi định chỉ để Tiểu Hồ đi, nhưng nghĩ cô là người bản địa, tương đối hiểu rõ tình hình ở đó nên cho cô cơ hội rèn luyện. Nếu làm không xong...” Bà gõ ngón tay xuống mặt bàn: “... Cơ hội không phải ai cũng có, tôi ở Nam Chiêm chờ các cô, các cậu thắng lợi trở về”.

“Lão Phật Gia” đã lên tiếng, Tô Mạt buộc phải lấy lại tinh thần, vội vàng chuẩn bị công việc liên quan đến chuyến công tác. Sau đó, cô lại gọi điện, gửi gắm người nhà cho Tùng Dung. Bố mẹ cô không quen với nơi này, có chuyện gì hy vọng Tùng Dung giúp đỡ.

Trước khi ra cửa, Thanh Tuyền trốn sau bà ngoại nhìn Tô Mạt. Cô xoa đầu con gái: “chúc mẹ đi công tác thuận lợi, được không?”

Thanh Tuyền gật đầu:

“Con ngoan, gọi một tiếng mẹ đi, chỉ một tiếng thôi”. Tô Mạt dạy cô bé: “Gọi mẹ...”

Thanh Tuyền ngẫm nghĩ, chỉ nói: “Công tác thuận lợi”.

Tô Mạt không ép con gái, mỉm cười: “Cảm ơn con gái”.

Vài phút sau, Triệu Tường Khánh gọi điện thoại nói giờ này dễ tắc đường, nhắc nhở cô ra sân bay sớm một chút.

Chuyến công tác lần này Vương Cự An dẫn theo hai người. Một là Triệu Tường Khanh, người còn lại là nữ đồng nghiệp chuyên phụ trách hồ sơ dự thầu cùng trợ lý Hồ.

Lúc Triệu Tường Khánh gọi điện thoại, Vương Cự An cũng vừa ra cửa. “Tổng giám đốc, một đồng đội cũ của tôi từ phương xa đến thăm, mang theo đặc sản địa phương, cũng là món măng khô do nhà ông ấy tự phơi. Tôi cầm đến đây một ít cho cậu ăn thử”.

Vương Cự An liếc qua túi dưa củ kỹ căng phồng, đáp: “Chú cứ để ở bên ngoài, không ai lấy đâu”.

Lão Trương làm theo lời anh ta, lại xách hành lý của anh ta, bỏ vào cốp xe. Vương Cự An đi ra ngoài, thấy một người đứng dưới hàng cây phía xa xa đôi mắt về bên này. Lão Trương vội giải thích: “Ông ấy chính là đồng đội cũ của tôi. Bảo ông ấy ở nhà mà ông ấy không nghe, nói muốn đi loanh quanh”.

Vương Cự An lên xe. Xe ô tô lăn bánh, thấy người ở bên ngoài có dáng vẻ run run, không nhanh nhẹn, Vương Cự An hỏi: “Ông ta đi về kiểu gì?”

Lão Trương đáp: “Ông ấy nói tự đi bộ về”.

“Chú bảo ông ấy lên xe, lát về cùng chú”. Vương Cự An nói.

Lão Trương thò đầu ra ngoài gọi người đó lên xe. Người đó vội xua tay, không đồng ý.

Vương Cự An nhìn đồng hồ. “Đi thôi!”

Ba tiếng sau, nhóm sáu người đến thành phố thủ phủ của tỉnh Giang Nam. Tô Mạt ngắm nhà cửa, đường phố, bên tai đều là ngôn ngữ của quê hương trong lòng có chút cảm khái.

Mọi người về khách sạn để đồ. Vương Cự An có hẹn hai ông chủ của khu công nghiệp ô tô ăn tối. Buổi chiều, anh ta triệu tập cả nhóm họp bàn về phương án và hồ sơ dự thầu ở phòng mình.

Vương Cự An vừa giờ tài liệu vừa hỏi: “Hai ông chủ đó có sở thích gì không?”

Trợ lý Hồ nói: “Tôi có nghe một tin đồn”. Anh ta ghé sát tai Vương Cự An nói vài câu. Triệu Tường Khánh ngồi bên cạnh nghe thấy, bất giác cười ha hả.

Vương Cự An nhướn mắt nhìn Tô Mạt, sau đó quan sát đồng nghiệp nữ phụ trách hồ sơ dự thầu. Cuối cùng ánh mắt anh ta dừng lại ở Tô Mạt. “Trợ lý Tô, phiền cô cầm va li của cô sang đây”.

Tô Mạt tưởng mình nghe nhầm. Cô ngẩng ra nhìn anh ta, không biết người đàn ông này định giờ trò gì.

Vương Cự An nhìn đồng hồ: “Nhanh lên”.

Tô Mạt hết cách, đành về phòng, xách va li sang bên này.

“Mở ra”. Vương Cự An lại nói.

Tô Mạt phân bua: “Trong va li đều là quần áo”.

Vương Cự An không nhiều lời, trực tiếp kéo va li sang một bên, tự mình mở ra. Anh ta nói: “Cô lại đây”. Anh ta chỉ tay vào bộ váy ở trên cùng. “Cô cầm lên xem nào”.

Tô Mạt giơ bộ váy lên cho anh ta xem. Vương Cự An lắc đầu, tiếp tục xem những bộ đồ khác nhưng vẫn không hài lòng. Tô Mạt lật đến lớp cuối cùng, bên dưới toàn là đồ lót màu sắc sặc sỡ, cô lập tức đóng nắp va li. “Hết rồi, tôi chỉ mang từng ấy”.

Vương Cự An chau mày, anh lấy ví da từ túi áo, rút một tấm thẻ, ném chiếc xuống va li. “Tôi cho cô một tiếng đồng hồ để đi mua quần áo tử tế. Câu lạc bộ đó không phải tầm thường, hôm nay có tiệc rượu VIP. Cô mua quần áo mới rồi đến thẳng chỗ hẹn lúc sáu giờ”.

2.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tô Mạt đi dạo cửa hàng đồ hiệu ở quê nhà. Cô nhớ trước đây chưa có những cửa hàng này, hai năm nay mới mọc lên nhiều.

Tô Mạt căn thời gian, vào cửa hàng nào cũng liếc qua rồi ra ngoài. Cô hết chê váy áo quá sặc sỡ lại chê vải mỏng, hở nhiều. Đến cửa hàng cuối cùng, Tô Mạt mới dừng lại. Trong đồng váy áo giảm giá treo trên móc, cô phát hiện thấy bộ váy cô mặc thử hôm gặp Châu Viễn Sơn lần đầu. Bộ váy cũng vừa vặn còn số nhỏ.

Ban đầu, cô nhân viên bán hàng tỏ thái độ không mấy nể nang. Thấy Tô Mạt xem xét kỹ lưỡng, cô ta mới đi đến giới thiệu. “Từ trước đến nay, nhãn hiệu của chúng tôi chưa giảm giá bao giờ. Lần này là do nhà thiết kế số một của công ty bên Milan kết hôn mới có hoạt động giảm giá. Rất nhiều người nhân dịp này mua sắm đồ”.

Tô Mạt không muốn thể hiện mình “gà mờ”: “Sao tôi nhớ hồi trước đi shopping cũng thấy các cô giảm giá?”

Cô nhân viên hơi ngượng ngùng: “Vậy à? Chị nhìn thấy ở đâu ạ?”

“Có lẽ nhà thiết kế ở Milan thường xuyên ly hôn”. Tô Mạt đáp.

Thấy không còn sớm, cô liền cầm váy, đi vào phòng thử đồ, nhân tiện trang điểm thêm. Tiếp theo, cô bảo nhân viên tìm đôi giày thích hợp. Cảm thấy cổ áo hơi trễ, cô lại mua áo khoác ngắn khoác bên ngoài.

Tô Mạt đứng trước gương, ngó trái ngó phải, vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Cô nhân viên đưa đến hộp đựng đồ trang sức, Tô Mạt mới nhớ ra. Cô chọn một bộ hoa tai và dây chuyền đơn giản, sau đó chọn một cái ví cầm tay. Cuối cùng cô không nói một lời, trực tiếp cả thảy thanh toán.

Nhìn thấy con số trên máy tính của thu ngân, Tô Mạt không tránh khỏi cảm giác xót ruột, thầm hít một hơi sâu. Nhìn tấm thẻ ngân hàng xa lạ cô như trong giấc mộng. Nhưng khi người xung quanh dồn ánh mắt ngưỡng mộ về phía mình, trong lòng cô cũng thấy xốn xang.

Tô Mạt tỏ vẻ thần nhiên như không, bỏ thẻ ngân hàng vào ví. Mặc dù trên tấm thẻ mãi mãi viết tên của người khác, còn là người mà cô không muốn đổi mặt nhưng vào thời khắc này, cô vẫn không thể kìm nén sự hưng phấn từ đáy lòng.

Tầm chàng vạng, Tô Mạt đến địa điểm hẹn đúng giờ. Vừa vào cửa, cô liền nhìn thấy Vương Cự An và mấy đồng nghiệp ngồi ở một chỗ không xa.

Đây là đại sảnh rất lớn. Mọi người cầm ly rượu đế cao, mỉm cười gật đầu, hạ thấp giọng nói, nỗ lực khiến bộ dạng của bản thân cũng có phong cách như âm nhạc cổ điển du dương và cách bài trí trang nhã của nơi này.

Nhân viên phục vụ ở cửa lễ phép giơ tay về phía Tô Mạt. Tô Mạt nhất thời không hiểu ý, đối phương chỉ tay vào chiếc áo khoác trên người cô. Tô Mạt liền cởi áo khoác, đưa cho người nhân viên treo lên mắc.

Tô Mạt đi vào hội trường. Xung quanh có không ít đàn ông dõi mắt về phía cô khiến mặt cô nóng ran. Dù trong lòng không thoải mái, cô vẫn phải giữ nguyên tư thế, cảm hơi ngêch lên, khoe miệng để lộ ý cười, hai mắt nhìn thẳng.

Ở bên này, Vương Cự An đang trò chuyện với người bên cạnh đột nhiên dừng lại, tựa vào thành ghế, quan sát Tô Mạt.

Tô Mạt càng lúng túng, vội vàng điều chỉnh ánh mắt.

Khi Tô Mạt đến nơi, Triệu Tường Khánh lập tức đứng dậy, giúp cô kéo ghế. Vương Cự An giới thiệu: “Đây là Tô tiểu thư, kỹ sư phụ trách phần kỹ thuật của dự án lần này”.

Mấy người bên đối phương lịch sự gật đầu chào hỏi Tô Mạt. Cô nói ngay: “Xin lỗi các vị, tôi đến muộn”.

Đối phương mỉm cười: “Không sao, phụ nữ đến muộn một chút cũng là bình thường, chúng tôi có thể đợi”.

Cuộc trò chuyện sau đó không liên quan đến dự án. Tô Mạt biết đây là cuộc gặp gỡ không chính thức. Vương Cự An chỉ để lão Triệu và trợ lý Hồ đi cùng, gọi cô đến để làm “bình hoa”. Vì vậy cô không cần nói nhiều, chỉ yên tĩnh ngồi một bên là được.

Sau khi thưởng thức nửa ly rượu, một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh nói chuyện với Tô Mạt về kiến thức chuyên ngành.

Người này họ Phan, nói năng từ tốn, nhã nhặn. Ông ta cho biết thời trẻ từng làm nghề chế tạo máy móc, cũng coi như cùng nghề với Tô Mạt. May mà Tô Mạt có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hai người trò chuyện ăn ý. Sau đó, người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực, tán thưởng: “Nghe danh không bằng gặp mặt. Tô tiểu thư đúng là tài sắc vẹn toàn”.

Tô Mạt hơi chột dạ khi nghe câu này. Cô chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu, đâu đến nỗi được coi trọng như vậy.

Hai người lại cộng ly. Sau khi uống một ly rượu vang người đó nhích chân sang bên này, chạm vào chân Tô Mạt ở dưới gầm bàn. Thấy cô không có phản ứng, ông ta lại chạm lần thứ hai. Đến lần thứ ba, ông áp cả đùi vào chân cô. Tô Mạt không thể nhẫn nhịn, đứng dậy, cười cười: “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát”. Lúc quay lại, cô kéo ghế ra xa. Đối phương biết ý, không dám tiếp tục sàm sỡ.

Ngày hôm sau là buổi đấu thầu, trên màn hình công bố bảy công ty tham gia đấu thầu, trong đó có An Thịnh. Tô Mạt cảm thấy lo lắng, kỹ thuật của dự án lần này mới nghiên cứu chế tạo ở trong nước không bao lâu, sao đột nhiên xuất hiện ba, bốn công ty cùng lĩnh vực?

Ai ngờ đến lúc mở hồ sơ thầu tài chính, tình hình ngay lập tức trở nên rõ ràng. Hai nhà thầu báo giá quá cao nên tương lai mờ mịt. Hai công ty khác tuy báo giá thấp nhưng không hề có tiếng tăm trong ngành. Một nhà thầu đưa ra giá thích hợp nhưng khởi đầu quá muộn, thiếu hiệu ứng nhãn hiệu sản phẩm. Do đó, người trúng thầu hẳn nhiều khả năng là An Thịnh hoặc công ty ô tô Bắc Trung.

Cả nhóm không hẹn cùng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Vương Cự An vẫn trầm mặc, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Triệu Tường Khánh phân tích: “Bốn công ty bị loại cũng là điều bình thường. Trong đó có một công ty báo giá như chúng ta nhưng chất lượng sản phẩm không bằng, một công ty khác chất lượng ngang bằng chúng ta nhưng giá cao hơn hẳn. Hai công ty còn lại cũng vậy thôi”.

Đồng nghiệp ở phòng Nghiên cứu phát triển không hiểu: “Phó phòng Triệu, sao tôi cảm thấy anh nói câu này cũng bằng không. Chắc chắn họ không bằng chúng ta nên mới bị loại khỏi cuộc đấu thầu”.

Tô Mạt hỏi: “Phó phòng Triệu, sao anh có thể khẳng định hai công ty báo giá thấp hơn chúng ta, chất lượng sản phẩm không bằng chúng ta?”

Triệu Tường Khanh thần nhiên như không: “Rất đơn giản, một trong hai công ty là do sếp tổng sắp đặt. Có lẽ công ty còn lại cũng làm nên cho Bắc Trung. Đây là quy tắc ngầm trong ngành”.

“Vì vậy công ty ô tô Bắc Trung mới là đối thủ đáng gờm?” Tô Mạt hỏi.

Trợ lý Hồ đáp: “Đối với bọn họ, chúng ta cũng là đối thủ mạnh nhất. Chúng ta có ưu thế riêng, hàng ngoại nhập, kỹ thuật tiên tiến. Người dân trong nước sùng bái bọn Tây như sùng bái Thượng Đế. Chỉ sợ lúc mở hồ sơ đấu thầu kỹ thuật, chúng ta không có ưu thế nổi trội hơn”.

Vương Cự An lắc đầu: “Sản phẩm của họ đúng là có giá thấp hơn chúng ta nhưng kỹ thuật của chúng ta tốt hơn. Tuy nhiên, đối với chủ thầu, chất lượng sản phẩm chỉ là thứ yếu. Điều bọn họ quan tâm là vụ làm ăn này mang lại bao nhiêu lợi ích cho bọn họ?”.

Trợ lý Hồ ngẫm nghĩ, đưa mắt nhìn Tô Mạt rồi nói với Vương Cự An: “Thật ra... bên Phan Tổng cũng không phải không có điểm đột phá.”.

Nghe câu này, Tô Mạt toát mồ hôi lạnh. Cô giả bộ không hiểu ý, trong lòng thầm nghĩ: quần áo và đồ trang sức đắt tiền không phải tự nhiên mà có.

Trợ lý Hồ cười cười: “Tôi nói như vậy cũng chỉ vì công ty. Công ty tốt, mọi người mới tốt”.

Triệu Tường Khánh quan sát sếp tổng trước tiên, sau đó liếc nhìn Tô Mạt rồi lại nhìn Vương Cự An, không nói một lời.

Vương Cự An ngồi xuống sofa. “Nếu đã có điểm đột phá thì phải thử xem sao. Không thể để mất cơ hội, bởi một khi mất đi, sẽ khó lòng tìm lại”.

Anh ta vừa thốt ra lời, cả đám đều im lặng. Có người cúi đầu, giả vờ không nghe thấy, có người không kiêng dè nhìn Tô Mạt, đợi cô tỏ thái độ.

Tô Mạt cúi đầu, cọ mũi chân trên tấm thảm. “Tôi đến An Thịnh làm việc, nhận mức lương bình thường. Xin trợ lý Hồ yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực trong lúc trình bày hồ sơ kỹ thuật. Còn về phương diện khác, không nằm trong phạm vi chức trách của tôi.”

Vương Cự An bỗng hỏi một câu: “Trợ lý Tô, trước đây làm công việc bán hàng, cô chưa từng gặp tình cảnh tương tự?”.

Tô Mạt lặng thinh.

Vương Cự An nói tiếp: “Những ngày qua cùng ăn mấy bữa cơm, tôi phát hiện lão Phan có sở thích nghiên cứu giáo lý đạo Phật. Con người là như vậy, càng lớn tuổi càng cần tín ngưỡng, càng trở nên mê tín”.

Tô Mạt cũng nhớ ra, tay họ Phan từng vô tình đề cập, lúc mới đến Giang Nam, ông ta có nghe nói chùa Tây Sơn có một hòa thượng già xem bói rất linh nghiệm nhưng vẫn chưa có duyên gặp mặt nên ông ta cảm thấy đáng tiếc. Lúc đó, Tô Mạt còn nghĩ, tôi đã gặp vị hòa thượng đó từ bao nhiêu năm trước nhưng chẳng thấy linh nghiệm gì cả. Bởi vì cô có ác cảm với tay họ Phan nên không muốn nói chuyện nhiều với ông ta.

Lúc này, Tô Mạt không kìm được tiếp lời: “Tín ngưỡng không nhất định đều là mê tín. Con người cần tín ngưỡng cũng có khả năng bởi vì tôn giáo có thể chạm tới chỗ pháp luật chịu chết, ví dụ nội tâm và lương tri”.

Vương Cự An liếc nhìn cô, tiếp tục: “Lão Phan muốn đi tìm vị trụ trì ở chùa Tây Sơn xem bói nhưng mãi vẫn chưa gặp được người”. Anh ta quay sang trợ lý Hồ: “Tiểu Hồ có lắm chiêu, chỉ bằng cậu giúp người ta đi cầu vị hòa thượng đó. Nếu cậu làm được, không biết chừng vụ này thành công, kỹ sư Vương sẽ không bạc đãi cậu”.

Trợ lý Hồ không ngờ sự việc chuyển biến nhanh như vậy. Anh ta tròn mắt, chỉ vào mình. “Tôi ư? Từ trước đến giờ tôi chưa tiếp xúc với vị hòa thượng đạo sĩ nào”.

Triệu Tường Khánh không nhịn được cười. “Bảo cậu đi thì cậu cứ đi, nhiều lời như vậy làm gì?”

Trợ lý Hồ hết cách, đành phải lên chùa hai chuyến.

Lần thứ nhất, anh ta mua các loại đồ chay tươi ở quán cơm chay cao cấp của địa phương, xách lên chùa. Người ta không nhận, để hết đồ ăn ở bên ngoài.

Lần thứ hai, anh ta lại mua đồ chay khô cao cấp, còn nhét ít tiền vào trong, kết quả bị đuổi ra khỏi chùa.

Trợ lý Hồ quay về, liên tục thở dài. “Đến mặt mũi vị hòa thượng già thế nào tôi cũng chẳng biết. Mấy tên tiểu hòa thượng ở đó không phải loại vừa, nóng tính chết đi được”.

Triệu Tường Khánh ban đầu còn cười ngoác miệng, sau cất giọng lo lắng: “Ồi giờ, làm thế nào bây giờ? Tiểu Hồ giải quyết không xong, nếu không giành được hợp đồng, kỹ sư Vương hỏi đến thì cậu biết ăn nói thế nào?”

Trong khi đó, Tô Mạt lặng lẽ ra ngoài mua ít đồ chay đơn giản xách lên chùa, tìm đến gian nhà ở hậu đường. Quả nhiên có hai tiểu hòa thượng ngăn cô lại, một hòa thượng nói: “Sư phụ trụ trì tuổi tác đã cao, người không được khỏe, mấy năm nay sư phụ không tiếp khách, càng không xem bói cho thiên hạ. Thí chủ hãy về đi”.

Tô Mạt cất giọng mềm mỏng: “Phiền sư phụ chuyển lời giúp, tôi họ Tô, là học trò của sư ông. Bố mẹ tôi nghe nói sư ông bị ốm nên bảo tôi đến thăm. Hai mươi năm trước, bố mẹ tôi từng dẫn tôi đến thăm sư ông. Lúc đó, sư ông còn lấy một quả đào trên bàn thờ đưa cho tôi, không biết sư ông còn nhớ không?”.

Thấy cô nói đầu vào đấy, tiểu hòa thượng không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào trong báo cáo.

Tô Mạt đợi một lúc, tiểu hòa thượng đi ra ngoài. “Sư phụ mời thí chủ vào nội đường nói chuyện”.

Từ ngôi chùa trở về, Tô Mạt kể lại chuyện gặp sư trụ trì với mọi người. Ban đầu, Vương Cự An còn không tin nhưng anh ta vẫn hẹn Phan Tổng. Lão Phan ra về, nói trong quá trình bỏ thầy không tiện tiếp xúc quá nhiều, sợ người khác dị nghị. Vương Cự An đề cập thẳng, là đi chùa bái Bồ Tát, tuyệt đối không nhắc đến chuyện công việc, đối phương mới đồng ý.

Ngày hôm sau, Vương Cự An cùng Triệu Tường Khánh và Tô Mạt, Phan Tổng dẫn vợ và con gái cùng lên chùa bái Phật.

Gặp Tô Mạt, Phan Tổng trò chuyện tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Triệu Tường Khánh cười, nói: “Tất cả nhờ Tô Mạt, vị trụ trì gặp cô ấy liền nói cô ấy có duyên với Phật. Nhờ cô ấy nên chúng tôi cũng được thom lây”.

Phan Tổng nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tiểu hòa thượng đưa mọi người vào nội đường. Sư trụ trì ngồi hóng mát trên ghế mây dưới giếng trời, tay cầm quyền kinh Phật.

Tô Mạt không yên tâm, tiến lên phía trước, nói nhỏ với sư trụ trì: “Sư ông cứ nói với bọn họ vài câu tốt đẹp là được, không cần hao tổn tâm trí, sư ông tránh dùng đề mệ một mòi quá”.

Hòa thượng già lên tiếng: “Người xuất gia không thể nói dối, có sao ta sẽ nói vậy”.

Tô Mạt nói: “Vay hai mươi năm trước sư ông xem bói cho con, chắc sư ông không phải có sao nói vậy chứ?”

Hòa thượng già ngẫm nghĩ một hồi: “Cháu gái nhà họ Tô, lúc đó ta đã nhìn ra cuộc hôn nhân đầu của cháu không quá ba thu, ta đã dùng ngón tay giờ số ba, lẽ nào bố mẹ cháu không hiểu?”

Nghe câu này, Tô Mạt hết sức ngạc nhiên. Cô thầm nghĩ: thảo nào sau này bố mình thường nói, vị hòa thượng giờ động tác tay ok với ông.

Sư trụ trì không nhiều lời, đưa mắt quan sát mọi người. Thấy ông già yếu bệnh tật nhưng ánh mắt vẫn tinh anh, mọi người không dám xem thường, để mặc ông nhìn đi nhìn lại. Sau đó, hòa thượng già mỉm cười, chỉ tay vào Triệu Tường Khánh. “Người này tướng mạo có phúc”.

Triệu Tường Khánh rất mừng rỡ. Nhưng trước mặt sếp tổng, anh ta không tiện tỏ thái độ quá lộ liễu, chỉ nói: “Ồi giờ, lão thần tiên, tôi chỉ làm thuê cho người khác, sắp bốn mươi mà vẫn chưa kiếm được vợ. Tôi còn đang nản lòng đây này”.

Hòa thượng già đáp: “Vạn sự không cần vội vàng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”.

Tô Mạt ở bên cạnh không kìm được, khê ho một tiếng, hòa thượng già mới đưa mắt về phía gia đình Phan Tổng, phát tay. “Tướng mạo của ba thí chủ này cũng có phúc”.

Nghe ông nói vậy, gia đình Phan Tổng đều cười ngoác miệng. Cuối cùng, sư trụ trì nhìn Vương Cự An, về mặt hết sức nghiêm túc: “Thí chủ vào đây, tôi xem cho thí chủ trước”.

Phan Tổng ở bên cạnh cất giọng khách khí: “Vương Tổng, mời anh xem trước, đây cũng là duyên phận”.

Vương Cự An không tin mấy trò bói toán nhưng nhìn thấy vẻ kiên quyết của sư trụ trì, anh ta đành làm theo lời ông.

Hòa thượng già đưa Vương Cự An vào phòng, lại gọi Tô Mạt vào mài mực.

Vương Cự An quan sát xung quanh. Đây là căn phòng cũ kỹ, trên giường mắc màn màu xanh, bên tường là một đồng sách, trong đó có vô số kinh thư. Vị trí phía nam đặt một bàn thờ, trên đặt tượng Bồ Tát bằng sứ, lư hương bằng gốm, ba đĩa hoa quả. Giữa căn phòng có một chiếc bàn vuông cũ. Trên bàn xếp một hàng văn phòng tứ bảo (1).

(1). Văn phòng tứ bảo gồm bút, mực, giấy, nghiên.

Hòa thượng già quan sát Vương Cự An một lúc, lắc đầu. “Đây về tà ác”. Ông hỏi ngày sinh tháng đẻ của anh ta, bảo Tô Mạt viết ra giấy, sau đó đối chiếu. Ông ta lại rút từ đồng sách một cuốn sách cũ nát, xem đi xem lại, tính toán toán, thần sắc hơi kỳ lạ.

Vương Cự An mặt hết kiên nhẫn nhưng vẫn không tỏ thái độ, chỉ nói: “Sư phụ, có gì ông cứ nói thẳng, tôi nghe là được chứ gì?”

Hòa thượng già lầm bầm: “Chỉ sợ thí chủ không hiểu. Con người này, con người này không sang cũng giàu, một đời chìm nổi, nếu không làm thương nhân cũng là đạo tặc”. Ngừng vài giây, ông cất giọng nghiêm túc: “Tôi thấy thí chủ cũng có huệ căn (l), có muốn xuất gia làm hòa thượng không?”.

(l) Huệ căn: trong Phật giáo chỉ những người có tư chất có thể lĩnh hội Phật lý một cách thấu đáo.

Vương Cự An hơi ngây ngời, sau đó bật cười, trong đầu thầm nghĩ: vị hòa thượng già này suốt ngày ru rú ở chùa, không hiểu sự đời và nhân tình thế thái. Anh ta cố tình pha trò: “Sư phụ, có câu nói một đời trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa. Nếu không vui chơi thỏa thích, đến lúc già chỉ còn nước đau lòng. Tôi thấy thần sắc của sư phụ đau khổ, chứng tỏ lòng trần chưa hết, sư phụ có muốn nuôi tóc hoàn tục không?”.

Sư trụ trì thờ dài, lầm nhảm: “Chúng nhân duyên sinh pháp, ngã thuyết tức thị Không, dị vị thị giả danh, dịch thị trung đạo nghĩa (2)...” Hòa thượng vừa

niệm vừa vuốt râu, sau đó nói với Vương Cự An: “Còn một câu cổ xưa, nói ra sợ khiến thí chủ chán ghét, chê cười: “Gieo nhân thiện sẽ được quả thiện”. Thí chủ, thí chủ hãy về đi”.

(2) “*chúng nhân duyên sinh pháp, ngã thuyết tức thị Không, dị vi thị giả danh, dịch thị trung đạo nghĩa*” là câu trong *Trung quán luận* của Bồ Tát Long Thọ. Có nghĩa: các pháp do duyên sinh, tôi nói đó là Không, cũng gọi là giả danh, cũng chính là trung đạo nghĩa.

Tiếp theo, sư trụ trì mời gia đình Phan Tổng vào phòng, vẫn là Tô Mạt mài mực viết chữ. Hòa thượng già không xem kĩ như vừa rồi, quả nhiên chỉ chọn mấy câu tốt lành tặng bọn họ. Phan Tổng vô cùng cảm kích, nói sẽ cúng thêm nhiều tiền. Trước khi ra về, cả nhà còn khấu đầu quỳ lạy trước Bồ Tát.

Đội khách đi hết, Tô Mạt cũng vãi ba vãi, cảm ơn sư trụ trì, đồng thời nhắc ông chú ý giữ gìn sức khỏe. Cô cố kìm nén lòng hiếu kỳ nhưng vừa ra đến cửa, cô lại bị hòa thượng già gọi lại.

Hòa thượng già lấy một quả đào trên bàn thờ, đưa cho cô.

Tô Mạt đứng ở cửa nhận quả đào. Khi quay người, cô thấy Vương Cự An đang ở ngoài gọi điện thoại. Anh ta nói: “Vương Tiến, mấy hôm nay mày biến đi đâu hả? Ở nhà? Nhà nào? Mày chạy về đây làm gì...”.

Tô Mạt liền quay lại, hỏi sư trụ trì: “Luc xem cho người kia, con thấy sư ông về về râu, không biết có ý gì?”

Hòa thượng già chưa hiểu ra, ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Cháu gái nhà họ Tô, về râu là động tác theo thói quen của ta. Nhưng người này...” Ông lắc đầu nghiêm túc hạ giọng thốt ra bốn từ.

Tô Mạt nghe xong, bất giác sửng sốt.

3.

Tô Mạt trải qua mấy ngày căng thẳng và bận rộn.

Trước khi dự thầu, Vương Cự An bảo Tô Mạt và đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật chỉnh sửa lại hồ sơ. Cuối cùng, anh ta vẫn không hài lòng với bản vẽ trong hồ sơ, sai người bỏ đi trang trắng đen, in lại bằng mực in màu cao cấp. Vương Cự An nói: “Những người đó biết gì? Đây là những kẻ chỉ vì cái lợi trước mắt. Người ngoài nghề xem trò vui, chúng ta dùng hình ảnh hoa hòe hoa sởi thu hút sự chú ý của họ trước. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng”.

Tô Mạt không đồng tình với quan điểm của anh ta. Cô cảm thấy người đàn ông này luôn đề cao bản thân, chỉ biết đầu cơ trục lợi. Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn phải tuân lệnh ngay lập tức. Ban ngày thăm hỏi khách hàng, đến tối cô và các đồng nghiệp cầm tài liệu đi in lại, đóng thành quyển, ghi vào đĩa, ngày nào cũng bận đến nửa đêm.

Buổi chiều từ ngôi chùa trở về, Vương Cự An mời mọi người ăn cơm. Cả nhóm về khách sạn đã tối muộn, đồng nghiệp nữ cùng phòng nhanh chóng lên giường đi ngủ, còn Tô Mạt vẫn phải chuẩn bị hồ sơ đấu thầu kỹ thuật cho ngày hôm sau.

Lần này hoàn toàn khác lần tham gia triển lãm. Vụ đấu thầu liên quan đến hợp đồng trị giá mấy chục triệu nhân dân tệ. Nếu khâu kỹ thuật xảy ra vấn đề, làm sao cô có thể gánh trách nhiệm? May mà lần này Tô Mạt không phải chiến đấu một mình. Đồng nghiệp ở phòng Kỹ thuật từng tham gia khóa huấn luyện ở nước ngoài, lại xuất thân từ chuyên ngành điện tử, rất có năng lực, chứ không phải hạng “nửa mùa” như cô.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạt tham gia dự án lớn như vậy, cô hưng phấn đến mức buổi tối khó chợp mắt. Đột nhiên nhớ tới câu nói của vị hòa thượng già lúc chiều, Tô Mạt cũng không rõ là thật hay giả, lại nghĩ ngợi một hồi.

Trời tờ mờ sáng, Tô Mạt thức dậy, đi đánh răng rửa mặt. Người phụ nữ ở trong gương nét thâm quầng, sắc mặt nhợt nhạt, trông giống người bị bệnh.

Tô Mạt xem lại một lượt rồi xuống tầng dưới ăn sáng. Đồng nghiệp ở phòng Kỹ thuật còn đến sớm hơn. Anh ta vừa gặm bánh mì khô vừa nói với cô: “Trợ lý Tô, làm thế nào bây giờ? Tôi bị đi ngoài cả đêm, cứ đặt mình nằm xuống là đau bụng, suốt đêm lăn đi lộn lại”.

Tô Mạt chau mày: “Hôm qua chúng ta cùng ăn tối, tôi có sao đâu?”

Đồng nghiệp nam biết cô là người nhân hậu nên hạ giọng thì thầm: “Con người tôi có cái tật, hề căng thẳng là bị đi ngoài. Hồi còn đi học, cứ kỳ thi quan trọng là tôi không lại bị”.

Liếc thấy các đồng nghiệp đang đi xuống cầu thang, Tô Mạt vội nói: “Cậu đừng để lộ chuyện này trước mặt sếp tổng. Tôi tin vào khả năng của cậu. Lát nữa vào trong, tôi sẽ động viên cậu. Cậu cứ như bình thường là được”.

Đồng nghiệp nam đỡ đầu gật đầu: “Lát nữa nếu xảy ra sai sót, chị nhớ nhắc nhở tôi”.

Vương Cự An và mọi người đã tiến lại gần. Tô Mạt và đồng nghiệp nam im bất. Tim Tô Mạt như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trước đó cô chỉ cảm thấy căng thẳng, bây giờ lại thêm phần bất an. Trong đầu cô tràn ngập một ý nghĩ: Nếu vụ này xảy ra sơ suất ở khâu kỹ thuật, chắc Vương Á Nam sẽ lột da bọn cô mất.

Tô Mạt cố gắng kiềm chế, sợ bị người khác nhận ra. Ai ngờ Triệu Tường Khánh gọi gáo nước lạnh, anh ta ngồi cạnh Tô Mạt, ngoảnh đầu quan sát cô, hỏi: “Tiểu Tô tối qua không ngủ được? Căng thẳng phải không?”.

Tô Mạt cười cười. “Tôi vẫn bình thường”.

Triệu Tường Khánh nói: “Tôi chỉ có một cách, nếu cô căng thẳng, hãy thử phương pháp thở Lamaze (1). Cách này có thể giải phóng áp lực, giảm bớt đau đớn. Thật đấy, phụ nữ có con chắc biết trò này”.

(1)Lamaze là một phương pháp làm giảm đau trong quá trình sinh con nhờ vào việc sử dụng chương trình hoạt động tâm lý và thể chất. Nó bao gồm các kỹ thuật thở, thư giãn và liên tưởng. Kỹ thuật này cần phải được thực hành đầy đủ trong suốt thai kỳ vì khó mà đạt được chỉ trong một thời gian ngắn lúc chuyển dạ.

Đồng nghiệp nữ giúp Vương Cự An lấy cà phê, nghe nói vậy liền lên tiếng: “Ái chà, Phó phòng Triệu đúng là thông thái thật đấy, không sinh con cũng biết”.

Triệu Tường Khánh cười. “Nói đùa chứ, làm nghề của chúng ta, cái gì cũng phải tường tận. Trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, tài chính, chính trị... gặp khách hàng thế nào cũng có thể chiều”.

Vương Cự An uống một ngụm cà phê. “Phương pháp của lão Triệu, người mỗ đề chắc không biết vận dụng”.

Nghe câu này, Tô Mạt đang cúi đầu gặm bánh mì suýt cắn vào lưỡi, đầu óc trống rỗng. Đến khi định thần, cô liền ngẩng đầu nhìn đối phương.

Trợ lý Hồ cười hi hi. “Vương Tổng, câu nói này thật sâu sắc, sao anh biết điều đó?”

Vương Cự An gỡ tờ báo, hỏi lại: “Biết điều gì?”

Trợ lý Hồ liếc nhìn Tô Mạt, không tiện nói thẳng.

Triệu Tường Khánh tiếp lời: “Còn phải nói, hiện tại Trung Quốc là nước có tỷ lệ mỗ đề đứng đầu thế giới. Dù sao cũng chỉ được sinh một đứa, các bà các cô cần gì khổ sở?”

Đồng nghiệp nữ không kìm nổi, nói xen ngang: “Phó phòng Triệu, mớ sáng sớm mà anh đã nhắc những điều này, có cho người ta ăn uống không hả?”

Triệu Tường Khánh nói: “Các cô không hiểu đâu. Bây giờ chưa cần căng thẳng. Khi kết thúc, quá trình đợi kết quả mới thật sự suốt ruột, giống như đợi đứa trẻ ra đời ấy”.

Đồng nghiệp nữ bĩu môi. “Anh lại thế rồi!”

Vương Cự An cười cười. “Cô gái nhỏ chắc không biết Phó phòng Triệu của cô đã có nhà, có xe, giờ chỉ thiếu vợ con nên mới sốt ruột”.

Triệu Tường Khánh cười. “Sếp nói trúng chỗ đau của tôi”.

Mọi người đều cười, Tô Mạt cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Vương Cự An hỏi cô: “Trợ lý Tô còn căng thẳng không? Lúc căng thẳng nên nghĩ đến những chuyện không liên quan, phân tán sự chú ý. Cách của tôi so với cách của lão Triệu thì thế nào?”

Tô Mạt trầm ngâm: Anh đã nói xong chưa? Ngoài mặt, cô vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Cảm ơn sếp tổng, bây giờ tôi đỡ nhiều rồi”.

Vương Cự An liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục đọc báo.

Ăn sáng xong, cả nhóm tới địa điểm dự thầu. Đơn vị tổ chức sắp xếp mấy phòng hội nghị cho các bên nghỉ ngơi, đợi đến lượt mới vào phòng họp lớn báo cáo.

Công ty An Thịnh phải đợi đến hai giờ chiều, buổi trưa ăn uống qua loa cho xong bữa. Ngoài Vương Cự An và lão Triệu, những người khác đều không có bụng dạ ăn uống. Đến trợ lý Hồ cũng cảm thấy hơi hộp. Trong thời gian chờ đợi, anh ta nhận được hai cuộc điện thoại của Vương Á Nam. Anh ta quay đầu, nói với Tô Mạt: “Kỹ sư Vương bảo tất cả trông chờ vào hai người”.

Mọi tâm tư của Tô Mạt đang đề ở chỗ đồng nghiệp phòng kỹ thuật. Chứng kiến anh ta mượn cớ đi mua bao thuốc, chạy vào nhà vệ sinh hai lần, cô thầm than khổ trong lòng.

Một công ty đối thủ trình bày xong. Khi đi ra ngoài, sắc mặt bọn họ có vẻ mệt mỏi, làm Tô Mạt càng cảm thấy bất an. Cô vỗ vai đồng nghiệp, khẽ cười. “Cậu hãy coi đám người ở trong đó như em bé nhà cậu. Cậu nói gì, bọn họ đều phải nghe theo”. Đồng nghiệp nam giới có con trai cách đây không lâu, nghe câu này, anh ta bắt gặp cười cười.

Không bao lâu sau, một nhân viên mời bọn họ vào trong. Phòng hội nghị bật đèn sáng trưng. Khách hàng ngồi một bên bàn hội nghị hình bầu dục, nhóm của Vương Cự An ngồi một bên. Hai bên bắt đầu hàn huyên, sau đó Tô Mạt bắt đầu giới thiệu sản phẩm.

Đầu tiên Tô Mạt còn hơi căng thẳng. Dần dần, cô phát biểu càng lúc càng trôi chảy. Đến vấn đề chuyên ngành, cô giao cho đồng nghiệp nam của phòng kỹ thuật giải thích. Biểu hiện của anh ta tuy không bằng ngày thường nhưng cũng tạm ổn. Trong lúc giải đáp thắc mắc, Tô Mạt gặp một đối tượng rất khó đối phó, vấn đề anh ta đưa ra giống thật mà lại là giả. Ban đầu, Tô Mạt còn tưởng chừng phải cao thủ trong nghề. Nhưng càng trao đổi, Tô Mạt phát hiện người này thắng ở khí thế, chứ phương diện kỹ thuật cũng lơ mơ. Cách đối phó với hạng người không đề đối phương dọa nạt. Cuối cùng, cô và đồng nghiệp nam cũng vượt qua cửa ải.

Gần cuối buổi thuyết trình, người của phía chủ thầu ghé đầu thì thầm trao đổi ý kiến. Vương Cự An tranh thủ dặn dò cấp dưới: “Tiếp theo đến lượt công ty ô tô Bắc Trung. Khi đi ra ngoài, mọi người nhất định phải mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm. Đầu tiên, chúng ta không thể thua về khí thế”.

Đơn vị tổ chức ra hiệu cuộc thuyết trình kết thúc, cảm ơn sự tham gia của bọn họ. Nhân viên của công ty ô tô Bắc Trung đợi sẵn ở cửa ra vào. Nhóm của Vương Cự An đi ra ngoài, ai nấy tươi cười rạng rỡ. Triệu Tường Khánh giờ tay về phía Tô Mạt. “Nào, người đẹp, give me five, cô phát biểu không tồi”.

Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm, đập tay với anh ta. Trợ lý Hồ cũng giờ tay, cô lại đập vào tay anh ta. Sau đó, bàn tay Tô Mạt dừng lại giữa không trung.

Vương Cự An dứt tay vào túi quần nhìn bọn họ.

Tô Mạt thu tay về. Vương Cự An rút máy di động khỏi túi quần, quay người, bắt máy: “Lão Trương, từ giờ chú trông chừng thằng nhóc cho tôi. Tôi sẽ ngồi chuyến bay sáng sớm ngày mai, chú đưa nó đến công ty đợi tôi... Lát nữa chú hãy lái xe tới sân bay... Chú không cần đi đón, tôi sẽ lái thẳng về công ty”.

Buổi tối, Vương Cự An mời mọi người ăn cơm, nhân tiện bố trí nhiệm vụ tiếp theo. Kết quả đấu thầu một tuần sau mới công bố, lão Triệu và trợ lý Hồ ở lại, những người khác sáng sớm quay về Nam Chiêm.

Linh hồn Tô Mạt đã sớm bay về nhà. Cô vừa gặp Thanh Tuyền lại phải đi công tác bốn, năm ngày nên trong lòng rất áy náy.

Ngày hôm sau quay về Nam Chiêm, vừa xuống sân bay, hai đồng nghiệp lập tức chào tạm biệt sếp tổng. Tô Mạt nhận được điện thoại của Vương Á Nam nên không thể bỏ đi. Dù sao cũng cần một người về công ty báo cáo tình hình.

Đợi cô nói xong, Vương Cự An nói: “Cô đi hướng nào?”

Tô Mạt nghĩ, anh biết rõ tôi phải về công ty còn hỏi. Cô lại nhủ thầm, mình chẳng việc gì phải sợ anh ta. Cô nói thẳng: “Vương Tổng, tôi có thể ngồi xe của anh về công ty không?”

“Không”. Vương Cự An giờ chìa khóa trước mặt cô, lắc lắc. “Trừ khi cô lái xe”.

Chiếc ô tô này quá tốt, Tô Mạt lái không quen, vừa nhấn ga, xe đã lao đi như bay khiến cô phải phanh gấp.

Vương Cự An thân nhiên tựa vào thành ghế, nói chuyện điện thoại. Máy cuộc điện thoại đầu còn bình thường, không anh ta khề cười, hạ giọng hỏi người ở đầu kia điện thoại: “Nhớ tôi ư? Nhớ tôi làm gì?... Đừng giận, mấy hôm nay tôi bận tới mất tối mũi, làm gì có thời gian gọi điện cho em... cười ngửa vậy? Cười ngửa gì chứ?” Đầu óc em toàn chữ những thứ gì vậy? Tôi chẳng có sức lực... Đứng, cần phải tích lũy, cho em... mua ở Nam Chiêm là được rồi... Chẳng phải tôi đưa cho em một chiếc thẻ rồi sao?”

Tô Mạt chợt nhớ ra, thẻ của anh ta vẫn còn nằm trong ví của mình, sao mình lại quên mất, đúng là lẩn quẩn thật đấy. Cô đỏ mặt, trong lòng sốt ruột, đèn tín hiệu vẫn chưa chuyển sang đèn xanh, cô đã phóng xe vụt qua.

Bấy giờ Vương Cự An mới lên tiếng: “Lái xe cẩn thận vào”. Chắc đầu kia hỏi một câu, anh đáp: “Thuê lái xe mới, kỹ thuật rất tệ”.

Xe ô tô dừng lại ở dưới công ty, Tô Mạt đang nghĩ cách trả lại thẻ ngân hàng, Vương Cự An đã mở cửa xuống xe, kéo cậu thiếu niên đang ngồi ở bậc cầu thang nghịch điện thoại. “Mày ở đây làm gì? Lên văn phòng!”

Vương Tiễn buông điện thoại. “Lát nữa con có việc ra ngoài, con nên chào hỏi bố trước để bố khỏi cần nhắc mãi không thôi”.

Vương Cự An nghiêm trọng: “Lên văn phòng!”

“Lát nữa con có việc ra ngoài, bố đã nghe rõ chưa? Ông già, có phải ông lớn tuổi, tai nghễnh ngãng rồi không?”

“Mày thì có chuyện gì?”

“Không có liên quan đến bố”.

“Bố đẻ mày nuôi mày, sao lại không liên quan? Mày nói xem, mày về đây làm gì, không cần đi học nữa à?”

“Con được nghỉ học”.

Tô Mạt vội đưa chìa khóa cho Vương Cự An, đi vào thang máy trước.

Vương Tiễn dõi theo bóng lưng người phụ nữ, khoác vai bố, cười cười. “Lại kiếm được một em à? Bố giỏi thật đấy!”

Vương Cự An đầu đầu, chau mày, đáp: “Trẻ con không biết gì, đừng ăn nói bừa bãi. Cô ta là nhân viên của công ty, bố và cô ta vừa đi công tác về”.

Vương Tiễn bĩu môi khinh thường: “Bố tưởng con dễ bị lừa à? Bố cho đồng nghiệp nữ lái xe của bố từ lúc nào thế? Chẳng phải đều là ông Trương lái xe hay sao?”.

Vương Cư An vừa định lên tiếng, Vương Tiễn chỉ tay vào anh ta: “Đừng nói cho con biết mới sáng sớm bố đã uống rượu đấy, tưởng con là trẻ lên ba à? Chắc chắn hai người có quan hệ mờ ám, lấy danh nghĩa đi công tác để cặp kè. Con sẽ mách với bà cô rằng bố “ăn cỏ gần hang?””

Vương Cư An im lặng vài giây mới nói: “Chẳng phải mày nói có việc cần đi ra ngoài hay sao? Mau đi đi!”

Vương Tiễn được thể mỉm cười. “Là bố cho con đi đấy nhé!” Cậu co giò chạy ra ngoài. Nhưng mới chạy vài bước, cậu ngoảnh đầu, nói với bố: “Lão Vương, trong lòng bố đúng là có vấn đề thật”.

4.

Rời khỏi nơi đó, Vương Tiễn lập tức đi đến trường Nhất trung của tỉnh. Cậu đứng ở cổng trường, đợi đến năm giờ chiều. Sau một hồi chuông dài, học sinh tập nập đi ra ngoài. Một học sinh năm đi tới, đập mạnh cặp sách vào người cậu: “Mẹ kiếp, cuối cùng tôi cũng có thể quang minh chính đại tán gái rồi”.

Vương Tiễn ngoác miệng cười: “Giỏi lắm, các ông thi cử thế nào?” Một nam sinh khoác vai cậu, nói: “Dù có giỏi cũng không thể giỏi bằng công tử nhà giàu, chẳng cần thi đại học, ra nước ngoài ngay. Hay là để tôi đổi bố với ông?”

Vương Tiễn xô bạn: “Đi, tôi mời các ông ăn cơm, ăn xong tới quán bar. Các ông muốn tán gái thì gọi thêm mấy bé... Gọi cả Chung Thanh nữa”.

Đám nam sinh cười ồ. “Cậu cuối cùng mới là trọng điểm”.

Chúng gọi thêm bạn bè. Chẳng mấy chốc đằng sau xuất hiện khoảng mười học sinh cả nam lẫn nữ.

Chung Thanh vốn không muốn đi nhưng thấy bố mẹ đứng lẫn trong đám đông với vẻ mặt lo lắng, cô đột nhiên không muốn về nhà. Thấy vẻ do dự của con gái, ông Chung động viên: “Thi xong rồi, con cũng nên đi thư giãn. Buổi tối nhớ về sớm là được”.

Vương Tiễn từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi Chung Thanh, thấy cô đi về phía mình, cậu bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Chung Thanh và mấy bạn học nữ đi đằng sau. Vương Tiễn kéo một nam sinh chậm rãi đi theo cô. Cậu không dám đi quá gần, sợ cô không thoải mái. Vương Tiễn cảm thấy Chung Thanh khác trước nhưng cậu không rõ khác ở điểm nào. Có lẽ cô không còn vẻ cao ngạo đến mức đáng hận như trước kia nhưng trong mắt cô có vẻ yếu mị và lãnh đạm chỉ có ở người phụ nữ trưởng thành. Phát hiện này khiến cậu vừa rung động vừa đau khổ. Sau đó, cậu lại chìm đắm trong nỗi đau của mình.

Vương Tiễn đắn đo cả buổi tối vẫn không dám động đến Chung Thanh.

***

Trong quán bar, có kẻ lác lư, có người uống rượu, cũng có người nhảy nhót. Đám con gái uốn éo, lác mông, lác ngực nhưng không có sức hút bằng cô gái ngồi yên tĩnh ở góc phòng. Cô có gương mặt trắng ngần, mặc áo sơ mi trắng, thần sắc thờ ơ, lãnh đạm. Có lẽ cô quen biết người đàn ông đó với bộ dạng như vậy, rồi bị hấp thụ hút và lừa gạt, cuối cùng mặc bộ đồ này, nằm dưới người hắn... Tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc, Vương Tiễn ngồi thẳng người, giờ tay cầm chai rượu trên bàn.

Cậu cầm chai rượu, đi về phía Chung Thanh, ngồi xuống cạnh cô. “Trông cậu như tấm bảng trình tiết ấy. Đến nơi này mà không nhảy nhót hay uống rượu thì cậu đến làm gì hả?”

“Giết thời gian”. Chung Thanh đáp.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiễn vừa hỏi cô đã trả lời ngay khiến cậu rất kinh ngạc. Vương Tiễn vòng tay ra sau lưng Chung Thanh, từ từ chạm vào thắt lưng cô. Nhưng cuối cùng cậu cũng không dám ôm cô mà chỉ đặt tay lên vai cô.

Chung Thanh ngoảnh mặt nhìn cậu. “Cậu làm gì vậy?”

Vương Tiễn uống một hớp rượu, hàm hồ đáp: “Làm gì ư? Cậu đâu phải chưa từng bị người khác đụng chạm như vậy?”

Đúng lúc có một nam sinh đi qua. Nghe Vương Tiễn nói vậy, cậu ta lập tức ngồi xuống bên kia của Chung Thanh, đặt tay lên vai cô, cười hi hi. “Đúng vậy. Người khác làm gì thì chúng tôi làm thế, cậu còn giả bộ gì chứ?”

Vương Tiễn hất tay đối phương khỏi người Chung Thanh. “Tránh sang một bên, ở đây không có chỗ của ông”.

Cậu nam sinh uống ít rượu, tỏ ra hăng máu: “Tôi không đi, tôi cứ ở đây! Dựa vào cái gì tôi phải nghe lời ông?”.

“Hôm nay tôi mời. Ông có bản lĩnh thì đừng mặt dày ăn vạ ở đây”.

Cậu nam sinh nhảy dựng lên. “Dựa vào cái gì mà mày làm bố tướng ở đây? Mày cũng chỉ có mấy đồng tiền thối mà thôi. Nếu mày không có tiền, ai thèm chơi với mày? Mày không có tiền, cô ta cho mày chạm vào người chắc?”.

Vương Tiễn tức giận đẩy đối phương. “Mày nói gì hả? Mẹ kiếp, mày vừa nói gì? Muốn ăn đòn phải không? Mày đừng có chạm vào cậu ấy, mau cút đi”.

cho tao!”.

Cậu nam sinh ôm chặt Chung Thanh vào lòng. “Chẳng phải đây là “ngôi nhà rách nát từng chết người(1)” hay sao? Sao tao không thể động vào? Tao còn sờ cô ta nữa...”

(1) *ngôi nhà rách nát từng giết người: chỉ từ cung từng phá thai.*

Vương Tiễn đứng dậy, kéo Chung Thanh sang một bên. Cậu túm cổ áo cậu nam sinh, ấn đối phương xuống sofa rồi tung một nắm đấm. Vẫn chưa kịp thu tay, cậu đã phải nhận một bạt tai. Bên cạnh có người nói: “Vương Tiễn, mày dám đánh anh em của tao à?”

Cậu nam sinh hét lớn: “Tên khốn Vương Tiễn, một “ngôi nhà rách từng chết người” cũng đáng để nó làm vậy hả?”

Vương Tiễn giờ tay đấm đối phương, cậu bị người khác đập, nằm sấp xuống sofa. Vương Tiễn không phục, lập tức vung tay, vung chân loạn xạ, ba người lao vào quần thảo. Vương Tiễn cảm thấy đầu óc đau đến mức như sắp nổ tung. Có kẻ giữ người cậu, có kẻ ra sức đập cậu. Liếc thấy chai rượu không ở dưới đất, cậu giờ tay nhưng không với tới. Đúng lúc này, một cánh tay thò xuống nhặt chai rượu. Sau đó, chai rượu đập mạnh vào đầu đối phương, máu chảy lênh láng. Chung Thanh ném chai rượu xuống đất, hỏi nhỏ cậu nam sinh: “Cậu còn ăn nói bừa bãi nữa không?”

Mọi người ở xung quanh đều tròn tròn mắt. Vương Tiễn lao đảo đứng dậy. “Cậu ghê gớm thật đấy!”

***

Chung Thanh lần đầu tiên vào đồn cảnh sát.

Anh chàng cảnh sát trực đêm khá bận rộn, chốc lại lấy lời khai của hai thanh niên, lát lại nhận điện thoại từ bệnh viện. Chung Thanh ngồi chờ dần một bên. Anh chàng cảnh sát gác máy, hỏi: “Ai là người cầm chai rượu đập bàn?”

Một nam sinh chỉ tay vào Chung Thanh, Vương Tiễn lập tức giờ tay, nói: “Là tôi”. Rồi hỏi: “Thằng đó chết hay chỉ bị thương?”.

Người cảnh sát nói: “Bị bại liệt, cả đời nằm trên giường. Đầu là bạn học, sao cậu có thể ra tay tàn nhẫn như vậy?”

Vương Tiễn biến sắc mặt. “Tôi muốn gọi điện thoại cho bố tôi. Tôi có quyền giữ im lặng trước khi luật sư đến đây”.

Người cảnh sát phì cười, “Bố cậu? Bố cậu họ Lý tên Cường(lqđ) à?” Cậu khai trước đi, nhà ở đâu? Học trường nào? Tại sao lại đánh nhau? Ai ra tay trước? Cậu mau khai rõ những điều này rồi báo phụ huynh đến giải quyết vấn đề tiền viện phí. Còn giữ im lặng nữa chứ, cậu xem nhiều phim Hồng Công quá đấy!”

(lqđ) *Lý Cường là cục phó chi cục công an của thành phố Bảo Định, tỉnh Hà Bắc. Tháng 10 năm 2010, con trai Lý Cường là Lý Khởi Minh lái xe ô tô trong khuôn viên Đại học Hà Bắc, đâm hai nữ sinh, một chết, một bị thương. Sau khi đâm người, anh ta không dừng lại mà tiếp tục đi tới khu ký túc xá đón bạn gái. Khi bị sinh viên và bảo vệ ngăn lại, Lý Khởi Minh lạnh lùng hét lớn: “Có giỏi thì các người đi tố cáo tôi. Bố tôi là Lý Cường”. Câu “Bố tôi là Lý Cường” nhanh chóng được lan truyền và trở thành câu thịnh hành trên mạng.*

“Dựa vào gì mà anh bắt tôi nói là tôi phải nói? Ở đây không có nhân quyền sao?”

Anh chàng cảnh sát tỏ ra tức giận: “Nhân quyền? Lúc đập vào đầu người ta, cậu có nghĩ đến nhân quyền không hả? Cậu còn ra về ta đây, tưởng mình họ Lý thật à?”

Chung Thanh đột nhiên lên tiếng: “Tôi chính là người nện vào đầu cậu ta”.

Người cảnh sát quay sang cô: “Cô bé, vừa rồi hỏi, tại sao cô không nói?”

nhân lúc người cảnh sát không để ý, Vương Tiễn lập tức gọi điện thoại cho bố nhưng không gọi được. Máy di động của cậu bị anh chàng cảnh sát giật mất. “Tôi tạm thời tịch thu điện thoại của cậu. Cậu hãy khai báo rõ ràng rồi tôi cho cậu gọi điện, đừng nghĩ đến chuyện đi cửa sau”.

Chung Thanh lên tiếng: “Tình hình chắc không nghiêm trọng vì tôi ra tay không mạnh. Chai rượu bị nứt nhưng chẳng bị vỡ, cậu ta chỉ bị thương ngoài da hoặc chấn động vùng não là cùng”.

Anh chàng cảnh sát ngăn người, chỉ vào bọn họ. “Xem thái độ của các cô, các cậu kia! Ít nhất tạm giam ba, bốn ngày, giáo dục cho các cô, các cậu biết...” Anh ta nói đến đây, cửa kính bị đẩy ra, một người đàn ông từ bên ngoài đi vào.

Anh cảnh sát trực ban ngừng đầu, lập tức chào hỏi: “Ái chà, Trưởng phòng Lộ, anh đi thị sát cơ sở đấy à?”

Lộ Chính cười, “Trưởng phòng gì chứ, không có chuyện đó đâu. Lão Từ đâu rồi? Hẹn tôi đến đây nói chuyện mà không thấy người đâu”.

Anh chàng cảnh sát ngừng đầu, nhìn Lộ Chính vẻ dò xét. “Anh đúng là hoàn toàn khác trước. Trước đây, anh gọi sếp Từ, bây giờ chuyển thành lão Từ. Lão Từ dẫn người đi làm nhiệm vụ rồi, tối nay xảy ra nhiều sự cố”.

Lộ Chính nhìn qua mấy thiếu niên trong phòng. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ấu đả, còn một thằng đang nằm trong bệnh viện”.

“Có nghiêm trọng không?”

“Đầu bị khâu mấy mũi”.

Lộ Chinh liếc nhìn Vương Tiễn và Chung Thanh, lại quan sát cậu nam sinh ngồi một bên. “Người nằm trong bệnh viện là nam hay nữ?”

“Nam ạ”.

“Thú vị thật đấy, một nam, một nữ đánh gục hai nam”. Anh ta cầm quyển ghi chép lời khai, lật giở, đứng tựa vào cái bàn trước mặt Chung Thanh, hỏi. “Cô tên là gì?”

“Chung Thanh, Thanh trong từ âm thanh (lqđ)”.

(lqđ) *Chung Thanh có nghĩa là tiếng chuông.*

Lộ Chinh viết liền một nét, miệng lẩm bẩm “Tiếng chuông reo vang... Tại sao cô lại đập vỡ đầu người khác?”

“Bởi vì cậu ta quấy rối tôi”.

“Quấy rối thế nào?”

Vương Tiễn xen ngang: “Chuyện này anh cũng cần hỏi?”

Lộ Chinh liếc nhìn cậu. “Quấy rối về ngôn ngữ hay cơ thể?”

“Cả hai”.

Lộ Chinh chỉ Vương Tiễn. “Hai người có quan hệ gì?”

“Bạn học bình thường”. Chung Thanh hỏi; “Tôi có thể gọi điện về nhà không? Muộn như vậy rồi tôi vẫn chưa về nhà, bố mẹ tôi sẽ lo lắng”.

Lộ Chinh gật đầu.

Chung Thanh gọi điện về nhà báo cô sẽ về muộn một chút. Sau đó, cô gọi cho Tô Mạt, nói thẳng: “Chị, em đang ở đồn cảnh sát, chị có thể đến đây không? Chị đừng nói với nhà em, nhớ đem theo ít tiền bảo lãnh”.

Tô Mạt đang đọc truyện cho Thanh Tuyền nghe, nhận được điện thoại, cô giật mình hoảng hốt. Cô không dám để bố mẹ biết, vội có rồi khỏi nhà. Đến đồn cảnh sát, Tô Mạt hơi bất ngờ khi nhìn thấy Lộ Chinh nhưng cô chẳng có thời gian nghĩ ngợi, vội kéo Chung Thanh hỏi rõ tình hình.

Chung Thanh nói vài câu, viền mắt đỏ hoe. Kể đến đoạn cô bị bắt nạt, nhất thời kích động cầm chai rượu đập vào đầu người ta, nước mắt chảy dài trên gò má.

Tô Mạt lờ mờ hiểu ra vấn đề, có người nhắc đến chuyện trước kia của Chung Thanh. Trong lòng Tô Mạt cũng không dễ chịu, cô liền kéo em họ vào lòng.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Chung Thanh, Lộ Chinh bất giác cười cười. Anh ta ngoảnh đầu hỏi đồng nghiệp cũ: “Tiền bảo lãnh bao nhiêu? Muộn như vậy rồi, để người ta về đi đã”.

Đồng nghiệp nói: “Nộp tạm hai ngàn tệ trước. Còn khoản viện phí phải xem hai bên điều đình thế nào”.

Lộ Chinh lên tiếng: “Điều đình gì chứ? Rõ ràng là phòng vệ chính đáng. Tuy ra tay hơi mạnh một chút ai bảo thằng đó trêu chọc người ta?”

Đồng nghiệp không nói gì nữa, Tô Mạt vội đi nộp tiền. Lộ Chinh đưa một tờ giấy cho cô. “Phụ huynh ký tên, để lại số điện thoại liên lạc”. Thấy Tô Mạt chau mày, Lộ Chinh nói tiếp. “Không phải nộp tiền là xong chuyện, còn phải xem ý tứ của đối phương. Đến lúc đó sẽ còn liên lạc với các cô”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi để lại số điện thoại của mình.

Lộ Chinh cười cười. “Tôi đã nói mà, mỗi lần chúng ta gặp nhau đều không bình thường”. Anh ta rút di động lưu số điện thoại của cô.

Vương Tiễn thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Tô Mạt, “Chị là chị họ của Chung Thanh, đúng không ạ? Bọn họ tịch thu điện thoại của em rồi, chị giúp em gọi điện cho bố em được không?”

Tô Mạt liếc nhìn cậu ta, quay sang hỏi Chung Thanh: “Cậu ta lại bắt nạt em à?”

Vương Tiễn cất cao giọng: “Thế nào gọi là “lại”? Cậu ngẫm nghĩ vài giây rồi ghé sát mặt Chung Thanh, bộ dạng muốn cười nhưng không dám cười. “Cậu kể với chị họ về tởm đấy à?”

Chung Thanh không để ý đến Vương Tiễn, nói với Tô Mạt. “Không có chuyện đó. Chị, chúng ta về thôi, bố mẹ em chắc rất sốt ruột”.

Hai người lên xe ô tô, Tô Mạt do dự, cuối cùng vẫn đánh tay lái, dừng xe bên đường, gọi cho Vương Cự An.

Ban đầu, Vương Cự An tỏ ra ngạc nhiên. Đợi cô nói xong, giọng điệu của anh ta trở nên căm giận: “Sao con trai tôi lại đi cùng con bé em họ cô? Các người đang làm trò gì vậy?”

Tô Mạt trầm nghĩ, mình đúng là hay lo chuyện bao đồng. Cô bất giác cất cao giọng: “Tôi cũng muốn hỏi câu này. Tôi cũng hy vọng sau này hai đứa đừng gặp nhau nữa. Vương Tổng, anh hãy đích thân đi hỏi con trai anh rồi đưa ra kết luận cũng chưa muộn”. Nói xong, cô lập tức ngắt máy.

Vương Cự An chau mày, nói nhỏ: “To gan thật đấy, bây giờ đến điện thoại cũng dám đập trước”. Anh ta vội vàng rời khỏi bữa cơm khách, vừa bấm số điện thoại vừa lầm bầm: “Vương Tiễn ơi là Vương Tiễn, mày không muốn bố mày sống yên ổn phải không? Vừa về đã gây chuyện rồi”.

Gọi vài cuộc điện thoại, đối phương hứa lát nữa sẽ đưa đứa trẻ về tận nhà. Vương Cự An nghe con trai nói vài câu, biết tình hình không đến nỗi nghiêm trọng, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Về đến nhà, nhìn thấy con trai bị đánh, mặt sưng như mặt lợn, anh ta vừa tức giận vừa xót xa. Anh ta vỗ nhẹ lên đầu con trai. “Chẳng có tiền đồ gì cả. Bị đánh ra nông nổi này, hồi trước dẫn mày đi tập đấm bốc cũng phí công vô ích”.

Vương Tiễn khoác lác: “Một mình con chơi hai thằng một thằng đánh lên con từ phía sau nhưng bị con tấn cho một trận, phải nhập viện rồi”.

“Thật à?”.

“Lừa bố thì con không phải họ Vương”.

Vương Cự An lại đập nhẹ lên đầu con trai. “Sau này mày đừng chơi với đứa kia nữa, tránh xa chừng nào tốt chừng nấy”.

“Đứa nào?”

“...” Vương Cự An không nói tên.

“Có phải em họ của ai đó?”

Vương Cự An nghiêm mặt. “Bảo mày tránh xa thì mày tránh xa. Mày cũng không nghĩ xem con bé đó từng theo ai à? Dính dáng đến Thượng Thuần, chẳng có mấy đứa tốt đẹp đâu”.

“Ờ”. Vương Tiễn bật cười. “Dính dáng đến Vương Cự An thì tốt hay sao?”

Vương Cự An trừng mắt nhìn con trai. Vương Tiễn không để ý đến bố, đi tới chỗ quầy bar, tự rót một ly rượu vang. Vương Cự An đi theo, đoạt lấy ly rượu trong tay con trai, đổi thành ly nước hoa quả.

Hai bố con ngồi lên chiếc ghế chân cao, trầm mặc xuống Vương Cự An nhận xét: “Mày vẫn trong thời kỳ tuổi trẻ nóng vội, qua hai năm nữa là ổn ngay”. Anh ta dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Bố cũng nhắc trước, cho dù sau này mày tính chuyện lập gia đình, loại con gái này cũng tuyệt đối không thể bước vào nhà họ Vương chúng ta. Con bé đó không đứng đắn”.

Vương Tiễn đặt mạnh ly nước xuống quầy bar. “Bố nói linh tinh gì thế? Chung Thanh còn ít tuổi, vì thế nên mới bị mấy ông trung niên như bố lừa gạt. Loại người như bố có mấy đồng tiền là thích đi tìm gái trẻ, chơi xong lại chê người ta không đứng đắn”. Vương Tiễn để lộ vẻ mặt coi thường chấp hai tay thì lễ. “Đại ca, coi như con xin bố, da mặt đừng có dày như vậy. Đám 7x bọn bố có thể để lại mấy cô trinh nữ cho 9x tụi con được không?”

Vương Cự An chau mày, nạt nộ: “Nói vớ vẩn! Mày nói chuyện mà chẳng suy nghĩ gì cả. Bố tìm hàng gái đó lúc nào?” Anh ta cố gắng kìm nén cơn giận, nhẫn nại chỉ bảo con trai: “Thiên hạ bon chen cũng vì mỗi lợi, thiên hạ tranh giành cũng vì cái lợi. Con bé đó mới tí tuổi đã hiểu đạo lý này, tương lai còn ghê gớm đến mức nào? Vương Tiễn, tâm tư của con bé đó không đơn giản như con tưởng đâu. Bố từng chứng kiến nó tiếp xúc với Thượng Thuần như thế nào, bản thân nó cũng biết rõ hành động của mình. Tổ chất tâm lý của nó, đừng nói hiện tại, dù mười năm sau, con cũng chưa chắc đã là đối thủ của nó. Hơn nữa, nó và Thượng Thuần có thể vẫn còn dây dưa...”

“Bố đừng nói nữa!” Vương Tiễn cầm cốc rượu vang câu bố, uống cạn một hơi. “Con không muốn nghe!”

Chứng kiến bộ dạng ừ rừ của con trai, đầu Vương Cự An lại như bốc hỏa. Anh ta trầm nghĩ: Sao mình lại sinh ra thằng con như vậy? Vì một đứa con gái mà mất hết tinh thần. Không thấy nó chú tâm học hành. Cứ tiếp tục như vậy, tương lai nó gánh vác sự nghiệp kiểu gì?

Vương Cự An càng nghĩ càng thấy bức dọc, nhất thời không muốn để ý đến con trai, để mặc con trai uống rượu. Một lúc sau, anh ta lại nghĩ: mình không thể so đo với một đứa trẻ, cần giáo dục vẫn phải giáo dục, nói không thông thì nghĩ cách khác, dù sao cũng là máu mủ của mình.

Vương Cự An tiếp tục khuyên nhủ: “Lẽ nào con không để bụng chuyện của nó và Thượng Thuần dù chỉ một chút? Là một người đàn ông, con có thể nuốt trôi cục tức này? Bây giờ con không để tâm là vì con vẫn chưa giành được nó. Một khi đã nắm thủ, con sẽ không cảm thấy hiếu kỳ nữa. Con có tin không chỉ cần bố cho nó một khoản tiền hoặc ích lợi gì đó, nó sẽ thay đổi thái độ với con, sẽ như ước nguyện của con. Nếu con không tin, chúng ta có thể thử”.

Vương Tiễn đã uống hết nửa chai rượu, mặt ửng đỏ, ánh mắt chán chường. Cậu đột nhiên đặt chai rượu xuống, quay sang nhìn bố. “Bố, vì bố là bố của con nên hình như cái gì bố cũng biết. Nhưng có lúc con lại cảm thấy bố chẳng hiểu gì cả. Con nói cho bố biết nhé, con luôn cảm thấy trên cõi đời này tồn tại một người, có lẽ bố sẽ cất giấu cô ấy, giấu trong tim cũng được, giấu trong đầu cũng được, giấu trong túi quần cũng chẳng sao... Chỉ là bố không muốn, không muốn đem cô ấy đặt bên cạnh những người phụ nữ khác để so sánh. Bất kể cô ấy gầy béo, cao thấp, xinh đẹp hay xấu xí, bất kể cô ấy đơn thuần hay độc ác, bố cũng không muốn tính toán...”

Vương Tiễn lầm nhảm, giọng nói ngày càng nhỏ dần. Cuối cùng cậu gục xuống quầy bar, chìm vào giấc ngủ.

5.

Vương Cự An nhìn con trai một lúc, bất giác khẽ mắng một tiếng: “Nhãi ranh”. Sau đó, anh ta đẩy người Vương Tiễn. “Mau tỉnh dậy đi, dọn dẹp sạch sẽ rồi về phòng ngủ!”

Vương Tiễn lầm bầm câu gì đó nhưng ngoảnh mặt sang một bên, tiếp tục ngáy khò khò.

Người bố hết cách, đành đỡ con trai sang sofa ở bên cạnh. Anh ta đột nhiên cảm thấy bờ vai nặng trĩu, như con trai hôm qua mới chỉ là thằng nhóc chạy nhảy khắp nơi, chớp mắt đã lớn chùng này. Hồi tưởng mấy năm qua, hình như anh ta chẳng bao giờ ôm con, trước đây luôn cảm thấy con trai phiền phức, là một gánh nặng.

Vương Tiễn được bố đặt nằm xuống sofa.

Vương Cự An cời giày, cời tất cho con rồi đắp chăn, lấy khăn tắm lau sạch mặt và tay văng một sự kiện nhần hiếm thấy. Anh ta còn dán băng dính y tế vào vết thương trên mặt con trai.

Làm xong những việc này, Vương Cự An gạt mái tóc lòa xòa trước trán cậu thiếu niên, gương mặt trẻ trung bừng bình và vùng trán cương nghị hiện rõ. Anh ta quan sát tỉ mỉ, càng ngắm càng thấy con trai giống mình, càng ngắm càng cảm thấy xa lạ. Cuối cùng, anh ta khẽ mắng một câu: “Nhãi ranh”.

Vương Cự An vặn nhỏ đèn, cầm mấy bức thư trên bàn uống nước rồi lên tầng trên. Anh ta về thư phòng, tựa người vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc. Sau đó, anh ta mở máy tính, vào hộp thư, quả nhiên nhìn thấy một email chưa đọc trông giống thư rác.

Vương Cự An mở email, trong đó viết:

“Tháng 3 năm 2006, công ty đầu tư Bảo Thuận lần lượt đem 4723.87 cổ phần pháp nhân của thương mại Nam Chiêm là chi nhánh Nam Tân và Bắc Hồ để vay 520 triệu nhân dân tệ. Đầu năm 2007, việc thế chấp bị hủy bỏ nhưng do nhu cầu về vốn, Bảo Thuận tiếp tục gán quyền sở hữu cổ phần cho hai chi nhánh ngân hàng nói trên với kỳ hạn hai năm. Sau khi đến hạn lại xin gia hạn thêm một năm. Qua điều tra, đã chứng thực việc thế chấp quyền sở hữu cổ phần này là nhằm mục đích vay tiền mua lại công ty khoa học kỹ thuật Anh Hoa (sau đổi tên thành công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận, đại diện pháp nhân là bà Vương). Công ty đầu tư Bảo Thuận đứng ra vay tiền, hợp đồng được ký với danh nghĩa tập đoàn...”

Vương Cự An đọc lại hai lần, sau đó xóa email, đóng giao diện. Anh ta trầm tư suy nghĩ. Bố anh ta bệnh nặng qua đời vào tháng 8 năm 2005. Lúc đó anh mới từ Nhật Bản trở về. Công ty do một mình Vương Á Nam quản lý. Đây mới chỉ là một vụ được điều tra ra, còn không biết bao bí mật bị giấu kín.

Trước đây bị che mắt thì không sao, bây giờ biết rõ sự thật, anh ta không thể không nghĩ đến. Đầu bồng đầu như búa bổ, huyết thái dương giật giật, anh ta tựa vào thành ghế, chầm một liều thuốc, nhắm mắt hồi lâu, quên cả liều thuốc trên tay.

Buổi tối hôm đó, Tô Mạt đưa Chung Thanh về nhà cậu mợ. Sợ bà mợ nhìn thấy mình lại tức giận, cô không vào nhà chào hỏi mà chỉ đứng dưới cầu thang căn dặn em họ sau này đừng hành xử theo cảm tính nữa. Nhắc đến chuyện về nhà cô ôn lại một năm, Chung Thanh lặng thinh, một lúc sau mới lên tiếng: “CHị, năm nay chắc chắn em sẽ thi đỗ đại học. Hôn nữa, dù ôn lại một năm, thi vào trường ngon khoa tốt, nhà em cũng không có khả năng gánh vác... Chị yên tâm, em sẽ không làm điều đại dột như trước.”

Tô Mạt biết Chung Thanh đã có chủ định, nếu cô nói nhiều, chỉ e lại dẫn đến tâm lý chống đối của em họ. Vì vậy cô không nhiều lời, bảo Chung Thanh mau lên nhà.. Cho đến khi nghe thấy tiếng Chung Minh ở ngoài hành lang, cô mới quay người ra về.

Về đến nhà, Thanh Tuyền đã ngủ ở trên tầng lửng, ông bà Tô đang ở phòng khách xem thời sự buổi đêm. Ông bà bật tiếng nhỏ, gần như không nghe thấy, trên màn hình xuất hiện đám đông tham gia biểu tình chống Nhật trên đường phố.

Tô Mạt vừa định lên gác bế con gái xuống tầng một thì ông Tô ngăn lại: “Cứ để mẹ con ngủ với Thanh Tuyền vài tối, đợi mấy hôm con bé quen rồi sẽ cho ngủ với con, nếu không, nửa đêm nó tỉnh dậy, lại khóc tìm bà. Con cứ ngủ ở phòng của Thanh Tuyền, để bố ngủ ở sofa”.

Tô Mạt không đồng ý, bà Tô cũng nói sofa quá mềm, xương cổ của ông không tốt, không thể hành hạ bản thân như vậy. Nhưng ông rất cố chấp, nói thế nào cũng không nghe.

Bất gặp cảnh bố mẹ vừa nói chuyện vừa đầm lưng, bóp vai, sức khỏe không còn như trước, cô thấy rất áy náy. Cô nói: “Bố mẹ nuôi cháu vất vả quá!”

Bà Tô kéo con gái ngồi xuống sofa, mỉm cười: “Con còn khách sáo với bố mẹ làm gì. Bố mẹ chỉ có một mình con, không giúp con thì giúp ai?” Nói đến đây, ánh mắt bà trở nên u ám. “Nhà chồng cũ của con, trước lúc kết hôn đã không thể trông chờ, sau khi ly hôn càng khỏi cần nghĩ tới. Bọn họ chẳng bao giờ chủ động đến thăm cháu nội. Thỉnh thoảng lắm mới gọi điện thoại hỏi đôi ba câu. Không sống cùng thì sẽ không có tình cảm, chỉ tội cho Thanh Tuyền nhà mình...”

Tô Mạt càng đau lòng, lập tức lên tiếng: “Đợi con để dành thêm ít tiền rồi về quê tìm việc. Sau này cả nhà chúng ta có thể ở bên nhau”.

Bà Tô hỏi: “Bao giờ con mới có thể quay về?” Bà ngẫm nghĩ, nói tiếp: “Hay là chúng ta mua nhà ở đây. Thành phố duyên hải khí hậu ôn hòa, cũng khá sạch sẽ, không giống chỗ chúng ta, mùa đông giá lạnh, mùa hè nóng bức”.

Tô Mạt ngẩn ngơ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện cảm tử ở Nam Chiêm. Hồi tưởng những chuyện xảy ra, trong lòng cô hết sức phức tạp. Cuộc sống ở nơi này khiến con người luôn bận rộn và bất an, không thể sống thanh bình như ở quê. Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Giá nhà ở Nam Chiêm rất cao, chúng ta khó lòng mua nổi”.

Bà Tô gật đầu. “Cũng phải, chúng ta chẳng mua nổi”. Bà đưa mắt về phía nhà vệ sinh, thấy ông Tô vẫn ở trong đó, bà hạ giọng thăm thài: “Bố con không cho mẹ nói với con, bố mẹ rất hy vọng con ở bên cạnh. Trước khi đến đây, bố con kiểm tra sức khỏe toàn diện, xương cốt của bố con không tốt lắm, thường xuất hiện tình trạng choáng váng, mệt mỏi. Bố con còn mắc bệnh cao huyết áp, tim mạch cũng có vấn đề. Hai năm nay ông ấy gầy đi nhiều, quần áo trước kia, bây giờ mặc rộng thùng thình. Ở nhà toàn người già với con trẻ, nếu có con ở bên cạnh, cũng tiện trông nom”.

Tô Mạt vội nói: “Vừa khỏe mấy hôm nay con được nghỉ, để con đưa bố tới bệnh viện kiểm tra. Kiểu gì cũng phải chữa trị mới được”.

Bà Tô xua tay: “Con đừng nhắc tới chuyện bệnh tật trước mặt ông ấy. Ông già càng lớn tuổi tình hình càng cổ quái, ghét nhất người khác nói sức khỏe của ông ấy không tốt. Hơn nữa, đây cũng là quy luật tự nhiên, người già sẽ xuất hiện vấn đề này, vấn đề kia. Mẹ muốn con có thể tìm công việc ở gần, sống cùng bố mẹ. Còn một chuyện nữa, bố con không cho mẹ nói...”

Tô Mạt nhướng mắt nhìn mẹ, tìm đập tình thích, trong lòng lo lắng không biết có phải bố mẹ lại bị bệnh gì mà giấu giếm không.

Bà Tô chậm rãi lên tiếng: “Mẹ nghe nói Đồng Thụy An mới có con trai, nhà bọn họ vui lắm. Hễ nghĩ đến chuyện đó là mẹ lại khó chịu. Một mình con nuôi con gái, thằng đó lại có con với người khác. Vì vậy mới nói, về phương diện này, phụ nữ không được như đàn ông. Bây giờ con cũng nên cân nhắc, lớn tuổi rồi, lại có đứa con, chỉ e sau này càng khó tìm”.

Nghe mẹ nói vậy, Tô Mạt thấy lòng mông lung nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm. “Con hiểu ý mẹ, chức vụ của con bây giờ tuy cũng được coi là quản lý bậc trung nhưng vẫn còn ít kinh nghiệm. Đợi con phấn đấu lên quản lý cấp cao, tích lũy nhiều kinh nghiệm, dù về quê cũng có thể tìm được công việc lương bổng không tồi. Bây giờ điều con lo lắng nhất là sức khỏe của bố mẹ. Hay là bố mẹ ở lại đây khoảng nửa năm, khi nào bố mẹ về, con sẽ tìm người giúp việc trông Thanh Tuyền”.

Bà Tô mỉm cười. “Ở lại đây nửa năm, còn nhà ở quê thì sao? đám cây bố con trồng nữa chứ, ông ấy đòi nào chịu. Hơn nữa, mẹ thấy mức tiêu xài ở nơi này rất cao, về nhà có thể tiết kiệm không ít. Mẹ biết con lo lắng đến vấn đề kinh tế. Vì vậy mới nói cần tìm một người đàn ông để dựa dẫm, con cũng có thể thoải mái hơn. Trước khi đến đây, di con còn nói với mẹ chuyện này. Di quen một người ngoài bốn mươi, có một đứa con gái đang học đại học. Đối tượng trông có vẻ thật thà, là người nhà nước. Hay là Tết này con về gặp cậu ta?”

Tô Mạt không lên tiếng.

Bà Tô nói tiếp: “Mạt Mạ, không phải con chê người ta lớn tuổi đấy chứ? Cậu mợ nói với mẹ, trước đây giới thiệu một đối tượng không tồi cho con, con cũng chê người ta nhiều tuổi. Mẹ nói cho con biết, người phụ nữ ly hôn không thể bằng đàn ông. Đàn ông tái hôn còn có thể chọn con gái trẻ trung chưa chồng. Hơn nữa, nếu ban đầu con không chọn thằng họ Đồng kia thì cũng không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ...”

Ông Tô từ nhà vệ sinh đi ra, ho một tiếng. “Bà còn lăm nhảm gì đấy? Không còn sớm nữa, mau đi ngủ thôi”.

Lúc này Tô Mạt mới lên tiếng: “Con cũng biết với điều kiện của con, rất khó tìm được người hợp ý. Con nhìn trúng người ta cũng chưa chắc người ta đã thích con. Nếu thật sự không gặp được đối tượng, một mình con nuôi Thanh Tuyền lớn khôn cũng chẳng sao. Hơn nữa, ở thành phố lớn đâu có quy định phụ nữ không thể sống độc thân...”

Bà Tô xen ngang: “Lại nói những lời trẻ con rồi. Con còn hai phần ba cuộc đời, không lấy chồng, lẽ nào con định sống cô độc đến già? Nếu phụ nữ không kết hôn là chuyện bình thường, sao trên báo chí và ti vi suốt ngày nói ra rả về “thằng nữ(lqđ)”?”

(lqđ) *Thằng nữ: tức là gái ế.*

Ông Tô trải chăn xuống sofa: “Bà lăm nhảm suốt ngày, cẩn thận không đánh thức Thanh Tuyền bây giờ”.

Lúc đó bà Tô mới im lặng. Tô Mạt bước nhanh về thư phòng, nhẹ nhàng khép cửa. CỘ bất giác thờ dài. Ở bên ngoài, cô xử lý ngày càng tốt mối quan hệ với mọi người, nhưng hồ đối diện với người thân, tâm trạng của cô vẫn dễ dàng bị tác động, có lẽ bởi trong lòng cô hết sức hồ thẹn.

Nhân lúc chưa công bố kết quả đầu thầu, Tô Mạt lại xin nghỉ vài ngày, đưa bố mẹ đi chơi, ở nhà với con gái.

Cô và Thanh Tuyền dần trở nên thân thiết, vì dù sao cũng là máu mủ ruột thịt. Con bé bắt đầu quấn lấy cô. Thanh Tuyền thích chơi trò xếp đồ chơi bằng gỗ nhưng lại không thích chơi cùng ông bà mà chỉ cho Tô Mạt ở bên cạnh giúp đỡ. Tô Mạt hỏi nguyên nhân, con bé đáp: “Các bạn ở trường mẫu giáo đều chơi cùng bố mẹ. Ông bà chỉ mua rau, nấu cơm thôi”.

Bà Tô tiếp lời: “Con bé này cũng biết ra phết. Trường mẫu giáo tổ chức đại hội thể dục thể thao, nó không cho ông bà đi, nói nhà các bạn toàn bố mẹ cùng tham gia”.

Tô Mạt im lặng, một lúc sau mới hỏi con gái: “Thanh Tuyền có nhớ bố không?”

Thanh Tuyền cầm đầu xếp đồ chơi gỗ, không trả lời.

Bà Tô ngồi ở sofa nhìn cháu ngoại. Bà đột nhiên thở dài, nói nhỏ: “Con nói con không muốn tái hôn nhưng con bé cần một người bố”.

“Mẹ đừng nói chuyện này trước mặt trẻ con”. Tô Mạt lên tiếng.

Bà Tô nói: “Con bé chơi rất tập trung, làm sao hiểu những lời này! Chỉ có điều, nó giống Đồng Thụy An quá”.

Tô Mạt hỏi con gái: “Thanh Tuyền, khi nào mẹ về quê, mẹ dẫn con đi thăm bố nhé!”

Thanh Tuyền không ngẩng đầu: “Tại sao bố không đến thăm con?”

Tô Mạt trả lời: “Bố rất bận, chúng ta rảnh rồi có thể đi thăm bố!”

Thanh Tuyền im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Vâng, nhưng nhà bố có em trai rồi”.

Tô Mạt quay sang mẹ. “Đến chuyện này mẹ cũng nói với con bé?”

Bà Tô nghi hoặc: “Đâu có”.

Thanh Tuyền vẫn mãi mê xếp hình. “Có, lần trước bà ngoại nói với ông ngoại.”

Tô Mạt không nói gì thêm, thắm thờ dài. Ăn cơm xong, nhân lúc bố mẹ xuống nhà đi dạo, Tô Mạt vừa dạy con gái rửa bát vừa nói: “Thanh Tuyền, mẹ đã gọi điện cho bố. Bố cũng rất nhớ con, chỉ là công việc quá bận rộn, người lớn như bố mẹ có rất nhiều việc phải làm. Đợi khi nào bố con rảnh rồi, chúng ta cũng có thời gian, chúng ta sẽ đi thăm bố. Bố con nhất định sẽ rất vui”.

Thanh Tuyền đứng trên cái ghế thấp, rửa bát ăn cơm nhỏ của mình. “Rất cuộc người lớn bận gì vậy?”

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Công việc tầm thường, ruồi nhặng bu quanh”.

“Há?” Thanh Tuyền không hiểu, mở to mắt nhìn mẹ. “Mẹ nói gì? Ruồi nhặng gì cơ?”

Tô Mạt không nhịn được cười, giơ tay lau giọt nước trên mặt con gái. Thanh Tuyền cũng giơ bàn tay đầy bột, lau vào người cô. Hai mẹ con cười khúc khích.

Chuông cửa đột nhiên reo vang. Tô Mạt ra mở cửa. Tùng Dung vào nhà, cười, nói: “Ái chà, con bé mới mấy tuổi mà đã giúp mẹ rửa bát rồi cơ à? Bố mẹ cô nhìn thấy lại xót xa, nói cô bóc lột sức lao động của trẻ em”.

Thanh Tuyền vỗ tay. “Sáng nay cháu còn cọ bồn tắm, rất thích à!”

Tô Mạt chỉ vào mũi con bé, khen ngợi: “Đúng vậy, Thanh Tuyền cọ rất sạch, có thể soi gương được!”

“Ngày mai con cọ nữa”. Thanh Tuyền cất giọng lanh lảnh.

Tô Mạt cười. “Ngày mai chúng ta lau nhà”.

Tùng Dung lắc đầu. “Cô đúng là bóc lột sức lao động của trẻ em”.

Tô Mạt nói: “Đây chính là thú vui trong lao động. Khi đứa trẻ trưởng thành, cho dù thành tích học tập bình thường, năng lực không đủ, ít nhất có thể dựa vào lao động chân tay để nuôi sống bản thân, chứ không phải mất cao tay thấp nương nhờ vào người khác. Dù sao tôi cũng cảm thấy công việc đó là một sự si nhục”.

Tùng Dung nghe xong cười cười, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi hẹn Mạc Úy Thanh tối nay đến nhà ăn cơm, cô cũng sang đi”.

Tô Mạt không nghĩ ngợi, lập tức từ chối: “Tôi không đi, ở nhà chơi với con gái”.

Tùng Dung nói: “Tôi cảm thấy gần đây tâm trạng của Mạc Úy Thanh có vẻ bất ổn, điều này rất hiếm thấy. Cô cũng biết đấy, cô ta luôn thờ ơ với mọi chuyện. Ba chúng ta tốt xấu gì cũng là chỗ quen biết, cô ta lại chẳng có bạn bè tử tế, người nhà cũng không qua lại. Có thể khuyên bảo thì chúng ta hãy khuyên bảo.” Ngừng vài giây, chị ta nói tiếp một câu: “Cô ta lại có thai rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thất Thủ

Từ hôm kết thúc cuộc trò chuyện không vui với Mạc Úy Thanh, trực giác của Tô Mạt mách bảo có chuyện xảy ra. Nhớ tới khoảng thời gian quan hệ giữa họ khá tốt đẹp, Tô Mạt lại mềm lòng. Tầm chàng vạng, cô nấu hai món ăn, mang sang nhà Tùng Dung.

Mạc Úy Thanh không nói chuyện với cô, chỉ ca cầm canh Tùng Dung nấu có mùi tanh của thịt, ngửi rất khó chịu. Tuy nhiên, cô ta kéo hai đĩa thức ăn của Tô Mạt về phía mình, gấp mấy miếng.

Tùng Dung liếc nhìn cô ta. “Lần này cô ốm ghén hơn lần trước, xem ra là con trai. Con gái thương mẹ, con trai hành hạ mẹ”.

Sắc mặt Mạc Úy Thanh vàng vọt nhưng đôi mắt sáng rực. “Thật sao?”

Tùng Dung cười cười. “Dù không phải đi chẳng nữa thì cô vẫn còn trẻ, cứ để. Chỉ cần bền chí, có công mài sắt có ngày nên kim”

Mạc Úy Thanh làm mặt lạnh, cúi đầu ăn, một lúc sau mới nói: “Chị mời tôi đến ăn cơm hay là đến xỏ xiên tôi đây?”

Tùng Dung cười. “Xỏ xiên cô? Tôi đâu có bản lĩnh đó. Người ta mang thai thì mừng vui hớn hỏ. Cô ngược lại, vừa lo lắng vừa sốt ruột, đến cơm cũng nuốt không trôi, ngủ không yên giấc. Tôi buồn thay cô nên mới quan tâm về cô”.

Mạc Úy Thanh phì cười, không đáp. Điện thoại di động bỗng đổ chuông, cô ta bắt máy, cất giọng ngọt ngào: “Em và mấy người bạn gái cùng ăn cơm... Anh đừng suốt ngày gọi điện cho em như thế. Em ở đây có chạy được đâu... Ngày mai cùng ăn cơm? Không được, buổi tối em phải làm thêm...”

Tô Mạt đã sớm nghe ra giọng nói của người ở đầu bên kia điện thoại. Tuy không rõ anh ta nói điều gì, cô vẫn có thể tưởng tượng ra ngữ điệu đầy ý cười của Châu Viễn Sơn. Tô Mạt liếc nhìn Mạc Úy Thanh và cái bụng vẫn còn phẳng lì của cô ta. CHợt nhớ tới chồng cũ và con trai mới sinh của anh ta, cô hơi thất thần.

Mạc Úy Thanh ngắt máy, nói: “Không cần buồn thay cho tôi. Dù mười tháng tôi mang thai, vắc bụng bầu đi ra ngoài, vẫn có đàn ông chưa vợ đối xử tốt với tôi”.

Tùng Dung ngạc nhiên: “Đàn ông chưa vợ nào? Cậu luật sư đó? Cô làm thêm? Làm thêm gì chứ? Hầu hạ tay Thượng Thuần phải không?”

Mạc Úy Thanh biếng nhác liếc nhìn Tùng Dung. “Đúng vậy. Nhưng thật không may, ngày mai Thượng Thuần hẹn dạo sĩ gì đó cùng ăn cơm, nói là chọn ngày lành tháng tốt để đưa trẻ ra đời, sau đó đặt một cái tên tốt lành?”

Tùng Dung “chặc chặc” hai tiếng. “Trên đời này luôn có những người phụ nữ ngốc nghếch, có thể phung phí tình cảm của người khác, đúng là may mắn”.

Tô Mạt trầm nghĩ, trên đời này luôn có những người phụ nữ ngốc nghếch, có thể tặng tình cảm cho người khác, để người khác phung phí, đúng là không chịu nổi. Cô bất giác lên tiếng, “Nếu có người đối xử thật lòng với cô, cô nên trân trọng”.

Mạc Úy Thanh cười. “Trân trọng gì chứ? Sao chị biết tôi nên trân trọng ai, rồi bỏ ai? Chị luôn tỏ vẻ biết rõ hơn tôi, chị đi guốc trong bụng những người đàn ông đó? Tôi không hiểu tại sao chị lại thích quan tâm đến tôi như vậy?”

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, Tùng Dung đã phì cười. “Đúng là học môn gây họa, nói chuyện đầy mùi thuốc súng. Thôi, ai bảo tình trạng của cô đặc biệt, lên xe buýt cũng có người nhường chỗ, chúng tôi không thể so đo với cô”.

Mạc Úy Thanh lập tức cự lại: “Chúng tôi là ai hả? Tùng Dung, thời gian tôi và chị quen biết nhau lâu hơn người khác nhiều.”

Tùng Dung hết nói nôm, chỉ nhìn cô ta, thờ dài.

Đúng lúc này Tô Mạt nhận được điện thoại. Tùng Dung nghe ra đối phương là người đàn ông trẻ tuổi. Đợi Tô Mạt cúp máy, chị ta liền chuyển chủ đề, nói đùa: “Tối hôm nay hai cô đều từ chối hẹn hò với đàn ông ngay trước mặt tôi. Các cô có ý khiêu khích tôi phải không?”

Tô Mạt đang bực Lộ Chính nên chẳng buồn giải thích. Cô ta cũng không muốn tiếp tục đối mặt với Mạc Úy Thanh nên viện cớ phải chăm sóc con nhỏ rồi về nhà.

Vài ngày trước, Lộ Chính gọi hai cuộc điện thoại nói bóng nói gió, ám chỉ cô nên cảm ơn anh ta.

Tô Mạt nằm trên giường, cầm điện thoại, ngẫm nghĩ một lúc. Cô cảm thấy ngó lơ Lộ Chính cũng không phải cách hay. Thứ nhất, do chuyện của Chung Thanh vẫn chưa giải quyết triệt để. Hơn nữa, Lộ Chính từng nửa đùa nửa thật nói với cô: “Chị có biết nữ lãnh đạo của chị hận nhất điều gì không?” anh ta nói nhỏ: “Bà ta hận nhất người bắt cả hai tay”.

Vì vậy dù ghét Lộ Chính nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tô Mạt vẫn gọi điện cho anh ta. Cô nói cô muốn mời anh ta tối mai đi ăn để tỏ lòng cảm ơn. Tô Mạt biết tối mai Vương Á Nam có buổi tụ họp trong nội thành nên tránh tuyến đường có địa điểm tụ tập, chọn nhà hàng theo phương hướng ngược lại.

Lộ Chính rất thông minh, vừa nghe qua lập tức hiểu ý: “Mấy hôm nay trong thành phố có cuộc biểu tình, nội thành và khu đại học tắc đường kinh khủng. Chúng ta đi đường Hoàn Bắc Đông Tam, gần bờ biển có mấy nhà hàng không tồi, đồ ngon, giá rẻ. Thấy chưa, tôi toàn nghĩ cho chị. Tiếp xúc lâu ngày chắc chị cũng biết, thật ra con người tôi cũng không tồi.”

Ngày hôm sau, hai người hẹn gặp ở nhà hàng. Lộ Chính nói: “Lần này chúng ta gặp nhau coi như bình thường, không xảy ra chuyện gì. Hy vọng lần sau cũng vậy, ngày càng tốt đẹp”.

Tô Mạt nghĩ, không có lần sau đâu.

Trong bữa ăn, hai người trò chuyện khá thoải mái. Chủ đề nhắc đến nhiều nhất là công việc hiện tại của Tô Mạt. Tất nhiên, họ không tránh khỏi nhắc đến Vương Á Nam. Tô Mạt hơi ngại ngùng, Lộ Chính ngược lại rất thoải mái. Anh ta thậm chí cho Tô Mạt biết sở thích của Vương Á Nam. Tuy nhiên anh ta không trực tiếp nhắc tên người mà dùng cụm từ “nữ lãnh đạo” thay thế.

Ăn cơm xong, Lộ Chính bảo mấy hôm nay rất bận, xe ô tô của anh ta giao cho đồng nghiệp đi làm nhiệm vụ, nhờ Tô Mạt tiễn anh ta một đoạn.

Hai người rời khỏi nhà hàng. Nhìn thấy xe của Tô Mạt, Lộ Chính nói: “Người ta đang chống hàng Nhật, cô lại lái xe của Nhật ra ngoài”.

Tô Mạt đáp: “Đây là xe của công ty. Chống Nhật không đến nỗi không cho người ta lái xe đấy chứ?”

Lộ Chính ngồi vào ô tô, “Bình thường, những hoạt động kiểu này rất khó được phê chuẩn. Bởi vì hệ tụ tập đông người là khó kiểm soát tâm trạng của quần chúng.”

Tuy ngoài trời u ám, có mưa nhỏ nhưng đang là mùa hè, buổi đêm đến muộn. Tô Mạt lái xe, nhìn thấy đoàn người biểu tình phía xa xa.

Lộ Chính nói: “Chị hãy quay đầu, đi vòng qua đường bờ biển để tránh phiền phức”.

Tô Mạt nghe theo, lái xe vòng qua bên đó. Ai ngờ con đường vốn vắng vẻ, yên tĩnh bây giờ cũng tắc nghẽn.

Mưa ngày càng nặng hạt, Lộ Chính thò đầu ra ngoài quan sát. “Chắc là đợt đèn đỏ, đèn đỏ hơi lâu...”

Anh ta còn chưa dứt lời, phía trước có người đạp xe đi ngược chiều. Nhìn thấy xe ô tô của Tô Mạt, người này dừng lại, nói: “Mau quay lại đi, đằng trước có người đập phá ô tô”.

Tô Mạt nửa tin nửa ngờ, cô hơi hoảng hốt, lập tức đánh tay lái nhưng xe bị chết máy.

Lộ Chính lên tiếng: “Chị xuống đi, để tôi lái. Tự nhiên bày về lái xe Nhật ra ngoài.”

Tô Mạt chau mày: “Ai bảo nên đi đường bờ biển? Cảnh sát đâu hết cả rồi, cũng không ra giữ gìn trật tự”.

Hai người trách móc lẫn nhau, xuống xe đổi vị trí. Tô Mạt còn chưa kịp mở cửa xe, đột nhiên một tiếng “rầm” lớn vang lên, đầu xe lồm xồm xuống. Cô giật mình ngẩng đầu, phát hiện xung quanh xuất hiện một đám người, có người cầm băng rôn, có người hét lớn tiếng, cũng có kẻ vung gậy hoặc đá chân, ai nấy đều hùng hùng hổ hổ.

+++

Tô Mạt chưa bao giờ gặp tình cảnh này, sắc mặt bỗng trắng bệch. Đến khi định thần, cô lập tức giơ tay định đoạt cây gậy sắt của đối phương.

Lộ Chính hét một câu với Tô Mạt nhưng cô không nghe rõ, chỉ biết anh ta muốn ngăn cô lại. Tô Mạt toát mồ hôi lạnh, quay sang van xin đám đông: “Đây không phải xe của tôi... không phải xe của tôi, đừng phá có được không... đừng phá...”

Lộ Chính chỉ Tô Mạt: “Mẹ kiếp, phụ nữ đúng là phiền phức, chị mau tránh ra!” Anh ta rút thẻ cảnh sát từ túi áo, đập lên nóc ô tô. “Đừng gây chuyện nữa, tôi là cảnh sát”.

Mấy người đàn ông quả nhiên dừng tay, quan sát anh ta từ trên xuống dưới. “Mày là cảnh sát? Cảnh sát còn ngồi ô tô của bọn Nhật Bản? Mày là Hán gian đúng không?”

Lộ Chính giơ thẻ cảnh sát, đảo mắt nhìn bốn phía: “Tôi đúng là cảnh sát, các vị đại hiệp anh hùng, các vị là đàn ông đừng bắt nạt phụ nữ, nhường đường có được không...”

Còn chưa nói hết câu, Lộ Chính đã bị ăn một gậy. Anh ta bị đánh đau, lập tức tung nắm đấm.

Bốn bề trở nên yên tĩnh trong giây lát, người bị đánh đột nhiên hét lớn: “Cảnh sát đánh người...”

Có người hét phụ họa: “Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh sinh viên biểu tình...”

Lộ Chính nhổ một bãi nước bọt: “Mẹ kiếp, các người mà là sinh viên à? Đám sinh viên giải tán từ lâu rồi. Các người chỉ là lũ du thủ du thực, thừa nước đục thả câu”. Anh ta túm tay người đó, bẻ quặt ra đằng sau rồi ấn vào cửa xe ô tô, bàn tay còn lại lấy công tay bên thắt lưng.

Lại có người hét lớn: “Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh sinh viên bị thương...”

Mấy người đàn ông ở bên cạnh lập tức nhào đến, vây quanh Lộ Chính, mặc sức đấm đá.

Từng giọt mưa lớn rơi xuống mặt Tô Mạt khiến tâm tình của cô trở nên mơ hồ, đầu óc choáng váng. Cô muốn xông lên ngăn cản nhưng bị đám đông xô sang một bên. Cô lại định chen vào thì Lộ Chính hét lên: “Chuyện này không liên quan đến phụ nữ, chị mau đi đi!” Ban đầu anh ta còn lải nhải chửi mắng sau âm thanh lặng dần.

Lúc này trời đã tối hẳn, người đi đường xúm lại theo dõi. Trong tay Tô Mạt không có điện thoại, cô chỉ còn cách nhờ người xung quanh báo cảnh sát. Một người nói, báo cảnh sát cũng vô dụng, cảnh sát bị bọn họ đánh ra nông nổi này. Có người nói, chẳng ai dám can thiệp, sợ rước họa vào thân. Tô Mạt chảy nước mắt, bất chấp tất cả chạy đi báo vệ Lộ Chính. Một người đàn ông trung niên vội ngăn cô lại: “Cô gái, cô đừng kích động quá, tôi đã giúp cô báo cảnh sát rồi. Bây giờ cô mau ra đường bắt xe, đưa bạn cô đến bệnh viện”.

Toàn thân run rẩy, Tô Mạt lao đảo chạy ra giữa đường cái. Con đường vốn không rộng, lại tắc nghẽn, chỉ còn lại một lối nhỏ để xe cộ đi qua.

Không ai chịu dừng lại. Bọn họ chỉ mong nhanh chóng vượt qua đoạn đường trơn ướt và hỗn loạn này.

Tô Mạt quay đầu, lờ mờ nhìn thấy Lộ Chính mặt đầy máu, nằm cuộn người trên mặt đất. cô không còn chút sức lực, ngồi xồm xuống, nấc nghẹn.

Một chiếc ô tô phanh gấp ở trước mặt Tô Mạt, đèn pha sáng chói mắt. Tô Mạt vội vàng đứng dậy, thất thểu chạy về phía chiếc xe.

Cửa kính xe hạ xuống, để lộ gương mặt của Vương Cự An. Anh ta hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi...” Tô Mạt ngẩn ngơ, trong lòng thất vọng, cất giọng nghẹn ngào: “Bạn tôi bị đánh đến bị thương, cần được đưa đến bệnh viện cấp cứu”.

Vương Cự An đưa mắt về phía đám đông. “Cô tìm nhầm người rồi, cô nên tìm cảnh sát.”

Tô Mạt không nói một lời, lập tức quay người bỏ đi. Lúc này, đám người đó kéo Lộ Chính sang một bên, tiếp tục đập phá ô tô. Tô Mạt đỡ Lộ Chính dậy, để anh ta dựa vào đùi mình. Đầu anh ta bị thương, máu không ngừng chảy. Một cô gái trẻ ở bên đường lặng lẽ đưa mấy tờ giấy ăn cho Tô Mạt. Cô ấn vào vết thương của Lộ Chính để cầm máu, chẳng bao lâu tờ giấy đã ướt đầm máu.

Đám người đó giống trống khua chiêng vung gậy vào xe ô tô. Một tên suất nữa đánh trúng người Lộ Chính, Tô Mạt vừa sợ vừa tức giận, liền dùng hết sức túm cây gậy trong tay người đó, hất sang một bên. Đối phương quay đầu, trừng mắt với cô. Tô Mạt nghiêm giọng: “Nhìn cho kĩ vào, anh có mắt không đấy?”

Đối phương quay hẳn người, cất cao giọng: “Cô có mắt không hả? Không thấy người ta đang đập xe của bọn Nhật Bản sao?” Anh ta giờ nắm đấm nhưng bị hất sang một bên.

Không biết Vương Cự An xuất hiện từ lúc nào, kéo Lộ Chính đứng dậy. “Đi thôi!”

Đối phương được đà đứng chắn trước mặt anh ta, không chịu nhường đường. Người đứng đầu nhóm đập phá ô tô đi đến, đặt tay lên vai Vương Cự An. “Vị này cũng là cảnh sát giả mạo?”

Vương Cự An hất tay hẳn ra.

Bên cạnh có người nói: “Nhìn xe ô tô của thằng này này. Con nhà giàu phải không? Lái xe sang như vậy cơ mà”.

Một người khác phụ họa: “Chắc là con nhà giàu. Xe này mua bằng tiền tham ô của ông già này đúng không? Mấy từng đua xe, từng đâm chết người rồi báo người khác chịu tội thay đúng không?”

Ai đó hét lớn: “Đập vỡ xe của quan tham ô đi!”

Đám đông lập tức phụ họa nhưng tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không người nào dám nhúc nhích.

Người đứng đầu cảm thấy mất thể diện, hất đi đến bên xe ô tô của Vương Cự An, làm bộ làm tịch đá hai phát.

Vương Cự An buông Lộ Chính ra, túm cổ áo người đó. Đối phương định cho anh ta một bạt tai, anh ta liền tung nắm đấm. Liếc thấy người bên đường giờ điện thoại chụp ảnh, anh ta liền thu tay về, nói: “Tôi biết các anh muốn gì. Đập xe của tôi, các anh sẽ chẳng được gì, sao phải làm chuyện vừa hại người vừa không có lợi cho bản thân?”

“Đừng nhiều lời với thằng đó, trong đời tôi chưa bao giờ đập phá xe đất tiền như vậy...” Đám đông hưng phấn lao nhao, về mặt tỏ ra nóng lòng muốn thử nhưng không dám mạnh động.

Vương Cự An cúi đầu, châm điếu thuốc, thông thả đi về phía xe ô tô của mình.

Tô Mạt không hiểu ý anh ta. Khi anh ta rút lui, nước mắt cô lại trào ra.

Vương Cự An mở cửa xe, cúi người, lấy thứ gì đó. Anh ta giờ cao thứ đó, màu hồng của đồng tiền đặc biệt nổi bật trong đêm tối. Anh ta cầm xấp tiền, đi về bên này, sau đó rút vài tờ, tung lên không trung.

Mấy tờ tiền từ từ rơi xuống, đám đông tròn mắt, há miệng.

Vài người lấy lại bình tĩnh, cúi xuống nhặt tiền rồi mừng rỡ hoan hô. Những người không nhặt được thở dài tiếc nuối. Vương Cự An lại tung xấp tiền lên cao. Những tờ tiền bay nhảy lên, rơi tay với những đồng tiền như trẻ con, tạo thành đám đông hỗn loạn trong chốc lát.

Vương Cự An đỡ Lộ Chính, nói với Tô Mạt: “Còn đứng đó làm gì, mau đi thôi!”

Ba người đến bên xe ô tô, chợt nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu từ phía xa xa. Vương Cự An dừng lại: “Đưa cậu ta lên xe cứu thương, đừng làm bẩn xe của tôi”.

Tiếng còi xe cấp cứu quả nhiên mỗi lúc một gần. Xe cấp cứu đến nơi, nhân viên y tế xách cáng xuống xe, hoàn toàn sững sờ khi bắt gặp cảnh tượng trước mắt.

Tô Mạt đưa Lộ Chính lên xe cấp cứu. Cô định đi theo nhưng bị ngăn lại. Nhân viên y tế chỉ đám đông đang điên cuồng tranh cướp tiền. “Người bị thương nhiều hơn dự kiến, xe không còn chỗ, đề nghị người nhà tự lo phương tiện đến bệnh viện”.

Tô Mạt lại quay về chỗ cũ.

“Xe của cô còn đi được không?” Vương Cự An hỏi.

Toàn thân Tô Mạt ướt sũng. Tiết trời không lạnh nhưng cô không thể kiềm chế cơn run rẩy. “Không phải ô tô của tôi, là xe của công ty”.

“Thôi đi, sau này cô từ bỏ bồi thường là được”.

Tô Mạt lập tức ngẩng đầu. “Bồi thường bao nhiêu? Công ty bảo hiểm sẽ thanh toán một phần, đúng không?”

Vương Cự An nhìn cô, sắc mặt không chút biểu cảm.

Tô Mạt tiếp tục đi về phía trước, Vương Cự An kéo tay cô. “Cô còn qua bên đó làm gì? Xe bị đập phá thế kia, không dùng được nữa rồi”.

“Túi xách và điện thoại của tôi vẫn ở trong xe”.

Vương Cự An trừng mắt với Tô Mạt. Anh ta sai bước dài đi tới, lấy đồ trong xe ô tô, nhét vào tay cô. Thấy Tô Mạt không rời khỏi xe cấp cứu, anh ta bất giác lên tiếng. “Đừng nhìn nữa, cậu ta không chết được đâu”. Nói rồi, anh ta im lặng, như dự tính điều gì đó, cũng như có chút do dự. Cuối cùng, anh ta mở cửa xe, đẩy Tô Mạt vào trong.

Tô Mạt giờ tay lau mặt, ngồi bất động, thần sắc hoảng hốt, không biết cô đang nghĩ gì.

Vương Cự An liếc nhìn cô rồi lái xe rời khỏi nơi đó. Không bao lâu sau, ô tô dừng lại. Tô Mạt bị dẫn vào một ngôi nhà. Khi cửa ra vào khép chặt, đèn ở phòng khách bật sáng, căn phòng xa lạ đập vào mắt, Tô Mạt mới định thần. “Đây là đâu vậy?”

“Tôi sống ở đây”.

Tô Mạt ngây ra, lập tức quay người, đi ra cửa. Cô vừa chạm vào tay nắm cửa, Vương Cự An đã đặt tay lên tay cô, cúi đầu, ghé sát tai cô, hỏi nhỏ: “Giữa ngày hè nóng nực mà sao tay em lạnh thế?”

Tô Mạt quay người, mới phát hiện đối phương đang ở rất gần.

Vương Cự An không nhường bước. Bắt gặp bộ dạng đáng thương với mái tóc dài ướt rượt, gương mặt trắng ngần, trên mặt vẫn còn vết nước mắt, đôi mắt vô vọng nhìn anh đầy cảnh giác. Vương Cự An liền cảm thấy trong người ngứa ngáy. Anh ta hỏi: “Em còn run kia kìa. Em bị nhiễm lạnh hay sợ hãi?”

Tô Mạt im lặng.

Vương Cự An đặt tay lên vai cô. “Bây giờ không sao rồi”.

Tô Mạt ngã người về phía sau nhưng không thể né tránh. Cô nói nhỏ. “Tôi rất mệt, tôi... tôi...” Cảm nhận bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng trượt xuống sống lưng mình, dừng lại ở thắt lưng nắn bóp, cô càng thấy người như không còn chút sức lực. Cô chống hai tay trước vòm ngực anh ta, muốn đẩy ra nhưng chẳng còn sức.

Vương Cự An cúi đầu nhìn Tô Mạt. “Em và thằng cảnh sát đó có quan hệ gì?”

Tô Mạt né tránh ánh mắt của anh ta. “Chẳng có quan hệ gì cả”.

“Không quan hệ gì mà em còn bảo vệ thằng đó?”

“Cậu ấy từng giúp tôi”.

“Vậy tôi có từng giúp em không?”

Tô Mạt ngoảnh mặt đi chỗ khác, hai người lặng thinh.

Vương Cự An dùng sức kéo Tô Mạt vào lòng, thăm thi bên tai cô: “Tôi hỏi em, tôi có giúp em bao giờ không? Em trọng tình trọng nghĩa như vậy, cũng nên báo đáp tôi mới phải”.

Trong một khoảnh khắc, Tô Mạt chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, giống như người bị rút hết xương nên không thể chống đỡ. Đầu óc trống rỗng, cô nhất thời không biết làm thế nào. Trong đầu cô đột nhiên vụt qua ý nghĩa: người đàn ông này có hứng thú với mình.

Tô Mạt còn đang do dự, Vương Cự An liền đẩy cô tựa vào cánh cửa. Anh ta hôn lên tóc mai, mặt và cổ cô rồi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của cô, sau đó ngón tay anh ta mon trôn trên làn da trần của cô, không ngừng thăm dò.

Tô Mạt ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh ta, cô không cảm thấy chán ghét, ngược lại khá thích. Mùi thuốc lá pha trộn với mùi cơ thể của người đàn ông khỏe mạnh, đánh thức chút cuồng nhiệt, kích động, thăng thần và bá đạo, đánh thức cảm giác của cô. Trong lòng Tô Mạt càng hỗn loạn. Dần dần, cô không thể khống chế bản thân, thốt ra tiếng rên khe khẽ. Cuối cùng, cô bị người đàn ông bế vào một căn phòng khác. Anh ta đặt cô xuống giường.

Người đàn ông nhanh chóng cởi áo rồi đè xuống người Tô Mạt. Anh ta thuận tay lấy bao cao su từ ngăn kéo ở bên cạnh.

Đầu óc Tô Mạt giống như nhét một mớ hỗn độn. Cô như rơi vào màn sương mù dày đặc, tăm tối nhưng cũng đầy kích thích. Cô nhắm mắt, thờ dốt, tiếng nói từ nội tâm không ngừng kêu gào: “Điện rồi, tất cả đều điện rồi”.

2.

Đối với Tô Mạt, chuyện ân ái từng là một loại nghi thức. Cô luôn tỏ thái độ thành kính và dè dặt, không dám quá phóng túng, coi sự thỏa mãn của đối phương là niềm vui của mình.

Bây giờ hoa chẳng phải hoa, sương chẳng phải sương, sự dễ phòng tan biến, dục vọng trào dâng. Tô Mạt chờ mong nhưng cũng sợ cơ thể trở nên khô cạn, rạn nứt. Nỗi nhạy cảm trống trải, nhức nhối từng cơn, nhịp tim của cô dần tăng.

Nhưng người đàn ông tỏ ra nhẫn nại hơn Tô Mạt. Anh ta đỡ thắt lưng cô, thường thức bầu ngực của cô. Thỉnh thoảng anh ta ngẩng đầu, quan sát nét mặt của Tô Mạt.

Tô Mạt hơi hé mắt, không dám nhìn anh ta. Cô lặng lẽ thò tay xuống dưới, bộ phận đó đã cương cứng.

Vương Cự An lập tức túm tay Tô Mạt, đặt bên cạnh gối. Anh ta vuốt ve trán cô, gạt sợi tóc lòa xòa. Sau đó, anh ta từ từ tiến vào rồi đột nhiên dùng sức đâm mạnh.

Tô Mạt cong người, “um” một tiếng.

Thủy triều cuốn trôi mọi thứ. Vật cứng của anh ở trong cơ thể cô bất động, còn cô không ngừng run rẩy. Tô Mạt cảm thấy có một sức lực vô tận từ đáy sâu trong người cô đang bốc cháy, không thể khống chế. Mặc dù từ đầu đến cuối cô bất động nhưng thực tế vẫn một cơn.

Vương Cự An hưởng thụ cảm giác này. Anh ta không kìm được, nhắc miệng người phụ nữ đã mướt mát mồ hôi hướng về phía mình. Tô Mạt muốn giãy giụa nhưng không còn chút sức lực. Cô chỉ còn cách đặt đầu lên vai anh ta, nức nở từng cơn: “Đừng... A, tôi không chịu nổi nữa”.

“Vừa mới bắt đầu mà đã tới rồi, em chẳng có tiền đồ gì cả”. Vương Cự An thờ dốt rồi đột nhiên cúi đầu hôn chụt lên má cô.

Tô Mạt cảm thấy bất ngờ. Cô ngây người nhưng vẫn nhắm mắt, ngoảnh mặt sang một bên.

Vương Cự An cất giọng trầm khàn: “Mở mắt ra”.

Tô Mạt không nghe. Anh ta không chịu bỏ cuộc.

Vật cứng lại tấn công trong thân thể cô. Tô Mạt bị giầy vò, nên hết cách, đành hé mắt nhìn.

Cửa kính của tủ quần áo ở bên cạnh phản chiếu hình ảnh đôi uyên ương thân mật. Tô Mạt lại quay đầu, vùi vào cổ Vương Cự An, lên tiếng van nài: “Anh mau tắt đèn đi!”

Vương Cự An không đáp, mải mê hôn lên cơ thể cô. “Sao em trắng thế? Trắng thêm tí nữa thì giống nước vôi quét tường”. Anh ta lại giơ tay bóp bầu ngực cô. “Trắng đến mức khiến tôi hoa mắt”.

Tô Mạt vừa hối hận vừa đau xót vừa không đành lòng. Cô cất giọng run run: “Mau tắt đèn đi!”

“Không được!”

Cô đột nhiên nhớ ra điều gì, giờ tay đẩy người anh ta. “Con trai anh ở nhà”.

“Nó không ở đây”. Vương Cự An túm cổ tay cô, nửa cười nửa không nhìn cô. “Quanh đây không có người, em có thể kêu to như lần trước”.

Tô Mạt liền tỉnh táo trở lại, mặt nóng bừng, không khác gì lửa đốt. Cô bất động một lúc rồi hạ quyết tâm, lấy hết sức đẩy người Vương Cự An ra.

Vương Cự An đòi nào chịu buông ta. Nhân lúc cô quay lưng về phía mình, anh ta đột nhiên giữ chặt eo cô, áp vào người cô.

“Đây là gì vậy?” Anh ta véo hình xăm ở giữa eo và hông Tô Mạt. “Em về thứ này là muốn cho ai xem?” Anh ta lại nhấn người, hơi thở gấp gáp. “Muốn cho ai xem hả?”

Tô Mạt cảm thấy hơi đau, vội kéo tay anh ta. “Không phải...”

Vương Cự An giữ thất lưng cô. “Con người em trông có vẻ thật thà...” Thấy cô không có phản ứng, anh ta lại ghé sát tai cô, hỏi nhỏ: “Có phải muốn bị ‘xử lý’ không?”

Tô Mạt nhể nhại mồ hôi, nằm sấp trên giường, không lên tiếng.

Vương Cự An chuyển động thân dưới: “Có phải em muốn bị ‘xử lý’ không?”

Trái tim đập dữ dội, Tô Mạt thở không ra hơi. Cô bất giác duỗi thẳng người, miệng không ngừng rên rỉ, toàn thân mềm nhũn. Nhưng người ở đằng sau vẫn không buông tha, anh ta kéo cánh tay cô lên cao, ép cô ngẩng cao đầu khiến trọng tâm thân thể dồn lên người anh ta. Cổ họng cô khô rát, kêu không thành tiếng. Anh cũng găm một tiếng, thân dưới không ngừng ra vào. Cuối cùng anh ta đâm mạnh, đưa cả hai lên đỉnh.

Một lúc sau, Vương Cự An buông người Tô Mạt. Anh ta nằm thẳng, nghỉ ngơi rồi xuống giường, đi vào nhà tắm.

Tô Mạt cảm thấy hơi lạnh, liền kéo chăn đắp. Một góc nào đó ở gian ngoài vang lên tiếng tích tắc đều đặn. Cô mở to mắt hồi lâu, đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng quần chân vào người rồi chạy ra ngoài, lục tìm điện thoại di động trong túi xách ở dưới đất. Trên màn hình hiển thị bốn, năm cuộc gọi nhớ. Tô Mạt cố gắng khôi phục tâm trạng bình tĩnh rồi mới bấm điện thoại.

Người nhà hỏi sao tối muộn vẫn chưa về, gọi điện thoại không nghe máy? Tô Mạt vội nói bên ngoài có cuộc biểu tình, đâu đâu cũng tắc đường, sóng điện thoại cũng chập chờn. Cô hỏi Thanh Tuyền đã ngủ chưa, bà Tô nói con bé đợi cả buổi tối, hỏi mẹ đi đâu, cuối cùng không mở mắt mới đi ngủ.

Tô Mạt tắt điện thoại, thần thờ một lúc mới quay lại phòng ngủ vừa rồi. Quần áo vứt bừa bãi dưới sàn nhà, cô nhặt từng cái, áo sơ mi và váy đều có vết máu. Đầu óc cô vẫn phản ứng chậm chạp, cô ngồi xôm, ngăn người nhìn váy áo.

Vương Cự An khoác áo choàng tắm đi ra ngoài. Anh ta liếc nhìn Tô Mạt. “Quần áo bẩn như vậy rồi, bỏ đi cho xong”.

Tô Mạt không rời mắt khỏi đồng váy áo trên tay. “Cho tôi mượn nhà tắm, để tôi giặt quần áo”.

Vương Cự An cầm điện thoại trên tủ đầu giường, bấm số, gọi đi, dặn dò người ở đầu kia: “Ngủ chưa? Kêu người đưa một bộ quần áo nữ tới đây, Cỡ bao nhiêu?” Anh nhướng mày quan sát Tô Mạt. “Chiều cao 1m67 gì đó, nặng khoảng năm mươi kilogram, ba vòng...”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn anh ta, sắc mặt không vui.

Vương Cự An cười cười, cúp máy, vừa cầm khăn tắm lau tóc vừa hỏi: “Em bao lâu không làm rồi?”

Tô Mạt ngẩn người, cô định giả bộ là người từng trải nhưng chưa lên tiếng đã đỏ mặt. “Một... thời gian rồi”

Vương Cự An tiến lại gần, như cười như không nhìn cô. “ Bao lâu?”

Khi cô ra ngoài, trên chiếc tủ ở đầu giường đặt một bộ quần áo, Vương Cự An đã mặc đồ chỉnh tề. Tô Mạt cũng không từ chối, thay bộ quần áo mới. Cô liếc nhìn qua gương thấy bộ đồ rất vừa vặn. Đột nhiên nhớ ra một chuyện, Tô Mạt lấy thẻ tín dụng trong túi xách, đặt xuống mặt tủ. Vương Cự An tỏ ra không bận tâm. “Em cứ cầm lấy đi!”

Tô Mạt không trả lời, thu dọn quần áo bẩn, xách túi giấy đi ra ngoài. Vương Cự An lại lên tiếng: “Muộn như vậy rồi, em về kiểu gì?” Anh ta cầm chìa khóa, đi theo Tô Mạt. Ra khỏi nhà, lần đầu tiên trong đời anh ta mở cửa xe ô tô cho cô. Tô Mạt báo địa chỉ, hai người im lặng suốt dọc đường đi. Cho đến lúc sắp xuống xe, Vương Cự An mới lên tiếng: “Em kiểm tra thật”.

Tô Mạt định thần, “ừ” một tiếng. Thấy Vương Cự An đưa mắt quan sát khu chung cư, cô không kìm được, bổ sung một câu: “Nơi này do Tùng Dung giới thiệu. Nhà của chị ấy rất gần nhà tôi... ở cùng tầng”.

Vương Cự An không lên tiếng. Tô Mạt xuống xe, vừa đi vài bước liền nghe thấy tiếng máy nổ ở sau lưng, mỗi lúc một xa. Cô bất giác thở phào nhẹ nhõm, đi nhanh vào tòa nhà.

Về đến nhà, bà Tô vẫn chưa ngủ, đang ở phòng khách xem ti vi. Bà liếc nhìn con gái, hỏi: “Con mới mua quần áo đấy à?”

Tô Mạt giải thích, quần áo để sẵn ở công ty, bộ mặc buổi sáng bị dây mực nên mới thay bộ này.

Bà Tô không hỏi nhiều, giục con gái đi nghỉ sớm.

Tô Mạt vốn có kế hoạch đưa cả nhà ngồi tàu du lịch đi chơi trên biển mấy ngày. Vé tàu đã đặt trước nhưng vì xảy ra vụ xe ô tô bị đập phá, cô đành tiễn bố mẹ và con gái lên tàu, còn mình về công ty trả phép. Không ngờ Tô Mạt vừa đến cửa công ty, một đồng nghiệp gọi điện, nói cô mau quay về đi. Kỹ sư Vương đang nổi giận ở phòng làm việc, bảo cô mau đến công ty. Tô Mạt không rõ nguyên do, hơi chột dạ. Cô vội cúp điện thoại rồi lên tầng trên.

Mấy hôm nay Vương Á Nam luôn tỏ ra bức bối, nhìn gì cũng không vừa mắt. Lúc này, bà đang đập bàn, trách mắng nhân viên: “ Bao nhiêu người mà đến lịch trình cũng sắp xếp không xong. Đường cao tốc tắc nghẽn, nhờ cả chuyến bay, để khách hàng ở bên kia mắt công chờ đợi. Các cô có biết làm việc không đấy? Nếu Tiểu Tô ở đây, thế nào cô ta cũng sắp xếp vài kế hoạch để mọi người tham khảo. Rốt cuộc các cô không chịu động não khi làm việc hay là chỉ làm qua loa...” Bà lại nhấn mạnh: “Cô trợ lý Tô Kìa nữa, có phải chơi đã quá nên không muốn đi làm không?”

Bên cạnh có người giải thích: “Trợ lý Tô đang nghỉ phép năm, chắc chị ấy không đến đâu ạ”.

Vương Á Nam cất cao giọng: “Cô hãy hỏi thẳng cô ta xem cô ta còn muốn làm việc nữa không...”

Đúng lúc Tô Mạt đẩy cửa đi vào. Nghe câu cuối, mặt cô tái nhợt.

Nhìn thấy cô, Vương Á Nam cười cười: “Tôi không cho người đi mời, chắc cô không muốn quay về công ty làm việc? Người nhà cô đến đây chưa? Khỏe cả chứ?”

Tô Mạt vội đáp cả nhà vẫn khỏe. Cô định thần rồi mới kể chuyện bị phá hỏng ô tô.

Vương Á Nam giật mình. “Người không sao đấy chứ? Thảo nào sắc mặt cô tệ như vậy”.

Tô Mạt nói: “Người lớn không sao, chỉ là trẻ con sợ chết khiếp. Con bé nhà tôi chơi ở công viên hải dương rất vui vẻ, không ngờ trên đường về gặp chuyện đó, nó khóc cả buổi tối”.

Vương Á Nam đột nhiên hỏi: “Đến công viên hải dương đi đường Tam Hoàn, sao cô lại chạy tới đường bờ biển?”

Tô Mạt thật thà trả lời: “Lúc đó đường Tam Hoàn có đoàn biểu tình, tôi sợ xảy ra chuyện nên mới đi vòng. Ai ngờ vẫn gặp phải sự cố”.

“Tôi qua cô về lúc mấy giờ?”

Tô Mạt nói thời gian sớm hơn: “Hơn bảy giờ ạ”.

Vương Á Nam đáp: “Trùng hợp thật đấy”.

Tô Mạt không hiểu. “Kỹ sư Vương, trùng hợp gì cơ?”

Vương Á Nam nhìn cô. “Không có gì, còn hai ngày nữa là có kết quả đấu thầu. Tại cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ vào chiều ngày kia, cô nghĩ tôi nên nói gì với bọn họ?”

Tô Mạt thẳng thắn cho biết: “Về vụ đấu thầu, tôi và đồng nghiệp ở phòng Kỹ thuật đều cảm thấy chúng ta nắm chắc phần thắng. Về phương diện kỹ thuật, xin Chủ tịch hãy yên tâm”.

Vương Á Nam mỉm cười, dặn dò vài việc rồi bảo cô ra ngoài. Tô Mạt tới phòng trà nước, rót cốc cà phê để lấy lại tinh thần. Lúc đi ngang qua văn phòng tổng giám đốc, cô định rào bước nhanh hơn nhưng vẫn vô thức đưa mắt nhìn. Cánh cửa ở đó khép chặt, phòng ngoài cũng không có người. Đến khi định thần, cô hơi ảo não, lập tức quay về chỗ ngồi.

+++

Bận rộn đến buổi chiều, Tô Mạt nhận được điện thoại của Tùng Dung. Cô giật mình, thầm nghĩ, tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa. Nếu Tùng Dung biết chuyện cô bị phá xe, chạy sang nhà hỏi chuyện bố mẹ thì cô sẽ bị lộ. Tuy nhiên, Tùng Dung chỉ nói buổi tối phải tiếp khách, nhờ Tô Mạt đi đón con trai tan học.

Nghe vậy Tô Mạt mới yên tâm.

Tùng Dung chợt nghĩ ra điều gì đó, hỏi: “Không biết Mạc Úy Thanh hôm qua xem bói cho con cô ta thế nào? Cô ta có liên lạc với cô không?”

Tô Mạt đã sớm quên chuyện này. “Không liên lạc”.

Tùng Dung lại hỏi: “Cô có cảm thấy chuyện này kỳ lạ không?”

Tô Mạt trả lời: “Tôi không cảm thấy thế”.

Tùng Dung hỏi tiếp: “Cô thử nghĩ xem, lần đầu cô ta sinh con, Thượng Thuần đâu có coi trọng như vậy. Lần này vẫn còn chưa biết là con trai hay con gái, anh ta đã mời người về coi bói. Lẽ nào anh ta nghĩ thông suốt, định rút Mạc Úy Thanh về nhà? Nếu đúng là vậy, cũng chẳng trách cô ta lên mặt”.

Tô Mạt làm gì có tâm trạng tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, cô chỉ cười: “Nếu chị không yên tâm thì gọi điện hỏi thăm đi”.

Tùng Dung không nói gì nhưng trước khi hết giờ làm vẫn gọi điện cho Mạc Úy Thanh.

Mạc Úy Thanh không có thời gian nói chuyện nhiều. Cô ta đang bận thay đồ. Hôm qua toàn thành phố tắc đường, cao nhân không tiện ra ngoài nên hẹn gặp hôm nay.

Mạc Úy Thanh vừa buông điện thoại vừa bôi son dưỡng môi, ngắm nghía kĩ trong gương rồi lại liếc người đàn ông ở đằng sau.

Thượng Thuần đứng gần cửa ra vào nhìn đồng hồ. Mặt hắn đối diện với cửa sổ nên không nhìn rõ thần sắc, bóng lưng hắn lộ vẻ chán chường.

Từ trước đến nay, Mạc Úy Thanh không thích những hoạt động xã giao kiểu này. Gần đây sự nghiệp của Thượng Thuần không thuận lợi nên hắn luôn bức dọc, khó chịu, tốt nhất là thuận theo ý hắn. Nghĩ đến đây, Mạc Úy Thanh mỉm cười. Cô ta vuốt mái tóc dài rồi mới đi về phía Thượng Thuần.

Thượng Thuần ôm eo Mạc Úy Thanh, hôn ngẫu nhiên môi cô. “Em xinh quá. Đừng nói là cao nhân, chị e hòa thượng, đạo sĩ cũng rung động ấy chứ!”

Mạc Úy Thanh vỗ nhẹ tay hắn. “Anh nhẹ một chút, đừng làm con bị thương. Đó là cao nhân gì vậy? Không biết chừng người ta thấy anh có nhiều tiền nên bày trò lừa đảo”.

Thượng Thuần véo mũi cô ta. “Câu này không được nói bừa bãi. Bao nhiêu người muốn gặp ông ta, ông ta còn chẳng thèm tiếp. Giới làm ăn buôn bán ở Nam Chiêm không ai không biết ông ta. Ông ta đúng là có chút bản lĩnh. Nếu em không tin, sẽ không lĩnh nghiệp, xem không chuẩn sẽ ảnh hưởng không tốt đến con của chúng ta”.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Thuần, Mạc Úy Thanh lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Hai người lên ô tô, Thượng Thuần lại nói đến chuyện nhất nhị tam phòng (lqđ) của gia tộc lớn.

(lqđ) Nhất nhị tam phòng tức bên vợ cả, vợ hai, vợ ba.

Về việc tranh chấp trong gia tộc, trước đây Thượng Thuần không nói, Mạc Úy Thanh cũng chẳng bao giờ chủ động tìm hiểu. Sống với nhau lâu ngày, Thượng Thuần ngày càng ít kiêng dè cô ta, thỉnh thoảng còn than phiền với cô ta, nói nhất phòng làm chính trị, nhị phòng và tam phòng của hắn chỉ có thể nương tựa vào người ta làm kinh doanh, nhiều việc không có quyền quyết định, rất âm ỉ, rất không thoải mái. Ngoài ra, nhị phòng và tam phòng còn tranh giành, xâu xé lẫn nhau khiến hắn cảm thấy buồn phiền.

Khi Thượng Thuần và Mạc Úy Thanh đến phòng VIP của khách sạn, bên trong đã đông người chờ đợi. Vẫn bao gồm cả nam lẫn nữ như thường lệ, đều là những gương mặt nửa quen nửa lạ.

Thượng Thuần không cần giới thiệu thân phận của Mạc Úy Thanh, mọi người đều biết cả. Hắn đưa cô ta đi gặp một người đàn ông tầm năm mươi tuổi mà hắn gọi là “cậu hai”. Mạc Úy Thanh hết sức kinh ngạc, bắt gặp hạ giọng hỏi nhỏ: “Hôm nay anh làm sao thế?”

Thượng Thuần cười, ghé sát tai cô: “Gặp phụ huynh chứ còn sao nữa? Em phải thể hiện cho tốt vào. Nếu em thể hiện tốt, tôi sẽ cho em danh phận”.

Không đợi Mạc Úy Thanh lên tiếng, đám đông tươi cười trêu chọc. “Hai vợ chồng tình cảm quá đấy! Trước mặt bậc trưởng bối còn cắn tai nhau”.

Mạc Úy Thanh đỏ mặt ngồi xuống, uống hai cốc trà. Vị cao nhân đến muộn. Mạc Úy Thanh quan sát người đó, thấy ông ta có gương mặt đứng đắn, ánh mắt hòa nhã, ăn nói không tầm thường. Lúc này cô ta mới yên lòng.

Trên bàn bày toàn món ăn thanh đạm, cả đám người dùng trà thay rượu. Vị cao nhân gieo quẻ xem cho mọi người. Đến lượt Thượng Thuần, ông ta cười, nói: “Anh sinh ra đã có cốt kỳ lân, hồ phong hoán vũ. Người khác bốn ba vất vả, còn anh ngâm thìa vàng ra đời, có số giàu sang.” Ông ta lại kể ra một số cảnh ngộ trong hơn ba mươi năm cuộc đời của Thượng Thuần, mười phần đúng tám, chín phần. Thượng Thuần liên tục gật đầu, Mạc Úy Thanh cũng thầm tán phục vị cao nhân.

Ông ta lại nói: “Hai năm sau, sự nghiệp của anh không mấy thuận lợi, thường gặp trắc trở, tranh chấp cũng nhiều, đến mức phải lao tâm lao lực...” Vị cao nhân im bất, đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh Thượng Thuần, sờ đầu hắn. Sau đó, ông ta quay về chỗ ngồi, sắc mặt nặng nề.

Thượng Thuần do dự vài giây, lên tiếng nói: “Đại sư, đại sư có điều gì không tiện nói đúng không? Người ở đây đều là người nhà...”

Vị cao nhân lắc đầu. “Đây là thiên cơ, bây giờ người đông không tiện tiết lộ”.

Thượng Thuần ngẫm nghĩ, lại lên tiếng: “Đại sư, vợ tôi đang mang thai, năm tới sinh nở. Mời đại sư coi thử, đứa bé là con trai hay con gái? Ngoài ra, tôi cũng muốn đặt cái tên tốt để giải xui”.

Vị cao nhân nhìn chăm chăm Mạc Úy Thanh một lúc rồi bảo cô ta đặt tay lên bàn.

Mạc Úy Thanh bị chiếu tướng đến mức không thoải mái. Cô ta né tránh ánh mắt của cao nhân, ngoảnh đầu nhìn Thượng Thuần hất cằm ra hiệu, cô ta mới để tay lên bàn.

Mạc Úy Thanh bị chiếu tướng đến mức không thoải mái. Cô ta né tránh ánh mắt của cao nhân, ngoảnh đầu nhìn Thượng Thuần. Đợi Thượng Thuần hát cầm ra hiệu, cô ta mới để tay lên bàn.

Người đó nắm hai tay Mạc Úy Thanh, sờ tay cô tay lên từng đầu ngón tay. Ông ta muốn nói điều gì đó nhưng không lên tiếng.

Thượng Thuần sốt ruột, lên tiếng hỏi: ‘Rốt cuộc là thế nào? Tốt xấu gì đại sư cũng nói một câu đi chứ!’

Lúc này vị cao nhân mới lên tiếng: ‘Phu nhân bề ngoài xinh đẹp, tư chất thông minh, là nhân vật không tầm thường, tuy nhiên... xuất thân của thu phân nếu so với quý nhân như anh, khác nhau một trời một vực...’

Mọi người ở xung quanh nghén cổ lắng nghe, Thượng Thuần đặt ly trà xuống bàn, cắt ngang lời: ‘Đại sư hãy nói trọng điểm, tôi muốn hỏi về đứa con’.

Vị cao nhân từ tốn chỉ ra sau tấm bình phong: ‘Có thể ra kia nói chuyện’.

Thượng Thuần gật đầu, Mạc Úy Thanh cũng đứng dậy. Ba người đi ra đằng sau.

Bấy giờ cao nhân mới lên tiếng: ‘Tôi có sao nói vậy, dù hai vị trách tôi, tôi cũng xin nói thật. Đứa bé này là mấu chốt của mọi vấn đề, bố con tương khắc, ảnh hưởng đến sự nghiệp của bố...’ Ông ta thở dài. ‘Đúng là không thỏa đáng, đặc biệt không tốt cho việc làm ăn, nếu không hao tổn tiền của thì cũng vào vòng lao lý’.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, sắc mặt Thượng Thuần trở nên rất khó coi. Một lúc lâu sau hắn mới hỏi: ‘Liệu có cách nào hòa giải?’

Cao nhân thở dài: ‘Bình thường, cách hóa giải là lợi dụng ngũ hành tương trợ, thay đổi phong thủy. Nhưng bên này thay đổi tốt thì bên kia lại xấu, dờ tường phía đông tu bổ tường phía tây, đến cuối cùng cũng chẳng có tác dụng... Hai vị vẫn còn trẻ, làm lại từ đầu còn có thể ‘nắng hạ gặp mưa rào’.’

Thượng Thuần tối sầm mặt, chỉ tay vào vị cao nhân. ‘Nếu ông dám phán bừa bãi, tôi không chỉ đập vỡ bát cơm của ông, còn khâu cái miệng thối của ông lại’.

‘Có gì từ từ nói, đừng như cái gai hễ gặp người là đâm bừa bãi’. Cậu hai Thượng Thuần từ sau bức bình phong đi vào, giữ vai hắn. Ông cậu rõ ràng cũng nghe thấy mấy câu vừa rồi, sắc mặt rất khó coi. Ông ta quay sang vị cao nhân: ‘Đại sư là cao nhân, xin đừng chấp hậu bối không hiểu chuyện!’

Vị cao nhân tỏ kiểm chế. Ông ta gật đầu, thần sắc không thay đổi.

Ông cậu giảng giải: ‘Đầu phải cháu không biết lời nói của đại sư rất linh nghiệm. Người trẻ tuổi đừng hành động theo cảm tính. Người xưa nói rất đúng, thả tin là có còn hơn không. Tốt nhất sớm phòng tránh, nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng, suy nghĩ đến đại cục’.

3.

Mấy ngày nay, Tô Mạt gọi vài cuộc điện thoại cho Lộ Chính nhưng không ai nghe máy. Cô cảm thấy bất an nhưng cũng không dám đến bệnh viện thăm hỏi.

Đúng lúc thu dọn bàn, chuẩn bị đi ăn cơm, di động của cô đột nhiên đổ chuông. Đồn cảnh sát gọi điện tới, nói người nhà cậu nam sinh bị Chung Thanh nện vào đầu yêu cầu bên người đánh chịu trách nhiệm thanh toán toàn bộ viện phí, đồng thời yêu cầu người nhà của Chunh Thanh đến bệnh viện thăm hỏi.

Tô Mạt vội đi ra một góc nghe điện thoại. Sau đó, cô gọi cho Chung Thanh nói qua tình hình chứ không dám làm kinh động đến ông cậu.

Chung Thanh muốn tới bệnh viện nhưng Tô Mạt lo ngại đối phương nói những lời không hay, hai bên lại xảy ra tranh chấp. Cô khuyên nhủ em gái: ‘Em cứ ở nhà chờ đi, chị tới bệnh viện trước xem tình hình thế nào rồi tính’.

Tô Mạt mua ít hoa quả và đồ bổ dưỡng đến bệnh viện. Cậu nam sinh quần vải băng trên đầu nhưng tinh thần khá tốt. Cậu ta đang tựa vào đầu giường bệnh ăn cháo, ông bà nội ở bên cạnh chăm sóc cậu ta.

Nhìn thấy Tô Mạt, hai ông bà già đương nhiên không nể nang, ném thẳng tờ viện phí vào người cô, bảo cô đi thanh toán. Họ còn nói cháu mình bị thương không nhẹ, vụ này hoàn toàn có thể truy cứu trách nhiệm hình sự.

Từ lời nói của bọn họ có thể suy đoán, bố mẹ cậu nam sinh ly dị từ nhỏ. Cậu ta do một tay ông nội nuôi dạy, không cần nghĩ cũng biết vất vả chùng nào. Tô Mạt không đành lòng, nhưng khi cầm tờ giấy xem qua, cô lập tức giật mình. Bởi vì các loại chi phí kiểm tra, nằm viện, thuốc men cộng lại cũng hơn một vạn tệ.

Bà nội của cậu nam sinh quan sát nét mặt Tô Mạt, nói thêm: ‘Đây chỉ là chi phí trong mấy ngày qua. Bác sĩ nói, cháu trai tôi cần nằm viện theo dõi và một số xét nghiệm còn chưa làm, cô phải nộp trước một ít’.

Tô Mạt nói: ‘Chuyện này không phải trách nhiệm của một mình em họ tôi. Lúc đó, cháu trai bà động chân động tay với em tôi. Thật ra em tôi vì quá tức giận nên nhất thời hồ đồ, đồn cảnh sát đã lấy lời khai, cảnh sát trực hôm đó cũng nói vậy. Hành động của em tôi thuộc loại phòng vệ chính đáng’.

Cậu nam sinh dù sao cũng ăn học bao năm, nói năng đâu ra đấy: ‘Tôi đâu có si nhục em họ chị. Là cậu ấy tự si nhục bản thân vì hành vi không đứng đắn của mình. Trong trường ai mà chẳng biết, em họ chị là vợ bé của người đàn ông trung niên giàu có đã kết hôn. Dù sao tôi và cậu ấy cũng từng là bạn học,

thấy chương mất nên mới nói vài câu giúp đỡ và giáo dục cậu ấy. Ai ngờ cậu ấy trở mặt ngay tại chỗ, đánh tôi ra nông nổi này. Tôi là con trai, còn cậu ấy là con gái, nếu không phải tôi nhường nhịn cậu ấy, liệu có bị cậu ấy đánh thảm như vậy không? Dựa vào cái gì mà cậu ấy có thể làm những chuyện kinh khủng, trong khi không cho phép người khác nói?”

Lời nói của cậu nam sinh thu hút sự chú ý của những người trong phòng.

Bà nội cậu ta lên tiếng: “Ồ đây đồng người, ngày mai chúng tôi muốn đổi sang phòng đơn cho yên tĩnh, để an dưỡng tốt hơn”.

Tô Mạt nóng mặt nhưng chỉ có thể lên tiếng: “Em họ tôi là học sinh tốt, trong sạch, chưa bao giờ làm những chuyện đó. Các người đừng phỉ báng em tôi, cũng đừng phao tin đồn nhảm!”

Ông nội cậu nam sinh nói xen ngang: “Trong trường của bọn trẻ đã lan truyền tin đồn này từ lâu. Không có lửa làm sao có khói, cô không cần đính chính với chúng tôi chuyện này, mau đi nộp tiền mới là hành động đúng đắn. Nếu không, chúng tôi sẽ kiện họ hàng của cô ra tòa, để tòa án nhân dân điều tra đảm tham quan với vợ bé cũng tốt”.

Tô Mạt cố gắng mềm mỏng: “Lúc đó cháu nội của ông động chân động tay với em gái tôi. Nếu kiện ra tòa, không biết ai mới là bị cáo”.

Cậu nam sinh đột nhiên dứt mũi kim tiêm truyền nước trên tay, hét lớn: “Tôi không có, không có, tôi bị oan...”.

Bà nội cậu ta vội vàng ôm cháu trai, kêu than số khổ, nhà chỉ có người già, con trẻ nên bị ức hiếp. Căn phòng trở nên ảm ỉ trong giây lát, bác sĩ và y tá chạy vội vào.

Ông già nói: “Cháu trai tôi bị đá kích nặng nề, tâm trạng không ổn định, cần kiểm tra mới được”.

Cô y tá cất giọng dịu dàng: “Sáng sớm mai chúng tôi sẽ sắp xếp để cậu ta chụp CT não thêm lần nữa”.

Tô Mạt quan sát thần sắc của cậu nam sinh: “Hay là mời bệnh viện tiến hành giám định tình trạng vết thương xem rốt cuộc là thế nào?”

ông già đáp: “Làm thì làm, trên đầu cháu tôi bị khâu vài mũi, có thể định tội các người”.

Tô Mạt không muốn lãng phí nước bọt, quay người đi ra ngoài, tìm y tá yêu cầu xem bệnh án. Cô y tá không chịu cho xem, Tô Mạt lại hỏi: “Thằng bé đó còn phải nằm viện bao lâu?”

Phía bệnh viện hàm hồ đáp: “Chúng tôi kiến nghị nằm viện thêm một thời gian, cần tiếp tục theo dõi”.

Tô Mạt hết cách.

Một người nhà của bệnh nhân trong phòng đi đến nói nhỏ: “Ông bà già đó có người quen trong bệnh viện này, không lừa cô thì lừa ai?”

Tô Mạt ngẩn người. Điện thoại di động đổ chuông, là Chung Thanh gọi tới: “Chị, tình hình thế nào rồi?” Tô Mạt kể sơ qua tình hình, Chung Thanh nói: “Chúng ta bị lừa rồi phải không?” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Chị, em vừa nhìn thấy anh chàng cảnh sát đó. Hình như đúng là anh ta đang phơi nắng ở dưới sân”.

“Cảnh sát nào? Em đang ở đâu?”

“Là người cảnh sát lần trước ấy... Em đã đến tầng dưới của khu phòng bệnh”.

“Chị đã bảo em đừng đến đây...”

Chung Thanh cắt ngang lời: “Chị, hay là chúng ta nhờ anh chàng cảnh sát đó giúp đỡ. Lần trước chẳng phải anh ta nói giúp chúng ta hay sao?”

Tô Mạt vội lên tiếng: “Em đừng đi!”

Chung Thanh cảm thấy kỳ lạ: “Vậy chị đi à?”

Tô Mạt nói: “Chúng ta nghĩ cách khác”.

Chung Thanh hỏi: “Còn có cách gì nữa chứ?”

Tô Mạt: “Kiểu gì cũng có cách giải quyết, chúng ta đừng đi tìm cậu ta. Em đâu biết cậu ta là người thế nào?”

Thấy Tô Mạt áp ứng, Chung Thanh tỏ ra sốt ruột: “Khỏi cần biết anh ta là người thế nào, có thể giúp đỡ là được. Chị, chị thật thà quá, lại không muốn cầu xin người khác. Chị không đi để em đi!”

Tô Mạt tức giận. “Con bé này sao chẳng nghe lời gì cả!”

Chung Thanh liền cúp điện thoại. Tô Mạt định xuống dưới nhưng bị bà già kéo lại: “Cô đừng chạy trốn, tiền vẫn chưa nộp đâu đấy”.

Tô Mạt trả lời lầy lệ, vội bấm số gọi lại cho Chung Thanh. Chung Thanh lập tức nghe máy: “Không tìm anh ta cũng được, vậy thì chị hãy đi tìm Vương Tổng gì đó, chính là bố của Vương Tiền, nhờ người ta giúp đỡ... Bình thường chẳng phải chị hay tiếp xúc với bố của Vương Tiền hay sao?”

Đầu óc Tô Mạt càng hỗn loạn, cô trả lời thẳng: 'Không được'.

Chung Thanh nghiêm giọng hỏi lại: “Cách này cũng không được?”

Tô Mạt giải thích: “Người này... không dễ nói chuyện. Trước kia chị từng dắc tội với anh ta...”.

Chung Thanh ngẫm nghĩ, nói: “Vậy đề em đi tìm Vương Tiền”.

Tô Mạt thờ dãi. “Thanh Thanh, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, em đừng dây dưa với người nhà đó”.

Chung Thanh nói: “Cách này không được, cách kia cũng không được. Em sắp vào đại học, không thể bị kiện tụng vào lúc này”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ vài giây. “Bọn họ muốn kiếm tiền thì cho bọn họ. Chúng ta không thể làm âm ỉ, không có lợi cho em. Có thể dùng đồng tiền giải để giải quyết là tốt nhất”.

Chung Thanh lặng thinh, cuối cùng mới nói nhỏ: “Dựa vào cái gì? Rõ ràng bọn họ sai trước, dựa vào cái gì mà chúng ta phải nhận lỗi về mình?”

“Thanh Thanh, sao em không nghĩ đến hậu quả trước khi hành động?”.

Bên kia lại cúp máy.

Tô Mạt cảm thấy đau đầu, cô quay người nói với người nhà cậu nam sinh: “Trong thẻ của tôi có bốn vạn, bốn vạn chắc đủ rồi chứ gì?”

Đối phương thờ ơ nói: “Ai biết được, vẫn chưa kiểm tra xong, có khi không đủ”.

Tô Mạt đáp lại: “Ông bà đừng quá đáng!”.

Đối phương lại khóc lóc âm ỉ.

Người vây quanh mỗi lúc một đông. Tô Mạt hét cách: “Đừng kéo tôi nữa, tôi đi nộp tiền đây”.

Bà già nhất quyết đi cùng cô. Hai người vừa đến thang máy, cửa thang máy mở ra, Chung Thanh và Lộ Chính cùng đi ra ngoài. Đầu Lộ Chính quấn băng trắng, cánh tay trái treo lủng lẳng trước ngực, chân phải buộc thanh nẹp, chống cây nạng. Mắt anh ta sưng vù nhưng miệng cười tươi rói.

Lộ Chính đảo mắt một lượt, quay sang nói với bà già: “Ông bà đừng gây chuyện nữa. Lúc cháu bà lấy lời khai, tôi cũng có mặt ở đồn cảnh sát, cháu bà quấy rối bạn học nữ, có người làm chứng đang hoảng. Cứ tiếp tục gây chuyện, ông bà sẽ chẳng được gì cả”.

Bà già cất cao giọng: “Cậu là ai? Cậu và bọn họ cùng một giuộc, dựa vào cái gì mà bảo tôi tin cậu?”

Lộ Chính nói với Tô Mạt. “con người là ngọn nguồn gây ra sự việc cũng có trách nhiệm, hay là chị trực tiếp tới tòa án, đề nghị giám định kỳ hạn điều trị. Tốt nhất tìm người quen, thủ tục sẽ nhanh hơn”. Nói đến đây, anh ta ghé sát, hạ thấp giọng: “Những chuyện tiếp theo, tôi không tiện ra mặt giúp đỡ”.

Tô Mạt gật đầu, đưa mắt quan sát vết thương của anh ta.

Lộ Chính tiếp tục: “Người ta cũng có quyền nằm viện, chị hãy thanh toán chi phí điều trị trước đó, khoản này không thể tiết kiệm”.

Nghe nói đối phương sẽ tới tòa án, bà già không dám làm âm lên, người xem trò vui cũng giải tán.

Tô Mạt bảo Chung Thanh về trước, còn cô đi nộp tiền. Xong việc, cô tình cờ nhìn thấy Lộ Chính ở chỗ vườn hoa của bệnh viện. Cô lập tức đi đến, hỏi: “Cậu hẳn ổn đấy chứ?”.

Lộ Chính ngồi trên chiếc ghế dài, cây nạng dựng bên cạnh. Anh ta không lên tiếng, chỉ xòe tay trái, ý là chị nhìn bộ dạng này của tôi, có ổn nổi không?

Tô Mạt rất áy náy. Cô nghĩ nếu sớm biết anh ta nằm viện ở đây, cô cũng nên mua đồ đến thăm anh ta.

“Tôi gọi cho cậu mấy cuộc điện thoại, sao cậu không nghe máy?” Tô Mạt hỏi.

Lộ Chính đáp: “Chị gái, tôi bị gãy tay què chân, liệu có tiện nghe điện thoại không? Tôi chẳng muốn nghe, đương nhiên không bắt máy rồi”.

Tô Mạt lại nói: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi mấy lần”.

Lộ Chính: “Cảm ơn tôi gì chứ? Chúng ta nên tránh xa nhau thì hơn”. Chợt nghĩ ra điều gì đó, Lộ Chính ngẩng đầu cười với Tô Mạt, đồng thời cất giọng trêu chọc: “Buổi tối hôm đó, chị với anh chàng “cao phú soái (lqđ)...”

(lqđ) Cao phú soái: là từ trên mạng, rất thịnh hành hiện nay, chỉ những người đàn ông có thân hình hoàn hảo, đẹp trai, giàu có.

Tô Mạt bắt giác xấu hổ. “Cậu muốn nói gì?”

Lộ Chính cười thành tiếng. “Ái chà, chị sợ gì chứ? Tôi chỉ muốn nói, may mà nhờ có chị và vị Vương Tổng đó ra mặt cứu giúp”.

Tô Mạt đánh trống lảng: “Có cơ hội tôi lại đến thăm cậu. Cần gì cậu hãy gọi điện cho tôi. Cậu đã ăn trưa chưa? Có cần tôi đi mua đồ mang đến đây cho cậu không?”

Lộ Chính xua tay. “Tôi ăn rồi. Chị về đi, đừng ở đây rồi lại không thoải mái”.

Thấy anh ta không muốn nói chuyện tiếp, Tô Mạt như trúng tảng đá đè nặng trong lòng. Cậu cũng không muốn nói nhiều với anh ta.

Tô Mạt vừa rời đi, bên cạnh có người đưa cho Lộ Chính cốc đồ uống lạnh. Lộ Chính khó nhọc ngoảnh đầu. Nhìn rõ đối phương, anh ta mỉm cười. “Sao cô vẫn còn ở đây?”

++++

Tô Mạt quay như chong chóng cả buổi trưa, chẳng có thời gian ăn cơm lại vội vàng về công ty chỉnh sửa tài liệu, chuẩn bị cho cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ vào buổi chiều. Sau khi làm xong mọi việc, Vương Á Nam vẫn chưa đến, Tô Mạt ngồi tựa vào thành ghế ngắm nghía chuyện của Chung Thanh. Đột nhiên nhớ tới một người, lập tức cảm thấy có tia hy vọng, Tô Mạt không do dự, cầm điện thoại gọi cho người đó.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, Châu Viễn Sơn vẫn lịch sự và khách sáo như thường lệ: “Trợ lý Tô? Có chuyện gì vậy? Tòa án? Tôi rất thân quen với bên đó... cô đừng sốt ruột, lát nữa chúng ta có thể gặp mặt, trao đổi”.

Tô Mạt cảm ơn, Châu Viễn Sơn nói: “Được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi”. Nghe giọng nói của anh ta, Tô Mạt cảm thấy có gì đó không đúng, dường như cách cô rất gần. Vừa ngừng đầu, cô liền nhìn thấy Châu Viễn Sơn và Vương Cự An từ thang máy đi ra ngoài.

Châu Viễn Sơn vẫn không cúp máy, mỉm cười với cô. Tô Mạt chưa kịp chuẩn bị nên hơi thất thần. Anh ta hỏi: “Sao vậy? Cô kinh ngạc khi nhìn tôi hay sao?”

Tô Mạt nở nụ cười miễn cưỡng. “Đâu có”. Cô quay sang chào hỏi người đàn ông còn lại: “Vương Tổng”.

Vương Cự An hơi gật đầu, đưa mắt về phía văn phòng chủ tịch.

Tô Mạt nói: “Kỹ sư Vương vẫn chưa tới”.

Vương Cự An “ờ” một tiếng, đặt tài liệu trong tay xuống bàn Tô Mạt. “Cô hãy photo vài tập, cần dùng trong cuộc họp”. Nói xong, anh ta quay người, đi về phòng làm việc của mình.

Đợi Vương Cự An đi khỏi, Châu Viễn Sơn thì cầm xuống vách ngăn trước bàn của Tô Mạt, lẩm bẩm: “Lão Vương đúng là người cuồng công việc, tôi mới cùng anh ấy từ thành phố bên cạnh về đây. Chuyện của em họ cô không phải to tát, tìm người quen xử lý xong rồi bồi thường ít viện phí là được, đừng để đối phương dấy mũi”.

Tô Mạt yên tâm “Vây làm phiền anh. Bởi vì những chuyện trước kia, tôi không muốn làm âm ỉ, tránh ảnh hưởng xấu đến em gái tôi”.

Châu Viễn Sơn gật đầu, anh ta muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng, cuối cùng lên tiếng: “Tôi cũng có một việc muốn nhờ cô giúp đỡ. Máy hôm nay Mạc Ủy Thanh không nhận điện thoại của tôi, không biết cô có gặp gỡ cô ấy không? Liệu có phải xảy ra chuyện gì? Hay là cô giúp tôi đến nhà cô ấy xem thế nào?”

Tô Mạt ngắm nghía, hỏi lại: “Anh vẫn không biết cô ta sống ở đâu à?”

Châu Viễn Sơn cười gượng gạo: “Cũng phải có cơ hội mới được”.

Tô Mạt lâm vào tình thế khó xử, muốn nói nhưng không thể lên tiếng, chỉ hàm hồ hỏi lại: “Nếu cô ấy có bạn trai thì sao?”

Châu Viễn Sơn nở nụ cười tự giễu: “Bây giờ chắc cô ấy có nhiều người theo đuổi nhưng chỉ cần chưa kết hôn, tôi vẫn có hy vọng”.

Tô Mạt im lặng. Lúc này, các thành viên hội đồng quản trị lần lượt từ thang máy đi ra ngoài, Châu Viễn Sơn liền cáo từ.

Trong phòng hội nghị, Vương Á Nam ngồi ở vị trí đầu tiên. Mọi người tập trung đông đủ, Vương Cự An xuất hiện sau cùng. Vừa vào phòng, anh ta liền lên tiếng: “Pha cho tôi cốc cà phê”. Tô Mạt định đi ra ngoài dọn đồ, ai ngờ anh nói tiếp: “Đã lâu không uống cà phê do trợ lý Tô pha”.

Vương Á Nam cười. “Đúng là người trẻ tuổi nhưng thường lắm trò. Người của tôi phải phục vụ pha cà phê cho anh sao?”

Vương Cự An cũng cười. “Cô nói những lời xa cách quá. Là người một nhà còn phân của cô, của cháu.”

Nghe những lời này, Tô Mạt bắt giác dừng bước. Nhưng cô không dám quay đầu, đi thẳng ra ngoài. Tim cô đập thình thịch theo tiếng xay hạt cà phê. Chưa đầy năm phút, cô đã pha xong cà phê. Lúc mang vào phòng hội nghị, cô quên không đặt cốc cà phê vào đĩa con mà cầm trên tay nhưng cũng

không cảm thấy nóng.

Các thành viên hội đồng quản trị vẫn đang trò chuyện. Vương Á Nam đột nhiên hỏi cháu trai: “Anh thấy thế nào? Vụ đấu thầu nắm bao nhiêu phần thắng?” Không đợi đối phương trả lời, bà hỏi tiếp: “Ba giờ mở thầu, bây giờ mấy giờ rồi, sao chẳng có tin tức gì cả?”

Vương Cự An nhìn đồng hồ. “Không vội cô ạ, mới hơn ba giờ. Để có thông tin, lão Triệu sẽ gọi điện thoại ngay”.

Vương Á Nam quay sang nói với Tô Mạt: “Cô hãy báo cáo khái quát tình hình đấu thầu cho mọi người biết”.

Tô Mạt giới thiệu ưu thế của sản phẩm và quy trình công việc trong mấy ngày tham gia dự thầu. Cô trình bày hết sức tự tin, cho biết trong cả quá trình, khâu kỹ thuật không có bất cứ vấn đề gì, xin các thành viên hội đồng quản trị hãy yên tâm”.

Vương Á Nam gật đầu. “Về phần công việc của cô, tôi không lo lắng, còn phương diện khác thì chưa biết được”.

Vương Cự An nghiêm túc nhìn hai người phụ nữ kẻ xướng người họa. Anh ta từ tốn thưởng thức cà phê. Lúc anh ta đặt cốc xuống bàn, chẳng may cà phê tràn ra ngoài, hắt vào tập giấy tờ. Anh ta chau mày. “Trợ lý Tô, ngay cả đĩa cà phê cũng không nở cho tôi. Mấy tờ này bị ướt rồi, cô mau lại đây thu dọn đi”.

Tô Mạt đi qua bên đó. “Tôi sẽ bảo người photo cho Tổng giám đốc”.

Vương Cự An giữ tờ giấy. “Không cần, cô lau là được rồi”. Anh ta mỉm cười, đảo mắt nhìn Tô Mạt, sau đó ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Xử lý thêm vài lần, kiểu gì em cũng sẽ ngoan ngoãn phục tùng”.

Mặt Tô Mạt nóng ran, cô không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu lau sạch mặt bàn.

Máy di động ở bên cạnh đổ chuông, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Vương Cự An. Thần sắc Vương Á Nam lộ vẻ nghiêm túc, bầu không khí trở nên căng thẳng trong giây lát.

Vương Cự An từ tốn bắt máy. Nghe đầu kia nói xong, anh ta chỉ đáp ngắn gọn: “Ngày mai khi quay về, anh hãy đến thẳng công ty”. Nói xong, anh ta tựa người vào thành ghế, nhìn Vương Á Nam “Bây giờ cô có thể yên tâm rồi”.

4.

Vương Cự An vừa dứt lời, Vương Á Nam cũng nhận được điện thoại báo tin vui của trợ lý Hồ. Bà có vẻ không hài lòng vì tin tức đến chậm hơn cháu trai. Tuy nhiên, các thành viên hội đồng quản trị lần lượt chúc mừng. Bà phát biểu, việc An Thịnh trúng thầu đánh dấu bước đầu tiên trong cuộc “Vận lý trường chinh”, để đáp tạ sự nỗ lực của mọi người, công ty sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng công nhỏ vào tối mai.

Tin tức trúng thầu lan truyền khắp công ty, ai nấy đều mừng rỡ. Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm, cô xin nghỉ nửa ngày, dự định sáng mai cùng Châu Viễn Sơn tới tòa án một chuyện.

Bên này, Vương Cự An nhận được điện thoại của con trai nên về nhà sớm hơn mọi khi. Vương Tiễn nằm duỗi chân trên sofa, mải mê chơi điện tử. Bên cạnh là một chiếc va li, trong đó chất đầy quần áo lộn xộn. Vương Cự An còn chưa lên tiếng Vương Tiễn đã ném máy tính bảng xuống ghế, ngồi dậy. “Bố, lần này bố phải giúp con”.

Vương Cự An không lên tiếng. Nhìn thấy mấy cái lồng đan bằng na tre đựng con dê đặt trên bàn uống nước, anh ta vừa cảm lên xem vừa hỏi: “Dê mày ở quê vài ngày, mày lại chạy về đây làm gì? Lão Trương đâu rồi? Ông ấy đưa mày về rồi đi ngay à?”

Vương Tiễn đáp: “Ông Trương đưa ông già họ Ngô về nhà. Nơi đó đúng là nhà quê, hai ông già cả ngày hét câu cá lại đánh cờ. Bất con ở đây nữa, con sẽ chết vì buồn chán mất”.

Mấy ngày trước, trời mưa nên hôm nay càng nóng nực. Trong nhà khá mát mẻ, Vương Cự An cởi áo sơ mi, để lộ thân trần. “Nơi non xanh nước biếc còn chê, mày phải rèn luyện tính nhẫn nại, đừng có suốt ngày đi lung tung như con nhặng không đầu”.

Vương Tiễn đi đến, đâm một phát vào ngực bố, bắt chước giọng miền Bắc: “Người anh em, cường tráng ra phết”. Chợt nghĩ ra điều gì đó, cậu ta chỉ vào thắt lưng bố”. Ông Ngô có một vết sẹo dài ở đây. Ông già khoắc lác từng tham gia chiến tranh ở Việt Nam. Con bảo không biết ông sống kiểu gì, từng tham gia chiến trận mà lại có bộ dạng Diors (lqđ)? Ông già nghe không hiểu còn cười ngây ngô”. Nói xong, cậu cười ha ha. Trong lúc vui vẻ, cậu vẫn không quên bằm lấy bố. “Đại ca, coi như con xin bố, bố giúp con lần này đi!”

*(lqđ) Diors: là cách xưng hô mới thịnh hành trên mạng mang tính chế giễu, chỉ những người đàn ông có tướng mạo và xuất thân bình thường.

Vương Cự An vẫn không đáp. Anh ta lấy một chai bia trong tủ lạnh, mở ra tu một hớp.

Vương Tiễn tiến đến. “Là bạn nữ lần trước, vì cứu con nên cậu ấy mới đánh người khác bị thương. Bây giờ người ta gây phiền phức cho cậu ấy, đưa nhau ra toà đến nơi rồi”.

Vương Cự An bực bội trong lòng. Anh ta thầm nghĩ: thằng oắt con này chỉ biết đến đàn bà. Chợt nghĩ ra điều gì đó, anh ta bất giác hỏi một câu: “Là vì chuyện đó?”

Nghe bố nói vậy, Vương Tiễn biết là có hy vọng, cậu gật đầu lia lịa. “Đúng vậy. Đối với bố chỉ là chuyện bé bằng hạt đỗ hạt vừng, tùy tiện chào hỏi một câu là được. Trên đời này chẳng có chuyện gì lão Vương không thể giải quyết”.

Vương Cự An nói: “Chuyện con con này, mày không giải quyết tự nhiên sẽ có người giải quyết”.

Vương Tiễn vui mừng. “Con không giải quyết thì đương nhiên là bố rồi”.

Vương Cự An trừng mắt với con trai. “Con bé họ Chung đó chủ động tìm mày phải không?”

Vương Tiễn giả bộ không nghe thấy.

Vương Cự An gần gong: “Con bé chết tiệt”. Anh ta vốn định dạy bảo con trai, nhắc nhở cậu nên học cách nhìn người, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống cổ họng. Anh ta thầm nghĩ, bọn trẻ ở độ tuổi này rất ngoan cố, nói nhiều cũng bằng thừa, không cần thận có khi còn bị chê là lảm nhảm như ông già. Anh phải tìm cơ hội, giải quyết tận gốc rễ mới được.

Trong lòng buồn bực, Vương Cự An chẳng thêm để ý đến Vương Tiễn, đi lên tầng trên tắm rửa.

++++

Ngày hôm sau, Châu Viễn Sơn đưa Tô Mạt tới tòa án tìm người. Anh ta có nhân duyên tốt, vụ của Chung Thanh không phức tạp, tiến hành rất thuận lợi. Sau khi rời khỏi tòa án, Châu Viễn Sơn lại cùng cô tới bệnh viện và đồn cảnh sát, đến buổi trưa coi như giải quyết ổn thỏa. Tô Mạt muốn mời anh ta ăn cơm, Châu Viễn Sơn nói đã hẹn khách hàng. Hai người đứng ở cửa hàng đồ uống tránh nắng và uống nước.

Châu Viễn Sơn không hề nhắc đến Mạc Úy Thanh, Tô Mạt cảm thấy áy náy. Đối phương nhiệt tình giúp đỡ, còn cô áp úng, chẳng nhận lời đối phương, như vậy có vẻ không ổn. Tô Mạt ngẫm đi nghĩ lại, quyết định tìm hiểu tình hình rồi tính sau. Cô hỏi thẳng: “Luật sư Châu, anh và Mạc Úy Thanh quen nhau từ trước?”

Châu Viễn Sơn có vẻ mất tự nhiên, anh ta cúi đầu, cười cười. “Chúng tôi quen nhau từ lâu rồi. Lúc đó tuổi còn nhỏ nên thiếu hiểu biết, chẳng ai chịu nhường ai. Sau này vì một chuyện con con nên chia tay một cách hồ đồ. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi tới tỉnh ngoài công tác, hai năm trước mới quay về. Tiếp theo chắc cô cũng biết, tôi tình cờ gặp lại cô ấy...”

Châu Viễn Sơn im lặng, đôi mắt về dòng xe cộ trên đường phố. “Trước đây cảm thấy cô ấy ngốc nghếch đến mức sốt ruột, bây giờ quá tỉnh ranh thành ra tôi không quen, không biết nên cư xử với cô ấy như thế nào”.

Tô Mạt nói: “Một người có sự thay đổi lớn, chắc chắn do cuộc sống của người đó xuất hiện biến cố, gặp trắc trở. Nếu điều kiện cho phép, ai muốn tự nhiên hành hạ bản thân làm gì chứ?”

Châu Viễn Sơn không nói nhiều, rút điều thuốc lá từ túi quần, châm lửa. Sau đó anh ta quay sang hỏi Tô Mạt: “Cô không để ý đấy chứ?”

Tô Mạt lắc đầu, cất giọng ngạc nhiên: “Anh cũng hút thuốc à?”

Châu Viễn Sơn mỉm cười. “Sao tôi không thể hút thuốc?”

Tô Mạt hỏi lại: “Tôi tưởng anh không dính đến rượu, thuốc?”

Châu Viễn Sơn ngậm điều thuốc lá rồi giơ ngón tay ra đếm. “Hút thuốc, uống rượu, chơi mạt chược, cờ bạc, nịnh bợ, không thiếu trò nào. Cô tưởng lão Vương thật sự thích tỏ ra ghê gớm như những lời nói của anh ta à?” Châu Viễn Sơn cười cười. “Nếu toàn thân đầy gai nhọn, tùy tiện đâm người khác, cô còn sống kiểu gì?”

Nghe câu này, Tô Mạt không nhịn được cười.

Châu Viễn Sơn lại nói: “Những người có tiền như lão Vương, nếu cô làm chuyện gì cũng hợp ý của anh ta, chắc chắn anh ta sẽ khinh thường và đề phòng. Cứ như tôi đây, thỉnh thoảng gây chuyện phiền phức, anh ta sẽ cảm thấy, người này tương đối ngốc nhưng có chút thú vị, nhân cách thật sự vẫn còn, có thể dùng được.”

Anh ta nói rất thú vị nhưng Tô Mạt lại nghĩ: luật sư Châu không cần thận, tùy tiện nói ra những lời này. Ngay sau đó cô cho rằng, luật sư Châu không giống người cầu thả, anh ta có thể nói ra miệng chứng tỏ anh ta tin tưởng mình.

Tô Mạt cảm thấy vui mừng, ngày càng do dự. Cô cảm thấy giấu giếm chuyện của Mạc Úy Thanh cũng không phải là cách hay. Đợi Châu Viễn Sơn đi khỏi, Tô Mạt gọi điện thoại nhưng Mạc Úy Thanh không nghe máy. Cô cảm thấy lo lắng, lại gọi cho Tùng Dung, điện thoại báo không liên lạc được.

Tô Mạt quay về công ty làm việc nửa ngày. Các đồng nghiệp ở văn phòng tổng giám đốc bận rộn bố trí phòng hội nghị. Người thì mua rượu thuốc, đồ ăn vặt, bày hoa quả, người thì liên hệ đặt chỗ ở khách sạn.

+++

Buổi chiều mở cuộc họp, Vương Á Nam phát biểu trước tiên, bà biểu dương các phòng ban tích cực phối hợp. Tiếp theo đến lượt Vương Cự An, anh ta

hy vọng mọi người dốc hết sức lực, đạt thành tích ngày càng tốt.

Cuộc họp sắp kết thúc, Triệu Tường Khánh và trợ lý Hồ về đến công ty. Triệu Tường Khánh vừa xuất hiện, trong phòng trở nên vô cùng náo nhiệt. Anh ta trêu chọc Vương Á Nam khiến mọi người cười ồ. Tiếp theo, anh ta khoác vai, ôm lưng một lượt, khi đến bên Tô Mạt còn không quên hỏi thăm bố mẹ và con gái cô.

Hôm nay Vương Á Nam rất vui. Tuy nhiên trong người bà hơi mệt nên bảo Vương Cự An và mấy vị phó tổng đưa mọi người tới khách sạn mở tiệc mừng, còn bà về nghỉ ngơi.

Nhân vật số một vừa đi khỏi, lão Triệu càng được thê, anh ta bảo người chụp ảnh, đồng thời sắp xếp để mấy đồng nghiệp sắp xếp để mấy đồng nghiệp tham gia dự án đầu thầu ngồi cùng bàn với sếp tổng nhưng bỏ sót trợ lý Hồ. Tô Mạt thừa dịp trốn tránh, chạy sang bàn của Phó Lệ Lợi bên văn phòng tổng giám đốc. Bàn này toàn đàn bà con gái nên không phải uống rượu.

Ai ngờ Phó Lệ Lợi dẫn mọi người đi góp vui, kính rượu lãnh đạo. Một đám các cô gái trẻ hoặc đã có chồng tươi cười đứng bên cạnh Vương Cự An. Ai đó lên tiếng: “Các cô chẳng có thành ý gì cả, kính rượu lãnh đạo mà toàn cốc Coca, nước cam, sữa chua là sao?”

Phó Lệ Lợi quay đầu, phát hiện ngoài chị ta, còn lại đều uống nước ngọt. Chị ta liền bảo mọi người đi đổi sang rượu. Vương Cự An đang tựa vào thành ghế nói chuyện với người bên cạnh. Lúc này anh ta quay đầu, cười, nói: “Tôi vừa uống bao nhiêu, Chủ nhiệm Phó lại dẫn người đến chúc rượu tôi, đúng là biết nắm bắt cơ hội gây khó dễ cho tôi”.

Phó Lệ Lợi cười ngượng ngùng.

Tuy nhiên, Vương Cự An rất có phong độ, anh ta cảm ly rượu, đứng dậy. “Tiệc nhà chẳng qua chỉ là tạo bầu không khí náo nhiệt. Tôi nhất định giữ thể diện cho Chủ nhiệm Phó, ly này tôi uống cạn, phái nữ tùy ý”. Anh ta đảo mắt một lượt, thấy Tô Mạt đang đứng ở đằng sau đám người. Gương mặt cô rất trầm tĩnh, ánh mắt thờ ơ không biết hướng về nơi nào. Vương Cự An đột nhiên nhớ tới đêm tiêu hôn, cô cũng từng có thần sắc này. Toàn thân trở nên khô nóng trong giây lát, anh ta ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Không biết ai đó đề nghị: “Lãnh đạo đã uống rồi, người của Chủ nhiệm Phó cũng nên thay rượu trắng đi, nếu không, sẽ chẳng thú vị gì cả”.

Bên cạnh lập tức có người rót rượu vào cốc đồ uống. Mấy đồng nghiệp nữ tưởng chỉ đi một vòng là xong chuyện, ai ngờ bây giờ phải uống thật. Bọn họ nhất thời đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó coi. Phó Lệ Lợi vừa định nâng ly, Triệu Tường Khánh liền ngăn chị ta lại: “Bên chủ nhiệm Phó đều là phụ nữ, Vương Tổng cũng có ý tốt, không muốn gây khó dễ cho mọi người. Theo tôi thấy, bên chị nên cử một người có tư lượng khá, đại diện mọi người uống một ly là được”.

Mấy người phụ nữ lập tức lên tiếng: “Trợ lý Tô uống được”.

Tô Mạt liền bị đẩy lên phía trước. Cô bất đắc dĩ cảm ly rượu, bây giờ mới ngẩng đầu nhìn Vương Cự An.

Vương Cự An không nói một lời, Đợi Tô Mạt uống hết ly rượu, mọi người ở xung quanh vỗ tay tán thưởng, anh ta mới ghé sát tai cô, hạ giọng thăm thỉ: “Lát nữa em ra xe ô tô gặp tôi”.

Uống ba vòng rượu, đồ ăn cũng chén tương đối, mọi người bắt đầu thưởng lượng đi đâu hát karaoke, tiếp tục cuộc vui.

Vương Cự An cười, nói: “Mọi người cứ đi đi, tôi không đi nữa. Tôi mà có mặt, mọi người chơi không thoải mái”.

Đám đông cười ồ. Có đồng nghiệp nữ bạo dạn lên tiếng: “Vương Tổng, anh đi mới thú vị”.

Vương Cự An dụi nửa điều thuốc lá vào chiếc gạt tàn. Trước khi ra cửa, anh ta dặn dò: “Mấy người lái xe, đừng uống nhiều quá. Xong việc nhớ đưa các đồng nghiệp nữ về nhà, chú ý an toàn”.

Triệu Tường Khánh và mọi người đứng dậy tiễn sếp tổng. Nghe hai đồng nghiệp nữ nói không đi hát, bởi về nhà muộn quá, con khóc lóc ầm ĩ, lão Triệu quay sang hỏi Tô Mạt: “Tiểu Tô, lát nữa cô có kế hoạch gì? Cô cũng phải về trông con, đúng không?”

Vì câu nói của Vương Cự An, Tô Mạt vẫn chưa hết đỏ mặt. Nghe lão Triệu hỏi vậy, tim cô đập loạn một nhịp, cô vội đáp: “Tôi... hôm nay tôi không vội về sớm, bố mẹ tôi và con gái đi du lịch rồi”.

Triệu Tường Khánh “ờ” một tiếng, lại liếc Vương Cự An. Anh ta đang định lên tiếng, một đồng nghiệp nam trẻ tuổi xung phong: “Phó phòng Triệu, không sao đâu, lát nữa tôi sẽ đưa trợ lý Tô về”.

Triệu Tường Khánh cười. “Cậu đưa, tôi không yên tâm. Nếu cần thì là tôi đưa cô ấy về”.

Mọi người phì cười. “Phó phòng Triệu, anh thắng thần thật đấy”.

Triệu Tường Khánh đuổi theo Vương Cự An. “Sếp, hay là sếp cùng đi chơi với mọi người?”

Vương Cự An không đáp, đi thẳng ra ngoài.

Tô Mạt cùng mọi người đi hát karaoke. Mấy hôm nay vì chuyện của Chung Thanh nên cô hơi mệt mỏi, ngồi ở trong góc một lúc đã thấy buồn ngủ. Cô

liền chào hỏi đồng nghiệp nữ ở bên cạnh rồi lặng lẽ ra về.

Về đến nhà mới gần chín giờ, Tô Mạt tắm rửa, thay bộ đồ ở nhà dễ chịu rồi ngồi ở sofa, chuẩn bị gọi điện thoại cho bố mẹ. Đột nhiên có người bấm chuông. Tô Mạt không hề nghĩ ngợi, vì giờ này ngoài Tùng Dung, chẳng còn ai, chắc chị ta sang tìm cô để nói chuyện về Mạc Úy Thanh.

Vừa mở cửa, Tô Mạt hoàn toàn sững sốt khi nhìn thấy Vương Cự An ở bên ngoài.

Thấy đối phương không có ý mời mình vào nhà, Vương Cự An hỏi: “Tùng Dung cũng sống ở đây à?”

Dù cách một cánh cửa nhưng Tô Mạt vẫn nghe thấy tiếng Tùng Dung dạy con trai làm bài tập, ở đầu này có hàng xóm đi ra ngoài đổ rác, cô hốt hoảng đứng tránh sang một bên. “Anh vào nhà đi”.

Vương Cự An vừa vào nhà, Tô Mạt lập tức đóng cửa, trông ngực đánh thành thịch. Một lúc sau, cô mới nhớ ra, hỏi anh ta: “Sao anh biết địa chỉ nhà tôi?”

Vương Cự An đứng ở phòng khách quan sát. Ngôi nhà có diện tích nhỏ, trang trí đơn giản nhưng rất sạch sẽ và dễ chịu. Trong nhà còn thoang thoảng mùi hương dịu dịu của phụ nữ. Anh ta đi đến sofa, ngồi xuống rồi mới trả lời: “Tôi gọi điện cho Tùng Dung”.

Tô Mạt giật mình kinh ngạc. Vài giây sau cô mới định thần, vội lên tiếng: “Anh hỏi thế nào? Chị ấy biết chuyện rồi sao?”

Vương Cự An hỏi lại: “Em thử hỏi xem? Ai bảo em không nghe lời”.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh?” Trước thái độ thân nhiên của anh ta, Tô Mạt thấy rất phiền muộn, cũng hơi hoảng loạn. Phản ứng đầu tiên của cô là làm thế nào để che mắt Tùng Dung? Nhưng Tùng Dung tinh khôn như vậy, sao có thể lừa chị ta? Tô Mạt nhất thời luống cuống, đi đi lại lại trong phòng.

“Em đừng đi đi lại lại nữa, làm tôi chóng cả mặt”. Vương Cự An vỗ vào vị trí bên cạnh. “Em lại đây, ngồi một lúc đi”.

Tô Mạt dờ dẩn nhìn anh ta, sau đó cô đột nhiên đi ra mở cửa, nói nhỏ: “Vương Tổng, muộn quá rồi, anh ở đây không tiện, mời anh về cho!”

Thấy cô mặc áo phông, quần short như cô gái nhỏ, dù nghiêm mặt cũng chẳng có một chút uy hiếp, Vương Cự An cảm thấy buồn cười. Anh ta đứng dậy, đi tới đóng cửa. “Chuyện con con mà khiến em sợ như vậy sao?”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn anh ta. “Chuyện này đối với anh chẳng là gì nhưng với tôi lại rất quan trọng”.

Vương Cự An hỏi: “Chuyện gì quan trọng với em? Là công việc hay em sợ người khác bàn tán về cuộc sống riêng tư của em, nói em bẽ ngoài đứng đắn nhưng thực ra rất phóng dăng?”

Mặt Tô Mạt hết đỏ lại tái nhợt.

Vương Cự An ấn ngón tay vào trán cô, cười cười. “Để tôi nghĩ xem nào. Loại người như em giống cô nữ sinh thích lấy lòng thầy cô giáo, trước mặt người khác rất nghiêm chỉnh nhưng thật ra thường trốn ở sau bàn học ăn quà vặt, nói chuyện riêng, còn hay mách lẻo, thích nhất lén lút hành sự”.

Tô Mạt cắn môi, lặng thinh.

Vương Cự An áp sát người cô. “Lén lút cũng chẳng có gì không tốt. Những người thích sự kích thích là người theo chủ nghĩa mạo hiểm trời sinh”. Anh ta cúi đầu, môi chạm vào tai cô. “Em đúng là nhất gan, hôm trước bảo em lau bàn, em sợ đến mức mặt trắng bệch. Em lo người khác không nhìn ra hay sao?”

Giọng nói của anh ta ngày càng trầm thấp, Tô Mạt quay người né tránh nhưng bị anh ta giữ chặt thắt lưng. Hai người mặt đối mặt. Tô Mạt không dám kêu, chỉ đẩy anh ta nhưng bị anh ta tóm cổ tay. Người Vương Cự An toàn mùi rượu, hơi thở của anh ta có vẻ gấp gáp. “Đừng kháng cự nữa, tôi cũng đâu có dùng nhiều sức. Nếu muốn chạy thì em đã chạy từ lâu rồi. Em cũng biết là tôi thích em”.

Tai Tô Mạt ngứa ngứa, thắt lưng tê tê, mặt nóng như lửa đốt. Đột nhiên toàn thân cô mềm nhũn, không còn chút sức lực, đầu óc cũng bắt đầu ngất ngây. Tâm trạng của cô rất phức tạp, vừa chùn bước, đồng thời cũng vì cảm giác tuyệt vời của lần trước mà nóng lòng muốn tiếp tục. Tô Mạt nhắm mắt, nghĩ thầm, bao nhiêu cô gái muốn có người đàn ông này, mình không quyến rũ, cũng không lấy lòng anh ta, là anh ta tự tìm đến mình, mình còn nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì?

Trong một khoảnh khắc đắn đo, Tô Mạt đã bị đẩy nằm xuống sofa. Cô vẫn cảm thấy xấu hổ. “Không được, không thể ở đây”.

Vương Cự An vừa cởi quần áo của cô vừa nói: “Lên tầng trên?”

“Không được, bố mẹ tôi ngủ ở trên đó”.

“Bên cạnh còn phòng không?”

“Cũng không được”. Đó là phòng của Thanh Tuyền.

Vương Cự An ngồi thẳng người. “Buổi tối em ngủ ở đâu? Treo trên tường à?”

Tô Mạt không lên tiếng, mặc lại áo.

Vương Cự An kéo tay cô, lôi cô vào nhà tắm, bật vòi hoa sen. Toàn thân hai người ướt sũng. Tô Mạt không mở nổi mắt, chỉ có thể để mặc anh ta giày vò. Cảm giác của lần này hoàn toàn khác lần trước, đầu óc cô rất tỉnh táo, trong lòng hơi sợ hãi nhưng cơ thể lại khao khát sự kích thích.

Cô trốn trong hơi nước mờ mịt, không dám nghĩ ngợi nhiều, cơ thể cùng người đàn ông trầm luân.

Sau cuộc ân ái, nền nhà tắm sũng nước, quần áo ném đầy dưới sàn, Tô Mạt không còn sức lực dọn dẹp, cô quần khăn tắm đi ra ngoài. Sau đó, cô nằm xuống sofa, kéo tấm chăn mỏng trùm kín mặt. Một lúc sau, Vương Cự An tắm xong đi ra ngoài, gọi điện thoại kêu người mang quần áo đến cho anh ta.

Tô Mạt vội thò đầu ra khỏi chăn, nói nhỏ: “Không được”.

“Quần áo của tôi ướt cả rồi, làm thế nào để về đây?”

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đi ra ngoài mua cho anh một bộ”.

Vương Cự An cảm thấy ý kiến này không tồi. Anh ta rút tấm thẻ ngân hàng trong ví đưa cho Tô Mạt, nói tới cửa hàng X ở phố Y mua, bây giờ chắc người ta vẫn chưa đóng cửa.

Tô Mạt ngần ngừ. “Xa quá, tôi tới siêu thị ở gần đây mua, không được sao?”

“Em bảo tôi mặc quần áo bán ở siêu thị?”

“Quần áo mùa hè cần cầu kỳ thế làm gì?”

Vương Cự An lại cầm điện thoại bấm số.

Tô Mạt dịch vào trong nhường chỗ. “Hay là anh nghỉ ngơi trước đi. Lát nữa tôi giặt quần áo rồi làm khô cho anh, không tốn bao nhiêu thời gian”.

Lúc này Vương Cự An mới đồng ý.

Tô Mạt cảm thấy toàn thân rệu rã như máy móc bị tháo linh kiện, không còn chút sức lực. Cô định nằm nghỉ ngơi lát rồi thức dậy, ai ngờ vừa quay người liền thiếp đi. Cũng không biết bao lâu sau, khi Tô Mạt mở mắt, xung quanh tối om. Trong phòng vang lên tiếng điều hòa, không khí mát mẻ. Trên người cô vẫn đắp tấm chăn mỏng, sống lưng áp sát cơ thể ấm áp của người đàn ông. Trong lòng cô chợt dấy lên cảm giác lạ thường.

Tìm Tô Mạt đập thình thịch. Cô bỗng nhớ đến hình ảnh từ mấy năm trước. Cô lại nhắm mắt, cảm nhận sự tiếp xúc ấm áp. Cô giả vờ coi người đàn ông ở phía sau là Đồng Thụy An, người bạn đời hợp pháp tâm linh tương thông của cô, cứ như thể cuộc sống của cô vẫn cứ trôi đều đều, chưa từng thay đổi. Tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

5.

Điện thoại di động đặt trên bàn trà đột nhiên rung lên, trong đêm tối nghe rất rõ. Tô Mạt vội với tay tìm điện thoại.

Vương Cự An nhanh hơn cô một bước. Anh ta quay người, lấy điện thoại và bắt máy. Một lúc sau, anh ta cất giọng khàn khàn: “Bây giờ mấy giờ rồi còn điện thoại... Tôi không đi... Gần đây công việc bận rộn... Ồ... Cuối tuần lại đi công tác... Em cũng ngủ sớm đi...” Anh ta cúp máy, nằm thẳng vài giây rồi kéo người phụ nữ ở bên cạnh vào lòng, nắn bóp.

Khăn tắm ở trên người Tô Mạt bị Vương Cự An kéo sang một bên. Hai người dính sát, hơi thở hòa quyện. Vương Cự An lại muốn làm tới nhưng bây giờ Tô Mạt vô cùng tỉnh táo, cô liền đẩy người anh ta.

“Sao thế?” Vương Cự An hàm hồ hỏi.

“Anh chưa dùng cái kia”.

“Chỗ em có không?”

“Không”.

“Sau này ở nhà cũng nên chuẩn bị sẵn”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, không kim được hỏi nhỏ: “Ăn nhiều lá cải già sẽ bị đau răng đó”.

Vương Cự An lặng thinh, vài giây sau anh ta mới nhớ ra, phì cười. “Em vẫn nhớ chuyện đó? Yên tâm đi, răng của tôi rất tốt”.

Tô Mạt không cười. “Sau này anh đừng đến đây nữa”.

Vương Cự An không đáp, áp vào người cô, động tác rất suồng sã. Tô Mạt rên khẽ, hơi thở gấp gáp, cũng không kháng cự như trước đó, thậm chí cô

còn không thể khổng chế bản thân.

Vương Cự An cười khẽ một tiếng, buông người cô.

Tô Mạt định thần, trong lòng như bị cắm một cái dằm, vô cùng xấu hổ. Cô quay sang một bên, im lặng hồi lâu.

Căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh, Vương Cự An đột nhiên hỏi: “Trước đây tại sao em ly hôn? Chồng cũ của em không ra gì sao?”

Tô Mạt kéo chăn trùm kín người, một lúc sau mới trả lời: “Là anh ta chê tôi không tốt nên tìm cô gái trẻ trung và tốt hơn”.

Vương Cự An trầm mặc một lúc mới cất giọng nhàn nhạt: “Em đúng là không đủ tốt”.

Tô Mạt bỏ ngoài tai lời anh ta nói. Nằm một lúc vẫn không thể ngủ tiếp, cô lại quần khăn tắm, ngồi dậy mặc quần áo rồi vào nhà tắm lau nền nhà. Sau đó, cô giặt quần áo của Vương Cự An, bỏ vào máy giặt vắt khô, cuối cùng dùng bàn là là phẳng. Lúc cô làm xong, trời đã tờ mờ sáng.

Không bao lâu sau Vương Cự An cũng tỉnh dậy, anh ta vẫn quần khăn tắm quanh thắt lưng. Nhìn đồng quần áo là phẳng phiu và bộ bàn chải, khăn mặt mới trên sofa, anh ta dặn dò: “Nhớ chuẩn bị cho tôi một đôi dép lê, tôi không đi dép của người khác”. Anh ta giờ tay bóp vai và cổ, nói tiếp: “Cũng phải thay sofa khác, cái này không thể ngủ nổi”.

Tô Mạt nói: “Anh nhanh lên một chút, chín giờ lên tỉnh họp, chẳng phải cần chuẩn bị tài liệu hay sao? Đi sớm một chút cho đỡ tắc đường”.

Vương Cự An liếc nhìn cô.

Tô Mạt giải thích: “Tại cuộc họp hai hôm trước, kỹ sư Vương có nhắc đến chuyện này.”

Vương Cự An cười cười: “Người của bà ta đúng là kinh khủng, ai nấy tai nghe tám hướng, mắt nhìn sáu hướng, trí nhớ vô cùng tốt”.

Tô Mạt nói thẳng: “Tôi dựa vào cái này để kiếm miếng cơm”.

Vương Cự An không nói nhiều. Anh ta đi đánh răng, rửa mặt, thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Tô Mạt đóng tai lắng nghe, chỉ sợ anh ta gây tiếng động lớn, thu hút sự chú ý của hàng xóm. Cho đến khi không còn nghe thấy động tĩnh, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Toàn thân không dễ chịu, cô lại đi vào nhà tắm định tắm rửa. Cô vô tình bắt gặp gương mặt người phụ nữ trong gương, đó là gương mặt thỏa mãn dục vọng trông rất xa lạ.

Cô tiến lại gần, chống hai tay xuống bồn rửa mặt. Quan sát một lúc, Tô Mạt đột nhiên giờ tay, gạt hết đồ vệ sinh cá nhân của người đàn ông xuống đất.

Tô Mạt thu dọn xong xuôi rồi đi làm sớm. Cô định tránh mặt Tùng Dung, ai ngờ cô vừa vào thang máy, đằng sau có tiếng gọi: “Này, cô bấm thang máy đợi một lát”. Tô Mạt quay đầu, phát hiện con trai Tùng Dung đeo cặp sách từ trong nhà chạy ra ngoài. Chạy đến trước mặt Tô Mạt, thằng bé mới chào hỏi: “Chào cô!” Tô Mạt cười cười với nó, giữ nút mở cửa thang máy.

Tùng Dung nhanh chóng từ trong nhà đi ra ngoài. Chị ta vừa khóa cửa vừa căn nhắc: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, nhờ người khác giúp đỡ phải nói từ ‘xin’, con chẳng chịu sửa đổi gì cả. Người khác sẽ không phê bình con, chỉ trách mẹ không biết dạy con”. Chị ta vác bộ mặt mệt mỏi đi vào thang máy, nói câu cảm ơn.

Tô Mạt thấy lo lắng, miễn cưỡng lên tiếng: “Nó vẫn còn là một đứa trẻ, mấy năm nữa sẽ hiểu chuyện hơn”.

Tùng Dung nói: “Cô không biết đâu, trẻ con càng lớn càng khó quản”. “Bảy tám chín, chán chết chó (1)”...”

(1) *Bảy tám chín, chán chết chó: có nghĩa trẻ em bảy, tám, chín tuổi là độ tuổi khiến người lớn chán nhất, người không chán, chó cũng chán.*

Thằng bé lập tức cười hi hi, nói lại: “Chán chết mẹ, chán chết mẹ...”

Tùng Dung giờ tay bịt miệng con trai. “Được rồi, ở trường nhớ uống nhiều nước. Sắp thi cuối kỳ rồi, con hãy chú ý học hành từ tế, đừng đánh nhau với các bạn, nhớ rửa tay trước khi ăn cơm, thu dọn đồ ngăn nắp...” “Nhắc nhở một hồi, chị ta mới thờ dài, nói với Tô Mạt: “Cô nhìn tôi có giống bà già không, lải nhải mãi không thôi. Bản thân tôi cũng chán chết đi được, khi nào nó nghỉ hè càng phiền. Tôi đi làm, không ai trông nó”.

Thấy thần sắc của Tùng Dung không có gì bất thường, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm.

Tùng Dung nói tiếp: “Đúng lúc bố mẹ cô ở đây, nhờ bố mẹ cô trông giúp, tôi sẽ trả tiền theo tuần...”.

Tô Mạt cảm thấy không thoải mái khi nghe câu này. Cô nghĩ, trước đây tôi từng làm người giúp việc của nhà chị, bây giờ bố mẹ tôi còn phải làm thuê cho chị?

Cô cười, đáp: “Chúng ta quen biết lâu như vậy, chị còn nhắc đến chuyện tiền nong làm gì? Có thể giúp được thì giúp. Sức khỏe của bố mẹ tôi không tốt lắm, chỉ e có lòng mà bất lực. Hơn nữa, họ ở đến đầu tháng 7 thôi”.

Tùng Dung hỏi: “Có một tháng thôi à? Hai ông bà cũng chẳng bận việc, sao không ở chơi lâu hơn?”

Tô Mạt đáp: “Em họ tôi sẽ về quê ôn thi, bố mẹ tôi phải về sớm thu xếp”. Cô vẫn không quên đôi phương từng giúp mình nên lên tiếng: “chuyện của con trai, chị cũng đừng sốt ruột, chỉ cần có thời gian tôi sẽ trông giúp chị, nấu cơm hay đưa đón đều được. Có người chia sẻ cũng tốt hơn”.

Tùng Dung nhìn cô, cười cười. “Tôi cũng muốn thế nhưng bây giờ đâu dám làm phiền cô. Những việc này giao cho ô sin là được. Nếu không, để ai đó biết được thì không hay lắm”.

Tô Mạt giật mình nhưng giả bộ không nghe thấy. Tùng Dung dắt tay con trai đi ra ngoài. Tô Mạt cúi đầu, ra đường bắt xe nhưng đợi mãi cũng không thấy chiếc xe nào đi tới.

Tùng Dung tiễn con trai lên xe buýt của trường rồi lái xe riêng tiến lại gần, chị ta hạ cửa kính, mỉm cười với Tô Mạt. “Tôi đi gặp khách hàng, có thể đưa cô một đoạn”.

Tô Mạt lên xe, hai người lại trò chuyện về cuộc sống và công việc. Tùng Dung phàn nàn con trai có quá nhiều bài tập, phụ huynh theo cũng mệt mỏi. Hai mẹ con ngủ không đủ giấc, ban ngày chị ta bận rộn công việc, áp lực lớn, sức khỏe ngày càng kém... Chị ta lại kể chuyện con trai không nghe lời nên thường bực tức. Sau đó, Tùng Dung đột nhiên chuyển chủ đề, thờ dài, nói: “Những người phụ nữ độc thân như chúng ta vừa phải nuôi con vừa phải kiếm tiền nên già nhanh hơn người khác. Tôi nhìn bề ngoài năng động thể thôi, thực tế về đến nhà, tôi chỉ muốn làm con mèo ồm, chẳng cần nghĩ ngợi gì. Nhưng làm cha mẹ là trách nhiệm cả đời, không thể bỏ mặc. Cô bây giờ thì tốt rồi, cơ hội trong tầm tay, sau này có thể sống dễ chịu hơn”.

Thấy Tô Mạt lặng thinh, Tùng Dung không kìm được, cười lớn. “Cô đừng giả vờ giả vịt nữa, tôi qua sếp tổng gọi điện thoại cho cô. Cô giỏi lắm, tôi không nhìn nhầm người, cô còn khá hơn Mạc Ủy Thanh. Mạc Ủy Thanh bập vào người có gia đình, xung quanh một đồng phiền phức. Cô ngược lại câu được “kim cương vương lão ngũ (lqđ)”

(lqđ) “Vương lão ngũ” là người đàn ông độc thân. “Kim cương vương lão ngũ” là người đàn ông độc thân giàu có.

Tô Mạt thăm thò dài, nói: “Anh ta nói gì với chị?”

Tùng Dung đáp: “Cũng chẳng nói gì nhiều, nói thẳng vào vấn đề, hỏi tôi cô ở tầng mấy. Lúc đó, tôi không kịp phòng bị, liền nói cho sếp tổng biết. Tôi vừa nói xong, sếp tổng liền cúp máy, không một câu thừa thãi. Ôi giờ, thái độ ngang ngược không chịu nổi”.

“Không phải như chị nghĩ đâu”. Tô Mạt lên tiếng.

Tùng Dung không tin: “Nửa đêm nửa hôm tìm cô vì muốn đích thân đưa tài liệu hay bàn công việc? Xe ô tô của sếp tổng đỗ ở dưới nhà khiến tôi lóa cả mắt, muốn né tránh cũng không kịp”.

Tô Mạt lặng thinh.

Tùng Dung lại lên tiếng: “Người đã theo đến cửa rồi, cô có dự định gì không? Hay là “thân thể ở doanh trại Tào, trái tim ở Hán” (lqđ)?”

(lqđ) “Thân thể ở doanh trại Tào, trái tim ở Hán” xuất phát từ Tam quốc diễn nghĩa. Quan Vũ vì muốn bảo vệ phu nhân của đại ca Lưu Bị nên bị ép đầu hàng Tào Tháo. Quan Vũ tuy ở trong doanh trại Tào nhưng vẫn một lòng một dạ nhớ đến Lưu Bị.

Tô Mạt hàm hồ đáp : “Không liên quan đến những chuyện đó, cũng chỉ một, hai ngày, đợi anh ta chán sẽ ngừng ngay”.

Tùng Dung liếc nhìn Tô Mạt, không lên tiếng. Vài giây sau, chị ta mới nói: “Tôi đúng là mắt công khen cô. Con người cô không có khiếu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ như Mạc Ủy Thanh. Thế nào gọi là đợi anh ta chán? Vậy bây giờ cô là gì? Cùng thái tử đọc sách? Cô đúng là hạ thấp bản thân quá đấy”.

“Tôi là người thấp cổ bé họng, lời nói không có trọng lượng”.

Tùng Dung “hừ” một tiếng. “Sao không có trọng lượng? Một khi cô kiên quyết không chịu theo sếp tổng, sếp tổng còn bám lấy cô?”

Tô Mạt lộ vẻ bối rối, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tùng Dung liếc nhìn cô, nở nụ cười ôn hòa. “Một mình cô cũng không dễ dàng, bên cạnh có người giúp đỡ là điều tốt biết bao. Nếu cô gặp may một chút, có thể kiếm một khoản. Sếp tổng mà cho cô nhà hay xe hơi, cô cứ nhận. Sau này không được như ý thì bán đi, rồi khỏi Nam Chiêm quay về quê nhà, ai biết đấy là đâu. Tôi nói cho cô biết, nếu cô thật sự đi theo sếp tổng, chỉ có con đường này là khả thi, những thứ khác đều là hư vô, cô đừng bao giờ nghĩ tới”.

Tô Mạt nói: “chị nghĩ xa thật đấy. Những điều chị nói, tôi chưa từng nghĩ tới. Sau này chị đừng nhắc đến nữa”.

Tùng Dung im lặng, thăm thò nhợt. “Tôi ra đời bao nhiêu năm, có chuyện gì chưa từng gặp? Tôi nói trúng tim đen của cô nên cô không thêm để ý đến tôi. Ai mà chẳng biết bày ra kiểu đó. Người càng trẻ tuổi càng cố làm ra vẻ ta đây, thích tuyên bố với người đời rằng mình vô cùng thuần khiết và vô tội, chẳng qua vì sợ trở thành đề tài đàm tiếu, sau này đàn ông sẽ tránh xa. Cứ đợi đi, thế nào cuối cùng cô cũng lao vào vòng tay của người ta. Trước hư vinh, thanh cao hay lòng tự tôn, tự trọng chẳng đáng giá một xu. Mạc Ủy Thanh thẳng thắn như vậy, còn cô giả tạo quá”.

Tuy nghĩ vậy nhưng Tùng Dung biết, từ nay về sau nói năng không thể tùy tiện như trước, thế là chị ta lên tiếng: “Cũng phải, người đàn ông như sếp tổng chẳng thiếu thứ gì, chỉ riêng ngoại hình cũng đủ thu hút phái nữ. Phụ nữ chúng ta nhất thời bị mê hoặc cũng là chuyện thường tình”.

Đến công ty, Tô Mạt uống tách cà phê rồi lấy lại tinh thần, kiểm tra email, chọn những nội dung cần xin chỉ thị của Vương Á Nam, in ra một bản, sau đó lọc những email quan trọng lưu vào máy tính để trả lời. Cuối cùng, cô mới xử lý những việc vụn vặt khác, trong đó có một email gửi cho nhiều người, là ảnh chụp buổi tiệc mừng công tối qua. Tô Mạt mở ra xem. Giờ đến tấm ảnh chụp cô và Vương Cự An, cô bắt giác dừng lại.

Ảnh chụp lúc cô kính rượu Vương Cự An, hai người đều quay mặt nghiêng trước ống kính ở khoảng cách bình thường, không có gì đặc biệt. Cô cảm thấy thái độ của mình tương đối mờ ám, đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười miễn cưỡng, cũng không dám nhìn thẳng vào đối phương. Bộ dạng của cô có một vẻ ngại ngùng khó diễn tả.

Nhìn vô số địa chỉ nhận email này, đầu óc Tô Mạt trống rỗng, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Cô vội vàng tìm ảnh chụp chung khác ở trên mạng nội bộ để so sánh, đối chiếu. Lật giờ một hồi, Tô Mạt cũng tìm được một tấm, là ảnh chụp hôm phòng Marketing tổ chức liên hoan ăn uống, Vương Á Nam sai cô đi đưa tài liệu cho Vương Cự An.

Tô Mạt lưu hai tấm ảnh vào một file trong ổ cứng. Quan sát kỹ một lúc, cô cảm thấy hai tấm ảnh khác biệt rõ ràng.

Ở tấm ảnh trước đó, Vương Cự An tựa vào bàn làm việc, dáng vẻ rất tự nhiên, thoải mái. Còn cô đứng một bên, mỉm cười bộ dạng kính cẩn, nhìn qua cũng có thể đoán ra là quan hệ cấp trên, cấp dưới.

Lúc đó, cô không sợ bị thiên hạ bàn tán nên ánh mắt thẳng thắn, vô tư. Còn bây giờ, đôi mắt cô che giấu quá nhiều tâm tình, từ có lý trở thành vô lý. Ngày xưa, cô cây ngay không sợ chết đứng, bây giờ nom nớp không yên.

Tô Mạt đang chìm trong suy tư, đột nhiên có người gọi “Tiểu Tô”. Tô Mạt định thần, Vương Á Nam đi vào. Tô Mạt vội đóng file, mỉm cười. “Hôm nay Chủ tịch đến sớm quá!”.

Vương Á Nam nhìn cô. “Mười giờ mà còn sớm? Từ sáng đến giờ cô bận gì vậy?”

Tô Mạt liền đưa tài liệu vừa pho to cho bà. “Có mấy email cần chủ tịch xem xét”.

Vương Á Nam nhận lấy, xem qua rồi nói với Tô Mạt: “Lát nữa người của phòng Marketing và phòng Kỹ thuật đến đây, cô bảo bọn họ vào phòng hội nghị nhỏ, đồng thời bảo người pha trà mang vào. Người trẻ tuổi tính nết hay kích động, uống trà để tĩnh tâm”. Nói rồi, bà đột nhiên hỏi. “Hôm nay Vương Tổng có ở công ty không?”

Tim Tô Mạt đập thình thịch. “Chắc không ạ. Tôi nhớ trong cuộc họp lần trước, Chủ tịch bảo Tổng giám đốc lên tỉnh làm việc...”

Vương Á Nam ngẫm nghĩ rồi nói: “Ừ nhỉ, tôi quên bống mất. Trên tỉnh báo chúng ta cử người tham gia buổi tọa đàm doanh nghiệp”. Bà cười. “Thảo nào bên phòng Kỹ thuật chọn thời điểm này để tranh cãi với đám người của phòng Marketing. Bọn họ biết Tổng giám đốc đứng về phe nào”.

Một lúc sau, người của hai phòng quả nhiên xuất hiện, sắc mặt tương đối khó coi.

Tô Mạt làm theo lời dặn của Vương Á Nam. Lúc tới phòng trà, mà đồng nghiệp của phòng Nhân sự tiết lộ, trong bảng biểu xét duyệt tiền thưởng liên quan đến vụ trúng thầu lần này, phòng Kỹ thuật vì vấn đề chi tiền thưởng đã có bất đồng với phòng Marketing, dù công ty còn chưa chính thức ký hợp đồng.

Tô Mạt trầm nghĩ, dự án lần này không nhỏ, những người tham gia chắc sẽ được nhận khoản tiền thưởng nhất định. Cô đã tốn tiền vì chuyện của Chung Thanh nên đương nhiên cũng mong ngóng khoản tiền thưởng đó.

Công ty vốn có đợt điều chỉnh lương theo cấp bậc vào tháng 7. Do thời gian làm việc của Tô Mạt không lâu, hơn nữa mấy tháng trước, cô đã được tăng lương một lần do thay đổi chức vụ nên cô có rất ít khả năng được tăng lương đợt này.

Tô Mạt một mặt mong ngóng tiền thưởng, mặt khác hy vọng có thể tiếp tục theo dự án để sau này cơ hội lý lịch đẹp hơn một chút. Tô Mạt tin tưởng chuyện tham gia dự án không phải vấn đề lớn, bởi vì Vương Á Nam ngày càng tín nhiệm cô. Hơn nữa, Vương Á Nam không thể không thấy nỗ lực của cô bỏ vào dự án.

Vương Á Nam và nhân viên của hai phòng trò chuyện đến tận trưa.

Buổi chiều, Vương Cự An về công ty, anh ta cùng Vương Á Nam và lãnh đạo hai phòng bàn bạc, thương lượng, chính thức thành lập một nhóm chuyên phụ trách dự án này, đồng thời lên danh sách thành viên của nhóm dự án.

Hết giờ làm việc, Vương Á Nam triệu tập mọi người, mở cuộc họp, Tô Mạt ngồi bên cạnh ghi chép.

Bởi vì thái độ của cấp trên, mọi người đều tỏ ra căng thẳng. Phòng hội nghị im lặng như tờ.

Phần đầu đương nhiên là giới thiệu triển vọng của dự án và tính quan trọng đối với sự phát triển của công ty. Tiếp theo là lãnh đạo các phòng ban phát biểu. Cuối cùng, Tổng giám đốc đích thân công bố danh sách thành viên của nhóm phụ trách dự án.

Nghe Vương Cự An đọc tên từng người một, tim Tô Mạt dần đập nhanh hơn. Đọc đến gần cuối, Vương Cự An dường như liếc nhìn cô. Khi anh ta công bố cái tên cuối cùng, Tô Mạt vô cùng thất vọng. Cô ngẫm đi nghĩ lại cảm thấy đây không phải sự thật. Vương Á Nam gọi cô hai lần, cô mới nghe thấy, tưởng rằng mình vẫn còn tia hy vọng.

Ai ngờ Vương Á Nam nói: “Tôi nay tôi có bữa cơm khách. Bây giờ cô hãy đi mua thức ăn, đến nhà tôi nấu bữa tối. Hai người giúp việc ở nhà tôi, một người có việc xin nghỉ, một người bị ốm, cô hãy tới giúp đỡ. Cô nhớ kỹ, món ăn bỏ ít dầu, ít muối, tốt nhất làm hai món mặn, hai món rau và một canh. Cơm đừng nấu nhão quá, nếu không, con trai tôi không thích ăn”.

Tâm trạng của Tô Mạt như trở về trước thời giải phóng trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chôn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trắc trở

Vương Á Nam gọi Tô Mạt vào phòng làm việc, nhắc tới mấy món ăn nổi tiếng, bảo cô cần tới nơi nào mới mua được thực phẩm, con bà một bữa ăn bao nhiêu cơm... Thấy Tô Mạt không tập trung, Vương Á Nam liền nhắc nhở: “Nhiều việc quá, cô hãy ghi vào giấy cho khỏi quên”.

Tô Mạt viết ra giấy, động tác hết sức máy móc. Cô ngẫm nghĩ, ngẩng đầu nhìn lãnh đạo. “Kỹ sư Vương, tôi muốn hỏi điều này, tại sao...” Tô Mạt chưa dứt lời, điện thoại trên bàn đồ chuông, Vương Á Nam bắt máy, cười nói vui vẻ với đối phương. Tô Mạt quan sát, với điệu bộ này thì còn lâu bà mới kết thúc cuộc gọi. Cô đành cáo từ, Vương Á Nam gật đầu với cô.

Trên đường phố, dòng người và xe vội vã di chuyển. Nghĩ đến tình cảm trước mắt, Tô Mạt hết sức ủ rũ. Cô đi mua thức ăn rồi bắt xe đến Vĩnh Lam Tuyền.

Vừa vào sân nhà Vương Á Nam, Tô Mạt liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi còi trăn, mặc quần đùi ngồi xổm ở bồn hoa bên đường, có lẽ anh ta là thợ làm vườn. Hai người đàn ông đeo kính đen đứng dưới bóng cây bên cạnh uống nước khoáng. Thấy Tô Mạt xách túi rau đi vào, hai người đàn ông đó nhìn cô vẻ dò xét một hồi, hỏi: “Tô tiểu thư?”

Tô Mạt gật đầu. “Kỹ sư Vương bảo tôi đến đây”.

“Vâng, kỹ sư Vương đã nói trước với chúng tôi”.

Hai người đàn ông mời cô vào bên trong. Thảm cỏ được phun nước, lối đi ướt ướt, bùn đất bắn tung tóe. Tô Mạt đang định đi vào trong, liền bị một cánh tay giơ ra ngăn lại. “Thợ làm vườn” ngẩng đầu nhìn cô. “Chưa giẫm phải, nó vẫn chưa chết”. Anh ta thả con giun vào bồn hoa.

Người đàn ông đeo kính đen nói với “thợ làm vườn”: “Tổng Thiên Bảo, lát nữa nấu xong cơm, lúc nào anh mới ăn? Cần thận không mẹ anh về lại tức giận ấy”.

Tổng Thiên Bảo “ờ” một tiếng.

Tô Mạt hơi ngạc nhiên, quay đầu liếc nhìn người đàn ông. Cô cảm thấy anh ta không giống người bình thường. Anh ta có thân hình cao lơn, chắc nịch như thanh niên nhưng vẻ mặt ngây thơ chẳng khác nào đứa trẻ vô tri. Cô nhất thời không đoán ra tuổi thật của anh ta.

Tổng Thiên Bảo cũng quan sát cô, hỏi: “Đây là ai vậy?”

Tô Mạt đáp: “Tôi là... thư ký của mẹ anh”.

Vào nhà, quả nhiên Tô Mạt không nhìn thấy người giúp việc. Cô đi thẳng vào bếp, chuẩn bị bữa tối. Tô Mạt đã sớm nghe nói con trai của Vương Á Nam có chút vấn đề nên suốt ngày ở nhà, không bao giờ lộ diện. Về việc anh ta bị làm sao, mọi người đều mù mờ, Vương Á Nam càng không bao giờ nhắc tới.

Tô Mạt vừa nấu cơm vừa ngẫm nghĩ, người khác làm việc ở chôn văn phòng thoáng đãng, còn mình bị sai đi chăm sóc bệnh nhân, đi hay ở đều do người bên cạnh định đoạt, cô không thể sánh bằng đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật. Nhưng bên phòng Marketing không phải ai cũng có học vấn cao, tại sao cô lại bị vứt bỏ mà không có bất cứ lý do nào? Hay là Vương Á Nam đã nghe được điều gì đó nên nghi ngờ cô?

Trong lòng Tô Mạt thấp thỏm không yên, cô nhanh chóng nấu vài món rồi dọn ra bàn ăn.

Tổng Thiên Bảo đã đói bụng từ lâu, anh ta vui vẻ chạy tới ăn cơm. Nhưng mới ăn vài miếng, anh ta buồn đũa, chạy lên trên gác. Tô Mạt vội kéo anh ta. Tổng Thiên Bảo nói: “Không ngon, tôi muốn đi hát”.

Tô Mạt khuyên nhủ: “Anh ăn hết bát cơm này rồi hãy đi chơi”.

Tổng Thiên Bảo có thân hình cao lơn, tuy cử chỉ chậm chạp hơn người bình thường nhưng anh ta tương đối khỏe. Anh ta đẩy Tô Mạt ngã xuống sàn nhà.

“Không ngon, tôi không muốn ăn”.

Người đàn ông có hành vi bất thường khiến Tô Mạt hơi sợ hãi, đành để mặc anh ta. Nhìn đồng hồ ăn trên bàn, lại liếc đồng hồ treo tường, Tô Mạt lo Vương Á Nam trách cứ, cô liền gấp mấy miếng thức ăn vào bát, lấy một cái thìa rồi đi lên tầng trên.

Tổng Thiên Bảo đang thử micro. Nhìn thấy Tô Mạt, anh ta liền hỏi: “Cô cũng muốn hát?”

“Tôi không hát”. Tô Mạt thăm dò: “Hay là như vậy đi, anh hát hai câu rồi nghỉ ngơi một lát, ăn một miếng com có được không?”

Tổng Thiên Bảo lắc đầu. “Không được, mẹ tôi không cho, mẹ tôi bảo khi ăn com phải tập trung”.

“Vậy anh hãy xuống dưới nhà, ngồi bàn ăn tử tế”. Tô Mạt nói.

Tổng Thiên Bảo vẫn lắc đầu. “Tôi không muốn ăn. Tại sao cô cứ bắt tôi ngồi vào bàn ăn com?”

Tô Mạt hết cách: “Hay là tôi đút cho anh?”

Tổng Thiên Bảo nói: “Đút com không tốt. Mẹ tôi nói, những người đó muốn bớt việc nhưng thật ra là hại tôi”.

Tô Mạt nói lại: “Tôi đâu muốn hại anh, cũng không thể để anh đói bụng. Anh hãy tự mình ăn com đi!”

Tổng Thiên Bảo lắc đầu: “Tôi đã bảo không muốn ăn, cô còn cứ bắt ép tôi”.

Tô Mạt: “...”

Tổng Thiên Bảo bắt đầu hát, tuy lạc điệu nhưng anh ta rất tập trung. Tô Mạt đứng bên cạnh nghe một lát, nhân lúc anh ta mãi hát, miệng vẫn chưa khép lại, cô vội vàng đút một thìa com vào miệng anh ta. Tổng Thiên Bảo vội hát câu tiếp theo nên nuốt vội nuốt vàng. Còn chưa hát hết một bài, anh ta đã ăn mấy miếng. Sau đó, anh ta phát hiện mình bị lừa, lập tức vung tay, hất bát com trong tay Tô Mạt.

Trên tấm thảm trải sàn, com và thức ăn bắn tung tóe. Tô Mạt lại vội vàng quét dọn. Đến khi lau chùi sạch sẽ, cô không còn sự nhẫn nại để chăm sóc tên ngốc, ngồi một bên suy xét ý đồ của Vương Á Nam.

Ai ngờ Tổng Thiên Bảo lại giờ chứng, đột nhiên hét lớn vào micro: “Cô thư ký, tôi đói bụng quá!”

Tô Mạt giật bản mình, liền hỏi anh ta: “Anh muốn ăn gì? Tôi sẽ đi làm cho anh?”

“Bánh mì”.

“Để tôi ra ngoài mua”.

“Mẹ tôi nói bánh ở bên ngoài không sạch, không đúng vị”.

Tô Mạt không biết làm bánh mì, đành khuyên anh ta: “Ăn bánh mì không hết đói đâu. Hay là tôi đi rán bánh cho anh, bên trong có nhân thịt?”

Bấy giờ Tổng Thiên Bảo mới gật đầu.

Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, vội đi rán bánh nhân thịt. Đến khi cảm thấy bánh vàng ươm thơm lừng lên, Tổng Thiên Bảo cắn hai miếng rồi không ăn nữa. “Mẹ tôi bảo đồ dầu mỡ không tốt cho sức khỏe”.

Tô Mạt cố nén bực tức, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn ăn gì?”

“Mi sơi”.

Tô Mạt thờ dài, lại chạy đi nấu mì. Cô dùng canh bào ngư hải sâm để nấu. Mấy món trước đó, cô bỏ ít muối nên hơi nhạt. Lần này cô cho thêm ít gia vị, nếm thử thấy không tồi, trong lòng thầm nghĩ chắc tên ngốc sẽ ăn. Ai ngờ Tổng Thiên Bảo chỉ ăn hai, ba miếng lại đặt bát sang một bên. Tô Mạt không thể nhẫn nhịn: “Anh đang giỡn tôi phải không?”

Tiếng nhạc rất lớn, Tổng Thiên Bảo không nghe thấy lời cô nói, chỉ ngồi một chỗ hát karaoke. Tô Mạt tức đến mức sống mũi cay cay, cô lập tức đi rút phích cắm điện, nói: “Anh giả vờ đúng không? Anh cũng muốn đùa giỡn tôi như bọn họ đúng không?”

Tổng Thiên Bảo hết nhìn màn hình ti vi lại nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt chỉ vào bát mì. “Ăn đi”.

Tổng Thiên Bảo ngây người, nói: “Nóng”.

Tô Mạt sờ thử, quả nhiên hơi nóng. Con tức giận vội đi một nửa, cô nhủ thầm, việc gì phải so đo với tên ngốc chứ? Lại nghĩ mình chẳng ra sao, không bao giờ dám nói câu với người khác. Càng nghĩ càng buồn, Tô Mạt buông xuôi, ngồi một bên, không lên tiếng. Tổng Thiên Bảo cũng im lặng. Hai người

đều ngồi dưới sàn nhà, không ai nói với ai một lời.

Nửa phút sau, Tổng Thiên Bảo chạy đi cắm điện, lại bắt đầu hát hò. Hát xong hai bài, anh ta cảm thấy hết hứng thú, quay sang Tô Mạt nói: “Bài này cô hát giọng nữ, tôi hát giọng nam”.

Tô Mạt chẳng có tâm trạng: “Tôi không muốn hát”.

Tổng Thiên Bảo nhét micro vào tay cô: “Cô hát giọng nữ, tôi hát giọng nam”.

Tô Mạt cất giọng mềm mỏng: “Tôi không hát”.

Tổng Thiên Bảo nghiêng đầu nhìn cô: “Cô không vui à?”

Tô Mạt mặc kệ anh ta.

Tổng Thiên Bảo nói: “Bài này buồn, cô hát đi”.

Tô Mạt hết cách: “Anh ăn cơm, tôi mới hát”.

Tổng Thiên Bảo gạt đầu lia lịa, cầm bát mì, ăn lấy ăn để.

Tô Mạt cầm micro, cất giọng hát bài Bình Tụ. Đến phần giọng nam, Tổng Thiên Bảo dờ dẩn nhìn màn hình mà không lên tiếng. Đợi Tô Mạt hát hoàn chỉnh một bài, anh ta mới vỗ tay đôm đốp. “Cô thư ký, cô hát hay quá, hát hay hơn cả An An”.

Tô Mạt không đáp lời, cúi xuống nhìn đồng hồ, đoán Vương Á Nam sắp về nhà.

Tổng Thiên Bảo lên tiếng: “Tôi ăn thêm một bát nữa, cô hát lại một lượt cho tôi nghe”.

Tô Mạt xới cho anh ta một bát cơm. Quả nhiên anh ta ăn hết. Đợi cô hát xong, Tổng Thiên Bảo lại đòi ăn bát thứ ba. Tô Mạt sợ anh ta ăn nhiều quá nên không cho, hai người đang nói qua nói lại, có tiếng gọi từ bên dưới vọng lên: “Thiên Bảo!”

Tổng Thiên Bảo nhảy lên mừng rỡ. “Mẹ về rồi!”

Vương Á Nam lên gác, sắc mặt đầy mệt mỏi. Nhìn thấy con trai, bà cười tí mắt. “Thiên Bảo ăn cơm chưa? Ăn có no không? Món ăn do thư ký Tô nấu có hợp khẩu vị không?”

Tổng Thiên Bảo vỗ bụng: “Con ăn rồi. Cô thư ký ngày mai có đến nữa không?”

Vương Á Nam nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt hài lòng. “Tiểu Tô, chẳng còn sớm nữa, cô về nghỉ ngơi đi. Tuần này cô tạm thời gác mọi công việc, đến đây giúp tôi. Bữa trưa và bữa tối không có ai nấu, tôi chẳng muốn đi tìm người vì không tin được. Còn nữa, Thiên Bảo hằng ngày đi học, phải có người đi cùng nó. Sáng sớm mai cô hãy đến đây...”

Tô Mạt chỉ còn cách nhận lời, có nhiều điều muốn hỏi nhưng không thể lên tiếng.

+++

Rời khỏi khu biệt thự cũng không thấy có taxi, Tô Mạt đi bộ một lúc mới nhớ ra mình chưa ăn cơm. Đi lên đường chính, hai bên đường dần đông đúc, bên đường có quán mì vẫn còn mở cửa, trong lều bạt thấp một ngọn đèn vàng tù mù. Bởi vì bụng trống rỗng nên Tô Mạt không để ý nhiều, cô vào quán, gọi một bát mì. Nhưng mới ăn mấy miếng cô đã nuốt không trôi. Cuối cùng, Tô Mạt trả tiền rồi bỏ đi, thầm nghĩ bị tên gốc đó giày vò nên cô mới ăn không ngon hoặc là thời gian qua cô đã quen ăn uống ngon lành ở khách sạn lớn, rượu uống ở những buổi tiếp khách cũng chọn loại lâu đời, đầu ẩm ức như bây giờ.

Tô Mạt về đến khu chung cư, tình cờ gặp Tùng Dung đi đổ rác ở dưới nhà.

Hai người cùng đi vào thang máy, Tùng Dung kéo áo cô, nhìn một lượt. “Cô đi đâu thế? Bộ quần áo cao cấp như vậy mà bị dính bột mì và dầu mỡ. Cô đi tiếp khách mà còn phải nấu cơm cho người ta à?”

Tâm trạng không tốt, Tô Mạt càng không muốn trở thành trò cười của người khác, thế là cô lặng thinh.

Tùng Dung cười. “Về lý mà nói thì không thể. Chắc ai đó không nỡ để người phụ nữ của mình đi tiếp khách. Đừng nói với tôi là cô đi làm công việc nặng nhọc đấy nhé!”

Nổi bực dọc tích tụ cả ngày bùng phát trong giây lát, Tô Mạt nói thẳng: “Đúng là tôi làm công việc nặng nhọc đấy. Tôi đi nấu cơm, trông con cho người ta. Tôi đã nói với chị từ lâu, tôi và Vương Cư An không phải như chị nghĩ. Sau này chị khỏi cần chăm sóc tôi”.

Tùng Dung chẳng bận tâm, vỗ vai Tô Mạt, cười rồi nói: “Xem ra ẩm ức không nhỏ. Nào, kể với tôi đi, không chừng tôi có thể đưa ra ý kiến cho cô tham khảo”.

Tô Mạt im lặng, kìm nén nỗi bức tức.

Tùng Dung nói: “Sống trên giang hồ chẳng có ai không dính chương. Rõ ràng trong tay cô có lá chắn tốt nhưng cô cứ thích chơi trò thanh cao. Từ xưa đến nay, sự đời rất khó vẹn toàn, hướng chỉ là loại người như chúng ta. Cô muốn thanh cao nhưng cũng muốn sống dễ chịu, thoải mái, con người đâu thể tham lam như vậy. Tô Mạt, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tô Mạt ngẩn người. “Chỉ biết cả rồi?”

Tùng Dung cười cười. “Ngoài cô ra, lẽ nào tôi không quen biết người khác ở tổng công ty?”

Tô Mạt hỏi: “Không ngờ một nhân vật thấp cổ bé họng như tôi cũng có người bàn tán sau lưng?”

“Cô bay giờ không giống trước kia”.

“Ý chị là gì?”

Tùng Dung nói: “Ý tôi là gì ư? Sự việc này bắt nguồn từ mâu thuẫn giữa các phòng ban ở tổng công ty. Muốn đẹp yên, kiểu gì cũng phải có một người làm vật hy sinh”. Tô Mạt định lên tiếng hỏi, Tùng Dung đã cắt ngang: “Tôi chỉ biết có bấy nhiêu. Những chuyện khác, cô đâu cần phải đi đường vòng hỏi tôi. Con người cô không biết ẩn nói, cả ngày bày ra bộ dạng như có thù với người ta, từ trước đến nay không rõ mình muốn gì. Đàn ông chắc cũng sớm chán cô, tôi thật sự cảm thấy sốt ruột thay cho cô”.

Về đến nhà, Tô Mạt đóng cửa, tựa người vào cánh cửa, suy tư hồi lâu. Cuối cùng, cô rút điện thoại, bấm tin nhắn: “Bây giờ anh có rảnh không?” Cô vẫn đang do dự, ngón tay không cẩn thận chạm vào màn hình, tin nhắn lập tức được gửi đi. Tô Mạt tròn mắt, sợ đối phương hiểu nhầm, cô vội nhắn thêm một tin: “Tôi muốn hỏi anh một chuyện”.

Tô Mạt thấp thòm chờ đợi cả buổi tối, đối phương vẫn bật vô âm tín.

+++

Sáng hôm sau, Tô Mạt đưa Tống Thiên Bảo đi học, người vệ sĩ phụ trách lái xe. Trong lúc Tống Thiên Bảo đi học, Tô Mạt tranh thủ đi mua thức ăn, buổi trưa quay về ngôi biệt thự nấu cơm. Buổi chiều, cô cùng Tống Thiên Bảo đi cứu mấy con giun bò ra ngoài trời nắng, trồng hoa, nhổ cỏ, người nhẽ nhại mồ hôi.

Đang bận chuẩn bị bữa tối, Tô Mạt nhận được điện thoại của công ty. Đồng nghiệp ở nhóm dự án nói khéo với cô, bởi vì các thành viên tham gia dự án ký một bản cam kết giữ bí mật về phương diện kỹ thuật, vì vậy hy vọng cô có thể nhanh chóng bàn giao hết tài liệu trước đó, đồng thời xóa bản lưu trong máy tính. Người đồng nghiệp tiết lộ, máy tính của Tô Mạt đang dùng sẽ được giao cho một trợ lý tạm thời, vì vậy việc giữ bí mật tài liệu có liên quan càng quan trọng. Tô Mạt hỏi tên người trợ lý tạm thời, là một nhân viên mới dưới trướng Phó Lệ Lợi.

Tống Thiên Bảo đang cất giọng vịt đực hát hò ở bên cạnh. Càng nhìn gương mặt ngốc nghếch của anh ta, Tô Mạt càng cảm thấy không vừa mắt.

Buổi tối về nhà, cô vẫn cố chấp mở hộp tin nhắn nhưng chỉ nhận được tin nhắn từ bố mẹ. Bố mẹ nói tuy chuyến du lịch hơi đắt nhưng phong cảnh và chỗ ở rất tốt, coi như đáng đồng tiền bát gạo. Ông bà Tô cho biết, nhờ phúc của con gái nên họ mới được hưởng thụ như vậy.

Tâm trạng của Tô Mạt tương đối nặng nề, cô cầm điện thoại, chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ ba, tất cả diễn ra bình thường. Tô Mạt đưa Tống Thiên Bảo đi học. Do nhà vẫn còn thức ăn nên cô không cần đi chợ. Tô Mạt ngồi ở phòng chờ đọc tạp chí. Mấy ngày qua, do cô ngủ không say nên cô ngáp dài ngáp ngắn rồi chớp mắt lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, xung quanh không một bóng người, Tô Mạt chạy tới phòng học nhưng chẳng thấy ai. Cô hoảng hốt tìm thầy giáo, thầy giáo nói: “Lúc tan học, tôi thấy Tống Thiên Bảo đi tìm cô. Hai người không đi cùng nhau à?”

Tô Mạt không nói một lời, lập tức chạy xuống tầng dưới nhưng vẫn chẳng thấy Tống Thiên Bảo. Cô lại chạy ra nhà xe, vệ sĩ đang ngồi trong xe ô tô nghịch điện thoại. Sau khi biết chuyện, anh ta cũng hoảng hốt. Hai người chia nhau đi tìm, Tô Mạt chạy quanh trường học một vòng, nóng ruột đến mức người mướt mát mồ hôi. Nghĩ tới hậu quả, hai chân cô mềm nhũn. Cuối cùng, cô ngồi xồm xuống bãi cỏ, nấc nghẹn.

Đột nhiên có người sờ đầu cô. Tô Mạt ngẩng đầu, Tống Thiên Bảo đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn cô.

Tô Mạt tức giận nhõm ngon có ném vào người anh ta, cất cao giọng: “Tống Thiên Bảo, tôi xin anh đừng hành hạ tôi nữa có được không? Tôi rất mệt, tôi sắp bị anh dọa sợ chết khiếp rồi, anh có biết không?”

Tống Thiên Bảo vô cùng kinh ngạc, lắp bắp: “Tôi... thấy cô đang ngủ... nên... nên tự đi bộ ra ngoài”.

Tô Mạt nói: “Đi bộ? Anh chạy bộ thì có. Anh thậm chí không bằng đứa trẻ bảy, tám tuổi, còn muốn bỏ nhà ra đi à?”

Tống Thiên Bảo ngơ ngẩn nhìn cô, không lên tiếng.

Thấy bộ dạng của anh ta, Tô Mạt lại bức tức, cô nói thẳng: “Tôi chẳng việc gì phải lãng phí thời gian với anh!”

Buổi chiều, Tô Mạt ép mình không nghĩ ngợi nhiều, gọi điện cho Vương Cự An.

Gọi hai lần, đầu bên kia không nghe máy. Lần thứ ba, điện thoại đổ chuông một lúc mới có người bắt máy.

Tô Mạt hỏi thẳng: “Vương Tổng, lúc nào anh có thời gian, tôi muốn nói chuyện với anh”.

Vương Cự An cất giọng bình thản: “Trợ lý Tô? Gần đây tôi khá bận, tuy nhiên... có lẽ tối nay tôi rảnh”.

2.

Buổi tối, Tô Mạt về nhà tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ váy cầu kỳ rồi ngồi trước gương trang điểm kĩ càng. Xong xuôi, cô quan sát mình, người phụ nữ trông gương có vẻ sang trọng, đến mức không mấy tự nhiên. Tô Mạt không hài lòng lại tẩy trang rồi trang điểm lại. Thử vài lần nhưng vẫn không đạt hiệu quả nhưng mong muốn, Tô Mạt ngồi thử một lúc, sau đó ném chiếc chổi cọ xuống bàn, đi rửa mặt. Cuối cùng, cô thay áo phông, quần bò vẫn thường mặc, tới điểm hẹn.

Đến cửa khách sạn, Tô Mạt hơi do dự, muốn vào nhưng lại sợ gặp người quen.

Lo lắng điều gì nó sẽ đến, định luật Murphy (lqđ) chẳng sai chút nào, Tô Mạt lập tức nghe có người gọi: “Tiểu Tô”.

(lqđ) *Định luật Murphy* hay còn gọi là “*định luật bánh bo*” do một người Mỹ tên Edward Aloysius Murphy nêu ra, sau đó được mọi người công nhận rồi lấy tên ông đặt cho định luật này. Dựa trên “*nền tảng của sự ngẫu nhiên*”, định luật chỉ có một câu ngắn gọn: “*Nếu có hai hay nhiều cách để làm một việc gì và một trong các tình huống có thể đi đến thảm họa thì sự việc thường xảy ra theo chiều hướng đó*”.

Tô Mạt ngẩng đầu: “Chú... chú Trương”.

Lão Trương tài xế của Vương Cự An đang ở sofa trong góc đại sảnh hút thuốc, uống trà, đọc báo. Nhìn thấy Tô Mạt, ông tỏ ra kinh ngạc. Còn Tô Mạt cũng vì vẻ mặt của đối phương mà càng cảm thấy nhục nhã.

Lão Trương nghi hoặc vài giây, lên tiếng hỏi: “Cô... đến tìm Vương Tổng à?”

Tô Mạt gật đầu, đi thẳng vào thang máy, trong lòng như có lửa đốt. Đến cửa căn phòng Vương Cự An báo trước, cô bấm chuông nhưng bên trong không có động tĩnh. Cuối cùng, cô thử vặn tay nắm, cánh cửa lập tức mở ra.

Lúc này, Vương Cự An vẫn đang ở tầng dưới chơi mạng chược. Chơi thêm vài ván, anh ta nhìn đồng hồ rồi đứng dậy cáo từ.

Một người hỏi: “Vương Tổng, anh bỏ cuộc giữa chừng hay xong rồi lại làm tiếp?”

Từ “*làm*” của người Nam Chiêm là một động từ sử dụng trong nhiều trường hợp, ý nghĩa sâu xa. Bên cạnh lập tức có người tiếp lời: “Hay là làm xong lại chơi?”

Vương Cự An dập tắt điếu thuốc. “Tôi không chơi nữa, các vị cứ tiếp tục”.

Mấy người đàn ông cười cười: “Sớm như vậy đã rút lui. Cần thận đừng để xảy ra chuyện lớn”.

Vương Cự An đi lên tầng trên, tới căn phòng đặt trước. Vừa đẩy cửa, anh ta liền nhìn thấy Tô Mạt đang ngồi nghiêm chỉnh ở sofa trong phòng khách nhỏ. Bộ dạng của cô nghiêm túc và đứng đắn hơn bao giờ hết.

Tô Mạt đợi gần một tiếng đồng hồ, đến mức nét mặt và tay chân cứng đờ. Lúc nhìn thấy người đàn ông đi vào, cô lập tức đứng dậy theo phản xạ.

“Ngồi đi”. Vương Cự An lên tiếng. Anh ta mở tủ lạnh, lấy một lon bia rồi ngồi xuống phía đối diện cô. “Em nói đi”.

Tô Mạt nhỏ nhẹ: “Tôi muốn biết tại sao tôi không được vào nhóm dự án?”

Vương Cự An hỏi ngược lại: “Em cho rằng vì sao?”

Tô Mạt nói: “Tôi cảm thấy mình vẫn chưa làm tốt một số phương diện”.

Vương Cự An khẽ cười. Tô Mạt nhượng mắt nhìn anh ta.

Vương Cự An mở lon bia, uống một ngụm: “Em nói tiếp đi”.

Tô Mạt cất cao giọng hơn một chút: “Lúc trước tôi còn tưởng chủ tịch Vương... Nhiều khả năng bà ấy nghi ngờ chuyện giữa tôi và anh”.

“Chuyện gì? Vụ lên giường hai tối à?” Vương Cự An hỏi.

Tô Mạt bỏ qua câu hỏi của anh ta, tiếp tục: “Nhưng sau đó tôi nghĩ, nếu bà ấy thật sự nghi ngờ tôi, bà ấy sẽ không để tôi ở bên cạnh con trai bà ấy. Tổng Thiên Bảo đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo. Từ việc ăn cơm, đi ngủ, ra ngoài, bà ấy đều quan tâm, lo lắng, hỏi han tỉ mỉ. Bà ấy yêu quý con trai như vậy, sao có thể để một người không đáng tin cậy ở bên cạnh? Vì vậy tôi muốn hỏi, rốt cuộc anh dùng lý do gì để gạt tôi ra khỏi nhóm dự án?”

Vương Cự An nhìn cô. “Em vừa nói bản thân em không làm tốt một số phương diện. Em đã nhận thức mình có khiếm khuyết, vậy thì em còn chạy đến hỏi tôi làm gì?”

Tô Mạt cố gắng giữ bình tĩnh. “Con người chẳng ai hoàn hảo. Dù học lực của tôi bình thường, kinh nghiệm có hạn nhưng trong dự án này, công sức tôi bỏ ra và thành tích đạt được không ít hơn người khác”.

“Vì vậy em khá hài lòng về bản thân?”

“Đúng thế”.

“Mặt nghiệp vụ thì sao?”

“Tôi đã tận tâm tận lực”.

“Quan hệ xã giao thì sao?”

“Từ trước đến nay các mối quan hệ của tôi cũng không tồi”.

“Vậy à? Em đắc tội với ai cũng chẳng hề hay biết”.

Tô Mạt ngẩn người. “Ý anh là gì?”

Vương Cự An nói: “Lúc công ty mở cuộc họp quyết định người tham gia cuộc triển lãm, em đã xuất đầu lộ diện như thế nào?”

Tô Mạt vẫn chưa hiểu vấn đề.

“Em háo thắng, trước mặt Vương Á Nam và bao nhiêu người. Cướp mất miếng cơm vốn thuộc về trưởng phòng Kỹ thuật, em đã nhớ ra chưa?”

“Tôi chỉ muốn cho mình một cơ hội. Đúng là tôi đã chuẩn bị từ trước nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giờ trò xấu với anh ta.”

Vương Cự An nói: “Em chưa bao giờ nghĩ đến? Chuyện em chưa nghĩ đến còn nhiều vô kể. Em mới vào công ty bao lâu? Người ta làm việc ở công ty bao lâu? Người ta có học vấn và xuất thân như thế nào? Em vừa đến đã va vào mặt người khác. Sau này muốn giờ trò xấu, nhớ tìm đối tượng yếu thế hơn mình, loại không có sức phản kháng ấy”.

Tô Mạt bất giác hỏi: “Anh ta có thân phận gì?”

Vương Cự An nói: “Tự em đi điều tra, ai rảnh rỗi mà dạy em từng tí một!” Ngừng một lát, anh ta nói tiếp. “Thôi khỏi, em biết công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận chứ? Lãnh đạo của em chính là đại diện pháp nhân của công ty đó. Trưởng phòng Kỹ thuật là người được bà ta đưa từ bên đó về đây. Em có biết tại sao lãnh đạo của em đi đâu cũng phải dẫn theo cậu ta không? Bởi vì cậu ta là cháu đáng ngoại của cổ đông Ngụy. Có cần tôi nói tiếp nữa không?”

Khi hiểu ra vấn đề, Tô Mạt dờ dẩn mất mấy giây, trong lòng hết sức phiền muộn. Nếu những lời Vương Cự An nói là sự thật, vậy thì việc cô bị hất khỏi dự án đã sớm ngã ngũ. Trước khi dự án được đem ra đấu thầu, những người khác chờ xem trò vui, sau khi thành công bắt đầu tranh giành công lao. Cô chỉ là một người mới không có chỗ dựa, bị hất cẳng cũng là hành động dễ như trở bàn tay. Vương Á Nam chẳng có lý do gì để bảo vệ cô. Tranh chấp giữa phòng Kỹ thuật và phòng Marketing cũng không hẳn vì một chút tiền thưởng. Một dự án quan trọng như vậy, ai cũng muốn chen vào để chiếm phần.

Nghĩ đến đây, sống mũi Tô Mạt cay cay, mãi cũng không lên tiếng. Một lúc sau, cô mới nói: “Vì vậy các anh...để cân bằng quan hệ giữa hai bên, công ty mới gạt tôi ra ngoài?”

Vương Cự An nhìn cô. “Đầu tiên, em nên nhìn nhận cho đúng vị trí của mình. Một nhân viên thấp cổ bé họng, không có gia thế, không có chỗ dựa, không có năng lực xuất sắc, bình thường ai rồi hoi mà nhắm vào em? Sự việc này, nói dễ nghe một chút là em suy nghĩ không thấu đáo, làm việc không kín kẽ, nói khó nghe một chút thì chính là chỉ biết đầu mà chẳng biết đuôi”.

Vương Cự An cũng không nói nhiều, uống hết hộp bia này đến hộp bia khác.

Tô Mạt khó giữ tâm trạng bình tĩnh, tim đập thình thịch. Một lúc sau, cô mới ngẩng đầu. “Tôi muốn vào nhóm dự án”.

Vương Cự An tựa vào sofa. “Không thích hầu hạ Tống Thiên Bảo à? Nếu em không muốn làm thì có thể xin nghỉ”.

Viên mắt Tô Mạt cay cay. “Tôi không cam tâm ra đi. Tôi theo dự án này bao lâu, đóng góp bao nhiêu công sức chắc mọi người đều rõ. Khó khăn lắm bây giờ mới có tiến triển, tôi không thể bỏ qua như vậy”.

Vương Cự An chau mày. “Em ra ngoài xã hội bao lâu rồi? Người bình thường không chịu bỏ công sức chắc chắn không có thu hoạch, bỏ công sức cũng chưa chắc đã được báo đáp, em không hiểu đạo lý này sao?”

Tô Mạt cúi đầu im lặng.

Vương Cự An điều chỉnh tư thế thoải mái hơn. “Tò tiểu thư, lần trước em chạy đến hỏi tội tôi, bây giờ lại bảo tôi giải quyết cho em. Phụ nữ đúng là hay thay đổi thật, có ai đi cầu xin người khác giúp đỡ như em không? Nhắc tới chuyện này mới nói, em đến tìm tôi làm gì? Tôi đâu phải là lãnh đạo trực tiếp của em, dựa vào cái gì mà tôi phải giúp em? Nếu tôi ra mặt, cô tôi sẽ nghĩ thế nào? Tội gì tôi phải vì chuyện nhỏ này mà làm phiền cô tôi?”

“Anh...” Tô Mạt đan tay vào nhau, siết chặt đến mức ngón tay nổi gân xanh. “Kiểu gì anh chẳng có cách, chẳng phải anh từng nói... thích tôi hay sao?”

Vương Cự An phì cười. “Em bao nhiêu tuổi rồi? Mười tám tuổi?”

Tô Mạt cảm thấy mặt mình nóng đến mức như có lửa đốt. Cô vô cùng căng thẳng, thậm chí căng thẳng hơn hôm diễn thuyết trước đám đông. Đã đến nước này, cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc “ngã bả”: “Nhưng câu nói của anh khiến tôi tưởng thật. Hơn nữa, trong nửa năm qua, anh rất hay dùng lời nói để thăm dò tôi. Bất kể vì nguyên nhân nào, tôi đều cảm thấy anh quá nhân ái. Tôi hôm đó, chẳng phải anh chạy đến gõ cửa nhà tôi hay sao? Còn nữa, chẳng phải anh rất bận hay sao, liệu anh có giúp mỗi nhân viên nữ, phân tích sai sót của cô ta trong công việc? Cả hôm tôi bị phá xe ô tô nữa, anh đã ném cả đồng tiền để cứu tôi. Sau đó, tôi nghe tin tức, họ nói ở đường bờ biển xuất hiện một người bị nghi mắc bệnh tâm thần, nhất thời bị kích động nên đã rải hơn bốn vạn tệ, tạo thành cảnh tượng tranh cướp hỗn loạn. Hơn bốn vạn tệ... anh thử nói xem, biểu hiện này của anh có bình thường không? Đến người ta đưa tin còn nói không bình thường, anh bảo tôi làm sao không tin cơ chứ?” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Thật ra tôi cũng chẳng rõ tại sao anh lại để ý đến tôi. Nhưng tôi cảm thấy anh rất có hứng thú với tôi, không biết chừng còn nhiều hơn tôi tưởng”.

Vương Cự An đành mặt lại nhưng anh ta lại cười: “Em lấy đâu ra sự tự tin như vậy?”

Tô Mạt cúi đầu, mặt đỏ tía tai. “Là anh cho tôi”.

Vương Cự An lại cười.

Thấy sắc mặt anh ta có vẻ nhẹ nhõm, Tô Mạt cất giọng thành khẩn: “Nếu lần này anh giúp tôi, tôi rất cảm ơn anh”.

Vương Cự An đặt lon bia xuống bàn, điềm nhiên như không. “Câu nói này của em quá trắng trợn”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, cố gắng kìm nước mắt. “Tôi biết về mặt lòng dạ, tôi không thể đo với anh. Do đó tôi nghĩ sao nói vậy, hy vọng anh có thể giúp tôi một lần, chỉ một lần này thôi”.

Vương Cự An hỏi: “Có cần tôi dạy em phải nói thế nào không? Em có thể hành động giống những người phụ nữ khác, hung hãn một chút, trực tiếp xông đến hét lớn: “Vương Cự An, chuyện này anh phải giải quyết ngay cho tôi, dù anh không muốn cũng phải giúp tôi! Tôi đây không thể để anh ngủ không công”. Em nhìn lại em đi, vừa rồi nói nhiều như vậy, trọng tâm nằm ở chỗ nào? Em không muốn mạnh dạn cũng được nhưng cuộc điện thoại trước đó của em cũng có vấn đề, xương hổ là Vương Tổng trợ lý Tô quá xa cách. Chuyện cũ coi như không phải không có cách nhưng chắc em hiểu đạo lý muốn giành được thứ gì đó, bản thân phải bỏ ra trước?”

Khóe mắt Tô Mạt ươn ướt, cô cố giả vờ trấn tĩnh, gạt đầu. “Tôi biết, tôi cũng tặng anh câu đó”.

Vương Cự An đứng dậy, đi ra cửa. “Tôi đã nói hết những điều em muốn biết. Ngày mai tôi đi công tác, em còn vài ngày để suy nghĩ”. Ngừng vài giây, anh ta lại lên tiếng. “Hãy chăm sóc Thiên Bảo tử tế, con người cậu ấy rất tốt. Đừng nghĩ đến chuyện buôn bán mà không phải bỏ vốn”. Anh ta mở cửa, liếc nhìn Tô Mạt. Bất giác vẻ ngật ngưỡng trên gương mặt cô, anh ta hỏi: “Hay bây giờ em đã hiểu ra rồi?”

Tô Mạt cúi thấp đầu, đi qua Vương Cự An, ra ngoài.

+++

Hai người, một trước một sau xuống dưới. Lão Trương nhìn thấy Tô Mạt trước tiên, thầm nghĩ cô gái này chẳng khác lúc vào đây, vẫn là gương mặt tiểu tự chất chứa tâm sự. Cô vừa đi ra ngoài, lão Trương lại nhìn thấy Vương Cự An, ông vội bảo người lái xe tới.

Lên ô tô không bao lâu, Vương Cự An nhận được một cuộc điện thoại từ người bạn cùng chơi mạt chược trước đó. Nói chuyện nghiệp vụ ngân hàng một lúc, anh ta tắt máy, tựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe anh ta nói về vấn đề bảo đảm, thế chấp gì đó qua điện thoại, lão Trương không hiểu, nhưng nhìn bộ dạng của anh ta bây giờ, ông đoán anh ta lại gặp chuyện phiền muộn.

Lão Trương vốn không muốn làm phiền nhưng ông không kiềm chế nổi, lên tiếng phàn nàn: “Đồ ăn của khách sạn này chẳng ra sao, không bằng một nửa nhà hàng phía đông của công ty chúng ta”.

Vương Cự An nhắm mắt, đáp: “Chủ là chuyên gia ẩm thực nửa mùa, ném hai miếng biết ngay ngon hay không sao?”

Lão Trương thở dài: “Đúng vậy, tôi cũng chỉ là nửa mùa thôi. Hồi chủ tịch còn sống, chủ tịch mới là chuyên gia đích thực. Tôi theo chủ tịch vào Nam ra Bắc nên cũng được thom lây. Nhưng tôi cũng chỉ học qua loa, bởi tôi không có tư chất, cũng chẳng có phúc”. Ngừng một lát, ông nói tiếp: “Tuy không học hành tử tế nhưng con mắt nhìn người của tôi không tồi”.

Vương Cự An lặng thinh.

Lão Trương tiếp tục: “Nói đến con bé nhà tôi, từ nhỏ nó đã rất lạnh lùng. Chắc Tổng giám đốc cũng biết, trông nó khá xinh, tâm địa xảo quyệt. Năm ngoài, nó có bạn trai khi học cao học. Một lần, tôi mua ít đồ ăn xách đến trường thăm nó. Kết quả nó không ở ký túc xá, bạn trai của nó ôm một bọc quần áo đưa cho tôi, nói: “Chú, cháu đã giặt sạch quần áo của cô ấy. Cháu không vào được ký túc xá nữ, lát nữa chú đưa cho cô ấy giúp cháu”. Lúc đó

tôi nghĩ, tình cảm của hai đứa rất tốt, còn biết giúp đỡ lẫn nhau. Sau đó, con bé trở về, tôi hỏi nó đi đâu, nó nói cùng người này đi ăn cơm, tiếp theo cùng người kia tới công viên hải dương. Tôi thật sự sửng sốt, tôi hỏi con bé: “Một cậu chuyên giúp con giặt đồ, một cậu đưa con đi công viên chơi, còn một cậu chuyên phục vụ chuyện ăn uống của con. Con đi học để lấy kiến thức hay hành hạ người khác?” Ông vừa nói vừa cười ngoác miệng.

Vương Cư An cũng cười cười. “Có quá nhiều sự lựa chọn thì sẽ không biết trân trọng, cũng chẳng phải thiếu ai là không xong”.

Lão Trương lập tức gạt đầu. “Câu này của Tổng giám đốc đúng là nói trúng tim đen. Vì vậy tôi hỏi con bé nhà tôi, rốt cuộc ai mới là bạn trai của nó? Nó nói tạm thời là cậu giặt quần áo. Thứ nhất vì nó rất ghét giặt quần áo, thứ hai vì cậu đó lương thiện, thật thà. Tôi hỏi nó: “Sao con có thể đùa giỡn với người ta như vậy? Con là bảo bối của bố mẹ, người ta không có cha mẹ hay sao? Nếu biết được chuyện này, cha mẹ người ta cũng sẽ rất đau lòng. Sau này con làm cha làm mẹ, nếu có người bắt nạt con của con, không biết chừng con sẽ xông lên đánh người đó. Một cậu con trai giúp bạn gái giặt quần áo đúng là điều hiếm có”. Tôi còn nói với nó: “Con cứ tiếp tục giờ trò như vậy, đến lúc già mới thấm thía, vì bên cạnh sẽ chẳng có một người thân thiết. Nếu con cho rằng mình có bản lĩnh, vậy thì hãy sai khiến những người như con ấy, đừng động đến đứa trẻ hiền lành, thật thà, nó không chịu nổi đâu”. Lão Trương lẩm nhẩm xong, hỏi Vương Cư An, “Tổng giám đốc, cậu thấy những lời tôi nói có đúng không?”

Vương Cư An mở mắt, nhìn ra ngoài cửa xe, từ tốn lên tiếng: “Đến rồi, nói chuyện một lúc đã về tới nhà, hôm nay chú lái xe nhanh thật”. Anh ta xuống xe, buông mấy câu: “Chú hãy bảo con gái chú cứ thử thách bé đó, chứ đừng vội vàng kết luận. Bình thường, loại người bề ngoài cam chịu thì hoặc là không có tiền đồ, hoặc là thật sự biết nhẫn nhịn. Tại sao cậu ta có thể nhẫn nhịn? Không đầu từ, lấy đâu ra báo đáp? Nhẫn nhịn càng nhiều sẽ càng đòi hỏi nhiều”.

3.

Tùng Dung tìm cơ hội hỏi Tô Mạt sự việc tiến triển đến đâu rồi.

Bởi vì Tùng Dung ăn nói khó lọt tai nên Tô Mạt thấy chán chị ta. Tuy nhiên, ngắm nghĩ kỹ, lời nói của Tùng Dung hà khắc nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của chị ta, chị ta cũng chẳng hại cô. Thời gian qua, hai người thân thiết, vui vẻ, hơn nữa Tùng Dung có mối quan hệ rộng rãi, nắm bắt tin tức rất nhanh, cô cũng chẳng cần vì vài quan điểm không hợp ý mà tránh mặt chị ta.

Tô Mạt không giấu giếm, nói muốn nhờ Vương Cư An giúp đỡ nhưng gặp trắc trở. Tùng Dung có vẻ kinh ngạc, hỏi Tô Mạt nói thế nào. Tô Mạt kể qua loa tình hình lúc đó.

Tùng Dung cười: “Ý của cô là nửa đêm nửa hôm người ta mò đến nhà cô nên phải giúp đỡ để bày tỏ thành ý? Cô em, đây là cô cầu xin người khác hay sao? Cầu xin người khác giúp đỡ mà cô vẫn tỏ ra thanh cao thì ai muốn giúp cô chứ?” Chị ta ngừng một lát rồi lại nói: “Không tính đến quan hệ giữa cô và sếp tổng, bình thường nhân viên đi cầu lãnh đạo giúp đỡ chẳng phải mang theo hai chai rượu ngon, vài cây thuốc đắt tiền sao? Cô nói với lãnh đạo, cô phải nuôi bố mẹ già, con nhỏ, mong lãnh đạo thông cảm cho hoàn cảnh khó khăn, giúp đỡ giải quyết vấn đề. Một khi lãnh đạo mềm lòng sẽ đồng ý ngay thôi. Đương nhiên người như sếp tổng chẳng có rượu ngon nào chưa uống, thuốc ngon nào chưa hút. Nếu cô thật sự muốn xin sếp tổng giúp đỡ, nói mấy câu ngọt ngào là chiêu chắc ăn nhất”.

Tô Mạt thờ dãi. “Anh ta đâu phải loại người như chị nghĩ. Trước đây, tôi cũng từng nói qua nhưng chẳng có tác dụng gì. Người này mềm cứng đều không trời, rất khó hầu hạ”.

Tùng Dung lại hỏi: “Cô đã tìm Vương Á Nam chưa?”

“Tôi không dám hỏi bà ấy”. Tô Mạt đáp. “Trong công ty, ngày mấy vị cổ đông kỳ cựu, chưa có ai từng gặp con trai kỹ sư Vương. Bà ấy giỏi giang một đời, rất coi trọng thể diện. Nếu bây giờ tôi nói thẳng muốn gia nhập nhóm dự án, chắc chắn bà ấy sẽ nghĩ theo hướng khác, trong lòng như bị cắm một cái dăm. Trừ khi tôi không muốn ở lại công ty thì mới đề cập với kỹ sư Vương. Bây giờ, cách tốt hơn cả là nhóm dự án yêu cầu tăng nhân lực. Chỉ cần bọn họ lên tiếng, tôi mới có hy vọng”.

Tô Mạt không hiểu: “Anh ta từng nói, không muốn vì chuyện con con này mà làm phiền kỹ sư Vương”.

Tùng Dung cười. “Tôi đâu có nói đến chuyện công việc, ý tôi là chuyện riêng của hai người. Hạng người như sếp tổng rất thích thể diện, một khi cô có thể nghĩ cho Vương Á Nam, sao cô không nghĩ cho cháu trai của bà ta? Tính cách của người nhà họ Vương cũng gần như nhau. Cô và sếp tổng đã bắt đầu mối quan hệ, tại sao lại né tránh vấn đề đó? Chuyện nam nữ cũng cần chí tiến thủ mới được. Bây giờ, cho dù sếp tổng chỉ coi cô là bạn tình bình thường, cô hãy cố gắng để lại ấn tượng sâu sắc cho anh ta, biến bình thường thành không bình thường. Sau đó phát triển tình cảm, trở thành một trong những đối tượng xảy ra scandal với anh ta. Tiếp theo, cô hãy vận dụng sự quan tâm ân cần và hiền thực của cô để trở thành bến cảng cho anh ta nghỉ ngơi. Sau đó, lại dùng sự nhẫn nại của cô, thỉnh thoảng chấp nhận hành vi phóng túng của anh ta, để anh ta cảm thấy chỉ có cô mới không trói buộc được anh ta và luôn ở bên cạnh anh ta. Như vậy, cô đã ngày càng tiến gần đến danh phận người bạn gái chính thức. Cuối cùng, cô còn có thể đường đường nhập thất cũng không biết chừng”.

“Chị đừng đem tôi ra làm trò vui”. Tô Mạt nghiêm giọng.

Tùng Dung nói: “Thật ra hai người, trai chưa vợ gái chưa chồng, nghĩ thoáng cũng đơn giản thôi, chẳng khác đạo lý ở chốn công sở là bao. Ông chủ thích nhân viên như thế nào? Đàn ông thích phụ nữ như thế nào? Cô phải từ từ tìm tòi, cải thiện. Cơ hội không phải không có, chỉ xem cô có thể nắm bắt hay không. Nếu cô không có dự tính về phương diện đó, chắc cô cũng không đi đề nghị sếp tổng giúp đỡ đây chứ?”

Tô Mạt gạt mình, đột nhiên cảm thấy mù mờ. Cô thấy Tùng Dung nói đúng nhưng dường như cũng không phải vậy.

Tùng Dung liếc nhìn cô, tiếp tục: “Nếu cô đã có dự định thì nên đối xử với người ta một chút. Cô tỏ thái độ không thân tình, cũng không lạnh lùng, còn muốn người khác đuổi theo anh ta, cô thấy anh ta đuổi theo người khác bao giờ chưa? Hơn nữa, cô đâu phải con cháu quan chức”.

Vài ngày sau đó, Tô Mạt đều ở trạng thái không tập trung tinh thần. Trong lúc chăm sóc Tống Thiên Bảo, cô gọi mấy cuộc điện thoại cho bố mẹ. Ông bà Tô và cháu ngoại sắp kết thúc chuyến du lịch. Bà Tô cười nói với con gái qua điện thoại: “Bố con ở trên tàu nói khoác với hành khách khác: “con gái nhà tôi rất xuất sắc, làm việc ở công ty lớn, thường tham gia cuộc họp hội đồng quản trị”. Mọi người đều ngưỡng mộ... Lần này, bố con thật sự vui mừng, ông ấy bảo thằng Đồng Thụy An có mắt như mù”. Người già thường có niềm tự hào như vậy. Nhưng bây giờ nghe những lời này, Tô Mạt không biết mình cảm thấy gì nữa.

Sáng nay, cô tới công ty bàn giao tài liệu. Bởi vì hơi vội nên cô chỉ mặc bộ áo phông, quần bò như bình thường đi trông Tống Thiên Bảo. Lên văn phòng, ở chỗ ngồi vốn thuộc về cô xuất hiện một cô gái trẻ. Máy tính của cô không có ai dùng, bị dẹp sang một bên. Tô Mạt bàn giao tài liệu, trong lòng càng trống trải.

Bà Tô còn muốn nói chuyện, Tống Thiên Bảo bắt đầu hát rống lên. Tô Mạt vội cúp máy. Tâm trạng của cô khá tệ, vừa nhớ con gái vừa cảm thấy bản thân không có tiền đồ. Tô Mạt đảo mắt tứ phía, ánh mặt trời bao trùm lên ngôi biệt thự của Tống Gia, như tấm lưới khiến nơi này cách biệt với đời.

Tô Mạt ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng đi ra ngoài, nhắn tin cho Mạc Úy Thanh: “Tôi có việc muốn nhờ cô giúp đỡ”.

Tô Mạt nghĩ con người Mạc Úy Thanh cao ngạo và tự phụ nhưng cũng tự ti. Người bên cạnh nếu thể hiện thái độ an ủi, thương hại, cô ta sẽ chẳng thêm đề ý, nhưng nếu nói có chuyện nhờ giúp đỡ, chắc chắn cô ta sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.

Một lúc sau, quả nhiên Mạc Úy Thanh gọi lại, giọng nói khàn đặc. Tô Mạt cố kìm nén sự hiếu kỳ, hỏi thẳng: “Gần đây tôi quen biết một người đàn ông. Anh ta có tiền, chỉ là có hơi khó hầu hạ”.

Mạc Úy Thanh cười cười. “Chúc mừng chị, mùa xuân thứ hai đã kiếm được “phiếu ăn”. Chị muốn học hỏi kinh nghiệm từ tôi đúng không?”

Tô Mạt nói. “Ở bên cạnh anh ta, tôi không biết phải làm thế nào mới đúng. Chủ động thì sợ người ta coi thường, không chủ động thì chẳng giành được thứ gì”.

Mạc Úy Thanh nói: “Một khi anh ta đã cho chị cơ hội, có nghĩa anh ta coi trọng chị. Bất kể thân hình, diện mạo hay tính cách của chị, thế nào cũng có điểm hợp ý anh ta. Chị có cơ hội này, những chuyện khác khỏi cần nghĩ ngợi. Điều duy nhất chị cần suy nghĩ, là làm thế nào thỏa mãn anh ta, nghĩ những điều anh ta nghĩ. Bất cứ chuyện gì cũng đứng ở góc độ của anh ta để suy xét vấn đề, như vậy mọi việc sẽ trở nên đơn giản. Có câu nói “vô dục tắc cương(lqđ)”, chị còn phải luôn thôi miên mình, rằng chị không có bất cứ yêu cầu nào với anh ta, trong khi anh ta có thể đòi hỏi chị bất cứ điều gì. Những người đàn ông coi trọng thể diện đều có khuynh hướng gia trưởng, quan hệ một thời gian dài ít nhiều đều nảy sinh lòng thương hại”.

(lqđ) Vô dục tắc cương: có nghĩa là một khi không có dục vọng của thế tục thì mới đạt đến cảnh giới hiền ngang lắm liệt

Tô Mạt im lặng lắng nghe, Mạc Úy Thanh nói tiếp: “Tất nhiên sự việc cũng có hai mặt, lâu ngày chị sẽ phải đối diện với vấn đề khác. Hai người thường xuyên tiếp xúc, cùng ăn cơm, lên giường. Dần dần, chị sẽ phát hiện mình ngày càng không thể rời xa anh ta, cho dù về mặt kinh tế, tâm lý hay sinh lý, dần dần chị...”

Thời tiết nóng bức nhưng Tô Mạt đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, cô cắt ngang lời: “Tôi biết rồi. Gần đây cô khỏe không?”

“Cũng vậy thôi”. Mạc Úy Thanh đáp.

Tô Mạt hỏi: “Cô tới bệnh viện kiểm tra chưa? Bao giờ sinh?”

Mạc Úy Thanh trầm mặc vài giây. “Tôi không cần đưa bé nên phá thai rồi”.

Cô ta không muốn nói nhiều nên Tô Mạt cúp máy. Cô cầm điện thoại di động, cân nhắc hồi lâu. Cuối cùng, cô gửi tin nhắn: “Anh có thời gian không?”

Một lúc lâu sau, đầu bên kia mới trả lời bằng một dấu hỏi.

Tô Mạt lại nhắn: “Mấy giờ anh mới về?”

Lại một lúc lâu sau, đầu bên kia trả lời: “Ngày mai”.

Tô Mạt nhắn tiếp: “Khi nào anh về, tôi muốn mời anh ăn cơm”.

Đầu bên kia hỏi: “Ở đâu?”

Tô Mạt vẫn đang ngẫm nghĩ, đầu kia lại gửi tiếp một tin nhắn: “Nhà em?”

“Ừ”. Tô Mạt nín thở, gửi tin nhắn cuối cùng.

Chiều hôm sau, Vương Á Nam về sớm. Tô Mạt chuẩn bị trước đồ ăn rồi mới ra về. Về đến nhà, cô lại nấu mấy món ngon, đợi một lúc lâu cũng không thấy người xuất hiện. Cô nhắn tin hỏi, nửa đêm đầu bên kia mới trả lời, nói có việc, hôm nay không đến được.

Một mình Tô Mạt chậm rãi nuốt đồ ăn lạnh ngắt. Cô không hề thấy ngon, cuối cùng đồ hết vào thùng rác.

Cuối tuần, bố mẹ và Thanh Tuyền trở về. Tô Mạt đang ở nhà chuẩn bị cơm trưa. Chợt nghe tiếng chuông cửa, cô vội vàng ra mở cửa. Vương Cự An đứng bên ngoài, Tô Mạt buột miệng: "Sao anh lại đến đây?"

Vương Cự An thuộc đường thuộc lối vào nhà. "Chẳng phải em bảo tôi đến ăn cơm hay sao?"

Tô Mạt đi đằng sau anh ta. "Hôm nay bố mẹ và con gái tôi ở nhà".

"Không phải họ đi du lịch sao?" Vương Cự An hỏi.

"Đã về rồi, đang ở dưới nhà tản bộ". Tô Mạt muốn nói: "Tôi đâu bảo anh hôm nay đến". Nhưng cô nuốt câu đó xuống cổ họng, chỉ lên tiếng: "Hay là... để hôm khác".

Vương Cự An nhìn đồng thực phẩm trên bàn. "Em có vẻ thích nấu cơm nhỉ, vẫn chưa nấu đủ hay sao?"

"Nấu ăn cho người nhà là một thú vui. Hơn nữa, trong cuộc đời, ăn cơm là quan trọng nhất". Tô Mạt đáp.

Vương Cự An không tiếp lời, chuyển sang chuyện khác: "Cho tôi mượn nhà vệ sinh". Nói xong, anh ta đi vào, vặn vòi nước rửa tay. Rửa tay xong, anh ta hỏi: "Khăn lau tay ở đâu?"

Tô Mạt đi lấy khăn, đưa cho anh ta.

Vương Cự An giơ tay, đóng cửa nhà tắm, đẩy Tô Mạt vào góc tường, anh cười khê một tiếng. "Em xem, em bây giờ có phải tốt hơn không. Việc gì phải giả bộ nghiêm túc thương lượng với tôi, chẳng thú vị chút nào".

"Anh đừng giờ trò..." Tô Mạt đẩy anh ta ra. Chợt nhớ đến câu nói của Mạc Úy Thanh, cô lại thu tay về, thầm nghĩ: đã như vậy rồi, chi bằng đợi giải quyết xong sự việc rồi tính sau.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn của Tô Mạt, Vương Cự An dừng động tác. Anh ta chống tay lên cánh cửa sau lưng cô, nửa cười nửa không nhìn cô. Hai người mặt đối mặt đứng im một lúc, anh ta thu ý cười, hơi cúi thấp đầu.

Tô Mạt bối rối nghiêng đầu né tránh, bờ môi Vương Cự An chạm vào tóc mai của cô.

Sắc mặt Vương Cự An trở nên khó coi trong giây lát. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng mở khóa và tiếng đẩy cửa. Lúc này, hai người mới rời nhau. Tô Mạt vội đi ra phòng khách ông bà Tô dẫn Thanh Tuyền đi vào nhà. Vừa ngừng đầu, ông bà không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông ở sau lưng con gái. Khách và chủ trở mặt dò xét lẫn nhau.

Tô Mạt ngượng ngùng lên tiếng: "Đây là đồng nghiệp của con. Anh ấy tiện đường đi qua nhà mình nên cầm tài liệu lên cho con".

Vương Cự An liếc nhìn cô, không lên tiếng.

Bà Tô vội nói: "Còn đứng đó làm gì, mau mời khách ngồi đi". Bà lại cất giọng khách sáo. "Cậu ở lại ăn bữa cơm với gia đình chúng tôi".

"Vây làm phiền cả nhà". Vương Cự An đáp.

Thấy đối phương tuấn tú, lịch sự, nói chuyện nhã nhặn, hai ông bà cũng trở nên nghiêm túc. "Không phiền gì cả, chỉ thêm bát thêm đĩa mà thôi. Đã là đồng nghiệp, cậu cứ tự nhiên, đừng khách khứa".

Vương Cự An ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: "Cũng được".

Tô Mạt nhìn ba người, trong lòng hơi căng thẳng. Cô không lên tiếng, ngược lại Thanh Tuyền cất giọng lạnh lạnh: "Chú kia là ai thế?"

"Đồng nghiệp của mẹ". Tô Mạt đáp.

Thanh Tuyền "ờ" một tiếng, ngẩng cổ quan sát Vương Cự An.

Tô Mạt quay người đi vào bếp, nhanh chóng nấu đồ ăn, đồng thời vênh tai lên nghe. Người ở bên ngoài không nói chuyện nhiều, thỉnh thoảng hỏi gì đáp nấy, hai bên đều rất khách khí.

Các món ăn được dọn lên bàn, ông Tô hỏi Vương Cự An: "Cậu Vương có uống chút rượu không?"

"Tôi không uống, lát nữa còn lái xe". Vương Cự An đáp.

Ông Tô tỏ ra vui mừng: "Không uống rượu là tốt, tốt nhất đừng uống rượu, cũng đừng hút thuốc. Hai thứ đó rất có hại cho sức khỏe, càng lớn tuổi càng thấy rõ điều đó".

Bà Tô tiếp lời: "Đúng vậy, tôi đoán cậu Vương cũng ngoài ba mươi, phải không?"

Tô Mạt vội lên tiếng: "Mẹ, ăn cơm thôi, lát nữa anh ấy còn bận công chuyện".

Bà Tô không để ý đến Tô Mạt, chỉ nhìn đối phương. Vương Cự An đành trả lời: “Năm nay tôi ba mươi tư tuổi”.

Bà Tô gật đầu, hỏi tiếp: “Cậu Vương công tác ở đâu?”

Ông Tô cắt ngang lời: “Con gái đã nói là đồng nghiệp rồi”. Ông quay sang Vương Cự An, có chút ngập ngừng, “Cậu Vương tầm tuổi này chắc vẫn còn bận rộn sự nghiệp, không có thời gian lo đến chuyện riêng tư?”

Tô Mạt đỏ mặt, chỉ muốn đào hố chui xuống đất.

Vương Cự An cười cười, không trả lời.

Thấy không khí có vẻ tế nhị, bà Tô vội lên tiếng: “Ý tôi muốn hỏi cậu Vương làm công việc gì. Đồng nghiệp nhiều như vậy, cậu...”

Tô Mạt đỏ mặt, cắt ngang lời: “Mẹ, anh ấy làm bên bán hàng, không cùng phòng với con... Cả nhà mau ăn cơm đi, thức ăn nguội cả rồi”.

Thấy con gái xấu hổ, ông Tô lập tức lên tiếng: “Ăn cơm, ăn cơm. Mong cậu đừng chê cười, người già là như vậy, thích hỏi chuyện riêng tư, bất kể thân quen hay không”.

Bấy giờ Vương Cự An mới đáp: “Không sao đâu”.

Bốn người nhất thời im lặng, bầu không khí có phần ngưng ngập, mọi người đều cúi đầu ăn cơm, chỉ có Thanh Tuyền không cảm thấy đối, cầm đũa gõ đồng gõ tây, nhìn thấy Vương Cự An gấp món nào cũng nói: “Đây là món cháu thích nhất, chú ăn ít thôi”.

Ông bà Tô phê bình cháu ngoại không lễ phép, Thanh Tuyền nói: “Chú ấy là khách, chú ấy mới cần lễ phép”.

Bà Tô lên tiếng: “Chú ăn cơm rất từ tốn, lịch sự hơn cháu nhiều”.

Thanh Tuyền im lặng, một lúc sau mới phản bác: “Cô giáo nói, đến nhà người khác chơi phải thông báo trước. Sao cháu không biết chú ấy đến đây?”

Bà Tô cười. “Con bé này nhiều chuyện thật. Mẹ cháu biết là được chứ gì?”

Thanh Tuyền hỏi Tô Mạt: “Mẹ có biết chú ấy đến nhà mình không?”

Tô Mạt lúng túng, không biết trả lời thế nào, đành hạ giọng mắng con gái: “Con mau ăn cơm đi!”

Vương Cự An quan sát Thanh Tuyền, nói: “Con bé trông không giống em”.

Tô Mạt lặng thinh.

Thanh Tuyền ăn một miếng cơm, đáp: “Cháu giống Đồng Thụy An”. Nó còn nói thêm: “Bà ngoại nói trông cháu giống Đồng Thụy An. Nói suốt ngày, cháu nghe cũng phát chán”.

Nhắc đến bố ruột của con bé, ba người nhà họ Tô hơi ngưng ngừng. Ông Tô giải thích với Vương Cự An: “Đồng Thụy An là bố con bé”. Nói xong ông hơi lắc đầu, buông tiếng thở dài.

Vương Cự An uống một ngụm nước. Lúc đặt cốc xuống anh ta lại liếc nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt ăn cơm trong trạng thái ngẩn ngơ. Đến khi Vương Cự An ra về, cô mới định thần, thu dọn bát đĩa vào phòng bếp.

Bà Tô nói chuyện gì đó với chồng ở phòng ngoài, một lúc sau mới theo con gái vào bếp. Bà lên tiếng: “Cậu họ Vương vừa rồi... bố con nói, người này tuy trẻ tuổi nhưng kiêu lời, lòng dạ có vẻ thâm sâu, không thích hợp với con. Cậu ấy còn làm nghề bán hàng, công việc không ổn định, nhậu nhẹt nhiều, ăn chơi lu bù, chỉ e con không khuất phục nổi...”

Tô Mạt thờ dãi: “Con và anh ấy không có gì đâu”. Cô vừa rửa bát vừa nói nhỏ: “Bọn con cũng không có ý định phát triển quan hệ lâu dài”.

Bà Tô gật đầu: “Thế thì tốt, bố mẹ cũng chỉ sợ con bập vào như với Đồng Thụy An trước kia. Cuộc hôn nhân đầu khiến con chịu bao nhiêu thiệt thòi, vất vả, con cũng nên ghi nhớ, đừng nhìn vào hình thức của người ta...”.

Tô Mạt cắt ngang lời: “Mẹ, không có chuyện đó đâu”.

Bà Tô vẫn không yên tâm: “Nếu đã như vậy, con đừng để người ta đến nhà mình. Tuy chỉ là căn hộ đi thuê nhưng bị bàn tán thì không hay lắm”.

Tô Mạt im lặng.

Bà Tô tiếp tục giọng điệu răn dạy: “Những chuyện kiểu này, phụ nữ không thể nào bằng đàn ông. Mẹ kể cho con chưa nhỉ? Con gái di Triệu, hàng xóm nhà mình ngày trước hơn con mấy tuổi, lúc đó chồng con bé cũng ngoại tình, hai vợ chồng cãi nhau ầm ĩ. Sau đó, nó tức mình ra ngoài kiếm một người đàn ông qua đêm. Kết quả bây giờ không ai thèm để ý đến nó chứ đừng nói tái hôn. Mọi người đều nói, đó là nó tự chuốc vào thân. Đàn ông có thể gây

chuyện chứ phụ nữ chúng ta không thể làm vậy...”

Tâm trạng của Tô Mạt vốn rất tệ, cô cảm thấy áp lực đè nặng lên đôi vai, trong lòng buồn bực, khổ sở nhưng không ai hiểu, cũng chẳng có chỗ nào để rút. Nghe mẹ nói một hồi, cô bất giác phì cười.

Bà Tô hỏi: “Con cười gì vậy?”

Tô Mạt nói: “Mẹ, mẹ đã đọc tiểu thuyết ‘thiên long bát bộ’ chưa?” Trong truyện đó có một vị vương phi, vì muốn trả thù người chồng lăng nhăng, bà ta qua đêm với người ăn mày ở trước cổng hoàng cung. Chắc mẹ cũng cho rằng chuyện này quá ngu xuẩn, bần thiêu và khó hiểu, đúng không? Nhưng ai ngờ, tên ăn mày đó mới là hoàng thân quốc thích chính thống, còn chồng bà ta chỉ là đồ giả mạo. Vì vậy chỉ cần đòi thân phận của người đàn ông đó, đây lại là một mối kỳ duyên khiến người đời cảm thán. Mẹ thấy có buồn cười không?”

4.

chớp mắt đã đến tháng 7, ông bà Tô bận rộn thu dọn hành lý. Thanh Tuyền cả ngày quần lầy Tô Mạt không rời. Con bé còn nhỏ nhưng lúc nào cũng như bà cụ non. Nó biết sắp phải rời xa mẹ, dù không muốn nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài. Hằng ngày, nó hỏi đi hỏi lại: “Con còn mấy ngày nữa thì phải đi?”

“Còn ba ngày”. Tô Mạt nói.

Thanh Tuyền vẫn chưa có khái niệm về thời gian, lại hỏi: “Ba ngày là ngủ mấy đêm hả mẹ?”

“Bốn đêm”.

Con bé như thỏ phào nhẹ nhõm. “Hình như còn rất lâu”.

Tô Mạt quan sát vẻ mặt của Thanh Tuyền. Cô ngồi xổm đối diện với con bé, dè dặt hỏi: “Thanh Tuyền, có phải con không vui khi mẹ như vậy?”

“Như thế nào cơ?”

“Mẹ ở lại đây làm việc, không thể cùng con về quê”.

Thanh Tuyền lặng thinh, cúi đầu xếp đồ chơi bằng gỗ, sắc mặt dường như lộ vẻ đề phòng và bất lực.

Tô Mạt càng buồn, cổ họng nghẹn ngào. “Không phải lỗi của con, là mẹ không ra gì. Con không vui thì cứ nói cho mẹ biết, không sao đâu”.

Thanh Tuyền không nhìn mẹ, cũng chẳng lên tiếng. Một lúc sau, nó mới nói nhỏ: “Con ghét mẹ”.

Tô Mạt khịt khịt mũi, mỉm cười: “Nhưng mẹ rất yêu Thanh Tuyền của mẹ. Bất kể bé ghét mẹ đến mức nào, mẹ sẽ luôn yêu bé, vô cùng yêu bé”.

Lúc này, Thanh Tuyền mới nhướn mắt nhìn cô: “Tại sao?”

Tô Mạt im lặng vài giây, trả lời: “Đối với mẹ, con là người quan trọng nhất trong cuộc đời này, con có thể ghét mẹ nhưng mẹ sẽ luôn yêu con”.

Thanh Tuyền xấu hổ nhìn đi chỗ khác, nói nhỏ: “Vậy mẹ có thể cùng con về nhà bà ngoại không?”

Tô Mạt nghĩ, đúng vậy, tại sao không? Ở đâu mình cũng chỉ làm ô sin mà thôi.

Ông Tô đột nhiên lên tiếng: “Con đừng trêu con bé nữa, nếu không, lúc đi chắc chắn nó sẽ khóc lóc ghê lắm. Trong lòng nhớ nhưng, lưu luyến là được, đừng nói ra miệng”.

Tô Mạt lại nghĩ, con đâu nở trêu con bé, Thanh Tuyền không có cảm giác an toàn, có những lời con không nói, nó làm sao biết được?

Bà Tô giải vây, khuyên nhủ cháu ngoại: “Thanh Tuyền, bà từng nói với cháu rồi còn gì. Mẹ cháu phải ở đây làm việc, kiếm tiền. Mức lương ở đây cao hơn chỗ chúng ta, bên này kiếm tiền đem về nhà tiêu mới được nhiều. Hơn nữa, không có tiền, làm sao có thể mua đồ chơi cho cháu được? Còn cả việc học hành của cháu sau này nữa. Chẳng phải cháu thích học múa sao? Không có tiền nộp học phí, cháu không thể đi học... Còn nữa, bà đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, cháu đừng phân biệt ‘nhà bà ngoại’, đó chính là nhà của cháu. Ngôi nhà lớn chúng ta đang ở bây giờ là mẹ cháu đi làm kiếm tiền mua đấy. Cháu đừng ghét mẹ cháu, mẹ cháu vì cháu mà phải chịu bao khổ cực, vất vả. Cháu đã nhớ chưa?” Chợt nhớ ra điều gì đó, bà mỉm cười với Tô Mạt: “Con bé này rất thú vị. Một lần dẫn nó đi mua thức ăn, mẹ căn dặn: ‘Tiền cứ như giấy lộn, chớp mắt đã hết’, con bé nghe thấy liền nói: ‘Không sao đâu, bà ra mấy rút tiền, bấm mấy nút là ra tiền ngay’”.

Ông Tô cũng cười. “Bà đừng có cả ngày nói với con bé những chuyện này. Con bé vẫn còn nhỏ, đừng suốt ngày nhắc đến tiền tiền tiền như thế”.

Ông Tô nói: “Bây giờ nó còn nhỏ, lớn lên tự nhiên sẽ hiểu. Cháu gái của chúng ta rất hiểu chuyện...”

Bà Tô vẫn cứ giải thích, hai ông bà già mỗi người một câu, tranh cãi cả đời nhưng vẫn không xa rời.

Đã đặt vé máy bay, ở nên này ông bà Tô đóng gói hành lý, chuẩn bị về quê, bên kia Chung Thanh không có động tĩnh gì. Cô vừa nhận được thông báo

trúng tuyển của Đại học Nam Chiêm. Tuy không bằng dự tính trước đó nhưng cũng miễn cưỡng được coi là “211 (lqđ)”. Tô Mạt hỏi mấy lần, ông Chung chỉ thờ dài, nói: “Cậu hy vọng nó ôn lại một năm, trước đây nó nhất định sẽ không dừng ở kết quả này nhưng bây giờ nó nói không muốn ôn lại, lãng phí thời gian, khuyên bảo kiểu gì nó cũng không nghe...”

(lqđ) “Dự án 211” (211project) là dự án xây dựng 100 trường cao đẳng và đại học trọng điểm hướng đến thế kỷ 21, gần tiêu chuẩn đại học hàng đầu thế giới.

Tô Mạt cũng không muốn can thiệp nhiều. Cô về nhà thương lượng với bố mẹ, hay là dời ngày bay, như vậy cả nhà có thể ở đây lâu hơn. Ông bà Tô không bằng lòng, nói dời vé máy bay mất vài trăm tệ, quá lãng phí. Ông bà cũng nhớ nhà, nói lâu không có người ở không yên tâm, có gì gặp nhau sau.

Hôm lên đường, Thanh Tuyền không hề khóc lóc. Con bé lần đầu được ngồi máy bay nên rất phấn khởi. Lúc chia tay mẹ, nó chỉ giục ông bà ngoại: “Ông bà nhanh lên, cháu vào làm thủ tục đây”.

Vài phút sau, Tô Mạt đứng một mình ngoài bức tường kính thần thờ. Thanh Tuyền vẫy tay với cô rồi quay đầu chạy mất. Trong khi đó, ông bà Tô liên tục ngoảnh đầu về phía con gái.

Bố mẹ vừa đi khỏi, Tô Mạt lại quay về nhà Vương Á Nam làm việc. Một người giúp việc trước đó không biết mắc bệnh gì nên bị cho thôi việc, người còn lại vẫn chưa quay lại làm việc. Tô Mạt cả ngày trông nom Tổng Thiên Bảo. Cô không nói chuyện, cũng chẳng thém hát hò. Vương Á Nam không ở nhà, cô vật vờ ứng phó. Lúc nhàn rỗi, cô lại trầm suy tính. Đã bao nhiêu ngày trôi qua, đến một tin nhắn của Vương Cự An cũng chẳng thấy đâu. Kể từ hôm ăn cơm ở nhà cô, anh ta biệt tăm biệt tích.

Tô Mạt ngồi trên bậc thềm nhìn Tổng Thiên Bảo nhặt giun. Cô nhếch miệng cười, thâm chế nhạo bản thân, mày thật sự coi mày là người quan trọng còn trông mong người ta chủ động liên lạc với mày?

Nghe thấy tiếng cười của cô, Tổng Thiên Bảo ngẩng đầu.

Tô Mạt nói: “Anh ở đây cứu chúng nhưng có người thích ăn chúng. Họ dùng dầu rán chúng giòn tan, thơm phức, ăn còn ngon hơn hải sản, cũng rất bổ dưỡng”.

Tổng Thiên Bảo hết nhìn Tô Mạt lại đưa mắt nhìn xuống tay mình. Ngây ra vài giây, anh ta để lộ vẻ khó tin. Ngần người một lúc, anh ta ném con giun, bắt đầu nôn khan, đến mức chảy nước mắt. Tô Mạt vội đi tới, vỗ vỗ lưng anh ta, khó khăn lắm anh ta mới dứt cơn ho. Tổng Thiên Bảo lên tiếng. Thật không? Cô thư ký, cô đã ăn bao giờ chưa?”

Tô Mạt do dự, cất giọng thờ ơ: “Chưa, tôi chỉ nghe nói thôi”.

Tổng Thiên Bảo thờ dài: “Sau này cô cũng đừng bao giờ ăn”.

Tô Mạt không để ý đến anh ta, cầm điện thoại, gửi tin nhắn”. Bữa cơm đó anh còn muốn ăn không?” Gửi xong, cô cảm thấy mình nên viết: “Bữa cơm đó, anh còn nhớ không?”

Tiếp theo là chờ người ta hồi đáp. Nhưng nghĩ đến chuyện người ta chẳng trả lời, mình phải chịu sự giày vò, cô lập tức gọi điện. Đầu bên kia bắt máy, Tô Mạt thấy khó mở miệng.

“Nói đi!” Giọng nói trầm thấp, có chút mất kiên nhẫn của Vương Cự An truyền tới. “Bây giờ tôi rất bận”.

Tô Mạt vẫn đang sắp xếp ngôn từ, Vương Cự An nói tiếp: “Tôi cúp máy đây”.

Tô Mạt vội lên tiếng: “Đợi... đợi đã... Tôi... lần trước bảo anh đến nhà tôi ăn cơm. Bao giờ anh rảnh?”

Đầu bên kia im lặng vài giây, cất giọng biếng nhác: “Chẳng phải tôi đã ăn rồi sao?”

Nghe giọng điệu của Vương Cự An, Tô Mạt thấy không thoải mái. Cô cố nhẫn nhịn, liếc một phen: “Lần trước đông người... ít đồ ăn”.

Giọng điệu của Vương Cự An đỡ hơn một chút, dường như anh ta cười cười. “Lần này em định nấu thêm vài món? Ngoan, đợi tôi xong việc sẽ gọi cho em. Em đừng gọi nữa.” Nói xong, anh ta liền cúp máy.

Bàn xong công việc, Vương Cự An quay về văn phòng. Anh ta vừa xem văn kiện vừa giơ tay lấy bút để ký. Bỗng chạm phải một thứ giống gậy gỗ ở trên bàn, anh ta liền cầm lên xem, là một cành liễu nhỏ. Không biết thứ rác rưởi này ở đâu ra, chẳng hợp với đồ đạc ở đây. Anh ta trầm nghĩ, chắc là thằng Vương Tiền nhặt về, thằng nhóc này vẫn chưa trưởng thành, vẫn còn tính con nít. Anh ta lắc đầu, tiếp tục xem văn kiện, tay vô thức bẻ cành liễu đó. Nhưng anh ta càng dùng lực, cành liễu càng mềm dẻo, không bị gãy. Anh ta không chịu thua, bẻ nhẹ nhàng, cành liễu lập tức gãy thành hai.

Vương Cự An chau mày, ném nó vào thùng rác. Anh ta đột nhiên nhớ tới lời nhận xét của con trai về mình: hooc môn giống đực suy yếu nên cái gì cũng thích so đo.

Trên đường về nhà, Tô Mạt tới siêu thị, mua đồ ngủ và dép lê của đàn ông. Cô ngắm nghĩ, lại mua thêm chăn, ga, gối thời thượng, tốn kém không ít. Trong lòng cô đột nhiên dâng tràn cảm giác như cách một đời. Nhìn bộ đồ ngủ trên tay, cô ngắm nghĩ một lúc lâu, đoán không biết Vương Cự An có thích màu sắc và kiểu dáng này không. Cuối cùng, cô nhắm mắt, nhét tất cả vào túi.

Tô Mạt ở nhà đợi vài ngày vẫn không nhận được điện thoại của Vương Cự An. Trong lúc nhàn rỗi, cô đem vỏ chăn, vỏ gối và ga trải giường giặt sạch, phơi khô. Tô Mạt nghĩ, lúc nào mình mới có thể gọi điện cho anh ta? Vấn đề này “giết” không ít tế bào thần kinh của cô.

Tô Mạt coi chuyện này là nhiệm vụ cần kíp trước mắt. Sau một đêm ngủ chập chờn, cô nằm ì trên giường một lúc rồi miễn cưỡng thức dậy, đến nhà Vương Á Nam.

Hôm nay Vương Á Nam trông có vẻ lười nhác. Bà ngồi ở sofa đọc báo, như không có hứng thú làm bất cứ chuyện gì, cũng chẳng định đi đâu. Thấy Tô Mạt, bà dặn dò: “Hôm nay tôi muốn nghỉ ngơi, cô giúp tôi đưa giấy tờ này đến công ty cho Vương Tổng”.

Nghe đến hai từ cuối cùng, tim Tô Mạt đập mạnh. Cô có thể đường đường chính chính gặp anh ta.

Đến công ty, Vương Cự An đang ở trong phòng làm việc gọi điện thoại. Thấy Tô Mạt đặt tập văn kiện nhưng không rời đi, anh ta cũng không hỏi, tiếp tục trò chuyện một lúc mới cúp máy. Sau đó, anh ta ngắt đầu: “Có chuyện gì không?”

Tô Mạt lặng thinh. Hai người mắt đối mắt. Tô Mạt cảm thấy bộ dạng của cô rất đáng thương bởi vì cuối cùng Vương Cự An cũng cười cười. “Tôi quên khuấy đi mất, hay là tối mai được không?”

Tô Mạt đáp: “Được”. Sau đó quay người, đi ra ngoài.

Gần đây cô không đến công ty, mọi người thấy cô vẫn nhiệt tình chào hỏi. Máy cô nhân viên của văn phòng tổng giám đốc đang túm tụm tán gẫu trong phòng nghỉ, nhìn thấy Tô Mạt đi qua liền kéo vào trong, hỏi nhỏ: “Chị Tô, anh chàng Tổng Thiên Bảo trông thế nào? Có tin đồn rằng anh ta rất đẹp trai, còn đẹp hơn hai anh em họ Vương”.

Tô Mạt cười cười. “Cũng được”. Cô nhủ thầm, các cô đã gặp người đàn ông thiếu năng có bộ dạng bình thường chưa?

Một đồng nghiệp nữ cảm thán: “Tốt quá, đó là “cao phú soái ngò” trong truyền thuyết. Nếu có thể lấy người như vậy, tôi sẽ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thậm chí có thể hô phong hoán vũ ở trên giường”.

Mấy cô gái đều cười. “Chị đúng là sắc nữ”.

Đồng nghiệp nữ cất giọng nghiêm túc. “Tôi nói thật đấy. Người như vậy còn tốt hơn Vương Tổng, chẳng phải lo lắng điều gì. Nghe nói Vương Tổng lại thay bạn gái...”

Tô Mạt hơi hoảng hốt, lẽ nào bọn họ nghe phong thanh điều gì?

Các cô gái tiếp tục tán gẫu.

“Nghe nói lần này là con nhà gia giáo. Đối phương là cô giáo tiếng Anh ở trường trung học, hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi...”

“Sao bây giờ mấy người có tiền đều thích tìm cô giáo?”

“Giáo viên sạch sẽ, đứng đắn, nghề nghiệp cao thượng giới thiệu cũng mát mắt, giống như một kiệt tác học thuật có vỏ ngoài đẹp đẽ trên giá sách, vừa nhìn là biết ngay người có văn hóa, nhân từ, phẩm vị...”

“Giọng điệu của chị chưa đến mức sùi bọt rồi kìa”.

Tô Mạt tìm cơ hội rời khỏi nơi đó. Về đến biệt thự của Tổng gia, đầu óc cô vẫn thần thờ. Tối hôm sau, cô chuẩn bị một bàn đầy thức ăn nhưng vẫn không thấy bóng dáng đối phương.

Ngày hôm sau nữa là thứ Bảy, Tô Mạt gọi cho anh ta, nói thẳng: “Nếu anh đã không rảnh thì đừng tùy tiện nhận lời người khác”.

Vương Cự An cất giọng bình thản: “Sao vậy? Gần đây tôi hơi bận”.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái trẻ, Tô Mạt không kìm nổi, hỏi một câu: “Đúng là anh rất bận rộn. Vừa rồi ai nói chuyện đấy?”

Giọng điệu của Vương Cự An có chút thay đổi: “Trước khi quan tâm cô ta là ai, em hãy làm rõ bản thân đi đã”.

Câu này nghe rất quen tai, Tô Mạt cố nhẫn nhịn, đi đi lại lại.

Tổng Thiên Bảo hét lên: “Thư ký, cô giẫm chết con giun rồi. Một con, hai con, ba con...”

Tô Mạt không để ý đến anh ta. Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô mới lên tiếng: “Anh không cảm thấy làm vậy rất vô vị sao? Anh rất vui vẻ khi giỡn chơi người khác sao?”

Vương Cự An bật cười. Anh ta nói câu gì đó với người bên cạnh rồi đi chỗ khác, nói: “Tô tiểu thư, tôi cần gì phải giỡn chơi em. Tôi một lòng muốn giữ thể diện cho em, em không những không cảm kích mà còn gán bướng như vậy”.

Tô Mạt im lặng.

Vương Cự An tiếp tục: “Em mời tôi ăn cơm gì chứ? Bản thân em biết rõ hơn ai hết, hôm đó em tới khách sạn tìm tôi với tư cách gì, dùng thân phận gì để nhờ tôi giúp đỡ. Khỏi cần che đậy, em muốn bán, người khác chưa chắc đã bằng lòng mua”.

Tô Mạt cảm thấy không thở nổi. Cô muốn lên tiếng nhưng cổ họng tắc nghẹn. Cô dùng hết sức bấm phím tắt cuộc gọi. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, sao trên đời này lại có loại người như vậy, vô cùng xảo trá, cổ quái khiến người khác chán ghét.

Tô Mạt ngồi xuống bậc thềm, nhìn đồng hồ nhảy ở dưới chân một lúc lâu. Cô nín thở, lại bấm phím gọi. Không ngờ đầu bên kia bắt máy ngay, Tô Mạt chậm rãi lên tiếng: “Tôi nói cho anh biết tại sao tôi lại làm vậy. Đó là do tôi sợ hãi lại bị đập xuống tầng đáy của xã hội. Cuộc đời anh luôn bằng phẳng nên chắc chắn anh chưa từng trải qua những ngày tháng cần kiếm tiền từng đồng một. Anh nhất định không biết cảm nhận của người học hành mười mấy năm phải đi làm ô sin cho người ta, bị hại gãy tay còn bị mất việc, chỉ muốn làm việc tử tế nhưng bị bỏ thuốc rồi bị đá ra ngoài cuộc. Vì kiếm mấy đồng tiền phải cúi đầu, uốn lưng trước người khác... Chỉ có đứng càng cao mới càng ít gặp chuyện xui xẻo. Tôi coi anh là ngọn cỏ cứu mạng, tôi sợ bây giờ lại rơi xuống đáy vực, tôi sẽ không có cơ hội trở mình. Thật đấy, tôi vô cùng sợ hãi...”

Nói đến đây, Tô Mạt cúp máy, gơ tay che mắt.

Tổng Thiên Bảo cúi thấp người, quan sát cô một lúc mới lên tiếng: “Thư ký, cô đừng khóc, tôi sẽ không trách cô”.

Tô Mạt vội vàng xoa mặt. “Không phải, không phải, tôi xin lỗi...”

Cô đứng dậy chào vệ sĩ rồi chạy ra ngoài. Về đến nhà, cô lên tầng trên, đem hết đồ ngủ đàn ông và đồng hồ đeo tay ga gô, định ném ra ngoài phòng khách, cô chỉ muốn tìm cái kéo, cắt nát những thứ đó cho hả dạ. Nhưng cô như bị rút sạch sức lực, ngồi trên nền nhà trong phòng ngủ khóc nức nở. Cũng không biết bao lâu sau, cô đưa mắt về đồng hồ ở bên dưới, tự giễu bản thân: “Chúng có tội tình gì chứ?”

Tô Mạt ôm đầu gối, ngồi chờ ra ở đó cho đến khi trời tối. Cô vô thức móc điện thoại ra, gọi về nhà. Cô bỗng rất muốn nói chuyện với con gái.

Thanh Tuyền vui mừng khi nhận được điện thoại của mẹ. Tô Mạt lại muốn khóc.

Con bé rất nhạy cảm, dần dần cũng không lên tiếng.

Tô Mạt nói: “Con yêu, mẹ đã phạm sai lầm”.

Thanh Tuyền hỏi: “Sai lầm gì hả mẹ? Mẹ cũng ăn kẹo của bạn cùng bàn phải không?”

Tô Mạt cười cười: “Nghiêm trọng hơn nhiều, mẹ không phải là tấm gương tốt của con”.

Thanh Tuyền im lặng, một lúc lâu mới nói: “Không đâu, để con ôm mẹ”.

5-c10.

Gió biển mát rượi, nửa vầng mặt trời trốn sau tầng mây. Thời tiết này rất thích hợp để chơi golf.

Vương Cự An thấy đầu kia tắt máy, anh ta đứng một lúc rồi mới bỏ máy di động vào túi quần, quay người lên xe điện.

Quả bóng nhỏ màu trắng từ nhóm của anh đã bay lên đỉnh đồi. Nhóm còn lại gồm ủy viên hội đồng quản trị Lâm và Triệu Tường Khánh cố ý rút lại phía sau một đoạn. Cậu bé nhặt bóng dừng xe ở bên cạnh thảm cỏ xanh. Vương Cự An nhận cây gậy, vung lên một cách tùy ý. Quả bóng lăn qua lỗ golf, cô gái đi cùng anh cười. “Anh thua rồi”. Cô ta nhẹ nhàng vung gậy, quả bóng rơi trúng lỗ.

Cô gái mới hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, chiều cao trung bình, mái tóc đen tung bay sau gáy, bộ ngực cao đung đưa, đôi chân dài dưới tà váy ngắn sẵn chực. Tất cả đều cho thấy sức sống thanh xuân của một cô gái trẻ.

Vương Cự An đảo mắt qua bắp chân cô gái, cảm thấy dường như nó quá đầy đặn. Một lúc sau, anh ta lại phát hiện cô gái thích vận động nên nước da rất khỏe khoắn... Đương nhiên khỏe mạnh là tốt, không cần quá khắt khe nhưng đàn ông đều hơi hột, thỉnh thoảng hay để ý đến những chi tiết không quan trọng.

Cô gái ban đầu trang điểm kiêu kỳ, ngôn ngữ, cử chỉ khôn khéo. Sau khi tiếp xúc sâu hơn, cô dần dần bỏ đi sự đề phòng. Thấy Vương Cự An cười cười nhìn mình qua cặp kính râm, cô hơi thẹn thùng nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh, khoác tay anh ta một cách tự nhiên. “Anh nhìn gì vậy? Chưa gặp mỹ nhân bao giờ sao?”

Vương Cự An đưa cây gậy cho cậu bé nhặt bóng, cất giọng trên ghẹo lấy lòng phụ nữ: “Mỹ nhân gặp không ít nhưng không nhiều người có đặc điểm rõ ràng”.

Cô gái mỉm cười: “Đặc điểm gì cơ?”

Vương Cự An bước lên xe. “Mắng người không ngượng mồm”.

Cô gái cười vui vẻ. Xe điện chạy về chỗ cũ. Bắt gặp một người đàn ông bụng phệ vụng về vụng vụng, cô ta thẳng thừng chê bai. “Nhìn ông kia ngờ nghệch chưa kia”, hay “Mặt ông này rất chi là dễ tiện”. Cô ta có khí chất không tồi nhưng ở môi trường dạy học bị bó chân bó tay nên khi rời khỏi cổng

trường, cô ta lộ vẻ hào sảng, cười nói, tức giận, trách mắng rất tự nhiên. Tuy thỉnh thoảng, những lời nói vậy của cô ta khiến người nghe khó chịu nhưng cô ta không giống những cô gái khác, luôn ngấm thê diện sự thông minh, tài trí của mình hoặc gây ấn tượng với đám đông qua lời ăn tiếng nói.

Đối với mấy chiêu lật mềm buộc chặt hay cố ý như gần như xa của phụ nữ, Vương Cự An đã hết hứng thú từ lâu. Anh ta thích những người phụ nữ vô tâm vô tư, không che giấu như cô gái này. Anh ta cố ý trêu chọc, ghé sát tai cô gái thầm thì : “Một cô gái trông có vẻ thực nữ nhưng nói chuyện như đàn ông. Em có biết chữ “điều (lqđ) có nghĩa là gì không?”

(lqđ) Từ ‘đề tiện’ trong câu: “Mặt ông kia rất chi là đề tiện” từ gốc là “điều ti” một cách nói chế nhạo thường dùng trên mạng hiện nay. Nghĩa gốc của từ “điều” là bộ phận sinh dục của đàn ông.

Cô gái có vẻ ngượng ngùng nhưng vẫn đảo mắt qua nơi giữa chân Vương Cự An. “Đây là từ hình tượng. Đối với đàn ông, nếu thiếu thứ này sẽ chỉ là cái xác không hồn”.

Hai người liền bật cười. Bên cạnh có chiếc xe điện đi qua, người đàn ông trên xe từ tốn kể chuyện môn thể thao golf xuất phát từ Scotland hay lịch sử cổ đại Trung Quốc, cô gái bên cạnh chăm chú lắng nghe vẻ sùng bái. Một người đàn ông và một người đàn bà dù có bắt đầu bằng hoàng và lý trí như thế nào đều không tránh khỏi số phận chỉ để giải quyết nửa thân dưới, chỉ bằng ngay từ đầu thông suốt vấn đề cho thoải mái.

Không bao lâu sau, ủy viên hội đồng quản trị Lâm và Triệu Tường Khánh lái xe đi đến. Hai bên chào hỏi nhau. Thấy đôi nam nữ cười nói vui vẻ, ông già họ Lâm cũng cười ngoác miệng.

Buổi trưa nghỉ ngơi, Vương Cự An vào phòng nam giới tắm rửa, sự mệt mỏi tan biến không ít. Lúc ra ngoài, anh ta thấy cô gái trẻ ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế dài ở phòng ngoài chờ đợi. Nơi này yên tĩnh, vắng vẻ, xung quanh không một bóng người. Cô gái cúi thấp đầu, không biết đang làm trò gì. Anh ta tiến lại gần, mới chợt nhớ ra trước đó vô ý để điện thoại trên bàn. Lúc này, điện thoại của anh ta đang bị cô gái mở ra xem. Cô ta rất cảnh giác, từ tốn ngăn đầu, mỉm cười với Vương Cự An, “Sao anh đi đâu thế? Em đợi anh đến mức thấy buồn chán. Điện thoại của anh chẳng có trò chơi gì hay”.

Vương Cự An ngồi xuống, bắt gặp cô gái cười cười.

Cô gái hỏi: “Anh cười gì vậy?”

Vương Cự An tựa vào thành ghế nhìn cô gái, thờ dãi. “Con trai tôi cũng có tính con nít. Nhiều lúc tôi không cho nó chơi game, tịch thu điện thoại và máy tính của nó, nó lại lên lút lấy đi động của tôi chơi game, chống chế có người gọi đến nên nó đag định giúp tôi nghe điện thoại”.

Cô gái im lặng, một lúc sau cô ta ngồi lên đùi Vương Cự An, ôm cổ anh ta, cất giọng nũng nịu. “Tại vì em không nén nổi lòng hiếu kỳ nên mới mở ra xem”.

“Em muốn thấy điều gì?”

Cô gái áp mặt vào hóm cổ của anh ta, nói nhỏ: “Ai bảo anh có nhiều cuộc điện thoại như vậy, hết cuộc này đến cuộc khác, cứ như giục đồ ấy. Thảo nào bọn họ nói anh rất trắng hoa”.

“Em biết chút thời cơ thật đấy”. Vương Cự An nói.

Nghe giọng điệu có vẻ khác thường, cô ta vội giải thích: “Em nhỏ hơn anh nhiều tuổi, nhất thời ham chơi. Anh là người lớn, không chấp trẻ con, đừng giận mà. Hơn nữa, dù anh có đào hoa thế nào, em cũng hy vọng... anh chỉ có một mình em...”

Vương Cự An quay đầu, ghé sát tai cô ta, nói nhỏ: “Với một mình em thế nào?”

Hơi thở của cô gái có phần ngưng trệ.

Vương Cự An, có vẻ hơi kháng cự nhưng tiếp tục vui đùa, để mặc đối phương muốn làm gì thì làm.

Vương Cự An từ từ dừng động tác, giúp cô ta chỉnh lại cổ áo rồi mỉm cười, nói: “Em còn nhỏ tuổi”. Cô gái không hiểu ý, bỗng thấy cảm động. Ai ngờ anh ta nói tiếp : “Sau này em sẽ xây dựng gia đình. Thật ra, với đàn ông mà nói...” Anh ta nhẹ nhàng đẩy người cô ta, đứng dậy, đi uống nước. “Không phải vì những trò khôn vặt hay mưu tính của em mà họ nảy sinh tình cảm với em. Đối phương thật sự thích em mới bao dung những khuyết điểm đó”.

Anh ta vừa nói xong, ủy viên Lâm và Triệu Tường Khánh đi tới. Cô gái có vẻ ngượng ngập, liền thu dọn quần áo rồi đi sang phòng nghỉ của nữ.

“Đợi cô ta đi khỏi, ủy viên Lâm cười, nói với Vương Cự An: “Tôi thấy hai người ngày càng thân thiết”.

Vương Cự An cũng cười. “Cô ấy không tôi, chỉ là khoảng cách tuổi tác hơi lớn, khó nói chuyện”.

Ủy viên Lâm xua tay. “Đàn ông thường chê phụ nữ già, làm gì có ai chê quá trẻ? Hơn nữa, khoảng cách tám, chín tuổi không phải là vấn đề to tát. Nhà con bé đó tuy không bằng Vương gia các cậu nhưng Hồ Tổng chỉ có mỗi một đứa con gái, vợ ông ta là con nhà gia giáo, mấy người cậu làm quan chức không nhỏ. Con bé này từ nhỏ được nâng niu, khó tránh khỏi sự đơn thuần trong đôi mắt xù xù, nhưng đây cũng không phải vấn đề...”

Vương Cự An cất giọng khiêm tốn: “Ngược lại thanh danh của tôi chẳng ra sao, nhà họ chưa chắc đã đồng ý”.

Ủy viên Lâm lắc đầu. “Không đồng ý? Không đồng ý mà để con bé với cậu qua lại lâu như vậy? cậu và Hồ Tổng lần đầu tiên chơi golf, tôi thấy con bé

đã có ý với cậu. Hơn nữa, về một số chuyện của đàn ông, trong lòng mọi người đều biết rõ. Người từng trải đánh giá đàn ông, không câu nệ tiểu tiết, chỉ nhìn cái lớn, xem anh ta có thể làm nên sự nghiệp hay không. Đàn ông không phong lưu thì uổng phí thời niên thiếu

--Lê Quý Đôn--vinhanh--

Ngày hôm sau, Tô Mạt đi làm bình thường. Tổng Thiên Bảo có vẻ hơi xa cách, không nói nhiều như mấy ngày trước đó. Tô Mạt cảm thấy hôm qua cô đã xúc động nên khiến anh ta sợ hãi.

Tổng Thiên Bảo im lặng, Tô Mạt cũng chẳng muốn lên tiếng, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh anh ta.

Anh ta nhờ cô ở vườn hoa, cô giúp anh ta nhặt rác. Anh ta tưới nước cho hoa, Tô Mạt nhắc nhở đừng để ướt quần áo. Tổng Thiên Bảo đi nhặt giun, cô cũng nhặt cùng anh ta. Cô đã cố kìm nén sự chán ghét ban đầu đối với loại sâu bọ này.

Hơn nửa ngày trôi qua, cuối cùng Tổng Thiên Bảo không kiềm chế được, lên tiếng hỏi: “Thư ký, hôm qua cô không về sớm đây chứ?”

Tô Mạt đoán ra ý của anh ta, cười cười. “Không đâu, hôm nay tôi sẽ không ra về sớm”.

Lúc này, Tổng Thiên Bảo mới cười ngoác miệng, lại hỏi: “Ngày mai thì sao?”

“Cũng không”. Cô ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Nhưng anh phải thích ứng với việc đổi người giúp việc”.

Tổng Thiên Bảo có vẻ chưa hiểu.

Tô Mạt nói: “Tôi sẽ không làm việc ở đây lâu. Nếu có...”

“Cô muốn đi sao?” Tổng Thiên Bảo hỏi.

Tô Mạt đánh trống lảng. “Người chăm sóc anh cứ một, hai năm lại thay một đợt, chắc anh cũng thích ứng từ lâu rồi”.

Tổng Thiên Bảo ngẫm nghĩ kỹ rồi nói: “Tôi không nhớ rõ...”

Tô Mạt giải thích. “Thật ra kỹ sư Vương... mẹ anh làm vậy là vì không muốn anh ỷ lại vào bất cứ người nào”.

Tổng Thiên Bảo không hiểu, lặng thinh.

Tô Mạt nhặt một cành cây, vẽ dưới đất vài nét, hỏi: “Ngoài trồng hoa và hát karaoke, anh còn muốn làm gì?”

Tổng Thiên Bảo nói: “Tôi đi học”.

Tô Mạt gật đầu: “Tôi biết. Anh biết làm thủ công, vẽ tranh, các phép tính cộng trừ đơn giản. Anh còn nhận biết được một vài chữ. Anh có biết đọc báo không?”

Tổng Thiên Bảo trả lời: “Tôi không đọc, người lớn mới đọc cái đó”.

“Anh đã là người lớn rồi”.

“Mẹ tôi mới đọc”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh không cảm thấy gần đây trông mẹ anh rất mệt mỏi hay sao?”

Tổng Thiên Bảo lắc đầu.

Tô Mạt thở dài: “Mẹ anh cũng sẽ già đi. Mẹ anh mà già đi, sau này anh sẽ ra sao?”

Tổng Thiên Bảo nói: “Tôi... trồng hoa, hát hò”.

Tô Mạt do dự vài giây mới lên tiếng: “Nếu có người không cho anh trồng hoa, hát hò thì làm thế nào?”

“Mẹ tôi sẽ nói người đó”.

Tô Mạt trầm nghĩ, mình toàn lo chuyện không đâu. Cô cười cười: “Có lẽ anh nên học thêm một số thứ. Bắt đầu có thể rất khó, từ từ tích lũy là được”.

“Học gì cơ?”

“Học chữ để đọc sách, đọc báo”.

“Nhưng nhiều chữ tôi không biết”.

“Cứ học đi”.

Tổng Thiên Bảo im lặng hồi lâu rồi đột nhiên anh ta tỏ ra vui mừng. “Cô thư ký, cô dạy tôi nhé!” Anh ta kéo Tô Mạt vào nhà. “Cô hãy dạy tôi mỗi ngày”.

Tô Mạt vốn chỉ buột miệng tán gẫu như vậy, ai ngờ Tổng Thiên Bảo thật sự nghiêm túc. Hằng ngày làm học sinh ngoan ở nhà, lại toàn chọn lúc Tô Mạt sắp hết giờ làm việc. Tiến độ học tập của anh ta rất chậm. Tô Mạt bị anh ta quấy nhiễu đến mức hết cách. Cô hối hận vì mình đã nhiều chuyện, ngày nào cũng bận đến tám giờ tối.

Tô Mạt thấy hối hận nhưng cô vốn là người tốt bụng, luôn cảm thấy đã nhận lời người ta thì đừng qua loa đại khái. Đầu làm việc một ngày cũng nên làm tròn trách nhiệm. Đợi đến lúc gửi hồ sơ tìm việc, nhận được tin tốt, cô xin nghỉ cũng không muộn.

Vương Á Nam về đến nhà, thấy cô chăm chỉ như vậy, tuy bà không nói ra miệng nhưng ánh mắt hòa nhã hơn nhiều.

Một ngày, Tô Mạt nổi hứng, ra ngoài mua một bộ văn phòng tứ bảo của trẻ con mang về Tổng gia.

Không ngờ Tổng Thiên Bảo tỏ ra coi thường: “Trong thư phòng của mẹ tôi cũng có, còn to hơn cái này”.

Tô Mạt tự giễu, cũng đúng, người này tuy ngốc nghếch nhưng muốn gì được nấy, thứ gì chẳng từng nhìn thấy, mình đúng là ngớ ngẩn.

Mãi mực xong, cô trải tờ giấy Tuyên Thành, nói: “Anh có biết dùng bút lông viết chữ không?”

Tổng Thiên Bảo không trả lời, ra chiều suy nghĩ.

Tô Mạt viết tên anh ta lên giấy. Tổng Thiên Bảo nhận cây bút, cũng viết nguyệt ngọc tên mình ở bên cạnh: “Chữ này hình như trước đây tôi đã từng viết... Tôi không nhớ rõ”. Anh ta lại hỏi. “Thư ký, tên cô là gì?”

Tô Mạt viết tên mình, Tổng Thiên Bảo lại bắt chước viết theo.

Thấy anh ta cầm bút không đúng cách, Tô Mạt nhắc nhở: “Anh hãy ngồi từ tề, đầu thẳng, người thẳng, cổ tay nhắc cao... như thế này...”

Cô cúi thấp người, điều chỉnh các ngón tay của Tổng Thiên Bảo, lại làm mẫu cách cầm bút đúng. Tổng Thiên Bảo không hề có phản ứng.

Anh ta im lặng hồi lâu khiến Tô Mạt cảm thấy hơi kỳ lạ, cô ngẩng đầu liền bắt gặp gương mặt đỏ ửng của anh chàng ngốc nghếch đó. Thấy Tô Mạt nhìn mình, anh ta vội nhìn đi chỗ khác.

Tô Mạt vừa tức vừa buồn cười. Cô đứng tránh xa ra, nhẹ nhàng đập bàn. “Anh mau học hành từ tề đi!”

Tổng Thiên Bảo lại viết nguyệt ngọc mấy chữ, thái độ có vẻ nghiêm túc. Tô Mạt nhàn rỗi ở bên cạnh viết mấy câu trong bài Hoa rơi của Đường Diễn. Nhiều năm rồi cô không luyện viết chữ, ít nhiều cũng cảm thấy cứng tay. Đặt bút viết chữ, nhớ đến lúc còn nhỏ bị trường bắt ép luyện chữ, Tô Mạt ngẩng đầu đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ánh chiều tà chiếu tia ấm áp xuống hàng cây xanh, cô cảm thấy yên bình đến lạ.

Vương Á Nam trở về nhà, nhìn thấy câu Tô Mạt viết, bà nhận xét: “Chữ đẹp đấy, nhưng thơ tiêu cực quá!” Ngẫm một lát, bà lại nói: “Hành thư(!) này không tồi”.

(!)Hành thư là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và để tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ thứ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một, hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải.

Tô Mạt nói: “Lúc nhỏ tôi từng luyện chữ với ông nội”.

Vương Á Nam gật đầu. “Hành thư của Đường Diễn nặng mùi sơn phấn, tôi không thích lắm”.

Tô Mạt biết rõ tính cách của bà nên lên tiếng: “Hữu quân như rồng, Bắc Hải như tượng. Tôi cũng thích phong cách bài Thanh Nhiệt Thiếp của Lý Ung hơn”.

Vương Á Nam cười. “Không ngờ cô cũng có bản lĩnh này”. Bà thờ dãi. “Mấy năm nay tôi mới bắt đầu luyện thư pháp. Già rồi nên tay không có sức, viết chữ dễ phieu... Bất cô ở đây, có phải cô rất ám ức?”

Tô Mạt hơi ngẩn người nhưng về mặt văn bình tĩnh. “Làm công việc khác nhau có thể học hỏi điều gì chứ?”

Tô Mạt cũng mỉm cười. “Thiên Bảo rất có nghị lực. dù sao mỗi ngày chỉ học ba chữ, một năm cũng cả ngàn chữ”.

Tổng Thiên Bảo tiếp lời: “Mẹ, cô thư ký nói sẽ dạy con đọc báo”.

Vương Á Nam nhìn con trai, ánh mắt đầy vẻ thương xót. Bà dặn dò Tô Mạt: “Muộn rồi, cô về nhà nghỉ ngơi đi”.

Hai ngày sau, Tô Mạt vẫn tới biệt thự của Tổng gia làm việc như thường lệ. Vương Á Nam gọi điện, nói có tập văn kiện để ở nhà, bảo cô lúc Tổng Thiên Bảo ngủ hãy mang đến công ty. Tô Mạt đến công ty, vào phòng làm việc của Vương Á Nam. Nhìn thấy Vương Cư An và hai vị lãnh đạo phòng

Marketing và phòng Kỹ Thuật, cô đoán chắc họ có mặt ở đây để báo cáo công việc.

Tô Mạt cúi đầu, đặt tập văn kiện xuống bàn của Vương Á Nam rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Triệu Tường Khánh cười với cô. “Trợ lý Tô đến rồi à? Lâu không gặp cô”.

Tô Mạt đành nhường mảy mĩm cười với anh ta. “Chào Phó phòng Triệu”. Cảm thấy không thể chào hỏi một mình anh ta, cô đưa mắt một lượt. “Lý Tổng... Vương Tổng...”

Vương Á Nam đột nhiên lên tiếng: “Cô đến rất đúng lúc. Có một việc, bọn họ nói nhóm dự án thiếu người, muốn tìm một trợ lý. Bởi vì cô nắm vững phương diện này nên đề xuất cô. Cô có muốn gia nhập không?”

Tô Mạt vô cùng kinh ngạc, vội liếc nhìn người đó. Nhất thời không tìm ra lý do từ chối, cô im lặng một lát rồi mới hỏi: “Kỹ sư Vương, Thiên Bảo thì sao ạ?”

Vương Á Nam gật đầu. “Đây quả thực là một vấn đề. Tuy nhiên, nếu cô muốn vào nhóm dự án, tôi có thể lập tức tìm người thay cô.”

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi lo cứ suốt ngày đổi người sẽ ảnh hưởng không tốt đến Thiên Bảo. Lúc tôi mới nhận việc, về các mặt anh ấy đều không quen, tâm trạng cũng thất thường. Gần đây anh ấy mới dần thích nghi và nghỉ ngơi tốt hơn một chút. Về việc gia nhập nhóm dự án, cảm ơn các lãnh đạo đã coi trọng tôi, tôi tin chắc chắn sẽ có đồng nghiệp đảm nhiệm công việc này tốt hơn tôi”.

Vương Cư An từ đầu đến giờ luôn lật giở tài liệu trong tay. Lúc này, anh ta mới đóng tập tài liệu, ngẩng đầu nhìn Tô Mạt.

Vương Á Nam cười tươi. “Các anh thấy chưa? Vì vậy tôi mới nói cần nghe ý kiến của người ta”. Bà ta quay sang Tô Mạt, nói: “Tiểu Tô, cô cứ về trước đi. Chuyện nhóm dự án chúng tôi sẽ lo liệu. Cô hãy tạm thời dồn sức chăm sóc Thiên Bảo”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chôn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nhảy lầu

Từ công ty trở về, Tô Mạt càng đối xử tốt với Tống Thiên Bảo. Đặc biệt, cô bỏ nhiều công sức vào việc dạy chữ, dạy cách ngắt câu. Ban đầu, Tống Thiên Bảo còn tỏ ra hứng thú, nhưng vài ngày sau không có gì mới mẻ, anh ta bắt đầu giờ trò lừa biếng.

Tô Mạt cũng biết bây giờ Tống Thiên Bảo chẳng khác nào đứa trẻ. Ngoài trồng hoa và hát hò, những chuyện khác anh ta chỉ nhiệt tình được ba phút, càng ép anh ta học, hiệu suất càng thấp. Trong lòng cô sốt ruột, chỉ muốn tạo thành tích trước mặt Vương Á Nam, nhưng cô càng tỏ ra nóng vội, Tống Thiên Bảo càng tỏ ra kháng cự. Trước đây, anh ta không muốn cô ra về, bây giờ lại hy vọng cô về sớm, nhưng khi Tô Mạt ra cửa, anh ta đi theo sau lâu bâu: “Tôi muốn cô hát Karaoke cùng tôi, tôi muốn học!”

Tô Mạt nói: “Chỉ cần anh chịu học, tôi sẽ ở lại, bao lâu cũng được.”

Tống Thiên Bảo tỏ ra không tình nguyện.

Tô Mạt về nhà, lên mạng tra cứu tài liệu liên quan đến việc học tập của trẻ em thiếu năng, hy vọng tìm ra phương pháp thích hợp. Trong khoảng thời gian đó, cô nhận được điện thoại của Mạc Úy Thanh. Cô ta có vẻ có điều muốn nói nhưng khó lên tiếng, còn Tô Mạt đang bận nên chỉ ậm ừ. Mạc Úy Thanh cảm nhận được điều này, nói mấy câu liên cúp máy, Tô Mạt hơi lo lắng, định lúc nào rảnh rồi sẽ đi thăm cô ta nhưng bận rộn nên cô quên bém Mạc Úy Thanh.

Tô Mạt tình cờ xem bộ phim tài liệu kể về quá trình một bé gái mắc bệnh tự kỷ học tập và giao tiếp với xã hội. Bé gái đó không nói chuyện, cũng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhưng rất thích xem phim, đặc biệt là phim tình cảm. Cô bé xem đi xem lại nhữ đoạn giống nhau trong các bộ phim. Đó là cảnh nhân vật nam nữ chính gặp lại nhau sau nhiều khó khăn, trắc trở, họ nhìn nhau trong đám đông, sau đó, nhân vật nam chính dang rộng đôi tay, nhân vật nữ chính lao vào lòng người yêu như con chim bay xuống khu rừng.

Mẹ bé gái mô phỏng động tác trong phim, mỉm cười, dang tay với cô bé. Cô bé dần dần hiểu ý, chạy vào lòng mẹ. Đây là một trò chơi thú vị mà không khiến mọi người cảm thấy nhàm chán. Mỗi lần làm vậy, mẹ bé gái sẽ dạy cô bé những câu đơn giản. Câu đầu tiên mà bé gái học được là câu: “Con yêu mẹ!”

Tô Mạt nghĩ đến những việc Tống Thiên Bảo thích làm.

Ngày hôm sau, cô nói với Tống Thiên Bảo: “Chúng ta cùng hát đi!”

Tổng Thiên Bảo rất vui mừng. Tô Mạt đưa cho Tổng Thiên Bảo một tờ giấy chép lời thơ:” Anh biết hát bài này là có thể học thuộc lời thơ trên giấy. Những chữ này không đơn giản, hồi còn đi học, mất một tối tôi mới học thuộc được đấy. Nếu anh có thể đọc thuộc trước mặt mẹ anh, chắc chắn bà ấy sẽ rất vui. Còn anh sẽ càng có lòng tin vào bản thân.”

Tổng Thiên Bảo mơ hồ nhìn cô. Tô Mạt dạy anh ta hát một đoạn trong bài thơ Ly Tao của Khuất Nguyên theo điệu nhạc của ca khúc Thiên Thiên khuyết ca. Tổng Thiên Bảo rất thích bài hát Thiên Thiên Khuyết ca nên anh ta học rất nhanh. Sau khi hát thành thạo, quả nhiên anh ta có thể đọc thuộc bài thơ.

Vương Á Nam về nhà thấy vậy đương nhiên rất vui mừng, nhưng ngay sau đó bà tỏ ra buồn bã.

Tô Mạt không biết cô đã làm sai điều gì.

Vương Á Nam thở dài. “Tổng Thiên Bảo nhà tôi lúc nhỏ thông minh biết bao. Nó thích đọc sách, nói chuyện suốt ngày, không phải như bây giờ...” Ngừng một lát bà nói tiếp:” Bao nhiêu năm qua, tôi đã hết hy vọng, cô cũng không cần hao tâm tổn sức. Tôi chỉ mong nó sống vui vẻ được ngày nào hay ngày ấy!”

Tô Mạt nói:” Tôi nghĩ nếu anh ấy có thể đọc hiểu tin tức trên báo hay tạp chí, không biết chừng cũng có thể xem một số thông tin trong hợp đồng...”

Vương Á Nam chẳng để tâm, chỉ mỉm cười. ” Nếu nó không phản cảm, cô muốn làm gì thì làm! Tìm chút việc cho nó cũng là điều tốt.”

Tô Mạt cho rằng bản thân “dục tốc bất đạt”. Thấy Vương Á Nam cười tươi, Tổng Thiên Bảo rất đặc ý, sau đó hỏi cô: “Thư ký Tô, sao cô biết làm vậy khiến tôi có thể nhận mặt chữ?” Tô Mạt kể cho anh ta nghe câu chuyện bé gái học nói dưới sự trợ giúp của người nhà, tất nhiên cô bỏ qua phần phim tình cảm nam nữ. Tổng Thiên Bảo bỗng có hứng thú. ” Chúng ta cũng chơi đi!”

Tô Mạt phì cười. ” Anh lớn như vậy, anh mà lao đến, tôi làm sao đỡ nổi!”

Tổng Thiên Bảo chạy ra xa một chút, dang rộng hai tay. “Cô lao đến đi, tôi có thể đỡ cô.”

Gương mặt anh ta lộ ra vẻ khao khát.

Tô Mạt giật mình, vội nói:” Thiên Bảo, anh vừa ăn tối xong, nên đi lại cho tiêu cơm. Hay là anh ra vườn trồng hoa đi!” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi. Giống như có dự cảm, Tô Mạt rào bước nhanh, gần như chạy vào nhà, nhưng vẫn bị người ở đằng sau ôm chặt. Tô Mạt cất cao giọng:” Thiên Bảo, bỏ tay ra!”

Tổng Thiên Bảo lặng thinh, vui đầu vào cổ cô, thở hổn hển. Vòng tay của anh ta càng lúc càng siết chặt.

Tô Mạt tức giận. ” Tổng Thiên Bảo, anh mau buông tay! Anh còn không buông tay, tôi sẽ hét to đấy! Đến khi mẹ anh về nhà, họ sẽ mách mẹ anh. Mẹ anh sẽ rất tức giận, sẽ đuổi việc tôi... anh mau buông tay ra đi!”

Nhưng cô càng giãy giụa, Tổng Thiên Bảo càng xúc động, miệng lẩm bẩm:” Thư... Tôi... tôi... Cô... thom quá!”

Tô Mạt chuẩn bị hét lớn, đằng sau đột nhiên có người gọi: Tổng Thiên Bảo!”

Nghe giọng nói của người đó, Tổng Thiên Bảo giật mình, dần buông tay. Anh ta ngẩng đầu, đáp:” An An!”

Sắc mặt Tô Mạt tái nhợt. Cô đẩy mạnh Tổng Thiên Bảo, trừng mắt nhìn anh ta.

Vương Cự An đi đến, kéo Tổng Thiên Bảo ra xa, đồng thời hỏi anh ta:” Cậu làm gì vậy?”

Tổng Thiên Bảo không lên tiếng, chỉ nhìn Tô Mạt. Gương mặt anh ta đỏ ửng, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, tội thân và vô tri.

Tô Mạt đứng một lúc. Nghĩ đến thái độ thật thà, thân thiện của anh ta trước đó, cô bớt tức giận nhưng đầu óc vẫn hỗn loạn. Cô lên tiếng: Tổng Thiên Bảo, tôi coi anh là trẻ con... Bất kể anh làm gì, anh cũng không thể... không thể xâm phạm người khác. Anh làm vậy là không lịch sự. Không, đây chẳng phải là vấn đề lịch sự, anh đã sai. Nếu tôi báo cảnh sát, cảnh sát sẽ bắt anh đi, anh...”

Nghe đến đây, Vương Cự An cất ngang:” Thiên Bảo, cậu có muốn ra ngoài chơi không?”

Tổng Thiên Bảo hết nhìn Vương Cự An lại nhìn Tô Mạt. ” Không... Thư ký Tô, tôi sẽ bị cảnh sát bắt thật sao?”

Tô Mạt không muốn nhìn anh ta.

Vương Cự An nói:” Thiên Bảo, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Lúc này, Tổng Thiên Bảo mới hỏi:” An An, anh định đưa tôi đi đâu?”

Vương Cự An im lặng, kéo tay anh ta đi ra ngoài. Tới khi đến bên xe ô tô, đẩy người vào trong xe, anh ta mới lên tiếng:”Đưa cậu đi ném mùi đời.”

Tô Mạt vẫn còn hoảng sợ nên không có phản ứng. Đến khi định thần, cô mới giật mình kinh hãi. Thấy xe của Vương Cự An đã đi xa, cô lập tức lại ô tô

đuổi theo.

Vương Cự An đưa Tống Thiên Bảo vào một quán massage, mở một phòng rồi nói với Tống Thiên Bảo: “Câu hỷ ngoan ngoan ở đây, lát nữa sẽ có người chơi cùng cậu. Cậu muốn thế nào cũng được.”

Tống Thiên Bảo mơ hồ.

“Sẽ rất thú vị.” Vương Cự an nói tiếp.

Lúc này Tống Thiên Bảo mới cười cười nhưng anh ta lập tức nhăn mặt. “Thư ký Tô tức giận rồi.”

“Mặc kệ cô ta!”

Tống Thiên Bảo đồ dẫn ngồi xuống mép giường.

Vương Cự An đi ra ngoài. Không bao lâu sau, quả nhiên có một cô gái bước vào phòng, tay cầm túi nylon nhỏ. Cô gái cười hi hi. “Để tôi giúp anh cất đồ trước!” Nói xong cô ta tiến lại gần, kéo quần của Tống Thiên Bảo.

Tống Thiên Bảo giật nảy mình, đứng dậy đẩy cô gái. Cô gái bị ngã, nói với giọng tức giận: “Tôi thấy anh không phải tên ngốc, anh là thằng điên thì đúng hơn!” Cô ta định bỏ ra ngoài nhưng đi đến cửa lại quay người, nói: “Bạn anh cho tôi không ít tiền, hôm nay tôi sẽ cố gắng nhẫn nhịn. Anh muốn chơi kiểu gì? Hay là chơi trực tiếp, mọi người đều bớt việc.”

Tô Mạt lái xe bám theo Vương Cự An đến quán massage. Chạy lên tầng trên, cô thấy Vương Cự An đang đứng hút thuốc bên cửa sổ ở đầu hành lang, không thấy bóng dáng Tống Thiên Bảo. Tô Mạt mướt mắt mồ hôi, đang định lên tiếng hỏi thì chợt nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng động lớn. Cô tiến lại gần, chăm chú lắng nghe, quả nhiên là giọng Tống Thiên Bảo, anh ta nấc nghẹn, giống như đang khóc.

Tô Mạt vội vàng đập cửa, gọi to: “Thiên Bảo! Thiên Bảo!”

Vài giây sau, Tống Thiên Bảo ở bên trong hét lên: “Thư ký ... thư ký Tô...”

Vương Cự An vốn đứng ngoài xem trò vui. Chứng kiến cảnh tượng này, anh ta ngâm điếu thuốc, đi tới đập cửa. “Mở cửa!”

Khi cánh cửa mở toang, Tô Mạt lập tức xông vào phòng.

Tống Thiên Bảo quần áo xộc xệch, co rúm ngồi ở góc phòng. Sắc mặt anh ta đầy vẻ sợ hãi, nhìn thấy Tô Mạt, anh ta muốn kéo tay cô nhưng không dám, chỉ trốn sau lưng cô.

Cô gái trong phòng nói với Vương Cự An: “Thôi khỏi, tôi trả lại tiền, hầu hạ không nổi!”

Vương Cự An xua tay, bảo cô ta đi ra ngoài.

Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm nhưng cảm thấy khó tin, cô trừng mắt với Vương Cự an. “Anh thật là... hoang đường!”

Vương Cự An ngồi xuống sofa, liếc nhìn hai người. “Thiên Bảo năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Tống Thiên Bảo gờ nghếch nhìn anh ta.

Vương Cự An tiếp tục lên tiếng: “Năm nay cậu ba mươi tư tuổi. Tuy trí tuệ như đứa trẻ nhưng về mặt sinh lý đã là người đàn ông trưởng thành. Thư ký Tô, em không thể tàn nhẫn như vậy!”

Tô Mạt đang định phản bác, Vương Cự An búng đầu mẩu thuốc lá, nói tiếp: “Hay là tôi trách nhầm em? Em là nhân viên tốt, luôn hết mình vì công việc, nhưng có lẽ em muốn “vượt chỉ tiêu”.”

Tô Mạt vô cùng tức giận. Cô chẳng nói chẳng rằng, kéo Tống Thiên Bảo đi ra ngoài.

Hai người đi đến cửa phòng, Vương Cự An lại nói: “Sớm tối ở bên nhau, những chuyện như thế này đã xảy ra một lần thì sẽ có lần hai. Cậu ta không biết kiềm chế, trong khi em không thể độ sức với cậu ta.”

Tô Mạt dừng bước. Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau, Tô Mạt mới ngoảnh đầu hỏi Tống Thiên Bảo: “Vừa rồi, người phụ nữ đó đối xử với anh như vậy, anh còn sợ không?”

Tống Thiên Bảo liền gật đầu.

Tô Mạt hỏi tiếp: “Thiên Bảo anh có biết tại sao không?”

Tống Thiên Bảo nhìn cô về nghi hoặc.

Tô Mạt nói: “Bởi vì cô ta không hỏi xem anh có bằng lòng hay không. Cô ta cưỡng ép anh, vì vậy anh mới sợ hãi và tức giận.”

Tổng Thiên Bảo nói lớn: “Đúng thế!”

Tô Mạt lại nói: “Trước đó anh làm vậy với tôi, anh cũng không hỏi tôi có đồng ý hay không. Đây chính là anh cưỡng ép tôi, vì vậy tôi cũng rất tức giận và sợ hãi.”

Tổng Thiên Bảo lẩm bẩm: “Đúng vậy!”

“Không có lần sau đâu đấy!”

“Không ... không có lần sau!”

Vương Cự An xen ngang: “Có những lời rất dễ nghe nhưng trên thực tế, vì bản thân, cô đã xem nhẹ cảm nhận của cậu ta.”

Tô Mạt nghiêng răng: “Anh ném anh ấy vào nơi này là để ý đến cảm nhận của anh ấy hay sao?”

Vương Cự An tựa vào thành ghế, rít một hơi thuốc, không lên tiếng.

Tổng Thiên Bảo kéo áo Tô Mạt. “Thư ký Tô, tôi... tôi muốn về nhà!”

Vương Cự An liếc nhìn hai người, lên tiếng: “Cũng đúng, trên con đường tiến về phía trước, kiểu gì cũng phải nhặt mấy hòn đá để kê chân.”

Tô Mạt ngẩn người, lập tức phản bác: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng ai.” Cô nói thêm một câu: “Ít nhất bây giờ không có chuyện đó.”

Vương Cự An chẳng bận tâm đến lời nói của cô, cất giọng chế giễu: “Trong tương lai, nếu có người này sinh tình cảm đến mức khó khăn, liệu em có chịu trách nhiệm không? Hay là em vốn mong mọi sự việc phát triển theo chiều hướng này?” Thấy Tô Mạt lặng thinh, anh ta gờ tay dụi mắt thuốc lá, thân nhiên nói: “Tôi không giết người nhưng người vì tôi mà chết!”

Lúc ra về, Tổng Thiên Bảo thẫn thờ lên xe. Tô Mạt vừa định thắt dây an toàn cho anh ta theo thói quen nhưng đột nhiên do dự, sau đó nói: “Anh tự mình thử đi!”

Tổng Thiên Bảo lóng ngóng, vụng về, khó khăn lắm mới hoàn thành nhiệm vụ. Xe của Vương Cự An đã mất hút từ lâu.

Tô Mạt liếc nhìn Tổng Thiên Bảo qua gương chiếu hậu, anh ta dời mắt ra ngoài cửa sổ, không rõ đang nghĩ gì. Cô muốn an ủi vài câu nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Cô cảm thấy phiền muộn, về nhà phải ăn nói với Vương Á Nam thế nào?

Im lặng một lúc, Tổng Thiên Bảo dè dặt lên tiếng: “Thư ký Tô, cô có sợ An An không?”

Tô Mạt nói: “Tôi không sợ!”

Tổng Thiên Bảo nói tiếp: “An An rất thích nói dối!”

Tô Mạt đáp ngay: “Đúng vậy!”

Tổng Thiên Bảo lại lên tiếng: “An An nói đưa tôi đi chơi, còn nói rất thú vị, sẽ khiến tôi vui vẻ, nhưng tôi không vui một chút nào!”

Tô Mạt im lặng.

Tổng Thiên Bảo cũng không lên tiếng. Một lúc sau, anh ta đột nhiên cất giọng tức giận: “An An muốn làm tôi không vui!”

Tô Mạt gạt mình, vội an ủi: “Ngaoan, Thiên Bảo, bây giờ không sao rồi, anh ta đã đi rồi!”

Tổng Thiên Bảo dần lấy lại bình tĩnh, tỏ ra bền lên. “Thư ký Tô, hôm nay An An bắt nạt tôi, cô đừng nói cho mẹ tôi biết nhé!”

Tô Mạt ngạc nhiên. “Tại sao?”

Tổng Thiên Bảo ừ ừ. “Mẹ tôi sẽ mắng An An.”

Trong lòng Tô Mạt cũng vo cùng chán nản, cô nghĩ nếu sự việc đơn giản như vậy thì tốt biết mấy.

Tổng Thiên Bảo nói tiếp: “Mẹ tôi mà biết được, sau này An An sẽ không thể đến nhà tôi, cũng không thể cùng tôi hát karaoke.”

Tô Mạt dè dặt hỏi: “Anh có trách anh ta không?”

Tổng Thiên Bảo không trả lời.

Tô Mạt ngẫm nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Anh ta... Vương Cự An hôm nay cư xử không đúng... nhưng một số câu nói của anh ta... chẳng sai chút nào.”

Tổng Thiên Bảo mơ hồ.

Tô Mạt thờ dài.” Thiên Bảo, sau này anh phải học cách tự chăm sóc bản thân.”

Tô Mạt dùng xe bên đường, tìm đến cửa hàng hoa, mua mấy chậu hoa bỏ vào cốp sau. Cô lại rút giấy ướt lau mặt cho Tổng Thiên Bảo.

Lúc hai người về ngôi biệt thự, Vương Á Nam quả nhiên đã về nhà. Bà lo lắng cho người đi tìm con trai khắp nơi. Nhìn thấy hai người, bà liền nghiêm khắc trách mắng Tô Mạt: “Cô chỉ biết dẫn nó đi lung tung, điện thoại cũng không cầm theo. Làm việc chẳng có đầu óc gì cả!”

Tổng Thiên Bảo vội lên tiếng: “Không phải! không phải!”

Tô Mạt bế mấy chậu hoa ra ngoài.” Thiên bảo nhất định đòi đi mua hoa.”

Vương Á Nam không tin.” Sao không nói một tiếng với người giúp việc ở nhà, cũng không gọi vệ sĩ đi theo?”

Tô Mạt giải thích: “Lúc đó đi giúp việc và vệ sĩ đang ăn cơm, Thiên Bảo đòi đi bằng được, tôi không thể can ngăn. Tôi nói đợi một lát, anh ấy tức giận chạy ra ngoài. Anh ấy rất khỏe, tôi không kéo nổi. Sợ anh ấy chạy mất, tôi đành lái xe đi theo.”

Tổng Thiên Bảo túm áo Tô Mạt, đứng yên một chỗ, bộ dạng rất là đáng thương. Thần sắc Vương Á Nam mới dịu đi đôi chút, bà quay sang con trai, nói: “Con muốn mua gì thì bảo người mang đến đây, hoặc là bảo họ đi mua. Sau này không được ngang bướng như vậy nữa! Bên ngoài đông người, những người đó rất xấu xa, họ sẽ lừa dối con, bắt nạt con.”

Miệng Tổng Thiên Bảo méo xệch, muốn khóc nhưng cố kìm nén.

Vương Á Nam an ủi anh ta: “May mà có Tiểu Tô ở đây, cô phản ứng nhanh.”

Tô Mạt đỏ mặt, không dám nhiều lời. Cho đến khi Tổng Thiên Bảo tắm rửa rồi đi ngủ, cô mới quyết tâm tới gõ cửa thu phòng Vương Á Nam.

Vương Á Nam đang nói chuyện điện thoại, bà nói rất to, về tức giận. Bà gác điện thoại một lúc mới lên tiếng: “Vào đi!” Ngắc đầu, nhìn thấy Tô Mạt, bà hỏi: “Sao cô vẫn còn ở đây?”

Tô Mạt nắm chặt tập giấy tờ có kẹp đơn xin nghỉ việc. “Kỹ sư Vương, tôi có chút chuyện muốn nói với chủ tịch, không biết bây giờ chủ tịch có rảnh không?”

Vương Á Nam nói: “Cô nói đi!”

Tô Mạt vội định lên tiếng, điện thoại trên bàn lại đổ chuông. Vương Á Nam nhắc máy, chau mày nói vài câu, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi. Sau đó, giọng điệu của bà có phần kinh ngạc: “Là cậu ta? Sao lại là cậu ta?...Dù bị người khác lợi dụng cũng là đồ ăn hại, chẳng làm nên trò trống gì... Kể từ ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy thằng đó!” Bà đập máy thật mạnh, về mặt chán chường.

Tô Mạt đành lên tiếng: “Hay là chủ tịch nghỉ ngơi trước đi, chuyện của tôi ngày mai nói cũng được!”

Vương Á Nam như không nghe thấy.

Tô Mạt quay người đi ra ngoài nhưng vừa mở cửa phòng, cô bị bà chủ gọi lại. Vương Á Nam trầm tư nhìn cô. Cuối cùng, dường như bà hạ quyết tâm lên tiếng: “hai ngày nữa cô tới công ty làm việc. Ngày mai, tôi sẽ bảo người đi tìm người giúp việc mới, cô hãy bàn giao công việc cho người ta. Đúng rồi, cô tìm tôi có chuyện gì?”

2.

Chỉ một, hai câu ngắn ngủi đã khiến suy nghĩ của Tô Mạt thay đổi hoàn toàn. Do kinh ngạc và nghi hoặc, cô nhất thời lên tiếng.

Vương Á Nam hỏi lại: “Vừa rồi cô muốn nói gì?”

Tô Mạt lặng lẽ giấu đơn từ chức sau lưng. Đầu óc cô xoay chuyển rất nhanh. “Liên quan đến Thiên Bảo.”

Vương Á Nam hỏi ngay: “Thiên Bảo sao vậy?”

Tô Mạt nói: “Có lần Thiên Bảo tự bê cái thang, định trèo tường ra ngoài. Nếu không có vệ sĩ chặn lại, sẽ chẳng ai ngăn nổi anh ấy. Tôi nghĩ, trồng cây cỏ thấp ở dưới chân tường sẽ ngăn chặn tình trạng này. Hay là chủ tịch tìm người giúp việc nam chăm sóc anh ấy?”

Vương Á Nam tiếp lời: “Người giúp việc nam sống trong nhà không tiện. Tôi sẽ bảo hai vệ sĩ thay phiên nhau ăn cơm và nghỉ ngơi, để lúc nào cũng có một người theo sát nó.”

Tô Mạt gật đầu. “Cũng phải!”

Vương Á Nam cười cười. “hình như cô có thứ gì đó muốn cho tôi xem.”

Tô Mạt đành đưa tập tài liệu. “Là buổi lễ thành lập công ty và mừng Tết Trung thu vào đầu tháng chín. Trước đó, tôi đã phác thảo một số phương án. Thời gian này nhân buổi tối rảnh rỗi, tôi đã hoàn thành. Chủ tịch có muốn xem không?”

Vương Á Nam chỉ lật trang đầu tiên mà không xem tiếp, bà nói: “Cô khỏi cần bận tâm đến việc con con này. Khi nào quay về công ty, cô đưa cho trợ lý hiện tại của tôi, để cô ta xem là được!”

Tô Mạt vâng dạ, nhận lại tập tài liệu bao gồm cả tờ đơn xin nghỉ việc ở bên dưới. Tim cô đập thình thịch. Cô nghĩ thầm: Đã có trợ lý mới, sao bà ấy còn bảo mình quay về công ty? Không biết mình bị nhét đi đâu?

Vương Á Nam hỏi: “tôi nhớ trước đây cô nói, cô muốn làm công việc marketing?”

Tô Mạt không đoán ra ý tứ của bà nên nói một cách uyển chuyển: “Đúng Vậy! lúc đó tôi cảm thấy làm trợ lý của chủ tịch cần có năng lực toàn diện, vì thế tôi mới muốn làm marketing một thời gian để tích lũy kinh nghiệm.”

Vương Á Nam lại hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Tô Mạt biết bà muốn hỏi dự định của cô về nghề nghiệp. Thời gian gần đây, hồ sơ xin việc của cô chủ yếu nhắm đến hai phương diện, thứ nhất tiếp tục công việc trợ lý cho chủ tịch, thứ hai là chuyển sang làm marketing. Nhưng công việc marketing có hạn chế nhất định, còn trợ lý cho chủ tịch cần tiếp xúc và làm quen với ông chủ mới là từ đầu, quá trình thích ứng tương đối gian nan.

Trầm tư một lát, Tô Mạt cho rằng việc này không cần giấu giếm, liền thật thà trả lời: “Trước kia, tôi cho rằng công việc của tôi có hai con đường có thể thăng tiến, một là tranh thủ từ chức vụ trợ lý chủ tịch đến thư ký của chủ tịch. Hai là phát triển theo hướng quản lý, nhưng ở phương diện quản lý, tôi nghĩ mình còn thiếu kinh nghiệm.”

“Cô có cảm thấy mình có thích hợp làm quản lý không?” Vương Á Nam hỏi.

Tô Mạt ngẫm nghĩ. “Trước mắt, lĩnh vực này không phải thế mạnh của tôi.”

Vương Á Nam cười. “Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ tùy tiện đánh giá tiềm lực phát triển của một cá nhân nào.” Bà chuyển sang chuyện khác: “Dù cô muốn chuyển sang làm marketing nhưng bộ phận marketing do một người có năng lực là Triệu Tường Khánh đứng đầu, cô qua bên đó cũng chỉ là một nhân viên quen, chẳng có gì thú vị. Hơn nữa, trước đây cô đâu phải chưa từng làm công việc bán hàng ở tuyến đầu. Chút kinh nghiệm này vẫn cần tích lũy hay sao?”

Tô Mạt nhìn bà không lên tiếng.

Vương Á Nam nói tiếp: “Vây đi, cô tiếp tục làm trợ lý của chủ tịch, nhưng cô không cần phụ trách công việc hành chính thường ngày mà chuyển sang chuyên theo dõi các dự án lớn, cấp bậc tương đương Triệu Tường Khánh.” Bà lẩm bẩm: “Thằng đó muốn đưa người của tôi đi làm trợ lý nhỏ của bọn nó, vớ vẩn thật đấy!”

Tô Mạt ngẩn ngơ, trong lòng mừng rỡ. Cô thầm cảm khái, đúng là tái ông thất mã, trong họa có phúc.

Khi cô cáo từ, chuẩn bị ra về, Vương Á Nam lại lên tiếng: “Về nghiệp vụ, bình thường tôi không trọng dụng nhân viên nữ, điều này không phải là kỳ thị giới tính, bởi tôi là phụ nữ nên biết rất rõ, phụ nữ thường hành động theo cảm tính, dễ bị tình cảm chi phối. Dù sao phụ nữ cũng yếu đuối hơn, không thực tế và lý trí như đàn ông, rất dễ trở mặt. Vì vậy, cô đừng khiến tôi thất vọng!”

Tô Mạt hơi giật mình trước những lời nói này nhưng cô không thể kìm nén sự hưng phấn trong lòng. Lần đầu tiên trong đời, cô rời khỏi biệt thự của Tổng gia với tâm trạng phơi phới. Cô vội tới trung tâm thương mại mua mỹ phẩm, giày cao gót và bộ đồ công sở mới của mùa hè năm nay. Thời gian qua chỉ tập trung hầu hạ Tống Thiên Bảo, Tô Mạt coi mình là ô sin, không có tâm tư chải chuốt, trang điểm nên toàn để mặt mộc.

Nghĩ đến Tống Thiên Bảo, Tô Mạt cảm thấy có chút áy náy. Trong hai ngày bàn giao công việc với người giúp việc mới, cô cố ý né tránh đề tài nghỉ làm nhưng Tống Thiên Bảo vẫn nhận ra, tâm trạng của anh ta tệ hơn thường lệ. Trước khi đi, Tô Mạt đến chào tạm biệt anh ta. Tống Thiên Bảo chỉ ngẩng đầu nhìn cô, không nói một lời.

Ngày thứ ba, Tô Mạt thức dậy từ sáng sớm. Cô chọn đi chọn lại quần áo, cuối cùng chọn cái áo tay lỡ trễ vai màu xanh nhạt. áo này chiết eo nên mặc vào trông thon thả hơn, trong phòng điều hòa cũng không cảm thấy lạnh. Cô lại đeo sợi dây chuyền mảnh màu bạc, đồng hồ dây da đen mặt bạc, mặc chân váy màu xám và đi đôi xăng đan đế cao vừa phải màu da.

Ban đầu cô vấn tóc, nghĩ thế nào lại thả xuống. Cuối cùng cô buộc kiểu đuôi gà không cao, không thấp, để lộ trán và hai bên mai. Tô Mạt có bờ trán rất đẹp, càng tôn nước da trắng ngần và ngũ quan thanh tú. Hai ngày nay nghỉ ngơi đầy đủ, làn da của cô cũng sáng mịn hơn, vì thế cô không đánh phấn, chỉ kẻ lông mày đậm hơn một chút và tô son bóng.

Tô Mạt soi gương, cảm thấy bản thân không tồi, nhẹ nhàng, đoan trang, trông rất có tinh thần.

Đến công ty, trong lòng Tô Mạt hơi căng thẳng và mong ngóng. Lên tầng trên, thư ký mới của Vương Á Nam đang sắp xếp phòng làm việc cho cô. Phòng làm việc mới nằm ngay bên cạnh văn phòng chủ tịch, diện tích không lớn, trước đây do một mình trợ lý Hồng sử dụng. Trên bàn đặt máy tính cũ của cô.

Tô Mạt hỏi thư ký mới biết, trợ lý Hồ đã nghỉ việc từ mấy hôm trước, nguyên nhân không rõ.

Tô Mạt chờ đến cuộc điện thoại Vương Á Nam nhận được hôm bà bảo cô đi làm

Không bao lâu sau, cô nhận được thông báo, nhóm dự án ô tô có cuộc họp, chủ tịch nói rõ, cô sẽ tham dự cuộc họp thay trợ lý Hồ.

Trong lòng hưng phấn, Tô Mạt đến phòng hội nghị sớm hơn mọi người. Cô ngồi một mình ở đó, nghiên cứu tài liệu.

Một lúc lâu sau, các đồng nghiệp mới lục tục kéo đến. Họ đều kinh ngạc khi nhìn thấy Tô Mạt nhưng vẫn lịch sự chào hỏi. Vương Cự An và Triệu Tường Khánh xuất hiện sau cùng.

Lúc vào cửa, Triệu Tường Khánh vốn đang nghe sếp tổng chỉ đạo công việc, ai ngờ Vương Cự An đột nhiên im bật. Triệu Tường Khánh thuận theo ánh mắt anh ta, liền nhìn thấy Tô Mạt.

Tô Mạt đang ngồi trên bàn, tay phải cầm cây bút. Đúng lúc này, cô cũng đưa mắt về phía họ. Ánh mắt cô hơi hoảng hốt, khóe miệng nhếch lên, lúm đồng tiền mờ mờ trên má như ẩn như hiện. Cô vẫn như trước đây, dù ăn mặc, trang điểm già dặn cỡ nào cũng không thể che giấu vẻ yếu đuối, đáng yêu. Sau đó, cô lại cúi xuống, chăm chú đọc tài liệu.

Vương Cự An cũng thu hồi ánh mắt.

Triệu Tường Khánh có thể khẳng định, người khiến cô gái này nảy sinh cảm giác bất an và kháng cự không phải là anh ta. Đợi sếp tổng nói xong, anh ta vừa ngồi xuống cạnh Tô Mạt vừa mỉm cười chào hỏi: “Tiểu Tô đã quay lại rồi à?”

Tô Mạt nở nụ cười dịu dàng với anh ta.

Bên cạnh có người hỏi nhỏ: “trợ lý Hồ vẫn chưa tới, anh ta lại đi muộn rồi?”

Không ai trả lời, Tô Mạt cất giọng thân thiện: “kỹ sư Vương bảo tôi tạm thời tiếp nhận công việc của trợ lý Hồ.”

Người của phòng kỹ thuật cười nói với Triệu Tường Khánh. “Phó phòng Triệu, bây giờ anh không thể tùy tiện xưng hô, cấp bậc cô ấy đã bằng anh, lên nhanh thật đấy!”

Triệu Tường Khánh cười. “Tôi biết rồi! Trợ lý Tô thăng chức là chuyện vui, hay là tôi nay tìm nhà hàng nào đó, mọi người vui vẻ một bữa?”

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, người ở phòng kỹ thuật lại nói: “Người ta làm gì có thời gian! Nghe nói gần đây trợ lý Tô làm không ít việc khiến kỹ sư Vương phải nhìn bằng con mắt khác. Nơi này không thể thiếu cô ấy, nơi kia cũng cần cô ấy, chắc chắn vô cùng bận rộn.”

Tô Mạt mỉm cười không nói gì. Cô tiếp tục nghiên cứu tài liệu

Triệu Tường Khánh nghĩ xem có nên giúp người ta giải vây?

Vương Cự An ngồi ở vị trí đầu tiên, im lặng từ đầu đến giờ, lúc này mới khẽ gõ tài liệu xuống bàn: “họp thôi!”

Nội dung cuộc họp liên quan đến vụ đấu thầu. Bên mời thầu là một doanh nghiệp nhà nước ở địa phương. Trước đó, Tô Mạt chỉ phụ trách hồ sơ thầu kỹ thuật. Bây giờ thay thế vị trí của trợ lý Hồ, cô bắt đầu được tiếp xúc với khách hàng và mảnh thương mại

Vương Cự An làm việc tuyệt đối không lề mề, chậm chạp. Vừa nhận được tin tức, anh ta lập tức triển khai công việc, đồng thời yêu cầu mọi người phối hợp với hiệu suất cao.

Cả buổi chiều, Tô Mạt nghiên cứu ưu thế sản phẩm của công ty, làm một bản phân tích theo yêu cầu khách hàng. Trong lúc làm việc, cô nhận được điện thoại của Mạc Ủy Thanh, hẹn buổi tối gặp. Ai ngờ trước khi ra về, cô lại nhận được thông báo từ trợ lý tổng giám đốc, yêu cầu cô nộp văn bản ủy quyền và hướng dẫn đấu thầu trong ngày hôm nay.

Bây giờ, Tô Mạt có tâm lý đề phòng Vương Cự An và những người xung quanh. Cô cũng biết vấn đề hao tốn nhiều thời gian của dự án này là mảng kỹ thuật, hơn nữa, cần phải đợi nhân viên thẩm định giá đưa ra kết quả mới bắt đầu tiến hành thẩm tra tư cách bên dự thầu. Vì vậy, cô không cần vội vàng làm hồ sơ thầu kinh tế.

Tô Mạt nộp bản phân tích nhu cầu và văn bản ủy quyền. Trong lúc đợi tổng giám đốc và chủ tịch ký tên, cô hỏi dò: “Phần còn lại có thể để ngày mai nộp được không?”

Trợ lý tổng giám đốc truyền đạt ý của Vương Cự An: Ngày mai còn có công việc khác, kiến nghị làm thêm giờ.

Tô Mạt trình bày tiến độ công việc và kế hoạch làm việc trên Power point, gửi vào hộp thư của Vương Á Nam và Vương Cự An, nói rõ cô hoàn toàn có thể hoàn thành kế hoạch trong thời gian cho phép.

Gần hết giờ làm, cô lại kiểm tra hộp thư, vẫn không nhận được hồi đáp của đối phương kiểm soát gây phiền toái, đang do dự có nên đi nói rõ một tiếng không thì điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông.

Trợ lý tổng giám đốc nói: “Trợ lý Tô, sếp tổng còn đợi lấy hồ sơ”.

Tô Mạt đáp: “Tôi đã gửi email cho sếp tổng, nói rõ tình hình công việc của ngày hôm nay. Lát nữa tôi bận chút việc, nếu không cần gấp, sáng sớm mai tôi sẽ gửi cho sếp tổng, cô thấy có được không? Bên các cô cũng làm thêm giờ à?”

Cô trợ lý thờ dãi: “Đúng vậy, chúng tôi đều phải làm thêm giờ. Tôi cũng không rõ tại sao sếp tổng giục gấp như vậy. Hay là thế này đi, tôi giúp chị nói điện thoại, chị hãy trực tiếp giải thích với sếp tổng”.

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, tín hiệu chờ điện thoại đã vang lên. Vài giây sau, đối phương bắt máy.

Vương Cự An “a lô” một tiếng, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Tô Mạt im lặng một, hai giây, sau đó giải thích về tình hình của mình.

Vương Cự An nói: “Đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với mảng thương mại, cần thời gian thích ứng. Phần việc em nộp, bên chúng tôi cũng phải kiểm nghiệm, chỉnh sửa. Nếu để lâu quá sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất của tập thể.”

Biết anh ta dù vô lý cũng phải tìm lý do biện hộ cho mình, Tô Mạt nhất thời im lặng.

Vương Cự An hỏi: “Em bận lúc mấy giờ?”

“Hơn tám giờ”.

“Vậy thì em làm thêm đến tám giờ”.

Thấy không thể thương lượng, Tô Mạt thờ dãi, đồng ý.

Tô Mạt làm đến tám giờ, công việc còn lại định mang về nhà làm nốt. Lúc cô rời khỏi phòng làm việc, bên ngoài tối om. Đi đến hành lang, đèn càn ảm ứng chiếu sáng. Tô Mạt đưa mắt về phía văn phòng tổng giám đốc, người đã không thấy bóng dáng, vị trí trợ lý tổng giám đốc cũng trống không.

Tô Mạt gọi điện cho Mạc Úy Thanh, nói phải làm thêm đột xuất, đến nhà cô ta muộn một chút.

Giọng điệu của Mạc Úy Thanh có vẻ ngập ngừng.

Tô Mạt cảm thấy kỳ lạ. Cô vừa định quay người rời đi, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đột nhiên mở toang, Vương Cự An đi ra ngoài.

Vương Cự An cầm máy di động và chìa khóa ô tô đi thẳng ra thang máy, cất tiếng nói: “Em làm xong chưa?”

“Chưa, còn một chút nữa, tôi mang về nhà làm” Tô Mạt đáp.

Lần này, Vương Cự An không gây khó dễ. “Sáng mai nộp cho tôi. Tôi vừa xem bản phân tích nhu cầu, vẫn còn một số vấn đề”.

Tô Mạt gật đầu, đi vào thang máy. Vương Cự An đứng ở giữa, Tô Mạt cố gắng đứng cách xa anh ta. Hai người đều im lặng.

Thang máy sắp xuống tầng một, Vương Cự An đột nhiên hỏi: “Tổng Thiên Bảo gần đây thế nào?”

Tô Mạt có ý hỏi: “Không tốt lắm, tôi nghe nói buổi tối anh ấy ngủ không yên giấc, thường nằm mơ rồi giật mình tỉnh giấc. Hơn nữa... ừ, gặp phụ nữ là sợ hãi”.

Vương Cự An phì cười, ngoảnh đầu liếc nhìn cô. “Em đúng là ngày càng xấu xa”.

Anh ta vừa dứt lời, cửa thang máy mở toang. Tô Mạt đi ra ngoài. Thang máy tiếp tục chạy xuống tầng hầm, Vương Cự An đi lấy ô tô. Tô Mạt đứng đợi taxi ở bên đường. Không bao lâu sau, xe của Vương Cự An chạy ngang qua, cô thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ không biết camera theo dõi trong thang máy có chức năng thu âm hay không?

Tô Mạt đến nhà Mạc Úy Thanh. Cô tưởng Tùng Dung cũng ở đó, ai ngờ chỉ có hai người. Trên bàn là hai đĩa thức ăn đã nguội lạnh. Tô Mạt đói bụng từ lâu, ngồi xuống ăn ngay. Mạc Úy Thanh không động đũa, cô ta ngồi bên cạnh, vừa hút thuốc vừa nhìn cô. Tô Mạt bị cô ta chiếu tướng nên cảm thấy không thoải mái.

“Bộ quần áo này đẹp đấy chứ! Cuộc sống hiện tại của chị có vẻ không tồi?” Mạc Úy Thanh lên tiếng.

Tô Mạt quan sát cô ta. Gương mặt cô ta vàng vọt, trên người là bộ đồ ngủ, không cầu kỳ như trước. Chẳng biết nhận xét thế nào, Tô Mạt đành cười cười. “Cô tìm tôi có việc gì?”

Mạc Úy Thanh hỏi lại: “Chị và người đàn ông hôm trước chị nói sao rồi?” Tô Mạt dùng đũa, bình tĩnh trả lời. “Chẳng thế nào cả, chúng tôi không ở bên nhau”.

“Tại sao?”

Tô Mạt nói: “Tôi không lọt vào mắt anh ta, anh ta cũng biết tôi có mục đích với mình.” Cô nở nụ cười tự giễu. “Loại người này bên cạnh chẳng thiếu đàn bà, chắc chắn cũng không ít người thật sự thích anh ta, là tôi không biết tự lượng sức mình. Hơn nữa, địa vị kinh tế quyết định tất cả...” Còn chưa nói hết câu, chợt nhớ đến hoàn cảnh của Mạc Úy Thanh, Tô Mạt lập tức ngậm miệng, chuyển sang chuyện khác. “Gần đây cô thế nào? Sức khỏe khá hơn chưa?”

Mạc Úy Thanh trầm tư suy nghĩ, hỏi: “Chị nói đơn giản thế, lẽ nào chị không rung động trước anh ta?”

Tô Mạt hơi ngẩn người, cúi đầu ăn tiếp: “Chúng tôi cũng làm một dự án. Có anh ta ở bên cạnh, tôi cảm thấy yên tâm.. Chỉ như vậy thôi”.

Mạc Úy Thanh mỉm cười: “Đã lên giường chưa? Mấy lần rồi?”.

Tô Mạt hỏi: “Cô tìm tôi để hỏi chuyện này?”

Mạc Úy Thanh khẳng định: “Chị đã lên giường rồi, hơn nữa không chỉ một lần”.

Tô Mạt lặng thinh.

Mạc Úy Thanh nói tiếp: “Xem ra cảm giác không tồi! Vừa rồi chị nói có nhiều cô gái thích anh ta, vậy thì điều kiện của anh ta rất khá... Để tôi nghĩ xem.. Hai người cùng làm việc, anh ta là cấp trên của chị.. nếu là cấp trên bình thường cũng chỉ là người làm công ăn lương, điều kiện không có gì nổi trội.. chắc anh ta là ông chủ của chị, đúng không? Chị đang làm việc ở công ty nào nhỉ? An...”

Tô Mạt đặt đĩa xuống bàn. “Đều là chuyện quá khứ, tôi không muốn nhắc đến nữa”.

Mạc Úy Thanh cười cười. “Được thôi, nhưng tán gẫu mà không nhắc đến đàn ông thì nói chuyện gì? Công nhận chị cũng có bản lĩnh thật, mới đến đây chưa lâu đã câu được ông chủ! Nói chung, bị bỏ rơi cũng đáng, coi như nộp học phí, hơn nữa...” Cô ta nhếch miệng. “Chị có cảm thấy người đàn ông như vậy càng có sức hút hay không? Anh ta ngủ với chị rồi “đá” chị, có phải khiến chị hận đến mức nghiền răng ken két?” Tô Mạt đứng dậy. “Nếu cô không có việc gì, tôi về đây!”

Mạc Úy Thanh vội kéo tay cô. “Tôi đùa cho vui ấy mà! Tất nhiên tôi có việc muốn tìm chị. Tôi không tin Tùng Dung nên chỉ có thể nhờ chị.” Cô ta tỏ ra nghiêm túc một cách bất thường. “Không hiểu tại sao Châu Viễn Sơn biết tôi sống cùng Thượng Thuần, bây giờ anh ấy không xuất hiện, cũng chẳng nghe điện thoại. Tôi muốn... nhờ chị chuyển lời giúp tôi. Chị hãy nói với anh ấy, Mạc Úy Thanh tôi cho anh ấy cơ hội cuối cùng, hỏi xem anh ấy có muốn bắt đầu lại với tôi không?”

Tô Mạt thấy ánh lệ ẩn trong khóe mắt Mạc Úy Thanh, cô không đành lòng. “Tôi thật sự không tiện tham gia vào chuyện của ba người”.

“Chị không cần tham gia, chỉ chuyển lời mà thôi! Chị nói với anh ấy, tôi cho anh ấy ba ngày để suy nghĩ... Việc thứ hai...” Mạc Úy Thanh rút một chiếc chìa khóa nhỏ trong túi áo ngủ đưa cho Tô Mạt. “Đây là chìa khóa hộp thư ở dưới nhà tôi. Nhà tôi là số 1001, còn số hộp thư là 1004. Chị hãy nhớ kỹ, nếu tôi bỏ đi cùng anh ấy, chị đến nhận thư giúp tôi”.

Tô Mạt có cảm giác Mạc Úy Thanh rất kỳ lạ. Cô nửa tin nửa ngờ nhận chìa khóa. “sao số không giống nhau?”

Mạc Úy Thanh cười. “Đúng thế. Có lẽ ban quản lý khu chung cư nhầm lẫn. Ngay cả Thượng Thuần cũng không biết chuyện này”. Cô ta im lặng một lát rồi xua tay, nói tiếp: “Được rồi, chị có thể đi được rồi!”

Bất gặp thái độ chẳng thiết thứ gì của cô ta, Tô Mạt an ủi: “Nếu cô cần sự giúp đỡ, có thể nói với tôi. Chỉ cần không tham gia vào việc của ba người, tôi...”

Mạc Úy Thanh ra mở cửa, về lười nhác: “Chị về đi!” Cô ta dặn dò. “Chị nhớ cất kỹ chìa khóa!”

Cánh cửa vừa mở ra, bên ngoài có người đi vào.

Thượng Thuần cười cười. “Hôm nay em đỡ hơn chưa?” Hắn đảo mắt quanh phòng. “Em có bạn đến thăm à?”.

Mạc Úy Thanh không lên tiếng, Tô Mạt cũng im lặng.

Thượng Thuần không để tâm. Hắn liếc nhìn Tô Mạt, cười cười. “Để tôi nhớ xem đây là ai...” Hắn tiến lại gần, cúi đầu nhìn cô. “Ôi tiểu thư, lâu rồi không gặp!”.

Tô Mạt vốn ghét người này, cô liền bước mấy bước đến bên Mạc Úy Thanh.

Bất gặp dáng vẻ yếu đuối của cô, trong lòng Thượng Thuần lại cảm thấy ngứa ngáy nhưng nhớ đến chuyện trước kia, hắn cố gắng kìm nén, lạnh mặt với cô. “Tôi...”

“Anh làm sao?” Mạc Úy Thanh hỏi.

Thượng Thuần cười cười, “Tôi biết cô ta là bạn của em”.

Nhân lúc hai người nói chuyện, Tô Mạt mau chóng đi ra ngoài.

Thượng Thuần di chuyển ánh mắt lên mặt cô. Hân hơi nghiêng người, nhường chỗ cho cô đi qua cửa.

Tô Mạt không muốn chào hỏi hân, cứ thế lách qua người Thượng Thuần. Hoi thờ và thân nhiệt của người đàn ông sát gần khiến cô toát mồ hôi.

Vào thang máy, khi quay người lại, cô phát hiện người đàn ông đó vẫn dõi theo mình.

Mạc Úy Thanh đứng trong nhà nhìn Thượng Thuần, đôi mắt ngẩn lẹ. Thượng Thuần quay đầu, ôm cô ta đi vào nhà. “Bảo bối, em nhìn tôi chòng chọc làm gì, ghê chết đi được!”

Mạc Úy Thanh nhếch miệng. “Anh cũng biết sợ à? Ngày nào tôi cũng ở nhà đợi anh, khó khăn lắm anh mới đến đây một lần, vậy mà chỉ ngắm người phụ nữ khác...”

Thượng Thuần cười. “Ngắm thì sao chứ? Trước đây em rất thoải mái, sao bây giờ lại hẹp hòi như vậy? Bệnh trầm cảm của em lúc nào mới khỏi? Cũng phải công nhận, cô ô sin nhà chúng ta ưa nhìn thật đấy...” Mạc Úy Thanh tức giận cầm gối ôm trên sofa ném vào người hân, sứt sùi. “Đồ khốn nạn, anh đúng là đồ khốn nạn!”

Ban đầu Thượng Thuần còn nhẫn nhịn. Sau đó, hân mất hết kiên nhẫn, túm cổ tay Mạc Úy Thanh, đẩy cô ta xuống sofa. Hân định vùng tay nhưng đột nhiên dừng lại nghiêm giọng: “Đủ rồi, ngày càng không thể chịu nổi cô! Nể tình cô theo tôi nhiều năm nên tôi mới dễ dàng cô, đừng có chọc tức tôi...”

Thượng Thuần nghiêng răng, ánh mắt lạnh lẽo. Mạc Úy Thanh có chút hoảng sợ nhưng cô ta không phục, chỉ cười nhạt. “Anh không thấy thái độ của người ta đối với anh à? Anh không được ăn mới không cam lòng. Tôi nói cho anh biết, người ta có đối tượng tốt hơn nên chẳng thèm để ý đến anh đâu!”

Thượng Thuần chỉnh lại quần áo, “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Tôi chẳng cần biết cô ta có đối tượng nào! Tôi đã nói từ lâu, loại phụ nữ này xé rách giấy cho em cũng không xứng, tôi không thêm phí công!” Mạc Úy Thanh không tin. “Chị ta câu được ông chủ của An Thịnh, sao có thể kém tôi?”

Thượng Thuần ngậy người. “Vương Cư An?” Hân cười nhếch mép. “Cái thằng này...”

3.

Tô Mạt về nhà, bỏ chìa khóa vào ngăn kéo. Cô thức trắng đêm để hoàn thành công việc. Sáng sớm hôm sau, cô cầm tài liệu đến văn phòng tổng giám đốc. Vương Cư An chưa đi làm, cô thư ký nhận giúp.

Buổi trưa, Tô Mạt nhận được thông báo sếp tổng muốn gặp trực tiếp.

Cô đi sang văn phòng của anh ta. Vương Cư An đang ngồi sau bàn làm việc xem xét văn kiện, thư ký bận rộn ở gian ngoài.

Nửa tháng trước gọi điện thoại cho người đàn ông này để trừ con giận, Tô Mạt không nghĩ vẫn còn dịp tiếp xúc với anh ta. Bây giờ, tuy giải quyết việc công nhưng cô vẫn không được tự nhiên.

Đối phương hiển nhiên không cảm tính như Tô Mạt. Anh ta ném bản phân tích nhu cầu trước mặt cô, nói vắn tắt những chỗ chưa ổn.

Tô Mạt đứng bên cạnh bàn, lật giở từng trang. Một số câu từ trên trang giấy bị đánh dấu. Cô tự nhận bản thân làm việc tỉ mỉ, không ngờ người đàn ông này còn chặt chẽ, cẩn thận hơn, đến một điểm nhỏ cũng không bỏ qua. Sau khi rà soát từ đầu đến cuối một lượt, anh ta định ra phương án theo dõi tiến độ sơ bộ chỉ bằng hai, ba câu nói.

Nếu trước mặt là người khác, Tô Mạt đã sớm thể hiện sự tán thưởng và khâm phục, nhưng lúc này cô chỉ nghiêm túc lắng nghe, cố gắng tiếp thu, giống một học sinh ngoan cúi đầu ghi chép.

Vương Cư An nhìn đồng hồ, đã quá thời gian nghỉ trưa. Anh ta không hỏi một câu, trực tiếp bảo nhà ăn đưa lên hai suất cơm. Anh ta ăn rất nhanh, ăn xong lại cầm tập văn kiện khác rồi thông thả xem xét. Tô Mạt lặng lẽ ăn mấy tiếng, cảm thấy nuốt không trôi liền buông đũa, chờ đợi sếp phê duyệt.

Không bao lâu sau, cô thư ký gõ cửa, hỏi: “Vương Tổng, hai giờ có cuộc hẹn với người của Cục số 3, ngân hàng Xây dựng Nam Chiêm, có cần bảo chú Trương lái xe ra trước cửa công ty chờ sẵn không?”

Vương Cư An gật đầu, đưa tập văn kiện cho Tô Mạt, “Chưa có sơ đồ quan hệ logic, em hãy bổ sung. Hai ngày nữa, bên tôi cần bản dự thảo đầu thầu”.

Tô Mạt vâng dạ, dọn khay thức ăn.

Vương Cư An nhìn cô, đột nhiên hỏi, “Em không biết ăn cay?”

Tô Mạt giật mình, liền gật đầu.

Cô vào nhà vệ sinh rửa tay, phát hiện người phụ nữ trong gương có đôi môi đỏ mọng, mắt ngấn nước, bộ dạng như oán như hờn. cô vội vàng dùng nước lạnh rửa mặt.

Ngày hôm sau, Tô Mạt nộp văn kiện đã chỉnh sửa. buổi trưa, cô lại bị gọi tới nói chuyện.

Cô thư ký vẫn bận rộn như thường lệ, cánh cửa phòng làm việc khép hờ. Sau đó, hai người cùng ăn cơm, vẫn là món cay như hôm qua.

Vương Cư An bố trí xong nhiệm vụ, lại đi ra ngoài làm việc.

Vài ngày sau đó, anh ta không cho gọi cô nữa.

Tô Mạt nhận được định giá dự án, bắt đầu chuẩn bị bản dự thảo hồ sơ đấu thầu. Đang bận rộn làm việc, điện thoại của cô đổ chuông, Mạc Úy Thanh hỏi: “Chị đã nói với anh ấy chưa?”

Bây giờ Tô Mạt mới nhớ ra, cô đáp: “Từ hôm đó đến giờ, tôi không gặp luật sư Châu”.

Mạc Úy Thanh ho vài tiếng, cất giọng yếu ớt: “Chị thử gọi điện cho anh ấy xem sao!”

“Cô bị ốm à?” Tô Mạt hỏi.

“Tôi bị cảm, hơi sốt”.

Tô Mạt không yên tâm. Sau khi tan sở, cô tiện đường đến thăm Mạc Úy Thanh. Nhà Mạc Úy Thanh yên tĩnh như nắm mồ, rèm cửa sổ đóng kín, trong nhà tối om.

Mạc Úy Thanh miễn cưỡng dậy mở cửa rồi lại về sofa nằm. Cô ta đắp một tấm chăn mỏng.

Tô Mạt xuống bếp nấu một nồi cháo rồi bảo cô ta về phòng nghỉ ngơi. Mạc Úy Thanh nhắm mắt. “Trong phòng ngủ chỉ có một cái giường, đầu giường đối diện với cái gương của bàn trang điểm. Một mình tôi không ngủ được, toàn mơ thấy ác mộng”. Cô ta ăn được nửa bát cháo rồi lại nằm xuống. Tô Mạt tìm thuốc cho Mạc Úy Thanh uống nhưng cô ta mặc kệ.

Tô Mạt vào phòng bếp dọn dẹp. Bồn rửa bát chất đầy bát đĩa mấy ngày không rửa.

Đang rửa bát đĩa, Tô Mạt nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Có người cầm chìa khóa mở cửa rồi đi vào nhà.

Giọng nói của Thượng Thuần vang lên: “Nếu tôi không đến thăm em, ngày nào em cũng giữ bộ dạng này?”

Tô Mạt lập tức dừng động tác. Cô ở trong bếp, không chịu ra ngoài.

Một lúc sau, Mạc Úy Thanh mới đáp. “Tôi bị ốm. Anh có biết tối qua tôi mơ thấy ai không?”

“Ai?” Thượng Thuần bật đèn ở phòng khách rồi mở cửa sổ.

Mạc Úy Thanh nói: “Con trai tôi, con trai trông rất xinh xắn, đáng yêu. Nó oán hận tôi, tôi liền nói: “Con hãy đi tìm bố con ấy, đừng đến tìm mẹ, là bố không cần con”.

Thượng Thuần chán nản. “Em thôi đi được rồi đấy, cả ngày chỉ nhắc tới chuyện này!”

Mạc Úy Thanh tức giận, từ sofa bật dậy. “Anh đã làm, còn không cho người khác nói? Bây giờ anh vừa gấp rút làm thủ tục ly hôn vừa phải sạch quan hệ giữa chúng ta. Anh định lấy vợ mới phải không? Nghe nói cô ta rất có gia thế. Người ta nhờ bố, nhà anh đông con, anh chỉ có thể nhờ bố vợ. Vợ mới của anh là người đàn bà lợi hại, không để một hạt cát lọt vào mắt. Để lấy lòng cô ta, anh xử lý hết chúng tôi”.

Thượng Thuần im lặng.

Mạc Úy Thanh cười nhạt. “Anh là kẻ lẳng nhăng, còn thích chơi gái trẻ mười mấy tuổi. không biết sau khi tái hôn, anh có quản nổi thứ ở thân dưới? Hay là để tôi nói cho vợ anh nghe...”

Thượng Thuần lập tức cắt ngang: “Cô câm miệng!”

Mạc Úy Thanh càng nói càng đau lòng: “Anh tưởng tôi suốt ngày ở nhà thì không biết chuyện gì hay sao? Tính kể với cả con của mình, anh không sợ bị báo úng à?”

Thượng Thuần trừng mắt tức giận. “Mạc Úy Thanh, cô đừng ăn nói bừa bãi! Đứa bé đó là con ai, chỉ có cô biết rõ nhất!”

Mạc Úy Thanh gào lên: “Anh là đồ vô lương tâm! Ngoài anh ra, tôi còn có ai nữa? Chưa tới mười bảy tuổi tôi đã đi theo anh. Trong những năm qua, khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của tôi chỉ có anh”.

Thượng Thuần cười. “Vậy sao? Thăng luật sư họ Châu lại đã cô rồi à?”

Mạc Úy Thanh ném cái gối vào người hắn. “Cút, anh cút đi cho tôi! Nhìn thấy anh là tôi buồn nôn! Anh là đồ bệnh hoạn yêu trẻ con, tôi nhả vào mặt anh...”

Bên ngoài vang lên tiếng đóng sập cửa, căn phòng trở lại trạng thái yên tĩnh. Mạc Úy Thanh khóc nức nở, gần như suy sụp.

Tô Mạt hết hồn hết vía. Bây giờ bất cứ lời an ủi nào cũng là thừa thãi, cô không dám ra về, lặng lẽ ở bên cạnh Mạc Úy Thanh đến đêm khuya.

Về nhà, Tô Mạt ngủ không yên giấc. Sáng hôm sau thức dậy, cô vẫn không thấy dễ chịu. Đúng ngày Tùng Dung được nghỉ, Tô Mạt bảo chị ta đi thăm Mạc Úy Thanh. Cô chỉ nói Mạc Úy Thanh bị ốm chứ không tiết lộ nhiều.

Cả buổi tối bận rộn, Tô Mạt vẫn chưa hoàn thành bản dự thảo đầu thầu. Cô vội tới công ty, đến trưa mới xong việc.

Một lúc sau, Vương Cự An gọi điện báo cô qua văn phòng. Giọng điệu của anh ta có vẻ không hài lòng.

Anh ta yêu cầu hà khắc. Tô Mạt sớm đã chuẩn bị tâm lý,

Vương Cự An nói thẳng: “Đến tên của bên mời thầu cũng chưa sửa lại. Phần tóm tắt hơi đơn giản, thiếu nội dung thu hút người đọc. Trợ lý Tô, tinh thần làm việc của em chỉ có thể kéo dài trong hai ngày?”

Tô Mạt biết mình đuối lý, sợ đối phương nói ra những lời khó nghe, cô lập tức lên tiếng: “Tối qua tôi có việc đột xuất, không có thời gian làm thêm. Nhất định tôi sẽ tranh thủ làm xong trước ngày mai”.

Vương Cự An “ừ” một tiếng. “Rốt cuộc là “tranh thủ” hay “nhất định”? Hai từ này mà xuất hiện trong hợp đồng thì sẽ bị bói móc ngay”.

Thần sắc của anh ta rất ôn hòa khiến Tô Mạt không kịp thích ứng.

Vương Cự An đứng dậy. “Tạm thời như vậy đi! Bây giờ tôi có việc ra ngoài, hôm nay không ăn cơm ở công ty. Em hãy nộp cho tôi trước buổi trưa ngày mai”.

Tô Mạt liền đồng ý.

Vương Cự An nhìn cô. “Gần đây đồ ăn ở nhà ăn hơi cay, không biết có phải mới đổi đầu bếp người Tứ Xuyên?”

Tô Mạt im lặng.

“Người ở quê em chắc cũng ăn cay?” Anh hỏi.

Tô Mạt đáp. “Có. Chỉ là khẩu vị của tôi thiên về món nhạt”.

Vương Cự An lên tiếng. “Ngày mai ra ngoài thay đổi khẩu vị. Món ăn Chiết Giang. Quảng Châu hay Nhật Bản, em muốn ăn gì? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, đừng để bụng đói.”

Tô Mạt ngần ngừ. “Không cần, cảm ơn anh! Tôi có thể mang theo bánh Sandwich, giải quyết bữa trưa ở phòng làm việc”.

Vương Cự An im lặng, đi thẳng ra ngoài.

Tô Mạt đi theo sau. Ra khỏi văn phòng, cô nhìn thấy mấy cấp dưới của Vương Cự An đang đứng, Châu Viễn Sơn cũng có mặt. Mọi người chào hỏi lẫn nhau, mấy người đàn ông đi theo Vương Cự An vào thang máy.

Về mặt của Châu Viễn Sơn vẫn bình thường, Tô Mạt do dự một, hai giây rồi đi nhanh tới, nói nhỏ với anh ta. “Luật sư Châu, tôi có thể nói với anh vài câu được không?”

Châu Viễn Sơn liếc nhìn sếp tổng. “Trợ lý Tô, tôi biết cô muốn nói gì nhưng bây giờ tôi phải cùng Vương Tổng ra ngoài có việc. Lúc nào rảnh chúng ta nói chuyện sau”.

Tô Mạt lại nuốt câu muốn nói xuống bụng.

Buổi chiều, Tùng Dung gọi điện thoại cho cô, báo chị ta đã đi thăm Mạc Úy Thanh. Cô ta đã hạ sốt nhưng chẳng chịu ăn uống gì. Chị ta hỏi: “Cô có cảm thấy Mạc Úy Thanh bây giờ có vẻ không bình thường, rất kỳ lạ không?”

Tô Mạt thờ dãi, gần hết giờ làm lại gọi điện cho Mạc Úy Thanh, nói ngày mai có thời gian sẽ tới thăm cô ta.

“Chị đã nói với Châu Viễn Sơn chưa?” Mạc Úy Thanh hỏi.

Tô Mạt an ủi: “Tôi vẫn chưa gặp anh ấy, chắc anh ấy đi công tác. Cô đừng sốt ruột!”. Không biết có phải tối qua ngủ không ngon hay là bị lây virus cảm cúm từ Mạc Úy Thanh, Tô Mạt đột nhiên cảm thấy đầu óc nặng trĩu, mắt mờ dần. Cô muốn về sớm nghỉ ngơi.

Vừa đi đến cửa phòng làm việc, điện thoại bàn đổ chuông Tô Mạt quay lại nghe máy.

Trợ lý Tổng giám đốc nói: “Trợ lý Tô, Vương Tổng bảo chị mang bản dự thảo đầu thầu cho sếp duyệt!”

Tô Mạt ngạc nhiên: “Không phải trưa mai tôi mới nộp sao?”

Cô trợ lý đáp: “Tôi cũng không rõ. Sếp tổng chỉ nói nếu chưa xong. Buổi tối chị hãy ở lại làm thêm. Vì chiều mai có cuộc họp nên chị hoàn thành sớm là tốt nhất.”

Không đợi Tô Mạt hỏi, cô trợ lý tự động cho biết. “Hôm nay chúng tôi cũng phải làm thêm giờ, ai bảo chúng tôi đi theo ông chủ có tính nóng vội chứ!”

Tô Mạt lại mở laptop.

Hai bên thái dương giật giật, đau buốt. Tô Mạt miễn cưỡng làm xong công việc. Đã hơn tám giờ tối, cô không muốn ăn, liền nằm bò xuống bàn nghỉ ngơi một lúc. Nghe tiếng nói chuyện ngoài hành lang, Tô Mạt lấy lại tinh thần, chỉnh đốn lại hồ sơ rồi cầm sang bên đó.

Bên Vương Cur An quả nhiên có người ở lại làm thêm giờ. Mấy đồng nghiệp ở phòng ngoài đang tranh luận đi đâu ăn đêm.

Tô Mạt tiến lại gần, cửa phòng tổng giám đốc khép hờ, bên trong có ánh đèn sáng. Vương Cur An đang đứng trước bức tường kính nói chuyện điện thoại. Gần đây, tâm trạng của anh ta dường như rất tốt, trông có vẻ đặc ý.

Vương Cur An nói với người ở đầu máy bên kia. “Không vội, phải ổn định trước! Đây chỉ là một góc của tầng băng chìm... Đã chơi thì nên chơi lớn một chút... Bà ta nghi ngờ có người điều tra? Kệ bà ta... Đa nghi nên mới vừa đuổi việc một người...”

Tô Mạt định bỏ đi liền bị Vương Cur An phát hiện.

Vương Cur An nói thêm vài câu rồi cúp máy, quay sang Tô Mạt. “Vào đi”.

Tô Mạt đứng ở cửa phòng. “Vương Tổng, tôi đến nộp bản dự thảo”.

Vương Cur An đi đến nhận tập hồ sơ. “Vào trong phòng đã, đợi tôi xem đã được chưa!”

Tô Mạt tiến lại gần. Ngửi thấy mùi rượu trên người anh ta, cô hơi do dự. “Hôm nay tôi bị cảm, hơi đau đầu, xin hỏi có thể về sớm được không?”

Vương Cur An đứng yên tại chỗ, lật giờ văn kiện. “Em không khỏe hay là hẹn người khác?”

Tô Mạt không trả lời câu hỏi của anh ta. “Có gì sáng sớm mai tôi sửa, chắc vẫn kịp cho cuộc họp vào buổi chiều. Anh thấy có được không”.

Vương Cur An tiếp tục giờ văn kiện, một lúc sau mới đáp. “Không được!” Anh ta nhướn mắt nhìn cô. “Sáng mai tôi không ở công ty. Em nghĩ tôi đã đổi nghề, khỏi cần bận tâm đến nghiệp vụ khác, cả ngày chỉ lo mỗi việc dạy học sinh, còn phải lên lớp theo thời gian biểu của em?”

Tô Mạt vội nói: “Ý tôi không phải vậy!”

Vương Cur An tiến lại gần cô. “Tôi có thể đoán ra ý của em là gì”. Vừa nói anh ta vừa giờ tay đóng cửa, khóa trái.

Tim Tô Mạt đập thình thịch. Cô quay người mở cửa theo phản xạ nhưng lại đụng trúng ngực Vương Cur An. Mùi rượu trên người anh ta tỏa ra nồng nặc.

Vương Cur An nhếch miệng. “Đóng cửa bàn công việc, không vi phạm quy định công ty, cũng không phạm pháp, sao em phải sợ hãi như vậy?”

Tô Mạt vội tránh sang một bên: “Anh... anh không muốn tôi được yên, bắt tôi ngày nào cũng phải đến đây, cố ý để người khác nhìn thấy...”

Vương Cur An cười. “Chẳng phải em cũng phối hợp rất tốt hay sao?”

Viễn mắt Tô Mạt đỏ hoe, cô nhất thời im lặng.

Vương Cur An cất giọng từ tốn: “Nếu lúc đó em đồng ý làm trợ lý của tôi thì khỏi phải sợ người khác bàn ra tán vào”.

Tô Mạt không thể nhẫn nhịn. “Tôi từ chối anh không phải vì giận dữ, cũng không phải là thủ đoạn quyến rũ người khác, anh đừng hiểu nhầm!” Cô hơi kích động, biết rõ chuyện anh ta không muốn nhắc đến, cô liền “đánh rắn đánh giáp đầu (*)”: “Tôi sợ một khi đi theo anh, tôi sẽ không thể làm việc lâu dài ở đây. Bây giờ ở An Thịnh, lời nói của ai có trọng lượng nhất? Tôi nghĩ người trong công ty đều biết rõ, chắc chắn không phải loại công tử nhà giàu như anh!”

(*) *Đánh rắn đánh giáp đầu: đánh vào điểm yếu đối phương.*

Vương Cur An cúi đầu nhìn cô. Anh ta không lên tiếng gương mặt chẳng lộ vẻ vui buồn. Một lúc sau, anh ta gật đầu nói: “Em lại đây!”

Tô Mạt bị anh ta kéo đến bên cửa sổ.

Trong phòng tắt đèn, ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ, xe cộ tấp nập ở dưới.

Vương Cur An đứng sau lưng Tô Mạt, chỉ tay về hướng trung tâm thành phố. “Những cửa hàng lớn nhỏ trải khắp thành phố là dự án đầu tư sớm nhất của An Thịnh ngoài công ty điện tử. Tiếp theo là trung tâm thương mại quốc tế. Nam Chiêm, khách sạn Vườn hoa trung tâm, sau đó mở rộng sang lĩnh

vực bất động sản ở các thành phố lớn... Khu thương mại trên đường bờ biển ở phía đông sau này sẽ là trung tâm tài chính lớn nhất của tỉnh. Phía tây là khu khoa học kỹ thuật đang xây dựng, có thể thúc đẩy sự phát triển của ngành nhà đất ở đó, tăng thêm vô số cơ hội việc làm. Còn cả lĩnh vực thể chấp, chứng khoán, đầu tư ngân hàng và dự án năng lượng sắp triển khai. Cả nơi này..." Cuối cùng, anh ta chỉ xuống dưới chân. "Tất cả mọi thứ ở nơi này, không bao lâu nữa..." Anh ta ghé sát tai Tô Mạt, nói nhỏ: "Không bao lâu nữa, tất cả mọi thứ sẽ thuộc về một mình tôi!"

Tô Mạt im lặng hồi lâu. Dưới sự kích thích của những lời nói đó, lồng ngực cô phập phồng, cô cảm thấy nhịp tim của người ở đằng sau vang dội như tiếng sấm.

Toàn thân Vương Cự An đầy mùi rượu, anh ta áp sát vào cô. "Dù có bạc mệnh, tôi cũng sống lâu hơn bà giá đó. Không ai gửi gắm hy vọng vào một tên ngốc!"

Tô Mạt định thân, cố gắng né tránh. "Anh uống nhiều rồi!" Cô nói khẽ: "Tham lam quá, lớn nhỏ chẳng bỏ, chưa chắc đã là điều tốt! Dù nhiều đến mấy cũng không thể theo kịp dục vọng của con người".

Vương Cự An khẽ cười, ngậm vành tai cô, một tay anh ta từ từ luồn vào eo cô khiến toàn thân cô tê liệt.

Cúc áo sơ mi nhanh chóng bị cởi. Vương Cự An bóp bầu ngực của Tô Mạt. "Ít nhiều chẳng hề gì, tôi thích một tay không chế tất cả!"

Hiện tượng bị cầm lại một lần nữa dội về, đầu óc Tô Mạt quay cuồng, chân tay mềm nhũn. Cô tựa trán vào cửa kính lạnh lẽo, có cảm giác chân như đang ở giữa không trung, toàn thân chìm nổi, dập dềnh trong bóng đêm. Cô túm cánh tay người đàn ông, muốn kháng cự, nhưng cũng như cầu cứu.

Hơi thở của hai người hòa quyện, nặng nề. Vương Cự An đè người Tô Mạt vào bức tường kính, kéo áo con của cô lên cao.

Anh ta dùng sức rất mạnh. Tô Mạt hoảng hốt, giãy giụa nhưng không thoát. Cô chỉ có thể chống hai tay vào tường kính, trong lòng lo lắng tấm kính bị vỡ, hoặc bị người khác phát hiện. Bầu ngực bị nắn bóp đến phát đau, còn ở bên dưới, Vương Cự An đã thò tay vào trong váy ngắn của cô, dừng lại ở giữa đùi.

Tô Mạt giật mình, vội túm tay anh ta. Cô có thể lờ mờ nhìn thấy hình bóng của hai người phản chiếu trên bức tường kính. Người cô đầy đặn, trắng nõn, còn người đàn ông ở đằng sau rắn chắc, hoang dã. Sự đối lập rõ ràng mang lại xung đột thị giác rất mạnh.

Tô Mạt không còn sức lực, bỗng cảm thấy hưng phấn khó tả. Cô không kìm được, rên khẽ một tiếng. Vương Cự An liền giơ tay bịt miệng cô.

Vương Cự An thờ ơ hất ra, hôn gáy và mặt Tô Mạt. "Có kích thích không? Lát nữa còn kích thích hơn..."

Tô Mạt lắc đầu, nức ngen.

Anh ta vén váy của cô lên cao. "Em hết nhò thôi, không thể như mấy lần trước!" Nói xong, anh ta đưa tay thăm dò nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô.

Tô Mạt rùng mình, đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Cô ra sức kéo tay anh ta. "Không được..." Chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi: "Ở đây có camera không?"

Vương Cự An cười khẽ. "KHông có!" Anh ta hôn mặt cô, muốn ngậm môi cô.

Tô Mạt nghiêng mặt né tránh. "Đừng lừa tôi!"

"Tôi không lừa em!"

"Bên ngoài có người".

"Mặc kệ bọn họ!"

"Thôi, dừng lại đi..."

"Muốn thì làm, đừng nhịn!"

"Không..." Tô Mạt cảm thấy mình đang phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nhưng cô không nghĩ ra nguyên do, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Trong lúc chuẩn bị "cấp bến", bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập.

Tô Mạt và Vương Cự An đờ người. Tô Mạt sợ chết khiếp, không dám thở mạnh.

Người ở bên ngoài gõ cửa một lúc, lại thử vặn tay nắm cửa nhưng không nhúc nhích, sau đó nói với đồng nghiệp bên cạnh: "Vương Tổng về rồi à? Vừa rồi sếp vẫn còn ở văn phòng cơ mà?"

"Hình như về rồi".

"Lúc này tôi thấy đèn vẫn sáng".

"Chắc chắn sếp đã rời đi rồi. Sếp ra về, chúng ta mới có thể tan sở. Đi thôi!"

Tiếng nói mỗi lúc một nhỏ dần.

Lúc này Tô Mạt mới định thần. Toàn thân cô mềm nhũn. Cô giãy giụa khỏi vòng tay Vương Cự An, đi sang một bên, chỉnh đốn lại áo váy. Đầu óc dần tỉnh táo, cô nói nhỏ: “Không được, không thể làm vậy!”

Lòng ngực Vương Cự An vẫn phập phồng, nhịp thở không ổn định.

Anh ta nhìn Tô Mạt rồi quay đầu dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, chửi thề một tiếng: “Mẹ kiếp!”

Tô Mạt đi tới cửa ra vào. Đợi một lúc, cho tới khi bên ngoài không còn tiếng động, cô lập tức mở cửa, cũng không biết xuống dưới tầng một, bắt xe, về nhà như thế nào.

Về đến nhà, Tô Mạt lập tức lao vào phòng tắm, cởi đôi tất mỏng và bộ đồ công sở nhàu nhĩ.

Người phụ nữ ở trong gương, trên ngực đầy vết bầm nhàn nhạt, đầu tóc lòa xòa, ánh mắt mờ màng, bộ dạng phóng đãng. Cô không dám nhìn lâu hơn, vịn vôi hoa sen tắm rửa. Nước lạnh chảy từ đầu xuống chân, cô thầm nghĩ, mình đúng là ngày càng không biết xấu hổ.

4.

Trần trọc đến nửa đêm, trong lòng Tô Mạt có chút sợ hãi, đồng thời có cảm giác buồn bã khó nói thành lời.

Sáng sớm hôm sau, cô đến công ty chuẩn bị hồ sơ, đưa sang văn phòng tổng giám đốc trước buổi trưa. Bên đó không có hồi âm.

Buổi chiều nhóm dự án họp. Tài liệu được photo, phát đến tay mọi người chính là thành quả lao động của Tô Mạt trong mấy ngày qua.

Vương Cự An tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Anh ta ngồi ở vị trí đầu tiên, từ tốn nói chuyện với mọi người. Tô Mạt không dám nhìn anh ta. Triệu chứng cảm nặng hơn không kìm được ho khù khụ. Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tô Mạt khiến cô rất ngượng ngùng.

Gần hết giờ làm việc, sức khỏe của Tô Mạt càng tệ hại, cô lờ đờ buồn ngủ. Điện thoại bàn vang lên giúp cô lấy lại tỉnh táo.

Người ở đầu máy bên kia hỏi thẳng: “Em đỡ hơn chưa?”

Tô Mạt im lặng vài giây mới trả lời: “Chưa, càng nặng thêm”.

Anh ta khẽ cười. “Em qua đây để tôi ‘tiêm cho một mũi’ là khỏi ngay!”

Tô Mạt đỏ mặt. Nghĩ đến cảnh tượng tối, tim cô đập thình thịch. Cô cảm ổng nghe, nằm bò xuống bàn, không lên tiếng. Một lúc sau cô mới nói nhỏ: “Anh đừng như vậy, rất ảnh hưởng đến công việc!”.

Vương Cự An lại cười. “Người từng kết hôn đáng ra có suy nghĩ thoáng hơn mới đúng, sao em bảo thủ như vậy?”.

Tô Mạt lặng thinh.

Vương Cự An nói tiếp: “Mấy ngày tới tôi đi công tác, tối nay xuất phát, em tạm thời có thể yên tâm rồi!”

Tô Mạt “ờ” một tiếng. “Sau này anh đừng như vậy! Tôi... tôi không muốn mất việc.”

Vương Cự An nói: “Phụ nữ chẳng cần nhiều tham vọng. Em có thể tìm một người nuôi em”.

Tô Mạt vội nói: “Xin lỗi, tôi có điện thoại”. Nói xong, cô liền cúp máy, ho khù khụ vài tiếng, lồng ngực hơi tức thở.

Vương Cự An quả nhiên giữ lời, không liên hệ với cô. Tô Mạt yên tâm làm việc vài ngày. Cô để ý nghe ngóng xem trong công ty có tin đồn liên quan đến mình không. Thái độ của các đồng nghiệp khi tiếp xúc với cô dường như vẫn bình thường.

Sau khi khỏi ốm, cô liền đi thăm Mạc Úy Thanh.

Gặp lại Mạc Úy Thanh, Tô Mạt không khỏi kinh ngạc. Cô ta dường như có tâm trạng rất tốt, trong nhà thu dọn sạch sẽ. Cô ta ngồi trước bàn trang điểm, vừa trang điểm vừa nói: “Châu Viễn Sơn chủ động gọi điện cho tôi, nói lát nữa sẽ đến đây”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy tôi về trước để hai người nói chuyện”.

Mạc Úy Thanh nói: “Phiền chị nấu giúp tôi mấy món! Tôi không biết anh ấy đã ăn tối chưa”. Trong khi nói những lời này, cô ta nôn nóng nhìn Tô Mạt, giống đứa trẻ làm nũng với người lớn.

Mạc Úy Thanh có vẻ gầy đi, Tô Mạt cất giọng đầy quan tâm: “Cô vẫn chưa ăn cơm à?”

Mạc Úy Thanh ngượng ngùng gật đầu.

Tô Mạt vào phòng bếp nấu cơm. Mạc Úy Thanh tựa vào tủ bếp, trò chuyện với cô.

Hôm nay, Mạc Úy Thanh nói rất nhiều. Dưới ngọn đèn, đôi mắt cô ta ánh lên tia phấn chấn. Cô ta cười, nói: “Tôi quen Châu Viễn Sơn năm mười sáu tuổi. Anh ấy là sinh viên, còn tôi làm người mẫu ở tiệm chụp ảnh trước cổng trường của anh ấy một thời gian. Anh ấy đến chụp ảnh thẻ, ngày nào cũng đến, chụp rất nhiều. Cuối cùng, anh ấy không chụp nữa, nói muốn mời tôi ăn cơm... Vì vậy, hôm nay tôi cũng mời anh ấy ăn cơm. Trước đây chúng tôi còn hẹn ước, đợi anh ấy tốt nghiệp rồi kết hôn. Anh ấy mua cho tôi chiếc nhẫn, chỉ khoảng một trăm tệ. Một ngày trời mưa, trong lúc cãi nhau, tôi ném chiếc nhẫn xuống rãnh nước bên đường. Anh ấy chẳng nói chẳng rằng xắn tay áo, mò tìm chiếc nhẫn. Tay anh ấy đầy bùn đất. Người bên cạnh cười nhạo, anh ấy tức giận, còn đánh nhau với người ta một trận, đầu chảy rất nhiều máu. Lúc đó chúng tôi không có tiền. Dưới tôi còn có hai em trai... Bấy giờ chúng tôi rồi, chẳng thèm để ý đến tôi. Chắc chị không biết, nhiều lúc tôi rất ngưỡng mộ chị, dù chị mệt mỏi đến mức nào, cũng có bố mẹ toàn tâm toàn ý giúp chị... Tôi không muốn nhìn thấy Châu Viễn Sơn như vậy. Một người đàn ông không nên vì một trăm đồng mà bị người khác cười nhạo. Thế là tôi đi bán bia ở quán bar. Sau đó, tôi gặp Thượng Thuận. Anh ta tiêu tiền rộng rãi, lại rất đàn ông, con gái ít tuổi dễ bị mờ mắt. Anh ta biết tôi đã có bạn trai, càng quấy rối tôi... Châu Viễn Sơn phát hiện tôi làm việc ở đó, lại cãi nhau với tôi một trận. Hôm đó tôi rất buồn. Buổi tối, Thượng Thuận mời tôi uống rượu nhân lúc tôi không tỉnh táo, anh ta đã...” Mạc Úy Thanh khẽ cười. “Lúc bấy giờ tôi mới có kinh lần đầu, chưa qua tuổi dậy thì. Nhưng sau buổi tối hôm đó, tôi cảm thấy mình như thành một người khác. Thậm chí tôi không nhớ rõ trước đó xảy ra chuyện gì... Cuối cùng, tôi và Châu Viễn Sơn chia tay”.

Giọng Mạc Úy Thanh nhẹ như gió thoảng mây bay, Tô Mạt càng thông cảm với cô ta.

Mạc Úy Thanh cười hi hi, hỏi: “Có phải chị cảm thấy tôi rất bí ối? Vì tôi đi theo người đàn ông từng cưỡng bức mình hơn mười năm, còn sinh con cho anh ta, muốn bám lấy anh ta cả đời...”

Tô Mạt giật mình hoảng hốt, cổ họng tắc nghẹn khó chịu, bàn tay buông lỏng, suýt rơi bát đĩa.

Mạc Úy Thanh nhìn cô chằm chằm, nước mắt chảy dài xuống gò má. “Chị cảm thấy tôi hèn hạ lắm, đúng không?”

Cô ta vừa khóc vừa cười.

Tô Mạt không biết phải trả lời thế nào.

Châu Viễn Sơn đến rất đúng giờ nhưng anh ta chỉ đứng ở cửa ra vào, nhìn đồng hồ ăn trên bàn, sắc mặt có chút khó coi. Cuối cùng, anh ta lên tiếng: “Tôi chỉ nói hai câu, nói xong tôi sẽ đi ngay. Hai người không cần phiền phức như vậy”.

Mạc Úy Thanh im lặng nhìn anh ta.

Tô Mạt vội lên tiếng: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi về đây!” Cô thay giày rồi đi ra ngoài, cánh cửa sau lưng vẫn mở toang.

Châu Viễn Sơn cất giọng ôn hòa: “Mấy tháng trước tính cờ gặp em, tôi rất vui... Bấy giờ, tôi không có cách nào bắt đầu lại mối quan hệ với em!”

Tô Mạt dừng bước, quay đầu nhìn.

Trong nhà, ánh đèn sáng trưng, gương mặt Mạc Úy Thanh xinh đẹp và bình tĩnh lạ thường. Cô ta mỉm cười, mắt ngấn lệ. “Hai câu, anh đã nói xong chưa?”

Châu Viễn Sơn trầm mặc.

Mạc Úy Thanh gạt đầu: “Được, được!” Dường như cô ta sớm đã có sự chuẩn bị, lập tức đưa một thứ cho Châu Viễn Sơn. “Trả lại anh cái này, anh hãy bảo trọng!”

“Em cũng vậy!” Châu Viễn Sơn lên tiếng.

Anh ta quay người đi ra ngoài. Đi vài bước, anh ta dừng lại, hơi nghiêng mặt như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, anh ta sai bước dài đi mất.

Tô Mạt lập tức quay lại. Mạc Úy Thanh vẫn đứng yên bất động, gọi thế nào cũng không thưa, nước mắt giàn giụa. Tô Mạt ôm cô ta. “Cô nghỉ ngơi đi! Cô đợi tôi, tôi sẽ đi nói chuyện với anh ấy, nhất định anh ấy sẽ quay về. Cô đợi tôi...”

Cô dìu Mạc Úy Thanh đi đến sofa rồi đỡ cô ta ngồi xuống. Khi ra cửa, cô không yên tâm, lại quay đầu nhìn lần nữa rồi mới chạy xuống tầng dưới.

Châu Viễn Sơn đi rất nhanh. Tô Mạt chạy đuổi theo. Lúc bắt kịp anh ta, cô thở hổn hển, nói đứt quãng: “Luật sư Châu, năm đó Mạc Úy Thanh bị Thượng Thuận... Cô ấy mới chỉ mười sáu tuổi, vẫn còn là đứa trẻ chưa hiểu biết... Cô ấy vì anh nên mới đến những nơi đó làm thuê kiếm tiền. Cô ấy...”

Không đợi cô nói hết câu. Châu Viễn Sơn hỏi lại: “Bây giờ thì sao? Cô ấy vẫn mười sáu tuổi? Anh ta có thể lừa gạt, cưỡng ép cô ấy mười năm trời?”.

Tô Mạt không có cách nào phản bác, chỉ có thể nói: “Vâng, là cô ấy không đúng! Nhưng bây giờ cô ấy mắc bệnh trầm cảm, không chịu nổi sự dả kích. Cô ấy đặt tất cả hy vọng vào anh, cô ấy muốn thoát khỏi cuộc sống này. Cho dù không nể nang tình cảm trước kia, tôi cũng mong anh coi như làm việc thiện, kéo cô ấy ra khỏi vùng bùn, cho cô ấy chút an ủi, để cô ấy qua cửa ải khó khăn này trước, những chuyện khác tính sau...”

Châu Viễn Sơn lắc đầu. “Một người phụ nữ có thể vì một người đàn ông mà mang thai, sinh con, cũng có thể vì anh ta mà đi phá thai thì không đơn giản chỉ là ham muốn tiền bạc, địa vị của anh ta. Cô ấy đã yêu Thượng Thuận, không thể rời xa anh ta. Dù bây giờ tôi đưa cô ấy đi, đợi đến khi trong lòng cô ấy lắng xuống, cô ấy vẫn sẽ quay về. Châu Viễn Sơn tôi không phải là người máu lạnh vô tình nhưng cũng không phải thánh nhân. Đối với loại đàn bà như vậy, tôi không thể hy sinh vô điều kiện!”

Nghe những câu này, trong lòng Tô Mạt lạnh buốt. Cô ngẫm nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Vâng, tôi cũng không phải là thánh nhân. Nếu không biết rõ chuyện của cô ấy, tôi cũng chẳng muốn can thiệp. Nhưng đã đến nước này, nếu không giúp cô ấy làm gì đó, tôi e là nửa đời sau sẽ bị dằn vặt. Gần đây, tâm trạng của cô ấy rất không ổn định, tôi sợ...”

“Không đâu!”. Châu Viễn Sơn cười. “Loại người này, lòng tự tôn không là gì cả, hưởng thụ mới là điều quan trọng nhất. Cô ấy sẽ không bạc đãi bản thân. Mười năm chứ đâu phải khoảng thời gian ngắn ngủi? Cô ấy có chân có tay, có đầu óc, lẽ nào tên họ Thượng cả ngày bắt trời cô ấy, giam cầm cô ấy? Chúng ta đều biết không có chuyện đó, đây là sự lựa chọn của cô ấy.” Châu Viễn Sơn không che giấu sự phẫn nộ. Anh ta tiếp tục đi về phía trước, gương mặt tuấn tú lộ vẻ lạnh lùng dưới ánh đèn đường. “Thời đời bây giờ chẳng qua là tiền và quyền của đàn ông, cùng với thân thể và trái tim phụ nữ”.

Thấy không thể thuyết phục Châu Viễn Sơn, Tô Mạt rất sốt ruột. “Châu Viễn Sơn, Mạc Úy Thanh không phóng hỏa giết người, không phạm phải tội ác tày trời. Cho dù cô ấy có ngu ngốc, hèn hạ, không biết xấu hổ thì đó cũng là một sinh mạng. Chẳng có gì quan trọng hơn mạng sống...”

Châu Viễn Sơn lập tức quay đầu, nhìn Tô Mạt chằm chằm, ánh mắt đầy đau khổ. Một lúc sau, anh ta miễn cưỡng lên tiếng: “Cô không hiểu đàn ông. Đàn ông yêu phụ nữ, hoặc là vì bề ngoài cô ta phóng đảng, nội tâm truyền thống, hoặc là bản thân cô ta là kỹ nữ nhưng bề ngoài có vẻ thuần khiết trong sáng. Cô hãy nhớ, đàn ông chỉ yêu người phụ nữ trong ngoài bất nhất, suy nghĩ rất nông cạn”. Anh ta nở nụ cười tự giễu, nói rành rọt từng từ: “Đáng tiếc Mạc Úy Thanh là gái điếm. Cô ta bây giờ, từ trong ra ngoài đều là gái điếm. Còn cô nữa, đừng làm Mạc Úy Thanh thứ hai!”

Tô Mạt dờ người ngay tức thì.

Trong đêm tối, đột nhiên có thứ gì đó như cánh bướm từ trên cao rơi xuống, càng lúc càng gần. Cuối cùng, một tiếng “bụp” vang lên.

Hai người đều ngây ra một lúc, đưa mắt nhìn nhau rồi bất giác quay lại. Họ bắt gặp một cô gái trẻ, mái tóc dài rối tung, trên người mặc bộ váy lụa màu tím. Cô nằm ở đó, gương mặt trắng bệch, máu chảy lênh láng trên mặt đất.

Người qua đường hét lớn: “Nhảy lầu, có người nhảy lầu!”.

Tô Mạt run lấy bầy, đầu óc choáng váng.

Sắc mặt Châu Viễn Sơn tái nhợt. Anh ta dờ dẩn tiến lại gần, bước đi xiêu vẹo. Đến bên cô gái, anh ta cúi xuống quan sát hồi lâu. Sau đó, anh ta đột nhiên quỳ xuống, giờ tay ôm đầu, khóc không thành tiếng.

Đầu óc Tô Mạt hỗn loạn, tựa hồ tất cả chỉ là giấc mơ. Cô nghe thấy la hét hoảng sợ của những người xung quanh.

Có người báo cảnh sát. Thượng Thuận đến rất nhanh. Nhìn thấy Mạc Úy Thanh, hấn trở mắt, cũng khóc lóc một hồi. Người đi cùng hấn khuyên đám đông giải tán.

Thượng Thuận khóc đến mức không mở nổi mắt, miệng lải nhải: “Sao em đại đột thế? Tôi nhất thời tức giận nên mới nói vậy, tôi làm sao có thể bỏ mặc em?” Nhìn thấy Châu Viễn Sơn ở bên cạnh, hấn kéo cổ áo anh ta, tung cú đấm vào mặt. “Mày đúng là vô dụng! Chi bằng mày đưa cô ấy đi, còn tốt hơn để cô ấy nhảy lầu. Mày không phải là đàn ông...”

Sắc mặt Châu Viễn Sơn như chết rồi. Anh ta để mặc đối phương muốn làm gì thì làm.

Tô Mạt chứng kiến nhưng đâu có tâm tư can ngăn. Nước mắt giàn giụa, cô chỉ thẫn thờ nhìn hai người đàn ông.

Châu Viễn Sơn bị đánh đến sưng vù mặt mũi nhưng cũng không đánh trả. Nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay Châu Viễn Sơn, Thượng Thuận giằng lấy. “Đây là thứ chó chết gì mà cô ấy coi như báu vật, gìn giữ bao nhiêu năm!” Hấn lao đảo bước đi, sau đó quỳ một chân xuống đất, cầm tay trái của Mạc Úy Thanh, lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô ta. Chiếc nhẫn đơn giản, mộc mạc, chỉ ánh lên một chút tia sáng rồi chìm vào đêm tối.

Thượng Thuận tỏ ra đau buồn, lại khóc lóc một hồi. Hấn hàm hồ thề: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ nuôi dưỡng con gái của chúng ta lớn khôn. Tôi sẽ coi nó như con trưởng, không để nó chịu áp lực. Tôi sẽ cho nó vào nhà thờ họ, có tên trong gia phả...” Hấn luôn miệng lải nhải cho đến khi người đi cùng đỡ hấn đứng dậy.

Phía xa xa vọng đến tiếng còi hụ xe cảnh sát. Thượng Thuận lau nước mắt, nói với hai người đi cùng: “Không thể làm lớn chuyện này. Các chú hãy đuổi cảnh sát đi trước, bắt họ lập tức xuất giấy chứng tử, sau đó bịt mồm đám nhà báo... còn nữa, mau gọi điện thoại cho nhà tang lễ. Nhanh lên... phải nhanh chóng đưa xác chôn qua bên đó!”

Một người hỏi: “Có cần thông báo với người nhà của chị dâu không?”

Tô Mạt vừa hoảng sợ vừa đau lòng, trước đó không nhìn rõ. Bây giờ để ý mới phát hiện người vừa lên tiếng là Vương Tư Ngụy.

Thượng Thuận mất hết kiên nhẫn. “Gặp gì mà gặp! Trăm năm cũng chẳng thấy mặt mũi bọn họ. Nếu họ hỏi đến, nhét cho ít tiền là xong.” Hấn trừng mắt với Vương Tư Ngụy. “Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, tôi sẽ tìm chú tính sổ!”

Vương Tư Ngự kêu oan: “Anh Thượng, ở đây có nhiều người chứng kiến, nếu xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể xử trăm em!” Anh ta chỉ Châu Viễn Sơn, lại chỉ Tô Mạt. “Anh ta, cô ta và mấy người qua đường đều nhìn thấy hết còn gì!”

Lúc này Thượng Thuận mới nhìn sang Tô Mạt. Hắn ngẩn người, trầm tư vài giây rồi quay sang Vương Tư Ngự. “Chú mau cuốn xéo cho tôi! Tôi bảo chú đi làm việc, chú còn ngó ngàng ở đây...”

Vương Tư Ngự quát tháo, mắng mỏ, quay người gọi liên mấy cuộc điện thoại. Hình bóng cao lớn của hắn nổi bật trong màn đêm, thần sắc vô cùng lạnh nhạt.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Tô Mạt hoảng hốt, thầm nghĩ hai người này giống nhau biết bao.

Cô không để ý đến ai, một mình về nhà, bật đèn để nguyên quần áo lên giường.

Tô Mạt nhắm mắt, trong đầu cô hiện lên hình ảnh Mạc Úy Thanh lúc còn sống, xinh đẹp rạng ngời, sau đó là bộ dạng của cô ta sau khi chết... Tô Mạt lập tức ngồi dậy, lao vào nhà vệ sinh nôn ọe. Cô vẫn chưa ăn tối, dạ dày trống rỗng nên chỉ nôn khan.

Nôn đến lúc không còn sức lực, Tô Mạt ngồi bệt xuống nền nhà, trong lòng rất hối hận. Nếu không phải cô nhất thời kích động, chạy xuống dưới tìm Châu Viễn Sơn... Nếu cô ở bên cạnh Mạc Úy Thanh, trò chuyện với cô ta, cho đến khi tâm trạng tiêu cực qua đi... có phải bây giờ Mạc Úy Thanh vẫn còn sống?

Tô Mạt tựa vào góc tường, khóc đến nửa đêm. Lúc quay về giường nằm, cô ngủ chập chờn, lại mơ thấy ác mộng.

Ngày hôm sau, Tô Mạt xin nghỉ. Cô muốn đến nhà Mạc Úy Thanh nhưng không biết đến để làm gì, bây giờ người đi rồi, nhà trống không.

>>> Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Ở công ty dự án lớn nhỏ xoay chuyển không ngừng, hết Vương Á Nam tìm cô lại đến nhóm dự án gọi điện thoại, hoặc những cuộc họp kéo dài đôi ba ngày không xong... Tô Mạt không thể né tránh, đành quay về làm việc. Cô ép bản thân làm việc không ngừng nghỉ để bộ não tê liệt.

Không bao lâu sau, trong công ty lan truyền tin đồn, luật sư Châu xin nghỉ phép dài hạn. Cấp trên mời một luật sư tạm thời thay anh ta.

Thật ra Vương Cự An nhận được điện thoại xin nghỉ việc của Châu Viễn Sơn. Anh ta rất bất ngờ, không phê chuẩn ngay, chỉ thuyết phục Châu Viễn Sơn nghỉ phép năm, nghỉ ngơi một thời gian rồi tính sau.

Vừa xuống sân bay ở Nam Chiêm, bật điện thoại, Vương Cự An liền nhận được tin tức từ văn phòng luật, nói luật sư Châu giới thiệu với công ty một luật sư cổ vấn có kinh nghiệm văn phòng luật cũng hẹn thời gian gặp mặt cụ thể.

Tiếp theo là vài cuộc điện thoại của khách hàng. Xử lý xong, anh ta chợt có cảm giác vẫn thiếu thứ gì đó. Vương Cự An lại mở điện thoại, có mấy tin nhắn báo cáo công việc của nhóm dự án, nhưng đều là người chẳng liên quan.

Vương Cự An ngẫm nghĩ, quay sang nói với cô thư ký đi cùng: “Tối nay tôi mời khách ăn cơm, cô hãy giúp tôi đặt hai chỗ!”

“Sếp muốn tới câu lạc bộ hay nhà hàng nào? Có yêu cầu cụ thể không?” Cô thư ký hỏi.

Vương Cự An đáp: “Tìm nơi tử tế một chút, khẩu vị nhạt thôi, phong cách phụ nữ thích.” Anh ngẫm nghĩ. “Đặt nhà hàng bình thường thôi, không quá gò bó”. Anh ta hơi do dự, cuối cùng nói. “Thôi thôi, để tôi nghĩ đã!” Vài phút sau, anh ta trực tiếp gọi điện đặt chỗ.

Bên này, Tô Mạt mới cùng Vương Á Nam tham gia một cuộc họp. Vừa họp xong, điện thoại của cô đổ chuông, cô liền đi chậm lại vài bước, rút điện thoại ra nghe.

Giọng Vương Cự An truyền tới: “Là tôi!” Hình như anh ta đang ở bên ngoài, đầu máy bên kia hơi ồn ào.

Tô Mạt nhướn mắt nhìn nữ lãnh đạo đi trước, giả vờ hỏi: “Chào anh, anh đang ở đâu?”

“Sân bay Nam Chiêm”. Vương Cự An đáp.

Tô Mạt “ừ” một tiếng rồi im lặng. Vài giây sau, cô nghe đầu bên kia nói: “Tối nay cùng ăn cơm, tôi đến đón em”.

Tô Mạt định từ chối nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, cô đáp: “Không cần phiền phức như vậy, anh hãy nói địa chỉ, tôi có thể tự qua đó”.

Vương Cự An nói: “Một quán ăn tư nhân, địa điểm không dễ tìm”.

Thấy Vương Á Nam quay đầu nhìn mình, Tô Mạt mỉm cười với bà rồi nói với người ở đầu máy bên kia: “Hay là để hôm khác, lát nữa tôi bận chút việc”.

Vương Cự An cười: “Em không tiện nói chuyện?”.

Tô Mạt “ừ” một tiếng.

“Thảo nào em hòa nhã thế!” Anh nói. “Số 74, đường Bạng Phụ. Từ nơi giao nhau giữa đầu đường Thượng Sạp và đường Giải Phóng rẽ trái. Hẹn em lúc bảy rưỡi, bảo tên tôi là được”.

Tô Mạt: “Được, cảm ơn anh!”

Sau khi tan sở, cô gọi taxi đi tới điểm hẹn. Quả nhiên cô phải đi lòng vòng mãi mới tìm đến nơi. Tô Mạt nhìn đồng hồ, bây giờ hai mươi phút, vừa sát cuộc hẹn.

Tô Mạt có thói quen, khi bàn chuyện công việc với người khác, cô thường đến điểm hẹn sớm mười phút.

Bên trong bài trí không có gì đặc biệt. Ông chủ nhà hàng ngoài bốn mươi tuổi, khí chất nho nhã, nói chuyện ôn hòa nhưng không hề đường đột, giống như anh ta chính là vật trang trí ấn tượng nhất của nhà hàng nhỏ này.

Nghe Tô Mạt nói có hẹn với Vương tiên sinh, nhân viên phục vụ hỏi ông chủ: “Vẫn là phòng trước đây Vương tiên sinh thường dùng?”

Ông chủ đang âm thầm quan sát Tô Mạt. Nghe câu này, anh ta cười cười. “Không, chuẩn bị phòng ở phía tây”.

Tô Mạt đi theo nhân viên phục vụ. Vừa đẩy cửa, mùi trà thơm ngát lan tỏa khắp nơi, một cái bàn và hai chiếc ghế mang phong cách cổ xưa đặt ở giữa phòng, trên bàn bày ấm trà và đồ ăn nhẹ. Bức tường bên tay trái treo bức thư pháp mô phỏng theo bức Muội chí thiếp của Vương Hi Chi (*). Bờ tường đối diện đặt một giá sách cũ cao bằng đầu người, trên xếp đầy sách, thẻ tre và tấm lụa, ngoài ra còn bày vật trang trí là những hòn đá có hình thù kỳ dị và đồ đựng cổ xưa. Ở vị trí chệch đối diện cửa ra vào, hai cánh cửa sổ ô kê tám góc hơi mở ra, để lọt tiếng chim kêu và tiếng huyền ảo của phố phường.

(*)Vương Hi Chi (303-361): nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn. Ông là một danh nhân trong lịch sử Trung Quốc.

Vương Cự An vẫn chưa đến, Tô Mạt uống một ngụm trà. Cô chẳng có bụng dạ thường thức. Nhớ đến chuyện của Mạc Úy Thanh, cô lại thấy thương tâm. Mấy ngày này, mỗi khi chỉ có một mình, cô luôn hồi tưởng chuyện đó.

Tô Mạt đứng dậy, đi ngắm bức thư pháp treo trên tường. Hai hàng mười bảy chữ, một miếng giấy bồi màu trắng xám dán trên một tờ giấy trắng khổ lớn. Cô từng xem cuộc bán đấu giá bức nhái thư pháp của Vương Hi Chi từ đời Đường trên truyền hình. Cô lại ngắm bức này, đúng là mô phỏng rất giống.

Tô Mạt lại quay sang quan sát đồng hồ thẻ tre và tấm lụa trên giá sách. Cô bị một vật ở bên cạnh thu hút.

Tô Mạt cầm cái bát gốm có đáy màu xanh da trời nhạt vẽ hình hoa cỏ lên xem. Nó có chất liệu cổ xưa, thủ công mộc mạc, màu sắc đáng yêu. Cái bát lớn bằng bàn tay, hết sức tinh xảo, Tô Mạt bất giác ngắm thêm một lúc.

Cánh cửa gỗ sau lưng vang lên tiếng lạch cạch, Vương Cự An đẩy cửa đi vào, thần sắc mệt mỏi. Anh ta cất giọng: “Tắc đường”. Nhìn thấy cái bát trên tay Tô Mạt, anh ta nói: “Cái này không tồi”.

Tô Mạt vội đặt cái bát xuống giá sách, quay về bàn ăn. Hai người ngồi đối diện nhau.

Nhân viên phục vụ cầm quyền thực đơn đi vào phòng. Vương Cự An quen anh ta, nói: “Đây là lần đầu tiên cô ấy đến đây, bảo đầu bếp làm mấy món ăn nhẹ nhàng. Lần trước...”

Tô Mạt cúi đầu lật giờ quyền thực đơn. “Để tôi xem rồi gọi sau!”

Vương Cự An phẩy tay bảo nhân viên phục vụ ra ngoài. Anh ta nhớ ra điều gì đó, cũng đứng dậy, rời khỏi phòng.

Một lúc sau anh mới quay về. Tô Mạt nhìn cốc trà nóng bốc khói nghi ngút. Cô chậm rãi lên tiếng: “Tôi muốn nói chuyện với anh!”

Vương Cự An nhướng mắt nhìn cô. “Thảo nào hôm nay em thoải mái nhận lời như vậy, hóa ra có chuyện!” Anh ta đóng quyền thực đơn. “Em nói đi!”

Trong đầu vốn đã sắp xếp sẵn câu từ nhưng bây giờ đột nhiên có chút hỗn loạn, Tô Mạt hít sâu một hơi, lên tiếng: “Tôi... có lúc tôi thật sự không hiểu kiểu cách hành vi của anh, tôi...” Ngừng một, hai giây, cô nói tiếp. “Tôi...”

Vương Cự An cảm thấy buồn cười. “Áp úng gì chứ! Lẽ nào nói chuyện với tôi còn khó khăn hơn đối diện với khách hàng của em?”

Tô Mạt gật đầu, hạ giọng: “Với tư cách ông chủ, anh đúng là không dễ nói chuyện. Với tư cách một người đàn ông...” Cô hạ quyết tâm, lên tiếng: “Sau mỗi lần ở bên anh... chính là... sau khi làm xong...”

Vương Cự An nửa cười nửa không: “Sau khi làm gì?”.

Tô Mạt đành cất cao giọng: “Làm... Sau khi lên giường, tôi luôn cảm thấy lo lắng. Tôi nhắc nhở bản thân phải đi bệnh viện khám. Đợi kiểm tra xong, tôi lại thấp thỏm đếm từng ngày trong khoảng thời gian chờ kết quả. Cho dù kết quả bình thường, tôi cũng sẽ nghi ngờ bệnh viện chẩn đoán nhầm. Cảm giác này rất khó chịu...”

Thấy anh ta biến sắc mặt, Tô Mạt không dám nhìn thẳng, cúi đầu, nói tiếp: “Về cách sống của anh, tôi không muốn nói nhiều. Tôi chỉ cảm thấy... chúng ta không cùng đường. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tìm một người đàn ông có điều kiện tương đương, nhân phẩm tốt, mạnh khỏe... Ý tôi là khoảng cách giữa chúng ta quá lớn. Cũng có lúc tôi bị anh thu hút, ví dụ như buổi tối hôm xảy ra vụ đập phá ô tô, nhưng đó không phải vì sức hút của bản thân anh,

mà do... anh có tiền, là sức hút của đồng tiền. Cho dù chỉ là vụ giao dịch, anh có thể mua nhiều người phụ nữ giống tôi. Nhưng tôi... tôi chẳng có gì cả, tôi không bán nổi...”

Tô Mạt đứng dậy, giọng nói vẫn dịu dàng: “Bất kể là quan hệ riêng tư như thế nào, giữa chúng ta cũng không có khả năng. Xin anh sau này... đừng dùng bất cứ lý do gì, cũng đừng đến quấy rối tôi!”

5.

Sắc mặt của Vương Cự An rất khó coi. Anh ta im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Em lại chịu sự đả kích gì vậy?”

Tô Mạt không nhìn anh ta. “Không có gì!”

Vương Cự An đặt tách trà xuống, hỏi tiếp: “Vậy em đã kiểm tra ra bệnh gì chưa?”

Tô Mạt quay người định bỏ đi. Anh ta đột nhiên túm lấy cổ tay qua cái bàn nhỏ. Tô Mạt giãy giụa nhưng không thoát. Vương Cự An đứng dậy, kéo cô vào lòng. Chân Tô Mạt đập vào bàn, nhân lúc cô cúi đầu xem xét, anh ta đã ghé sát hôn cô. Miệng anh ta còn lưu lại mùi trà thơm ngát, nhưng động tác không hề dịu dàng, anh ta dùng sức cắn môi cô.

Tô Mạt cảm thấy đau buốt, lấy hết sức bình sinh đẩy anh ta ra. Khi cô giơ tay lau miệng, mu bàn tay có vết máu.

Vương Cự An buông Tô Mạt, bình thân ngồi xuống uống trà. “Khỏi cần nhìn, em mau đến bệnh viện đi!”

Tô Mạt đi nhanh về phía cửa ra vào, vẫn không quên lau miệng. Chạm phải vết cắn nên rất xót, môi dưới đã sưng vù, cô cất giọng tức giận: “Buồn nôn!”

“Buồn nôn gì chứ?” Vương Cự An một mình thưởng thức trà. “Có những người phụ nữ ở trên giường, lúc sắp đạt đến cao trào sẽ có cảm giác chóng mặt, buồn nôn. Em buồn nôn gì hả?”

Lòng ngực Tô Mạt đập phồng. Cô cố gắng nhẫn nhịn, chỉ đáp: “Tôi... tôi buồn nôn vì bản thân mình!” Nói xong, cô mở cửa, đi ra ngoài. Cô bước đi vội vàng, đầu cúi thấp. Đi qua quầy lễ tân, ra ngoài cổng, cô đứng một lúc, rồi quay vào trong, ngập ngừng nói: “Tôi muốn thanh toán!”

Tô Mạt kiên quyết: “Tôi thanh toán đồ uống”. Cô rút ví tiền, mới phát hiện ngón tay run run. “Bao nhiêu tiền?”

Nhân viên phục vụ nhìn ông chủ nhà hàng.

Ông chủ nói: “Cậu làm việc đi, để tôi!” Anh ta xem sổ sách. “Đồ lót dạ tặng kèm, chỉ tính tiền trà nước, hai ngàn một trăm”.

Tô Mạt ngẩn ngơ, thầm nghĩ đây là trà gì mà đắt thế? Cô mới uống một ngụm... Thấy đối phương nhìn mình, cô đành rút thẻ ngân hàng, xót ruột nói: “Cho tôi cà phê”.

Ông chủ nhanh chóng làm theo. Lúc trả lại thẻ ngân hàng, anh ta đưa cho Tô Mạt một cái hộp to bằng bàn tay được đóng gói rất đẹp.

“Quà lưu niệm à?” Tô Mạt hỏi.

Ông chủ cười cười, không trả lời.

Tô Mạt nhận cái hộp, trong lòng ảo não, cái này đáng giá bao nhiêu chứ? Một giây kích động thành ra chịu thiệt.

Sau khi tiễn khách, ông chủ đích thân mang hai đĩa thức ăn vào phòng của Vương Cự An.

Vương Cự An tỏ ra không hài lòng. “Bây giờ mấy giờ rồi? Chỉ có thức ăn làm sao đủ? Cho tôi bát cơm đi!”

Ông chủ cười. “Rượu cũng không uống? Đồ ăn ngon như vậy, chú dùng để ăn cơm?”

Vương Cự An lắc đầu, cầm đũa gấp thức ăn.

Ông chủ rót trà cho anh ta. “Tôi bảo này, sao chú lại đắc tội với người ta? Đến việc thanh toán cũng không nhường cho chú. Tôi cố ý đưa cô ấy đến phòng này. Bức thư pháp treo trên tường, đến liếc chú cũng chẳng thêm liếc, phí công sức của tôi!”

Lúc này Vương Cự An mới nhìn bức thư pháp trên tường. “Anh đâu giá được đây à?”

Ông chủ nói: “Trước đây có kẻ muốn lừa tôi, nói trong tay có mấy thứ đồ gốm sứ Cao Cổ đời Tống. Hắn còn bảo tôi đừng mua bức thư pháp nhĩ từ đời Đường này, hắn khoe có bản gốc. Tôi xem qua, bản gốc gì chứ! Trên đời này, bản gốc cũng giống như chân tình, có thể gặp chẳng thể cầu. Tôi không mua gì cả, đuổi thẳng cổ hắn ra ngoài. Nếu hắn chỉ tiếp thị mấy thứ vớ vẩn, có lẽ tôi còn mua. Thằng đó tham quá, không thận trọng chút nào!”

Vương Cự An im lặng, châm điếu thuốc, uống một ngụm trà.

Ông chủ nói tiếp. “Người anh em, đã bao lâu chú không theo đuổi đàn bà rồi? Đối phó với dạng người như vậy, chú không thể hùng hổ quá. Hẹn ăn cơm mà hôn người ta đến mức đó, người ta không hoảng sợ bỏ chạy mới là lạ. Chú hãy hòa nhã một chút, dịu dàng một chút, dỗ dành cô ấy, tiến từng bước

một”.

Vương Cự An phì cười, nhả một vòng khói, hỏi: “Bên ủy ban giám sát ngân hàng có thông tin gì không?”

Ông chủ ngẫm nghĩ, cất giọng nghiêm túc: “Chú đừng tuyệt tình quá! Người ta lăn lộn bao năm cũng đâu phải vô ích. Đến lúc đó, “chó cùng rút giậu” cũng nên. Nếu là tôi, tôi chẳng thêm bỏ vị trí đó, bỏ mặc đồng bưng nhùng, đi nghỉ ngơi dưỡng lão cho sướng đời”.

Nhân viên phục vụ gõ cửa phòng, bê khay thức ăn vào. Trên khay đặt hai bát cơm và ít rau dưa trông rất ngon lành.

Vương Cự An thở dài, gõ ngón tay kẹp điều thuốc lá xuống mặt bàn. “Chuyện này giống tên bán đồ cổ lừa gạt anh. Bà già cũng đánh cược với tôi, thắng thì tất cả thuộc về bà ta, thua là của tôi. Bà ta muốn tôi chỉ thua chứ không thể thắng bà ta. “Anh ta dập tắt điều thuốc. “An Thịnh tuyệt đối không phải là đồng bưng nhùng”.

>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hôm sau đi làm, Tô Mạt xin ý kiến Vương Á Nam, tuyển một cô gái trẻ làm trợ lý, việc lật vật giao hết cho cô ta.

Kể từ lúc đó, ngoài các buổi họp, cô và Vương Cự An rất hiếm khi chạm mặt. Tuy có trợ lý cũng tiện nhưng Tô Mạt lại cảm thấy mình thừa thãi, bởi kể từ hôm chia tay không mấy vui vẻ, văn phòng tổng giám đốc không còn gọi cho cô.

Cô trợ lý trẻ vừa tốt nghiệp, tính tình hoạt bát, đầy lòng ham học hỏi nhưng làm việc chẳng có quy tắc. Tuy làm trợ lý cho Tô Mạt nhưng cô ta thích lân la với người ở bộ phận marketing, thích chạy sang văn phòng tổng giám đốc, cứ đến giờ nghỉ là không thấy bóng dáng.

Tô Mạt làm việc nghiêm túc, chắc chắn. Chỉ vài ngày sau, cô gái trẻ đã không theo kịp nhịp làm việc của cô, nhưng Tô Mạt tốt tính, cô nghĩ chẳng người nào không có khiếm khuyết, đôi phương lành lợi, thẳng thắn, có thể bổ sung cho điểm yếu trong tính cách của cô. Hơn nữa, bây giờ vị trí của cô khác trước, tiếp xúc với lãnh đạo nhiều hơn tiếp xúc với cấp dưới, cô cũng cần kịp thời nắm bắt tin tức lan truyền trong công ty.

Gần đến giờ ăn trưa, cô trợ lý trẻ gõ cửa rồi vào phòng. Sau khi giao tài liệu, cô ta không ra ngoài mà nằm bò xuống bàn làm việc của Tô Mạt. Một lúc sau, cô ta hỏi: “Trợ lý Tô, bọn họ nói Vương Tổng rất lãng nhãng, có đúng vậy không?”

Tô Mạt vừa tập trung xem tài liệu vừa đáp: “Cuộc sống của người có tiền, chúng ta không hiểu nổi!”

Cô gái trẻ gật đầu. “Chị nói cũng phải, nhưng mỗi lần gặp sếp tổng, em đều cảm thấy sếp rất nghiêm túc...” Một lúc sau, cô nói tiếp: “Luật sư Châu vừa đến công ty, đúng là danh bất hư truyền, anh ấy rất đẹp trai!”.

Tô Mạt ngẩng đầu. “Cô mới đến đây chưa được bao lâu, đã quen biết tất cả mọi người?”

Cô gái cười hi hi. “Em có quen biết gì đâu! Lúc đi photo tài liệu, em thấy một anh chàng đẹp trai chào hỏi mọi người. Em nghe nói anh ấy muốn nghỉ việc, hình như vì chuyện riêng...” Cô ta tỏ ra thần bí. “Nghe nói nhà anh ấy vừa có người qua đời”.

Tô Mạt lên tiếng. “Đừng nghe người khác nói linh tinh, đi ăn thôi!”

Hai người thu dọn giấy tờ, cùng đi tới căng tin của công ty. Tô Mạt mua cơm, chưa ngồi ấm chỗ thì phía đối diện đã xuất hiện một người,

Tô Mạt nhìn anh ta, không lên tiếng.

Châu Viễn Sơn rất tiểu tụy.

Cô trợ lý quan sát bọn họ, sau đó bưng cơm đi chỗ khác.

Châu Viễn Sơn không lấy đồ ăn. Anh ta nói với Tô Mạt: “Tôi tới văn phòng không thấy cô, đoán cô xuống đây ăn cơm”.

Tô Mạt không muốn gặp anh ta, cúi thấp đầu gắp hạt cơm. “Có chuyện gì?”

Châu Viễn Sơn nói: “Tôi biết bây giờ cô không muốn gặp tôi”.

Tô Mạt lạng lạng, một lúc sau mới miễn cưỡng lên tiếng, “Đã như vậy rồi...”

Châu Viễn Sơn lặng lẽ ngồi một lúc. “Ngày mai tôi bay sang Malaysia, tôi sẽ ở đó một thời gian. Trước khi đi, tôi đến để xin lỗi cô!”

Tô Mạt vẫn im lặng.

Châu Viễn Sơn nói tiếp: “Hôm đó, tâm trạng của tôi không tốt nên mới nói với cô những lời đó, nhưng con người Vương Cự An...”

Tô Mạt cắt ngang: “Tôi và anh ấy, trai chưa vợ, gái chưa chồng, làm việc cùng nhau, ngẩng đầu không gặp, cúi đầu gặp, xảy ra chuyện cũng là điều bình thường, không cần người khác bận tâm”.

Châu Viễn Sơn vội lên tiếng: “Đúng vậy, tôi biết, tôi cũng nhận ra anh ta có ý với cô. Nhưng tôi đi theo anh ta hai, ba năm nay, có những chuyện gặp quá

hiều. Hai người không cùng một thế giới, cô chưa từng chứng kiến anh ta chơi bởi thế nào. Tôi cũng là đàn ông, hiểu rõ sự mê hoặc của những thứ đó. Một người đàn ông nửa thân dưới hoàn toàn tê liệt, cô không nên kỳ vọng nửa thân trên của anh ta bị tình cảm chi phối”. anh ta ngừng một lát, hạ giọng: “Cô là một người phụ nữ tốt. Tôi không muốn cô rơi vào tình cảnh như cô ấy...”

“Anh đừng nói nữa!”

Hai người trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng, Châu Viễn Sơn đứng dậy, bỏ đi.

Tâm trạng vốn đã bình tĩnh của Tô Mạt lại dậy sóng, nhưng cũng may công việc bận rộn khiến cô không có thời gian nghĩ ngợi nhiều. Dự án bước vào giai đoạn quan trọng, vụ đấu thầu sắp diễn ra. Vì An Thịnh là công ty duy nhất của tỉnh tham gia vụ đấu thầu quy mô lớn lần này, báo chí địa phương liên tục đưa tin, nhóm dự án được bên ngoài chú ý, ai nấy đều có dự cảm sẽ trúng thầu.

Tô Mạt vừa kết thúc cuộc điện thoại báo cáo tiến triển của dự án với Vương Á Nam, cô trợ lý trẻ chạy vào. “Chị ơi, bên dưới công ty xuất hiện nhiều người”.

Tô Mạt không hiểu nên kéo cửa lá sách quan sát. Nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, cô cảm thấy lạ lùng, thầm nghĩ dù giới truyền thông tới công ty phỏng vấn nhóm dự án cũng đâu đến mức hoành tráng như vậy? Tô Mạt lơ mơ nhìn thấy có người kéo tấm băng rôn màu trắng.

Cô trợ lý giải thích: “Hình như có ai đó qua đời, gia quyến chưa kịp nhìn thấy tử thi đã bị đem đi hỏa táng”.

Tô Mạt giật mình. “Liên quan gì đến An Thịnh?”

“Hình như... liên quan đến tiểu Vương Tổng. Nghe nói người chết là tình nhân của anh ta”. Cô trợ lý tiết lộ: “Em còn nghe bọn họ nói, người phụ nữ đó nhảy lầu, lúc chết mặc bộ váy màu đỏ, không biết có phải muốn biến thành ma nữ đến trả thù...”

Lúc này, Vương Cự An từ bên ngoài trở về, trong lòng đang bức dọc, xe ô tô bật điều hòa mát lạnh nhưng anh ta vẫn cảm thấy nóng bức. Anh ta kéo cổ áo, cầm điện thoại ngắm nghía một lúc rồi dặn lão Trương. “Chú quay xe đi, đừng về công ty vội!”

Triệu Tường Khánh không hiểu. “Sếp, không phải chúng ta nên giải tán đám đông rồi tính sau?”

Vương Cự An cất giọng lạnh lùng: “Trước khi làm rõ sự việc, chúng ta giải tán đám đông kiểu gì? Nói năng không rõ ràng chỉ khiến đối phương càng phản cảm” Ngừng vài giây, anh ta tiếp tục: “Anh qua bên đó làm công tác vỗ về, nhất định phải giữ thái độ mềm mỏng. Bọn họ hỏi, anh cứ nói không biết gì cả, đợi cấp trên ra mặt giải quyết”.

Triệu Tường Khánh xuống xe.

Vương Cự An gọi điện cho em trai. “Chú đang ở đâu, lập tức vác xác đến đây cho tôi!”

“Anh, xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Tư Ngụy hỏi.

Vương Cự An mắng, “Chú còn mặt mũi hỏi câu này? Tôi tưởng chú chơi “bộ” đến mức tàn đời, không ngờ chú vẫn còn tinh lực chơi đàn bà, chơi đến chết người. Làm việc đứng đắn chẳng ra sao, dám bày những trò này, gan của chú không nhỏ...”

Thấy anh trai tức giận, Vương Tư Ngụy vội giải thích: “Anh, anh nghe em nói! Chuyện này không liên quan đến em, con bé đó cũng chẳng có quan hệ gì với em. Con bé đó trước đây là nhân tình của Thượng Thuần, không hiểu tại sao nó lại tìm đến cái chết. Thượng Thuần thấy người nhảy lầu liền hồ đồ, anh ta sợ không biết phải ăn nói thế nào với vợ hại, đành bảo người đem đi hỏa táng. Ai ngờ người nhà con bé đó không chịu. Theo em, chắc bọn họ biết được thân thể của Thượng Thuần nên định tống tiền...”

Vương Cự An càng tức giận. “Thượng Thuần gây chuyện thì liên quan gì đến An Thịnh chúng ta? Sao bọn họ không tìm anh ta tính sổ, lại đổ hết lên đầu chúng ta? Bây giờ, dưới công ty xuất hiện một đám người. Công ty sắp tham gia vụ đấu thầu lớn, đến tiệc mừng cũng chuẩn bị rồi. Chú bảo tôi phải ăn nói thế nào với các cổ đông?”

Vương Tư Ngụy cũng sốt ruột. “Em không ngờ lại xảy ra chuyện này! Thượng Thuần nhờ em nói chuyện với cảnh sát, không hiểu tại sao lại đổ lên đầu em. Em... Anh ta...”

Vương Cự An cười nhạt. “Anh ta là ông trời hay là bố chú? Chú lập tức đến công ty, giải thích rõ với bọn họ. Không ngờ chú nghĩa khí như vậy, không phải chú làm, vô duyên vô cớ chú chịu điều tiếng thay người khác”.

Vương Tư Ngụy vội lên tiếng: “Đại ca, anh hãy bình tĩnh một chút! Hôm đó em cũng có mặt, nếu có thể nói rõ thì em đã nói rõ từ lâu rồi. Thượng Thuần nhắc đến mảnh đất xây khu khoa học kỹ thuật, anh ta...”

Vương Cự An không tin, “hừ” một tiếng. “Chú để tâm đến việc của công ty từ bao giờ vậy? Vương Tư Ngụy chú không phải loại người này. Có phải anh ta nắm được điểm yếu gì của chú?”

“Em...” Vương Tư Ngụy đáp ứng. “Một buổi tối uống rượu lái xe, không ngờ gặp cảnh sát kiểm tra đột xuất. Lúc đó trên xe ô tô của em có mấy gói “bộ”. Tối hôm đó, bọn em có buổi tụ tập chơi bởi... Kết quả bị phát hiện. Thượng Thuần... giúp em tìm người xử lý êm thấm vụ này, nhưng anh ta nói, vẫn bị lưu giữ hồ sơ, không cẩn thận sẽ ngồi nhà đá ba đến bảy năm...”

Vương Cự An ngẩn người, lồng ngực tắc nghẽn. Anh ta giờ tay vuốt mái tóc ngắn lòa xòa trên trán ra đằng sau rồi không nói một lời, cúp máy.

Nhưng không khí yên tĩnh chẳng duy trì lâu, chiếc di động trong tay lại đổ chuông. Vương Cự An nhìn số điện thoại trên màn hình, nhanh chóng bắt máy. Giọng Tô Mạt truyền tới: “Vương Tổng, kỹ sư Vương báo tôi hỏi anh, vụ đầu thầu anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

Cô vừa dứt lời, lập tức có người lên tiếng: “Đề tôi nói chuyện với nó!” Vương Á Nam cầm điện thoại. “Thằng em khôn kiếp của anh lại gây họa. Anh định giải quyết vụ này thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lún sâu

Thời gian gần đâym An Thịnh luôn ở “đầu sóng ngọn gió”. Mới ngày trước, giới truyền thông liên tục đưa tin “Nhập khẩu công nghệ tiên tiến của nước ngoài, thúc đẩy sự tiến bộ khoa học kỹ thuật ở tỉnh ta”, đồng thời dự đoán An Thịnh là đơn vị có khả năng trúng thầu lớn nhất. Hai ngày nay có người chạy đến trụ sở tập đoàn gây chuyện, thu hút sự chú ý của dư luận. Lãnh đạo cấp cao triệu tập cuộc họp khẩn cấp, các cổ đông gây sức ép, yêu cầu nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Cuộc họp kết thúc, Tô Mạt bị gọi tới văn phòng chủ tịch. Ngoài cô ra, trong phòng đều là người nhà họ Vương.

Vương Á Nam hỏi thẳng Tô Mạt: “Nghe nói buổi tối hôm xảy ra vụ nhảy lầu, cô cũng có mặt ở đó?”

Tô Mạt đành kể đại khái chuyện xảy ra tối hôm đó. Cô cũng nói rõ mình quen biết Mạc Úy Thanh như thế nào nhưng không nhắc tới mối quan hệ giữa Châu Viễn Sơn và Mạc Úy Thanh.

Nghe Tô Mạt nói xong, Vương Tư Ngụy đập mạnh tay vào thành ghế. “Cô, anh, mọi người cũng nghe rõ rồi đấy, chuyện này không liên quan đến cháu. Nếu cô không tin, có thể hỏi luật sư Châu. Lúc đó anh ta cũng có mặt. Theo cháu nghĩ, đây là do quan hệ nam nữ xảy ra mâu thuẫn, tự tử vì tình, đúng vậy không, trợ lý Tô?”

Tô Mạt chẳng thêm đề ý đến anh ta, không lên tiếng.

Vương Cự An nói với em trai: “Hay là chú tự đi giải quyết?”

Vương Tư Ngụy im bất.

Vương Cự An hỏi lại: “Lúc đó luật sư Châu cũng có mặt?”

Thấy Vương Á Nam nhìn mình, Tô Mạt đành gật đầu.

Vương Cự An nói: “Cô ra ngoài trước đi!”

Đợi Tô Mạt đi khỏi, Vương Á Nam mới lên tiếng: “Chúng ta không thể đắc tội với Thượng Thuần. Chúng ta ra ngoài làm ăn đâu có thể tùy tiện gây thù kết oán với người khác. Nhiều lúc, chúng ta cần sự giúp đỡ của người ta nên phải gánh nặn thay người ta. Lấy công ty làm trọng, còn những việc khác, các anh tự giải quyết!”

Vương Tư Ngụy gật đầu lia lịa: “Anh, cô nói đúng, tên đó không dễ động vào đâu!”

Vương Cự AN im lặng.

Chẳng bao lâu sau, hai người quay về văn phòng tổng giám đốc. Vương Cự AN ngồi xuống ghế, nhắm nghĩ một lúc rồi gọi mấy cuộc điện thoại nhờ vả. Sắc mặt anh ta vốn u ám nhưng lúc này anh buộc phải mỉm cười, hàn huyên với đối phương.

Sau khi cúp điện thoại, anh ta bảo nhân viên xuống dưới mời người nhà Mạc Úy Thanh lên văn phòng nói chuyện. Mấy người đó đã gây ầm ĩ trong hai ngày qua, nhưng khi gặp ông chủ, bọn họ bất giác trở nên nghiêm chỉnh.

Vương Cự An cất giọng thành khẩn: “Xảy ra sự việc này, tôi cũng rất buồn. Tôi có thể hiểu tâm trạng của các vị. Xuất phát từ lập trường chủ nghĩa nhân đạo, công ty chúng tôi xin gửi lời chia buồn sâu sắc đến gia quyến của cô Mạc!”

Vương Tư Ngụy phối hợp đưa ra tám chi phiếu đã chuẩn bị từ trước.

Người nhà họ Mạc liếc nhìn con số trên tám chi phiếu, tỏ ra bất mãn. “Cái gì gọi là lập trường chủ nghĩa nhân đạo? Đây là chuyện do em trai anh gây

ra”.

Vương Cự An nói: “Chắc mọi người hiểu rõ tình hình thực tế hơn chúng tôi. Bên nhà tang lễ cho biết, tử thi để mấy ngày cũng không ai nhận, lại không liên lạc được với gia quyến, xác để ngăn lạnh không ai thanh toán tiền thuê. Cuối cùng, họ chỉ còn cách đem đi hỏa táng...”

Đối phương muốn phản bác, anh ta nói tiếp: “Việc này vốn chẳng liên quan đến An Thịnh chúng tôi. Đương nhiên, nếu các vị muốn gặp ở tòa án, chúng tôi cũng chuẩn bị sẵn tài liệu, bên nhà xác sẽ lập tức đưa giấy chứng minh qua đây. Lúc sinh thời, cô Mạc mắc bệnh trầm cảm nặng, không thể tự lo liệu cuộc sống. Các vị bỏ mặc cô ấy một thời gian dài, không biết có bị kết án tội bỏ rơi không? Đề nghị bệnh viện xuất giấy chứng minh bệnh tật hình như cũng không khó...”

Người nhà Mạc Úy Thanh ngậy ra, nắm chặt tờ chi phiếu.

Vương Cự An nhẹ nhàng cầm lại tờ chi phiếu. “Cái này tạm thời đặt ở chỗ tôi, các vị có nửa ngày suy nghĩ. Qua ngày hôm nay, các vị đừng đến tìm tôi nữa mà trực tiếp đi tìm ban quản lý nhà tang lễ. Nếu bọn họ có ý kiến...” Anh ta ngắt nghỉ. “... ít nhất phải bồi thường cho bọn họ một, hai vạn”.

Đối phương hoảng hốt, vội cầm tờ chi phiếu.

Lúc này Vương Tư Ngụy lên tiếng: “Nhận tiền rồi thì mau giải tán đi!”

Mấy người truyền tay nhau tờ chi phiếu, thì thầm thương lượng, thái độ hết sức ôn hòa: “Người chết rồi thì thôi, hai bên không cần trở mặt, có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất. Chúng tôi sẽ đi ngay. Về chuyện đám người tụ tập xem trò vui, không liên quan đến chúng tôi”.

Vương Cự An gật đầu với bọn họ. Đợi bọn họ đi khỏi, anh ta chỉnh lại quần áo, đứng dậy, đi ra ngoài.

Vương Tư Ngụy chạy theo. “Anh, anh đừng xuống dưới, bên dưới vẫn rất đông phóng viên...”

Vương Cự An không quay đầu, trách mắng em trai. “Đồ ngu xuẩn, không liên quan đến chú, chú sợ gì chứ? Sau này đừng có gây chuyện! Hôm nay tôi dùng số tiền này mua cuộc sống yên ổn của chú trong tương lai. Chú hãy nhớ kỹ cho tôi, đây là lần cuối cùng!”

Vương Tư Ngụy không dám ho he.

Lãnh đạo cấp cao của An Thịnh xuất hiện ở đại sảnh, đám phóng viên lập tức xúm lại. Trong đại sảnh bày nhiều bàn ghế, trên bàn có đầy đủ gạt tàn thuốc lá, chai nước khoáng, nhìn qua giống hiện trường buổi họp báo, cũng cho thấy thái độ nghiêm túc vào thận trọng của công ty.

Vương Cự An cố ý im lặng một lúc, chờ cho có nhiều cơ quan truyền thông tụ tập.

Tô Mạt nhận chỉ thị của Vương Á Nam, chạy xuống dưới, đưa cho Vương Cự An bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn, nào ngờ anh ta xua tay. “Không cần!”

Đám phóng viên giơ micro và máy ảnh. Vương Cự An nghiêm mặt, từ tốn lên tiếng: “Rất cảm ơn sự có mặt của các vị ngày hôm nay! Đầu tiên, tôi xin thay mặt công ty bày tỏ sự tiếc thương sâu sắc với cô Mạc, một sinh mệnh đầy sức sống rời khỏi cõi đời ở độ tuổi đẹp đẽ nhất. Tôi tin, dù không quen biết cô, các vị cũng sẽ có cùng cảm nhận, bất kể ở hoàn cảnh nào, sinh mệnh cũng là thứ chúng ta quý trọng nhất.”

Anh ta ngừng vài giây rồi nói rành rọt từng từ: “Dựa theo kết quả cuộc điều tra nội bộ của công ty chúng tôi trong những ngày qua, chúng tôi đã xác nhận cái chết của cô Mạc có quan hệ nhất định đến một nhân viên của An Thịnh.”

Anh ta vừa dứt lời, cả đại sảnh ồn ào, huyền ảo.

Đội xung quanh lắng dịu, Vương Cự An mới nói tiếp: “Nhân viên này là luật sư cố vấn họ Châu do công ty chúng tôi mời về làm việc. Luật sư Châu và cô Mạc từng có quan hệ tình cảm sâu đậm, gần đây, mối quan hệ của hai người hình như có chút trục trặc. Vì sự tôn trọng người chết và đây là vấn đề tình cảm riêng tư, người ngoài không tiện nói nhiều. Vì sự qua đời của bạn gái, luật sư Châu cũng hết sức áy náy và đau buồn. Đồng thời, luật sư Châu đã đệ đơn xin nghỉ việc để tránh ảnh hưởng đến thanh danh của công ty. Mặc dù vậy, với tư cách là người lãnh đạo của luật sư Châu, tôi cũng có trách nhiệm không thể chối bỏ. Nếu tôi quan tâm đến cấp dưới hơn, nếu phát hiện tâm trạng của nhân viên xuống dốc và kịp thời nói chuyện, có lẽ sự việc đau lòng này sẽ không xảy ra. Nhân viên mỗi ngày làm việc tám tiếng đồng hồ, nếu không tính thời gian đi ngủ, vậy thì thời gian ở công ty còn nhiều hơn ở nhà, do đó, An Thịnh không chỉ mang đến công việc cho mọi người mà cũng nên dành sự quan tâm như gia đình tới nhân viên. Về phương diện này, An Thịnh vẫn phải tiếp tục cố gắng. Nhân đây, tôi xin thay mặt công ty gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến gia quyến của cô Mạc, các cơ quan truyền thông và những người bạn quan tâm vụ việc này. Tôi cũng xin lỗi vì đã tạo thành sự phiền nhiễu cho mọi người!”

Bên dưới có người vỗ tay, cũng có phóng viên chất vấn. Vương Cự An giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng. Anh ta nói: “Được biết, cô Mạc lúc sinh thời mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng. Trong xã hội ngày nay, có rất nhiều người không hiểu gì về bệnh trầm cảm, thậm chí còn có thái độ kỳ thị với bệnh nhân mắc bệnh trầm cảm. Bệnh trầm cảm ở mức độ nặng được gọi là bệnh ung thư của tâm linh, là căn bệnh về thần kinh dẫn đến hành vi tự sát thường thấy nhất. Bệnh nhân chìm đắm trong tâm trạng bi quan một thời gian dài không thể dứt ra sẽ có ý nghĩ coi thường mạng sống. Họ ngày càng sa sút tinh thần nhưng không được người xung quanh hiểu và thông cảm nên rất đau khổ...”

Anh ta lấy vài ví dụ, có phóng viên nữ nghe mà rơi lệ. Sau đó, anh ta tuyên bố: “Sáng hôm nay, lãnh đạo cấp cao của công ty chúng tôi đã mở cuộc họp, tất cả đều bỏ phiếu thông qua việc thành lập một quỹ gọi là Quỹ trầm cảm An Thịnh Thái Dương để giúp đỡ những bệnh nhân trầm cảm. Hy vọng họ có thể nhìn thấy những điều đẹp đẽ của sinh mệnh, lại quay về với cuộc sống tràn ngập ánh nắng mặt trời.”

Vương Cự An rút ra một tờ chi phiếu đã ký tên, bỏ vào thùng quyên góp ở bên cạnh. “Đây là khoản quyên góp đầu tiên của cá nhân tôi”.

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Tô Mạt tròn mắt, há miệng.

Có phóng viên hỏi: “Tổng giám đốc vẫn chưa giải thích vụ thi thê bị hòa táng!”

Vương Cự An lịch sự đáp: “Xin lỗi, công ty chúng tôi thật sự không nắm rõ vụ việc này, có lẽ các vị nên hỏi người thân của cô Mạc hay nhà tang lễ”.

Phóng viên đó quay đi tìm người nhưng gia quyến của Mạc Ủy Thanh đã biến mất từ lâu.

Một phóng viên vẫn cố bới móc: “Người nhà cô Mạc cho biết chuyện này liên quan đến em trai Tổng giám đốc, không giống những gì anh vừa tuyên bố”.

Vương Cự An tỏ ra nghiêm nghị: “Chúng tôi không loại trừ khả năng có người cố ý phao tin đồn nhằm để làm ảnh hưởng đến công ty. Nếu không tin, các vị có thể hỏi luật sư Châu. Luật sư Châu hành nghề liên quan đến pháp luật, lại là đương sự nên có thể trình bày rõ hơn tôi. Tuy nhiên...” Anh ta cắt giọng thành khản. “Tôi không hy vọng các vị làm phiền cậu ấy. Dù sao người cũng đã qua đời, người sống vẫn phải tiếp tục cuộc sống, xin đừng ép cậu ấy...”

Vương Cự An bỏ đám đông lại đằng sau, một mình đi vào thang máy. Cánh cửa thang máy đang khép lại, đột nhiên bị ấn nút mở ra.

Tô Mạt cúi đầu, đi vào. Khi cánh cửa thang máy đóng chặt, cô dẫn đo vài giây rồi mới lên tiếng: “Anh trút hết trách nhiệm lên Châu Viễn Sơn. Bây giờ anh ấy đang rất đau khổ”.

Vương Cự An nhún vai. “Vị vậy cũng chỉ có cậu ta mới không chối bỏ trách nhiệm của bản thân. Nếu gặp cậu ta, em nhớ bảo cậu ta không cần quay lại làm việc!”

Tô Mạt hạ giọng: “Anh ấy có khả năng mất cả công việc ở văn phòng Luật”.

Vương Cự An cười. “Em nghĩ nhiều quá đấy! Cái cây di chuyển sẽ chết, con người chuyển động mới sống, còn nữa...” Anh ta ngoảnh đầu nhìn cô. “Làm người, không nên chính nghĩa quá. Người có tinh thần chính nghĩa gặp điều tốt rất ít, chỉ khiến bản thân rơi vào mớ bòng bong mà thôi!”

Phản ứng của Tô Mạt chậm nửa nhịp, cô nhất thời á khẩu.

Vương Cự An không rời mắt khỏi cô. Anh ta giơ tay chỉ lên môi mình. “Chỗ này của em khô chưa? Cán cân tình cảm của em đã nghiêng ngả, do đó em không thể nhìn nhận vấn đề một cách khách quan”.

Tô Mạt đỏ mặt, không dám nhìn anh ta. Cô cúi xuống nhìn mũi giày của mình. “Tôi đâu có tinh thần chính nghĩa! Nếu có chính nghĩa, lúc đó tôi đã đi tìm Thượng Thuần nói lý. Tôi... tôi chẳng có lập trường để hỏi anh điều gì”. Cô hạ quyết tâm, lên tiếng. “Tôi biết rõ chuyện xảy ra tối hôm đó và mối quan hệ phức tạp của ba người, nhưng có một điểm tương đối kỳ lạ, lúc đó Thượng Thuần có thể đổ hết tội cho Châu Viễn Sơn, tại sao anh ta còn đi đường vòng, kéo An Thịnh xuống bùn?”

Ngừng vài giây, cô nghĩ rồi nói tiếp: “Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy có hai khả năng khá hợp lý. Hoặc là anh ta vẫn còn chút áy náy với Mạc Ủy Thanh và Châu Viễn Sơn, hoặc là anh ta chẳng coi Châu Viễn Sơn ra gì, muốn tìm đối thủ thú vị hơn. Có lẽ giữa các anh vẫn tồn tại sự xung đột lợi ích. Nếu Thượng Thuần chỉ coi đây là trò đùa, chứng tỏ anh ta không thêm dè ý đến anh. Dù anh có ý lấy lòng, giúp anh ta giải quyết êm thấm vụ này, anh ta cũng chưa chắc đã cảm kích”.

Vương Cự An lại liếc nhìn cô, cuối cùng nhìn thẳng về phía trước, không lên tiếng.

Thang máy xuống đến nơi, cánh cửa từ từ mở ra, Tô Mạt nói câu cuối cùng: “Nếu đúng là vậy, Châu Viễn Sơn đối với anh chẳng khác nào anh đối với Thượng Thuần. Ngộ nhớ ngày mai Vương Cự An biến thành Châu Viễn Sơn của ngày hôm nay, anh sẽ xử trí ra sao?” Tô Mạt giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng biết rõ phản ứng của người đàn ông này khi nghe câu nói của cô. Sau hơn kích động, cô nhất thời cảm thấy sáng khoái nhưng cũng khó tránh khỏi nỗi sợ hãi. Cô không dè ý đến thái độ của đối phương, lập tức đi ra ngoài.

Vương Cự An quả nhiên chờ người. Nhìn người phụ nữ đi như chạy, anh ta “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Đàn bà con gái có cái nhìn đại cuộc gì chứ, lúc nào cũng coi “nhi nữ tình trường” là trên hết!” Anh ta vừa định cất bước, cửa thang máy đã khép lại, chưa kịp ấn nút mở thì thang máy đã chạy xuống dưới.

Vương Cự An bình ổn tâm trạng, giơ tay xem đồng hồ. Anh ta không nghĩ ngợi nhiều, bấm nút thang máy đi xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm.

Hai ngày nay hao tâm tổn trí, anh ta chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi. Lái xe về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy Vương Tiễn đang ngồi trên sofa chơi điện tử, bộ dạng uể oải, biếng nhác, không hề có sức sống của một thanh niên. Trong lòng càng bức dọc nhưng Vương Cự An chẳng buồn nói nhiều, chỉ hỏi: “Mày đã thu dọn hành lý chưa?”

Vương Tiễn không ngẩng đầu. “Lão Trương giúp con thu dọn”. Cậu nhắm nghiền, đột nhiên hỏi. “Bố, ngày mai bố có đi tiễn con không?”

“Thằng này xác láo, lão Trương là để mày gọi đấy à?” Tuy phê bình nhưng giọng điệu của anh ta trở nên ôn hòa: “Ngày mai bố bận việc, bảo ông ấy đưa mày ra sân bay. Những lời khó nghe bố cứ nói trước, tốt nhất để bố thấy mày ngoan ngoãn, thật thà. Bố sẽ tới kiểm tra bất cứ lúc nào”.

Vương Tiễn dán mắt vào máy tính bảng. “Bố, bố đừng đi thì hơn! Cứ nhìn thấy con là bố không vừa mắt, cả ngày nổi nóng. Bố nên đi tìm mấy cô mình tính, đồng nghiệp nữ của cô ấy, ít nhất là được thỏa mãn nhu cầu, trong lòng cũng dễ chịu. Như vậy, hai bố con ta đều có thể sống thoải mái”.

“Nói vớ vẩn!” Vương Cự An giờ tay xoa bóp cổ. “Gần đây công ty rất bận, bố không thể thoát ra...”

“Chiều này chẳng có tác dụng với con, mọi lời giải thích chỉ là che đậy. Con đâu phải đám phụ nữ đó...” Vương Tiễn vẫn chăm chú vào máy tính bảng, bỗng thốt ra một câu. “Bố, hay là con... con không đi học nữa mà theo bố học cách làm ăn, dù sao con học cũng chẳng ra gì”.

Vương Cự An chán nhất nghe câu này. “Mày đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Mày không đi học? Không đi học thì mày có thể làm gì? Công ty bị người khác bán đi, mày còn giúp người ta đếm tiền”. Anh khuyên nhủ: “Bố không có yêu cầu cao đối với mày, học ngành chính quy là được. Học xong mày muốn làm gì thì làm, bố cũng mặc kệ”.

Vương Tiễn im lặng, tiếp tục chơi điện tử. Người giúp việc theo giờ dọn cơm lên bàn, gọi cậu vào ăn cơm, cậu chẳng để tâm.

Vương Cự An ngồi xuống bàn, ăn mấy miếng, vẫn không thấy con trai có động tĩnh. Anh ta trừng mắt nhìn Vương Tiễn, cố kìm nén cơn tức giận. “Cả ngày chỉ biết chơi điện tử, cứ chơi kiểu này rồi mấy câu tiếng Anh trả lại thầy hết”. Thấy con trai vẫn không nhúc nhích, lửa giận bốc lên đầu, anh ta ném chiếc đũa, trúng đầu con trai.

Vương Tiễn sờ gáy, ủ rũ đi ra bàn ăn. Hai bố con không ai lên tiếng, chỉ lặng lẽ ăn cơm. Vương Cự AN đột nhiên không muốn ăn, đứng dậy lên tầng trên, về thư phòng ngồi một lúc. Chợt nhớ ra một việc, anh ta bấm số gọi điện thoại, đầu bên kia tắt máy. Anh ta lại gọi đến văn phòng Luật, không ngờ có người nghe điện thoại.

Vương Cự An giới thiệu: “Tôi là Vương Cự An của An Thịnh!”

Đối phương tỏ ra rất nhiệt tình. “Vương Tổng, chào anh!” Ngừng vài giây, giọng điệu của đối phương có vẻ ngượng ngùng: “Chúng tôi đã nghe nói chuyện đó, còn mở cuộc họp... Chúng tôi biết sự việc gây ra ảnh hưởng rất xấu. Về hành vi của luật sư Châu, văn phòng chúng tôi thành thật xin lỗi! Chúng tôi cũng đã sử dụng một số biện pháp để cứu vãn, bao gồm cả việc khuyên luật sư Châu tự động từ chức... Bây giờ luật sư Châu đang ở Malaysia, nhưng chúng tôi đã nhấn...”

Vương Cự An tựa người vào thành ghế, giờ tay ấn huyết thái dương, nói ứng phó vài câu rồi cúp máy.

Một lúc sau, anh ta gọi điện cho Vương Tư Ngụy, dặn dò: “Thượng Thuần cũng can dự vào vụ này nên chú hãy giục anh ta mau kết thúc đi! Hai ngày nay vì chú mà tôi mệt chết đi được! Sau này chú bớt chơi bởi phóng túng cho tôi, người đàn ông ba mươi tuổi cũng đến lúc hồi tâm, đừng như tên vô lại...”

Vương Tư Ngụy cung kính vâng dạ. Đợi bên kia cúp máy, anh ta đột nhiên đập điện thoại xuống bàn. “Mẹ kiếp, hể lên tiếng ra là chửi mắng mình, mình là em trai của hần chứ có phải con trai đâu? Cả ngày đi vô giường oai cho ai xem? Cái gì mà vì chuyện của mình mà mệt chết đi được? hần nằm được cơ hội là diễn trò ngay, hôm nay lại trở thành tâm điểm, thích quá còn gì? Thế mà còn chửi mắng mình. Đều do một người cha sinh ra, việc gì hần phải suốt ngày khoe khoang trước mặt mình như vậy?”

Ông già ở bên cạnh vỗ nhẹ vào tay anh ta. “Nguy à, nó là anh trai cậu. Người không tốt số, dù là vàng cũng bị giảm giá. Người tốt số, dù là cục sắt cũng biến thành vàng. Ai bảo số cậu không tốt, không thể đặt chân vào cửa nhà nó. Người ta ở trên đầu cậu, thôi thì cậu cứ cúi đầu đi!”

Vương Tư Ngụy tức giận. “Bố à, đâu chỉ có cúi đầu!” Anh ta chỉ ngón trỏ vào ngực mình. “Tôi đã nằm phủ phục dưới đất, suýt nữa khẩu đầu lạy tạ ấy chứ! Bố cứ chờ đi, sự đời chẳng biết đâu mà lần, tôi không tin cả cuộc đời này tôi không thể trở mình!”

2.

Bề ngoài, Anh Thịnh đã giải quyết êm thấm vụ Mạc Úy Thanh, đồng thời tích cực cung cấp miễn phí cho nhân viên dịch vụ tư vấn tâm lý EAP (!) để vỗ về lòng người. Nhưng bây giờ là thời đại bùng nổ tin tức, không thể ngăn chặn hết sự bàn tán trên mạng. Hơn nữa, liên quan đến chuyện tình cảm của công tử nhà giàu, mọi người càng hiếu kỳ.

(!)EAP là viết tắt của từ *Employee Assistance Program*, tức là kỹ thuật quản lý tâm lý của nhân viên. EAP xuất phát từ nước Mỹ, ngày nay rất phổ biến trên toàn cầu.

Một số dân mạng cố chấp theo đuổi vụ hỏa táng thi thể. Một mặt lên án sự hủ bại của tầng lớp có đặc quyền, một mặt bàn tán hăng say câu chuyện điểm tình và chết chóc. Cuối cùng lan truyền nội dung: Ông chủ nhỏ của An Thịnh nuôi nhân tình, nhân tình lại nuôi trai bao, trai bao lại là nhân viên của An Thịnh. Xảy ra vụ bất gian tại giường, nỗi con ghen tuông, cô nhân tình nhiều khả năng bị giết hại.

Lãnh đạo cấp cao của An Thịnh không lo lắng về diễn biến sau đó. Một là bên công an đã khám nghiệm tử thi, hai là đương sự không phải nhân vật nổi tiếng, cũng chẳng liên quan đến quần chúng yếu thế nên không tạo được sự thương cảm của dân mạng. Tin tức xã hội đủ loại xuất hiện liên tục, chỉ một vài ngày sau mọi người đã lãng quên, nhưng có một số tờ báo vô vị vẫn thỉnh thoảng đến quấy rầy làm các lãnh đạo lại phải bận rộn ứng phó.

Trong cuộc họp, điện thoại của Vương Cự An đổ chuông. Anh ta tưởng vẫn là chuyện quen thuộc, cầm lên nghe. Đối phương tự xưng là phóng viên của Thời báo chứng khoán Nam Chiêm, lên tiếng hỏi thẳng: “Gần đây, trong giới có tin đồn quý công ty có rắc rối về khoản vay được bảo đảm với mấy ngân hàng dẫn đến nguồn vốn căng thẳng. Xin hỏi sự việc này có thật không?”

Vương Cự An giật mình, anh hạ thấp giọng, nói: “Không có chuyện đó. Nếu anh muốn phỏng vấn, tôi rất hoan nghênh. Mời anh liên hệ với nhân viên có liên quan hẹn thời gian trước!” Nói xong, anh ta lập tức cúp máy.

Vương Á Nam hỏi cháu trai: “Vẫn là chuyện của Vương Tư Ngụy sao?”

Quanh bàn có mấy thành viên hội đồng quản trị, Vương Cự An khẽ gật đầu.

Vương Á Nam nghiêm giọng: “Các vị ở đây đang trông chờ vào kết quả cuộc đấu thầu lần này, anh đừng khiến sự nỗ lực của mọi người thành công cốc! Theo tôi thấy chúng ta nên đi tìm Thượng Thuần. Anh ta có mối quan hệ thân thiết với sếp tổng của bên mời thầu. Người đó là bộ đội chuyên ngành, trước đây từng ở đơn vị của chú ruột Thượng Thuần. Hơn nữa, bây giờ anh không đi gặp Thượng Thuần, lẽ nào đợi đến khi anh ta quên vụ này mới đi? Em trai anh không nên nguôi, anh cũng nên biết tranh thủ tình hình chứ!”

Vương Cự An gật đầu tán thành.

Hiếm có dịp cháu trai ngoan ngoãn vâng lời, Vương Á Nam bất giác liếc nhìn anh ta.

Sau cuộc họp, Vương Cự An về văn phòng gọi điện thoại. “Hãy hẹn ông chủ nhà máy sản xuất dược phẩm lần trước, ký hợp đồng cho xong!”

Người ở đầu máy bên kia kinh ngạc. “Anh vẫn muốn tiếp tục thu mua cổ phần của công ty chứng khoán Thương Nam? Anh không sợ bị điều tra hay sao? Bên này vừa mới có chút tiến triển”.

Vương Cự An đi đến bên cửa sổ, nói lỏng cổ áo. “Không thể tiếp tục che giấu. Tôi muốn dụ bọn họ đến điều tra. Bọn họ tiến hành điều tra càng thuận tiện hơn chúng ta. Tình hình bây giờ không thể kéo dài, cần nhanh chóng giải quyết, bằng không thua lỗ sẽ càng hơn.

Người ở đầu máy bên kia hiểu ý. “Đây là một chiêu rất nguy hiểm. Anh to gan thật đấy!”

“Muốn chữa bệnh nặng cần phải cho liều thuốc mạnh!” Vương Cự An nói.

Sau khi anh ta cúp máy, bên ngoài có người gõ cửa phòng, anh ta ngồi về vị trí, trả lời một tiếng. Cô trợ lý mới của Tô Mạt đi vào nộp văn kiện.

Cô gái trẻ đặt tập giấy tờ xuống, nhân tiện đặt một cốc cà phê nóng.

Vương Cự An cảm thấy hơi khát, anh ta liếc qua cô gái, nói một tiếng cảm ơn.

Cô gái trẻ có tính cách thoải mái, không hề sợ sệt hay khách sáo, đứng bên cạnh bàn, nói nhỏ: “Vương Tổng, cà phê ít đường không cho sữa đúng không ạ? Tôi thấy sếp bình thường hay uống cà phê vào giờ này, nhân tiện pha một cốc cho sếp”.

Vương Cự An cầm cốc cà phê, uống một ngụm. Thấy cô gái nở nụ cười ngọt ngào, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền, dung nhan cũng được, anh ta cũng mỉm cười.

Cô trợ lý trẻ lại nói: “Vương Tổng, trợ lý Tô muốn hỏi ý kiến sếp, bữa cơm với ông chủ Thương tối mai nên hẹn ở đâu?”

Vương Cự An chau mày. “Trợ lý Tô cũng đi à?”

Cô gái gật đầu. “Vâng ạ, kỹ sư Vương bảo chị ấy đi, hơn nữa càng sớm càng tốt, do đó mới định vào tối mai. Vương Tổng, sếp có rảnh không ạ?”

Vương Á Nam làm việc dứt khoát, có tính không chế mạnh. Việc bà trực tiếp định thời gian mà không cho người khác cơ hội thương lượng cũng chẳng có gì bất ngờ.

Vương Cự An nói: “Kỹ sư Vương hỏi câu thừa! Làm sao tôi có thể không rảnh chứ!”

Cô gái trẻ lại cười tủm tỉm.

Mấy ngày sau, Vương Cự An bị người nào đó gó lơ, trong đầu đột nhiên vụt qua một ý nghĩ, liền lên tiếng: “Công ty chúng ta có chỗ tiếp đãi khách, cần gì phải tìm nơi khác. Cô hãy nói với trợ lý Tô, đặt ở câu lạc bộ trước kia là được!”

“Câu lạc bộ nào cơ?” Cô trợ lý hỏi.

Vương Cự An giờ văn kiện, ký tên, không ngẩng đầu. “Trợ lý Tô biết”.

Cô gái trẻ ngờ vực đi ra ngoài, liền bị anh ta gọi lại. Thấy anh ta cười cười nhìn mình, cô ta chợt cảm thấy người đàn ông trước mặt tuần tú hơn bình thường, bất giác đỏ mặt.

“Tên cô là gì?” Vương Cự An hỏi.

Cô gái trẻ ngây người, lập tức trả lời: “Vương Tổng, tôi họ Lục, tên là Lục Huệ, mọi người thường gọi tôi là Huệ Huệ. Sếp gọi tôi thế nào cũng được ạ!”

Vương Cự An cất giọng: “Không tòi, “biết giao tiếp” như cấp trên của cô !”

Cô gái trẻ phấn khởi chạy về tìm Tô Mạt. “Chị Tô, Vương Tổng vừa khen chị”.

Tô Mạt có chút ngạc nhiên, thầm nghĩ anh ta có thể nói câu gì hay ho? Cô hỏi: “Vương Tổng khen tôi điều gì?”

Cô trợ lý nằm bò xuống bàn. “Sếp nói chị “biết làm việc” (*)”.

(*) *Cô trợ lý không hiểu ý của Vương Cư An. “Biết giao tiếp” là chỉ những người rất giỏi nhìn quan hệ trước sau, trái phải, đặc biệt là giỏi nhìn sắc mặt của cấp trên để hành sự. Còn “biết làm việc” có nghĩa chỉ biết làm mỗi công việc, không để ý đến xung quanh.*

Tô Mạt lặng thinh.

Cô trợ lý nói tiếp: “Bây giờ em cảm thấy con người sếp rất tốt. Em pha cho sếp tách cà phê, sếp đối xử rất hòa nhã với em. Cũng không rõ những tin đồn sếp lăng nhăng là thật hay giả nữa!” Cô thở dài. “Có khi chính vì lẽ đó nên sếp mới tỏa ra sức hút của người đàn ông trưởng thành, càng kích thích ham muốn chinh phục của phụ nữ. Lãng từ quay đầu, từ nay chỉ yêu một người, đây là một chuyện cảm động biết bao!”

Tô Mạt nhướng mắt nhìn cô ta. “Cảm động gì chứ? Loại người đó khiến những cô gái trẻ như cô rơi xuống đáy vực, hồn bay phách tán thì có! Thôi đừng thảo luận chuyện riêng tư của lãnh đạo!” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Một người đàn ông có cuộc sống riêng hỗn loạn còn dương dương tự đắc, chỉ có thể chứng tỏ anh ta không có khả năng tự kiểm chế bản thân, là người hời hợt, nông cạn. Loại người này cũng có sức hút ư?”

Cô trợ lý cười hi hi. “Chị Tô, quan niệm chọn đối tượng của chị chắc chắn rất truyền thống. Luật sư Châu trông có vẻ rất truyền thống, vậy mà...”

Tô Mạt chau mày. “Nếu công ty thành lập bộ phận nói chuyện phiếm, chắc sẽ mời cô làm sếp. Trợ lý Lục, uống ngụm nước rồi nghỉ ngơi đi, đừng làm việc vất vả quá!”

Bắt gặp vẻ mặt nghiêm ngạo của Tô Mạt, Lục Huệ thè lưỡi rồi đi ra ngoài, ngồi xuống bàn làm việc của mình, gõ bàn phím tạch tạch.

Tô Mạt vừa chuẩn bị bữa cơm khách vào ngày mai vừa nghĩ đến câu Vương Á Nam nói với cô trước đó.

Vương Á Nam nói: “Đây là dự án đầu tiên kể từ khi cô được thăng chức. Tôi dùng người không có khiếu từ từ rèn luyện. Tôi không có thời gian, bên ngoài chẳng thiếu gì người, là rỗng hay là tôm thử một cái biết ngay! Nếu vụ này thuận lợi, tương lai tôi sẽ cho cô cơ hội độc lập phụ trách dự án, chỉ xem cô có gắng sức hay không! Một khi gặp may mắn, sau này cô cũng không cần đi xe ô tô của công ty mà có thể dùng đồng lương cô kiếm được mua loại xe cô thích. Tiếp theo, cô còn có thể mua nhà ở Nam Chiêm, gia đình có thể sống ở nơi này...”

Nghe câu nói của bà, trong lòng Tô Mạt sôi sục. Ngẫm đi nghĩ lại, cô không đợi mọi chuyện qua đi, cầm chìa khóa hộp thư, chọn lúc vắng người lái xe đến nơi ở trước đây của Mạc Úy Thanh.

Sau khi xảy ra sự việc, mỗi lần nhắc đến Mạc Úy Thanh, cô và Tùng Dung đều không khỏi rơi lệ.

Tùng Dung vốn là người tinh ý, chẳng hỏi han nhiều nhưng chị ta vẫn có thể đoán ra bảy, tám phần. Tuy nhiên, vụ Mạc Úy Thanh trao chìa khóa cho cô, Tô Mạt không hề tiết lộ. Cô rất tò mò muốn biết trong hộp thư chứa thứ gì nhưng ngẫm nghĩ một hồi, cô đoán có khi chỉ là nhật ký ghi chép tình cảm phụ nữ mà thôi.

Xe ô tô vừa vào cổng khu chung cư, Tô Mạt chợt nhìn thấy một người đàn ông bước xuống chiếc xe đỗ dưới bóng cây bên ngoài tòa nhà phía xa xa. Tô Mạt nhìn kỹ, hóa ra là Thượng Thuận. Hắn đeo kính râm đen, cũng đang ngó nghiêng tứ phía.

Tô Mạt lập tức phanh xe, rẽ sang lối vòng đi ra ngoài. Hôm nay Thượng Thuận đi chiếc Volkswagen bình thường chứ không phải xe ô tô hắn vẫn thường dùng. Tô Mạt đoán người đàn ông này cũng không muốn bị người khác bắt gặp giống cô.

Tô Mạt buộc phải ra về tay không. Buổi tối, cô cùng Vương Cư An, Triệu Tường Khánh và một đồng nghiệp nữ đi tới cuộc hẹn.

Đây là lần thứ ba Tô Mạt đến câu lạc bộ tư nhân đó, trong lòng cô vẫn có cảm giác chán ghét. Cô không lên tiếng nói chuyện, càng không nhìn Vương Cư An. May mà đối phương cũng chẳng để ý đến cô.

Cả hai chỉ nói chuyện với người bên cạnh, tránh tiếp xúc với đối phương.

Lão Triệu cười. “Xem ra nơi này không hợp với trợ lý Tô của chúng ta. Lần nào đến đây, cô cũng kiêu lời”.

Không bao lâu sau, Thượng Thuận xuất hiện, sắc mặt hắn vẫn bình thường. Mọi người biết tông ý đồ của đối phương, cười nói khách sáo. Thượng Thuận quan sát bàn đầy thức ăn, đột nhiên thốt một câu: “Các món ăn không tồi, chỉ là thiếu một loại”.

Mọi người không hiểu, hắn cười cười. “Thiếu món báp cái già, Vương Tổng của các vị rất thích ăn”.

Bốn bề trở nên yên tĩnh, Tô Mạt ngậy người, hai má nóng ran, trán rịn mồ hôi.

Vương Cư An phải nhẫn nhịn vì vụ đấu thầu. Thấy Thượng Thuận không hề nể nang, thẳng thừng “đá đẩu”, anh ta liền tựa người vào ghế, gật đầu cười với Thượng Thuận, “Thượng Tổng, hôm nay tôi làm chủ, đương nhiên phải phục vụ anh chu đáo!” Anh ta gọi nhân viên phục vụ. “Mọi người quên rồi, hai món “Thần tiên sống tôm nhảy” và “Bồ thiên Phật nhảy tường (1)” rất hợp với khẩu vị của ông chủ Thượng (2). Có đúng vậy không trợ lý Tô?”

(1) “Phật nhảy tường” là món ăn truyền thống của Phúc Kiến, có lịch sử hơn một trăm năm. Đây cũng là món ăn nổi tiếng của người Trung Quốc. Nguyên liệu nấu món này gồm mười tám loại: hải sâm, bào ngư, vây cá, sò, thịt dê, móng lợn, ức gà, ức vịt, nấm đông cô, măng khô...

hầm trên bếp than năm, sáu tiếng đồng hồ.

(2) “Thần tiên sống tôm nhảy” và “Bồ thiên Phật nhảy tường” là tên hai món ăn, cũng ám chỉ vụ Mạc Úy Thanh nhảy lầu.

Tô Mạt còn chưa có phản ứng, Thượng Thuần đã hơi biến sắc mặt. Triệu Tường Khánh biết rõ hai người này từ trước đến nay không ưa nhau, hễ gặp mặt là chọc ngoáy nhưng không trở mặt, anh ta toát mồ hôi lạnh, vội dàn hòa: “Ông chủ Thượng, không phải tôi khoác lác, món ‘Phật nhảy tường’ ở chỗ chúng tôi nếu nhận đứng thứ hai ở Nam Chiêm thì chẳng có người nào dám vỗ ngực nhận đứng đầu. Chúng tôi đặc biệt mời truyền nhân của Thái thị nấu món này. Trước đây ông ta chuyên nấu tiệc chiêu đãi của chính phủ. Mọi người đều biết ‘Phật nhảy tường’ còn được gọi là ‘Phúc Thọ Toàn’, món ăn tuy thường thấy nhưng nhất định phải thưởng thức để lấy điềm lành, sau này còn tiếp tục hợp tác”.

Vì chuyện của em trai và công ty, Vương Cự An buộc phải tỏ ra mềm mỏng. “Ông chủ Thượng sắp có chuyện vui nên nhất định cần điềm lành này!”

Thượng Thuần “hừ” một tiếng, coi như lời nói xã giao. Hắn cũng biết Vương Cự An không phải loại dễ khổng chế như Vương Tư Ngụy, cứng rắn quá sẽ khó giải quyết, vì vậy hắn tùy tiện tìm chủ đề khác để nói chuyện. Bỗng thấy có người rót rượu cho mình, hắn đưa mắt về bên đó, thì ra là Tô Mạt.

Tô Mạt mỉm cười. “Ông chủ Thượng, anh cứ nói chuyện mãi, tôi muốn mời rượu anh mà chẳng thể chen ngang, anh nể mặt tôi uống một chén chứ?”

Thượng Thuần đột nhiên cảm thấy rất có thể diện trước Vương Cự An, hắn cũng nhếch miệng. “Được rồi, phụ nữ đã lên tiếng, đương nhiên tôi phải uống rồi!” Hắn hé môi uống rượu, lại nhìn Tô Mạt. “Một thời gian không gặp, Tô tiểu thư ngày càng xinh đẹp!”

Tô Mạt hơi cúi, nói nhỏ: “Ông chủ Thượng là quý nhân, đầu đề ý đến dân đen như chúng tôi!” Tô Mạt không quên nhiệm vụ, cô nói tiếp: “Gần đây vì vụ đầu thầu, mọi người bận tới mất tối mũi, chỉ hy vọng sớm có kết quả!”

Triệu Tường Khánh được thể tiếp lời: “Ông chủ Thượng thần thông quảng đại, có anh giúp chúng tôi mới yên tâm! Không biết anh có nghe được thông tin gì không? Trước khi mở thầu, chúng tôi cũng không tiện gặp gỡ bên mời thầu...”

Thượng Thuần coi như không nghe thấy, hắn cầm ly rượu chạm vào cốc của Tô Mạt. “Tô tiểu thư, uống tiếp đi!”

Cơ hội chưa chín muồi, Tô Mạt chỉ còn cách nghe theo. Thượng Thuần là kẻ lòi đời trên bàn tiệc, rất rành mấy chiêu ép người khác uống và tự bảo vệ bản thân. Tô Mạt uống hết ly này đến ly khác. Đã lâu cô không bị như hôm nay, dạ dày đau buốt từng cơn.

Đã vào bàn tiệc rượu thì hoặc là biết cách nói chuyện, hoặc là biết uống rượu. Phía An Thịnh có hai nhân viên nữ, trong đó có một cô gái xinh đẹp, hoạt bát biết cách tạo không khí. Tô Mạt không phải nhân tài như vậy, cô không thể nói những lời tăng bốc mờ ám nên chỉ còn cách miễn cưỡng uống rượu.

Triệu Tường Khánh không kim được, định uống giúp Tô Mạt một, hai ly. Anh ta liếc sếp tổng, thấy sếp tổng không hề có phản ứng. Triệu Tường Khánh thăm nghĩ, rốt cuộc là ý gì? Đây chẳng phải gây khó dễ cho cô ấy hay sao? Cũng bởi cấp trên không có hành động, tuy không đành lòng nhưng anh ta chẳng tiện can thiệp.

Rượu đã uống khá, nhắc đến công việc, Thượng Thuần đều cố ý né tránh. Liếc qua mặt bàn đầy thức ăn, hắn nói vẫn uống chưa đã, muốn đổi nơi khác uống tiếp.

Vương Cự An chiều theo ý hắn, bảo Triệu Tường Khánh sắp xếp một căn phòng lớn, đặt cả bàn chơi bài, tiếp tục uống rượu.

Trước khi ra cửa, Thượng Thuần lên tiếng: “Tôi đi đâu cũng có thể chơi bài. Hiếm có dịp gặp người bạn rượu như Tô tiểu thư”. Hắn liếc nhìn Vương Cự An. “Hôm nay Vương Tổng chẳng uống bao nhiêu. Các vị không uống rượu thì cũng không cần miễn cưỡng. Tôi muốn ôn lại chuyện cũ với Tô tiểu thư”. Nói xong, hắn vịn vào vai Tô Mạt, đưa cô đi ra ngoài.

Triệu Tường Khánh gạt mình, thăm nghĩ, chuyện này không được.

Thượng Thuần giả vờ say, ghé sát tai Tô Mạt. “Không nhận ra cô phóng khoáng như vậy, uống rất thoải mái. Cô muốn làm gì cũng ok!”

Dưới con mắt theo dõi của mọi người, Tô Mạt hơi đỏ mặt, cô nhích người ra xa.

Lúc này, Triệu Tường Khánh quay sang ông chủ của mình.

Vương Cự An nhìn Tô Mạt. Thấy cô không lên tiếng, anh ta gật đầu. “Cũng được! Thời gian không còn sớm, mọi người không có việc gì thì giải tán đi!”

Tô Mạt nhướng mắt nhìn anh ta.

Mọi người đi ra ngoài. Triệu Tường Khánh không kim được, vội đi lên phía trước vài bước, nói nhỏ: “Sếp... chúng ta biết ăn nói với kỹ sư Vương thế nào?”

Vương Cự An tỏ ra bình tĩnh. “Ăn nói gì chứ? Báo cáo kết quả là quan trọng nhất. Người ta một lòng muốn thể hiện bản thân, anh can ngăn làm gì?”

Triệu Tường Khánh lặng thinh. Anh ta lái xe đến cổng, Vương Cự An ngồi vào ghế sau.

Xe ô tô đi một đoạn khá xa, sắp vào khu vực nội thành. Triệu Tường Khánh liếc nhìn người ngồi sau qua gương chiếu hậu. Vương Cự An đang neoh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Ánh đèn đường mờ mờ chiếu qua gương mặt của anh ta, lúc tối lúc sáng, cũng không rõ anh ta đang nghĩ gì.

Vương Cự An đột nhiên lên tiếng khiến Triệu Tường Khánh giật mình, suýt lạc tay lái. Chỉ nghe anh ta cất giọng trầm trầm: “Quay đầu, về chỗ cũ!”

3.

Triệu Tường Khánh không nói một lời, lập tức quay xe.

Đến câu lạc bộ, anh ta ngáp ngừng muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ lên tiếng: “Sếp, đã hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua!” Ý tứ của anh ta rất rõ ràng, nếu chức năng đó của người đàn ông không tồi, họ đã có thể làm xong hai lần.

Ô tô dừng lại, Vương Cự An vẫn ngồi bất động ở ghế sau. “Anh lên đi!”

Lão Triệu ngơ ngác. Anh ta thầm nghĩ, nếu lên đó mà bắt gặp bọn họ đang làm gì thì chết dở. Anh ta bất đắc dĩ lên tiếng: “Sếp, chúng ta đang nhờ anh ta giúp đỡ, không nên đắc tội với người ta!”.

Vương Cự An nói: “Vì vậy tôi mới bảo anh lên!”

Triệu Tường Khánh dò xét vẻ mặt của Vương Cự An, biết mình không chạy thoát, anh ta chỉ còn cách chửi thầm rồi xuống xe.

Triệu Tường Khánh đi vào trong, lên thang máy, trống ngực đập thình thịch. Cuối cùng cũng đến trước căn phòng đó, anh ta chăm chú lắng nghe. Không nghe thấy tiếng động lạ thường, anh ta thở phào nhẹ nhõm, giờ hai ngón tay chọc vào cánh cửa, phát hiện cửa chỉ khép hờ. Tim anh ta lại đập mạnh, tay run run, không không chế được lực, cánh cửa bị đẩy vào bên trong.

Trán Triệu Tường Khánh rịn đầy mồ hôi, trước mắt dần sáng trưng, anh ta lập tức giơ tay gõ hai tiếng lên cánh cửa.

Lại nhướng mắt quan sát một vòng, Triệu Tường Khánh phát hiện đôi nam nữ đang vừa uống rượu vừa trò chuyện. Anh ta cảm thấy yên tâm phần nào. Quần áo của người phụ nữ vẫn chỉnh tề, đầu tóc không lòa xòa, gương mặt cô đỏ bừng vì men rượu. Triệu Tường Khánh cười ngoác miệng, giơ tay lau mồ hôi trên trán. “Tiểu Tô, tốt quá... cô vẫn còn ở đây...”

Anh ta giờ điện thoại. “Bố mẹ cô gọi điện tìm cô khắp nơi. Gọi đến công ty không gặp được cô, họ lại gọi cho quản lý Tùng, quản lý Tùng lại tìm tôi. Ông bà rất sốt ruột, nói con bé nhà cô bị ốm... Có phải di động của cô hết pin, sao gọi mãi không được?”

Tô Mạt giật mình, vội nghe điện thoại của Triệu Tường Khánh. Đầu máy bên kia làm gì có tiếng người.

Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn giả vờ nói vào điện thoại vài câu, sau đó rút di động của mình ra xem. “Đúng là hết pin rồi!” Cô quay sang Thượng Thuần. “Ông chủ Thượng, thật ngại quá, nhà tôi có việc đột xuất. Anh xem... hay là chúng ta để bữa khác nói chuyện?”

Thượng Thuần nhìn hai người, không lên tiếng. Hắn ngẫm nghĩ, hất cằm. “Cô về đi!” Đợi hai người đi ra cửa, hắn lại gọi: “Triệu Tường Khánh!”

Hai người cùng quay đầu, Thượng Thuần cười. “Thứ đã tặng đi lại đòi về, tên Vương Cự An không phong độ như trước kia!”

Triệu Tường Khánh thấy nhức đầu, đành cười giả lả. “Ông chủ Thượng, làm gì có chuyện đó, sếp tôi cũng chẳng dám. Đúng là cô ấy có việc gấp!”

Thượng Thuần cười cười, không lên tiếng.

Ra khỏi căn phòng, lão Triệu lặng thinh, chỉ ngoảnh đầu nhìn Tô Mạt khiến cô mất tự nhiên. Đến khi cửa thang máy khép lại, anh ta mới thở phào.

Xuống đến đại sảnh liền nhìn thấy xe ô tô đỗ ngoài cửa và hình bóng người ngồi trong xe, Tô Mạt hơi dừng bước.

Triệu Tường Khánh tiến lên, mở cửa sau xe. Cô coi như không nhìn thấy, ngồi vào ghế lái phụ.

Ô tô đi ra đường lớn, cả ba người đều im lặng. Triệu Tường Khánh đang phân vân không biết có nên bật nhạc không thì Tô Mạt đã rút di động ra, gọi điện thoại.

Cô phải kìm nén cả buổi tối, tâm trạng rất phức tạp. Nghĩ đến câu nói vừa rồi của Triệu Tường Khánh, trong lòng hơi bất an nên cô gọi điện về nhà. Giọng điệu của bà Tô vẫn bình thường, cô mới yên lòng. Ai ngờ Thanh Tuyền vẫn chưa đi ngủ, đòi mẹ hát và kể chuyện qua điện thoại như mọi bận.

Thấy con gái rất vui vẻ, Tô Mạt càng cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng bên cạnh cô có hai người đàn ông, bầu không khí tương đối ngưng ngập, bảo cô hát hò kiểu gì? Cô đành dỗ Thanh Tuyền đi ngủ sớm, lại nói cô vừa mới xong việc nên rất mệt.

Thanh Tuyền vui vẻ, miệng ngọt như mía lùi: “Mẹ ngoan, mẹ ngủ sớm đi nhé, con nhớ mẹ!”

Trong lòng Tô Mạt ấm áp, cô bật loa, nói nhỏ: “Mẹ cũng nhớ con!”

Hai mẹ con lại riu rít một lúc mới cúp máy.

Trong xe lại trở về trạng thái yên tĩnh. Triệu Tường Khánh không chịu nổi, giơ tay mở radio. Đài đang phát chương trình giao thông, đêm đã khuya, tình hình đường xá thông thuận, không bị tắc nghẽn. Người dẫn chương trình chẳng còn gì để nói, liền phát một bản tình ca:

Trừ khi là sự dịu dàng của em, không có sự theo đuổi khác,

Trừ khi em đi theo tôi, không có sự chờ đợi khác.

Tình yêu của tôi không còn trầm mặc, tôi nghe thấy em gọi tôi,

Trái tim tôi lên lên xuống xuống, giống ngọn lửa nhảy nhót.

Đối với tôi, đêm tối nhiều hơn ban ngày, xin đừng rời xa tôi quá sớm.

Thế giới đã quá cô quạnh...

Triệu Tường Khánh rất thích những bài xưa cũ kiểu này, nó thể hiện sự sôi sục của tuổi trẻ. Đặc biệt trong đêm tối yên tĩnh, tiếng hát khiến lòng người cuộn trào, toàn thân ngứa ngáy.

Người phụ nữ bên cạnh nói câu gì đó, Triệu Tường Khánh không nghe rõ, anh ta vặn nhỏ âm thanh mới biết cô nói địa chỉ nhà mình và cảm ơn. Triệu Tường Khánh vội lên tiếng, “Không cần cảm ơn!” Không bao lâu sau đến nhà Tô Mạt, cô chỉ cảm ơn anh ta, xuống xe đi thẳng.

Triệu Tường Khánh nghe nhạc, không vội nổ máy, bắt đầu thăm đêm.

Vương Cự An đột nhiên đẩy cửa, bước xuống xe.

Triệu Tường Khánh thở phào, gác tay lên vô lăng. Anh ta dõi mắt ra ngoài, trong lòng đắc ý.

Đêm tối yên tĩnh vô cùng, Vương Cự An cất cao giọng: “Em đứng lại cho tôi!”

Tô Mạt dừng bước nhưng không quay người. Nghe tiếng bước chân tiến lại gần, cô bỗng có chút hồi hộp, đầu óc xoay chuyển không ngừng, cố gắng tìm đối sách. Vào thời khắc này, cô còn căng thẳng hơn lúc ứn phó với Thượng Thuần.

Vương Cự An đi đến trước mặt Tô Mạt. Thấy cô cúi đầu, vành tai đỏ ửng, anh ta nghiêm giọng: “Em đừng gây chuyện cho tôi nhè!”

Tô Mạt vẫn chưa nghĩ ra cách, bối rối đáp: “Tôi đâu có gây chuyện!”

Anh im lặng vài giây, chuyển chủ đề: “Người toàn mùi rượu, chẳng giống phụ nữ chút nào!”

Tô Mạt nói: “Hôm nay tôi uống hơi nhiều, tôi muốn lên nhà nghỉ ngơi”.

Vương Cự An im lặng.

Tô Mạt bắt giác giờ tay ấn vào dạ dày.

“Em đau dạ dày à?”

“Ừ!”

“Cho em đau chết đi!”

“...”

“Uống rượu có thể giải quyết vấn đề hay sao?”

Tô Mạt phản bác: “Tôi nghe nói có người uống nửa lít rượu trắng, ký được hợp đồng trị giá mấy triệu. Có người uống hai kết bia, giải quyết vụ làm ăn ngay tại chỗ. Ở đất Nam Chiêm này, chẳng có gì là không thể. Hôm nay nhờ người ta giúp đỡ, tôi... anh... thật ra không cần làm vậy!”

Vương Cự An lặng thinh.

Đã đến nước này, Tô Mạt chẳng thêm giả vờ ngốc nghếch, cô nói nhỏ: “Có những chuyện cần hai bên tự nguyện. Nơi đó là địa bàn của An Thịnh, tôi là trợ lý của Chủ tịch, không giống trước kia... Nếu tôi không đồng ý, anh ta chẳng thể làm gì tôi. Hơn nữa, tôi tận mắt chứng kiến người phụ nữ của anh ta chết như thế nào, trong lòng anh ta chắc cũng ngại tôi”.

Vương Cự An nhìn cô.

Tô Mạt càng hạ thấp giọng, nói: “Thượng Thuần đều biết cả. Hôm nay anh làm hồng việc, anh sẽ ăn nói với cô anh thế nào?”

Vương Cự An vẫn không lên tiếng, đột nhiên cúi đầu, áp môi bịt miệng cô.

Ánh đèn từ các ngôi nhà xung quang sáng lấp lánh, dòng xe qua lại. Tô Mạt bỗng bị anh ta giữ gáy, ôm eo kéo vào lòng thì sợ đến mức giờ tay ngăn cản.

Nhưng khi ngón tay chạm vào vòm ngực rắn chắc của anh ta, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ ở nơi ấm nóng đó, cô giật mình, vội thu tay về. Cô bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, ví dụ, nhờ có người nhìn thấy thì làm thế nào? Người này điên hay sao mà dùng sức mạnh thế? Rồi lại nghĩ: lần trước anh ta cắn mình, ai cho phép anh ta cắn mình, mình...

Nghĩ đến đây, cô cũng hé môi cắn lại. Vương Cự An thấy nhói đau, quả nhiên giảm bớt sức lực nhưng vẫn không rời khỏi miệng cô.

Hơi thở của hai người hỗn loạn, hòa vào nhau.

Tô Mạt lại cắn mạnh hơn nhưng không có tác dụng. Cô tiếp tục dùng sức, vẫn không thấy mùi máu tanh. Cuối cùng, cô cũng mềm lòng, chỉ một giây phút do dự, cô đã bị anh tách hai hàm răng. Đầu lưỡi anh ta thò sâu vào miệng cô, môi lưỡi dây dưa, hơi thở hòa quyện. Nụ hôn mãnh liệt hơn bất cứ lần nào trước đó.

Triệu Tường Khánh ở trong xe nghe nhạc, anh ta gõ gõ ngón tay lên vô lăng theo tiết tấu điệu nhạc, miệng ngấm ngấm hát theo: “Em cho tôi cơn mưa nhỏ tưới ướt trái tim tôi. Tôi cho em làn gió nhẹ thổi đi bông hoa của em. Bông hoa trong tình yêu thuộc về em và tôi. Tình cảm của chúng ta giống sa mạc nóng bỏng...”

Anh ta thấy giọng hát của mình không tồi. Đang chìm đắm trong điệu nhạc, di động đột nhiên rung lên. Anh ta ấn nút nghe, người đầu máy bên kia hỏi: “A lô, anh đang ở đâu? Sao bây giờ vẫn chưa về?”

Triệu Tường Khánh nghĩ thầm: Tôi đang ở dưới nhà em, nhưng ta ta đáp: “Cùng sắp tổng đi bàn công chuyện”.

Đôi phương nói: “Vụ gì mà muộn thế?”

“Ngoài vụ đấu thầu dự án ô tô, còn vụ nào khác!”

“Thế nào rồi?”

“Trương đối khó nhằn, ngày càng phiền phức”.

“Sao thế?”

“Có người làm hỏng việc”.

“Ai?”

“Nói ra thì dài lắm”.

“Vậy anh nói ngắn thôi!”

Triệu Tường Khánh vươn vai. “Trẻ trung, vẫn còn trẻ lắm!” Anh ta đột nhiên lẩm nhẩm hát.

Người ở đầu dây bên kia cười lớn: “Triệu Tường Khánh, anh sao vậy?”

“Hát cho em nghe, có hay không? Em thích không? Lời bài hát rất giống chúng ta bây giờ”.

“Anh cuốn xéo đi!”

“Nhưng đây là tiếng lòng của anh”.

“Cút!”

“Ông mặt trời nhìn thấy em cũng trốn tránh em. Mặt trời cũng sợ ngọn lửa tình yêu của em...”

Triệu Tường Khánh thờ dãi. Nghe thấy tiếng chuông phát ra từ di động ở ghế sau, anh ta vội giơ tay cầm lên xem.

Hai cơ thể dính sát vào nhau. Tô Mạt bị anh ta hôn đến mức cả người nóng ran. Vương Cự An đột nhiên cầm tay cô, để cô chạm vào nơi đã cương cứng của anh ta. Đầu óc Tô Mạt nổ tung, mặt càng ửng đỏ, cô vội rút tay về.

Vương Cự An cười khê một tiếng, cuối cùng tha cho cô. Hai người đứng yên, mặt kẻ mặt, thờ dốt.

Tô Mạt muốn đi nhưng hai chân như cắm rễ xuống đất, không thể nhúc nhích.

Trong mắt anh ta ẩn hiện ý cười. “Còn nói như đinh đóng cột, đừng quấy rầy em gì đó. Em không có cảm giác với tôi sao?”

Tô Mạt đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Anh ta lại ghé sát. “Em thật sự không có cảm giác với tôi sao?”

Tô Mạt vẫn lặng thinh.

Một lúc lâu sau, cô chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người.

Vương Cự An chợt cất giọng trầm trầm: “Tôi rất có cảm giác với em”.

Tô Mạt đầu dám đáp lời. Cô nhất thời cảm thấy không chỉ đau dạ dày mà đầu cũng đau như búa bổ.

Xe ô tô ở đằng sau bỗng vang lên tiếng còi xe. Vương Cự An quay đầu, Triệu Tường Khánh giờ điện thoại ra hiệu.

Anh ta ngoảnh đầu về phía Tô Mạt, một lát sau mới lên tiếng: “Em lên nhà trước đi!”

Tô Mạt như trút được gánh nặng, “ờ” một tiếng, lập tức quay người bước đi. Vào đến cầu thang, nghe tiếng động cơ ô tô ở bên ngoài, toàn thân cô mềm nhũn. Cô tựa vào tường không muốn động đậy.

Triệu Tường Khánh vừa lái xe vừa nói: “Hình như kỹ sư Vương gọi điện thoại”.

Vương Cự An bật điện thoại lên xem, quả nhiên là số của Vương Á Nam. Điện thoại lại đổ chuông, anh ta không nghe, ném điện thoại sang một bên. Anh ta tựa vào ghế, vuốt mái tóc ngắn, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Ngày mai anh giúp tôi liên hệ với thư ký của Bí thư Không, hẹn thời gian gặp mặt”.

Triệu Tường Khánh vâng dạ.

Điện thoại lại đổ chuông một lúc lâu. Vương Cự An hết cách, đành cầm lên xem, là số lạ.

Ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta nghe máy, là Vương Tiễn gọi tới.

Vương Tiễn thăm dò: “Bố, bố đang làm gì?”

Vương Cự An hơi bất ngờ, thầm nghĩ thằng oắt con này rời nhà, hiếm có dịp chủ động gọi điện về cho bố, anh ta nhất thời không nghĩ gì nữa, chỉ đáp: “Bố chẳng làm gì. Còn mày đang làm gì?”

Vương Tiễn cười. “Con đang gọi điện thoại cho bố. Con không quấy rầy bố làm chuyện xấu xa đấy chứ?”

Vương Cự An chau mày. “Có rắm mau đánh đi!”

Vương Tiễn nói: “Lát nữa con lên lớp, trong giờ học con tắt điện thoại, bố đừng tức giận khi không tìm thấy con đấy nhé!”

Vương Cự An hỏi: “Mày vẫn ở nhà? Đây là số điện thoại quái quỷ gì vậy?”

Vương Tiễn nói: “Con dùng điện thoại internet gọi cho tiết kiệm tiền!”

Vương Cự An phì cười. “Mày còn biết tiết kiệm cơ à?”

Vương Tiễn cười, nói: “Bố thấy chưa, con sợ bố lo lắng, nên mới gọi trước cho bố nhưng vẫn bị bố mắng”.

“Bố mắng mày bao giờ?” Vương Cự An điều chỉnh giọng điệu ôn hòa. “Đi đi, hãy học hành cho tử tế!”

“Con biết rồi!”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe. Muốn ăn món Trung Quốc thì bảo bà giúp việc nấu cho, đừng suốt ngày ăn mấy thứ khoai tây chiên với gà rán”.

“Vâng!”

“Không có việc gì thì ra ngoài chạy bộ, đừng chơi điện tử nhiều!”

“Vâng!”

Bên cạnh có người gọi, Vương Tiễn lập tức bật ổng nghe, vội vàng cúp máy. Cậu đứng dậy, hỏi: “Cô ấy có đến không?”

“Nói mãi nhưng cô ta không chịu đi. Cũng khó trách, bây giờ người ta lên đại học rồi, rất nhiều người theo đuổi!”

“Có phải cô ấy lại thích ai đó?”

“Ai mà biết được, có lẽ là vậy”.

Vương Tiễn chán nản thả mình xuống sofa. Người bạn vỗ vai cậu. “Thôi, ông đừng nghĩ tới con đi “trà xanh” (*) đó nữa, tôi sẽ giới thiệu cho ông một cô em cực ngon, ở bên phải, đằng trước”.

(*) “Trà xanh” là cách nói của dân mạng, chỉ những cô gái có vẻ ngoài thuần khiết nhưng bị dạ thâm sâu, ham hư vinh...

Vương Tiễn đẩy cậu ta. “Mẹ kiếp, ông mới là đi ấy!”. Cậu nhún vai. “Dạng nào tôi cũng không có hứng thú!”

Người bạn xoay hẳn đầu Vương Tiễn về một bên. Trong ánh đèn nhấp nháy, Vương Tiễn quan sát một lúc mới nhìn rõ. Cậu thầm nghĩ, đúng là nóng bỏng thật.

4.

Cô gái trẻ có thân hình rất chuẩn, trông giống quả đào mọng nước, gương mặt vô cùng thanh tú.

Nghe cậu bạn ở bên cạnh nuốt nước miếng ừng ực, Vương Tiễn bắt giác cười lớn, thu hút sự chú ý của cô gái. Cô ta tiến lại gần, nói dăm ba câu với người quen nhưng ánh mắt hướng về bên này. Vương Tiễn chẳng thèm để ý, cậu tựa vào ghế, chân gác lên bàn trà, một mình uống rượu. Cô gái ngồi xuống mép bàn trà, cặp đùi trắng nõn bắt třeo, váy ngắn tóc lên cao, cặp mông của cô ta rất đầy đặn... Cô ta không ngừng quan sát Vương Tiễn. “Hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi thì phải?”

Vương Tiễn nói: “Vậ sao? Người như cô, tôi gặp quá nhiều, không phân biệt nổi”.

Cô gái không ngờ cậu nói vậy, sắc mặt có chút ngượng ngùng. Cô ta lại quay sang nói chuyện với người bên cạnh rồi đứng dậy đi mất. Người bạn dõi theo bóng lưng cô gái, dăm Vương Tiễn một phát. “Ông kiêu căng thật đấy! Không biết bao nhiêu kẻ muốn cô ta. Ông đẹp trai nên giỏi lắm, ai đến bên cạnh cũng không thèm!” Hai người trước đây vốn học cùng trường trung học. Trước khi thi đại học, Vương Tiễn ra nước ngoài, còn cậu bạn vì vụ ẩu đả nên bị đuổi học. Tuy học hành chẳng ra sao nhưng nhờ nhà có tiền, cậu ta sống thoải mái ở bên ngoài, cũng rất biết cách chơi bời.

Vương Tiễn cất giọng lười nhác: “Cô ta cũng chỉ dựa vào hai cục thịt ở trước ngực. Trông ngực cao như vậy, có khi là đồ giả ấy chứ! Lúc nhỏ ông chưa từng bú mẹ, thêm đến mức Silica cũng muốn mút?”

Người bạn nói: “Ông mới chưa từng bú mẹ, ông còn chưa gặp mặt mẹ ông bao giờ...”

Nghe câu này, Vương Tiễn tức giận, giơ tay định đánh bạn. Người ở bên cạnh vội xông vào can ngăn, đưa cho cậu một điều thuốc. “Thôi đi, hạ hỏa, hạ hỏa!”

Lần này Vương Tiễn không dám gây chuyện. Cậu nhẫn nhịn, cầm điều thuốc hút một hơi. Điều thuốc có vẻ không bình thường, làm cậu bị sặc. “Đây là thứ gì vậy?”

“Cần sa”.

Cậu lập tức ném điều thuốc.

“Ông mang tiếng ra nước ngoài mà chưa hút cần sa bao giờ sao?” Mấy người bạn cười. “Nghe nói người có tiền ở bên ngoài rất chơi bời, ông đã đưa xe, chơi đàn bà chưa? Hay là ông bị ông già kìm kẹp, chỉ có thể lên mạng chơi game thôi?”

Vương Tiễn nhếch mép, lấy một điều thuốc, bỏ vào túi áo sơ mi. “Ai nói tôi chưa chơi? Ông già làm sao quản nổi tôi?”

Vương Tiễn hết hứng thú, một mình về khách sạn. Cậu cảm thấy vô vị, nổi lòng hiếu kỳ, rút điều thuốc ra quan sát. Sau đó, cậu đưa lên mũi ngửi, do dự hồi lâu, cuối cùng, cậu vò nát điều thuốc, ném xuống đất.

Vương Tiễn chơi điện tử đến nửa đêm mới thấy buồn ngủ. Khi cậu tỉnh dậy, xem đồng hồ thì đã là buổi chiều. Tâm trạng không còn buồn bực, Vương Tiễn hẹn bạn cùng tới đại học Nam Chiêm tìm người.

Bọn họ thông đường thuộc lối, đi thẳng ra sân thể dục ở sau trường, quả nhiên nhìn thấy đám đồng mặc đồ bộ đội.

Vương Tiễn quan sát từng lớp một, mỹ nữ chẳng có mấy người. Có người bị phơi nắng thành quạ đen, trút bỏ bộ cánh lộng lẫ, không son phấn là hiện nguyên hình. Chỉ có Chung Thanh của cậu là xinh nhất, đáng người thẳng tắp, bờ eo thon gọn, gương mặt trắng ngần, trông rất nổi bật.

Có dịp so sánh, cậu càng thấy thích cô hơn. Cậu quyết định đánh cược một phen.

Vương Tiễn gặp Chung Thanh ít nhiều cũng mất tự nhiên. Bất kể sĩ quan huấn luyện ở bên cạnh, bạn Vương Tiễn thay cậu gọi lớn: “Chung Thanh, Chung Thanh!”

Đám sinh viên cười ồ, một cô gái nói: “Chung Thanh, bạn trai cậu lại đến tìm cậu kia!”

Chung Thanh mím môi không lên tiếng, cũng không nhìn hai thanh niên ở bên này.

Đến khi đội hình giải tán, Chung Thanh tới căng tin. Vương Tiễn và bạn cũng theo cô đi ăn cơm. Sau khi gọi món, hai người thanh toán nhưng căng tin không nhận tiền mặt, bắt đi mượn thẻ ăn của bạn học. Chung Thanh không nói một lời, liền giúp bọn họ thanh toán.

Ba người ngồi cùng một bàn ăn. Cô rất kiệm lời, Vương Tiễn cảm thấy có chút hy vọng, trong lòng vô cùng vui vẻ. Cậu không ngừng liếc nhìn cô.

Con gái thường đeo vòng tay, dây chuyền, hoa tai hay nhẫn, trong khi đó trên người Chung Thanh chẳng có thứ gì. Đến điện thoại di động cũng dùng loại cũ kĩ, màn hình không phát sáng, quả thật không xứng với cô chút nào.

Vương Tiễn cảm thấy xót xa. Từ trước đến nay, cậu không hề biết cảm giác xót xa là như thế nào. Bây giờ, thứ tình cảm ngượng ngùng nhất được giấu kín ở nơi sâu trong nội tâm như bị một bàn tay vô tình mở ra, ở giây tiếp theo bị cấu véo, bóp mạnh khiến cậu dù phải móc hết tim phổi cũng chỉ mong đổi lấy chút vui vẻ của cô.

Trong người Vương Tiễn còn mấy vạn tệ. Cậu nói muốn trả nợ, liền kéo Chung Thanh tới ngân hàng chuyển khoản.

Chung Thanh không chịu. Cô bị chọc giận, thấy xung quanh vắng người liền đẩy cậu vào góc tường. Vương Tiễn vẫn cười cười, cô đột nhiên giơ cánh tay chặn cổ họng cậu, “Tôi nhắc lại một lần, cậu đừng làm phiền tôi nữa!”

Vương Tiễn càng cười tươi nhìn Chung Thanh. Cậu cảm thấy mình đoán không sai, nha đầu này rất khỏe.

Chung Thanh nghiêm mặt. “Vung tiền cũng vô dùng! Tiền đó là của bố cậu chứ không phải của cậu. Rời khỏi bố cậu, cậu chẳng là cái thá gì! Bây giờ, cậu cũng chỉ là một đồng bunn nhào không thể trát tường”. Cô nói rất tự nhiên. “Tôi coi thường cậu! Tôi thà tìm người đàn ông trước đây còn hơn đi theo cậu! Nhân lúc vẫn chưa muộn, cậu hãy từ bỏ ngay ý định đi!”

Chung Thanh ấn mạnh cánh tay mảnh mai khiến Vương Tiễn gần như nghẹt thở. Chỉ mấy giây ngắn ngủi, cậu cảm thấy trời đất quay cuồng. Nụ cười cứng đờ trên gương mặt, cậu ho sặc sụa.

Chung Thanh thu tay về, cười nhạt. “Bunn nhào, cậu chính là đồng bunn nhào!”

Nói xong, cô liền bỏ đi. Vương Tiễn khom người, hai tay chống vào đầu gối, mãi vẫn không có phản ứng.

Giọng của người bạn truyền tới. “Tên khốn, nhìn thấy cô ta là ông sợ rồi à?”

Vương Tiễn giờ tay. “Cho tôi xin một điều nữa!”

“Gì cơ?”

“Thuốc lá”.

“Thuốc lá gì chứ? Thứ đó đắt hơn thuốc lá nhiều. Đốt một điều chính là đốt vàng đốt bạc đấy!”

“Liệu có bị nghiện không?”

“Tùy người, thỉnh thoảng hút chơi thì không sao!”

“Thật không?”

Cậu bạn vỗ ngực. “Ông nhìn tôi là biết ngay.”

Vương Tiễn rút một xấp tiền, ném vào tay cậu ta.

Không có việc gì để làm, cậu lại quay về khách sạn chơi điện tử. Vốn tưởng không ai quản lý sẽ càng thích thú, nào ngờ chưa bao lâu đã cảm thấy chán ngán. Vương Tiễn lên giường nằm, rút điều thuốc ra ngắm nghía một hồi. Sau đó, cậu quyết tâm châm thuốc. Lúc mới đầu không thích ứng nhưng khi hút xong đặc biệt dễ chịu. Dễ chịu đến mức cậu chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Vương Tiễn nằm mơ thấy một cô gái ôm cậu vào lòng, cô dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cậu. Cậu cảm thấy vô cùng ấm áp, cố gắng mở mắt nhưng không nhìn rõ mặt cô gái. Cậu há miệng, cổ họng khô rát, bất luận thế nào cũng không thể thốt ra hai từ.

Vương Cự An lại nhận được điện thoại của con trai.

Vương Tiễn nói: “Bố, mùa đông ở Canada vừa lạnh vừa dài”.

Vương Cự An đáp: “Vẫn là Nam Chiêm tốt hơn”.

“Đúng là Nam Chiêm tốt hơn”.

“Ban đầu đưa nào đòi sang bên đó?”

Vương Tiễn im lặng.

Vương Cự An thờ dài. “Vương Tiễn, đàn ông cần phải có “lạng tính(*)”, không thể yếu đuối quá. Một khi đã lựa chọn thì đừng dễ dàng bỏ cuộc. Con là con trai của bố, bố tin con không kém cỏi như vậy!”

(*)*Lạng tính*: nghĩa đen là “bản tính của loài sói” nghĩa bóng thể hiện trong văn hóa đoàn thể, gồm bốn đặc trưng: tham, tàn, dã, bạo. “Tính tham” trong công việc có nghĩa không ngừng phấn đấu. “Tính tàn” trong công việc nghĩa là tiêu diệt mọi khó khăn, tiến lên phía trước.

“Tình dã” có nghĩa là tình thân bán mạng làm việc. “Tình bạo” ám chỉ phải thô bạo giải quyết từng khó khăn, nghịch cảnh.

Nghe mấy câu triết lý kiểu này, Vương Tiễn hết cả ý định giao lưu, hỏi lại: “Lang tính là gì? Bản tính sắc lang (**) hay sao?”

(**) *Sắc lang tức là dê xồm.*

Vương Cự An cảm thấy đau đầu, liền mất hết kiên nhẫn. Anh ta không thể đưa ra những đạo lý xa vời, càng không thể nổi nóng nên đành nói: “Bây giờ bỏ có việc, con hãy học tập cho tốt, những việc khác khỏi cần bận tâm!”

Anh ta đợi gần một tiếng đồng hồ, Bí thư tỉnh ủy Không Lập Đức mới từ phòng họp đi ra ngoài. Ông ra hiệu cho anh ta vào phòng làm việc, hai người nói chuyện một lúc lâu.

Đối phương dường như biết rõ mục đích của Vương Cự An nên nói khéo: “Doanh nghiệp nhà nước và doanh nghiệp tư nhân khác nhau. Doanh nghiệp tư nhân có thể dùng tiền bạc luận anh hùng, nhưng một doanh nghiệp nhà nước, điều kiện đầu tiên là phải quy củ, tự ràng buộc bản thân, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay cũng sẽ đề phòng, để tránh ảnh hưởng đến hình tượng của doanh nghiệp và nhà nước. Nói một cách khác, một vụ âm mưu chẳng là gì đối với An Thịnh nhưng có lẽ đối tác sẽ suy nghĩ lại. Tất nhiên, trong tay các anh có công nghệ tiên tiến, tôi tin bên mời thầu sẽ đưa ra sự lựa chọn chính xác. Ngoài ra, về vụ đấu thầu, tỉnh ủy không tiện can thiệp quá nhiều”.

Vương Cự An sớm đã có sự chuẩn bị, anh ta nói: “Bí thư Không, nghe nói ủy ban thường vụ của tỉnh đang chuẩn bị cử người sang Châu Âu tiến hành khảo sát về ngành ô tô?”

Bí thư Không gật đầu, mỉm cười: “Anh nắm bắt tin tức nhanh thật!”

Vương Cự An tiếp lời: “Về việc tỉnh ủy muốn phát triển ngành ô tô, tôi có một ý tưởng, không biết bí thư có thời gian nghe hay không?”

Bí thư Không bỗng dưng có hứng thú. “Anh thử nói đi!”

Vương Cự An tiếp tục: “Mạng ô tô mà An Thịnh đang làm tuy có kỹ thuật tiên tiến nhưng chỉ dựa vào đấu thầu có tính chất môi giới sẽ không thể lâu dài. Ngoài ra, phía doanh nghiệp nhà nước mỗi năm phải nộp một khoản phí chuyển nhượng cho nước ngoài, hạ thấp lợi nhuận. Ý của tôi là, nhân chuyến khảo sát châu Âu lần này, tỉnh có thể mở rộng kêu gọi đầu tư, mời các doanh nghiệp nước ngoài đến Nam Chiêm đầu tư. Việc này vừa có thể nhập khẩu công nghệ, đồng thời có thể thu hút nhân tài khoa học công nghệ cao”.

Bí thư Không lên tiếng: “Đầu óc xoay chuyển nhanh thật! Đúng là tỉnh có dự định này. Tuy nhiên, việc xây dựng khu công nghiệp cần quy hoạch đất đai và khai thác xây dựng. Giá nhà đất ở Nam Chiêm quá cao, chúng tôi định chọn một thành phố địa khu để kêu gọi đầu tư”.

Vương Cự An cười. “Giao thông ở thành phố cấp địa khu không thuận tiện. Khu khoa học kỹ thuật ở ngoại ô phía tây Nam Chiêm chiếm diện tích ba nghìn mẫu (*), dự tính dành một nửa cho ngành ô tô, Bí thư còn lo không có đất?”

(*) *Một mẫu tương đương 666,6666 mét vuông.*

Mắt bí thư Không sáng rực, ông gật đầu. “Anh đã có sự chuẩn bị trước khi đến đây?”

Vương Cự An nói: “Cấp trên có thể tiết kiệm khoản tiền này dùng để kêu gọi đầu tư. Về việc nhập khẩu công nghệ, An Thịnh khởi đầu sớm, cũng có một số mối quan hệ qua lại với doanh nghiệp ở bên đó. Những công việc khác, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, tỉnh có thể tiết kiệm nhân lực và tài lực. Tất cả chỉ thiếu phát pháo đầu của An Thịnh mà thôi!”

Bí thư Không cười tươi. “Anh vòng đi vòng lại, mục đích cuối cùng vẫn là việc đôi bên cùng có lợi, suy nghĩ rất tốt! tuy nhiên...” Ông im lặng vài giây, nhìn Vương Cự An, thần sắc nghiêm túc. “Tôi nghe tin đồn, An Thịnh gặp rắc rối với phía ngân hàng?”

Vương Cự An lên tiếng: “Điều bí thư nghe nói, tôi cũng từng nghe nói, nhưng có doanh nghiệp nào không bị lan truyền tin đồn kiểu này? Càng phát triển mạnh càng là cái gai trong mắt người khác!”

Bí thư Không cười, bảo người rót thêm trà. “Như vậy đi, anh hãy về bàn bạc với chủ tịch Vương, sau đó nộp bản đề án, chúng tôi cũng cần thời gian để phê duyệt”.

Ra khỏi tòa nhà tỉnh ủy, ánh nắng chói mắt, Vương Cự An đứng dưới bóng cây, hút nửa điếu thuốc. Kế hoạch tuy rõ ràng nhưng chỉ vì vụ của Vương Á Nam mà công việc của anh ta gặp nhiều trở ngại. Trong lòng anh ta rất bức bối, cũng không biết đến bao giờ mới có thể trừ tận gốc cái nhọt này.

Trên đường về công ty, chợt nhớ ra chuyện gì đó, Vương Cự An hỏi lão Trương: “Hôm đó, chú đưa thẳng nhóc ra sân bay có thuận lợi không?”

“Thuận lợi, tôi nhìn nó nhập cảnh rồi mới ra về”. Lão Trương đáp.

Vương Cự An xem thời gian, gọi điện thoại cho con trai. Di động tắt máy, điện thoại bàn cũng không có ai nghe. Anh ta lập tức gọi điện cho người giám hộ ở Canada. Bên đó bây giờ là sáng sớm, đối phương cất giọng ngái ngủ: “Cậu ấy đăng ký ở ký túc xá của nhà trường, chắc đã chuyển vào trong đó rồi. Ở trường đi học thuận tiện hơn. Giờ này chắc cậu ấy tắt điện thoại đi ngủ!” Anh ta nói, giọng chắc nịch: “Đích thân tôi ra sân bay đón người. Mấy ngày nay tôi đang đi nghỉ ở bên ngoài, ngày nào cậu ấy cũng gọi điện cho tôi”.

Lúc này Vương Cự An mới yên tâm. Anh ta quay về công ty, lập tức bảo người nghiên cứu bản đề án, hy vọng có thể công khai trước cuộc họp hội

đồng quản trị thường kỳ vào tuần sau. Anh ta cũng không có ý định thông báo trước với Vương Á Nam

Vương Á Nam chủ động triệu tập mấy nhân viên thuộc nhóm đầu thầu họp bàn, bộ dạng của bà dường như rất phấn khởi. Sau cuộc họp, bà chỉ giữ một mình Vương Cự An ở lại, nói: “Chuyện của em trai anh có ảnh hưởng xấu đến công ty. Phải nhờ tay Thượng Thuần ra mặt giúp đỡ, tôi mới có thể gặp riêng tổng giám đốc bên mời thầu. Anh hãy chú ý đến tên hay gây chuyện trong nhà, đừng để xảy ra sai sót!”

Vương Cự An cảm thấy hơi kỳ lạ, nghe bà nói tiếp: “Tôi nhớ lúc anh trai tôi còn sống, công ty điện tử An Thịnh từng thu mua cổ phần của công ty chứng khoán Thương Nam?”

Vương Cự An trầm thờ dài. “Đúng vậy, vụ thu mua này đã được sự đồng ý của các cổ đông”.

Vương Á Nam nói: “Đã bao năm trôi qua, cổ đông cũng thay đổi người. Chỗ khác cần tăng vốn đầu tư, anh hãy bán cổ phần của Thương Nam trước đi!”

Vương Cự An giả bộ không hiểu. “Nếu An Thịnh có thể khống chế cổ phần của Thương Nam, phát triển công ty chứng khoán theo hướng tập đoàn, điều này hoàn toàn phù hợp với trăm triệu đến hơn một tỷ, bây giờ mà bán thì rất đáng tiếc”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Không thể vẽ miếng bánh to như vậy, anh ‘thả dây’ quá dài, sẽ tăng thêm sức ép về nguồn vốn”.

Vương Cự An nói: “Lúc trước cô không đồng ý vụ mua cổ phần ngân hàng, bây giờ cô lại bảo bán cổ phần của Thương Nam...” Ngừng một, hai giây, anh ta đột nhiên hỏi: “Có phải cô đang lo lắng điều gì?”

Vương Á Nam ngẩn người, nhướng mắt nhìn cháu trai. “Tôi lo người trẻ tuổi các anh quá nông nổi!” Bà nói. “Vài ngày nữa có cuộc họp hội đồng quản trị, tôi tin một khi đề xuất vụ này, các cổ đông cũng sẽ tán thành”.

Nói chuyện không hợp ý, Vương Cự An miễn cưỡng ứng phó dăm ba câu. Sau đó, anh ta đứng dậy, đi ra ngoài. Ra cầu thang bộ hút nửa điều thuốc, anh ta mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Đi ngang qua phòng nghỉ của nhân viên, Vương Cự An nhìn thấy Tô Mạt ngồi tựa vào tủ uống cà phê. Mái tóc dài buộc cao, áo sơ mi và váy công sở bó sát, bộ dạng của cô trông rất đứng đắn. Tuy nhiên, cô tháo đôi giày cao gót, giống như sợ nền nhà vừa cứng vừa lạnh, cô nhấc gót chân lên cao, chỉ chạm nhẹ mũi chân xuống đất.

Trong phòng bật đèn sáng trưng, chợt nhớ đến cảnh tượng tối hôm đó, Vương Cự An có cảm giác đó chỉ là ảo ảnh. Anh ta định đi qua cửa, chợt phát hiện người phụ nữ trong phòng có người. Không hiểu tại sao anh ta đột nhiên dừng bước, quay lại phòng nghỉ.

5.

Thấy Vương Cự An đi vào, Tô Mạt vội vàng đi giày, thần sắc lộ vẻ ngượng ngùng.

Vương Cự An dặn dò: “Pha cho tôi cốc cà phê!” Anh ta ngồi bên cạnh bàn, đảo mắt quan sát xung quanh. Dường như trước đây anh ta chưa từng đến nơi này.

Tô Mạt vẫn nhớ khẩu vị của anh ta. Cô pha già nửa tách cà phê, dùng cái thìa nhỏ khuấy đều, đặt vào đĩa rồi đưa cho Vương Cự An. Anh ta không uống, hỏi cô: “Hôm đó em hỏi tôi nếu làm hỏng vụ này sẽ ăn nói với Chủ tịch Vương thế nào. Hôm qua bà ta đã gặp gỡ bên mời thầu”.

“Ừ!” Cô đứng bên cạnh anh ta, một lúc sau mới giải thích: “Tôi nói anh làm hỏng chuyện chứ có nói tôi làm hỏng đâu!”

Vương Cự An uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu nhìn cô. “Em làm bằng cách nào vậy?” Anh ta tựa vào ghế. “Em cho anh ta lợi ích gì?”

Giọng điệu của anh ta khiến người nghe rất khó chịu.

Tô Mạt bình tĩnh trả lời: “Người ở bên dưới phụ trách giải quyết công việc. Lãnh đạo chỉ cần nhìn kết quả là được”.

“Em sao vậy?” Anh ta chau mày, ngón tay gõ xuống mặt bàn. “Đây là thái độ của em đối với lãnh đạo?”

Tô Mạt cúi đầu, không lên tiếng.

Vương Cự An cũng im lặng.

Một lúc sau, có đồng nghiệp vào phòng uống trà. Thấy hai người một ngồi một đứng, bầu không khí có chút căng thẳng, anh ta không dám ở lại, chào sếp tổng một câu rồi bê cốc trà đi ra ngoài.

Sau khi đồng nghiệp đi khỏi, Vương Cự An mới hỏi: “Mấy giờ em ra về?”

Tô Mạt đang lo bị người khác hiểu nhầm, nghe anh ta hỏi vậy, cô cố gắng giữ bình tĩnh, cất giọng khách khí: “Tôi vẫn còn chút việc, không biết lúc nào mới có thể về!”

Vương Cự An uống hết cà phê, đặt chiếc tách sứ xuống bàn. “Em làm nhanh lên, tôi đợi em ở dưới”.

Tô Mạt không đáp lời.

Anh ta đứng dậy, đi ra đến cửa rồi quay người nhìn cô, đồng thời cất giọng biếng nhác: “Một khi em không chịu nói, tôi chỉ còn cách đích thân kiểm tra!”

Tô Mạt hiểu ý, đầu dám nhìn anh ta. Đợi đến khi anh ta đi xa, không còn nghe thấy tiếng bước chân, cô mới mau chóng quay về phòng làm việc của mình. Vừa ngồi xuống, điện thoại báo có tin nhắn: “Nhớ xuống sớm một chút, đừng bắt tôi đợi lâu”.

Tô Mạt xem đi xem lại tin nhắn, lại nhìn tên người gửi tin. Cô bỗng không muốn xóa tin nhắn, gọi điện thoại cho người ta mà người ta chẳng thèm bận tâm, bây giờ thời thế thay đổi, không thể ngờ anh ta cũng có thời khắc này.

Tô Mạt không nhấn lại. Tâm trạng của cô bây giờ như buổi tối hôm đó. Mỗi lần hồi tưởng cô đều cảm thấy không tin được.

Hôm đó, sau khi về đến nhà, trong lòng cô hỗn loạn như vẫn không thể bình tĩnh. Vương Cự An gửi tin nhắn, hỏi dạ dày cô đã đỡ chưa, có cần anh bảo lão Trương mang thuốc đến cho cô... Lúc bấy giờ, Tô Mạt nhấn lại rằng cô sẽ không mở cửa. Sau đó, cảm thấy lời lẽ của mình quá cứng rắn, cô nhấn thêm một tin: “Cảm ơn, nhà tôi có thuốc”. Đầu máy bên kia không có động tĩnh, cô nằm trên giường đến nửa đêm vẫn không tài nào chợp mắt. Cô hết nghĩ đến nửa đêm vẫn không tài nào chợp mắt. Cô hết nghĩ đến chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay lại nghĩ đến đường tình mười năm đầy trắc trở của mình.

Lúc đó, còn ít tuổi, cô chìm đắm trong tình yêu, chỉ mong sớm tuyên bố với người đời rằng mình là hoa đã có chủ. Dù có người muốn tỏ tình cũng bị Đồng Thụy An ngăn cản, không để lại một chút dấu vết trong lòng cô.

Bây giờ, khi tuổi thanh xuân đã qua, trong lòng Tô Mạt lại dậy sóng. Cô chỉ hận không thể lớn tiếng tuyên bố với người đời và chồng cũ: Người đàn ông đó đang theo đuổi cô. Các vị có biết thân thế của anh ấy như thế nào không? Ngoại hình như thế nào? Có bao nhiêu người phụ nữ theo đuổi và yêu mến anh ấy? Đáng tiếc các vị không nhìn thấy...

Đồng Thụy An từng nói: “Tô Mạt, cô tối ngày khóc lóc, gây chuyện với tôi, giống một con điên đánh nọc khiến người khác chán ghét. Tôi không còn cảm giác với cô như trước. Tôi cầu xin cô buông tay, tha cho tôi!”

Sau bao nhiêu năm, cô tưởng đã sắp quên đi những lời lẽ gây tổn thương sâu sắc này thì nó bỗngưng hiện về.

Trong buổi tối bị người đàn ông hôn cuồng nhiệt, cô nằm sấp trên giường, rơi lệ.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tô Mạt cất điện thoại, hoàn thành công việc như thường lệ. Cô tháo kẹp tóc, để mái tóc dài xõa xuống bờ vai.

Hôm nay Tô Mạt không lái xe. Khi cô rời khỏi tòa nhà trụ sở An Thịnh, trời đã tối đen. Ngoài cửa có ô tô chạy vụt qua, tia sáng nhàn nhạt lướt qua đường phố.

Xe ô tô của Vương Cự An đỗ bên lề đường.

Cô có chút kinh ngạc, đi về phía đó để xác nhận biển số xe, tim cũng đập mạnh theo tiếng động cơ ô tô. Khi đến gần hơn một chút, Tô Mạt lơ mơ nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế.

Tô Mạt đi đến bên ô tô. Cửa sổ xe kéo xuống một nửa, Vương Cự An tựa vào ghế, nhắm mắt, lồng ngực phập phồng, dường như anh ta đã ngủ say. Vài sợi tóc ngắn xõa xuống trán, anh ta hơi chau mày, mím môi. Dáng vẻ lạnh lùng, cứng rắn đầy tính công kích thường ngày dường như hoàn toàn biến mất trong thời khắc này.

Tô Mạt nín thở, lặng lẽ đứng ngoài cửa xe ngắm anh ta. Người đàn ông này, việc thỉnh thoảng kích động khiến anh ta càng chân thực, bộ dạng mệt mỏi khiến anh ta càng gọi cảm, đáng vẻ nghiêm túc của anh ta càng có sức hút chết người...

Những giây phút ngắn ngủi đó không thuộc về thế giới của cô nhưng cũng đủ làm thế giới của cô điên đảo.

Tô Mạt do dự, cuối cùng giơ tay gõ nhẹ lên cửa xe.

Vương Cự An lập tức mở mắt, hai mắt lơ lơ giống trẻ con. Vài giây sau, anh ta giơ tay vuốt mặt, xoa bóp gáy mới tỉnh táo một chút. Anh ta ngoảnh đầu về phía Tô Mạt, cất giọng khàn khàn: “Lên xe!”

Tô Mạt lắc đầu. “Không, không cần, tôi chỉ nói hai câu thôi!”

Vương Cự An hạ hết cửa kính xe, nhìn cô bằng ánh mắt không hài lòng.

“Tôi và Thượng Thuần chẳng có chuyện gì”. Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Tôi và anh... Những điều cần nói, hôm ở đường Bạng Phụ tôi đều nói cả rồi!”

“Đường Bạng Phụ gì chứ?” Vương Cự An hỏi.

“Số 74, đường Bạng Phụ. Chúng ta từng ở đó... uống trà”.

Vương Cự An ngẩn người, nhìn về phía trước.

Tô Mạt khẽ nói một câu: “Đừng lãng phí thời gian ở chỗ tôi nữa!”

Anh ta ngồi im một lúc, sau đó khởi động ô tô.

Tô Mạt đi sang một bên, đợi taxi. Một cơn gió lớn nổi lên, bầu trời u ám như sắp đổ mưa. Tô Mạt chợt nhớ đến bản tin tối qua, nói đêm nay sẽ có bão.

Vương Cự An đi đến ngã tư trước mặt, đúng lúc đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Qua gương chiếu hậu, anh ta nhìn thấy hình bóng người phụ nữ đó, mái tóc dài của cô tung bay trong gió.

Đang sau có tiếng còi ô tô. Anh ta nhướng mắt, phát hiện đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh. Hạt mưa bắt đầu rơi xuống đập vào cửa kính. Người phụ nữ phía sau vội vàng túm lọn tóc bay loạn xạ, chui vào một chiếc taxi.

Anh ta nhấn ga, chiếc xe phóng vọt đi.

Tô Mạt kịp về nhà trước khi trời mưa nặng hạt. Cô vừa đóng cửa sổ đã nghe thấy tiếng rào rào. Đến lúc cô nhướng mắt nhìn, bên ngoài chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Tô Mạt ngồi trước cửa sổ, lại rút điện thoại ra xem. Từng tin nhắn chạy qua đều bị cô xóa hết, trong lòng hỗn loạn. Cô đứng dậy, đi tìm hộp quà lưu niệm ông chủ nhà hàng đưa. Cô không biết mình đã ném nó vào chỗ nào, đi tìm một vòng nhưng không thấy. Cô đi ra cửa, hội trường vắng lúc bấy giờ về nhà, thay giày, đặt túi xách... Cuối cùng, cô cúi thấp người, lấy cái hộp giấy nằm ở dưới chiếc ghế thấp bên cạnh cửa.

Tô Mạt bóc lớp giấy bọc bên ngoài, mở hộp, bên trong là cái bát có vân hoa ở đáy màu xanh nhạt, chính là cái bát cô cầm trên tay hôm đó.

Trong lòng có chút xúc động nhưng Tô Mạt bắt giác thờ dãi. Trước đây sống với Đồng Thụy An lâu như vậy, cũng chưa bao giờ thấy anh ta làm chuyện này.

Cô lại nghĩ, Đồng Thụy An tuy ngoại tình nhưng hoàn cảnh quyết định anh ta chẳng cần giờ mấy chiêu lấy lòng phụ nữ, làm sao có thể so sánh với người đàn ông vô cùng từng trải trong chuyện trai gái?

Tô Mạt không dám nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ nhiều, cô nhét cái bát vào giá giày dép ở bên cạnh.

Con mưa ngày càng lớn.

Tô Mạt lấy lại tinh thần, gọi điện thoại về cho bố mẹ và con gái như thường lệ. Sau đó, cô gọi cho cậu, nói gần đây mình rất bận, cuối tuần còn tham gia khóa bồi dưỡng thư ký của chủ tịch nên không rảnh để tới thăm cậu mẹ.

Ông bà Chung đều than vãn, nói Chung Thanh tập quân sự gần một tháng, nhà trường không cho sinh viên về nhà, cô bé cũng không cho đi thăm. Họ gọi điện thoại, Chung Thanh nói vài câu rồi kêu bố mẹ lắng nghe. Ông bà Chung đành nhờ Tô Mạt thường xuyên trò chuyện với con gái, hỏi han tình hình của cô bé.

Tô Mạt cúp máy, gọi cho Chung Thanh. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, xem ra em họ vẫn bình thường. Tô Mạt dặn Chung Thanh phải chú ý giữ gìn sức khỏe rồi lại hỏi lúc nào mới có thể về nhà.

Chung Thanh đáp: “Em không rõ, nhà trường nói dạo này thời tiết xấu, tạm ngừng việc tập quân sự, bắt bọn em đợi lưu với các bạn. Tình bạn thời đi học là đáng quý nhất”.

Chung Thanh nói: “Đâu có, bây giờ em một mình ở ký túc, tụi nó ra ngoài cả rồi!”

“Mưa lớn như vậy cũng đi ra ngoài sao?”

“Có đưa sang phòng bên cạnh chơi bài, có đưa cùng bạn trai đi xem phim”.

“Thanh Thanh, một mình em ở ký túc xá có buồn không?”

“Bình thường chị ạ, em đang đọc sách, sắp vào học rồi”.

Thấy em họ chăm chỉ như vậy, Tô Mạt rất yên tâm. Cô không làm phiền nữa, chỉ bảo em họ nếu hết tiền tiêu vặt thì nói với cô một tiếng.

Chung Thanh vừa cúp điện thoại, hai cô bạn cùng phòng tươi cười chạy vào, miệng lẩm bẩm: “Ồi giờ, mưa to quá, ướt hết rồi!” Hai cô gái tranh nhau vào phòng tắm, một cô chạy vào trước, bật nước xối xả, sau đó mở cửa, hỏi: “Mình dùng hết dầu gội rồi, ai có cho mình dùng tạm?”

Cô còn lại đáp: “Mới một tháng đã dùng hết, đầu cậu lớn như vậy sao?”

Cô trong phòng tắm nói: “Ai biết được, tờ đề trong này, không biết chừng người khác cũng dùng ấy chứ! Phòng mình có bốn người cơ mà!”

Chung Thanh mở tủ, lấy dầu gội đưa cho cô ta.

Cô gái cảm ơn, liếc qua lọ dầu gội, lập tức trả lại. “Cậu mua dầu gội ở siêu thị đấy à? Loại rẻ tiền này tớ dùng thấy khó chịu lắm!”

Chung Thanh nghĩ, dầu gội không mua ở siêu thị thì mua ở đâu?

Cô gái còn lại đưa lọ dầu gội cho bạn. “Dùng của tớ đi, cùng một nhãn hiệu với cậu”. Cô gái này là người ngoại tỉnh, cô ta liếc nhìn Chung Thanh. “Cậu là người Nam Chiêm, chẳng phải người Nam Chiêm đều giàu có hay sao?”

Chung Thanh không trả lời, tiếp tục ngồi xuống bàn đọc sách.

Nhập học một thời gian, sinh viên nữ đều có mối quan hệ riêng, ví dụ người bản xứ chơi với người bản xứ, người có tiền tụ tập cùng nhau, hoặc những cô gái xinh đẹp tạo thành một nhóm... Chỉ Chung Thanh luôn cô độc một mình.

Cứ đến dịp cuối tuần, bên dưới ký túc xá lại xuất hiện không ít xe hơi sang trọng, nhưng những điều này không liên quan đến Chung Thanh, cô cả ngày ôm quyển sách, chỉ đi lại giữa bốn địa điểm: giảng đường, nhà ăn, ký túc xá và thư viện. Cô là một sinh viên xuất sắc, các thầy cô thường giới thiệu cô tham gia hội Sinh viên hoặc các câu lạc bộ nghệ thuật... Trong lòng cô không muốn đi, bởi cô không có quần áo và giày dép để tham gia quá nhiều hoạt động. Chị gái Chung Minh đã có bạn trai, sắp bàn chuyện cưới xin, bây giờ bố mẹ đang tập trung lo cho chị gái. Buổi tối, Chung Thanh tới thư viện.

Lúc ra ngoài cầu thang, cô nhìn thấy một chị khóa trên ăn mặc thời thượng đứng ở gần đầu cầu thang, trước cái gương trên tủ cứu hỏa ngắm nghía.

Mặt gương màu xanh da trời phản chiếu dung mạo trường thành của cô gái. Ngay cả động tác vuốt cổ áo, vén tóc cũng rất nữ tính, khác hoàn toàn những cô sinh viên mới nhập học.

Chung Thanh nghĩ, mình cao hơn chị ta, xinh đẹp hơn chị ta, thành tích cũng tốt hơn chị ta.

Cô gái kia ngẩng đầu, ưỡn ngực đi xuống tầng dưới, dáng vẻ như cô gái văn phòng bước vào tòa nhà làm việc cao cấp hay người mẫu trên sàn catwalk.

Chung Thanh bắt gặp đi theo.

Người đàn ông chờ ngoài cổng vừa trẻ trung vừa nhiệt tình.

Chung Thanh lại nghĩ: nhất định anh ta không phải người có tiền, lái chiếc ô tô tầm thường.

Ra ngoài cổng, chị ta dè dặt lên xe của người đàn ông đó.

Chung Thanh biết một số nhãn hiệu ô tô nhưng nhãn hiệu của chiếc xe này không cần phân biệt, bởi nó rất kinh điển và đắt đỏ, là niềm mơ ước của vô số người. Giá của nó đủ khiến những cô gái như cô thèm khát.

Chung Thanh thất thần trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chết trẻ

Chung Thanh không có nơi nào để trút nỗi buồn bực, cô chợt nhớ tới Tô Mạt. Nhưng khi đối diện với Tô Mạt, cô không biết nói sao, chỉ kể vắn tắt chuyện về một số người và sự việc ở môi trường mới. Cô không nhận xét nhiều mà chờ đợi ý kiến của chị họ.

Một điều đáng buồn, Tô Mạt tỏ ra bao dung trước câu chuyện của em gái. Đợi Chung Thanh nói xong, cô mỉm cười. “Mỗi người đều có cách sống riêng, có người có gia thế xuất sắc, có người có năng lực xuất sắc, em thuộc loại thứ hai. Cuộc sống rất công bằng, phương diện này cho em nhiều một chút, phương diện khác sẽ lấy đi của em một chút. Em hãy nhìn rõ mình, làm tốt vai trò của bản thân là được!”

Chung Thanh nghĩ, đây chỉ là giáo lý lừa gạt trẻ con. Cuộc sống không công bằng. Cuộc sống là một chiếc gương lồi lõm, con người chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh méo mó ở trong đó. Vì vậy, trên đời này có rất nhiều người trải qua nỗi đau mới trở nên tỉnh táo, còn cô thì tỉnh táo trong nỗi đau.

Tuy bề ngoài Tô Mạt tỏ ra bình thản nhưng trong lòng hơi lo lắng. Cô cảm thấy ngôn ngữ và cử chỉ của em họ có dấu hiệu báo trước suy nghĩ không an phận.

Vì vậy, khi Chung Thanh một lần nữa dùng giọng điệu vừa hâm mộ vừa khinh thường kể chuyện đàn chị yêu người có tiền, Tô Mạt không kìm được, hỏi: “Biết rõ điều kiện của mình xuất sắc hơn nhưng không may mắn như bọn họ, có phải em cảm thấy rất bất bình?”

Chung Thanh lặng thinh.

Tô Mạt nói tiếp: “Khi nào rảnh, chị sẽ đưa em tới một nơi”.

Khoảng thời gian bận rộn của Tô Mạt cuối cùng cũng kết thúc. Đã có kết quả đầu thầu. Không nằm ngoài dự đoán, An Thịnh trúng thầu, tiệc mừng diễn ra theo đúng kế hoạch. Không chỉ có vậy, Vương Á Nam còn mời Thượng Thuần và lãnh đạo bên mời thầu. Kết quả khiến mọi người đều hài lòng, các nhân vật quan trọng lần lượt xuất hiện, Tô Mạt lặng lẽ rời đi mà không ai hay biết.

Cô lái xe đưa Chung Thanh đến nơi ở của Mạc Úy Thanh.

Chung Thanh tỏ ra hứng thú với chiếc xe ô tô. Cô hỏi: “Chị, chị mua xe rồi à?”

Tô Mạt trả lời: “Không phải, là xe của công ty”.

Chung Thanh “ờ” một tiếng. Khi chiếc xe đi vào một khu chung cư rợp bóng cây, cô hỏi chị họ: “Chị, chị đưa em đến đây làm gì?”

Tô Mạt dừng xe bên đường, nhìn em gái bằng ánh mắt nghiêm túc. “Thanh Thanh, một cô vợ bé của Thượng Thuần từng sống ở nơi này.” Cô dè dặt hỏi: “Em còn nhớ Thượng Thuần không?”

“Tất nhiên, sao em có thể không nhớ?” Sắc mặt Chung Thanh lạnh hẳn đi. “Chị đưa em đến đây làm gì?”

Tô Mạt tự trách mình, không biết cách này liệu có quá tàn nhẫn. “Người phụ nữ đó đã qua đời”.

“Ai cơ?” Chung Thanh nhướng mắt nhìn.

“Cô vợ bé đó”.

“Chị ta chết thì liên quan gì đến em?”

Tô Mạt có chút do dự nhưng vẫn chỉ tay về khu đất trống trước tòa nhà. “Chính là ở chỗ kia, cô ấy nhảy từ tầng mười xuống”.

Sắc mặt Chung Thanh trắng bệch, một lúc sau cô mới lên tiếng: “Tại sao chị ta đã tự tử?”

“Thượng Thuần định bỏ rơi cô ấy nhưng cô ấy đã mang thai. Sợ cô ấy gây chuyện âm i, Thượng Thuần bày kế bắt cô ấy phá thai.” Tô Mạt thở dài. “Cô ấy biết được sự thật, bị đá kích nặng nề nên mắc bệnh trầm cảm, cuối cùng nhảy lầu tự tử. ... Cô ấy còn rất trẻ, cũng rất xinh đẹp”.

Chung Thanh trầm mặc.

“Thanh Thanh!” Tô Mạt cất giọng nghiêm túc. “Chị rất xin lỗi vì đã đưa em đến nơi này! Chị muốn nói, nếu một người luôn nghĩ đến thứ không thuộc về mình, tiền bạc hay tình cảm cũng vậy, đây vô cùng nguy hiểm. Cho dù người đó phải trả giá như thế nào, cuối cùng vẫn chỉ còn hai bàn tay trắng”.

“Người phụ nữ...” Chung Thanh đột nhiên lên tiếng. “Có nhận được sự thương xót của anh ta không?”

“Không.” Sóng mũi Tô Mạt cay cay. “Thượng Thuần nghi ngờ đứa trẻ trong bụng không phải con của anh ta. Em cũng biết đấy, trước kia chị từng làm người giúp việc ở nhà cô ấy. Trước khi qua đời, cô ấy tìm gặp chị. Biết được chuyện này, Thượng Thuần hỏi chị, trước khi chết, rốt cuộc cô ấy nói với chị điều gì?”

Tô Mạt nhớ rõ, buổi tối hôm đó, Thượng Thuần có vẻ rất nôn nóng. Cô liền lợi dụng chuyện này để tiến hành cuộc giao dịch với hắn. Sau khi hắn nhận lời giúp An Thịnh, cô mới nói cho hắn biết qua điện thoại: “Cô ấy từng nói, cả đời này cô ấy chỉ yêu một mình anh. Kể từ lúc đi theo anh, cô ấy một lòng một dạ với anh. Cô ấy và Châu Viễn Sơn chưa từng xảy ra chuyện gì. Đứa bé mà cô ấy bỏ đi mang họ Thượng”.

“Sau đó thì sao, anh ta có nói gì không?” Chung Thanh hỏi.

Tô Mạt cười gượng gạo, “Anh ta chẳng nói chẳng rằng, lập tức cúp máy”.

“Chị có vậy thôi sao?”

“Chị có vậy thôi”.

Chung Thanh im lặng.

Tô Mạt ngồi một lúc, thấy xung quanh không có người, cô xuống xe, dặn dò em họ: “Em ở trong xe đợi chị, chị lên trên đó một lát”.

“Chị lên đó làm gì?”

“Bọn chị từng là bạn bè, chị muốn lên lấy ảnh lưu niệm. ... Bố mẹ cô ấy chắc vẫn sống ở trên đó.”

Lúc này, trời đã bắt đầu tối, Tô Mạt đi vào tòa nhà. Ở góc bên này thang máy là dãy hòm thư, đèn trần như sắp hỏng, nhấp nhá nhấp nháy.

Tô Mạt rút chìa khóa, mở hòm thư 1004.

Bên trong có một phong thư không dán kín. Cô cầm lấy rồi định đi ra ngoài, ngọn đèn đột nhiên tắt ngóm, có người gọi câu gì đó.

Tô Mạt giật mình, run tay, thứ gì đó từ phong thư rơi xuống đất nhưng cô không hề biết. Khi nhìn rõ người xuất hiện là Chung Thanh, cô mới thở phào, hỏi nhỏ: “Em làm chị sợ chết đi được!”

Chung Thanh tiến lại gần, “Chị cũng làm em sợ quá! Nơi này từng có người chết, em đây dám ở một mình!”

Tô Mạt vội kéo Chung Thanh đi ra ngoài.

Chung Thanh giẫm phải dây giày nên cúi xuống buộc lại. Cô chợt nhìn thấy thứ gì đó nằm ngay bên chân, hình như rơi từ tay chị họ.

Cô buộc xong dây giày, hai chị em nhanh chóng rời khỏi tòa nhà.

Sau khi lên ô tô, Chung Thanh hỏi: “Chị, chị vẫn chưa lên nhà người ta”.

Tô Mạt nhét phong thư vào túi xách, nói dối: “Vừa rồi chị gọi điện thoại, không ai nhấc máy. Có lẽ bố mẹ cô ấy không ở nhà, có gì tính sau”.

Chung Thanh im lặng.

Tô Mạt đưa em họ về trường. Chung Thanh vừa vào ký túc xá, Tô Mạt lập tức mở phong thư ra xem. Bên trong là một tờ giấy gấp đôi và một tấm thẻ ngân hàng.

Trên tờ giấy không đề gửi cho ai, chỉ có mấy câu viết vội:

Trong thẻ có một triệu năm trăm ngàn, năm trăm ngàn để bố mẹ tôi dưỡng lão. Chị nhớ đừng cho hai thằng em trai tôi biết, bọn chúng thấy tiền là mò mắt, chỉ vài đồng cũng lấy của bố mẹ tôi bằng được. Bố mẹ tôi không nhận tôi, vì vậy chị đừng nói tôi đưa. Còn một triệu tệ, để lại cho con gái tôi phòng thân. Không biết cuộc sống của nó sau này thế nào, có ai ức hiếp nó hay không? Tôi biết chị là người tốt bụng, nhất định không phụ lòng tôi. Mạt mã là sinh nhật con gái tôi, cảm ơn chị nhiều!

Mạc Úy Thanh,

Viễn mắt Tô Mạt đỏ hoe. Cô bỏ phong thư vào túi xách, khởi động xe.

Hôm sau đi làm, Vương Á Nam giao hai dự án nhỏ cho Tô Mạt để cô thử sức.

Nhóm dự án vẫn chìm trong không khí vui vẻ do vụ đấu thầu thành công mà không biết cuộc họp hội đồng quản trị đã ngầm dậy sóng.

Hơn một nửa cổ đông phủ quyết việc tiếp tục đầu tư vào chứng khoán Thương Nam. Tiếp theo, đề xuất của Vương Cự An về việc dành không gian cho ngành ô tô cũng bị gạt đi.

Vương Cự An và số ít người ủng hộ anh cho rằng ngành ô tô rất có triển vọng. Khu khoa học kỹ thuật do An Thịnh xây dựng chuyển sang hợp tác và nhà nước, nhà nước kêu gọi đầu tư, An Thịnh có thể giành được sự ủng hộ và tiếp viện tài chính từ chính quyền địa phương. Hơn nữa, thông qua hiệu ứng quảng cáo, An Thịnh sẽ càng đạt nhiều ích lợi. Những người khác đưa ra lập luận, việc định vị nhà đầu tư của khu khoa học kỹ thuật thay đổi sẽ tạo thành hiện tượng thu hồi vốn chuyển nhượng đất đai chậm chạp, ảnh hưởng đến hiệu quả của vườn ươm doanh nghiệp công nghệ, mang đến áp lực cho việc kinh doanh của khu khoa học kỹ thuật.

Hai bên không ai chịu nhượng bộ, tranh cãi ỏm tỏi. Vương Á Nam nghiêm mặt ngồi một bên, không phát biểu một câu. Cuối cùng, bà mới lạnh lùng nói với cháu trai: “Vào văn phòng của tôi ngay!”

Vương Cự An đi theo, thấy sắc mặt cô ruột còn lạnh nhạt hơn lúc họp, anh ta biết ngay đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, Vương Á Nam đập mạnh tập tài liệu xuống bàn, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: “Rốt cuộc trong mắt anh còn có bậc trưởng bối này hay không?”

Vương Cự AN cười. “Cô đừng tức giận! Cô không những là bậc trưởng bối của cháu, còn là chủ tịch của tập đoàn An Thịnh. Mỗi lời cô nói đều là thánh chỉ. Cháu làm sao dám không nghe theo?”

Vương Á Nam trừng mắt nhìn anh ta. “Tôi bảo anh bán hết cổ phần của Nam Thương, anh lại chẳng thém nói một tiếng, ký hợp đồng thu mua với người ta. Bề ngoài anh tỏ ra thế này nhưng sau lưng giờ trò khác, nói còn hay hơn hát!”

Vương Cự An xòe hai tay ra phía trước. “Đây chắc chắn là sự hiểu nhầm. Cháu đã ký hợp đồng thu mua trước khi cô bảo bán cổ phần. Cháu sợ bị cô mắng nên mới không dám tiết lộ”.

Vương Á Nam cười nhạt. “Anh là người nhát gan như vậy sao? Còn sợ bị tôi mắng?”

Cháu trai bà đột nhiên thở dài. “Đây là việc cháu hành động theo cảm tính”.

“Thế nào gọi là hành động theo cảm tính?” Bà hỏi.

Vương Cự An im lặng vài giây, cất giọng khản thiết. “Chắc cô cũng biết, tâm nguyện của bố cháu lúc sinh thời là mua một công ty chứng khoán, để trở thành doanh nghiệp tư nhân duy nhất của tỉnh sở hữu một tập đoàn chứng khoán. Cháu chỉ muốn hoàn thành di nguyện của ông. Bây giờ An Thịnh đang rất phát triển. Dưới sự lãnh đạo của cô, nói An Thịnh trở lại thời kỳ huy hoàng cũng không khoa trương. Ít nhất về mặt sổ sách, giấy tờ đều sạch sẽ, là thời điểm thích hợp để làm chứng khoán. Cô nói có đúng không?”

Vương Á Nam á khẩu trước câu hỏi của cháu trai.

Bà thở dài, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi, một lúc sau mới đáp: “Anh cũng biết tôi vừa đại diện cho các cổ đông vừa là người đứng đầu công ty này, trách nhiệm hết sức nặng nề. Vì vậy, tôi mong anh nhanh chóng giao nộp bản hợp đồng thu mua Thương Nam trước kia, những chuyện khác chúng ta sẽ mở cuộc họp để thảo luận”.

Vương Cự An quay về phòng làm việc, mặt hầm hầm. Anh ta nói lỏng cả vạt, ném tập văn kiện xuống bàn, sau đó đi đến bên cửa sổ, chống hai tay vào mép cửa sổ, dõi mắt về phía xa.

Tâm trạng bất ổn, bức dọc và ám ức ngày càng dồn tụ, không biết lúc nào sẽ bùng phát.

Di động đồ chuông, là điện thoại quốc tế.

Người giám hộ của Vương Tiễn cất giọng sốt ruột: “Tôi vừa đi nghỉ về. Tôi đi tìm cậu ấy nhưng ở căn hộ trước đó, trường học và ký túc xá đều không thấy. Tôi hỏi nhà trường, họ nói cậu ấy không đi học. Tôi cãi nhau với họ, đáng lý xảy ra chuyện này thì phải thông báo với chúng ta một tiếng, tuy nhiên họ nói...”

Vương Cự An lập tức cúp máy, kêu người điều tra ghi chép thanh toán thẻ ngân hàng của Vương Tiễn. Đợi cả buổi chiều, đối phương mới gửi bản chi tiết, đa số là tài khách sạn thuộc Đại học Nam Chiêm của mình. Ngoài ra, Vương Tiễn còn từng sử dụng thẻ ở gần trường đại học, một số nơi vui chơi giải trí, quán bar...

Vương Cự An càng đọc càng tức giận. Anh ta không thể kiềm chế, gạt hết giấy tờ trên bàn xuống đất. Một lúc sau, anh ta bắt đầu lo lắng, vội tới khách sạn tìm con trai.

Đến khách sạn nói rõ tình hình, nhân viên phục vụ đưa Vương Cự An lên tầng trên. Mở cửa phát hiện con trai đang đeo micro ngồi lỳ trước máy vi tính chơi game, Vương Cự An tức giận, lửa bốc lên đầu. Anh ta xông đến, túm cổ con trai, tung nắm đấm nhưng đến nửa chừng đột nhiên dừng lại.

Vương Tiễn đang tập trung vào trò chơi. Biến cố đến bất thành linh, cậu vẫn chưa định thần, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tối sầm của bố, cậu sợ đến mức không dám thờ ơ mạnh.

Bố cậu không nói một lời, túm vai cậu lôi ra ngoài. Cũng chẳng cần biết những ánh mắt xung quanh, Vương Cự An tống con trai vào ô tô. Về đến nhà, anh ta mở cửa, ném con trai vào trong.

Vương Tiễn đã sợ đến mức hai chân mềm nhũn. Cậu không đứng vững, khụy xuống nền nhà.

Vương Cự An đi đi lại lại trong phòng nhưng không nói một lời. Một lúc lâu sau, anh ta mới nghiêng răng, chỉ tay vào mặt con trai. “Vương Tiễn, mày giỏi thật đấy!”

Vương Tiễn im lặng.

Vương Cự An càng điên tiết, đi đến, đập vào người cậu. “Đứng lên!”

Vương Tiễn ôm đầu, từ từ đứng dậy.

“Mày giải thích sao về chuyện này?” Vương Cự An hỏi.

Vương Tiễn không dám lên tiếng.

Vương Cự An đi tìm khắp nhà, cuối cùng rút một cây gậy đánh golf. Anh ta vung gậy về phía con trai, bộ dạng như sắp ra tay. “Mày có nói không há?”

Vương Tiễn sợ hãi rút cổ, ấp a ấp ứng. “Con nói, con nói! Con... con đã nói từ lâu, con không muốn đi học... Con học không vào. Con muốn theo bố học kinh doanh, con muốn sớm kiếm tiền... Chỉ như vậy thôi!”

Vương Cự An thờ ắt ra. “Mày còn chưa tốt nghiệp cấp ba, ra đòi ai nghe mày? Nếu mày không học tập một cách bài bản, thiếu kiến thức cơ bản, mày làm thế nào để đọ với người ta? Chưa vào cuộc đã bị người ta chơi chết rồi. Ít nhất cũng phải kiếm tám bằng rồi mới tính chứ!”

Vương Tiễn nói nhỏ: “Bao nhiêu... bao nhiêu người chẳng có bằng cấp vẫn làm ăn, kiếm tiền bình thường đấy thôi!” Ngừng vài giây, cậu nói tiếp: “Đúng con không thể sánh bằng bố. Con không có mẹ, không thông minh, cũng chẳng giỏi giang như bố, học không nổi trường của bọn Nhật Bản...”

Câu nói của con trai khiến Vương Cự An càng tức giận. “Chuyện này có liên quan gì đến mẹ mày?” Anh ta không muốn nhắc đến, rút tờ kê chi tiết từ túi quần, mở ra xem. “Bố hỏi mày, mày tới Đại học Nam Chiêm làm gì hả?”

Vương Tiễn cúi đầu lặng thinh.

Vương Cự An càng nghi ngờ, quyết làm tới cùng. Anh ta gọi điện cho Tô Mạt. “Con bé em họ của em học trường nào?”

Ở đầu kia, Tô Mạt bỗng bị hỏi một câu chẳng biết đâu mà lần, nhưng nghe giọng điệu hùng hổ của anh ta, cô đành đáp: “Chung Thanh? Nam Chiêm. . .”

Vương Cự An lập tức cúp điện thoại, chỉ vào mặt con trai. “Mẹ kiếp, mày vì một con bé mà bất chấp tất cả?”

“Không liên quan đến cô ấy!” Vương Tiễn vội lên tiếng.

Vương Cự An càng khẳng định, anh ta gạt đầu. “Tốt lắm, mày không muốn ra nước ngoài, không muốn đi học, đúng không? Kể từ hôm nay, tao không cho phép mày bước ra khỏi cánh cửa kia nửa bước, nếu không, tao sẽ đánh gãy chân mày!”

Vương Cự An một mình ra ngoài ban công hút thuốc, trong lòng trầm nghĩ, con nha đầu thói tha bụng dạ thâm sâu quả nhiên biết cách quỵn rũ người khác.

Ngẫm nghĩ một lúc, anh ta lại gọi điện, cất giọng lạnh lùng. “Em hãy sắp xếp thời gian, tôi muốn gặp họ hàng của em”.

2.

Tô Mạt nghĩ, người này đúng là kỳ lạ.

Vương Cự An nói: “Tôi không gặp con bé đó, chỉ muốn gặp bố mẹ nó, cùng ăn bữa cơm. Con trai tôi bây giờ bị nó làm điên đảo thần hồn, thời gian qua sống ở khách sạn của trường Nam Chiêm, có nhà không về, bỏ cả học hành. Tôi cũng mới phát hiện ra vụ này nhưng tình hình tương đối nghiêm trọng. Tôi nghĩ hai gia đình nên ngồi cùng nhau để thương lượng cách giải quyết”.

Tô Mạt nhận ra anh ta đang rất tức giận, dù không dám làm kinh động đến cậu mình nhưng hết cách, cô đành gọi điện cho Chung Thanh để hỏi rõ tình hình.

Chung Thanh nói: “Đúng rồi, cậu ta đến tìm em suốt”.

Tô Mạt lo lắng: “Hai đứa yêu nhau đấy à? Sao không nghe em nói gì cả?”

Chung Thanh nói: “Không phải yêu nhau, là cậu ta tình nguyện, em đã nói với cậu ta rồi”.

Tô Mạt hỏi: “Em nói thế nào?”

Chung Thanh hỏi lại: “Chị, nếu chị gặp một người đàn ông có điều kiện tương đối theo đuổi chị, chị sẽ lập tức từ chối hay quan sát một thời gian? Hơn nữa, tuổi của bọn em không coi là yêu sớm. Em không ghét cậu ta, không thể làm bạn bè hay sao?”

Tô Mạt chẳng biết trả lời thế nào, cuối cùng cô chỉ nói: “Bây giờ bố của Vương Tiễn muốn gặp bố mẹ em. Sức khỏe của bố em không tốt, em như vậy sẽ khiến ông lo lắng”.

Tô Mạt còn đang nghĩ xem có nên tham gia, đồng thời xử lý vụ này như thế nào thì Vương Cự An đã gọi điện cho em trai, hỏi số điện thoại và địa chỉ nơi ở của gia đình họ Chung.

Vương Cự An biết rõ người phụ nữ đó đối nhân xử thế dè dặt, thận trọng, lo lắng quá nhiều, chỉ bằng anh ta tự hành động, giải quyết sớm vụ này.

Anh ta hẹn bố mẹ Chung Thanh ăn tối tại một khách sạn. Đồ ăn đã sớm được chuẩn bị, người cũng đã có mặt nhưng Vương Cự An đến muộn.

Ông bà Chung không rõ xảy ra chuyện gì nên rất lo lắng, càng chờ đợi càng sốt ruột. Khi đối phương xuất hiện, ông bà không khỏi sợ hãi. May mà Vương Cự An tỏ ra hòa nhã. Anh ta kể sơ qua tình hình, yêu cầu đối phương tích cực phối hợp, hai bên giám sát con cái của mình.

Trước thái độ ngạo mạn và khinh miệt của dân nhà giàu, ông Chung rất tức giận, nhưng vì là người thật thà, con gái nhà mình lại có “tiền án” nên ông không thể ngăn đầu, nhất thời không biết phản bác thế nào. Bà mợ tuy tính khôn hơn ông chồng nhưng trước khí thế của Vương Cự An cũng chẳng dám ăn to nói lớn.

Vương Cự An trầm nghĩ, đối phó với hai người này, đúng là chuyện vất. Đang “chuyện trò vui vẻ”, Chung Thanh đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Vương Cự An, Chung Thanh bất giác ngăn người nhưng lập tức lấy lại vẻ mặt trầm tĩnh. “Chú, chuyện con trai chú không thể gây áp lực cho nhà chúng tôi. Dù tôi và con trai chú có yêu nhau thật, tại sao tôi có thể thi đỗ đại học còn cậu ta lại không muốn học? Hơn nữa, không phải bố mẹ tôi dung túng tôi trong chuyện tình cảm. Họ tin tưởng tôi, tin tôi có thể cân bằng giữa chuyện tình cảm và việc học tập. Tôi cũng muốn nói với chú, chú can thiệp quá sâu thì chỉ tạo ra hiệu quả trái ngược, khiến Vương Tiễn càng chống đối”.

Vương Cự An tựa vào ghế, neho mắt quan sát cô gái nhỏ. Anh ta thầm nghĩ, sao hai “khúc gỗ” kia có thể sinh ra đứa con gái khiến người khác đau đầu như vậy?

Anh ta chẳng buồn lãng phí thời gian, cũng không lên tiếng, trực tiếp rút tấm chi phiếu, đặt xuống mặt bàn. “Tôi nhớ hình như từng gặp cô ở đâu rồi... Để tôi nghĩ xem nào... Ở bữa cơm của ông chủ Thượng lần trước. Lúc đó cô vẫn chưa tốt nghiệp, đúng không?” Anh quay sang ông bà Chung, mỉm cười. “Ông Chung, con gái ông chẳng đơn giản chút nào!”

Anh ta vừa dứt lời, sắc mặt ba người ngồi đối diện rất khó coi.

Vương Cự An đẩy tấm chi phiếu về phía trước, nói với Chung Thanh: “Tôi biết cô cần gì! Tôi cũng chẳng có yêu cầu khác với cô. Chuyện này bất kể do Vương Tiễn chủ động hay cô chủ động, cô hãy tránh xa nó, đừng để ý đến nó là được. Khi nào nó cảm thấy hết hứng thú, tự nhiên sẽ rời xa cô!”

Anh ta đứng dậy, bỏ đi, để lại một bàn đầy thức ăn và gia đình ba người trầm mặc.

Ngày hôm sau, Vương Cự An tự lái xe tới công ty, để lão Trương ở nhà trông con trai.

Tối qua, anh ta đã tốn không ít nước bọt động viên con trai quay về trường nhưng không có tiến triển. Cả đêm ngủ chập chờn, anh ta dậy sớm chạy bộ hai vòng, tập đấm bốc một lúc, toàn thân toát ra mồ hôi, tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

Làm xong những việc này, Vương Cự An cảm thấy không có nơi nào để đi. Ở nhà nhìn mặt thẳng con là anh ta có cảm giác thất bại, muốn tới nơi khác giải tỏa áp lực nhưng lại phải chào hỏi, hàn huyên với mọi người. Ngẫm đi nghĩ lại, cảm thấy mệt mỏi, anh ta quyết định đến công ty, đóng cửa phòng làm việc, xem tin tức, nghe nhạc, chơi golf trong nhà, ít ra đó là một nơi thanh tịnh.

Hiếm có dịp đi làm sớm, Vương Cự An đảo mắt quan sát một vòng, bên ngoài chỉ có hai, ba nhân viên.

Văn phòng trợ lý chủ tịch đã có người đi làm. Cửa phòng mở hé, Tô Mạt mở laptop, tìm file dữ liệu cần dùng. Cô lại rót một cốc cà phê nóng, đặt xuống bàn. Ánh mặt trời dần lan tỏa khắp thành phố mệt mỏi, một ngày mới lại bắt đầu.

Mấy sợi tóc rơi xuống, Tô Mạt nghiêng mặt vuốt tóc, chợt nhìn thấy người đàn ông đó đi ngang qua cửa. Tô Mạt nghi hoặc, tưởng mình nhìn nhầm, bởi vào giờ này, Vương Cự An rất hiếm khi có mặt ở công ty. Nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng ho khê của anh ta ở ngoài hành lang.

Có lẽ gần đây anh ta có quá nhiều việc cần xử lý. Nghe nói các lãnh đạo cấp cao bất đồng ý kiến. Hai ngày trước Tô Mạt đi qua văn phòng của Vương Á Nam, nghe thấy hai cô cháu họ đang tranh cãi, dường như mâu thuẫn không nhỏ. Thêm vào đó là chuyện của con trai khiến anh ta muốn nhàn rỗi cũng không được.

Nghĩ đến đôi nam nữ vẫn chưa trưởng thành đó, Tô Mạt lại cảm thấy đau đầu.

Bây giờ sự thật còn chưa rõ, anh ta lại có tác phong làm việc cứng rắn, chẳng chừa cho ai đường lui, một khi tức giận sẽ khó tránh khỏi kích động. Nếu ảm ỉ đến chỗ cậu, khiến ông lo lắng thì càng không dễ giải quyết.

Nhớ đến buổi tối bắt anh ta chờ, lại nghĩ đến chuyện anh ta bảo lão Triệu giúp mình giải vây hồi tuần trước, Tô Mạt bất giác cảm thấy áy náy. Dù không muốn đối diện nhưng sự áy náy đó cũng đủ khiến cô mềm lòng. Cô thấy nên nói chuyện với anh ta, ít nhất cho anh ta biết tình hình cô nắm được. Cô tin anh ta có thể thông cảm với tâm trạng của bố mẹ Chung Thanh. Tô Mạt vừa cảm điện thoại bàn, di động của cô chợt đổ chuông, Vương Á Nam thông báo lát nữa lên tình họp, bảo cô chuẩn bị tài liệu.

Bận rộn ở bên ngoài hơn nửa ngày, mãi đến chiều Tô Mạt mới về công ty. Vừa vào tòa nhà cô làm việc, đột nhiên có người gọi, Tô Mạt quay đầu, vô cùng kinh ngạc. “Cậu, sao cậu lại đến đây?”

Ông Chung đã ở đây được một lúc, không biết làm thế nào mới có thể vào trong tìm người. Hỏi ở quầy lễ tân, lễ tân chốc lại nói phải hẹn trước, lát lại bảo sếp tổng không ở văn phòng. Tâm trạng của ông không tốt, nói năng có chút nặng lời khiến đối phương bức bối. Sau đó, ông bị bảo vệ mời ra ngoài.

Tô Mạt vội chào hỏi rồi đưa ông Chung vào phòng làm việc của mình.

Ông Chung nhấp nhồm. “Văn phòng ông chủ trẻ họ Vương của cháu ở đâu? Cậu muốn gặp anh ta để nói mấy câu”. Hỏi ông xảy ra chuyện gì, ông không trả lời, chỉ đáp: “Cháu cứ làm việc của cháu, chỉ cần nói cho cậu biết văn phòng ở đâu là được. Cậu tự đi tìm anh ta”.

Tô Mạt càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, cô đoán là vì chuyện của Chung Thanh. Không nói được cậu, cô đành gọi điện thoại nội bộ hỏi thư ký tổng giám đốc. Cô thư ký cho biết Vương Cự An đang ở trong phòng làm việc thảo luận công việc với một số lãnh đạo.

Ông Chung khăng khăng đòi đến văn phòng của Vương Cự An chờ.

Không bao lâu sau, bên trong có người đi ra ngoài. Đợi mọi người đi hết, ông lập tức vào văn phòng. Tô Mạt liền chạy theo, bị ông ngăn lại: “Cháu đừng đi theo cậu, chuyện này không liên quan đến cháu, đừng để ảnh hưởng đến công việc của cháu!”

Nhìn bộ dạng của cậu, Tô Mạt làm sao có thể yên tâm?

Vương Cự An ngồi sau bàn làm việc, liếc nhìn hai người, anh ta giơ tay ra hiệu đóng cửa.

Ông Chung do dự một lát, tiến lại gần, rút ra tờ chi phiếu. “Đây là thứ hôm qua anh để lại, tôi cũng không biết ý của anh là gì nhưng chúng tôi không thể nhận số tiền này”.

Tô Mạt nhìn cậu, cuối cùng quay sang Vương Cự An.

Về mặt Vương Cự An rất bình thản. Anh ta cũng không nhận lại tờ chi phiếu. “Bây giờ tôi còn có việc, chuyện riêng tư chúng ta để lúc khác bàn sau”.

Thấy anh ta ra về ta đây, nỗi ảm ức kìm nén đã lâu trong lòng ông Chung lập tức bùng phát. Mặt ông đỏ bừng, miệng lắp bắp: “Vương Tổng, anh cũng nên tìm hiểu mọi chuyện. Lần này con gái tôi bị đồ oan, là con trai anh thường xuyên đến tìm nó. Tôi nói cho anh biết, nếu con trai anh còn đi quấy rầy Thanh Thanh, tôi... tôi sẽ báo cảnh sát!”

Chỉ nghe đại khái, Tô Mạt cũng đoán ra bảy, tám phần. Cô bối rối. Thấy hai tay cậu run run, cô lo lắng ông lại bị tăng huyết áp, vội vàng tới đỡ ông.

Ông Chung không kìm được, nói lớn tiếng: “Trước đây nhà xưởng bị dỡ, tôi có thể không gây ầm ĩ với các anh, nhưng tôi nhất định phải bảo vệ con gái tôi. Hôm nay, nếu tôi nhận số tiền này, có nghĩa thừa nhận những chuyện đó, cũng có nghĩa giờ mặt cho người ta đánh, ảnh hưởng đến thanh danh của con gái tôi!” Nói câu cuối cùng, ông hơi nắc nhen.

Kể từ sau biến cố dỡ nhà, sức khỏe của ông không được như trước. Ông không còn vui vẻ, hòa nhã mà dễ kích động. Mới ngoài năm mươi tuổi nhưng trông ông như lão sáu mươi, mái tóc bạc, thân hình lom khom.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tô Mạt cảm thấy không dễ chịu, cô thầm mắng bản thân yếu đuối, dễ dàng quên đi quá khứ và tin tưởng người khác. Sự áy náy trước đó hoàn toàn tan biến. Cô ngẩng đầu dõi mắt về phía trước, Vương Cự An cũng đang nhưóng mắt nhìn cô.

Chóp mũi Tô Mạt ửng đỏ. Cô không nói một câu, cầm tờ chi phiếu trong tay ông Chung, đặt xuống bàn làm việc của anh ta, sau đó dìu cậu đi ra ngoài.

Tô Mạt định tiễn cậu về nhà nhưng nói thế nào ông Chung cũng không chịu. Ông hối hận vì đã nhất thời kích động, làm liên lụy đến cháu gái, ông giằng khỏi tay cô, bỏ đi. Tô Mạt hết cách, đành an ủi cậu mấy câu rồi gọi taxi giúp cậu.

Buổi chiều, Tô Mạt làm việc không mấy hiệu quả. Hết giờ làm, cô ở văn phòng đến hơn bảy giờ tối.

Lúc đi ra ngoài đợi thang máy, mấy đồng nghiệp đang ở đó, Vương Cự An cũng xuất hiện. Mọi người lần lượt chào sếp tổng, Tô Mạt lặng thinh, đi cùng bọn họ xuống tầng hầm lấy xe. Vương Cự An đi đằng trước, anh ta đi thẳng tới khu vực đỗ xe của lãnh đạo cấp cao.

Tô Mạt lên ô tô, lùi xe khỏi vị trí. Mới di chuyển một chút, cô liền nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt sàn chói tai ở đằng sau. Cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, vì trong lòng đầy tâm sự, cô nhất thời không để ý phía sau có ô tô chạy qua.

Vương Cự An phanh kít, đặt tay lên cửa sổ xe đã hạ kính, ngoảnh đầu nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt thờ phào, lái xe về chỗ cũ, nhường đường cho anh ta. Nhưng anh ta không đi mà đỗ ở đó, chặn đường của cô.

Tô Mạt không hiểu ý của người đàn ông này. Cô ngồi bất động trong ô tô. Cách đó không xa vang lên tiếng nói chuyện của đồng nghiệp, tim cô đập thình thịch. Cô rất buồn bực, định bấm còi nhưng đột nhiên nổi cơn bất cần, cô gạt cần số, nổ máy lùi xe.

Khi ô tô của Tô Mạt gần đâm vào xe mình, Vương Cự An có phản ứng rất nhanh, lập tức lùi lại. Tiếng bánh xe ma sát với mặt sàn nhưic tai lại vang lên.

Tô Mạt lái xe của công ty, đâu có gan đảm thật, cô chỉ muốn trút cơn bực dọc. Nhân đà có khoảng trống, cô liền nhấn ga, phóng đi ngay trước mặt anh ta.

Trên đường, Tô Mạt lái xe nhanh hơn thường lệ. Gần đến nhà, cô mới phát hiện Vương Cự An bám ngay đằng sau cô.

Tô Mạt lo lắng xảy ra chuyện như bữa trước, bị hàng xóm hay người quen nhìn thấy, cô quyết định không về nhà, quay đầu đi ra con đường lớn, người và xe cô thừa thốt. Sau đó, cô rẽ ngang rẽ dọc vài lần nhưng vẫn không thể “cắt đuôi”. Lúc này, Tô Mạt mới phát hiện cô đang đi lên núi.

Buổi đêm mùa thu, gió thổi lành lạnh, cây cối hai bên đường rậm rạp, càng đi càng tối, không thấy xe cô qua lại, càng không một bóng người. Tô Mạt bắt đầu thấy sợ hãi.

Đi qua đường vòng, phía trước xuất hiện khoảng đất trống. Xe ô tô phía sau đột nhiên tăng tốc, phóng vượt qua xe của cô, ép xe cô vào lề đường.

Tô Mạt hận đến mức nghiến răng, đạp chân ga hết cỡ. Đáng tiếc, xe của cô chẳng ra sao, không bao lâu đã bị người ta bỏ cách một đoạn.

Ở phía trước, đèn xi nhan nhấp nháy. Chiếc xe đó đột nhiên quay đầu nằm ngang, phanh lại, chắn giữa đường.

3.

Tô Mạt vội phanh gấp, bánh xe rê đi một đoạn mới dừng lại.

Cô ôm tay lái, cúi đầu thở mạnh. Vương Cự An xuống xe, tiến lại gần, gõ nhẹ lên cửa kính, lên tiếng hỏi: “Có kích thích không?”

Chân tay Tô Mạt mềm nhũn, miệng nói không ra lời.

Vương Cự An chống tay lên nóc xe, cúi người nhìn cô. “Tôi không nhường đường cho em, em đâm thẳng vào tôi. Em muốn chơi, tôi chơi cùng em, còn đâm đâm nữa không?”

Tô Mạt chẳng để ý đến anh ta. Cô ngồi một lúc để lấy lại tinh thần. Sau đó, cô gạt cần số, nhấn ga, định quay đầu trong khoảng không gian hẹp.

Tốc độ di chuyển tương đối nhanh. Lần này Vương Cự An không đề phòng, đành phải buông tay.

Đằng sau đột nhiên vang lên tiếng động, chẳng biết cán phải thứ gì mà cô tiến, lùi đều không được.

“Quay xe còn muốn chơi trò cắt đuôi”. Vương Cự An cười, lùi một bước quan sát.

“Một đồng gạch đá vụn, badsoc sau bị nứt rồi!”

Tô Mạt hoảng sợ, vội xuống xe kiểm tra. Badsoc sau quả nhiên xuất hiện vết nứt nhỏ, đuôi xe nằm trên một đồng gạch vụn.

Cô chán nản ngồi xổm xuống nhặt gạch đá, không nói một lời.

Vương Cự An nhìn Tô Mạt, đột nhiên lên tiếng: “Tính bướng thật!” Anh ta tiến lại, kéo cô đứng dậy. “Em còn giận sao?”

Tô Mạt không trả lời, giằng khỏi tay anh ta.

Vương Cự An nói: “Em khỏi cần lo lắng vớ vẩn, con bé họ Chung không đơn giản, nó có thể chịu đựng”.

Tô Mạt ném hòn đá, nhướng mắt nhìn anh ta. “Vậy anh có lo lắng cho con trai của anh không? Bây giờ trẻ con đều không đơn giản, anh cũng khỏi cần quan tâm đến nó!”

“Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau. Tôi biết con trai tôi, nó rất thuần khiết. Bất kể làm gì, mục đích của nó đều rất đơn thuần”. Vương Cự An liếc sang bên cạnh, lại cúi đầu nhìn cô. “Ngược lại, con bé em họ của em, nếu độ bụng dạ, em sẽ không chơi lại nó”.

Tô Mạt nói khẽ: “Chuyện của tôi không cần anh quan tâm”.

Vương Cự An chau mày. “Thà để người bắt nạt em, chứ em không bắt nạt người? Em đang sống ở thế kỷ trước? Năm nói bốn đẹp ba yêu(*), thời buổi này ai để ý đến em?”

(*) “Năm nói bốn đẹp ba yêu” là khẩu hiệu nổi tiếng ở thập niên 80 thế kỷ XX, là công tác quan trọng xây dựng nền văn minh tinh thần xã hội chủ nghĩa. “Năm nói” là nói văn minh, nói lịch sự, nói vệ sinh, nói trật tự, nói đạo đức. “Bốn đẹp”: tâm hồn đẹp, hành vi đẹp, ngôn ngữ đẹp, hoàn cảnh đẹp. “Ba yêu”: yêu Tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa, yêu Đảng.

Tô Mạt á khẩu, một lúc sau mới lên tiếng: “Lúc sa sút tinh thần nhất, tôi đã đến Nam Chiêm tìm cậu tôi, sống ở nhà họ, ăn ở nhà họ. Con người họ rất tốt, chẳng bao giờ xung đột với ai. Vậy mà hôm qua anh khiến cậu tôi tức giận đến mức đó. Trước đây, anh sai người dỡ nhà xưởng của ông, bây giờ chưa hỏi rõ sự tình, đã đối xử với tôi như với tên ăn mày. Anh bảo tôi phải nghĩ thế nào?”

Vương Cự An nhún vai. “Tôi không có thời gian “đánh giằng co”. Có thể dùng tiền giải quyết là tốt cho cả hai bên”.

Đối với anh mà nói thì đúng là tiện lợi, nhưng đối với họ thì đó là sự sỉ nhục!” Viên mắt Tô Mạt cay cay.

Vương Cự An tỏ ra mất kiên nhẫn. “Em không nói chuyện còn được, hể lên tiếng là khiến người khác cụt hứng!” Anh ta đi về bên núi, đứng tựa vào lan can. “Nơi này không tối, có thể ngắm cảnh đêm, không khí cũng rất trong lành. Em lại đây, chúng ta nói chuyện khác”.

“Nói gì?” Tô Mạt hỏi. “Nói anh có cảm giác với tôi, tôi cũng nên có cảm giác với anh, sau đó, tôi nên lên giường với anh?”

Vương Cự An phì cười, gạt đầu. “Đúng, em đúng là đáng đánh đòn, không xử lý em là da em ngứa ngáy. Mau lại đây để tôi xử lý em!”

Tô Mạt nói nhỏ: “Anh lúc nào cũng sỉ nhục tôi như vậy, còn ức hiếp người nhà của tôi. Ban đầu anh coi tôi là gái điếm, bây giờ lại muốn nói chuyện gì cũng ngoan ngoãn nghe theo...” Mắt cô ngấn nước, lồng ngực phập phồng. “Tôi hèn hạ biết bao mới hết lần này đến lần khác muốn cùng anh lên giường!”

Vương Cự An tiến lại gần nhưng không lên tiếng. Trong đêm tối, Tô Mạt không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta. Một lúc lâu sau, anh ta mới phì cười, lạnh lùng lên tiếng: “Sỉ nhục là gì chứ? Em là người hòa nhã nhất, chưa sỉ nhục ai bao giờ. Lần trước, trước mặt bao nhiêu lãnh đạo, em cho ai một bạt tai? Sau đó ở đường Bang Phụ, những lời em nói có phải là nhục mạ người khác không?” Anh ta nổi cơn bực tức. “Em được đăng chân lần đăng đầu. Nếu em cũng tàn nhẫn với người khác như đối với tôi, tôi dám bảo đảm Tô Mạt em sau này chắc chắn vô địch!”

Tô Mạt cố kiềm chế nước mắt, nhất thời im lặng, lại ngồi xuống nhặt đá, kéo từng viên gạch vụn ra ngoài, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi chẳng muốn giỏi giang, chỉ cầu cuộc sống yên ổn”. Sau khi nhặt hết gạch đá, cô lên xe, nổ máy.

Tô Mạt cẩn thận quay đầu xe nhưng do đường chật hẹp, phía trước là rừng cây, đằng sau là lan can của núi đá, cô xoay xở mãi vẫn không xong. Cuối

cùng, Tô Mạt bực tức đập cần ga.

Vương Cự An đi đến. “Em lên xe đi!”

Tô Mạt tỏ ra căng thẳng, không dám nhìn anh ta. “Không, tôi phải về nhà!”

Vương Cự An đột nhiên thở dài, mở cửa ô tô, bế cô xuống xe.

Tô Mạt giãy giụa. Anh ta ôm chặt cô, cúi đầu giả bộ chuẩn bị hôn, nhưng thực tế, anh chỉ dọa cô rồi lập tức buông tay, ngồi vào xe của cô, từ từ quay đầu. Cuối cùng, chiếc xe cũng nằm ngay ngắn trên đường về. Vương Cự An xuống xe, thốt một câu. “Lúc đối xử tốt với em, em mãi mãi không cảm nhận được!”

Đèn ô tô nhấp nháy, trên mặt anh ta vụt qua tia xấu hổ.

Tô Mạt nghi ngờ mình hoa mắt, cô ngầy ngời, nhướn mắt nhìn anh ta. “Tôi thật sự không cảm thấy gì!” Ngừng vài giây, cô nói nhỏ: “Đừng nói chuyện tình cảm với tôi! Con người tôi cổ chấp, anh hãy cẩn thận, đừng dính lấy tôi!”

Vương Cự An im lặng nhìn cô.

Tô Mạt nở má, hạ một nửa cửa kính, nói tiếp: “Anh xét lại mình đi! Tại sao anh đối xử tốt với người khác mà họ lại không cảm kích? Có phải bản thân anh có vấn đề? Nếu là vậy, không biết chừng sau này sẽ lại vấp ngã”.

Xe chuyển bánh, cô liếc nhìn qua gương chiếu hậu, Vương Cự An không đuổi theo.

Mỗi lần bị người đàn ông khuấy động tâm linh, buổi tối Tô Mạt đều khó ngủ. Sáng hôm sau đi làm, cô bị Vương Á Nam gọi vào văn phòng nói chuyện. Bà cho biết vừa tuyển một trợ lý mới, hôm nay có mặt, bảo cô dẫn anh ta đi một vòng công ty làm quen.

Nghe câu này, Tô Mạt lập tức nảy sinh tâm lý đề phòng.

Vương Á Nam cười, nói: “Người này trước đây làm kỹ thuật ở nơi khác, bây giờ muốn chuyển sang bên marketing. Tôi thấy cậu ta có học vấn cao nhưng thiếu kinh nghiệm về lĩnh vực marketing nên mới tạm thời sắp xếp chức vụ trợ lý cho cậu ta. Cô hãy hướng dẫn cậu ta! Bây giờ cô tham gia không ít dự án, để cậu ta làm trợ thủ của cô, nam nữ phối hợp làm việc sẽ đỡ mệt mỏi”.

Tô Mạt tranh thủ tìm hiểu sơ yếu lý lịch của trợ lý mới. Tiến sĩ “hải quy” Bắc Mỹ, họ Hàn, ba mươi một tuổi.

Khi gặp mặt, Tô Mạt gọi người đó là “kỹ sư Hàn”. Người đó lập tức xua tay, cười, nói. “Tôi là người mới, trợ lý Tô gọi tôi Tiể Hàn là được!”

Người đó nho nhã nhưng không có vẻ thanh cao của dân trí thức. Anh ta lại hơn Tô Mạt vài tuổi nên cô vẫn gọi anh ta là kỹ sư Hàn.

Hai người cùng làm việc mấy ngày, Tô Mạt âm thầm quan sát, phải công nhận người có tố chất quả nhiên khác biệt. Anh ta thông minh, ham học hỏi, lại không nịnh bợ lấy lòng như các đồng nghiệp khác.

Tô Mạt ngẫm đi nghĩ lại, cảm thấy không thỏa đáng nên tìm Vương Á Nam thương lượng. Cô lập luận, người ta là “hải quy”, còn là tiến sĩ, cô chỉ là cử nhân, sao có thể làm người hướng dẫn của anh ta, chỉ bằng giao thẳng dự án cho anh ta, cũng là sự tôn trọng đối với người ta.

Vương Á Nam gật đầu. “Cô suy nghĩ được lắm! Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ dựa vào bằng cấp để đánh giá con người. Nhiều lúc bằng cấp chỉ là vỏ bọc. Nhìn cậu ta là “hải quy”, tôi nghĩ năng lực cũng chỉ vậy thôi. Bằng không tại sao phải về nước phát triển? Cho dù về nước, cậu ta cũng có thể vào trường đại học. Tôi đoán cậu ta chỉ tốt nghiệp trường bình thường ở bên đó”.

Tô Mạt nói: “Nam Chiêm là thành phố duyên hải, An Thịnh lại là công ty lớn ở địa phương, không ít người muốn gia nhập. Kỹ sư Hàn xin việc ở đây cũng là chuyện bình thường”.

Vương Á Nam cười. “Cô cảm thấy được thì có thể thử, không xong thì tính sau”.

Tô Mạt lập tức giao dự án cho kỹ sư Hàn, đối phương rất cảm kích. Ai ngờ khách hàng không bằng lòng, gọi điện thoại hỏi tình hình, còn nói đã quen với Tô tiểu thư, hai bên làm việc vui vẻ, tại sao tự dưng đổi người khác?

Kỹ sư Hàn hết cách, lại đến tìm Tô Mạt nhờ giúp đỡ.

Tô Mạt đành gọi điện thoại cho lãnh đạo và người phụ trách của đối tác, giải thích người phụ trách dự án mới của An Thịnh là tiến sĩ “hải quy”, năng lực nghiệp vụ giỏi hơn cô.

Đối phương cũng có nói tương tự Vương Á Nam: Trình độ cao như vậy, tại sao còn về nước phát triển? Tô Mạt nói, anh ấy là nhân tài do công ty đặc biệt mời về.

Lúc đó, đối phương mới miễn cưỡng đồng ý. Kỹ sư Hàn nói với Tô Mạt: “Tô tiểu thư, cô tốt quá, tôi thật sự không biết cảm ơn cô thế nào. Hôm khác mời cô ăn cơm nhé!”

Tô Mạt từ chối: “Có gì đâu, tôi học hành bình thường, vì vậy rất tán thưởng những người học cao. Đây là đãi ngộ anh nên nhận được”.

Hai người nói chuyện công việc một lúc ở phòng trà nước. Kỹ sư Hàn đi ra ngoài, chủ nhiệm văn phòng tổng giám đốc Phó Lệ Lợi ngồi xuống cạnh Tô Mạt, cười híp mắt: “Tôi thấy Tiểu Hàn không tồi, vừa nho nhã vừa lễ độ, tuổi tác cũng không lớn. Hai người rất hợp đấy”.

Tô Mạt cười. “Kỹ sư Hàn đã xây dựng gia đình. Vợ anh ấy là bạn học cùng đi du học ở nước ngoài. Họ có hai con rồi”.

“Tốt quá!” Phó Lệ Lợi ghé sát. “Tôi quen biết một cậu thanh niên không tồi, cô có hứng thú gặp mặt không?”

Tô Mạt ngăn người, vội đưa mắt về phía cửa ra vào, không lên tiếng.

Phó Lệ Lợi nhìn theo ánh mắt cô, lập tức đứng dậy chào: “Vương Tổng, thư ký Lưu hôm nay không đi làm à?”

Vương Cự An đi vào rót cà phê đáp: “Cô ấy xin nghỉ ốm”.

Phó Lệ Lợi vội đi tìm đĩa cho sếp tổng, cười, nói: “Thảo nào mấy ngày nay tôi không nhìn thấy cô ấy, sếp còn phải tự đi lấy cà phê. Thật ra sếp có thể gọi người mang cho sếp... Chẳng phải văn phòng của sếp cũng có máy pha cà phê sao?”

“Chủ nhiệm Phó!” Vương Cự An ngồi một bên. “Chỉ có cần dán một tờ giấy lên cửa phòng nghỉ, trên đó viết “Vương Cự An dừng bước” hay không?”

Phó Lệ Lợi buồn cười nhưng hơi ngượng. “Vương Tổng, ý tôi không phải vậy! Tôi sợ sếp đi lại nhiều sẽ mệt mỏi...”

Vương Cự An hỏi lại: “Mọi người ngồi ở đây tán gẫu có mệt mỏi không?”

Phó Lệ Lợi đáp: “Không mệt!” Chị ta chữa lại: “Mệt, chúng tôi đi ngay đây!” Chị ta nhìn đồng hồ, mỉm cười. “Vương Tổng, sếp lại dọa chúng tôi rồi, bây giờ vẫn chưa đến giờ làm việc”.

Vương Cự An cười cười, không lên tiếng, chỉ uống cà phê.

Phó Lệ Lợi hạ giọng thăm thò: “Tiểu Tô, cô xem lúc nào rảnh để tôi sắp xếp. Cậu này ngoài ba mươi, điều kiện rất tốt”.

Tô Mạt im lặng từ đầu đến cuối, bây giờ mới lên tiếng: “Yêu cầu của tôi không cao, mức lương tương đương tôi, có nhà là tốt nhất, không có thì góp tiền mua chung. Chủ yếu là nhân phẩm tốt, sức khỏe tốt, tính cách tốt, không trai gái, không cờ bạc...”

Phó Lệ Lợi cắt ngang: “Tất nhiên tôi không giới thiệu người chơi gái hay dính vào cờ bạc cho cô. Loại người đó chắc chắn không được!”

Tô Mạt thở dài. “Tôi sợ nhất gặp loại người như vậy. Bề ngoài đứng đắn, nhưng thực chất lại chẳng ra sao”.

Phó Lệ Lợi tiếp lời: “Phụ nữ đều sợ loại người đó. Những kẻ thích chơi bời nên để bọn họ chơi với nhau”. Chị ta đột nhiên im bặt, liếc nhìn về phía đầu bàn bên này, sau đó vội nói: “Đã đến giờ làm rồi!” Chị ta nháy mắt ra hiệu cho Tô Mạt cùng đi ra ngoài.

Vương Cự An đứng dậy, đặt cốc cà phê xuống cạnh Tô Mạt. “Em hãy thu dọn đi!”

Khi phòng nghỉ chỉ còn lại hai người, anh ta nói tiếp: “Tôi đã xét lại bản thân. Xem ra em vẫn lấn cán về chuyện lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Hay là như vậy đi, em hãy chúc say tôi, trực tiếp ném tôi lên giường. Sau đó, em muốn làm gì thì làm, tôi sẽ không báo cảnh sát. Coi như tôi chịu thiệt, em cảm thấy thế nào?”

Tô Mạt không trả lời, cô cầm chiếc cốc của Vương Cự An, đổ chỗ cà phê còn thừa xuống giày của anh ta.

Vương Cự An né tránh, bật cười thành tiếng.

Vương Cự An bỗng có tâm trạng rất tốt. Anh ta quay về phòng làm việc, gọi điện thoại về nhà hỏi lão Trương, biểu hiện của Vương Tiễn hôm nay thế nào, có ý quay về Canada đi học không?

Lão Trương nói: “Tôi thấy cậu ấy có ý định này. Tôi nói chuyện với cậu ấy một lúc lâu, cậu ấy nói cuộc sống bây giờ chẳng thú vị gì cả. Nhưng cậu ấy có điều kiện”.

“Điều kiện gì?”

Lão Trương đưa điện thoại cho Vương Tiễn. “Cháu tự nói với bố cháu đi!”

Vương Tiễn chậm chạp cầm điện thoại. “Hôm đó bố đập hỏng máy tính của con, con muốn đi mua máy mới”.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó con sẽ quay về Canada”.

“Mày nhớ giữ lời!”

“Vâng!”

“Bố sẽ bảo người đưa đến nhà cho mày, đừng suốt ngày chơi điện tử đấy!”

“Không, con muốn tự đi chọn”.

Vương Cư An im lặng.

Vương Tiễn nói tiếp: “Có ông Trương đi cùng con, bố còn không yên tâm?”

Vương Cư An thở dài, dặn dò lão Trương vài câu.

Lão Trương lái xe đưa Vương Tiễn đi một vòng. Vương Tiễn không chịu tới cửa hàng máy tính mà đòi vào trung tâm lớn. Lão Trương không đồng ý, nói trung tâm máy tính nằm gần đại học Nam Chiêm, bố cậu không đi về bên đó. Vương Tiễn nhấn mạnh, cậu chỉ đi mua máy tính, làm gì có chuyện tình cò gặp mặt. Lão Trương đành chịu.

Khi đi ngang qua Đại học Nam Chiêm, Vương Tiễn lại nói: “Ông Trương, cho cháu vào gặp cô, cháu chỉ nhìn cô ấy một lúc thôi!”

Lão Trương lắc đầu.

Vương Tiễn nhìn ông bằng ánh mắt đáng thương. “Ông cũng có thời thanh niên đúng không? Hay là ông đi cùng cháu, cháu chỉ muốn nói với cô ấy vài câu, nói xong sẽ đi ngay”. Cậu tỏ ra buồn rầu. “Thực ra cháu muốn chào tạm biệt cô ấy”.

Lão Trương nghĩ, đứa trẻ này không có mẹ, bố luôn bận rộn, mà cho dù không bận rộn thì cũng chẳng có giây phút nào vui vẻ với cậu, ông nhất thời mềm lòng, đồng ý để Vương Tiễn đi tìm Chung Thanh.

Vương Tiễn không nuốt lời. Hai ông cháu đi đến ký túc xá, Vương Tiễn gọi điện cho Chung Thanh.

Nói thế nào Chung Thanh cũng không xuống, cô nói: “Cho dù tôi đồng ý đến với cậu thì cũng không thể vượt qua cửa ải là bố cậu”.

Vương Tiễn hỏi: “Tại sao?”

Chung Thanh đáp: “Bố cậu quá lợi hại, ông ấy làm âm lên với bố mẹ tôi, còn để lại một khoản tiền, nói tôi đừng để ý đến cậu nữa. Bố tôi tức đến mức chảy nước mắt”.

Vương Tiễn không lên tiếng.

Chung Thanh hỏi: “Vương Tiễn, sao cậu chẳng giống bố cậu chút nào cả? Bố cậu rất oách, bắt nạt người khác một cách đường đường chính chính. Nếu cậu giống ông ta, cậu sẽ không sợ ông ta. Nếu cậu không sợ ông ta, không biết chừng tôi sẽ thích cậu. Một khi tôi thích cậu, bố cậu chẳng thể ngăn cản chúng ta”.

Vương Tiễn lập tức lên tiếng: “Không, tôi không sợ ông già chút nào!”

Chung Thanh nói: “Đã quá muộn rồi, bố mẹ tôi chắc chắn không đồng ý. Đối với họ, chuyện này là một điều sỉ nhục. Họ sẽ không chấp nhận để tôi yêu cậu”.

Vương Tiễn cúp điện thoại.

Buổi tối, Vương Cư An về đến nhà, con trai anh ta ngồi ở sofa chờ đợi. Vừa nhìn thấy bố, cậu liền cất cao giọng: “Bố đúng là buồn nôn thật!”

4.

Vương Cư An chau mày, đi đến, đập “bốp” vào đầu con trai. “Mày bị làm sao thế?”

Vương Tiễn hất tay bố. “Bố đã làm gì hả?”

Mặt cậu đầy vẻ tức giận. Vương Cư An hiếu kỳ, hỏi lại: “Tao đã làm gì?”

Vương Tiễn đứng dậy, cậu sắp cao bằng bố, “Ai bảo bố đi tìm bố mẹ Chung Thanh? Con đã nói với bố, con sẽ quay về Canada. Bố còn đi tìm bố mẹ cô ấy làm gì?” Cậu thở mạnh. “Bố ném tiền vào mặt người ta. Bố làm con mất hết cả mặt mũi!”

Thấy con trai tức giận đến mức này, Vương Cư An đoán chắc lại do con nha đầu “chọc ngoáy”, gây mâu thuẫn. Anh ta liền cảm thấy yên tâm, cười cười. “Mày có mặt mũi gì mà mất chứ? Nếu con bé đó còn chịu gặp mày, coi như nó là đồ bỏ đi. Bây giờ nó không chịu gặp mày, chứng tỏ nó vẫn còn liêm sỉ. Tất nhiên, chút lòng tự trọng của nó đủ để xóa bỏ ý đồ đối với mày. Vì vậy mày đừng coi thường đồng tiền. Vào thời khắc then chốt, đồng tiền có thể phát huy tác dụng. Bản tính con người hay tính cảm gì đó chỉ là sự khảo nghiệm”.

Vương Tiễn cất cao giọng. “Thứ khảo nghiệm chó chết! Bố đừng có mang mấy chiêu đó đối phó với phụ nữ ở bên ngoài về nhà! Bố cậu có mấy đồng

tiền, bôi nhọ tình cảm của con!”

“Bôi nhọ tình cảm?” Vương Cự An cười nhạt. “Tình cảm của bố cũng bị bôi nhọ, bố tìm ai để lý luận? Mày muốn đối trường học, bố liền đối cho mày. Thành tích học tập không tốt, bố lập tức đi tìm thầy giáo dạy thêm. Nhà trường không nhận, bố quyên góp cho bọn họ, gấp gổ, cười nói, nịnh bợ bọn họ. Cuối cùng, mày không muốn thi đại học mà muốn ra nước ngoài, bố kêu người làm thủ tục làm mày đi ngay... Bố bận rộn như vậy nhưng cứ cách vài ba ngày lại bay sang đó thăm mày. Mày thử tính xem, mấy năm nay, bố tốn bao nhiêu công sức, bao nhiêu tiền bạc vào mày? Mày không chỉ bôi nhọ tình cảm của bố mà còn bôi bẩn đồng tiền của bố!”

Vương Tiễn gật đầu, lạnh lùng nói: “Con biết, con tiêu tiền của bố nên trong lòng bố chán ghét, nhìn con không vừa mắt. Những thứ con thích, bố nhất định coi thường. Bố xem thường Chung Thanh, tại sao bố còn nhìn trộm chị họ của cô ấy? Hai chị em cô ấy là người một nhà cơ mà? Bố “chỉ cho quan châu đốt lửa(*)” thôi! Con nghiêm túc theo đuổi một cô gái bị coi là vô liêm sỉ. Còn bố suốt ngày chơi đàn bà, hôm nay chơi cô này, ngày mai ngủ với cô khác thì là giao phối bình thường? Bản thân bố còn không đứng đắn, bố có tư cách gì mà nói con?”

(*) “Chỉ cho quan châu đốt lửa” trong câu: “Chỉ có quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn”, có nghĩa làm quan thì tha hồ hoành hành.

Vương Cự An tức giận, lửa bốc lên đầu. Anh ta không nghĩ ngợi, lập tức vung tay tát con trai.

Vương Tiễn ôm mặt, trừng mắt nhìn bố.

Hai người mặt đối mặt. Lòng ngực Vương Cự An đập phồng, một lúc sau mới bình tĩnh. Anh ta liền cảm thấy xót xa, vội kéo tay con trai xem xét. Bên má trái sưng vù, khóe miệng cậu rỉ máu.

Vương Cự An có chút hối hận.

Vương Tiễn dùng mu bàn tay lau vết máu, đẩy mạnh người bố. “Đừng nhắc đến đồng tiền với tôi! Kể từ hôm nay trở đi, nếu tôi còn động đến một hào của ông, tôi sẽ không mang họ Vương!”

Cậu quay người đi ra cửa. Vương Cự An giờ tay định tóm con trai nhưng không kịp.

Sợ hai bố con cãi nhau, lão Trương đứng đợi ngoài cửa chứ không dám ra về.

Vương Cự An đi theo, kéo Vương Tiễn nhưng bị cậu hất ra. Anh ta lại điên tiết. “Mày đừng giờ thái độ đó với bố! Mày muốn đi đâu thì đi! Nhưng quần áo trên người mày, còn ví tiền, thẻ ngân hàng, thứ nào cũng do bố mua cho mày, mày hãy để hết lại, sau này mày đi đâu, bố cũng chẳng thèm quan tâm!”

Vương Tiễn nổi con búống bình. Cậu móc hết đồ trong túi áo phông ném xuống đất, sau đó sải bước dài đi ra ngoài.

Lão Trương nóng ruột, nói thẳng bé không mặc áo khoác chắc chắn sẽ bị lạnh.

Vương Cự An nhún vai. “Chú đừng ngăn cản nó! Thăng nhóc này ăn sung mặc sướng quen rồi, lần này phải cho nó một bài học. Trên người nó bây giờ không còn một đồng, tôi xem nó sống thế nào!”

Vương Tiễn rời khỏi nhà, sờ tay vào túi quần, vẫn còn hơn một trăm tệ. Cậu định đến nhà bà cô nhưng đó vẫn là địa bàn của Vương gia, chi bằng đi tìm bạn bè trước kia. Nhưng cậu lại nghĩ, toàn bạn bè chơi bôi, lấy đâu thật lòng?

Cậu cảm thấy buồn phiền, chỉ muốn uống rượu.

Đến quán bar vẫn thường tới, đám bạn trước đây điều có mặt. Nhìn thấy cậu, bọn họ tỏ ra vui mừng: “Lần này tốt rồi, người chủ chỉ đã xuất hiện!”

Bên cạnh có cô gái liếc nhìn cậu, Vương Tiễn không để ý, cần nhân: “Chủ chỉ gì chứ? Hôm nay tôi chẳng có một xu”.

Mọi người không tin, Vương Tiễn kéo túi quần cho bọn họ xem. Cô gái đó ôm miệng cười.

Vương Tiễn cầm chai rượu ở trên bàn, ngửa đầu uống, bị một người ngăn lại. Cậu ta cười cười. “Không có tiền mà ông còn uống?”

“Cút!” Vương Tiễn đập người đó. “Trước đây tôi mời các ông không biết bao nhiêu lần, uống của các ông một lần cũng không được?”

Người bạn vốn không ưa bản tính “công tử” của Vương Tiễn, lập tức giăng chai rượu trong tay cậu. Hai người cất cao giọng chửi mắng lẫn nhau. Đám đông xung quanh xúm lại xem trò vui, kết quả làm kinh động đến bảo vệ và nhân viên phục vụ.

Vương Tiễn đang tóm cổ áo đối phương, đột nhiên có người vỗ vai cậu. “Sao cháu lại ở đây, bố cháu đâu rồi?”

Vương Tiễn quay đầu. “Chú!”

Vương Tư Ngụy cười. “Đừng gây chuyện nữa, ai bảo cháu tôi không có tiền?” Anh ta rút một tấm thẻ ngân hàng từ ví tiền, ném xuống mặt bàn. “Vương Tiễn, dẫn các bạn của cháu đi chơi, hôm nay chú mời!”

Mấy thanh niên vui mừng, giờ tay lấy tấm thẻ. Vương Tiễn vội nhét vào túi quần.

Vương Tư Ngụ xoay mặt cháu trai lại. “Xảy ra chuyện gì? Ai đánh cháu?”.

Vương Tiễn lặng thinh.

“Bố cháu?”

Cậu vẫn không lên tiếng.

“Chỉ có bố cháu mới dám ra tay mạnh như vậy!” Vương Tư Ngụ chắc chắn. “Mặt sưng vù rồi”.

Vương Tiễn quay mặt đi chỗ khác.

Vương Tư Ngụ cười cười. “Chú ở bên kia bàn công chuyện”. Anh ta chỉ tay về một góc yên tĩnh. “Cần gì gọi chú, chú sẽ giúp cháu giải quyết”.

Sau khi vỗ về cháu trai, Vương Tư Ngụ quay về chỗ cũ.

Thượng Thuần cười cười. “Cháu trai của chú chẳng giống bố nó chút nào. Bố mạnh con yếu, tương sinh tương khắc”.

Vương Tư Ngụ lắc đầu. “Tôi thấy ai anh ta cũng khác thì có!”

“Có thằng con như vậy cũng đủ để hấn nhức đầu”. Thượng Thuần nói.

Vương Tư Ngụ im lặng, đôi mắt về phía trước.

Khi Vương Tiễn ngồi xuống ghế, cô gái đó lại nhìn cậu. Một lúc sau, cô ta từ từ nhích lại gần, tựa đầu vào vai cậu. Vương Tiễn khó chịu, đẩy cô gái ra xa.

Không biết có phải do uống rượu, ánh mắt cô gái có vẻ vừa mơ màng vừa hưng phấn. Cô ta thở thè: “Anh đẹp trai, lần trước chúng ta từng gặp nhau, anh quên rồi à?”

Vương Tiễn liếc nhìn cô gái, thầm nghĩ, hóa ra là co bé phóng đảng đó.

Cô gái chỉ ngón tay lên mặt cậu, vẽ vòng tròn: “Còn lần trước đó nữa, chúng ta cũng từng gặp, anh cũng quên rồi. Chắc anh còn nhớ Chung Thanh?”

Trong lòng Vương Tiễn nhói đau, lồng ngực tắc nghẽn.

Cô gái nói tiếp: “Có một lần em đến trường học tìm Chung Thanh, anh ngăn không cho cậu ta đi. Anh đã nhớ chưa?” Cô cười hi hi, “Đúng rồi, tên em là Phùng Du. Anh tên gì?”

Lúc này, Vương Tiễn mới nhường mắt quan sát cô ta.

Phùng Du nói: “Anh không cần nói em cũng biết. Anh họ Vương, là cháu trai của ông chủ Vương, đúng không?”

“Cô biết chú tôi?”

“Em lạ gì ông chủ Vương Tư Ngụ”. Phùng Du hát cầm về một góc, đột nhiên hỏi: “Có phải anh thích Chung Thanh không?”

Vương Tiễn không trả lời.

Phùng Du khoác cánh tay cậu, ghé sát, nói: “Cũng phải, Chung Thanh vừa trắng trẻo vừa xinh xắn, chỉ là không có tiền. Trước đây cậu ta đi theo một người đàn ông có tuổi, bị làm cho to bụng, đúng là tệ thật! Anh và cậu ta còn liên lạc không?”

Bị bộ ngực nóng bỏng của cô gái chạm vào người, Vương Tiễn bực dọc rút cánh tay. “Liên quan gì đến cô?”

Phùng Du cười. “Là em đưa cậu ta vào chốn này, anh thử nói xem liệu có liên quan đến em hay không?”

“Cuốn xéo!” Trong hòng đội lên con buồn nôn. Vương Tiễn đẩy mạnh cô gái sang một bên. Phùng Du nằm bò trên sofa, cười sảng sặc một lúc lâu. Sau đó cô ta ngồi dậy: “Anh quả nhiên thích cậu ta thật. Trước đây cậu ta thuần khiết biết bao... Anh có biết đêm đầu tiên của cậu ta thuộc về ai không?”

Vương Tiễn vô thức cuộn chặt hai bàn tay.

“À, chính là người ngồi bên cạnh chú anh”.

Trống ngực Vương Tiễn đập thình thịch, hơi thở ngưng trệ.

“Người đó họ Trương”.

Cậu vợ chai rượu rỗng, nắm chặt trong tay.

Phùng Du không nhìn thấy, tựa vào thành ghế, cười cười. “Anh có biết ai giới thiệu Chung Thanh với người đàn ông đó không?”

Vương Tiễn túm chặt cổ tay Phùng Du, lên tiếng một cách khó nhọc: “Cô tìm ai không tìm, tại sao lại tìm cô ấy?”

Phùng Du thấy đau buốt, nói nhỏ: “Anh đẹp trai, em chỉ đưa cậu ta đến đây chơi. Còn người dẫn mối thật sự chính là chú ruột của anh”.

Đầu óc Vương Tiễn như nổ tung.

Cô gái trong ký ức của cậu có gương mặt xinh xắn, thuần khiết. Cậu vẫn nhớ rõ từng biểu cảm của cô khi cô cười với cậu, tức giận với cậu, khi cô thờ ơ hay lộ vẻ thương hại với cậu.

Tay Vương Tiễn run run, cậu vùng chai bìa lên cao.

Xung quanh lập tức có người kêu, có người hét, tiếp theo là tiếng cốc chén ở trên bàn trà rơi xuống đất. Trong sự hỗn loạn đó, Vương Tiễn bị đẩy mạnh, ngã dúi dụi. Cậu chống bàn tay phải xuống nền nhà, mảnh thủy tinh vỡ đâm vào lòng bàn tay, máu chảy lênh láng.

Do Vương Tư Ngụy giờ tay đỡ nên Thượng Thuần không sao. Cánh tay đau nhức, anh ta hít một hơi thật sâu, định đi đỡ cháu trai đứng dậy nhưng bất gặp vẻ mặt giận dữ chuẩn bị phác tác của Thượng Thuần, Vương Tư Ngụy vội mắng mồm: “Vương Tiễn, mày cần thuốc đến mức lên cơn thần kinh à? Lát nữa tao sẽ bảo với bố mày, để ông ấy xử lý mày”. Nói xong, anh ta vội diu Thượng Thuần đi qua Vương Tiễn.

Vương Tiễn nằm dưới đất một lúc, lòng bàn tay cậu đau buốt. Xung quanh đều là người, vô số gương mặt, vô số thần sắc, cậu nhìn đến mức choáng váng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cho tới khi có người đến kéo cánh tay cậu, cậu mới miễn cưỡng đứng dậy.

Phùng Du đưa Vương Tiễn tới một phòng khám nhỏ ở gần đó.

Cậu thiếu niên cời trần, đầu tóc rối bù, đôi môi mím chặt, lòng bàn tay đầy máu. Sắc mặt cậu vừa phẫn nộ vừa buồn bã. Tất cả những điều này khiến cậu có một vẻ đẹp khó diễn tả trong đêm tối.

Trái tim Phùng Du cũng đập thình thịch theo hơi thở của cậu.

Bác sĩ gấp hết mảnh thủy tinh vụn trong lòng bàn tay Vương Tiễn, dùng vải băng trắng băng bó. Cậu cuộn bàn tay, đau đến tê dại. Khi ngoảnh đầu, cậu bắt gặp đôi mắt đậm nước đang nhìn cậu chăm chú của cô gái bên cạnh.

Vương Tiễn không để ý đến cô ta, đi thẳng ra ngoài. Phùng Du đuổi theo, hỏi: “Anh đi đâu? Về nhà phải không?”

“Không”. Vương Tiễn cũng không biết mình sẽ đi đâu bây giờ.

Phùng Du đi theo cậu một đoạn, cuối cùng lên tiếng: “Em thuê căn hộ sống một mình. Anh có muốn đến nhà em nghỉ ngơi không?”

Vương Tiễn ngẫm nghĩ, gật đầu.

Căn hộ thuê của Phùng Du rất nhỏ, chỉ có một phòng ở và một nhà vệ sinh. Nhưng cô ta có rất nhiều túi xách và quần áo hàng hiệu, không có chỗ treo nên chiếm một nửa chiếc giường, nửa giường còn lại vứt đồ chơi bừa bãi.

Vương Tiễn ngồi xuống sofa, Phùng Du ngồi ở mép giường. Cậu chìm trong suy tư, cô ta cũng trầm mặc.

“Anh có muốn đi tắm không?” Phùng Du đột nhiên hỏi nhỏ.

Vương Tiễn dờ dẩn gật đầu.

Vương Tiễn không cởi quần áo. Cậu nhắm mắt đứng dưới vòi hoa sen, cảm nhận nỗi đau về thể xác lẫn tâm hồn. Cánh tay phải bị nhấc lên cao, cậu cũng không hề biết.

Phùng Du hét cách, cô ta tìm một cái túi nylon, bọc vào bàn tay Vương Tiễn. Xoay xở một lúc, bộ váy trên người cô ta ướt sũng, dính chặt vào thân hình trẻ trung mềm mại.

Vương Tiễn mở to mắt, cổ họng khô rát.

Cô ta giúp cậu kỳ lưng, sau đó giờ tay tháo thắt lưng của cậu. Vương Tiễn túm tay cô ta theo phản xạ. Phùng Du áp vào người cậu từ phía sau, một tay cô ta ôm thắt lưng cậu, một tay từ từ cởi váy áo. Bộ váy màu nhạt rơi xuống sàn, để lộ thân hình mềm mại, ấm nóng khiến huyết mạch của Vương Tiễn sôi sục.

Lần này, Vương Tiễn không thể kháng cự. Yết hầu của cậu chuyển động, toàn thân hừng hực khó chịu. Cậu đẩy Phùng Du vào tường, dùng bàn tay bị thương giữ người cô ta, máu thấm ra lớp vải băng. Vương Tiễn từ từ tiến vào người cô gái, động tác không thành thực.

Cậu như ở trên thiên đường, cũng giống như đang ở dưới địa ngục. Dục vọng từ đáy sâu trong nội tâm như yêu ma gào thét đòi giải phóng.

Cả đêm điên cuồng, toàn thân mệt mỏi rã rời, lúc Vương Tiễn mở mắt, ngoài trời đã tờ mờ sáng. Cậu đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, vẩy vôi nước, hắt nước lạnh lên mặt. Nước chảy vào mắt khiến mắt cậu đau rát.

5.

Vương Cự An nhận được điện thoại từ Canada.

Người giám hộ hỏi thăm tình hình của Vương Tiễn, sau đó an ủi: “Tuổi dậy thì chính là một thảm họa. Con trai một người bạn của tôi, mùa đông nhất định đòi mặc quần short mới chịu đi học. Anh cũng biết mùa đông ở Canada lạnh thế nào rồi đấy! Cả gia đình vì chuyện này mà cãi lộn bao nhiêu năm, qua mười tám tuổi là trở lại bình thường... Còn con gái một đồng nghiệp, học cấp ba bắt đầu yêu đương, chưa tốt nghiệp đã sinh con, cả gia đình vô cùng phiền não, vậy mà bây giờ cô gái đã trở thành bác sĩ nha khoa...”

Vương Cự An trầm thờ dài.

Trước khi tan sở, nhóm dự án tham gia cuộc họp. Tâm trạng của anh ta không tốt, sắc mặt u ám. Tuy không lớn tiếng trách mắng ai nhưng Vương Cự An thể hiện thái độ không hài lòng với tiến triển của công việc. Anh ta cho rằng, nhóm dự án không cần lãng phí nhân lực và thời gian vào công việc hướng dẫn kỹ thuật cho doanh nghiệp, nên nhanh chóng tập trung mở rộng dự án tiếp theo.

Có người cho rằng làm vậy không thỏa đáng. Người này chính là kỹ sư Hàn mới vào công ty. Kỹ sư Hàn nói, việc ứng dụng kỹ thuật ô tô liên quan đến tính năng an toàn của sản phẩm. Hướng dẫn kỹ thuật cần được coi trọng bởi như thế là chúng ta chịu trách nhiệm về mặt an toàn với khách hàng.

“Cậu có biết đặc điểm làm việc của người Trung Quốc là gì không?” Vương Cự An hỏi.

Kỹ sư Hàn đáp: “Cần cù, lương thiện”.

Vương Cự An nói: “Mấy ngàn năm trước đúng là vậy. Còn đặc điểm của người hiện đại là chỉ vì cái lợi trước mắt. Lấy ví dụ việc hướng dẫn kỹ thuật, phía nhà máy bắt đầu học cách sử dụng nhân hệ điều hành đầu tiên, họ đã lên kế hoạch ba tháng sau đi vào sản xuất. Bọn họ chẳng hề bận tâm đến tính an toàn hay độ bền của sản phẩm. Dù sao, điều khách hàng của bọn họ quan tâm không phải vấn đề chất lượng, mà là số lượng. Câu hỏi đầu tiên luôn là nâng cao số lượng chưa? Sản lượng có tăng lên không? Do đó, các cậu việc gì phải lãng phí thời gian vào thứ người khác không coi trọng? Tình hình trong nước là vậy. Việc chúng ta cần làm là giảm bớt những chuyện vô nghĩa, thuận theo trào lưu”.

Sau khi tan sở, kỹ sư Hàn mời Tô Mạt ăn cơm. Anh ta nói: “Ăn ở ngoài quá khách sáo và qua loa, bà xã tôi đã mua thực phẩm, chuẩn bị ở nhà rồi”.

Trước đó, Tô Mạt từng từ chối một lần, thấy anh ta mời một cách chân tình, cô không tiện từ chối.

Hai người cùng xuống dưới, kỹ sư Hàn nở nụ cười ngượng ngập với Tô Mạt. “Thảo nào bây giờ nhiều công ty không thích mời ‘hải quy’. Những người đi du học về cần nhiều thời gian mới thích ứng được với tình hình trong nước. Ngoài ưu thế học lực, ở những phương diện khác, chúng tôi không thể sánh bằng ‘dễ nhũ(*)’.” “Biết trong lúc kích động mình đã phát ngôn câu đố tội với người bên cạnh, anh ta vội nói: “Xin lỗi, tôi không có ý gì khác!”

(*) “Dễ nhũ” chỉ những người chưa bao giờ bước ra ngoài đời nên không mở rộng tầm mắt.

Tô Mạt cười cười. “Tôi tin vấn đề anh quan tâm cũng chính là mục tiêu phát triển của các doanh nghiệp trong nước. Bọn họ cần thời gian để cải tiến”.

Kỹ sư Hàn rất phong độ, nói không khí ở tầng ngầm đỗ xe rất tệ, bảo Tô Mạt đứng đợi ngoài cửa, anh ta sẽ đi lấy ô tô giúp cô.

Tô Mạt vừa đi ra cửa liền nhìn thấy xe của Vương Cự An đỗ ở bên ngoài. Trong xe không có người, lão Trương đứng bên cạnh hút thuốc. Cô chào hỏi ông ta, cười, nói: “Ông Trương, ông lại lên con nghiện thuốc rồi à?”

Nhìn thấy Tô Mạt, lão Trương lắc đầu. “Cô không biết đâu, tôi đang sốt ruột chết đi được!” Thấy xung quanh không có người, ông ta tiến lại gần, nói nhỏ: “Con trai của Tổng giám đốc bỏ nhà đi mấy ngày rồi. Tổng giám đốc rất lo lắng nhưng không chịu đi tìm. Hai bố con đều ngang, hễ nói chuyện là xung đột, chẳng ai chịu ‘xuống nước’. Thằng bé mới mười tám tuổi, đang ở độ tuổi cứng đầu, lo chết đi được!”

Tô Mạt giật mình.

Tô Mạt đến nhà kỹ sư Hàn. Anh ta quần tạp dề, vào bếp. Bà xã của anh ta tiếp chuyện Tô Mạt, hai đứa trẻ chơi đùa ở bên cạnh.

Trong nhà, ánh đèn dịu dịu, mùi thức ăn thơm phức, bầu không khí vô cùng ấm áp, dễ chịu.

Lâu rồi không được cảm nhận được không khí gia đình, trong lòng Tô Mạt bất giác nảy sinh sự ngưỡng mộ.

Bà xã của kỹ sư Hàn lớn hơn Tô Mạt vài tuổi, rất thích sự dịu dàng, chắc chắn của cô. Thấy cô còn độc thân, chị ta hỏi thăm tình hình. Tô Mạt kể sơ qua, chị ta cười. “Khi nào rảnh rồi thì đưa con gái của em đến đây chơi, có ba đứa trẻ càng vui. Bạn học của chị còn một đồng đàn ông chưa vợ, trước đây bận rộn vì sự nghiệp, bây giờ ổn định mới muốn tìm một người vợ tốt. Nếu em có hứng thú, chị sẽ liệt kê một danh sách cho em!”

Nói xong, hai người đều cười, bầu không khí rất thân thiện.

Tô Mạt cảm thấy không yên tâm. Về nhà ngủ đi nghỉ lại, cô gọi điện thoại cho Chung Thanh, hỏi em họ mấy ngày nay thế nào, Vương Tiễn có quấy rầy không?

Chung Thanh đáp: “Không”. Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Cậu ta không đến tìm em nữa, cậu ta sống chung với người khác ở bên ngoài rồi”.

Tô Mạt kinh ngạc: “Sao em biết?”

Chung Thanh cất giọng bình thản: “Phùng Du gọi điện thoại cho em khoe khoang, nói cậu ta đã câu được công tử của An Thịnh”.

“Phùng Du là ai?”

“Chính là con bé bạn học của em thời cấp hai”.

Tô Mạt nhớ ra. “Thanh Thanh, em vẫn còn tiếp xúc với loại người đó?”

“Nó biết số điện thoại của em nên chủ động gọi điện”. Giọng điệu của Chung Thanh có vẻ khinh thường. “Em còn lâu mới liên lạc với nó, em đâu có ngốc nghếch như vậy! Nó “chơi bằng” đấy”.

“Chơi bằng gì cơ?”

Chung Thanh tỏ ra mất kiên nhẫn. “Tức là chơi ma túy đá ấy!”

Tô Mạt giật mình, do dự vài giây mới lên tiếng: “Em... em có biết chúng đang sống ở đâu không?”

“Chỉ, chỉ quan tâm đến chuyện của người khác làm gì?” Chung Thanh hỏi lại.

Tô Mạt không biết trả lời thế nào. Nghĩ đến cậu bé thông minh, hoạt bát được mọi người yêu quý trước đây, cô nói: “Lần trước em bị bắt nạt, cậu ấy vì em mà đánh nhau với người ta. Những chuyện khác không nói, ít nhất cậu ấy cũng từng thật lòng thích em”.

Chung Thanh trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Hồi trước Vương Tiễn bảo em tới một quán bar nhưng em chẳng thèm để ý. Hình như bọn họ hay đến đó”.

Tô Mạt cầm điện thoại, đi đi lại lại trong phòng. Cô định gọi điện cho lão Trương nhưng cuối cùng bấm số của Vương Cự An. Điện thoại đổ chuông rất lâu, đến mức cô nghi ngờ liệu có phải mình quấy rầy người ta. Tô Mạt định cúp máy thì đối phương nghe máy. Giọng nói của Vương Cự An khàn khàn, có vẻ như anh ta vừa uống rượu. Tô Mạt còn nghe thấy tiếng mạt chược loạt soạt.

Cô cảm thấy đau đầu, nhủ thầm chỉ bằng thông báo cho lão Trương.

Không đợi cô nói xong, Vương Cự An cất ngang: “Chuyện của con trai tôi, nhà em cũng có liên quan, nếu nó thiếu một sợi lông, tôi sẽ tìm họ hàng của em tính sổ”.

Tô Mạt tức giận. “Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, anh lại đổ hết lên đầu chúng tôi. Vụ này chẳng liên quan đến em họ tôi!”

Vương Cự An phì cười. “Vậy em lo chuyện bao đồng làm gì?”

Tô Mạt không định cãi nhau với anh ta. “Lúc trước anh nói đối xử tốt với tôi mà tôi không cảm nhận được. Hôm nay tôi làm vậy, chỉ muốn trả món nợ ân tình cho anh”.

Vương Cự An im lặng. Tô Mạt chỉ nghe thấy nhịp thở trầm ổn ở đầu máy bên kia. Cô tiếp tục: “Em họ tôi nói, con trai anh đột trước thường tới một quán bar, hay là anh thử đến đó tìm xem sao?”

Lúc này Vương Cự An mới lên tiếng: “Nó không có tiền, làm sao có thể tới quán bar?”

Tô Mạt đáp: “Chúng tôi cũng không rõ tình hình cụ thể. Em họ tôi còn nói, con trai anh hiện đang sống cùng một con bé tên Phùng Du. Con bé đó hình như sử dụng ma túy...”

Vương Cự An giật mình, tinh thần tỉnh táo hơn nhiều. Anh ta cúp máy, đứng dậy đi ra ngoài.

Lên ô tô, anh lại gọi cho Vương Tiễn nhưng vẫn bị từ chối. Trong lòng rối bời, Vương Cự An ngồi một lúc để suy nghĩ. Sau đó, anh ta rút tờ kê chi tiêu của tấm thẻ ngân hàng, tìm địa chỉ quán bar Vương Tiễn thường tiêu tiền.

Nhìn thấy bộ dạng của anh ta, lão Trương không dám hỏi nhiều, chỉ biết lái xe với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi vào quán bar, Vương Cự An đảo mắt một vòng, không nhìn thấy con trai. Anh ta lại túm mấy thanh niên hỏi nha đầu họ Phùng sống ở đâu.

Ai ngờ con bé đó khá nổi tiếng, không ít người biết, một số còn nhìn anh bằng ánh mắt mờ ám.

Phùng Du và Vương Tiễn đang mặt nặng mày nhẹ ở nhà.

Vương Tiễn lần đầu tiên nếm mùi đời, khí huyết dâng trào, mấy ngày liền đòi hỏi vô độ. Sau khi xong chuyện, cậu vùi đầu ngủ say, không thèm nói với Phùng Du nửa câu. Phùng Du tức giận, lén lấy điện thoại của cậu, tìm số của Chung Thanh, gọi điện cho đối phương, tuyên bố chủ quyền.

Sau khi biết chuyện, Vương Tiễn vô cùng tức giận, đòi bỏ đi.

Phùng Du bật khóc. “Lần đầu tiên gặp anh, em đã thích anh. Em cũng biết mình không xứng với anh, chỉ có loại người như Chung Thanh mới lọt vào mắt anh. Anh làm gì, em cũng có thể chịu đựng. Em chỉ không chịu nổi chuyện anh ngủ với em nhưng trong lòng vẫn nhớ tới cậu ta”.

Bản thân cũng cảm thấy vậy, Vương Tiễn giờ tay xoa đầu cô gái, thở dài. “Chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa!”

Phùng Du lập tức ngừng khóc, lao vào lòng cậu. Đôi nam nữ ôm ôm ấp ấp một lúc, lại nổi hứng thú, liền đè nhau xuống giường.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa “cộc cộc”, đồng thời vang lên tiếng quát lớn: “Vương Tiễn, mày mau ra đây cho tao!”

Vương Tiễn giật mình sợ hãi, nhưng ngay sau đó cậu lấy lại bình tĩnh, nói với Phùng Du: “Là bố tôi”.

Phùng Du vội vàng chỉnh trang quần áo, ra mở cửa.

Vương Cự An nhìn đôi nam nữ, liếc qua căn phòng bừa bộn. Không khí bốc mùi vẩn đục, lòng anh ta trở nên lạnh lẽo. Anh ta không tỏ ra bức bối, chỉ đứng ở cửa, hỏi con trai: “Vương Tiễn, rốt cuộc mày muốn gì?”

Vương Tiễn im lặng.

Vương Cự An nói tiếp: “Mau theo bố về nhà!”

Vương Tiễn nói: “Con không về. Con sống ở đây rất tốt, còn tốt hơn ở nhà. Ở nhà hay ở Canada, lúc nào con cũng chỉ có một mình”.

Vương Cự An thở dài, liếc Phùng Du rồi lại nói với con trai: “Mày theo bố về nhà!”

Vương Tiễn không lên tiếng.

Vương Cự An chỉ vào Phùng Du. “Nó chơi ma túy đấy. Bố hỏi mày một lần nữa, mày có theo bố về nhà không?”

Vương Tiễn kinh ngạc, hết nhìn cô gái lại liếc nhìn bố. Sau vài giây ngần ngừ, cậu nói rành rọt từng từ một: “Con không về!”

Vương Cự An không nói một lời, quay người đi xuống cầu thang.

Phùng Du ôm Vương Tiễn khóc. “Trước đây em từng thử thứ đó nhưng bây giờ đã tránh xa rồi. Anh hãy tin em! Mấy ngày qua chúng ta luôn ở bên nhau, anh có thấy em động đến thứ đó đâu mà...”

Vương Tiễn coi như không nghe thấy. Cậu đóng cửa, thả người xuống sofa, trầm mặc.

Thấy Vương Cự An xuống dưới nhưng không có Vương Tiễn đi cùng, lão Trương vội hỏi: “Tổng giám đốc, thằng bé không ở trên đó sao?”

Vương Cự An xua tay. “Chú chờ tôi về nhà đi!”

Lão Trương rất nóng ruột nhưng nhìn thấy vẻ mặt u ám của anh ta, ông không dám hỏi nhiều, chỉ từ từ lái xe.

Điện thoại đổ chuông, Vương Cự An bắt máy, “à lô” một tiếng. Người ở đầu máy bên kia nói: “Tôi vừa nghe ngóng được thông tin, ủy ban giám sát chứng khoán dự tính điều tra đến cùng, anh nên chuẩn bị tâm lý”.

Vương Cự An không nói một lời, cúp điện thoại.

Lão Trương lái được một đoạn, cuối cùng dừng xe bên đường, khuyên như: “Tổng giám đốc, bên ngoài loại người nào cũng có, vô cùng nguy hiểm. Dù thế nào cũng nên đưa thằng bé về nhà trước rồi tính sau”.

Vương Cự An bỏ ngoài tai. Anh ta gác một cánh tay lên thành cửa sổ xe, một tay ấn huyết thái dương. Một lúc lâu sau, anh ta mới nói nhỏ: “Chú Trương, tôi rất mệt, rất mệt mỏi!”

Lão Trương trầm mặc, trong lòng vô cùng xót xa.

Sau khi đưa Vương Cự An về nhà, lão Trương lại chạy đi tìm Vương Tiễn. Nhưng cậu nổi cơn bướng bỉnh, không thèm mở cửa tiếp ông.

Ông chợt nhớ tới một người, liền gọi điện cho người đó mà không để ý bây giờ đã là đêm khuya. “Tô tiểu thư, ngày mai cô nhất định phải tới khuyên Vương Tổng!”

Tô Mạt ngăn người: “Sao vậy chứ?”

Lão Trương nói thẳng: “Chúng tôi đã tìm thấy Vương Tiễn nhưng hai bố con lại gây gổ. Bây giờ một người có nhà mà không muốn về, một người buông xuôi mặc kệ. Tôi nhìn thẳng bé lớn khôn, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì...”

Tô Mạt do dự. “Cháu khuyên anh ấy chưa chắc đã có tác dụng, chưa biết chừng còn chọc giận anh ấy...”

“Hôm nay, cô nói với Tổng giám đốc, cậu ấy lập tức đi tìm thằng nhỏ. Tôi tin cậu ấy sẽ nghe lời cô.” Lão Trương thở dài. “Dù thế nào cũng phải thử, coi như tôi xin cô”.

Buổi đêm, Tô Mạt nằm trên giường, nhớ lại chuyện cô và Vương Cự An tới quê nhà của cô tham gia vụ đấu thầu vào mùa xuân năm nay. Lúc đó, mọi người đi tìm hòa thượng già trên chùa xem bói. Cô vốn không tin mấy lời nói đó, nhưng bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy bất an.

Sáng hôm sau đi làm, Tô Mạt tới phòng nghỉ uống cà phê. Mấy hôm nay, cô hầu như không gặp Vương Cự An.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, quay về phòng lấy một bản báo cáo, đích thân mang đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Vương Cự An đang phê duyệt văn bản. Thấy cô đi vào, anh ta chỉ nhường mắt liếc nhìn, không có hứng thú hỏi han.

Tô Mạt đóng cửa, đặt báo cáo xuống bàn, hỏi: “Hôm qua, anh đã tìm thấy con trai chưa?”

Gương mặt anh ta rất mệt mỏi, anh ta không ngừng đầu. “Đây là việc riêng của nhà tôi”.

Tô Mạt im lặng vài giây, lên tiếng: “Con gái tôi sống ở Giang Bắc cùng bố mẹ tôi. Hơn một năm không gặp nó, nó đã không muốn nhận tôi, không gọi tôi là mẹ, cũng chẳng nói chuyện với tôi, bởi người hằng ngày cùng nó ăn cơm, đi ngủ, chơi với nó không phải là tôi. Sau đó, phải mất vài ngày nó mới chịu gần gũi tôi. Các bậc cha mẹ dành bỏ thời gian và sự kiên nhẫn cho con cái hay không, bình thường đều có thể nhận ra điều đó. Con cái không gần gũi bố mẹ, ngộ nghịch không vâng lời, phụ huynh chúng ta nên tìm nguyên nhân từ phía mình”.

Vương Cự An ngừng đầu nhìn Tô Mạt. “Vương Tiễn đã lớn, có suy nghĩ của nó, không giống chuyện của nhà em”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, vẫn cất giọng nhẹ nhàng: “Tôi qua chú Trương gọi điện cho tôi, nhờ tôi khuyên anh. Chú ấy cho rằng tình cảnh của con trai anh bây giờ không tốt lắm. Chú ấy hy vọng anh có thể khoan dung một chút, nhẫn nại với con trai hơn”.

Vương Cự An đột nhiên ném tập văn bản xuống bàn, nghiêm mặt. “Nó đã trưởng thành rồi. Nó muốn làm thế nào thì làm, không về nhà cũng được, trụy lạc cũng được, chết ở bên ngoài không ai quan tâm cũng được, tất cả là sự lựa chọn của nó. Tôi đã nuôi nó đến năm mười tám tuổi, không thể nuôi nó cả đời”.

Đợi anh ta nói xong, Tô Mạt hỏi: “Anh còn nhớ lần trước đến Giang Bắc, chúng ta đến cho vị hòa thượng già xem bói?”

Vương Cự An không trả lời.

“Cuối cùng ông ấy phán mấy chữ, tôi không dám nói với anh”.

Vương Cự An cười khẽ, lắc đầu, không buồn phản ứng.

“Liên quan đến Vương Tiễn”.

Lúc này, anh ta mới nhường mắt, hỏi: “Ông ta nói gì?”

Tô Mạt do dự, không biết có nên lên tiếng hay không.

“Rốt cuộc ông ta nói gì?” Anh ta lại hỏi.

“Ông ấy nói... Ông ấy nói...” Tô Mạt cảm thấy căng thẳng. Cô nhắm mắt, quyết tâm thốt ra mấy từ: “Nói anh... lúc về già không có con cái”.

Vương Cự An kinh ngạc nhìn cô, nạt nộ: “Vớ vẩn!”

6.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng Tô Mạt vẫn bị anh ta dọa đến sợ chết khiếp. Cô lên tiếng một cách khó nhọc. “Tôi biết chắc chắn anh sẽ không tin, sau đó ông ấy cũng nói, chỉ cần gieo nhân thiện sẽ gặt quả thiện, bất cứ việc gì cũng có thể thay đổi”.

Vương Cự An đánh mặt, lông mày nhu nhu chặt. “Nếu là người khác, tôi đã...” Anh ta dừng lại, nghiêng rằng. “Em ra ngoài đi!”

Tô Mạt nghĩ, một khi đã đắc tội người đàn ông này thì nói thêm hai câu chắc cũng chẳng sao: “So với việc dùng tiền giải quyết vấn đề, chỉ bằng anh bình tĩnh ngồi nói chuyện với con trai, nghe suy nghĩ của con, chứ đừng trút bức dọc để đòi lấy sự thỏa mãn nhất thời!” Cô dừng lại, thấy đối phương không có ý cắt ngang thì cúi đầu nói tiếp: “Dù sao con trai anh cũng chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, tâm lý vẫn còn non yếu, khả năng chịu đựng không bằng anh. Anh càng cứng rắn, nó sẽ càng thu hút”.

Vương Cự An lại giờ văn bản, không để ý đến cô.

Buổi trưa, Tô Mạt tới nhà ăn cơm, gặp lão Trương. Lão Trương đang từ trong đi ra, sốt ruột hỏi: “Thế nào rồi?”

Tô Mạt đáp: “Chú Trương, cháu đã cố gắng hết sức. Những điều cần nói, cháu đã nói cả rồi”. Những điều không cần nói cũng đã thốt ra miệng rồi.

Lão Trương thất vọng nhưng vẫn an ủi cô. “Thôi, tính cậu ấy là vậy, trừ khi bản thân cậu ấy tự nhìn nhận ra vấn đề”. Ông còn định nói tiếp nhưng điện thoại trong túi quần đổ chuông, ông vội lấy ra nghe. “Tổng giám đốc!”

Ông chăm chú lắng nghe, cuối cùng chỉ đáp một câu: “Được, được!”

Lão Trương cúp điện thoại, mỉm cười với Tô Mạt, giờ ngón cái tán thưởng cô, sau đó vội vã rời đi.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Vương Tiễn đói bụng, đánh thức Phùng Du xuống nhà tìm quán ăn.

Cô gái trẻ lẻ mề hết thay quần áo lại trang điểm. Vương Tiễn chế giễu vài câu liền bị cô ta đuổi ra ngoài. Vương Tiễn không đợi nói lần thứ hai, lập tức quay người đi mất.

Vừa xuống dưới, cậu đột nhiên bị kéo vào một góc.

Lão Trương khuyên bảo: “Vương Tiễn, về nhà đi cháu!”

Vương Tiễn giằng tay khỏi lão Trương. Thấy ông tuổi già sức yếu, cậu không dám dùng lực mạnh.

Vương Cự An đi đến, lên tiếng: “Mày không muốn về nhà thì thôi, ở đây nói mấy câu cũng được”. Anh hỏi: “Trên người mày có tiền không? Cứ để con gái nuôi cũng không hay lắm”.

Vương Tiễn đứng im lặng.

Vương Cự An quan sát con trai. Cậu mặc áo phong rẻ tiền, hình như mới mua. Gương mặt cậu vàng vọt, ánh mắt vô hồn, thần sắc vừa cảnh giác vừa căm ghét, chẳng khác nào tên côn đồ nơi đầu đường xó chợ. Anh ta cố gắng kìm nén ngọn lửa tức giận trong lòng. Lại nhìn bàn tay phải bị băng bó của con trai, anh ta không kìm được, kéo tay cậu: “Tay mày bị làm sao thế?”

Vương Tiễn né tránh, không trả lời.

Hai cha con đứng một lúc, một chiếc ô tô đột ngột dừng lại ở cửa hàng khu nhà. Một người từ trên xe nhảy xuống, trong đó có hai người mặc đồng phục cảnh sát. Cả nhóm người nhanh chóng lên tầng trên.

Vương Tiễn bất giác sợ hãi, cậu lập tức bước đi nhưng bị giữ lại. Cậu tức giận đẩy người bố, hét lớn: “Lại là ông giờ trò đúng không?”

Cảnh sát làm việc rất hiệu quả, chẳng bao lâu sau, một nữ cảnh sát áp giải Phùng Du xuống dưới. Cô gái khóc rưng rức, trên cổ tay xuất hiện một chiếc còng sáng loáng.

Người cảnh sát hỏi: “Trong nhà còn người khác không?”

Phùng Du đưa mắt về phía Vương Tiễn, khóc một lúc mới trả lời: “Không, tôi sống một mình”.

Vương Tiễn đang vô cùng tức giận, ra sức giãy giụa, nghe thấy câu này, cậu lập tức bất động, chỉ mở to mắt nhìn cô gái bị nhét vào trong ô tô.

Phùng Du không nhìn cậu dù chỉ một lần.

Đội chiếc xe đi xa, Vương Tiễn lau mồ hôi trên mặt, mới phát hiện viền mắt mình cũng ướt ướt. Cậu nói nhỏ: “Bố buông tay, con theo bố về là được chứ gì?”

Trên đường đi, cả hai bố về là được chứ gì?”

Trên đường đi, cả hai bố con đều trầm mặc.

Về đến nhà, Vương Cự An lấy hộp y tế, cắt lớp vải băng trên tay con trai để kiểm tra vết thương. Vải băng được tháo một cái nơ nhỏ, anh ta “hừ” một tiếng lạnh lùng, ném sang một bên, lại nhìn lòng bàn tay con trai, trên đó xuất hiện hơn mười vết thương lớn nhỏ, vết thương nhỏ đã khô lại, vết thương lớn vẫn chưa kín miệng.

Tìm Vương Cự An thất lại. Anh ta xót xa, không kìm được lại trách móc: “Mày lại gây chuyện phải không? Bàn tay sắp thành tổ ong vò vẽ rồi!” Anh ta hỏi con trai đã xảy ra chuyện gì.

Kể từ lúc đồng ý về nhà, Vương Tiễn tỏ ra hết sức ngoan ngoãn. Cậu bình thản trả lời: “Con vốn định cầm chai rượu đập người khác, kết quả bị người ta xử lý”.

Vương Cự AN nói: “Không có tiền đồ!” Ngừng một lát, anh ta cất giọng ôn hòa: “Gặp phải chuyện gì thì ăn nói tử tế, vũ lực không thể giải quyết vấn đề.

Vương Tiễn mỉm cười.

Vương Cự An im lặng, giúp con trai bôi thuốc rồi băng bó lại.

Vương Tiễn nói: “Đổi phó với kẻ lưu manh chỉ có thể dùng chiêu lưu manh”. Cậu rút một tấm thẻ ngân hàng, ném xuống bàn trà. “Bố giúp con trả lại cho chú ấy!”

“Ai?”

“Vương Tư Ngụy”.

Vương Cự An chau mày. “Thằng đó cho mày tiền lúc nào vậy?”

“Buổi tối hôm con rời khỏi nhà. Con gặp chú ấy ở quán bar”. Vương Tiễn lười nhác tựa vào thành sofa.

“Nó gặp mày mà không nói cho bố biết?”

“Chú ấy chứng kiến cảnh con bị đánh cũng không nói với bố”. Vương Tiễn cười. “Không đúng, chính chú ấy ra tay đánh con nên nhất định không tiết lộ với bố”.

“Tại sao nó đánh mày?”

“Phùng Du nói với con, chú ấy chính là người mai mối Chung Thanh cho Thượng Thuần. Đúng lúc tên họ Trương cũng có mặt ở đó, con nhất thời kích động, chạy đi hỏi bọn họ có chuyện này hay không”. Cậu xòe tay. “Kết quả như vậy đây!”

Vương Cự An nhìn con trai bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Vương Tiễn đột nhiên bật cười. “Con hiểu rồi. Bố đã sớm biết chuyện em trai bố là người dẫn mối đúng không?”

Bố cậu lặng thinh.

Vương Tiễn nói tiếp. “Trước đây con nghe tin đồn, chị họ của Chung Thanh đến công ty gây âm ỉ, vậy mà bố có thể bỏ qua cho chị ta, còn để chị ta tiếp tục ở bên cạnh bố, vì bố có ý đồ với chị ta đúng không?”

Vương Cự An bất giác chau mày. “Chuyện đó không liên quan gì đến bố”. Anh ta ngẫm nghĩ, đổi cách nói khác: “Trước khi xảy ra sự việc, bố không hề hay biết”.

Vương Tiễn cười ha ha rồi đứng dậy, đi lên tầng trên. “Con đi tắm đã, sau đó chén một bữa ngon lành và ngủ một giấc tử tế”.

Vương Cự An đóng nắp hộp y tế, kêu người giúp việc theo giờ nấu mấy món con trai thích. Sau đó, anh ta tìm một người bảo vệ canh chừng ở cửa ra vào. Cuối cùng, anh ta vẫn bảo lão Trương ở nhà với Vương Tiễn rồi tới công ty giải quyết một số công việc.

Vừa vào văn phòng, có người gọi điện thoại, nhắc đến ủy ban giám sát ngân hàng và ủy ban giám sát chứng khoán. Vương Cự AN nói thẳng: “Mấy ngày này tôi không rảnh, ở nhà với con trai”.

Đối phương ngạc nhiên: “Lúc này rồi mà anh còn ở nhà trông con?”

“Nó thích xem giải bóng đá Anh. Sắp tới có trận Manchester United đấu với Chelsea, tôi định đưa nó đi xem”.

Đối phương nói: “Bây giờ mùa giải mới bắt đầu, đợi mùa xuân sang năm anh sang bên đó sống một, hai tháng cũng chưa muộn. Bây giờ chuyện công ty quan trọng hơn”.

Vương Cự An không trả lời, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi cũng hết cách, chỉ mấy ngày thôi, sẽ không lâu lắm”.

Anh ta cúp máy, thở dài một tiếng, dặn dò cô thư ký: “Gọi Vương Tư Ngụy đến đây!”

Vương Cự An đợi cả buổi chiều. Đến khi gần hết giờ làm, em trai anh mới gõ cửa. Vào phòng, anh ta cười ngoác miệng. “Đại ca, bao lâu chẳng thấy anh gọi em, em nhàn rồi đến mức mọc lông rồi. Có chuyện gì, anh cứ dặn dò thoải mái”.

Vương Cự An cười. “Tôi thấy gần đây khí sắc của chú không tồi, ở ngoài chơi rất vui phải không?”

Vương Tư Ngụy đáp: “Đâu có, em vẫn nghĩ đến chuyện của công ty, ăn không ngon ấy chứ!”

“Chú ăn không ngon hay lương tâm cắn dứt!”

Vương Tư Ngụy cười. “Ý của anh là gì? Em ngốc nghếch, nghe không hiểu”.

Vương Cự An thu lại ý cười. “Chú từng gặp Vương Tiễn ở quán bar? Vương Tiễn nói chú còn đánh nó”.

Vương Tư Ngụy vội đáp: “Nó là cháu trai của em, ai nỡ động đến một ngón tay của nó? Nhắc đến mới nói, nó đánh em thì có”.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Hôm đó nhìn thấy Thượng Thuận, nó lập tức cầm chai rượu xông đến. Thấy sắp xảy ra chuyện, em đỡ hộ Thượng Thuận”. Vương Tư Ngụy giờ cánh tay. “Không tin anh xem đi, bây giờ vẫn còn bầm tím, đau ê ẩm. Nếu mà đánh trúng đầu người ta, không biết hậu quả sẽ thế nào”.

“Sau đó chú cùng Thượng Thuận bỏ đi? Con tôi bị thương nằm ở đó, chú mặc kệ?”

Vương Tư Ngụy á khẩu, vội biện bạch: “Anh, em cũng hết cách. Thượng Thuận là người thế nào? Em không đưa anh ta đi, sợ anh ta lại tính sổ vụ này, sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty”.

Vương Cự An nhìn anh ta. “Đừng viện cớ công ty ở đây! Tôi hỏi chú, chú để cháu của chú một mình ở nơi đó, nó còn bị thương, rốt cuộc chú có nghĩ cho nó không hả? Vương Tiễn là cháu ruột của chú”.

“Em...”

Vương Cự An cắt ngang: “Dù không giúp nó, ít nhất chú cũng nên báo với tôi một tiếng, nhưng chú coi như không có chuyện gì xảy ra. Từ trước đến nay tôi đối xử với chú thế nào mà bây giờ chú lại đối xử với nó như vậy?” Anh ta nói, gần như nghiến răng: “Chú khiến tôi thật sự thất vọng!”

Vương Tư Ngụy lên tiếng: “Anh, em sai rồi! Em sẽ thay đổi. Sau này em nhất định sẽ suy nghĩ chu toàn, không để bị hoảng loạn như vậy!”

Vương Cự An cười, lắc đầu. Anh ta cầm tấm thẻ ngân hàng. “Đây là thẻ chú cho nó, trong đó vốn chỉ có vài vạn, tôi cho thêm chú ba mươi vạn”. anh ta nghiêm mặt, ném tấm thẻ xuống đất, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Từ nay về sau, chú đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Chuyện của công ty cũng không liên quan đến chú”.

Vương Tư Ngụy trợn mắt với vẻ không tin nổi. “Ý anh là gì hả? Cắt đứt quan hệ? Ba mươi vạn? Anh dùng ba mươi vạn để đuổi tôi đi? Anh nghĩ tôi là ai hả?” Anh ta chỉ tay ra cửa, nhếch miệng. “Là những người ở ngoài kia hay đám ăn mày trên đường phố? Ba mươi vạn mua được mấy mét vuông đất ở Nam Chiêm? Tôi nói cho anh biết, tôi nhìn anh đủ rồi!”

Vương Cự An bình thản lên tiếng: “Cầm lấy tiền rồi cút đi!”

Vương Tư Ngụy tức đến mức mặt đỏ bừng. “Dựa vào cái gì mà tôi phải đi?”

Vương Cự An nói: “Hay là để tôi gọi bảo vệ? Một khi gây âm ỉ, chú sẽ càng mất mặt”.

Vương Tư Ngụy trừng mắt với anh trai, lồng ngực phập phồng. Một lúc sau, anh ta cúi xuống nhặt tấm thẻ. Đến cửa ra vào, anh ta quay đầu nhìn Vương Cự An rồi mới đi ra ngoài.

Thời gian sau đó, Vương Cự An quả nhiên ở nhà với con trai. Còn mấy ngày nữa là xuất cảnh, anh dạy con trai đánh golf, đưa con trai đi chơi đĩa bay, bắn súng... Vương Tiễn không có hứng thú, lại hay bối mồm, Vương Cự An không dám nói nữa câu nặng lời.

Trước khi lên đường, hai bố con bắt đầu thu dọn hành lý, Vương Tiễn trốn trong phòng không chịu ra ngoài, cũng không biết cậu làm gì.

Vương Cự An đi gõ cửa, cửa không mở, gọi mấy câu cũng không ai thưa. Anh ta hơi lo lắng, lên tiếng: “Vương Tiễn, con còn không mở cửa, bố sẽ đi tìm chìa khóa!”

Bên trong có tiếng động, sau đó Vương Tiễn mở cửa.

Vương Cự An nhìn con trai. “Thời tiết không lạnh, con mặc áo dài tay làm gì?”

Vương Tiễn không trả lời, chỉ nói: “Bố, con không muốn đi xem bóng đá Anh nữa”.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, con chỉ muốn ở nhà”.

Thấy con trai thu tay vào trong tay áo, Vương Cự An lập tức kéo ra xem. “Chẳng phải tay của con sắp khô rồi sao? lại xảy ra chuyện gì vậy?”.

Kéo tay áo lên cao, trên cánh tay Vương Tiễn toàn là mụn đỏ.

Hai người đều im lặng. Một lúc sau, bố cậu lên tiếng: “Chắc là bị dị ứng. Mau đi bệnh viện kiểm tra, lấy thuốc”.

Vương Tiễn đáp: “Con không muốn đi!”

Vương Cự An hỏi: “Hay là bố mời bác sĩ đến nhà khám cho con?”

Vương Tiễn trầm mặc, đột nhiên lên tiếng: “Trên người con toàn nốt như thế, sau lưng cũng có. Hai ngày trước con bị đi ngoài, đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi. Bố, con bị AIDS rồi”.

Vương Cự An trừng mắt với con trai. “Đừng nói vớ vẩn, để bác sĩ khám trước đã”.

“Chắc chắn con dính rồi. Mấy ngày đó con không hề dùng biện pháp bảo vệ”.

Vương Cự An kéo vai cậu, nói chậm rãi, “Con hãy nghe lời bố, để bác sĩ kiểm tra trước rồi lấy thuốc bôi, những chuyện khác con đừng nghĩ tới”.

Vương Tiễn im lặng.

Không bao lâu sau, bác sĩ đến nhà, kiểm tra cổ họng, đo nhiệt độ, nói Vương Tiễn bị sốt, ba mươi tám độ, amidan hơi đỏ. Bác sĩ hỏi muốn bôi thuốc và hạ sốt bằng biện pháp vật lý hay truyền thuốc kháng sinh. Vương Tiễn lập tức đáp: “Truyền thuốc”. Cậu lại hỏi. “Đây là bệnh gì vậy? Liệu có khả năng khác không?”

Bác sĩ không hiểu ý, chỉ giải thích: “Bình thường bị phát ban cũng sẽ viêm amidan, hãy chú ý nghỉ ngơi. Cậu còn trẻ, ra ngoài chạy một vòng toát mồ hôi không biết chừng sẽ hạ sốt”.

Hai bố con đều im lặng. Đợi bác sĩ đi khỏi, Vương Cự An vừa giúp con trai bôi thuốc vừa lên tiếng: “Vương Tiễn, nếu thật sự cảm thấy lo lắng thì tới bệnh viện kiểm tra. Bố tin con không sao nhưng đi khám sẽ yên tâm hơn”.

Vương Tiễn co người. “Con không đi!”

“Bố đi cùng con, không sao đâu!”

Vương Tiễn sống chết không đi. Bố cậu vừa khuyên nhủ vừa ép cậu lên xe.

Vương Tiễn hỏi: “Thật ra bố cũng nghi ngờ đúng không?”

Vương Cự An không trả lời.

Hai bố con đến trung tâm phòng bệnh, được nhân viên y tế cho biết, thời gian chưa đủ sáu tuần kể từ lúc bị nghi dính virus, phải sau nửa tháng mới có kết quả, ba tháng sau kiểm tra lại.

Vương Cự An trầm nghĩ, mình đúng là hồ đồ. Khi đưa con trai về nhà, thấy con trai dờ dẩn, anh ta vừa bực dọc vừa lo lắng.

Kể từ hôm đó, Vương Tiễn không rời khỏi nhà nửa bước. Cậu bị cảm nặng, sắc mặt xanh như tàu lá. Cậu ăn uống rất kém, ngủ không yên giấc, lúc nào cũng có cảm giác đang chờ chết. Khó khăn lắm mới qua mấy tuần để đi kiểm tra, lại đợi mấy ngày mới biết kết quả.

Tối nào Vương Tiễn cũng gặp ác mộng, gương mặt cậu dần vàng vọt, người gầy rộc. Nửa đêm tỉnh giấc, cậu không kiềm được bật khóc nức nở.

Vương Cự An ngủ muộn. Đi qua phòng con trai, anh ta kéo con trai ngồi dậy. Cuối cùng, anh ta cũng mất hết kiên nhẫn, mắng con một trận. “Đồ vô dụng, có gan làm mà không có gan chịu. Cho dù thật sự dính thì sao chứ? Bao nhiêu người mắc bệnh này, không phải ai cũng chết ngay. Nếu con bị dính thật, bao nhiêu tiền trong nhà đem chữa cho con hết, còn sợ không thể kéo dài mạng sống của con? Con đúng là không có tiền đồ, còn nhu nhược hơn cả mẹ con!”

Đây là lần đầu tiên Vương Tiễn nghe bố nhắc đến mẹ, cậu bất giá há miệng, giống như khó thở. Một lúc sau, cậu mới hỏi: “Mẹ con... rốt cuộc mẹ con làm sao cơ?”

Trong đêm tối, vẻ mặt Vương Cự An vô cùng tàn nhẫn. Anh ta nói rành rọt từng từ một: “Mẹ con qua đời từ lâu rồi. Sau khi sinh con, cô ấy và bố mẹ rời khỏi Nam Chiêm, không rõ quen biết bạn bè kiểu gì, cả ngày hút ma túy. Một lần dùng quá liều nên bị sốc thuốc rồi tắt thở. Trong cuộc đời này, bố hận nhất là người chơi ma túy. Chú của con cũng vậy, bố thù căt đứt quan hệ với thằng đó”. Vương Cự An hỏi con trai: “Con có muốn làm người yếu đuối không có dũng khí, chỉ biết trốn tránh như mẹ con không?”

“Bố đừng nói nữa! bố đừng nói nữa!” Vương Tiễn hạ thấp giọng, nước mắt âm thầm chảy dài trên gò má. Cậu lại yên lặng nằm xuống giường.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Vương Cự An hận đến mức chỉ muốn cho mình một bạt tai. Cả đêm anh ta không dám ngủ, ở ngoài phòng con trai cho đến khi trời sáng.

Ngày hôm sau, thần sắc của Vương Tiễn bình thường. Có thể thấy cậu miễn cưỡng tỏ ra có tinh thần trước bố cậu. Ngày thứ ba, dường như tâm trạng của cậu khá hơn, cậu nói nhiều, cũng không than phiền như mấy ngày trước nữa. Vương Cự An dần yên tâm, hai bố con cầm chai bia, ngồi bên hồ bơi trò chuyện. Vương Tiễn muốn xuống nước, bố cậu không cho, nói cậu vừa mới khỏi ốm, nước lại quá lạnh. Vương Tiễn nghe lời, cũng không cố chấp.

Uống nửa chai bia, cậu đột nhiên lên tiếng: “Bố, con biết bố chê con không có tiền đồ. Đúng vậy, con từng nghĩ con người con chẳng ra sao cả. Thật ra, nguyện vọng lớn nhất của con chính là tìm một người phụ nữ con yêu thương cưới về làm vợ, rồi sinh một đứa con, không, tốt nhất là hai đứa, chúng con sẽ nuôi dạy con của con nên người. Bố thấy suy nghĩ của con có giống đàn bà không?”

Vương Cự An không đáp lời.

Vương Tiễn nói tiếp: “Con nghĩ, dù sao bố cũng có tiền, nuôi cả nhà con không thành vấn đề. Bố nuôi chúng con, chúng con nuôi mấy đứa trẻ...” Cậu dừng lại, uống một ngụm bia. “Bố, con đói bụng rồi!”

“Con muốn ăn gì?” Vương Cự An hỏi.

Vương Tiễn ngẫm nghĩ. “Đồ ăn ở quán ven đường, lúc nhỏ hề nhìn thấy là con thèm ăn. Con nhớ một lần con và bố đi ngoài đường, bố không cho con ăn, còn tát con một cái”.

“Bố sẽ bảo người đi mua”.

“Không, bố đi đi! Chỉ bố mới biết con thích ăn loại nào”.

Vương Cự An do dự. Thấy con trai nhìn mình bằng ánh mắt chờ mong, anh ta không đành lòng. “Con ở nhà đợi bố, bố sẽ về ngay!” Anh ta đi ra ngoài, dặn dò bảo vệ chú ý, đừng để thằng nhỏ chuồn mất.

Nơi đó rất xa, Vương Cự An lái xe vòng vèo, khó khăn lắm mới tìm thấy một quán. Lúc này chưa phải giờ mở quán, Vương Cự An gõ cửa, bảo ông chủ chuẩn bị đồ ăn. Đợi người ta làm xong, anh ta đưa một tờ tiền mệnh giá cao nhưng không cầm chắc hộp thức ăn đối phương đưa. Hộp đồ ăn rơi xuống đất. Vương Cự An ngăn người, tìm đập thành thịch. Anh ta không nói một lời, quay người chạy ra xe, phóng như bay về nhà.

Về đến nhà, thấy mọi thứ vẫn bình thường, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh ta hơi ảo não, đồ ăn không mua, con trai hỏi đến thì phải nói thế nào? Anh lại nghĩ: Đúng là hồ đồ, dẫn nó đi ăn là được.

Vương Cự An vừa nghĩ vừa đi vào trong nhà. Điện thoại trong túi quần đổ chuông, anh ta rút ra nghe, trung tâm phòng bệnh gọi điện: “Vương tiên sinh phải không? Đã có kết quả xét nghiệm, là âm tính”.

Vương Cự An mừng rỡ chạy về phía bể bơi ở sân sau nhưng không nhìn thấy Vương Tiễn, anh ta lại đi vào nhà tìm kiếm, vẫn không thấy.

Ngôi nhà rộng lớn vắng lặng như tờ, thời gian như dừng lại. Vương Cự An hoảng sợ đứng lại, sau đó, anh ta đi chậm chậm về phía hồ bơi. Một tờ giấy bạc đập dềnh trên mặt nước, sóng nước xao động...

Nghe tiếng cánh cửa ở sân sau đóng sập, Vương Tiễn đổ hết chai bia. Cậu nhúng cái chai rỗng xuống hồ nước, lấy nửa chai nước, bỏ ống hút vào trong. Sau đó, cậu lấy một gói “bột trắng” nhỏ từ túi áo, đổ gói bột xuống tờ giấy bạc, mở bột lửa.

Bao nỗi phiền muộn tan biến, Vương Tiễn như chìm vào một thế giới khác. Cậu thấy một người phụ nữ ở trước mặt, ngày càng rõ ràng. Gương mặt bà hiền từ, bà nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng. Cậu vô cùng mừng rỡ, không thể kiềm chế những giọt nước mắt, sau đó cậu đứng dậy, lao đảo đi về phía trước.

Mẹ, con đã nhìn thấy mẹ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đoạt vị

Mấy tuần sau đó, Tô Mạt không gặp Vương Cự An. Nhóm dự án do lãnh đạo khác phụ trách, chỗ ngồi của anh ở cuộc họp thường kỳ trống không, phòng làm việc của tổng giám đốc đóng cửa, cứ như anh biến mất hoàn toàn khỏi công ty.

Lúc Tô Mạt đi qua, thư ký của Vương Cự An vừa thu dọn đồ vừa lau nước mắt. Nhìn thấy cô, cô thư ký kéo lại. “Lần này xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì vậy?”

“Con trai của Vương Tổng không còn nữa, bây giờ đến công ty sắp cũng chẳng thêm tới”.

Tô Mạt không hiểu ý, hỏi lại: “Không còn gì cơ?”

Cô thư ký rút tờ giấy ăn, xì mũi. “Tôi cũng vừa nghe nói. Cậu bé đó không cẩn thận, ngã xuống bể bơi ở nhà, bị chết đuối”.

Tô Mạt như bị đánh một cái tát mạnh. Cô không tin, giả bộ nhẹ nhõm “Chắc không phải đâu! Sao có thể chết đuối trong bể bơi ở nhà được? Thằng bé đã lớn như vậy...”

“Thì vậy đó, ai mà biết được! Thằng bé dễ thương biết bao, lớn tướng rồi...”

Tô Mạt thần thờ quay về phòng làm việc. Cô ngồi bất động ở đó cho đến khi Vương Á Nam gọi. Trong văn phòng chủ tịch, mấy vị phó tổng và trợ lý đều có mặt. Vương Á Nam ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt sưng húp. Bà hắng giọng, tuyên bố sắp xếp lại một số công việc. Bà không nói rõ lý do, chỉ cho biết gần đây nhà Vương Tổng có việc nên không thể lo việc công ty.

Mấy người có mặt đều biết rõ ngọn nguồn, cũng không dám hỏi nhiều.

Ban đầu Tô Mạt còn nghi ngờ nhưng đến lúc này, cô đột nhiên tin đó là sự thật, nước mắt trào ra. Cô cố kìm nén, trong lòng tự trách: tại sao mình lại nói với anh ấy cậu đó!

Tô Mạt đứng ngồi không yên, muốn hỏi rõ tình hình nhưng không dám. Thời gian cứ thế trôi đi, trong lòng cô tựa như bị một tảng đá lớn đè nặng trĩu.

Cuối cùng, Tô Mạt không kìm được, gọi điện cho lão Trương. Một lúc lâu sau ông mới bắt máy. Giọng điệu của lão Trương thê lương, ông chỉ nói một câu: “Tô tiểu thư” rồi im bật.

Nhớ đến dáng vẻ của cậu bé, Tô Mạt bất giác nghẹn ngào: “Chú Trương, chú Trương...” Cô không thể thốt ra lời.

Lão Trương hiểu ý của Tô Mạt nhưng chỉ nói: “Thằng nhỏ không còn nữa, Tổng giám đốc cả ngày nhốt mình trong nhà. Nếu có chuyện gì, mong các đồng nghiệp hãy xử lý giúp cậu ấy. Cũng không biết đến lúc nào cậu ấy mới lấy lại tinh thần”.

“Cậu bé xảy ra chuyện gì vậy chứ?” Tô Mạt hỏi.

Lão Trương thở dài, không muốn nói nhiều. “Lúc đó thằng bé bị ốm, không cẩn thận nên rơi xuống bể bơi”.

Tô Mạt nghẹn ngào. “Đều là lỗi của cháu, cháu không nên nói chuyện đó với anh ấy”.

Lão Trương không hiểu, vội an ủi: “Không liên quan đến cô, đây là ý trời. Một khi ông trời đòi người, không ai có thể ngăn cản”.

Ông lại cất giọng bi thương. “Bây giờ tôi đi mua ít tiền vàng đốt cho thằng bé. Từ nhỏ nó sống sung sướng quen rồi, tôi sợ nó ở dưới đó không quen. Bố nó... chưa từng ra mộ lấy một lần”.

Nghe câu này, Tô Mạt càng không thể kiềm chế, nước mắt chảy giàn giụa.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Mùa thu trôi qua trong chớp mắt, Vương Cự An vẫn không xuất hiện. Công việc ở công ty vẫn đều đều, sắc mặt Vương Á Nam ngày càng tệ. Tô Mạt thấy áy náy nhưng không dò hỏi. Đối với công việc, cô dần mất “ý chí chiến đấu”. Nhớ lại những chuyện xảy ra trong hai năm qua, thỉnh thoảng Tô Mạt nghĩ, hay là rời khỏi nơi này, từ nay về sau không bao giờ gặp những người ở đây nữa?

Tô Mạt sợ gặp Vương Cự An, vậy mà Vương Á Nam lại cử cô đi làm việc.

Cuộc họp cổ đông có mấy văn bản cần Vương Cự An ký tên, đồng thời có mấy quyết sách cần thông báo với anh. Tô Mạt lật giờ đồng văn bản, chẳng có thứ nào khiến anh thoải mái. Cô bất giác nhắc nhở: “Gần đây tâm trạng của Vương Tổng không tốt, có nên đợi một thời gian nữa không ạ?”

Vương Á Nam nhìn cô, hỏi lại: “Ý cô là xem những thứ này, tâm trạng của nó càng tệ hơn? Cô rất hiểu nó sao?”

Tô Mạt cúi đầu, không lên tiếng.

“Nhiều lúc tôi rất tán thưởng cô, cảm thấy cô cũng được coi là một nhân tài”. Về mặt Vương Á Nam rất bình tĩnh. “Cô phải hiểu, công ty và công việc, thời gian, dự án, hiệu quả và lợi ích, những thứ này đều không đợi người...”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tô Mạt bất đắc dĩ gọi điện cho lão Trương.

Lão Trương nói: “Có lúc Tổng giám đốc cũng ra ngoài làm việc, nửa đêm về đến nhà là ngồi bên bể bơi. Một buổi sáng, tôi qua nhà, thấy Tổng giám đốc chẳng thay quần áo, nằm ngủ ngay trên nền đá cạnh bể bơi, xung quanh là một đồng vỏ chai rượu. Đã gần một tháng trôi qua, tôi sợ cơ thể của cậu ấy không chịu nổi. Cô hãy cảm đến nhà, nhân tiện khuyên bảo cậu ấy!”

Tô Mạt nghĩ, chỉ sợ nhìn thấy mình, anh ấy càng đau khổ hơn. Cô hỏi: “Chú Trương, có lẽ anh ấy không muốn bị quấy rầy. Chú có thể giúp cháu đưa mấy giấy tờ cho anh ấy không?”

Lão Trương nói: “Hôm nay tôi ra tỉnh ngoài, giải quyết chút việc cho cậu ấy. Có lẽ ngày kia tôi mới về”.

Tô Mạt hết cách, đành mang giấy tờ đến nhà Vương Cự An. Đến cổng ngôi biệt thự gần bờ biển, cô do dự hồi lâu. Ánh chiều tà đã gần tắt nhưng trong nhà vẫn không bật đèn sáng. Ngôi biệt thự nằm giữa rừng cây, càng tỏ ra không khí u ám.

Cửa ra vào khép hờ, Tô Mạt đi qua phòng khách, liền nhìn thấy bóng lưng của anh.

Vương Cự An một mình ngồi bên bể bơi, nước trong bể đã được rút cạn từ lâu. Cô đứng sau lưng một lúc, anh mới lên tiếng hỏi: “Ai đấy?”

Anh quay đầu nhìn cô.

Tô Mạt không còn đường nào để trốn tránh, vô thức nhìn anh. Tia sáng còn sót lại của một ngày chiếu xuống bờ vai, tóc và một bên mặt anh. Trông anh vẫn như ngày thường nhưng lại có một sự thay đổi khó diễn tả.

Vương Cự An giờ tay về phía cô. “Đưa đây!”

Tô Mạt tiến lại gần, đưa cho anh tập tài liệu. Tim cô đột nhiên bị bóp nghẹt, cô cúi đầu quan sát kĩ. Hai bên tóc mai của anh đã điểm bạc. Tô Mạt chợt cảm thấy tức thờ. Cô ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn ở đường chân trời. Cô vốn tưởng chỉ là do ánh sáng phản chiếu, bây giờ mới thấy rõ những sợi tóc bạc nằm lẫn trong mái tóc đen dày đó.

Tô Mạt đưa tay bịt miệng, nước mắt chảy dài xuống gò má. Cô không thể kiềm chế tiếng nấc nghẹn.

Vương Cự An ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên bật cười. “Em khóc gì chứ?”

Tô Mạt miễn cưỡng lên tiếng: “Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi... tôi rất xin lỗi...”

“Sao em phải xin lỗi?” Anh hỏi tiếp.

Cô ngoảnh mặt đi chỗ khác, giờ tay lau nước mắt, không dám để anh nhìn thấy nhưng vẫn không thể kìm nén tâm trạng bi thương. Một lúc sau, cô mới lên tiếng: “Tôi... tôi không nên nói với anh câu đó...” Trong lòng cô biết rõ, bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Vương Cự An không để ý, anh cầm chai rượu, vừa uống vừa xem tập giấy tờ. Sau đó anh đứng dậy, đặt tập giấy tờ lên cái bàn ở bên cạnh, im lặng cầm bút ký từng tờ một. Đến trang cuối cùng, anh hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

Tô Mạt lau nước mắt, cố gắng cất giọng nhẹ nhàng: “Về vụ khu công nghiệp ô tô, các cổ đông đều cảm thấy không có triển vọng, cần tiếp tục bàn bạc”.

Vương Cự An khẽ cười, nhanh chóng ký tên vào tờ cuối cùng. “Lúc quay về, đừng quên báo cáo với bà chủ của cô, các người đừng mơ lật đổ tôi vào lúc này!” Anh giờ tập giấy tờ về phía cô, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn. “Đừng mơ! Rồi sẽ có một ngày, tôi tìm các người tính sổ!”

Tô Mạt không dám lên tiếng.

Vương Cự An ném mạnh tập giấy tờ, từng trang giấy bay tung tóe trong không trung, còn cái cặp tài liệu cứng đập vào trán Tô Mạt. Cô không đề phòng, vội vàng né tránh. Trong lúc lùi lại, cô đột nhiên bị trượt chân, suýt rơi xuống bể bơi.

Vương Cự An quay người đi vào nhà, chỉ thốt ra một từ. “Cút!”

Lên tầng trên, đi qua phòng của con trai, anh chợt nghe thấy bên trong có tiếng động. Anh đứng ngoài cửa một lúc lâu, hóa ra trời nổi gió khiến cánh cửa sổ không ngừng đập ra đập vào.

Vương Cự An đẩy cửa, vào phòng. Quần áo của Vương Tiễn vứt bừa bộn trên giường, ngăn kéo nửa đóng nửa mở, sạc pin laptop vẫn nhấp nháy. Poster ngôi sao bóng đá, áo cầu thủ có chữ ký treo trên tường. Tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, như thể con trai anh có thể trở về bất cứ lúc nào.

Vương Cự An cúi người dọn dẹp quần áo, sách vở. Trên tay anh cầm đầy thứ nhưng không biết cất vào đâu.

Anh từ từ ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn đồ vật trong tay. Những thứ này bây giờ không còn ai sử dụng, đã mất đi ý nghĩa, giống quá khứ của anh. Anh nghiêng răng, lại ném tung tóe quần áo và sách vở, định để mọi thứ như cũ.

Làm xong những việc này, anh mới nhớ phải đóng cửa sổ. Người phụ nữ ở dưới nhà thất thủ đi ra ngoài cổng, biến mất trong ánh chiều tà.

Vương Cự An đóng cửa sổ, buông rèm, sau đó khép cửa phòng.

Ngày hôm sau, Vương Cự An lại đến tìm Phùng Du. Đầu tiên, anh đi đến trung tâm cai nghiện, nhân viên ở đó nói Phùng Du đã được người nhà đón về.

Vương Cự An hỏi: “Sao các anh thả người nhanh như vậy? Dù cho con bé đó ra ngoài thì cũng phải giám sát chứ?”

Nhân viên trung tâm giải thích: “Nơi anh nói đến là trung tâm cai nghiện, còn chỗ chúng tôi là trung tâm phục hồi sức khỏe. Tình trạng của cô bé không nghiêm trọng nên cảnh sát mới đưa đến đây. Ở trung tâm phục hồi sức khỏe, bệnh nhân và người nhà bệnh nhân có thể tùy ý ra vào. Phương châm của chỗ chúng tôi là tạo ra sự tự do cho bệnh nhân...”

Vương Cự An vội đi tới nơi ở của Phùng Du. Hàng xóm nói kể từ hôm bị bắt, cô ta không quay về nơi này.

Xe ô tô rời khỏi con ngõ, bên đường có cửa hàng bán hương nến, vàng mã, anh dừng lại. Đến khi đằng sau vang lên tiếng còi xe, anh mới đánh tay lái, đỗ sát bên cửa hàng. Vương Cự An xuống xe, đi vào cửa hàng. Bà chủ hỏi có phải đốt cho người già không? Anh không đáp, mua một bao lớn, lại hỏi: “Có máy tính xách tay không?”

Bà chủ lắc đầu.

Vương Cự An bỏ vào cốp sau, lái xe tới thăm mộ con trai. Nhưng đến chân núi, anh dừng xe hồi lâu, dù thế nào cũng không thể tiến lên một bước.

Anh cầm bình rượu trắng rời khỏi xe ô tô, đổ xuống bên đường. Còn lại một ít, anh vừa uống vừa lẩm bẩm: “Vương Tiễn, bố luôn có cảm giác con sẽ quay về, vì vậy bố không lên trên đó. Trước đây bố không cho con uống rượu nên con không vui, bây giờ bố cho con uống thoải mái. Bố vốn có ý định mua ô tô để đỡ con vui, xe đã mang về nhà nhưng không có người lái. Kiểu dáng và màu sắc của xe chỉ thích hợp với bọn trẻ các con... Hai tháng nữa là đến Tết, con hãy nói đi...” Anh nghẹn ngào. “Rốt cuộc là bố bắt lực hay con ích kỷ?”

Vương Cự An ngửa đầu uống hớp cuối cùng, ném chai rượu xuống đất. “Là con quá ích kỷ!”

Vương Cự An ngồi vào xe, định quay xe về nhà, nhưng xe chưa kịp chuyển bánh, đằng sau có một chiếc taxi chạy tới. Dù chỉ liếc qua anh cũng phát hiện người ngồi ở ghế sau trông rất quen.

Anh ngẫm nghĩ, lái xe đuổi theo chiếc taxi, bấm còi inh ỏi. Tài xế taxi không hiểu chuyện gì nhưng sợ xảy ra sự cố nên từ từ đỗ vào lề đường. Nhìn thấy anh, Phùng Du biến sắc mặt.

Vương Cự An đi đến, kéo cô ta xuống xe, lại ném hai tờ tiền cho người tài xế. “Anh có thể đi được rồi!”

Tài xế ngây ra, quan sát hai người. Anh ta cảm thấy không yên tâm nhưng cũng không biết lên tiếng thế nào.

Vương Cự An chau mày, “Nhớ kĩ biển số xe của tôi. Nếu xảy ra chuyện gì, anh hãy báo cảnh sát”. Anh kéo Phùng Du vào lề đường, “Ma túy trong người Vương Tiễn là cô đưa cho nó?”

Phùng Du bị bóp tay đến đau buốt, cô ta cất cao giọng: “Ma túy gì chứ? Không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi...”

“Khoảng thời gian đó, nó ngày ngày ở cùng cô. Nó vì hít ma túy nên mới...”

Phùng Du bật khóc. “Anh ấy chết, tôi cũng rất buồn. Tôi thật lòng thích anh ấy nên hôm nay mới đến thăm anh ấy. Nếu muốn hại anh ấy, tôi sẽ không tới nơi này”.

“Câm miệng!” Vương Cự AN tức giận. “Tôi hỏi cô, có phải cô đưa cho nó không?”

Phùng Du vô cùng sợ hãi. “Chuyện này chú không thể trách tôi! Nếu trách thì trách...” Cô ta sụt sịt. “Tôi cũng có bố mẹ. Chú rất đau lòng khi con chú qua đời, nếu tôi có bề gì, bố mẹ tôi cũng sẽ đau lòng”.

Vương Cự An cố gắng trấn tĩnh. “Rốt cuộc chuyện này liên quan đến ai?”

Phùng Du đáp ứng: “Thượng... Thượng Thuần”.

“Nói rõ xem nào!”

Phùng Du im lặng vài giây mới lên tiếng: “Ma túy là do Thượng Thuần đưa. Tôi định tìm anh ta đòi tiền nhưng anh ta sai người đưa cho tôi hút “bột trắng”. Anh ta nói, một khi có tiền, tôi cũng đi mua thứ này. Tôi cảm thấy bột về nhà, không biết làm thế nào. Vương Tiễn nhìn thấy, bắt tôi phải vứt hết xuống bồn cầu nhưng tôi không ngờ, sau đó anh ấy giữ lại”.

“Tại sao cô tìm Thượng Thuần đòi tiền?”

Phùng Du ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời: “Tôi quen một chị là vợ bé của Thượng Thuần, còn sinh con cho anh ta. Thượng Thuần muốn đưa chị ấy đi xa. Tâm trạng của chị ấy không tốt, tôi cùng chị ấy tới quán bar giải khuây, tình cờ gặp Vương Tiễn. Chị bạn tôi nói Vương Tiễn là người thế nào, chỉ cần quyến rũ được anh ấy coi như tôi có bản lĩnh, chị ta sẽ bảo Thượng Thuần cho tôi tiền. Kiếm tiền quá dễ dàng, sao tôi có thể từ chối? Nhưng con trai chú rất oai phong. Lần trước anh ấy bị thương nên tôi mới có cơ hội. Tuy nhiên, tôi thật sự thích anh ấy. Chúng tôi sống cùng nhau, anh ấy chê nhà nhỏ quá, tôi muốn đi thuê nhà rộng hơn nên mới đi tìm bọn họ đòi tiền...” Cô ta lại khóc nức nở.

Lòng ngực Vương Cự An phập phồng, một lúc sau anh mới lên tiếng: “Thượng Thuần biết Vương Tiễn sử dụng ma túy, biết hai đứa sống chung nên cố ý đưa “bột trắng” cho cô?”

Phùng Du chỉ khóc, không trả lời.

Vương Cự An đẩy người cô ta, rút một điếu thuốc rồi châm lửa hút.

Phùng Du ngồi xồm xuống, khóc một lúc lâu. “Tôi nghe chị bạn của tôi nói, Thượng Thuần cũng bị người khác nắm điểm yếu. Anh ta chơi tôi, người khác sẽ chơi lại anh ta”.

“Điểm yếu gì?”

“Một cô vợ bé của anh ta nhảy lầu, trước khi chết gọi điện cho anh ta, nói có chứng cứ gì đó. Lúc anh ta nhận điện thoại, đúng lúc chị bạn tôi ở bên cạnh. Chị ta bảo, mặt Thượng Thuần bệch ngay tức thì. Khoảng thời gian sau đó, Thượng Thuần luôn nom nớp bất an, suốt ngày chạy đến nơi người phụ nữ kia nhảy lầu. Không biết anh đã tìm thấy chứng cứ chưa...”

Vương Cư An nghĩ, đi nhiều lần như vậy, chắc chắn vẫn chưa tìm thấy.

Phùng Du nói tiếp: “Cũng có khả năng cô vợ bé đó chỉ dọa anh ta”.

Vương Cư An nghĩ ra một việc, nghiêm giọng nói với Phùng Du. “Mau cuốn xéo, không được lên thăm nó!”

Anh đứng bên đường nhìn khu rừng ở đằng sau, mặt biển ở phía xa lấp lánh. Sau đó, anh đột nhiên giơ tay đâm mạnh vào thân cây ở bên cạnh, cho đến khi tay đau buốt tới tận tâm can, anh mới thấy đỡ hơn một chút.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tô Mạt về nhà xoa dầu vào chân. Tùng Dung gõ cửa đi vào, hỏi: “Cô bị cướp đây à?”

“Không sao, tôi sắp khỏi rồi”. Tô Mạt nhẹ nhàng bóp chân. “Mấy ngày trước bị trẹo chân ở trên đường”.

“Cô có tâm sự à? Sao không cẩn thận như vậy?” Tùng Dung hỏi.

Tô Mạt không trả lời.

Tùng Dung thở dài. “Sếp tổng của chúng ta cũng thảm thật đấy! Tôi gặp anh ta ở công ty, bộ dạng vẫn trẻ trung nhưng tóc mai đã điểm bạc khiến người khác cảm thấy xót xa. Cô thử nói xem, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Một đứa trẻ lớn tướng trượt chân rơi xuống bể bơi? Hay là nó có điều gì nghĩ không thông?”

Tô Mạt khịt mũi, không muốn nhắc đến chuyện này.

Tùng Dung nói tiếp: “Trước đây hai người... Cô đã đi thăm sếp chưa?”

Viên mắt Tô Mạt đỏ hoe, cô lắc đầu, thầm nghĩ, tôi có mặt mũi nào mà gặp anh ấy.

Tùng Dung im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi sợ nhất là cuộc sống kiểu này, có tiền cũng chưa chắc đã vui vẻ. Tôi còn nghe nói một nhà, cũng là dân làm ăn, nhà có ba đứa con, hai trai một gái, lấy chồng lấy vợ xong chẳng thể sinh con. Một con trai ly hôn, hai người còn lại thụ tinh nhân tạo mấy năm mới có thai... Vì vậy, những người bình thường như chúng ta nên biết tự thỏa mãn, bình an mới là điều quan trọng nhất”.

Tô Mạt nuốt lệ, gật đầu. “Đúng thế!”

Tùng Dung nói. “Tôi nghe nói sếp tổng còn có công ty riêng. Con trai không còn nữa, vậy mà anh ta vẫn cả ngày bận rộn ở bên ngoài. Nếu chuyện này xảy ra với người bình thường, chắc đã suy sụp từ lâu. Vì vậy mới nói, người ta nhiều tiền cũng phải thôi, chỉ tính riêng điều này, người bình thường không thể sánh được”.

Tô Mạt ngẩn người. “Anh ấy lâu lắm rồi không tới tổng công ty”.

“Trốn tránh ấy mà! Thời gian qua, sếp thường tới công ty điện tử An Thịnh”.

“Trốn tránh gì chứ?”

“Có người đang điều tra sổ sách của mấy công ty con”. Tùng Dung đẩy nhẹ Tô Mạt. “Cô là cánh tay phải của lãnh đạo, sao không biết vụ này?”.

Tô Mạt im lặng.

Bất gặp bộ dạng của cô, Tùng Dung thăm dò: “Nếu cô cứ vương vấn trong lòng thì mau đi thăm sếp. Chẳng phải trước đây hai người đã bực bực rồi hay sao?”

Tô Mạt không hiểu: “Bực bực gì cơ?”

“Sếp đã thừa nhận có ý với cô rồi đúng không?” Tùng Dung nhắc nhở, “Buổi tối hôm ở dưới nhà”.

Tô Mạt nhìn chị ta, ánh mắt kinh ngạc. “Lão Triệu nói cho chị biết?”

Tùng Dung không khẳng định, cũng chẳng phủ nhận.

Tô Mạt nói nhỏ: “Sau này không có khả năng nữa”.

Tùng Dung thở dài: “Thật ra lão Triệu bảo tôi gặp cô là muốn cô đi khuyên sếp tổng. Những lúc như thế này, cần một người ở bên cạnh sếp. Cô thích sếp cũng được, không thích cũng chẳng sao, chuyện này quá nghiêm trọng, cô nên tạm thời gác bỏ ân oán trước đây, chịu cúi đầu trước sếp đi!”

“Không đơn giản như chị nói đâu! So với vụ này, tất cả những chuyện khác chẳng là gì cả!” Tô Mạt roi lệ, một lúc sau mới nói: “Anh ấy hận tôi”.

2.

Tùng Dung trầm mặc nhìn cô.

Tô Mạt đặt lọ dầu, vào nhà tắm rửa mặt. Bây giờ là giữa mùa đông, nhiệt độ xuống dưới mười độ. Ngoài cửa sổ, gió thổi bay những chiếc lá xác xơ. Nước lạnh lọt vào mắt, cô mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Có người bấm chuông cửa.

Tô Mạt đi ra ngoài. Tùng Dung hỏi: “Muộn như vậy rồi còn ai đến thế?”

Tô Mạt nói: “Chắc là con trai chị. Tình dục không thấy chị đâu nên đi tìm”.

Tùng Dung vội đi mở cửa. Khi nhìn rõ người ở bên ngoài, chị ta bắt giắc ngây ra, vội mở rộng cửa.

Vương Cự An đi vào nhà, toàn thân đầy mùi rượu.

Tùng Dung vội chào hỏi. Chị ta ngoảnh đầu liếc nhìn Tô Mạt rồi nhẹ nhàng ra khỏi nhà, tiện tay đóng cửa.

Tô Mạt đứng yên, không lên tiếng.

Vương Cự An ngồi xuống sofa. Gương mặt anh đỏ bừng chứng tỏ đã uống không ít. Anh nhướn mắt nhìn Tô Mạt, ánh mắt dừng lại ở trán cô.

Tô Mạt giơ tay ấn miếng băng dán lên trán: “Tôi không sao!”

Vương Cự An tựa người vào thành ghế, nhắm nghiền hai mắt. Tô Mạt đi vào phòng bếp, rót một cốc nước đường, lại bỏ thêm ít muối. Lúc ra ngoài, cô thấy Vương Cự An nằm cuộn người trên sofa như đã ngủ say.

Cô lay người anh. “Nằm co quắp chân tay không tốt đâu. Để tôi hạ ghế xuống thành giường rồi hãy ngủ!”

Vương Cự An đột nhiên mở mắt. “Thứ đó ở đâu?”

“Thứ gì?” Tô Mạt không hiểu.

Anh hàm hồ trả lời, quay lưng lại phía cô, dùng cánh tay che mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Tô Mạt thở dài, giúp anh cởi giày và áo khoác, đắp một tấm chăn mỏng lên người anh. Cô không dám cách xa, cũng không dám tiến lại gần, đành ngủ ở thư phòng bên cạnh nhưng không dám ngủ say.

Nửa đêm anh húng hắng ho. Cô dậy rót cho anh cốc nước nhưng bị anh đuổi đi chỗ khác.

Tô Mạt về giường nằm. Cô mơ hồ nghe thấy động cơ ô tô ở ngoài đường và tiếng mưa rơi trên nóc nhà. Hơi thở đều đều của anh khiến tất cả trở nên yên tĩnh. Nỗi bi thương bị kìm nén quá lâu, nhức nhối trong lồng ngực.

Tô Mạt nằm mơ thấy bố mẹ và con gái ở quê nhà. Sự tồn tại của họ làm chứng cho sự vô lo, tình cảm thời niên thiếu, cùng những điều vụn vặt trong cuộc sống và nỗi bi thương trong quá khứ của cô. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, tất cả những điều đó đều trân trọng cô, bảo vệ cô, dịu dàng với cô nên cô mới không rơi vào nỗi đau như bây giờ.

Khi những thứ đó dần trôi xa, Tô Mạt giật mình tỉnh giấc, trời đã tờ mờ sáng.

Phòng khách vẫn vô cùng yên tĩnh. Tô Mạt đi ra ngoài. Vương Cự An nằm ngủ trên sofa. Tô Mạt vào bếp nấu một nồi cháo rồi xuống nhà mua đồ ăn sáng. Cô rửa mặt, thay bộ đồ công sở, do dự không biết nên đánh thức anh không. Sau đó cô lại nghĩ, có lẽ bây giờ là thời khắc anh nghỉ ngơi. Cô không dám đối mặt anh, cũng không biết phải lên tiếng thế nào. Cuối cùng, Tô Mạt đặt chìa khóa nhà dự phòng trên chiếc bàn trà.

Khi tiến lại gần, Tô Mạt phát hiện gương mặt anh đỏ bừng, hơi thở nặng nề hơn tối qua. Cô ngáp ngừng, giơ tay sờ trán Vương Cự An, trán nóng rực. Tô Mạt vội đặt túi xách, thay một tấm chăn mỏng, dùng khăn mặt nhúng nước lạnh lau mặt cho anh, sau đó giúp anh cởi cúc ở cổ áo.

Vương Cự An tỉnh giấc, hơi giãy giụa.

Tô Mạt nói khẽ: “Anh bị sốt rồi.”

Vương Cự An im lặng nhắm mắt, lòng mày nhú lại. Máy di động của anh rất “kính nghiệp”, từ sáng sớm đến giờ không ngừng rung trong túi áo khoác. Tô Mạt lấy ra xem, trên màn hình hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, cuộc gọi gần nhất là của lão Trương. Vương Cự An vẫn mặc kệ, cô đành để điện thoại ở chỗ anh giờ tay là có thể với tới.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, quay vào phòng gọi tới công ty xin nghỉ ốm. Cô lại gọi cho lão Trương thông báo: “Chú Trương, Vương Tổng đang ở chỗ cháu. Anh ấy bị ốm, ho và bị sốt”.

“Làm tôi sốt ruột chết đi được!” Lão Trương thờ phào nhẹ nhõm. “Ồ chỗ cô là được rồi. Sáng nay Tổng giám đốc phải ra ngoài làm việc, bảo cô đến đón. Khi tôi tới nơi, nhà khóa cửa, chẳng có ai, gọi điện thoại, cậu ấy không nghe máy. Tôi sợ xảy ra chuyện gì”.

“Bình thường anh ấy uống loại thuốc hạ sốt nào ạ? Có bị dị ứng thuốc không chứ? Cháu muốn đưa anh ấy đi bệnh viện nhưng anh ấy chẳng thèm để ý đến cháu”. Tô Mạt nói.

“Bình thường cậu ấy uống thuốc nào hả? Tôi chẳng thấy cậu ấy uống thuốc gì. Một lần cậu ấy bị sốt cao, tới ba mươi chín độ. Trời mưa, cậu ấy ra ngoài chạy bộ, về nhà tập dấm bốc, toàn thân toát mồ hôi, thế là hạ sốt”. Lão Trương thờ dãi. “Có lẽ thời gian này chịu nhiều mệt mỏi, cứ để cậu ấy nghỉ ngơi trước, lát nữa tôi sẽ đến thăm. Cô Tô hôm nay có đi làm không?”

“Cháu xin nghỉ rồi”. Tô Mạt đáp.

“Được!” Không đợi cô nói xong, đối phương đã cúp máy.

Tô Mạt giúp Vương Cự An thay chiếc khăn mặt khác. Anh bức bối đẩy tay cô, cất giọng khàn đặc. “Lạnh”.

Cô lại đi vò khăn bằng nước ấm “Vì nhiệt độ cơ thể anh cao quá”.

Tô Mạt đo nhiệt độ cho anh, Vương Cự An vẫn không phối hợp? Cô đành lau vành tai, lau cổ, lòng bàn tay, cuối cùng là cánh tay anh.

Lúc này anh mới mở mắt nhìn cô. Tô Mạt thăm dò: “Anh dậy uống nước và thuốc hạ sốt đi!”

Vương Cự An không lên tiếng, anh nằm một lúc rồi miễn cưỡng ngồi dậy.

Tô Mạt lấy thuốc hạ sốt vị hoa quả của Thanh Tuyên để lại đưa cho anh uống. Anh chau mày: “Thứ gì vậy?” Hỏi xong, anh lại nằm xuống. Cô hỏi anh có ăn cháo không, anh chẳng trả lời.

Lão Trương đến rất nhanh. Tô Mạt cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi ông: “Hình như cháu chưa nói cho chú biết địa chỉ nhà cháu?”

Lão Trương uống nước, không trả lời. Một lúc sau vào bếp cất cốc, ông mới nói: “Lần trước Tổng giám đốc nói cô sống ở đây, bảo tôi mang thuốc cho cô, nhưng ngay sau đó, cậu ấy kêu không cần nữa”.

Tô Mạt cúi đầu múc cháo, cô hỏi lão Trương đã ăn sáng chưa.

Lão Trương nhìn nồi cháo trắng nóng hổi và mấy đĩa thức ăn ngon miệng trên bàn, ông lắc đầu. “Cô không nhắc đến tôi cũng chẳng để ý, giờ mới thấy đói bụng. Tổng giám đốc đã ăn chưa?”

Tô Mạt đưa cho ông một bát cháo. “Cháu hỏi anh ấy có ăn không, anh ấy chẳng buồn trả lời”.

Lão Trương nói: “Ít nhiều cũng phải bắt cậu ấy ăn một chút... Cậu ấy cao lớn như vậy, ngủ ở sofa không dễ chịu. Cậu ấy còn hay bị nhức mỏi ở cổ và vai”.

Tô Mạt lên tiếng: “Cháu bảo anh ấy rồi mà anh ấy không nghe. Chú Trương, hay là chú thử khuyên anh ấy đi!”

Ăn xong, lão Trương quả nhiên tới khuyên. Nói mãi, Vương Cự An mới chịu đứng dậy. Tô Mạt đã dọn dẹp sạch thư phòng để anh vào trong đó nghỉ ngơi.

Lão Trương cầm bát cháo. “Tổng giám đốc đừng ngủ nữa, ăn một chút cháo đi đã!”

Vương Cự An vẫn nhắm mắt nhưng nghe theo lời ông.

Lão Trương đặt bát cháo vào tay Tô Mạt. “Tôi là đàn ông, không rành những việc này, cô Tô bón cho cậu ấy đi, phụ nữ cẩn thận, tỉ mỉ hơn”.

Tô Mạt đành ngồi xuống, bón từng thìa cho Vương Cự An. Bón nhanh sợ anh bị bỏng, bón chậm lại thấy anh không muốn đợi. Ăn được nửa gĩa bát cháo, anh đẩy tay. “Không ăn nữa!” Nói xong, anh nằm xuống ngủ.

Tô Mạt không ép nữa.

“Lát nữa sẽ toát mồ hôi, phải thay quần áo cho cậu ấy”. Lão Trương nói.

Tô Mạt nói: “Chỗ cháu không có quần áo”.

Lão Trương im lặng, đi ra ngoài phòng khách ngó nghiêng. Một lúc sau, ông mới lên tiếng: “Nhà cô sạch sẽ thật đấy, nhưng hơi nhỏ một chút, chiếc giường ở trong kia nhỏ quá”. Ông chỉ tay lên gác. “Phòng ngủ chính ở trên à?”

Tô Mạt gật đầu. “Nhưng ở dưới ăn cơm và đi vệ sinh tiện hơn”.

Lão Trương nói: “Tôi đi lấy mấy bộ quần áo cho cậu ấy, không có đồ thay thì không ổn”.

Gần đến buổi trưa, Vương Cự An toát mồ hôi, nhiệt độ giảm xuống, gương mặt anh không còn đỏ như trước, cảm lún phún râu. Anh vẫn chỉ uống nước, không muốn ăn. Thình thoảng, Tô Mạt lau mồ hôi cho anh, bị anh căn nhắc là quấy nhiễu giấc ngủ của anh.

Lão Trương quả nhiên quay lại, trong tay là một chiếc va li cỡ vừa.

Tô Mạt hơi ngần người.

Lão Trương có vẻ ngượng ngùng, cười cười. “Tô tiểu thư, thật làm phiền cô quá! Tôi nói một câu từ đáy lòng, Tổng giám đốc ở chỗ cô, tôi cảm thấy yên tâm hơn bất cứ nơi nào. Ở trong ngôi nhà đó, tâm trạng của cậu ấy càng xấu”. Ông thở dài, quan sát phòng khách. “Bên cạnh sofa còn khoảng trống, tôi sẽ bảo người mang một chiếc tủ quần áo nhỏ tới đây. Cô hãy yên tâm, tôi sẽ chọn cái có màu sắc và kiểu dáng hài hòa với đồ đạc trong nhà cô, không ảnh hưởng đến phong cách hiện tại”.

Tô Mạt đành nói: “Chú Trương, chú không cần mua nữa, tủ quần áo ở tầng trên vẫn đủ dùng”.

Lão Trương cười. “Vậy thì tốt!”, rồi ông cất giọng nghiêm túc: “Cô không cần gọi bác sĩ, tốn tiền vô ích. Cứ để cậu ấy nghỉ ngơi vài ngày là được”.

Vương Cự An lúc sốt lúc không, nằm trên giường ba ngày liền. Tô Mạt không thể xin nghỉ quá lâu. Ban ngày, lão Trương đến trông nom, còn cô chăm sóc anh từ tối đến sáng.

Ở công ty, Tô Mạt nhớ tới lời nói của Tùng Dung hôm trước nên trong lòng sinh nghi. Để ý mới phát hiện, mấy vị cổ đông lớn thường xuyên xuất hiện ở văn phòng của Vương Á Nam, tâm trạng của bà cũng ngày một tệ hơn. Người của bộ phận chứng khoán trả lời phỏng vấn báo chí, phát biểu mấy câu kiểu công thức như đề nghị giới ngân hàng, các cổ đông và doanh nghiệp đối tác hãy có lòng tin với An Thịnh...

Ai ngờ mấy ngày sau, trên mạng xuất hiện tin đồn: “An Thịnh rơi vào tình trạng cổ đông phải đứng ra bảo đảm”, “Chủ tịch tập đoàn An Thịnh Vương Á Nam gặp sức ép nặng nề về vốn”, “Doanh nghiệp Vương thị vi phạm quy định về bảo đảm khoản vay, để lộ một góc của tầng băng chìm”...

Trong công ty cũng lan truyền cô số tin đồn. Mọi người đều lo lắng những tin đồn này sẽ trở thành tin tức trên báo chí.

Tan sở Tô Mạt về nhà. Trước khi vào cửa, lần nào cô cũng phải chuẩn bị tâm lý. Bây giờ cô càng cẩn thận, bởi có người đang phải đối diện với hoàn cảnh khó khăn. Cô cảm thấy bất an khi che giấu tình hình, cũng sợ lỡ miệng nói ra những điều không nên nói. Vương Cự An dần bình phục. Anh thường xuyên xuống giường làm những việc như rửa mặt mũi, ăn cơm, cạo râu, tắm rửa... Thậm chí lão Trương còn mang cả laptop đến cho anh. Anh không đi ra ngoài nhưng điện thoại di động kêu từ sáng đến tối không ngừng nghỉ.

Ban đêm, anh ra ban công gọi điện thoại. Giọng nói của anh rất nhỏ. Gọi điện thoại xong, anh tựa người vào lan can hút thuốc, uống rượu. Trước đây, Vương Cự An hạn chế uống rượu, bây giờ, anh thậm chí cầm cả chai rượu trắng tu ừng ực.

Tô Mạt đi phơi quần áo, cô không kìm được, lên tiếng khuyên can: “Anh uống ít rượu thôi!”

Vương Cự An không trả lời. Một lúc sau, anh đột nhiên cất giọng lãnh đạm: “Có những chuyện chính là báo ứng”.

Tô Mạt quay người nhìn anh.

Anh nói tiếp: “Vương Tiễn không biết mẹ nó đã qua đời. Tôi không nói với nó là muốn nó có một chút nhớ nhưng”.

Dường như anh đã say. Anh cầm chai rượu, ngồi tựa vào tường. Tô Mạt ngồi xuống cạnh anh. “Anh đừng nghĩ ngợi nhiều!”

Vương Cự An uống một hớp rượu. “Còn Tổng Thiên Bảo nữa, ngày xưa bố tôi rất thích cậu ta. Nhiều lúc tôi còn cảm thấy bố tôi có lòng kiên nhẫn với cậu ta hơn với tôi. Bố tôi suốt ngày chỉ trách mắng tôi. Tổng Thiên Bảo lúc nhỏ rất thông minh. Cậu ta thích đọc sách, năm lớp hai đã bắt đầu viết văn. Chúng tôi học cùng một lớp, bài văn của cậu ta luôn được cô giáo lấy làm bài văn mẫu. Một lần cậu ta viết: “Đã sinh Bảo, sao còn sinh An”...” Vương Cự An cười. “Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng(*)”, ý của cậu ta là: “Đã sinh Tổng Thiên Bảo, tại sao còn xuất hiện Vương Cự An”...

(*)*Chu Du và Gia Cát Lượng là hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Chu Du là quân sư của Tôn Quyền nước Ngô, Gia Cát Lượng là quân sư của Lưu Bị nước Thục.*

Vương Cự An nhếch miệng, vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán. Một lúc lâu sau, anh mới nói tiếp: “Tổng Thiên Bảo luôn được tuyên dương, còn tôi suốt ngày bị phê bình. Câu cửa miệng của bố tôi là: “Mày xem Tổng Thiên Bảo nhà người ta...” Một lần, hai chúng tôi chơi đùa, giằng nhau một thứ, tôi đã quên mất là thứ gì, lúc bấy giờ cả hai chúng tôi đều muốn đoạt lấy, không ai chịu nhường ai. Tôi nghĩ, “Cho mày ngã chết, xem còn dám giằng với tao không?” Tôi đột nhiên buông tay, thế là cậu ta bị ngã. Tôi quên mất đó là sân thượng ở tầng hai. Tổng Thiên Bảo rơi xuống dưới, người không sao nhưng não bị tổn thương”.

Vương Cư An lại cười. “Em thử nói xem, đây có phải là báo ứng hay không?”

Tô Mạt trầm thờ dài. Cô không trả lời, chỉ dỗi mắt nhìn ra ngoài.

Anh tiếp tục: “Em cũng nghĩ là như vậy đúng không?”

Tô Mạt nói: “Đúng là đúng, sai là sai, tôi không tin mấy trò này”.

Vương Cư An cất giọng lạnh lùng: “Em không tin? Không tin thì tại sao em còn nói cho tôi biết?”

Tô Mạt cúi đầu, im lặng.

“Thôi không nói nữa!” Giọng điệu của anh đột nhiên trở nên ôn hòa. “Em từng tận mắt chứng kiến cảnh người chết, chắc có thể hiểu tâm trạng của tôi. Hơn nữa, lúc ra đi, Vương Tiễn chẳng để lại cho tôi một lời. Đây mới là điều đáng tiếc nhất. Còn em thì sao? Trước khi nhảy lầu, bạn em có nói gì với em không?”

3.

Anh bình tĩnh nhìn cô nhưng đáy mắt lộ vẻ khẩn thiết.

Tô Mạt không đành lòng, thương lượng: “Chúng ta có thể đừng nói đến chuyện này được không?”

Vương Cư An dường như không nghe thấy. “Nhất định cô ta có nói với em điều gì đó, như di ngôn chẳng hạn”.

Tô Mạt thờ dài, một lúc sau mới lên tiếng: “Cô ấy nói rất nhiều điều. Con người chung quy lại cũng là động vật có tình cảm, mãi mãi không thể thoát khỏi chữ “tình”. Sau này hồi tưởng, mỗi câu nói của cô ấy đều ám chỉ điều gì đó, giống di ngôn, chỉ là lúc bấy giờ tôi sợ ý nên đã bỏ qua...”

Vương Cư An ngửa đầu vào tường, im lặng hồi lâu. Sau đó, anh đột nhiên đứng dậy, đi qua Tô Mạt, về thư phòng, đóng chặt cửa.

Tô Mạt đứng bất động hồi lâu. Khi cô tắt đèn ở phòng khách, đằng sau cánh cửa đó không một chút ánh sáng.

Tô Mạt lên phòng ngủ ở trên gác. Ngẫm nghĩ một lúc, cô mở tủ quần áo, bên trong có một ngăn kéo khóa chặt. Tô Mạt mở ngăn kéo, lấy phong thư của Mạc Uy Thanh, quan sát từ trong ra ngoài, không phát hiện điều gì bất thường. Cuối cùng, cô lại bỏ phong thư vào chỗ cũ.

Tô Mạt trầm tư một lúc, gọi điện cho Chung Thanh.

Chung Thanh tỏ ra kinh ngạc, hỏi: “Chị, muộn như vậy rồi còn có chuyện gì?”

Tô Mạt đóng cửa phòng ngủ mới lên tiếng: “Em ngủ rồi à?”

“Chưa, em vừa từ thư viện về”. Chung Thanh trả lời.

Tô Mạt hít một hơi thật sâu. “Em có biết không, Vương Tiễn đã...”

“Em có nghe nói cậu ta đã qua đời.” Chung Thanh nói.

Tô Mạt thăm dò. “Sự việc quá đột ngột, không ai có thể ngờ tới”.

Chung Thanh “ờ” một tiếng, sau đó trầm mặc.

Tô Mạt không kìm được, gọi em gái. “Thanh Thanh?”

“Không đáng một chút nào!” Chung Thanh lên tiếng. “Những điều tệ hại em gặp phải không ít hơn cậu ta, nhưng em tuyệt đối không sa ngã như cậu ta. Cậu ta quá yếu đuối”.

“Con người chẳng ai hoàn hảo...” Tô Mạt cất ngang. “Người nặng tình càng dễ bị tình cảm chi phối. Dù sao cậu bé cũng không còn nữa, em đừng đánh giá người ta như vậy!”

“Chị, chị muốn nghe em chuyện điều gì? Người chết đã chết, người sống vẫn phải tiếp tục sống”.

“Thôi, em nghỉ ngơi sớm đi!” Tô Mạt cúp máy.

Cô ngồi tựa vào đầu giường một lúc. Tầng dưới không có động tĩnh, cô nằm mãi mà vẫn không thể chợp mắt.

Thời gian này có không ít đồng nghiệp nhảy sang công ty khác. Cách vài ngày lại có người lặng lẽ chào tạm biệt. Theo thông lệ của An Thịnh, mọi người góp tiền mua bánh ngọt và đồ ăn nhẹ, chuẩn bị quà tặng, cùng nhau đi uống trà...

Đám nhân viên lâu năm tụ tập, bàn tán tin đồn tiền thưởng cuối năm phải đến năm sau mới phát. Có người suy đoán khoản tiền thưởng của năm nay không bằng mọi năm...

Phó Lê Lợi cảm xúc cả phê, hạ giọng chế giễu: “Trước đây, người rời khỏi công ty toàn là sinh viên thực tập hoặc công nhân viên về hưu, hiếm có dịp náo nhiệt trong mấy tháng, mọi người cười nói vui vẻ, ăn uống no say... Bây giờ ai nấy tê liệt. Gần đây tình hình công ty không tốt, nhân viên cũng không dám làm quá. Rõ ràng tìm được nơi tốt hơn để đi nhưng lại bày ra bộ dạng nhẩn nha như bị đuổi việc”.

Tô Mạt mỉm cười.

Phó Lê Lợi quay sang nhìn cô. “Trợ lý Tô, cô vẫn điềm nhiên như không ấy!”

Tô Mạt hỏi: “Chị Phó, tôi làm sao cơ?”

Phó Lê Lợi nói: “Cô đã suy nghĩ chuyện đó chưa? Hỏi cô mấy lần, cô đều không trả lời. Người ta đang đợi câu trả lời của cô. Chọn ngày chi bằng lấy đại một ngày, hay là lát nữa tan sở đi gặp người ta?”

Tô Mạt từ chối khéo. “Công ty ra nông nổi này, tôi làm gì có tâm trạng mà suy nghĩ đến chuyện cá nhân?”

“Ái chà!” Phó Lê Lợi huych khuỷu tay vào người cô. “Cô còn lo chuyện nước chuyện dân, nói cứ như lãnh đạo cấp nhà nước ấy!”

Tô Mạt cười. “Ngộ nhờ tôi bị thất nghiệp, đối phương trách móc, chị cũng khó giải thích”.

“Chưa gì đã lo nghĩ linh tinh!” Phó Lê Lợi mỉm cười. “Kỹ sư Vương coi trọng cô như vậy, dù đám chúng tôi không có nơi nào để đi thì bà ấy vẫn sẽ kéo cô ở bên cạnh. Hơn nữa, An Thịnh là doanh nghiệp lớn, bên dưới có mấy công ty con, trong thời gian ngắn khó mà lung lay được”.

Tô Mạt im lặng.

Phó Lê Lợi hạ giọng: “Cứ quyết định hôm nay đi! Lát nữa tôi gọi điện cho đối phương hẹn đi ăn”.

Thấy chị ta quá nhiệt tình, Tô Mạt không tiện từ chối.

Hai người cùng tan sở, bên ngoài lại nổi cơn mưa gió. Tô Mạt đi lấy xe, từ từ lái ra cổng. Một người bước xuống từ chiếc ô tô đỗ bên đường, vẫy tay với cô. Tô Mạt nhận ra anh ta, lập tức phanh xe. Người đó tiến lại gần. “Tô tiểu thư, mời cô qua bên này!”

Tô Mạt nghi hoặc: “Sao thế?”

Người đó chỉ tay về phía bên cạnh. “Cậu ấy ở đây đợi cả buổi chiều, không chịu về nhà”.

Tổng Thiên Bảo ngồi xổm bên cạnh bồn hoa. Anh ta co người, tay cầm chiếc ô mở một nửa, người ướt sũng.

Vệ sĩ nói: “Mong cô hãy đi khuyên cậu ấy. Chủ tịch đi công tác, hai tối nay không về nhà. Cậu ấy mè nheo đòi đến công ty tìm mẹ như một đứa trẻ. Chúng tôi cũng hết cách”.

Vừa rồi Tô Mạt mới gọi điện cho Vương Á Nam nhưng không nghe bà nhắc đến chuyện đi công tác. Mấy ngày nay, Vương Á Nam rất ít khi đến công ty, mọi người còn tưởng bà ở nhà để tránh rắc rối. Tô Mạt vội đi mở ô giúp Tổng Thiên Bảo, cô lên tiếng: “Thiên Bảo, trời mưa rồi, sao anh không vào bên trong đợi?”

Tổng Thiên Bảo rất cố chấp. Anh ta không để ý đến Tô Mạt, cũng chẳng trả lời, chỉ kếp cái ô mở một nửa. Một lúc sau, anh ta như ngất ngây nhìn, ngẫm nghĩ rồi mới lên tiếng: “Tô, cô cũng ở đây à?”

Tô Mạt gật đầu. “Thiên Bảo, sao anh không vào công ty chứ?”

Tổng Thiên Bảo nói: “Mẹ tôi không cho tôi đi tìm bà”.

Tô Mạt đỡ anh ta đứng dậy. “Đúng rồi, mẹ anh bận làm việc, anh tới quấy rầy thì không hay lắm”.

“Không phải, mẹ tôi không muốn mọi người gặp tôi”.

Tô Mạt khuyên: “Anh về đi, buổi tối mẹ anh sẽ về nhà”.

“Thật không?” Anh ta không tin.

“Ừ, bà ấy vừa gọi điện cho tôi”.

Tổng Thiên Bảo thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi theo Tô Mạt. “Cô thư ký, cô có thể tiễn tôi không?”

“Được”.

Tô Mạt nhìn Phó Lệ Lợi đang ở trong xe, đối phương cũng đang quan sát cô. Cô đành giải thích với chị ta rằng có việc đột xuất, hẹn hôm khác gặp.

Tổng Thiên Bảo nhìn Tô Mạt không chớp mắt. Thấy cô lên xe ngồi cạnh mình, anh ta vô cùng mừng rỡ. Một lúc sau, anh đột nhiên tỏ ra tủi thân. “Tô, lâu lắm rồi cô không đến thăm tôi!”

Nghĩ đến chuyện trước kia, Tô Mạt không dám nói đùa với anh ta. Cô cất giọng nghiêm túc: “Thiên Bảo, chúng ta phải thỏa thuận trước. Lát nữa đưa anh về nhà là tôi đi ngay, vì bây giờ có người giúp việc khác chăm sóc anh”.

Tổng Thiên Bảo im lặng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Cô thư ký, tôi nói cho cô biết chuyện này, giun bây giờ ngày càng ít. Trời lạnh, chúng trốn trong đất không bò ra ngoài. Có lúc tôi ra ngoài công tìm. Cứ nhìn cửa ra vào, tôi lại nghĩ, liệu cô có từ ngoài đi vào hay không? Tôi đoán nhiều lần nhưng cô chẳng bao giờ xuất hiện”.

Tổng Thiên Bảo ngoảnh mặt về phía Tô Mạt. Cô không dám nhìn anh ta, chỉ nói: “Tôi còn có việc khác cần giải quyết”.

Tổng Thiên Bảo nói: “An An cũng không đến, tôi hát một mình, chẳng thú vị gì cả”.

Lúc này, Tô Mạt mới quay sang anh ta. Chợt nghĩ ra điều gì đó, cô chỉ vào sau gáy: “Thiên Bảo, chỗ này của anh còn đau không?”

Tổng Thiên Bảo không hiểu ý, anh ta cũng bắt chước cô, chỉ tay vào gáy mình, lắc đầu. “Không đau”.

Trên đường về nhà, cô vào siêu thị mua rau quả, sữa, trứng... Nghĩ đến chuyện người đàn ông đó thích ăn thịt, cô lại mua mấy miếng xương ống bò để nấu canh. Hôm nay về muộn, cô quên gọi điện báo trước với Vương Cự An, vì vậy phải vội vàng đi nấu cơm. Hai tay xách hai túi đồ đầy ắp, Tô Mạt đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, đầu óc mơ hồ, không hiểu tại sao mình phải bận rộn như vậy.

Kể từ lúc Vương Cự An đến nhà cô, từ buổi tối hôm anh uống rượu say, số lần hai người nói chuyện với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mở cửa vào nhà, Tô Mạt nhìn qua phòng khách rồi dừng lại ở góc phòng bếp. Người đàn ông bao ngày không rời khỏi phòng đang bận rộn trong phòng bếp. Có lẽ anh đói bụng, vì cô vẫn chưa về nên anh đành đi nấu một nồi mì vằn thắn. Anh dùng nước trắng để nấu, chỉ bỏ hai quả trứng, không có thức ăn khác.

Tô Mạt đặt túi đồ xuống. “Để tôi nấu cho!”

Vương Cự An không để ý đến cô, bắc nồi từ bếp xuống chiếc bàn ăn bằng gỗ, đồng thời lên tiếng. “Có thể ăn rồi. Em lấy bát đi!” Tạp dề hoa sạch sẽ bị anh lôi ra lau tay rồi vo viên ném xuống bồn rửa bát.

Tô Mạt múc một bát đưa cho anh. Anh không nói một lời, cầm mặt ăn.

Cô lại múc bát nhỏ, ném thử một miếng, mì vằn thắn rất khó nuốt.

Vương Cự An ăn hết nửa bát mới ngẩng đầu nhìn Tô Mạt. “Không ngon à?”

Tô Mạt nói: “Cũng tạm, tôi không đói lắm”. cô lại ăn thêm hai miếng rồi buông đũa.

Vương Cự An nhìn cô một lát, cầm bát của cô, đổ hết vào bát mình. “Không tệ thì đừng bỏ phí”.

Tô Mạt chuyển đề tài: “Hôm nay tôi gặp Tổng Thiên Bảo, anh ta tới công ty”.

Vương Cự An quả nhiên dừng động tác. “Cậu ta tới công ty làm gì? Vương Á Nam cũng ở đó?”.

Thấy vẻ mặt anh đầy cảnh giác, cô không dám nói nhiều. “Tôi cũng không rõ, có lẽ anh ta nhất thời nổi lòng hiếu kỳ nên chạy đến công ty chơi”.

Vương Cự An không để ý đến Tô Mạt. Ăn xong, anh ta đánh răng rồi ra ban công hút thuốc. Thình thoảng, anh nhận điện thoại, giọng điệu vẫn bình thường.

Tô Mạt lặng lẽ đổ hết chỗ mì vằn thắn còn lại trong bát. Cô thầm nghĩ người này quả là mâu thuẫn.

Buổi tối, Vương Cự An ở trong nhà tắm nhưng Tô Mạt không biết. Cánh cửa nhà tắm khép hờ, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy, cô liền đi vào lấy tắm phủ bàn để là quần áo. Cô liền nhìn thấy anh cời trần đứng trước gương, hai tay chống xuống bồn rửa mặt, đầu cúi thấp, mái tóc ướt rượt, râu mới cạo một nửa, cằm vẫn dính bọt trắng... Không biết anh đang nghĩ gì?

Tô Mạt vừa định quay người đi ra ngoài, Vương Cự An ngẩng đầu, tỏ ra tức giận, giống như bị kẻ địch xông vào lãnh địa tuyệt mật, phát hiện chuyện riêng tư. Anh đành giọng: “Ra ngoài!”

Phản ứng của Tô Mạt chậm nửa nhịp, bị anh đẩy ra ngoài. Sau đó, trong lúc là quần áo cho anh, cô càng nghĩ càng không hiểu, tâm trạng bị kìm nén bao ngày bùng phát. Đợi anh đi ra ngoài, cô hỏi: “Có phải nhìn thấy tôi, anh cảm thấy rất khó chịu, rất đáng ghét?”

Vương Cự An đứng yên, ngoảnh mặt liếc nhìn cô. “Đúng vậy”.

Tô Mạt á khẩu, cô cố trấn tĩnh rồi mới cất giọng lạnh lùng: “Anh sống ở đây gần một tháng. Nếu đã cảm thấy khó chịu thì việc gì anh phải hành hạ bản thân, chỉ bằng dùng gấp nhau nữa!”

Vương Cự An im lặng. Chợt nhìn thấy áo sơ mi cô đang là, anh nói: “Là phẳng một chút, treo lên móc, mấy ngày nữa tôi cần mặc”. Nói xong, anh đi vào thư phòng, đóng cửa.

Tô Mạt hết cách. Ban ngày bận rộn làm việc, về nhà lại như ô sin, lo từ việc nấu cơm đến giặt giũ, còn phải trông sắc mặt người khác, chiều cố tâm trạng của anh. Tuy nói “nằm giường bệnh lâu ngày cũng chẳng có hiếu tử(*)” nhưng tình hình bây giờ không rõ ràng, nên sự áy náy của cô vẫn không hề vơi.

(*)Nằm giường bệnh lâu ngày cũng chẳng có hiếu tử: nghĩa là bố mẹ bị ốm nằm lâu ngày, con cái có hiếu đến mấy cũng có lúc ngán ngẩm, oán trách.

Mấy ngày nay, trong giới lan truyền tin đồn, công ty con của An Thịnh là công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận bị một công ty cùng ngành nào đó của tỉnh thu mua. Thông tin này thu hút sự quan tâm của giới truyền thông. Vương Á Nam không lộ diện, giám đốc công ty Bảo Thuận trả lời phỏng vấn báo chí, cho biết đây là vấn đề của lãnh đạo tập đoàn, ông ta không tiện tiết lộ tình hình cụ thể. Chẳng bao lâu sau, bên tập đoàn phát biểu lập trường, chỉ trích báo chí đưa tin không đúng sự thật, đồng thời phủ nhận tin đồn người đứng đầu tập đoàn lâm vào tình trạng khó khăn về mặt tài chính.

Thông tin trái chiều khiến những suy đoán trước đó ngày càng sôi nổi. Vương Á Nam vừa đến công ty đã có lãnh đạo cấp cao đến tìm. Bà hết cách, đành mở cuộc họp bất thường.

Tô Mạt và các thư ký đợi ở phòng ngoài, chờ đợi quyết định của cấp trên rồi mới chính thức soạn thành văn bản, gửi đến các phòng ban có liên quan. Lúc này, bốn bề vô cùng yên tĩnh, mọi người hết sức lo lắng nhưng không ai lên tiếng bàn tán.

Trong phòng hội nghị, không khí rất căng thẳng, phía thang máy đột nhiên xuất hiện một đám người do Vương Cự An dẫn đầu.

Tổng giám đốc của tập đoàn xuất hiện sau một thời gian dài biến mất, các nhân viên đều tỏ ra kinh ngạc. Hơn nữa, lúc này anh ăn mặc chỉnh tề, bước đi vững vàng, vẻ mặt không thể hiện nổi đau mất con.

Một lúc sau, mọi người mới định thần, cung kính chào hỏi Vương Cự An. Anh khẽ gật đầu, mắt nhìn thẳng như thường lệ. Biểu hiện của anh còn tự nhiên hơn đám người xung quanh.

Nếu không có đốm bạc ở bên tóc mai của Vương Cự An thì câu chuyện bi thương đó tựa hồ chỉ là tin đồn ác ý. Anh tiến lại gần, Tô Mạt bất giác không rời mắt khỏi anh. Đi ngang qua cô, anh mới liếc nhìn cô.

Tô Mạt vô thức cúi đầu né tránh. Không cần nhìn cũng biết, áo vest, áo sơ mi và cà vạt anh đang mặc trên người đều do chính tay cô là hôm trước. Mặc dù vậy, cô vẫn cảm thấy bối rối.

Vương Cự An mở cửa phòng hội nghị, lên tiếng thẳng thắn: “Tôi muốn nói chuyện riêng với chủ tịch”.

Vương Á Nam nhìn cháu trai về dò xét, sau đó mời những người khác ra về trước. Chẳng bao lâu sau, bàn hội nghị hình bầu dục lớn chỉ còn lại hai cô cháu.

Cánh cửa vừa khép lại, bà lên tiếng: “Công ty có bao nhiêu việc, tôi cho người đi mấy nơi tìm anh nhưng đều không thấy anh đâu cả. Anh không đến công ty cũng chẳng đi công tác, càng không có khả năng xuất cảnh. Đừng nói đến chúng tôi, ngay cả đám phóng viên săn tin đào ba tấc đất cũng không tìm thấy anh. Rốt cuộc anh trốn đi đâu vậy?”

“Cháu trai cô vô cùng đau buồn, đương nhiên phải tìm một nơi để tĩnh dưỡng.” Vương Cự An chọn một vị trí không gần không xa rồi ngồi xuống. “Hơn nữa, cháu đã bàn giao toàn bộ dự án trong tay. Cô chỉ còn thiếu mỗi việc mời giám đốc chuyên nghiệp về trợ giúp, không ngờ cô vẫn nhớ đến thằng cháu này”.

Vương Á Nam “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Anh đi tĩnh dưỡng hay âm thầm tính toán ván cờ của anh?”

Vương Cự An thờ dãi. “Cô đúng là có thói quen nghĩ người khác theo hướng tồi tệ. Cháu trai biết cô gần đây lo lắng đến mất ăn mất ngủ, vì vậy đặc biệt mang đến tin tức tốt lành”. Anh ném một tập tài liệu lên bàn. “Cháu vừa bàn xong hợp đồng thu mua cuối cùng, có lẽ vấn đề không lớn, chỉ cần vụ thu mua thành công, chúng ta sẽ nắm bốn mươi tám phần trăm cổ phần của công ty chứng khoán Thương Nam, tức là chúng ta đã giành được quyền kiểm soát công ty này. Đến lúc đó, cháu sẽ gửi đơn xin xét duyệt lên ủy ban giám sát chứng khoán.

Vương Á Nam không nói một lời.

Vương Cự An chau mày. “Ít ra cô cũng nên tỏ ra vui mừng mới đúng”.

Lúc này, Vương Á Nam mới lên tiếng: “Con trai không còn nữa, vậy mà anh vẫn không quên giờ trò”.

Vương Cự An hơi ngán người nhưng nhanh chóng che giấu tâm trạng. “Cô nói đúng. Cũng chỉ lúc này, các người mới không đề phòng cháu. Một cơ hội tốt như vậy, làm sao cháu có thể bỏ qua?”

Vương Á Nam gật đầu. “Lòng dạ cứng rắn thật, anh đâu giống con người!”

Vương Cự An không bận tâm, tiếp tục lên tiếng: “Chỉ cần cháu xin xét duyệt, ủy ban giám sát chứng khoán sẽ làm theo trình tự. Hơn nữa, bây giờ An Thịnh đang ở đầu sóng ngọn gió, bọn họ muốn qua loa cũng không được”. Anh nhếch miệng: “Bọn họ sẽ điều tra một cách triệt để nguồn vốn thu mua. Trên hợp đồng thu mua trước đây có chữ ký của bố cháu ủy thác cho cô làm đại diện pháp nhân của công ty đầu tư Bảo Thuận, tiếp theo, bọn họ sẽ rời trọng tâm cuộc điều tra sang công ty đầu tư Bảo Thuận. Về việc thanh danh của Bảo Thuận có tốt hay không, cô là người biết rõ nhất”.

Sắc mặt Vương Á Nam rất khó coi.

Vương Cự An uống một ngụm trà. “Theo cháu được biết, lúc công ty đầu tư Bảo Thuận thu mua công ty khoa học kỹ thuật sinh vật Anh Hoa, người quản lý ngành công nghiệp nhẹ của thành phố chính là bạn đồng môn của cô trước kia. Người này họ Lưu, rất tham lam. Biết cô có ý thu mua, ông ta ký hợp đồng với Anh Hoa trước, sau đó bán lại cho An Thịnh với giá cao. Lúc bấy giờ, cô nôn nóng muốn mua ngay Anh Hoa nên rút của công ty vài triệu đi hối lộ. Do đó, vụ mua bán mới thành công”.

“Đương nhiên, đây chỉ là một vụ mà thôi”. Vương Cự An gõ xuống tập giấy tờ. “Trong giới lan truyền tin đồn” một góc của tầng băng chìm” gì đó, không có lửa làm sao có khói? Nếu bọn họ muốn xem chứng cứ, ở đây cháu có chứng cứ đầy đủ. Trong những vụ tham nhũng hối lộ, đối phương cấp bậc càng cao, phạm vi liên quan sẽ càng rộng, xử phạt sẽ càng nặng”.

Mặt Vương Á Nam xám xịt. Một lúc sau, bà ta cất giọng khàn khàn: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Vương Cự An từ tốn uống trà, lên tiếng: “Loại trà này không tồi, cháu càng uống càng thích, không thua kém cà phê. Dù không có tài liệu này, bây giờ mấy ngân hàng đang đồng loạt đòi nợ, chỉ e cô khó ăn nói với các cổ đông”.

Vương Á Nam tức giận: “Cuối cùng anh cũng lòi đuôi ra rồi!”

Cháu trai bà cười: “Thật ra tuổi tác cô đã cao, cô buông tay cũng chẳng có gì khó khăn. Bây giờ vẫn chưa phải lúc tôi tệ nhất, đến khi ủy ban giám sát chứng khoán và ủy ban giám sát ngân hàng điều tra triệt để, cuối cùng thế nào cũng có người bị tóm. Cháu chỉ sợ huyết áp của cô tăng cao. Nói một cách khác, nếu An Thịnh sụp đổ, cô vào trong đó, sau này Tổng Thiên Bảo phải làm thế nào? Cô lớn tuổi như vậy, còn có thể ra ngoài gặp con trai không?”

Vương Á Nam tức đến mức ngón tay run run.

Vương Cự An an ủi: “Cô đừng sốt ruột. Chúng ta là người nhà, dù phải đập vỡ nồi sứt, cháu cũng sẽ giúp cô vượt qua khó khăn. Thật ra con người cháu rất lương thiện, không chịu nổi khi thấy người nhà buồn phiền. Cháu định bán mấy công ty nhỏ đứng tên cháu, giúp cô bù vào lỗ hổng. Ai ngờ cô còn không cảm kích”.

Một lúc sau, Vương Á Nam miễn cưỡng lên tiếng: “Anh hãy nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc với tôi! Tôi không tin anh vô duyên vô cớ làm việc thiện”.

Vương Cự An nhếch miệng. Anh đứng dậy, tiến lại gần, một tay chống xuống mặt bàn, một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô ruột. Anh cúi xuống, nói nhỏ: “Cô là người thông minh nhất. Quả thật cháu có một điều kiện.” Giọng điệu của anh rất ôn hòa. “Trước khi bố cháu qua đời, ông có ủy thác việc quản lý cổ phần cho cô. Bây giờ cô cũng nên giao cho cháu rồi! Ngoài ra, cháu còn muốn quyền khống chế cổ phần trong tay cô. Tóm lại, thứ Vương Cự An cháu muốn chính là vị trí của cô...”

4.

Hai cô cháu nói chuyện ở trong phòng hội nghị mấy tiếng đồng hồ. Họ nói chuyện gì, mọi người cũng có thể đoán bậy, tám phần. Còn về nội dung cụ thể thì người ngoài đều không biết rõ, nhưng Tô Mạt phát hiện, khi hai cô cháu từ trong đi ra ngoài, thần sắc Vương Á Nam dường như âm trầm, không một chút sinh khí.

Sau sự việc đó, lãnh đạo tập đoàn không có bất cứ động tĩnh nào khác, công ty vẫn hoạt động bình thường. Nhân viên thấp cổ bé họng không thể chi phối phương hướng lớn, đến khi định thần, có người vội tìm chỗ tốt hơn, có người nhớ lại thời kỳ hoàng kim trước đây...

Vương Cự An lộ diện ở công ty ngày càng thường xuyên. Anh dần lấy lại phong thái như trước khi Vương Tiễn qua đời. Mọi người cũng quen dần, chỉ là thỉnh thoảng vẫn lén lút quan sát anh bằng ánh mắt thương hại.

Tô Mạt thỉnh thoảng gặp Vương Cự An ở công ty, nếu có nói chuyện cũng rất lạnh nhạt. Nhưng Tô Mạt vẫn đề phòng, sợ người khác nhận ra điều gì đó. May mà hai người ngầm thỏa thuận, cố ý tránh mặt ở công ty, không ra về cùng nhau.

Thời gian trôi qua, ánh mắt thương hại của mọi người dần biến mất. Đối diện với vị lãnh đạo trẻ tuổi nhưng thâm sâu khó dò, mọi người đều có tâm lý đề phòng và sợ hãi.

Ít nhất trước mặt thiên hạ, Vương Cự An là người đàn ông cứng rắn và tài giỏi, không cần sự đồng tình của người khác. Tuy nhiên, khi lui về không gian riêng, anh vẫn sa sút tinh thần. Lúc bận rộn, anh thường về muộn, một khi rảnh rỗi, anh lại hút thuốc uống rượu như điên.

Vương Cự An cầm chìa khóa dự phòng của nhà cô nhưng không nói một lời. Buổi tối về muộn cũng không bao giờ thông báo. Tô Mạt thường đổ thức ăn thừa vì anh ghét nhìn thấy chúng.

Vài ngày sau, Phó Lệ Lợi hỏi người đàn ông hôm đó đến tìm Tô Mạt là ai? Tô Mạt không giải thích, chỉ nói chẳng có quan hệ gì. Phó Lệ Lợi nghe xong lập tức gục cô đi xem mắt.

Tô Mạt ăn tối với một người đàn ông xa lạ.

Người này cùng độ tuổi với cô, ngoại hình không tồi, từng ly dị nhưng không có con. Anh ta lãnh đạo bậc trung của một doanh nghiệp nước ngoài, có nhà, có xe, sự nghiệp đang ở giai đoạn thăng tiến.

Tô Mạt chợt nhớ lúc cô mới đến Nam Chiêm, cậu mợ cũng giới thiệu đối tượng cho cô. Cô vẫn nhớ rõ bộ dạng của người đàn ông đó. Tô Mạt không khỏi cảm khái, bây giờ cô không cần dùng sự trẻ trung và ngoại hình để đổi lấy phương diện tài chính, cũng như thân xác già nua và mùi hương khó chịu của người đàn ông. Cô không muốn chấp nhận đối tượng thấp kém hơn, cũng không dám trào cao. Phó Lệ Lợi giới thiệu cho cô người đàn ông xứng đôi khiến cô cảm thấy được tôn trọng.

Tô Mạt thầm chế giễu bản thân vẫn giữ tư tưởng thanh cao như cũ.

Khi hai người vừa gặp nhau, ánh mắt của người đàn ông đó sáng rực. Dựa vào trực giác của phụ nữ, Tô Mạt biết cô không cần hao tâm tổn trí cũng có thể nhận được sự ân cần của đối phương.

Người đàn ông rất hòa nhã, lịch sự nhưng không đủ thu hút. Đúng vậy, không đủ thu hút. Tô Mạt mỉm cười lắng nghe, cúi đầu uống trà. Câu nhận xét này bất ngờ xuất hiện trong đầu cô.

Cô lại nghĩ, mình không gọi điện thông báo trước, không biết anh ấy đã ăn tối chưa? Liệu có ra ngoài ban công hút thuốc không?

Đối phương rất chu đáo, hỏi: “Cô Tô đi làm mệt lắm phải không?”

Tô Mạt định thần: “Một chút”.

Đối phương cười: “Cô không hỏi gì về tình hình của tôi, không giống những người phụ nữ khác”.

Tô Mạt nói thẳng: “Chị Phó đã nói cho tôi biết một số thông tin. Hơn nữa, lần đầu gặp mặt đã hỏi chuyện riêng của người khác, hình như không lịch sự cho lắm. Chỉ bằng chúng ta nói đến sở thích của chính mình thì hơn”.

Người đàn ông gật đầu. “Ưu tiên phụ nữ”.

Tô Mạt nói: “Tôi rất thích công việc hiện tại”.

Người đàn ông cười,

“Tôi thích nấu nướng hoặc trang trí nhà cửa, thích môn thể thao leo núi đơn giản, yoga, chạy bộ. tôi cũng thích đọc sách”. Tô Mạt liệt kê sở thích của mình.

Đối phương lên tiếng: “Tôi cũng thích chạy bộ. Tôi còn thích chơi golf. Môn thể thao này vừa mạnh khỏe vừa nhàn nhã”.

Tô Mạt thầm nghĩ: Golf ư? Có lẽ anh ấy cũng thích, hoặc càng thích hút thuốc, uống rượu, nôi nóng hơn.

Người đàn ông nói tiếp: “Nếu cô có hứng thú, hẹn lúc khác chúng ta cùng đi”.

Tô Mạt nghĩ: Hứng thú? Bây giờ hứng thú của tôi không nằm ở đây. Tôi làm sao thể này?

Buổi gặp mặt kết thúc. Tô Mạt không cho người đàn ông kia tiễn, tự lái xe về nhà. Vừa vào khu chung cư, cô liền ngẩng đầu quan sát. Trên ban công quả nhiên có đốm lửa nhỏ lấp lóe. Vì tầng lầu không cao lắm nên cô có thể nhìn rõ, hình như anh vừa hút hết điếu thuốc, vì anh nghiêng đầu, chụm tay che ngọn lửa, châm một điếu thuốc khác.

Vương Cư An nhả khói. Anh cũng nhìn thấy cô nhưng lập tức dời mắt về phía xa.

Tô Mạt vào nhà. Đi ra ban công, cô hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

Anh ngậm điếu thuốc, “ờ” một tiếng, giống tiếng “hừm” khẽ.

“Anh ăn gì vậy?”

“Mì”.

Tô Mạt ngập ngừng nhưng vẫn góp ý: “Anh hút thuốc ít thôi”

Vương Cư An không để tâm, một lúc sau quay người đi vào phòng. “Hình như hôm nay chỗ em không phải làm thêm giờ?”

Tô Mạt nói: “Tôi có chút việc nên về muộn”.

“Việc gì?”

“Cũng chẳng có gì”.

Anh nhìn cô chăm chú. Tô Mạt đành giải thích: “Tôi hẹn người ta đi ăn”.

Vương Cự An không hỏi thêm nữa.

“Có một chuyện tôi muốn thương lượng với anh.” Tô Mạt lên tiếng.

“Chuyện gì?” Anh hỏi.

“Trước đây anh dùng xe công ty thì không sao. Chiếc xe anh lái hôm nay đỗ ở dưới nhà hơi nổi bật, không hợp... với khu chung cư này”.

“Em sợ bị phát hiện?”

“Ừ”.

“Vậy em đổi công việc khác đi!”

Tô Mạt ngẩn ngơ. “Tôi không nghĩ nhiều như vậy. tôi cho rằng tình trạng hiện tại chỉ là tạm thời. Tuy tình hình công ty không tốt lắm nhưng bên kỹ sư Vương...”

Vương Cự An cắt ngang: “Một là đổi công việc khác, nếu không, nói ít thôi!”

Tô Mạt ngậm miệng, lên gác thay quần áo, sau đó vào phòng bếp thu dọn bát đĩa.

Điện thoại trên bàn rung lên, Vương Cự An cầm lên nghe. Người ở đầu máy bên kia hỏi: “Chú quyết định rồi à?”

“Đúng vậy”. người đó nói.

Đối phương cần nhắc. “Người ta bán sự nghiệp của tổ tiên để hưởng thụ cuộc sống nhẹ nhàng hoặc lấy tiền phát triển sự nghiệp riêng của mình. Chứ ngược lại, bán tâm huyết của mình để cứu giúp tổ nghiệp”.

Vương Cự An đi ra ban công, một lúc sau mới lên tiếng: “Chỉ cần tôi còn sống, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy cổ phiếu của An Thịnh bị thêm hai chữ ST(*) ở đầu.

Bây giờ tôi cô độc một mình”. Anh dừng lại, cúi thấp đầu, kìm nén tâm trạng một cách khó nhọc rồi mới nói tiếp. “Nếu An Thịnh cũng sụp đổ, tôi chẳng còn gì nữa, sau này tôi biết ăn nói với bố tôi thế nào?”

(*)ST viết tắt của từ special Treatment, tức là xử lý đặc biệt những công ty lên sàn có vấn đề.

Tô Mạt vốn định ra ban công thu quần áo. Cô đứng im lặng một lúc rồi âm thầm quay về phòng.

Đối tượng xem mặt liên tục gửi tin nhắn.

Phó Lê Lợi cũng tiết lộ, ban đầu nghe nói cô là người ngoại tỉnh, lại phải nuôi con nhỏ, đối phương không mấy hài lòng, nhưng sau khi gặp mặt, anh rất có cảm tình với cô nên có ý đi sâu tìm hiểu.

Nề mặt Chủ nhiệm Phó, Tô Mạt cũng không tiện từ chối thẳng.

Lại cùng người ta đi ăn một bữa cơm, đi xem phim và đi dạo công viên, Tô Mạt vẫn không có cảm giác. Cô cũng không rõ mình bận rộn hò hẹn để làm gì. Biết rõ mình không có ý định “Cắm rễ” ở Nam Chiêm, việc gì phải dây dưa với người ở đây?

Con người đối phương không tồi, Tô Mạt muốn nói rõ với anh ta nhưng cô thẩm tính toán, nếu sau này đổi công việc, người đó làm ở bộ phận nhân sự, biết đâu có thể nhờ vả. Tô Mạt định tìm một nhà hàng cao cấp để mời đối phương ăn cơm, cô nói trước là cô mời, một là trả nợ những lần anh ta mời, hai là thử tìm cách làm bạn bè bình thường.

Đối phương cảm thấy cô rất thú vị, anh ta cười, nói. “Trông cô có vẻ thanh tú, ai ngờ lại là người mạnh mẽ, quyết đoán. Cô làm vậy là không nể mặt đàn ông chúng tôi rồi!” Tuy nói thế nhưng vì muốn gặp Tô Mạt, anh ta đành đồng ý.

Đối phương vừa nhiệt tình vừa chân thành khiến Tô Mạt cảm thấy mình chẳng ra sao.

Cô chọn địa điểm, người đàn ông cố tình rời cuộc hẹn tới chiều thứ bảy. Tô Mạt hiểu ý anh ta. Buổi tối thứ Bảy nhàn rỗi, nếu hai bên có cảm giác không tồi thì còn có thể tiếp tục hẹn gặp mặt vào ngày chủ nhật.

Tô Mạt vừa chọn quần áo vừa ngẫm nghĩ phải nói làm sao cho thích hợp. Bên dưới có tiếng động, chắc Vương Cự An về nhà. Cô tưởng hôm nay anh phải tiếp khách nên sẽ đi vắng cả ngày.

Quần áo trên người xộc xệch, cô vội đóng cửa phòng ngủ.

Hôm nay, Vương Cự An dự cuộc họp với các cổ đông lâu năm. Vì xảy ra vụ An Thịnh vi phạm quy định bảo đảm và vấn đề cổ phần bị đem cầm cố bị thua lỗ, mọi người đã biểu quyết đồng ý, bãi miễn chức vụ chủ tịch của Vương Á Nam, đồng thời bắt tay dự thảo bản thỏa thuận chuyển nhượng quyền nắm giữ cổ phần. Tuy vẫn chưa công bố ra bên ngoài nhưng khoảng cách đến thắng lợi cuối cùng chỉ còn một bước, anh sẽ chính thức nhận chức vụ mới vào đại hội cổ đông tháng sau.

Một cuộc “đồi ngòi” đến bất thành linh khiến các cổ đông chán động, nhưng Vương Cự An lại cảm thấy không đủ kích thích. Sau khi mọi người giải tán, Vương Cự An thử ngồi vào vị trí đầu tiên ở phòng hội nghị. Anh không cảm thấy hưng phấn như tưởng tượng, ngược lại trong lòng trống trải, giống không gian rộng lớn này. Anh châm thuốc, tựa vào thành ghế, hai chân gác lên bàn, bỗng dưng cảm thấy vô vị.

Sau đó, Vương Cự An lái xe về ngôi biệt thự gần bờ biển. Anh chỉ đỗ ngoài cửa, đưa mắt nhìn lên tầng hai. Cửa sổ ở nơi đó khép chặt. Anh ngồi trong xe suốt một buổi chiều.

Tô Mạt thay quần áo, xuống tầng dưới, Vương Cự An quay người nhìn cô.

“Tôi nay tôi không ăn cơm ở nhà”. Cô thông báo. “Tôi đã nấu xong rồi, thức ăn đã bày sẵn trên bàn”.

Vương Cự An chỉ quan sát cô, không trả lời. Anh đột nhiên hỏi: “Em ăn mặc kiểu gì đấy?”

Tô Mạt cúi đầu. hôm nay, cô mặc bộ váy mua ở cửa hàng đồ hiệu Giang Nam lần trước, bên ngoài là chiếc áo khoác dày, không có gì bất ổn. Cô giải thích: “Nơi tôi ăn cầu kỳ một chút”.

“Ai mời em?” Vương Cự An hỏi.

Tô Mạt thật thà đáp. “Người ta mời tôi mấy lần, hôm nay tôi mời lại”.

Vài giây sau, Vương Cự An nói: “Nếu đối phương là đàn ông, anh ta nhất định sẽ không để em thanh toán”.

Tô Mạt lặng thinh. Chợt nhớ ra di động vẫn còn ở trên phòng, cô liền đi lên lấy điện thoại.

Vương Cự An đi theo cô.

Tô Mạt không bận tâm, vừa đeo hoa tai vừa nói: “Tôi là xong quần áo rồi, để ở đầu giường của anh”. Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô vội lấy điện thoại từ dưới gối lên nghe.

Đối phương hỏi cô có cần tới đón cô không. Tô Mạt từ chối, nói bây giờ có lẽ bị tắc đường, cô sẽ đến muộn một chút.

Người ở đầu máy bên kia đáp, đến muộn cũng không sao, bao lâu anh ta cũng sẽ đợi. Tô Mạt còn chưa trả lời, người ở đằng sau đột nhiên áp vào sống lưng cô. Tô Mạt giật mình kêu một tiếng, người ở đầu máy bên kia hỏi: “Cô sao vậy?”

Tô Mạt không dám phản ứng mạnh, chỉ cố gắng né tránh. “Không sao... Tôi... tôi đi ngay bây giờ...” Còn chưa nói hết câu, cô đã bị Vương Cự An đẩy xuống giường.

Anh đè chân lên hông cô, một tay gạt điện thoại của cô nhưng không tắt máy mà ném sang đầu giường bên này. Tô Mạt hoảng loạn đẩy người anh nhưng bị anh giữ chặt. Anh thuận thế cởi áo khoác trên người cô.

Ở đầu máy bên kia vang lên tiếng nói sột rột của người đàn ông, còn đầu này là hai người đang vật lộn, may mà không phát ra tiếng động. Váy bị tóc lên tận thắt lưng. Tô Mạt ra sức đẩy Vương Cự An, đánh anh nhưng không có tác dụng, ngược lại khiến người đồ mồ hôi. Cô càng phản kháng, anh càng cứng rắn. một tay anh túm hai cổ tay cô, siết chặt đến mức cô có cảm giác đau nhức đến tận xương. Chỉ đợi cô mất sức lực, anh liền kéo khóa quần.

Tô Mạt cắn vào cánh tay anh.

Vương Cự An cúi thấp đầu, chóp mũi của anh chạm vào vành tai cô. Hơi thở của anh nóng hổi và gấp gáp, pha lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, vương vấn ở cổ và mặt cô.

Tô Mạt dần thả lỏng cơ miệng.

Ở giây tiếp theo, cô bị người đàn ông xâm nhập. Đại quân hùng dũng tiến vào thành, binh lính đánh phá đầu hàng, cuộc đối kháng kết thúc.

Cả hai cơ thể lâu ngày không hành sự, chỉ hơi đụng chạm cũng đủ khiến họ rung động đến tận đáy lòng. Hai người thở dốc, mồ hôi chảy ròng ròng. Cô kim nén, còn anh sướng sã.

Người ở đầu máy bên kia tỏ ra lo lắng. “Tô Mạt, cô nói đi...”

Tô Mạt đỏ mặt, giờ tay định với điện thoại để tắt đi nhưng lại bị Vương Cự An kéo tay về. một lúc sau, Vương Cự An cầm điện thoại, gi sát vào tai cô. Cô đầu dám lên tiếng, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt khẩn cầu, đáy mắt long lanh, ngay cả vành tai cũng ửng hồng...

Vương Cự An cúi xuống nhìn cô. Anh nghiêng rặng, dùng sức đâm mạnh.

Tô Mạt vùi mặt vào trong chăn, hai tay túm ga trải giường, đôi môi cắn chặt môi không phát ra tiếng rên rỉ. Nhưng cô càng kìm nén, anh càng hung hãn. Người ở đầu máy bên kia thì không ngừng hỏi han.

Toàn thân Tô Mạt run rẩy, nước mắt và mồ hôi cùng chảy xuống. cô thầm nghĩ, chi bằng để mình chết quách đi cho xong.

Cũng không biết bao lâu sau, đầu máy bên kia truyền đến tín hiệu tắt máy. Tô Mạt thở hắt ra, tiếng nấc nghẹn thoát ra khỏi miệng.

Vương Cự An đôi tư thế, cởi áo lót của Tô Mạt. anh nắn bóp đỉnh đồi mềm mại, bên dưới càng tiến công mạnh mẽ hơn. Cuối cùng, anh nằm sấp, vùi mặt vào cổ cô, thở dốc.

Hai người ôm nhau nằm nghỉ. Vương Cự An cất giọng khàn khàn: “Lần trước tới Giang Nam tham gia đấu thầu, lúc nhìn thấy em mặc bộ váy này, tôi đã nghĩ nên dùng tư thế nào để xử em”.

Tô Mạt hơi động đậy, tim đập thình thịch.

Hôm đó trở về, ngay cả con trai anh cũng nhận ra. Cậu nói: “Lão Vương, trong lòng bố đúng là có vấn đề thật”.

Giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Vương Cự An buông người phụ nữ trong lòng, anh nằm thẳng, gác cánh tay che mắt. Tô Mạt giờ tay, muốn chạm vào mặt anh nhưng anh đã ngồi dậy, mặc quần dài, rút điều thuốc từ túi quần đưa lên miệng, châm lửa. sau đó, anh xuống tầng dưới, vào nhà tắm.

Tô Mạt chui vào trong chăn, mặt mũi nhắm mắt nhưng không tài nào ngủ nổi.

Có người phát tiết trong lúc sa sút tinh thần nhưng lại cảm thấy tội lỗi sau trận hoan lạc.

5.

Tô Mạt vừa chớp mắt, điện thoại di động lại đổ chuông. Cô mở mắt, rèm cửa sổ khép hờ, ánh hoàng hôn le lói ở đường chân trời.

Cô cầm điện thoại nhưng không nghe vì không biết giải thích với đối phương thế nào. Tầng dưới im lặng như tờ, Tô Mạt do dự không biết có nên xuống hay không, nếu xuống thì bộ mặt nào. Trong lòng rối bời, cô ủ rũ nghĩ thầm làm xong chuyện xấu thì đi tắm, bụng đói đòi ăn cơm.

Tô Mạt mặc bộ đồ ở nhà, đứng trước gương chỉnh trang từ tề. Về mặt của cô giống bộ váy bị vứt dưới sàn nhà, thể hiện sự trống rỗng sau cuộc ái ân.

Cô xuống tầng dưới, phòng khách không có người. Đi ngang qua phòng bếp, thức ăn vẫn còn nguyên. Cửa nhà tắm và thư phòng mở toang, ban công cũng không một bóng người. Quần áo thay ra vứt đầy trên nắp máy giặt... Lần này cô chẳng có tâm trạng mà thu dọn nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Dép lê dành cho đàn ông đặt bên cửa, Tô Mạt bỏ lên giá giày. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy cái bát gốm hoa văn đầy xanh nhạt nằm trên giá, cầm lên ngắm nghía, cô hơi buông lỏng tay, muốn xem nó rơi tự do sẽ như thế nào nhưng lập tức giữ chặt, lại nhét nó về giá giày.

Vài ngày sau đó, Vương Cự An không xuất hiện, cũng chẳng trả lại chìa khóa nhà. Tô Mạt đi làm, đúng lúc Phó Lệ Lợi đi công tác, khi chị ta trở về, Tô Mạt sợ bị hỏi tội nên luôn giả vờ bận rộn hay về trước. Mặc dù vậy, cô vẫn chạm mặt chị ta ở thang máy.

Vừa nhìn thấy Tô Mạt, Phó Lệ Lợi lập tức kéo cô lại, hỏi: “Tiểu Tô, hôm đó xảy ra chuyện gì? Sao cô vô duyên vô cớ cho người ta “leo cây”. Đối phương nói...”

Tô Mạt rất áy náy, cũng hơi căng thẳng. “Anh ta... nói gì vậy?”

Phó Lệ Lợi đáp: “Anh ta bảo đang nói chuyện điện thoại với cô, cô đột nhiên im hơi lặng tiếng, gọi điện thoại cũng không nghe. Anh ta hỏi tôi chuyện này là thế nào?”

Tô Mạt giật mình, cổ trần tỉnh. “Chị Phó, lúc đó điện thoại bị hỏng, tôi không cẩn thận nên đánh rơi xuống bồn cầu”.

Phó Lệ Lợi bày ra bộ dạng “cô có nhầm không đấy”. “Cô bảo tôi phải ăn nói với người ta thế nào?”

“Chị cứ nói như vậy đi!” Tô Mạt đáp.

Phó Lệ Lợi có vẻ tức giận. “Đã mấy ngày rồi. Nếu cô không có ý với người ta thì cũng nên nói rõ. Đúng là chẳng ra sao!”

Tô Mạt thầm nghĩ, trên đời này có vô số chuyện không thể nói rõ, chuyện chẳng ra sao cũng không ít.

Cô cất giọng mềm mại: “Chị Phó, tôi cũng không muốn vậy nhưng bây giờ tình hình thay đổi, ngày mai tôi có khả năng mất việc. Người chị giới thiệu cho tôi đúng là rất tốt nhưng tôi cũng không muốn liên lụy đến người ta. Hơn nữa... nếu mất việc, nhiều khả năng tôi sẽ về Giang Nam. Một khi đã có ý định rồi đi thì không nên cho người ta hy vọng”.

Phó Lê Lợi ngẫm nghĩ, gật đầu. “Cô nói cũng phải, thời thế thay đổi nhanh quá, chúng ta đều không ngờ tới”. Chị ta có lòng tốt nhắc nhở: “Tiểu Tô, hay là cô chuyển công tác đi! Nam Chiêm lớn như vậy, kiểu gì cũng có cơ hội”.

Tô Mạt thăm thờ dài, lắc đầu. “Tôi vào công ty chưa được bao lâu, luôn đi theo kỹ sư Vương. Bây giờ thời thế thay đổi, miễn cưỡng ở lại cũng ngượng ngập, tìm công việc khác thì mất nhiều thời gian, hơn nữa bố mẹ và con gái tôi đều không ở Nam Chiêm, sớm muộn gì tôi cũng phải quay về. Về sớm một chút, không biết chừng sẽ có nhiều cơ hội hơn”.

Phó Lê Lợi cảm thấy thật đáng tiếc. “Tôi cũng hiểu hoàn cảnh của cô. Nói thật, tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi. Vì vợ trước ngoại tình nên anh ta mới ly hôn. Tôi cũng nhận ra anh ta có cảm tình với cô... cô không nhận điện thoại, anh ta nhờ tôi hỏi. Hai người mới gặp nhau mấy lần mà anh ta đã giống như bị mất hồn... Hơn nữa, một người phụ nữ dù giỏi giang, xuất sắc cỡ nào nhưng nếu đã có con thì cũng không dễ tìm đối tượng. Nhân phẩm của đối phương rất quan trọng, người đó phải thích trẻ con, phải có lòng khoan dung, độ lượng, chịu hy sinh. Theo tôi, cô vẫn nên suy nghĩ lại”.

Tô Mạt nghe xong, trong lòng không thoải mái. Cô liếc mắt về phía sau Phó Lê Lợi, hạ thấp giọng, nói: “Suy nghĩ cũng cần thời gian. Bây giờ tôi không có tâm tư để suy nghĩ, làm liên lụy đến người khác thì không hay lắm. Thôi khỏi chị ạ!”

Phó Lê Lợi lắc đầu. Thấy Tô Mạt cứ nhìn ra sau, chị ta mới biết có người đang đứng cách đó không xa. Vừa rồi mới nói chuyện, chị ta cũng không biết hai người đàn ông xuất hiện từ lúc nào. Chị ta vội mỉm cười, chào hỏi: “Chủ tịch Vương!”

Vương Cư An gật đầu. Thang máy tới nơi, Triệu Tường KHánh bấm nút đi xuống. “Chủ nhiệm Phó, ưu tiên phụ nữ!”

Phó Lê Lợi lùi lại. “Chủ tịch Vương. Mời anh”.

Vương Cư An cười cười, đi vào thang máy. Anh cất giọng: “Chị là đội thang máy thôi, chủ nhiệm Phó khách sáo quá!”

Bốn người cùng vào thang máy, lão Triệu đột nhiên hỏi Tô Mạt: “Tiểu Tô, cô định về nhà sao?”

“Vâng!” Tô Mạt đáp.

“Không phải, ý tôi là có phải cô định rời khỏi nơi này, về Giang Nam?” Lão Triệu đứng một bên, mỉm cười với cô. “An Thịnh chúng tôi không thể giữ cô lại?”

Tô Mạt hơi ngần ngại, né tránh câu hỏi: “Sắp đến Tết rồi, tôi cũng muốn về thăm nhà. Năm ngoái tôi không về ăn Tết”.

“Cũng đúng. Nếu không phải gần đây sắp xếp lại lãnh đạo cấp cao thì cũng không cần kéo dài đến ngày Ba mươi mới được nghỉ. Tết đông người đi lại, cô đã mua được vé máy bay chưa?”

“Rồi”.

“Ăn tết xong mau quay lại, ra Tết công ty tương đối bận”.

Tô Mạt không đáp,

Trong mấy tuần này, tầng lớp lãnh đạo cấp cao của An Thịnh có sự thay đổi về cơ bản.

Báo chí không ngừng đưa tin về “chính biến An Thịnh”, cho biết cựu chủ tịch Vương Á Nam chuyển nhượng sáu mươi phần trăm quyền nắm cổ phần của công ty đầu tư Bảo Thuận, tức cổ đông lớn nhất tập đoàn An Thịnh. Như vậy, công ty điện tử An Thịnh lại trở thành cổ đông số một, đồng thời hóa giải nguy cơ nợ nần của tập đoàn dưới phương thức đầu tư và chuyển vốn. Ngoài ra, hội đồng quản trị cũng thông qua việc bổ nhiệm nguyên Tổng giám đốc Vương Cư An làm chủ tịch tập đoàn.

Tùng Dung vừa đọc báo vừa chắc chắn. “Tô Mạt, ông xã cô lợi hại thật đấy! Anh ta đoạt quyền nhanh như chớp, Vương Á Nam chắc chắn không kịp trở tay”.

Tô Mạt vừa gấp quần áo vừa nói. “Chị đừng nói lung tung!”

“Ai bảo tôi nói lung tung!” Tùng Dung cười. “Đồng quần áo này là của ai hả? Hai người sống chung gần ba tháng, không phải ông xã thì là gì?”

Tô Mạt không trả lời, chỉ nói: “Tôi sẽ dọn hết quần áo vào va li của anh ấy”.

Tô Mạt lắc đầu.

Tùng Dung thăm dò. “Vậy... anh ta có người đàn bà khác? Tôi sống ở nhà khác?”

Tô Mạt vẫn lắc đầu. “Tôi thật sự không rõ”.

“Sao hỏi gì cô cũng không biết thế?” Tùng Dung liếc nhìn cô. “Cô phải cố lên! Chả trách lão Triệu bảo cô về quê ăn Tết. Còn chưa hết năm, người ta đã chạy mất”.

Tô Mạt nói: “Chị và lão Triệu vô vị thật đấy!”

Tùng Dung sột ruột thay cô. “Tôi nói thật lòng, cô ngược làm gì, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Điều kiện của sếp bây giờ khác hoàn toàn. Bây giờ sếp là người đứng đầu tập đoàn có tên trên sàn chứng khoán, lại không có con cái. Đứng là đối tượng độc thân vàng, số phụ nữ lao đến chỉ có tăng chứ không có giảm. Cô cứ lơ đãng như vậy, sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt”.

“Điều kiện của anh ấy tốt đến đâu cũng chẳng liên quan đến tôi”. Tô Mạt tỏ ra hết kiên nhẫn. “Còn nữa, đừng nhắc đến chuyện con cái. Dù hoành tráng cỡ nào cũng không thể đổi lại”.

Bất gặp vẻ mặt nghiêm túc của Tô Mạt, Tùng Dung im lặng một lúc mới lên tiếng: “Thực ra, về lý mà nói, người rơi vào cảnh ngộ này sẽ khóc than đến chết đi sống lại, chỉ hận không thể đi theo con trai, vậy mà anh ta còn có tinh thần để bày mưu tính kế, đoạt vị thành công. Thảo nào nhiều người nói anh ta tàn nhẫn, con trai không còn nữa, lại đi ức hiếp mẹ góa con côi”.

Chị ta dừng lại, quan sát nét mặt của Tô Mạt. “Tôi làm việc với sếp bao năm còn chẳng nhìn thấu được con người anh ta. Thật lòng khuyên cô một câu, cô mưu cầu tiền bạc hay tiền đồ đều được nhưng đừng để mình lún sâu”.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi rả rích, ánh đèn ẩn hiện phía xa xa.

Tô Mạt gấp cái áo cuối cùng, cất giọng nhàn nhạt: “Anh ấy đang tìm những chuyện kích thích để khiến bản thân tê liệt. Nếu không gây ra điều gì đó, tôi đoán...” Cô ngừng lại vài giây. “Anh ấy sẽ suy sụp mất”.

Tùng Dung nhìn cô một lúc mới lên tiếng: “Rốt cuộc cô định thế nào?”

Tô Mạt không trả lời, cầm tờ báo lên đọc. trên báo đề cập đến một số sự kiện lớn xảy ra ở An Thịnh trong thời gian gần đây.

Bắt đầu từ vụ thu mua cổ phần của Thương Nam nửa năm trước, nhiều vấn đề về đảm bảo cầm cố bị phơi bày. Tiếp theo là hành động thu mua cổ phần Thương Nam quy mô lớn, dẫn đến nghi ngờ tập đoàn vi phạm quy định về việc đảm bảo vốn vay. Cuối cùng là tin đồn Vương Á Nam gánh trên vai ‘hố đen’ nợ nần. Công ty điện tử An Thịnh tuyên bố hội đồng quản trị đã quyết định chuyển nhượng toàn bộ quyền nắm cổ phần chứng khoán Thương Nam của hai công ty con, khẳng định tin đồn Vương Á Nam thất bại thảm hại ở thị trường vốn. Báo chí còn đưa tin tường tận về việc bãi miễn, đề cử và bổ nhiệm tại đại hội cổ đông vào tháng trước.

Người đàn ông đó sắp đặt từng nước cờ, dù sống chung dưới một mái nhà với cô nhưng không để lộ một chút manh mối.

Tô Mạt đọc đi đọc lại cả bài báo. Tùng Dung ra về lúc nào cô cũng không để ý.

Sau đó, cô mở máy tính, lên mạng tìm kiếm tư liệu có liên quan. Một bài báo đưa tin, cuộc “chính biến” đầu năm chính là đấu tranh nội bộ giữa những người ruột thịt ở Vương thị, đồng thời kết luận đây là “năm Tân Mão đen đủi” của Vương Á Nam.

Tô Mạt thờ dài, tắt máy tính. Cô gọi điện về nhà, thông báo đến ngày ba mươi mới được nghỉ, tới ba mươi cô sẽ ăn cơm tất niên ở nhà cậu, ngày mùng một đi chút Tết lãnh đạo, mùng hai mới có thể về nhà.

Ông Tô ủng hộ: “Con nên đi thăm người ta, tuy bây giờ bà ấy rút lui nhưng cũng có ơn với con, làm người phải biết báo đáp. Lãnh đạo của các con bị bãi nhiệm, công việc của con có bị ảnh hưởng không?”

Tô Mạt nói không ảnh hưởng, bố mẹ hãy yên tâm. Nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Thanh Tuyền, trong lòng cô rất dễ chịu, chỉ hận không thể ôm con bé vào lòng.

Thanh Tuyền nhõng nhẽo: “Mẹ ơi, tết mẹ có cho con tiền mừng tuổi không?”

“Có chứ!”

“Vậy mẹ muốn quà gì?”

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Tiểu Thanh Tuyền, món quà mẹ muốn nhất chính là con được bình an cả đời”.

Thanh Tuyền cất giọng ngọt như mía lùi: “Nguyên vọng lớn nhất của con chính là mẹ, mẹ cũng bình an nhé!”

Tô Mạt trầm nghĩ, mẹ cũng hy vọng như vậy nhưng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

Vương Cư An vừa nhậm chức, tất nhiên xuất hiện nhiều kẻ a dua nịnh nọt, liên tục được mời tham gia những buổi tụ tập ở trong ngành. Triệu Tường Khánh vừa phải đi chúc Tết họ hàng và bạn bè vừa phải lo sắp xếp lịch cho sếp tổng nhưng cũng không phiền lòng. Anh ta tự an ủi bản thân: Ngày Tết để sếp ra ngoài nhậu nhẹt còn hơn ở nhà một mình, coi như mình làm việc thiện tích đức. Đợi đến mùng năm đi chùa cầu Thần tài, năm nay khỏi cần lo lắng.

Vương Cư An không có hứng thú với những buổi tụ tập kiểu này, nếu có thể từ chối liền từ chối. Lão Triệu đành thuyết phục. Sếp hỏi trong điện thoại: “Người nào tham gia, có ích lợi gì không?”

“Có, chắc chắn có”. Triệu Tường Khánh khoác lác tới tận mây xanh, liệt kê một loạt tên trong hai giới chính trị và doanh nhân. Anh ta lại nói buổi tối sẽ

lái xe tới đón sếp.

Triệu Tường Khánh ăn mặc chỉnh tề, lái xe đến ngôi biệt thự gần bờ biển. Cổng không khóa, anh ta đi thẳng vào trong, tới sân sau mới tìm thấy người.

Dưới ánh chiều tà, Vương Cự An mặc com lê, ngồi bên bể bơi đốt tiền vàng. Anh ném từng tờ tiền vào đồng lửa, định nói: “Vương Tiễn, bố của con không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì phải chấn động thiên hạ. Bây giờ, An Thịnh đã thuộc về chúng ta rồi”.

Nhưng anh lại nói: “Thằng nhãi, Tết đến rồi, cần tiền thì tiêu, cần hưởng thụ thì hưởng thụ, đừng tiết kiệm quá. Con hãy ăn nhiều một chút, nhớ rèn luyện sức khỏe, đừng suốt ngày chơi điện tử, cẩn thận không hỏng mắt đấy!”

Triệu Tường Khánh định gọi anh nhưng không thể thốt nên lời, trong lòng anh ta rất xót xa.

Cổ họng nghẹn ngào, viên mắt cay cay, Triệu Tường Khánh vội quay người nhìn trong nhà. Anh ta cố gắng kìm nén một lúc mới cảm thấy khá hơn.

Trời nổi gió lớn, thổi dập ngọn lửa. Vương Cự An cầm chai rượu, đổ nửa chai, ngọn lửa lại cháy rực. Chẳng bao lâu sau, tiền vàng biến thành tàn tro, bay lên không trung.

Anh ngồi thêm một lúc mới đứng dậy, đi vào nhà, nhìn thấy Triệu Tường Khánh liền cất giọng nhàn nhạt: “Anh đến rồi à?”

Triệu Tường Khánh không dám nhìn anh nhưng thấy thần sắc của anh vẫn bình thường, anh ta thở phào nhẹ nhõm. “Tôi vừa đến. Sếp, công ra vào vừa rồi không đóng”.

“Cánh cửa đó có vấn đề”. Mùi khói nồng nặc bay vào nhà, Vương Cự An cất giọng bình thản: “Thằng nhóc đi bốn tháng rồi, tôi đốt cho nó ít tiền vàng”.

Bình thường lão Triệu nhanh mồm nhanh miệng nhưng lúc này anh ta chỉ im lặng gật đầu.

Hai người lên xe, Vương Cự An ngồi ở ghế sau, gần như không nói gì suốt quãng đường. Tới chỗ hẹn, anh mới tươi cười vỗ vai, bắt tay mọi người, chào hỏi hân huyên, nhanh chóng hòa nhập vào đám đông.

Lúc này Triệu Tường Khánh lại cảm thấy mình làm chuyện hồ đồ. Nơi này có bao nhiêu người đẹp nhưng anh ta chẳng có tâm trạng thưởng thức. Anh ta đi lấy khay đồ ăn, cũng không nhìn rõ là thứ gì, sau đó ngồi một bên, đưa ly rượu vang lên miệng.

Có người chụp ảnh với Vương Cự An. Có mỹ nữ chạy đến khoác tay anh, anh liền vòng tay qua vai cô gái, kéo người ta vào lòng. Những người xung quanh đều cuwoif, cùng nâng ly chúc mừng năm mới.

Triệu Tường Khánh thở dài một tiếng.

Tối nay, Vương Cự An uống khá nhiều rượu trong khi hầu như không động đũa. Đến lúc hơi ngất ngây, anh chỉ lão Triệu, nói: “Đi thôi”, nhưng không nói rõ đi đâu.

Lão Triệu lái xe, trong đầu mù mờ. Anh ta liếc nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Vương Cự An đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh ta đột nhiên tỉnh ngộ, thầm mắng mình ngu ngốc, sau đó đánh tay lái, rẽ sang đường khác.

Không bao lâu sau, ô tô dừng lại, lão Triệu khẽ ho một tiếng. “Sếp, đến rồi ạ!”

Vương Cự An hơi hé mắt, chau mày. “Nhanh vậy sao?” Anh nghi hoặc quan sát xung quanh, nhất thời không có phản ứng.

Triệu Tường Khánh cũng im lặng.

Vương Cự An ngồi một lúc, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ của căn hộ đó, bên trong có ánh đèn mờ mờ. Anh hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Gần hai giờ”.

Anh đẩy cửa, xuống xe. Triệu Tường Khánh thở phào nhẹ nhõm.

Vương Cự An lên nhà, đứng ngoài cửa một lúc, thấy Triệu Tường Khánh đi ra từ một thang máy khác, anh hỏi: “Anh theo tôi làm gì?”

Lão Triệu có ý lên sau để tránh mặt sếp, anh ta ngượng ngùng chỉ tay vào căn hộ trước mặt Vương Cự An. “Sếp vào nhà này”, sau đó chỉ sang căn hộ khác. “Tôi vào nhà này”.

Vương Cự An chau mày nhìn anh ta về dò xét, hơi lắc đầu, sau đó, anh rút chìa khóa, mở cửa vào nhà. Bên trong quả nhiên bật ngọn đèn bàn nhưng không thấy người. Anh mở tủ giày lấy dép đi trong nhà, cái bát nhỏ chọt lẩn vào tay anh, anh lại ấn cái bát vào tủ giày.

Tô Mạt nằm mơ, nghe thấy tiếng mở khóa cửa, mơ thấy tiếng bước chân, tiếng nước chảy trong nhà tắm... cô đột nhiên nghĩ ở trong giấc mơ, cái bát đó có thể dùng để đựng chìa khóa.

Tiếng bước chân lên tầng trên, đến bên cạnh giường của Tô Mạt. cô giật mình tỉnh giấc, toàn thân nổi da gà, túm chăn vội vàng bò dậy.

Vương Cự An bật đèn ở đầu giường. “Là tôi”.

Tô Mạt sợ đến mức tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chờ người nhìn anh một lúc mới định thần, cầm cái gối đập vào người anh, đập mấy cái cũng không hả giận, sau đó, cô ném cái gối sang một bên, cất giọng ghen ngào: “Sợ chết đi được! Sao anh lại dọa tôi như vậy? Anh đúng là bị bệnh...”

Vương Cự An cầm cái gối đi sang một bên giường. “Được rồi, ngủ thôi!”

Tô Mạt kéo hết chăn về phía mình, không cho anh đắp.

Vương Cự An chui vào trong chăn, áp sát lưng cô. Anh không lên tiếng, cũng không cử động, tiếng thở nhẹ vang lên gần cổ cô.

Tô Mạt lấy lại bình tĩnh, giờ tay đẩy anh. “Bẩn...”

“Tôi tắm rồi!” Vương Cự An nói.

Cô khép chặt chân, hơi nhích người ra xa. “Vẫn... rất đau...”

Anh mặc kệ, thò tay vào áo ngủ, vuốt ve cơ thể cô.

“Tôi mệt rồi...”

Vương Cự An vẫn im lặng, sau đó, anh từ từ tiến vào rồi anh dừng lại ở trong cơ thể Tô Mạt, tựa hồ kìm nén bản thân.

Cảm thấy ấm nóng dần lan tỏa trong huyết mạch. Bốn bề vắng lặng như tờ, hai người chìm vào giấc ngủ trong trạng thái đó.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Âm mưu bí mật

Người đàn ông nằm ở sau lưng cô thở đều đều. Dù anh nằm nghiêng hay nằm thẳng thì một cánh tay vẫn kê dưới cổ Tô Mạt. Do sống độc thân đã lâu nên Tô Mạt không quen, cả đêm cô ngủ chập chờn, cũng không dám động dậy.

Trời tờ mờ sáng, mưa rơi lộp độp, nửa người Tô Mạt như tê liệt. Cô không chịu nổi đành trở mình, cơ thể thoải mái hẳn. Trước mắt cô là bờ ngực trần của người đàn ông. Anh có thân hình cường tráng, cánh tay đầy sức mạnh, vòng tay vô cùng ấm áp. Trên người anh tỏa ra mùi dầu tắm, mùi rượu thoảng thoảng và cả mùi đàn ông đủ để phụ nữ mê đắm. Cô luôn dễ dàng cảm nhận được mùi hương này, thậm chí quen dần với nó, nhưng điều đó cũng khiến cô phiền muộn.

Tô Mạt nhướn mắt, nhìn thấy cái cằm đàn ông hơi nhọn, dường như anh gầy đi một chút... Cô không có cách nào buông thả bản thân, lại cúi thấp đầu.

Cằm của anh chạm vào đỉnh đầu cô. Một lúc sau, bàn tay lớn vuốt ve bầu ngực mềm mại rồi xuống đến hông. Anh cất giọng khàn khàn: “Em lên trên đi!”

Tô Mạt bị Vương Cự An kéo ngồi lên người anh. Mặt cô ửng đỏ nhưng cô vẫn phối hợp cùng anh, động tác dè dặt và khó nhọc.

Vương Cự AN nhìn cô chăm chăm, hơi thở gấp gáp. Anh vốn định để cô chủ động nhưng vì không thể kìm chế, cuối cùng lại đè cô xuống, nói nhỏ: “Ván đề tôi thì hơn!”

Hai người lại tiếp tục quấn quýt, giao hòa.

Trời đã sáng hẳn, không khí giá lạnh. Tô Mạt nhắm nghiền, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Anh... gần đây anh có người phụ nữ khác không?”

Vương Cự An nằm sấp trên giường nghỉ ngơi: “Sao vậy?”

“Tôi... tôi không biết có nên đi khám...”

Anh ngoảnh đầu nhìn cô. “Tôi lúc nào cũng có”.

Tô Mạt không lên tiếng, mặc quần áo rồi xuống giường. Vương Cự AN nắm cổ tay cô nhưng cô lập tức thu tay về. “Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của năm, không nên đi muộn”.

Tô Mạt đến công ty, kỹ sư Hàn đang trò chuyện với người ở đại sảnh. Giới thiệu mới biết, người này chưa đến bốn mươi tuổi, là bạn học cùng trường, học trên anh ta vài khóa. Bậc đàn anh đến dự tuyển vào vị trí quản lý cấp cao, hai người tình cờ gặp lại.

Tô Mạt sắp xếp hồ sơ dự án trong phòng làm việc. Cánh cửa mở toang, cô nhìn thấy Vương Cur An đi vào văn phòng chủ tịch ở bên cạnh. Không bao lâu sau, mấy lãnh đạo cấp cao lần lượt đi vào, cuộc phỏng vấn tuyển nhân viên bắt đầu.

Buổi trưa tới nhà ăn, kỹ sư Hàn vừa ăn vừa đợi đàn anh cùng trường. Tô Mạt và anh ta ăn gần xong thì người đó mới đến. Anh ta cất giọng đầy cảm khái: “Tôi tới miền Nam lập nghiệp bao nhiêu năm, làm việc với không ít ông chủ, phỏng vấn xin việc cũng không ít nhưng hôm nay là lần căng thẳng nhất. Không ngờ chủ tịch Vương còn trẻ như vậy”.

“Tình hình thế nào rồi?” Kỹ sư Hàn hỏi.

“Ông chủ của hai người mời ăn cơm nhưng tôi từ chối, với lý do tình cờ gặp lại bạn cũ ở đây”. Anh ta uống một ngụm nước, nói tiếp: “Các lãnh đạo cấp cao thay phiên nhau đưa ra câu hỏi. Chủ tịch Vương hầu như không lên tiếng, chỉ ngồi sau bàn làm việc quan sát tôi. Tôi có cảm giác như bị nhốt trong một cái lồng, mỗi câu nói đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, thậm chí đến sự thay đổi nét mặt cũng cần chú ý”.

Kỹ sư Hàn lắc đầu, quay sang Tô Mạt. “Tiểu Tô là chỗ thân thiết nên tôi mới nói thẳng, người nhà họ Vương đều không dễ tiếp xúc. Đến nhân tài như cô còn khó ứng phó nữa là người khác”.

Người đàn ông cười. “Cũng không hẳn khó ứng phó, chỉ là cuộc đối thoại dường như không mấy bình đẳng. Con người chủ tịch Vương rất khó nắm bắt”.

Kỹ sư Hàn an ủi: “Anh đừng để bụng. Chủ tịch Vương có một người em trai, nghe nói chỉ cần vào phòng làm việc của anh ta, người em trai liền cụp mắt như cô dâu mới về nhà chồng. Năm ngoái không biết vì chuyện gì, anh ta đuổi thẳng cổ em trai. Cô cũng nghe nói đến vụ này đúng không, Tiểu Tô?”

Tô Mạt lắc đầu. “Tôi không rõ”.

Người đàn ông kia lại nói: “Ông chủ của các vị có tác phong cứng rắn, đây là khuyết điểm nhưng cũng là ưu điểm. Cậu ta mạnh mẽ, sắc bén nhưng không hòa nhã, thân thiện, dễ đắc tội với người khác”. Anh ta thở dài. “Còn ít tuổi hơn tôi, đúng là hậu sinh khả úy”.

Tô Mạt trầm nghĩ, người này nói không sai chút nào.

Ăn cơm xong, người đàn ông đó cáo từ, Tô Mạt và kỹ sư Hàn quay về văn phòng. Kỹ sư Hàn lên tiếng: “Tiểu Tô, lúc nào rảnh đến nhà tôi chơi, bà xã tôi nhắc đến cô suốt”. Giọng điệu của anh ta có phần ừ ừ: “Hôm qua tôi đã đệ đơn xin nghỉ việc rồi”.

“Anh cũng bỏ đi sao?” Tô Mạt hỏi.

Kỹ sư Hàn gật đầu. “Tôi mới vào công ty không bao lâu, cũng chỉ gặp chủ tịch Vương vài lần. Bây giờ bên cạnh chủ tịch có nhiều nhân tài, tôi rất khó có cơ hội thăng tiến”.

Tô Mạt trầm tư suy nghĩ.

Kỹ sư Hàn nói tiếp: “Gia đình tôi có bốn người nhưng chỉ có một người đi làm, tôi không thể rảnh rỗi. Tôi đã nộp hồ sơ vào mấy trường, gồm cả công lập lẫn tư thục, nghề học thuật vẫn ổn định hơn. Nếu không được, tôi sẽ tới trường trung học trọng điểm. Bây giờ có nhiều tiến sĩ “hải quy” về dạy Toán, Lý, Hóa tại các trung học chất lượng cao, đãi ngộ cũng rất tốt”.

Tô Mạt trầm thờ dài, nói: “Điều kiện của anh tốt như vậy, chắc chắn không thành vấn đề”.

Kỹ sư Hàn lắc đầu.

Buổi chiều, Tô Mạt về sớm, mời cả nhà cậu ra ngoài ăn bữa cơm tất niên. Cô nhắn tin cho Vương Cur An, báo sẽ về muộn nhưng không có hồi âm.

Trong bữa cơm, ông Chung đột nhiên hỏi đến Vương Tiễn, Tô Mạt kể đại khái. Chung Thanh cúi đầu im lặng, ông Chung rom róm nước mắt. Chung Minh dẫn bạn trai đến, chứng kiến cảnh tượng này, cô liền nói sang chuyện khác, cả nhà miễn cưỡng cười nói.

Ăn cơm xong, cậu mợ kêu Tô Mạt cùng về nhà đón Giao thừa. Tô Mạt từ chối, nói phải chuẩn bị hành lý.

Trên đường về, Tô Mạt rẽ vào siêu thị. Thực phẩm trong siêu thị không còn tươi, cô mua một ít trứng gà, thịt và đồ khô, nếu Vương Cur An đến nhà, cô cũng có thể nấu vài món từ tẻ. Tô Mạt muốn mua rượu nhưng nghĩ mang về chắc cũng bị chê bai nên đành từ bỏ ý định.

Về đến nhà, bên trong tối om, Tô Mạt vội bật đèn. Va li vẫn ở phòng khách, có lẽ Vương Cur An tìm quần áo trước khi ra ngoài. Cô gọi điện cho bố mẹ. Lúc xem chương trình mừng năm mới, cô không tập trung tinh thần, liền đứng dậy đi nấu vài món, coi như đồ ăn thêm.

Chẳng bao lâu sau, có người móc chìa khóa mở cửa. Tô Mạt lập tức còi tạp dề, rón rén đi vào nhà tắm, chỉnh lại đầu tóc.

Vương Cur An vào nhà, nhìn thấy đồ ăn trên bàn, nói: “Tôi ăn rồi”.

Tô Mạt nói: “Tôi cũng ăn rồi”.

Anh đột nhiên nhớ ra, hỏi: “Em tới nhà họ hàng à?”

Tô Mạt chỉ “ờ” một tiếng.

Anh cởi áo khoác ngoài đưa cho cô, một lúc sau lại hỏi: “Con bé em họ của em gần đây thế nào?”

Tô Mạt ngẩn người, thăm hỏi hận vì đã nói ra bốn từ đó. Cô giúp anh treo áo khoác lên mắc, không trả lời. Trên ti vi, tiếng nhạc rộn ràng. Vương Cự An đi vào phòng bếp uống nước.

Tô Mạt dè dặt nói nhỏ: “Con bé rất buồn, cậu tôi biết tin cũng rất buồn. Chẳng ai muốn xảy ra chuyện này”.

Vương Cự An làm như không nghe thấy. Điện thoại đổ chuông, anh đi vào thư phòng nghe điện thoại. Cả buổi tối, di động của anh hoạt động không ngừng nghỉ, toàn là những cuộc gọi chúc mừng năm mới.

Mười hai giờ đêm, tiếng pháo nổ giòn giã. Vương Cự An không biết đã lên tầng trên từ lúc nào. Sáng hôm sau, mỗi người nằm một bên giường.

Vương Cự An đi từ sáng sớm, Tô Mạt không thấy anh liền để lại mảnh giấy. cô mua một bó hoa tươi và một lẵng quả đến chúc Tết Vương Á Nam. Nhà người ta chẳng thiếu thứ gì, coi như cô bày tỏ tâm ý.

Mồng một Tết, biệt thự của Tổng gia có vẻ lạnh lẽo. Người làm đều về nhà đoàn tụ với gia đình, chỉ còn một người giúp việc và một bảo vệ trông coi.

Tổng Thiên Bảo rất vui khi gặp Tô Mạt. Vương Á Nam cũng để lộ ý cười, nói người pha trà, rót nước. “Bây giờ không giống trước kia, chỉ có cô là nhớ mà đến thăm tôi”.

Tô Mạt an ủi: “Kỹ sư Vương, là tôi đi chúc Tết hơi sớm”.

Vương Á Nam cười. “Cô không cần an ủi tôi. Sống đến từng tuổi này, tôi làm gì chẳng lẽ lại không hiểu. Những năm trước điện thoại chúc Tết kêu từ tối Ba mươi đến rằm tháng Giêng, ồn ào đến mức tôi chẳng được nghỉ ngơi, chứ đâu có lạnh lẽo như bây giờ.”

Tô Mạt gượng cười.

Vương Á Nam cười. “Gần đây cô thế nào? Có dự định gì không?”

“Tôi muốn về Giang Nam”. Đây là câu nói thật lòng, tiếp theo là câu lấy lòng đối phương. “Ồ lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả”.

Vương Á Nam có vẻ cảm động, bà ta gật đầu. “Cô rất tốt, không giống bọn họ, đều bỏ đi hoặc trở mặt...”

Trống ngực Tô Mạt đập thình thịch.

Vương Á Nam nói tiếp: “Thật ra tôi có một suy nghĩ, không biết cô có nhận lời không?”

Tô Mạt: “Chủ tịch cứ nói đi ạ!”

Vương Á Nam nói: “Ra tết tôi sẽ quay về công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận triển khai công việc, cô có bằng lòng theo tôi qua bên đó không?”

Ánh mắt bà ta vừa mệt mỏi vừa mong chờ. Tô Mạt không dám do dự, lập tức đáp: “Đương nhiên bằng lòng. Tôi còn lo chủ tịch không dẫn tôi theo”.

Vương Á Nam cất giọng bình thản: “Cô nên biết đãi ngộ của công ty đó không thể bằng tập đoàn”.

Tô Mạt suy tư trong giây lát. Nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày qua, cô cất giọng thành khẩn: “Nếu lúc đầu không có chủ tịch, tôi cũng không thể tiếp tục làm việc ở An Thịnh. Chỉ cần chủ tịch cảm thấy tôi còn hữu ích, cho dù tất cả mọi người bỏ chủ tịch mà đi, tôi cũng sẽ ở bên chủ tịch”.

“Rất tốt” Vương Á Nam hài lòng gật đầu. “Những lúc như thế này, người nào không rời bỏ tôi, sau này tôi sẽ không bạc đãi người đó!”

Tâm trạng của Tô Mạt hết sức phức tạp. Tổng Thiên Bảo tỏ ra sốt ruột, kéo Tô Mạt đi hát karaoke.

Vương Á Nam cười, vỗ vào tay con trai. “Được, hai đứa đi chơi một lúc đi! Thiên Bảo rất đáng thương, cả ngày chỉ gặp mỗi bà già này, trường học nghỉ Tết, chẳng có người chơi cùng”.

Tô Mạt vội gật đầu.

Vương Á Nam lại nói: “Từ mồng bốn, tôi sẽ đi chúc Tết một số lãnh đạo tỉnh. Cô nghỉ ngơi hai ngày, hôm đó lái xe đến đón tôi”.

Tô Mạt nghĩ, chuyện này đã quyết định, bây giờ từ chối thì không hay lắm. trong lòng có vương mắc nhưng cô chỉ có thể chịu đựng.

Lên tầng trên, Tổng Thiên Bảo thở dài. “Tết cũng chẳng thấy An An đến chơi. Mẹ tôi lại không cho tôi đi tìm anh ta”.

“Anh ở nhà cùng mẹ chẳng phải rất tốt hay sao?” Tô Mạt hỏi.

“Nhưng mẹ tôi có chơi với tôi đâu! Có lúc bà ra ngoài cả ngày, có lúc ở trong thư phòng cả ngày”.

Tô Mạt hỏi: “Mẹ anh quá mệt mỏi, sắc mặt của bà rất tệ, anh có cảm thấy không?”

Tổng Thiên Bảo mơ hồ nói: “Gi cơ?”

Tô Mạt cười cười, không nói tiếp. Cô đưa một micro cho anh ta, hai người cùng hát.

Buổi trưa, Vương Á Nam giữ lại ăn cơm, cô nói khéo phải tới nhà cậu chúc Tết. Vương Á Nam lên gác nghỉ ngơi. Tổng Thiên Bảo lén lút theo cô ra ngoài. “Cô thư ký, hãy dẫn tôi đi tìm An An!”

Tô Mạt nói: “Không được, mẹ anh sẽ lo lắng”.

Tổng Thiên Bảo giơ tay ra hiệu. “Tôi gọi điện thoại cho anh ta”.

Tô Mạt đang buồn phiền vì không có thời gian về nhà thăm con gái, giờ lại bị Tổng Thiên Bảo đeo bám, cô đành rút điện thoại. “Thiên Bảo, anh tự nói chuyện với anh ấy đi!”

Đầu kia bắt máy, Tổng Thiên Bảo vội lên tiếng: “An An, Tết đến rồi, sao anh không tới chơi với tôi?”

Tô Mạt đứng xa, không nghe rõ đầu bên kia nói gì. Một lúc sau, Tổng Thiên Bảo lên tiếng: “Ừ, cô ấy ở nhà tôi. Ừ, chúng tôi hát karaoke”.

Vương Cự An ứng phó vài câu rồi cúp máy. Anh nhìn lão Trương bê một thùng hương, nến và tiền vàng từ cốp sau xe ô tô.

Lão Trương nhắc nhở: “Nhất định không được quên, loại giấy vàng này phải để đốt cuối cùng. Người xưa mê tín, nói lại giấy này là thiên la địa võng, bắt hết số tiền giấy đốt trước đó, người ở dưới suối vàng mới có thể nhận được”.

Ông vừa lẩm bẩm vừa đi lên núi. Phát hiện bên cạnh không có người, ông liền quay đầu. Thấy Vương Cự An đứng bên cạnh xe ô tô hút thuốc, ông hỏi: “Cậu không lên trên đó à?”

Vương Cự An lắc đầu. “Chú cứ đi đi! Hai hôm trước tôi đã đốt cho nó ở nhà. Chú hãy đốt một ít cho cả bố mẹ tôi nữa!”

Lão Trương không hỏi nhiều, trong lòng rất buồn.

Vương Cự An hút hết hai điếu thuốc, lão Trương đã đi xuống núi. Trên đường về, ông hỏi: “Chiều nay tôi về quê ăn tết, hay là cậu đi cùng tôi? Đừng ở nhà một mình.”

Vương Cự An ngẫm nghĩ rồi đáp: “Được!”

Lão Trương lại nói: “Ở quê vừa xây nhà mới, đủ chỗ ở, chỉ là điều kiện sinh hoạt kém một chút, cậu đừng chê bai. Cậu hãy gọi cả Tô tiểu thư cùng về”.

“Không cần, cô ấy về Giang Nam ăn Tết”. Vương Cự An nói.

Tô Mạt lại bỏ hết hành lý ra ngoài, gọi điện thoại cho bố mẹ nói rõ tình hình. Ông bà Tô rất thông cảm, nói công việc quan trọng, đừng phụ sự tin nhiệm của lãnh đạo. Chỉ duy nhất Thanh Tuyền ít lời, con bé không kêu ca nhưng cũng chẳng nhiệt tình như mọi hôm, mới nói được hai câu, nó bảo: “Bye bye, con đi xem Cừu vui về đây, mẹ đi làm việc đi!”

Tô Mạt cũng chẳng biết làm thế nào. Cô gọi điện cho Vương Cự AN nhưng anh tắt máy. Anh lại biến mất vài ngày.

Đến tối mùng Ba, Tô Mạt quyết định thử gọi lần cuối. Lần này điện thoại có tín hiệu, anh hỏi: “Em không về quê à?”

“Không”.

Buổi tối anh đến nhà, lại kéo cô lên giường, giày vò đến đêm khuya. Sáng hôm sau, anh lại nổi hứng, muốn làm lần nữa, Tô Mạt trốn xuống thư phòng, anh quần chiếc khăn tắm, đi theo cô.

Thấy thái độ này của anh, Tô Mạt càng buồn bực, hỏi: “Tôi không phải công cụ để trút bỏ của anh!”

Vương Cự An ngẩng đầu nhìn cô. “Em không có ham muốn? Em không thích thú? Không thích thú mà kêu lớn tiếng thế?” Thấy cô im lặng, anh tiếp tục: “Có ham muốn thì làm, đây là điều rất bình thường”.

Tô Mạt quần chắn lên người. “Không phải như vậy, anh đang trút bỏ sự phẫn nộ”.

Vương Cự An trầm mặc.

Tô Mạt nói thẳng: “Trước mặt anh, tôi không dám nhắc đến bất cứ người nào hay chuyện gì, chỉ sợ lỡ miệng”.

Một lúc sau, anh mới đáp: “Tôi không có cách nào để không nghĩ đến chuyện đó”.

Tô Mạt nói: “Tội gì anh phải hành hạ bản thân, còn làm khổ tôi?”

“Nếu không phải vì...” Vương Cự An cất giọng bình thản. “Tôi đã khiến những người họ hàng của em không còn chốn dung thân ở đất Nam Chiêm này”.

Tô Mạt lắc đầu, khóe mắt ngấn lệ. Khó khăn lắm mới kiềm chế được, cô lên tiếng: “Có một việc tôi muốn nói cho anh biết... Tôi định theo Vương Á Nam tới công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận”.

Vương Cự An chau mày. “Sao em lại đến đó?”

“Bà hy vọng tôi qua bên đó.”

“Công ty đó rất bình thường, thật ra tôi có thể giúp em sắp xếp công việc, chỉ cần em nói một tiếng”.

Tô Mạt không để ý đến câu nói của anh. “Anh có cảm thấy Thiên Bảo rất đáng thương hay không? Cô anh lớn tuổi như vậy mà vẫn phải bôn ba vất vả vì anh ta”.

Vương Cự An im lặng, đột nhiên nhếch miệng cười. “Sự cảm thông của em chẳng đáng giá một xu”.

Tô Mạt bỗng thấy căng thẳng.

Anh đè xuống người cô, hỏi nhỏ: “Có phải mỗi kẻ nhận sự cảm thông của em thì đều lên giường với em?”

Tô Mạt vơ cái gối đập vào người Vương Cự An nhưng bị anh giữ lại, cô không thể kháng cự, tức giận nói: “Anh tránh ra!”

Vương Cự An vẫn nằm đè trên người cô, toàn thân bất động. Tô Mạt hết cách, đành cắn bờ vai anh.

Vương Cự An không kịp đề phòng. “Em nghiện cắn người đấy à?” Anh hơi nhúc nhích, cảm thấy đau buốt.

Lần này cô thật sự tức giận nên không hề nể nang.

“Đừng cắn nữa, tôi đây là được chứ gì?” Vương Cự An nói.

Không còn bị kim kẹp, Tô Mạt lập tức ném cái gối vào Vương Cự An. Anh bị đuối ra ngoài phòng khách, nhặt quần dài ở sofa mặc vào người. Nhân lúc anh không đề phòng, Tô Mạt mở cửa, đẩy anh ra ngoài.

Vương Cự An mới cúi đầu cài thắt lưng, cánh cửa đã đóng sầm. Tám, chín giờ sáng, các căn hộ xung quanh vẫn hết sức yên tĩnh. Cửa sổ ở đầu hành lang mở toang, không khí lạnh tràn vào buốt giá.

Một lúc sau, va li quần áo của Vương Cự An cũng bị ném ra ngoài. Anh nhanh chóng đưa tay ra chặn cửa. Hai người đều coi trọng thể diện, không ai lên tiếng, chỉ đẩy đi đẩy lại.

Vương Cự An để tay ở khe cửa. Ai ngờ người bên trong tỏ ra cứng rắn, không hề nể nang, ấn mạnh một cái khiến anh thấy đau buốt, buộc phải thu tay về. Cánh cửa lại một lần nữa khép chặt. Vương Cự An ở bên ngoài bị nhiễm lạnh, ho khù khụ vài tiếng.

Vài giây sau, cánh cửa lại mở hé, áo sơ mi, áo vest và giày da của anh bị ném hết ra ngoài. Vương Cự An vừa mặc áo sơ mi, cửa nhà Tùng Dung đột nhiên mở toang. Triệu Tường Khánh cùng hai mẹ con chị ta đi ra ngoài. Nhìn thấy Vương Cự An, họ vừa kinh ngạc vừa ngượng ngập. Hai bên im lặng nhìn đối phương.

Triệu Tường Khánh gãi gãi sau gáy. “Sếp, chúng tôi đi ăn sáng, sếp có đi cùng không?” Còn chưa dứt lời, anh ta bị câu một cái ở thắt lưng.

Vương Cự An làm như không nghe thấy, mặt lạnh, từ tốn cài từng chiếc cúc áo sơ mi.

Ba người kia không dám nhiều lời, rón rén đi vào thang máy.

Vương Cự An đập cửa: “Được rồi, mở cửa ra đi!”

Người bên trong không có phản ứng.

Anh thò tay vào túi quần, không thấy chìa khóa nhà nên đành “xuống nước”: “Được rồi, là tôi nói sai, em mau mở cửa ra đi!”

Tô Mạt choàng khăn ngồi tựa vào sofa nhưng không lên tiếng, tuy nhiên cô không rời mắt khỏi tay nắm cửa. Một lúc sau không nghe thấy động tĩnh gì nữa, cô không kìm được, đứng dậy đi mở hé cửa.

Vương Cự An đứng bên cạnh chiếc va li, chau mày nhìn cô. Anh đột nhiên giơ tay, đẩy mạnh cánh cửa. Tô Mạt loạng choạng lùi lại. Khi đứng vững, cô

lên tiếng: “Người vào, hành lý để ở ngoài”.

Hai người đứng ở đối diện nhau, Tô Mạt lên tiếng trước: “Anh nói đúng, tôi cảm thông với anh, cũng cảm thông với Tổng Thiên Bảo”.

Vương Cự An cài cúc áo. “Lòng lương thiện của kẻ yếu không đáng tin, bởi vì ngoài việc thể hiện sự đồng cảm, họ không còn lựa chọn nào khác”.

Tô Mạt cố gắng giữ bình tĩnh. “Đúng, tốt nhất anh đừng tin!”

Vương Cự An nói: “Bố mẹ em nhất định dạy bảo em, trái tim con người là máu thịt, em đối xử chân thành với mọi người, mọi người nhất định sẽ cảm động”.

Tô Mạt nói: “Đúng vậy! Lúc nhỏ, một người họ hàng đến nhà tôi gây chuyện âm ỉ, nhưng sau đó người ta gặp khó khăn, bố mẹ tôi lại gửi tiền giúp. Tôi thật sự không thể lý giải được. bố mẹ tôi nói, trái tim con người là máu thịt. Tuy nhiên, người khác coi hành động của bố mẹ tôi là lẽ đương nhiên. Sau này tôi kết hôn, quan hệ mẹ chồng, nàng dâu không tốt. Bố mẹ lại răn dạy: mẹ chồng đã nhiều tuổi, tôi phải hiếu thảo, đừng so đo tính toán. Tôi làm theo lời dạy, nhưng mẹ chồng lại cảm thấy tôi yếu đuối, không có tiền đồ. Sau này... chồng tôi ngoại tình, hầu như mọi người đều nói vì tôi không tốt nên mới không giữ được chồng. Bố mẹ khuyên tôi: “Con đừng gây chuyện với nó, con nên khoan dung, độ lượng, cảm hóa nó, để nó không lạc đường, quay về tổ ấm”. cô mỉm cười. “Vì vậy tôi vừa phải chịu đựng sự phản bội của anh ta vừa phải đối xử tốt với anh ta. Kết quả... thật ra mục đích của những sự việc làm được coi là lương thiện này chẳng qua chỉ là hy vọng đối phương chấp nhận mình, là sự thỏa hiệp của bản thân mà thôi”.

Tô Mạt dừng lại, thấy anh ngồi xuống sofa, trầm ngâm nhìn cô nhưng không có ý cắt ngang, cô nói tiếp: “Thời gian qua chúng ta sống cùng nhau, có lẽ bởi vì cảm thấy áy náy, sợ anh oán trách nên tôi mới cố gắng hết sức bù đắp cho anh. Còn thực tế, tôi đã không chịu nổi tính cách của anh từ lâu. Tôi từng nghĩ, cho dù chuyện đó liên quan đến Chung Thanh, nhưng nó là nó, tôi là tôi, tôi không thể kiểm soát hành vi của nó. Cho dù tôi từng nói câu gì không hay thì cũng chỉ là nhất thời nóng nảy, tôi không cần chịu trách nhiệm...” Cô thở dài. “Anh hãy mau dọn khỏi nhà tôi. Hai chúng ta cần bình tĩnh lại”.

“Cần bình tĩnh để làm gì?” Vương Cự An đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tô Mạt nói: “Cảm giác của anh khi đối diện với tôi bây giờ giống như tôi với anh trước kia. Nếu tôi có làm điều gì đó với anh, sẽ càng có cảm giác tội lỗi. Anh cũng như vậy, đúng không?”

Vương Cự An không trả lời.

Tô Mạt đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nói nhỏ: “Có quá nhiều thứ ngăn cách giữa chúng ta. Về chuyện của anh, tôi cũng tận lực, tôi có cuộc sống của tôi...”

“Vì vậy em không muốn ở lại An Thịnh?” Anh hỏi.

“Cũng không hoàn toàn là như vậy”. Tô Mạt ngẫm nghĩ. “Bây giờ bên cạnh anh có nhiều nhân tài, bọn họ muốn lấy lòng anh còn không kịp. Dù ở lại, chỉ e tình trạng của tôi không bằng một phần ở trên giường của anh. Khi đó, tôi chẳng cần làm việc, anh chỉ cần mua chiếc giường là đủ. Nhưng bây giờ Vương Á Nam rất cần người. Tôi đi theo bà ấy, ít nhất không rơi vào tình cảnh ngưng trệ như vậy. Bà ấy thành tâm giữ tôi lại, sẽ đào tạo tôi. Bà ấy trải qua biết bao sóng to gió lớn, mười mấy năm xây dựng được mối quan hệ rộng rãi. Đối với tôi mà nói, cơ hội này rất hiếm gặp. Tôi chỉ là... Tôi chính là người theo chủ nghĩa cơ hội”.

Vương Cự An trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng: “Con người em, tuy năng lực có hạn nhưng rất thẳng thắn”.

Tô Mạt nói nhỏ: “Tôi muốn cho mình thêm nửa năm, đánh cược một phen. Vương Á Nam đang đánh cược, chúng tôi đều đặt cược cho tương lai”. Cô ngưng ngừng nhưng vẫn nói: “Còn anh vẫn vì quá khứ...”

Vương Cự An không muốn nghe, cắt ngang: “Vì vậy bây giờ em định vạch rõ ranh giới với tôi?”

Tô Mạt không muốn giải thích, chỉ trầm mặc.

Vương Cự An có chút do dự nhưng vẫn đứng dậy, thò tay vào túi quần theo thói quen, tìm thấy chìa khóa ở túi bên này. Anh rút chìa khóa, trước khi ra cửa liền ném chìa khóa vào cái bát gốm trên giá giày.

Cửa ra vào mở toang, Tô Mạt cảm thấy lạnh, co người trên sofa. Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô bất động một lúc, tâm trạng dường như không xao động nhưng nước mắt lại trào ra.

Cô vội lau nước mắt, nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện không còn sớm nên vội đi rửa mặt. Đi ngang qua thư phòng, Tô Mạt bất giác dừng bước. Trên giường vẫn bừa bộn. Hôm nay trời nắng, căn phòng tràn ngập ánh sáng, tựa hồ hơi ấm vẫn còn.

Tô Mạt đến biệt thự của Tổng gia, Vương Á Nam đang ngồi ở sofa chờ đợi, quả Tết đặt sẵn trên bàn trà. Thấy cô xuất hiện, Vương Á Nam cười tươi. “Hơi muộn một chút, tôi còn tưởng cô không đến. Trước Tết, tôi cũng nói chuyện với mấy người ở công ty. Tôi muốn mời Tiểu Hân nhưng cậu ta đã quyết định nghỉ việc. Dù sao cũng là người học hành, đối nhân xử thế không linh hoạt như cô”.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạt nghe thấy lời nhận xét về mình như vậy.

“Học nhiều dễ lo trước lo sau, không nở nhả tâm với bản thân. Một người phụ nữ thẳng thắn như cô tương đối hiếm gặp”. Vương Á Nam đột ngột chuyển chủ đề. “Người nhả tâm mới có tham vọng”.

Tô Mạt hơi ngây ngời, không lên tiếng.

Hai người rời khỏi nhà. Ô tô đi vòng vèo, vào một khu chung cư rợp bóng cây xanh. Tòa nhà cao tầng cũ kĩ nằm ở bên trong, xem ra đã được xây dựng từ lâu. Lối đi vẫn đầy xác pháo, bẩn thỉu.

Vương Á Nam lên tiếng: “Người quản lý ngành công nghiệp của tỉnh sống ở đây. Người này mới nhậm chức. Bây giờ, các quan chức đều lặng lẽ, sợ bị bàn ra tán vào. Một số còn cố tình sống ở những nơi có điều kiện kém, thậm chí không bằng người dân bình thường. Kỳ thực...” Bà không nói tiếp. “Hôm nay chúng ta đến để thăm dò trước”. Bà nhắc đến hoàn cảnh gia đình và thói quen, sở thích của vị lãnh đạo mới.

Tô Mạt miễn cưỡng ghi nhớ. Cô không mấy tập trung, trong lòng thầm nghĩ, chắc phải mất một thời gian nữa mới quen việc.

Có khách đến nhà chúc Tết, vị lãnh đạo tỏ ra ôn hòa và khiêm tốn. Trong lúc nói chuyện, đối phương đột nhiên hỏi: “Nghe nói Vương Tổng và ông chủ Thượng có quan hệ rất tốt?”

Vương Á Nam đáp: “Mấy năm nay hai bên có quan hệ làm ăn qua lại”.

Vị lãnh đạo gật đầu.

Quay lại xe, Vương Á Nam nói: “Anh ta muốn tìm người giúp đỡ nên chúng ta phải đến chỗ Thượng Thuần một chuyến. Ngày Tết, người ta có tiếp chúng ta hay không là một chuyện, nhưng chúng ta vẫn phải tỏ ra tôn trọng người ta”.

Tô Mạt đi theo Vương Á Nam gặp gỡ một loạt quan chức, vài ngày sau mới đi thăm Thượng Thuần. Lúc gọi điện thoại hẹn gặp, Thượng Thuần quả nhiên từ chối, nhưng nói vài câu, hân hoan nhận lời. Vương Á Nam cúp máy, hỏi Tô Mạt. “Bây giờ tôi sa cơ lỡ vận nhưng anh ta vẫn chịu gặp tôi, cô có biết tại sao không?”

Tô Mạt cũng đoán ra vài phần, cất giọng thành khẩn: “Thượng Thuần coi trọng chủ tịch”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Con người Thượng Thuần rất thực tế. Nếu không phải anh ta có thành kiến với thằng Vương Cự An thì anh ta cũng chẳng gặp tôi”.

Nghe đến tên người đàn ông này, tim Tô Mạt đập mạnh một nhịp.

Vương Á Nam nói tiếp: “Thượng Thuần và Vương Cự An trước đây có quan hệ rất tốt. Vương Cự An từ Nhật trở về, nóng lòng xây dựng sự nghiệp, mấy dự án đều do Thượng Thuần một tay giúp đỡ. Tất nhiên, Thượng Thuần nhận không ít lợi lộc”.

Tô Mạt dè dặt lên tiếng: “Trong vụ đầu thầu lần trước, Vương Cự AN đi tìm anh ta nhưng anh ta chẳng thèm để ý”.

“Cô không biết vụ xích mích. Nhắc đến mới nhớ, chuyện này xảy ra trước khi cô vào công ty”. Vương Á Nam cười cười. “Vương Cự An có mấy công ty con ở bên ngoài, khá phát triển. Nghe nói Thượng Thuần muốn được chia cổ phần nhưng Vương Cự An không đồng ý. Thượng Thuần cho rằng thằng An qua cầu rút ván. Trong lòng anh ta có khúc mắc, hai người không còn thân thiết như dạo đầu, bây giờ chỉ là quan hệ xã giao mà thôi”.

Tô Mạt gật đầu.

Vương Á Nam nói tiếp: “Ai cũng bảo Thượng Thuần chỉ biết ăn chơi sa đọa. Tôi thấy anh ta rất coi trọng quyền thế. Anh ta cần tiền tài để lót đường cho mình, phụ nữ chẳng là gì đối với anh ta”.

Tô Mạt nói: “Nếu không, bạn tôi cũng không đến mức nhảy lầu”.

“Là cô ta quá ngu xuẩn”. Vương Á Nam cất giọng bình thản. “Có một câu nói khá hay, giới kinh doanh là nơi trọng danh lợi, thua tiền chứ không thua tâm. Người ở chốn danh lợi, chỉ có “dục vọng”, không có trái tim thì mới không bị ảnh hưởng. Tình yêu chỉ là thứ nhỏ bé, hư vô”.

Tô Mạt lặng thinh.

Vương Á Nam nhìn cô. “Tôi sống từng này tuổi, nhìn người không sai chút nào. Tôi tán thưởng nhất là phụ nữ thông minh lại có tham vọng. Có tham vọng mới không bị đàn ông dắt mũi”.

Đến nhà Thượng Thuần, hai người bắt tay nhau chào hỏi. Thượng Thuần không tỏ thái độ coi thường trước sự thất thế của Vương Á Nam, ngược lại hân hoan tỏ ra nhiệt tình.

Trong phòng khách, người giúp việc đang chơi cùng một bé gái hơn một tuổi. Con bé đã biết đi, đang bám vào cái tủ thấp, hiếu kỳ nhìn khách đến. Bé gái có cặp mắt lanh lợi, gương mặt giống Mạc Úy Thanh.

Trong lòng Tô Mạt rất phức tạp, cô không thể kiềm chế, lại quan sát con bé.

Thượng Thuần lạnh lùng nhìn bé gái rồi quay sang nói với người giúp việc: “Thu dọn đồ, đưa con bé về nhà mẹ tôi”.

Bé gái bị bế lên tầng trên. Nó ôm vai người giúp việc, hét lớn với Thượng Thuần: “Bố, bố!”

Thượng Thuần mặc kệ, chỉ nói chuyện với Vương Á Nam. Đợi khách ra về, hấn cũng rời khỏi nhà. Sau Tết, hấn phải tham gia mấy hoạt động. Hoạt động đầu tiên là cắt băng khánh thành thư viện mới của Đại học Nam Chiêm do nhà trường mời.

Bây giờ đã vào học, bãi đỗ xe toàn ô tô sang trọng. Trước cửa tòa nhà thư viện treo đèn kết hoa, bố trí nơi cho khách ngồi và sân khấu tạm thời. Thời tiết đã trở nên ấm áp, mấy cô tiếp tân cao ráo, xinh đẹp mặc bộ xường xám đồ tươi đang hướng dẫn khách vào chỗ ngồi.

Thượng Thuần ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Người chủ trì tuyên bố buổi lễ bắt đầu. Lãnh đạo nhà trường lần lượt phát biểu ý kiến. Thượng Thuần nhéo mắt quan sát người chủ trì. Đó là một cô gái có làn da trắng nõn, diện mạo nổi bật. Hấn nhìn kĩ, chợt nhớ ra là ai, bất giác mỉm cười.

Hai người cách nhau không xa nhưng đối phương có vẻ không nhìn thấy hấn. Cô hơi hất cằm, vẻ mặt nghiêm túc. Máu váy xường xám tằm thường nhưng càng tôn nước da của cô gái. Bộ váy bó sát làm nổi bật đường cong cơ thể, đồng thời tôn lên vẻ kiều diễm vừa ngây thơ vừa trưởng thành. Trông cô giống quả ngọt chín mọng ngon lành.

Thượng Thuần bị phơi nắng đến mức cổ họng khô rất. Hấn đảo mắt một vòng, quan sát những cô gái khác, đều thấy không bằng cô gái trẻ kia. Hấn vừa thấy khó chịu vừa thầm đắc ý. Hấn cho rằng, cô gái có bộ dạng như ngày hôm nay, công của hấn không nhỏ.

Nghe cô xường tên những vị quan chức cắt băng khánh thành, Thượng Thuần chỉnh lại cà vạt, đi lên phía trước.

Âm nhạc nổi lên, dải băng đỏ được giăng ra, các vị lãnh đạo đứng vào vị trí. Chung Thanh cầm một cái khay, đứng ở bên cạnh, như có như không liếc nhìn Thượng Thuần.

Thượng Thuần nhếch miệng nhìn cô. Hấn cảm kéo từ cái khay cắt mảnh vải. Bên dưới vổ tay rào rào.

Nhân lúc trả cái kéo về chỗ cũ, Thượng Thuần cúi đầu, ghé sát tai Chung Thanh nói nhỏ: “Em đầy đặn hơn trước nhiều”.

2-C15.

Sau khi buổi cắt băng khánh thành kết thúc, Thượng Thuần bắt tay xã giao với mọi người. Khi hấn quay ra tìm kiếm, cô gái đó đã biến mất.

Lãnh đạo trường học bố trí xem biểu diễn văn nghệ và dùng bữa, Thượng Thuần viện cớ có việc, bỏ đi trước. Nghĩ đến sự si mê của Chung Thanh trước đây và thái độ thân thiện của cô hiện nay, hấn bất giác nhớ cô nhiều hơn. Thượng Thuần rất coi thường những người phụ nữ bám riết lấy hấn, nhưng đối với những người đã từng lên giường với hấn, hấn luôn mong chờ có thể nắm bắt sự ngưng ngừng, né tránh, oán hận hay giả bộ lạnh nhạt của đối phương, coi như đây là chứng cứ chứng tỏ bọn họ vẫn chưa quên hấn. Chỉ riêng Chung Thanh không hề phối hợp, cô hoàn toàn không để ý đến lòng tự tôn của đàn ông. Điều này ít nhiều khiến Thượng Thuần mất hứng. Nhưng sau nỗi thất vọng lại là cảm giác nhớ nhung.

Trong giới của Thượng Thuần có rất nhiều người đàn ông gặp tình cảnh: Phụ nữ một khi biến thành món hàng bịp, phiền phức sẽ ùn ùn kéo đến. Những lúc như vậy, luôn có người tỏ ra phiền não khi không thể thoát khỏi cô ta. Cảm giác phiền não và đắc ý đến cùng một lúc, thật ra cũng tương đối kích thích, mà đàn ông đều không muốn từ bỏ sự kích thích này. Tiếp theo sẽ là hai tình huống, hoặc là mọi việc đều suôn sẻ nên nhận được sự ngưỡng mộ của người khác, hoặc là bị mọi người chê cười, rằng anh không chơi nổi thì hãy ngoan ngoãn ở nhà hầu hạ vợ, chứ đừng ra ngoài giờ trò.

Về phương diện này, Thượng Thuần chưa bao giờ gặp rắc rối. Đương nhiên, hấn cũng cho rằng, kể cả sau này cũng không bao giờ xảy ra chuyện đó.

Sau khi tái hôn, trên đầu có thêm “mũ cánh chuồn (*)” nên Thượng Thuần buộc phải bớt phóng túng. Xe sang đổi thành Volkswagen bình thường, ghế ngồi hơi rung rung, không gian chật hẹp, bộ loa cũ kĩ, phía trước còn xuất hiện người tài xế cả ngày chẳng nói chẳng rằng nhưng Thượng Thuần cảm thấy rất hài lòng. Càng nhìn người tài xế, hấn càng cảm thấy vừa mắt. Lái xe cho lãnh đạo, tuyệt đối không thể dùng loại người mồm mép tép nhảy, làm việc hời hợt.

(*)*Mũ cánh chuồn: loại mũ các quan viên thời xưa thường đội. Âm chỉ việc lên làm quan.*

Hấn mới thăng quan nên rất phấn khởi. Vợ mới chế giễu: “Chức vụ đó có gì tốt? Xe ô tô ngày càng tệ, công việc ngày càng bận rộn, cổ phần không được nhận, cũng không thể giao dịch làm ăn, vậy mà anh còn thích thú”.

Thượng Thuần không đồng ý: “Nếu so sánh giữa tiền và quyền, trò chơi quyền lực đã hơn”.

Nghe câu này, vợ hấn lập tức tỏ ra cảnh giác: “So với đàn bà thì sao?”

Sắc mặt Thượng Thuần không thay đổi, hấn búng má vợ. “Anh vất vả như vậy cũng chỉ vì một người phụ nữ mà thôi!” Vừa nói, hấn vừa ôm hôn vợ nhưng bị đối phương né tránh. Thượng Thuần vui vẻ “thuận nước giống thuyền”, buông vợ ra. “Anh đi xem tài liệu một lát. Thời gian này ngày nào cũng phải họp, báo cáo cả đồng, còn phải làm báo cáo cá nhân. Không làm, sao có thể lĩnh hội một cách sâu sắc tinh thần của cấp trên. Ông xã em có áp lực rất lớn, vậy mà em còn ở đó so đo với anh”.

Phụ nữ ở độ tuổi ba mươi, trên giường giống khúc gỗ, xuống giường biến thành mụ đàn bà đánh đá, chua ngoa nhưng lại thích sử dụng thủ đoạn của những cô gái trẻ khiến đàn ông mất hết hứng thú.

Thượng Thuần vào thư phòng, đóng cửa lại, lập tức trở nên nhàn rãi. cảm thấy vô vị, hấn gọi điện nhờ người dò hỏi phòng ký túc của Chung Thanh, đồng thời bảo người mang đến một bó hoa. Trong bó hoa kẹp tấm thiệp, trên thiệp chỉ có một dãy số, là số điện thoại riêng của anh.

Tặng hoa và quà gần nửa tháng trời, bên kia tuy nhận nhưng không hề có động tĩnh, Thượng Thuần quyết định bỏ mặc vài ngày, nhưng hần càng khó kiềm chế. Buối tối, hần đến cổng trường đại học, bảo tài xế vào tìm người. Không bao lâu sau, Chung Thanh ôm sách vở đi ra. Cô cúi người, gõ nhẹ lên cửa xe của Thượng Thuần. Cửa kính hạ xuống, Chung Thanh cất giọng bình thản: “Này, tôi không ăn cỏ quay đầu”.

Cô mặc áo sơ mi và quần bò bó sát, buộc tóc đuôi gà. Cô không trang điểm, đôi môi phớt hồng mềm mại, bầu ngực căng tròn. Gương mặt lộ vẻ trẻ con bướng bỉnh.

Thượng Thuần bắt giác mỉm cười. Hần nghĩ thầm như vậy mới đúng, đáng vẻ này mới phù hợp với độ tuổi. Hần lên tiếng: “Nha đầu, gần một năm trôi qua nhưng tôi vẫn không thể quên em. Phải làm sao bây giờ?”

Chung Thanh lờm hần.

Thượng Thuần lại nói: “Đừng mặc kệ tôi. Trước đây, vì đang bức tức nên tôi mới nói với em những lời đó. Bây giờ em vẫn còn nhớ à?”

Chung Thanh lên tiếng: “Anh nói xong chưa? Tôi còn bận việc”.

“Lúc khác tôi lại đến, cần gì hãy gọi điện cho tôi”. Thượng Thuần không để ý đến thái độ của Chung Thanh, hần mỉm cười nhìn cô. “Bộ đồ này không xứng với em”.

Chung Thanh liền quay người bỏ đi. Nghe tiếng động cơ ô tô xa dần, cuối cùng cô không thể kiềm chế sự hưng phấn, lập tức chạy vào góc tường gọi điện thoại: “Tôi nói với anh chuyện này, người đàn ông trước kia đã quay về tìm tôi”.

Giọng nói của người ở đầu máy bên kia lộ vẻ mệt mỏi: “Tiếng chuông ngân vang(*)? Chuyện vợ vãn của cô để nói sau đi, bây giờ tôi rất bận”.

(*)*Âm chỉ tên Chung Thanh.*

Bị gọiáo nước lạnh, Chung Thanh trách móc: “Lần nào gọi điện thoại cho anh, anh cũng kêu bận. Anh sợ gặp tôi phải không?”

“Sợ gặp cô? Cô xấu đến mức không thể gặp người khác?” Đối phương nói. “Sáng sớm hôm nay bố tôi phải đi cấp cứu, ông vừa mới tỉnh lại”.

Chung Thanh nhủ mày. “Lại cấp cứu? Kể từ khi tôi quen anh đến nay, lần này là lần thứ mấy rồi”.

“Chúng tan huyết u rê huyết là vậy, rất phiền phức. Tôi cúp máy đây!” Vừa dứt lời, người ở đầu máy bên kia liền cúp máy.

Chiều hôm sau không có tiết học, Chung Thanh mua túi hoa quả rồi tới bệnh viện. Vào khu vực nằm viện, cô liền nhìn thấy Lộ Chính ngồi ở chiếc ghế dài trong vườn hoa hút thuốc. Chung Thanh lấy một chai nước từ túi nylon đưa cho anh ta. “Bố anh khá hơn chưa?”

Lộ Chính cầm chai nước, chau mày. “Tôi phát hiện con người cô rất thích tỏ ra thân thiết với người lạ. Tôi bảo cô đến đây à? Tự dưng cô chạy đến bệnh viện làm gì?”

“Tôi là người biết báo đáp ơn huệ, lần trước anh giúp tôi nên tôi đến thăm bố anh cũng là lẽ thường tình”.

“Nhưng cô đến mấy lần rồi”.

Chung Thanh trầm mặc một lúc. “Tôi muốn tìm anh nói chuyện”.

Lộ Chính ném đầu mẩu thuốc lá, dùng chân dập tắt. “Tôi và cô gái nhỏ như cô thì có gì để nói? Cũng chỉ là mấy chuyện vợ vãn của cô mà thôi!”

Chung Thanh ngồi xuống cạnh anh ta, đột nhiên hỏi: “Lộ Chính, bệnh của bố anh cần bao nhiêu tiền? Nếu nhà anh không đủ tiền, tôi bằng lòng tìm một con đường kiếm tiền cho ông chữa bệnh”.

Lộ Chính liếc nhìn cô. “Con đường gì chứ?”

Chung Thanh ngập ngừng, “Chính là tìm người có tiền gì đó”.

Lộ Chính im lặng vài giây, bỗng phì cười, hỏi lại: “Nếu đổi lại là cô, cô có bằng lòng không?”

Chung Thanh nói: “Dù tôi bằng lòng, bố mẹ tôi cũng không đồng ý, đặc biệt là bố tôi. Cả cuộc đời này, ông không thể phá bỏ công thức tư duy trong trắng là đen. Vì họ không bằng lòng nên tôi có kiếm tiền cũng vô dụng. Năng lực của tôi lại có hạn, do đó, tôi chỉ có thể đưa người vào bệnh viện, nhân tiện “tặng cái đồng hồ(*)”, coi như tận lực”.

(*)*Tặng cái đồng hồ, đồng âm với từ “lo ma chạy cho người thân.*

Lộ Chính cười. “Cô nói chuyện tàn nhẫn thật đấy!”

Chung Thanh thở dài. “Bố tôi thường nói, số mệnh chỉ dài một thước(*), khó cầu một trượng, nhưng tôi ghét nhất những lời như vậy”.

(*)*Thước và trượng là đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc. 1 trượng bằng 10 thước, 1 thước bằng 1/3m.*

Lộ Chinh im lặng.

Chung Thanh nói tiếp: “Người đàn ông trước kia lại đến tìm tôi. Tôi biết anh ta có ý gì. Tôi luôn có dự cảm, ông trời chắc chắn sẽ cho tôi một cơ hội. Bây giờ cơ hội xuất hiện nhưng vì đến quá dễ dàng nên tôi không biết phải làm sao?”

Lộ Chinh quan sát cô. “Cô và chị họ của cô chẳng giống nhau chút nào cả”.

“Vì vậy tôi không bao giờ nói những chuyện này với chị ấy”.

Lộ Chinh lại cười, hỏi: “Cô có bạn trai chưa?”

“Chưa”.

“Hãy đi tìm một người”.

Chung Thanh không hiểu.

Lộ Chinh giải thích: “Phải khiến anh ta có cảm giác sợ hãi”.

Chung Thanh phì cười, phản bác: “Phải tìm người có tiền hơn anh ta thì mới khiến anh ta có cảm giác sợ hãi. Nếu có thể tìm người có nhiều tiền hơn, tôi còn đề ý đến anh ta làm gì?”

“Đúng là ngốc!” Lộ Chinh cười. “Cô nên khoe khoang tiền bạc trước người nghèo, khoe khoang tình cảm trước người giàu. Thứ anh ta không thể cho cô, cô càng phải rêu rao âm ỉ, cho thấy tuy cô nghèo nhưng chung thủy, coi tiền tài là cục phân. Con người ai cũng có tâm lý của con bạc, càng không có càng ham muốn, nóng lòng muốn thắng cuộc nên càng đặt cược nhiều hơn. Cuối cùng thua đến mức chỉ còn hai bàn tay trắng.

Chung Thanh ngẫm nghĩ một lúc, bật cười ha ha.

Lộ Chinh nói: “Cô đã rõ chưa? Trong trường đầy ra đầy, chỉ cần cô không kén chọn quán, giải quyết chuyện này trong thời gian ngắn chắc không thành vấn đề”.

Bất chợt nhớ tới Vương Tiễn, Chung Thanh bỗng có chút xót xa, thầm cảm thấy đáng tiếc. Lại nghĩ đến ông bố ghê gớm của cậu ta, so với Thượng Thuần thì càng khó tiếp xúc.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Sau cuộc họp hội đồng quản trị thường kỳ, Vương Cự An về phòng làm việc. Lửa giận vẫn bốc lên đầu, anh vung tay gạt màn hình máy tính.

Triệu Tường Khánh đi vào liền nhìn thấy đồng bừa bộn dưới sàn nhà.

Vương Cự An “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Vương Á Nam đi rồi nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn. Hôm nay tôi ngồi ở vị trí này mà vẫn có người không phục. Tình hình chẳng thay đổi so với trước kia”.

Triệu Tường Khánh biết anh nổi nóng vì vụ khu công nghiệp ô tô lại một lần nữa bị phủ quyết, anh ta thầm nghĩ: sao lại không thay đổi? Trước đây sếp chỉ dám ném tập tài liệu, bây giờ đập cả máy tính cũng không sợ người ta biết? Nhưng anh ta không dám lên tiếng, một lúc sau mới nói: “Có lẽ vì vụ bố của sếp ủy thác quản lý cổ phần cho bà ấy, trong khi bà ấy cứ lần lừa mãi nên các cô đồng mới có thái độ dè chừng”.

“Anh đã liên hệ chưa? Luật sư của bà ta bao giờ mới đến?” Vương Cự An hỏi.

Triệu Tường Khánh đáp: “Luật sư Châu nói gần đây bận đi công tác cùng kỹ sư Vương, hiện vẫn đang ở tỉnh ngoài”.

“Luật sư Châu?”

“Châu Viễn Sơn”.

“Cậu ta về rồi à?” Vương Cự An cười. “Mẹ kiếp, làm việc với phụ nữ chán thật, đâu đâu cũng đụng phải tiểu tiết”.

Triệu Tường Khánh cũng bức bối, nhất thời không kịp đáp, nói: “Sếp, bên đó làm việc chẳng ra sao! Bây giờ giá cổ phiếu mới chỉ tăng một chút. Nếu thật sự vì tập đoàn, bọn họ không thể chậm chạp kiểu đó!”.

Vương Cự An không đáp. Anh tiện tay cầm tạp chí nội bộ ở trên bàn. Chủ đề của kỳ này là: “Băng tuyết tan, xuân ấm hoa nở”. nội dung tập trung vào việc ổn định lòng dân, cổ vũ tinh thần của mọi người.

Thấy sếp không tỏ thái độ, Triệu Tường Khánh cũng không nói nhiều, chỉ gọi người vào thu dọn đồ.

Vương Cự An ngồi xuống, lướt qua đề mục của từng bài viết. Anh lại lật giở đến chuyên mục. “Không gian của nhân viên”. Nơi này chuyên đăng những bài viết của công nhân viên, phần lớn là thư pháp và tranh vẽ, trong đó có cả tác phẩm hành thư của công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận.

Bức hành thư đó cứng cáp, mạnh mẽ. không nhìn lên tác giả, gần như không thể nhận ra nó được viết bởi bàn tay phụ nữ.

Vương Cur An bắt giác giờ quyền tạp chí, ngắm kĩ. Anh nghĩ, người phụ nữ này đến chữ viết cũng đâu vào đấy, phóng khoáng nhưng cũng thể hiện bản tính cẩn thận và kiềm chế, nét chữ y hệt con người. Sau đó, anh gấp quyển tạp chí lại, ném sang một bên rồi đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài. Hiếm có dịp buổi tối không phải nhậu nhẹt tiếp khách, anh lên xe, ngắm nghĩ một lúc cũng không biết nên đi đâu.

Anh lái xe tới con đường núi rộng rãi. Gió thổi ù ù bên tai, cảnh sắc hai bên đường ngày càng trở nên mơ hồ. Lúc rẽ dù không giảm tốc độ nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ kích thích. Ánh hoàng hôn rực rỡ bên ngoài cửa xe. Đến tầm chạng vạng, trời lại mưa lất phất.

Từ ngoại ô quay về khu vực nội thành, lại đứng giờ cao điểm nên đường tắc nghẽn, nhưng anh cũng không sốt ruột, vì bây giờ ở nhà không còn tiếng người, không còn ánh đèn, chẳng có bất cứ việc quan trọng nào thúc giục.

Hôm nay, Tô Mạt không lái xe, cũng không mang ô. Cô ôm một túi tài liệu đi tàu điện ngầm. Giữa đường gặp cơn mưa lớn, cô đứng dưới mái hiên của trung tâm thương mại trú mưa.

Bên trong bức tường kính, phong cách thời trang của ma nơ canh dường như xuyên qua mùa xuân để đến mùa hè, đều là váy ngắn mỏng với màu sắc rực rỡ. Tô Mạt không có việc gì để làm nên quay người ngắm nghía. Những ngày qua liên tục bận rộn, cô chẳng có tâm trạng đi dạo phố và giải trí. Mới chuyển công tác có một tháng nhưng thời gian như nước mưa chảy xuống, không để lại chút dấu vết.

Bức tường kính phản chiếu phố xá ướt rượt và dòng xe cộ trên đường. Một chiếc xe hơi màu đen từ từ di chuyển đến sau lưng Tô Mạt. Chiếc xe trông rất quen mắt, Tô Mạt không kìm được quay đầu liếc nhìn quanh. Nhìn thấy biển số xe, tim cô đập thình thịch.

Bên ngoài trời tờ mờ tối, bên trong bức tường kính là ánh đèn rực rỡ, Tô Mạt nhanh chóng trốn vào trung tâm thương mại.

Vương Cur An lơ đãng đâm vào chiếc xe đi trước, anh vội phanh gấp.

Tài xế của chiếc xe đang trước xuống xe. Thấy đuôi xe bị hõm vào một miếng bằng bàn tay, anh ta lập tức quay sang bắt đèn. Nhìn thấy xe của Vương Cur An, anh ta do dự, khí thế giảm đi nhiều, cuối cùng, anh ta chỉ giờ tay gõ nhẹ lên cửa xe.

Vương Cur An hạ cửa kính, đưa tấm danh thiếp. “Gọi số điện thoại ở trên đó tìm tôi”. Đối phương xem danh thiếp, cũng không lảng nhảng thêm nữa. Xử lý xong xuôi, Vương Cur An lại đưa mắt về bên đường, không còn thấy bóng dáng của người phụ nữ ấy. Anh tiếp tục lái xe về phía trước, cuối cùng không kìm được, anh tìm một khoảng trống đỗ xe rồi gọi điện thoại. Sau vài hồi chuông, đối phương bắt máy, anh cất giọng bức tức: “Em trốn làm gì chứ, tôi có thể ăn thịt em sao?”

Tô Mạt siết chặt điện thoại. “Anh hãy không chế tâm trạng trước rồi nói chuyện với tôi!”

Người ở đầu máy bên kia trầm mặc, một lúc sau anh lên tiếng, giọng điệu ôn hòa: “Em đang ở đâu?”

Tô Mạt không biết trả lời thế nào. Qua lớp cửa kính, cô đột nhiên nhìn thấy anh từ góc phố tiến lại gần, giống như vừa đi vừa ngó nghiêng tìm kiếm. Cô vội vàng trốn nhưng vẫn quay đầu quan sát. Nước mưa làm ướt bờ vai và tóc của anh. Dưới ngọn đèn đường, ánh mắt anh có vẻ rất sốt ruột, mái tóc ngắn lấp lánh. Cô dường như có thể nhìn thấy giọt nước trên tóc anh, giống mỗi buổi đêm hoặc sáng sớm hôm nào, anh vận động trên người cô. Từng giọt mồ hôi nóng hổi thuận theo mái tóc anh, nhỏ xuống làn da của cô.

Xung quanh ánh đèn sáng trưng, quần áo lộng lẫy treo đầy trên mắc, người đi lại như mắc cửi, Tô Mạt chợt cảm thấy hổ thẹn vì ký ức này.

Dường như Vương Cur An định đi vào trong trung tâm thương mại. Tô Mạt không nghĩ ngợi nhiều, lập tức tắt máy, vơ hai cái áo trên mắc rồi chui vào phòng thử đồ. Cánh cửa vừa khép, điện thoại lại rung, cô cầm lên liếc qua rồi bỏ thẳng vào túi xách. Cô đứng trong đó tám mười phút, khi ra ngoài, cô nhân viên bán hàng hỏi: “Chị có vừa ý không?”

Tô Mạt không nghĩ ngợi, chỉ “Ờ” một tiếng.

Cô nhân viên lại hỏi: “Chị muốn thanh toán ngay bây giờ hay xem tiếp?”

Tô Mạt không nhìn thấy người đó. Nghĩ đến hai cái áo đang cầm trên tay vẫn chưa thử, bây giờ mới phát hiện màu sắc và kiểu dáng không hợp, không đáng bỏ tiền mua, cô trả lời dứt khoát: “Tôi muốn xem một lúc nữa”. Cô bỏ áo về chỗ cũ, đi thẳng ra cửa, tâm trạng có chút ừ ừ. Về đến nhà, cô ăn chút đồ rồi đọc tài liệu liên quan đến Bảo Thuận.

Vừa mới vào công ty, người bên trên quan sát, người bên dưới nhìn chăm chăm, tuy Tô Mạt từ tập đoàn chuyển sang nhưng do tuổi còn trẻ, lại thiếu kinh nghiệm, hoặc do lòng người không phục, có người tỏ ra nhiệt tình với cô nhưng thực tế muốn thăm dò, có người muốn lôi bẻ kết phái, đến làm quen với cô, phản nản ai hay giờ thủ đoạn trong công việc, đồng thời báo cô phải đề phòng... Tô Mạt trong công việc, đồng thời báo cô phải đề phòng... Tô Mạt không hề tỏ thái độ, nghe đối phương nói xong, cô chỉ đáp: “Được, tôi biết rồi”, hoặc nói bây giờ có việc cần xử lý, để bàn sau. Cứ như vậy, đám đồng nghiệp cũng không hiểu cô là người thế nào.

Mặc khác, Tô Mạt cũng biết rõ, lòng người không đơn giản, ra về ta đây không phải cách lâu dài, cô phải nhanh chóng lập thành tích mới khiến mọi người tin phục. Ở đây chẳng quen biết ai, cô chỉ có thể dùng cách hạ đẳng là tới phòng tư liệu, bỏ ra ba ngày tìm hiểu từ điều lệ của công ty đến chế độ khen thưởng, xử phạt, từ sắp xếp nhân sự đến hợp đồng làm ăn, quan trọng là phải hiểu thấu đáo vấn đề. Sau đó, Tô Mạt lại tìm cơ hội giờ “bãi cữ”, đờ rệu thay Vương Á Nam mấy lần, giúp Bảo Thuận nhận một dự án hợp tác với chính quyền địa phương.

Dự án không lớn nhưng Vương Á Nam vẫn biểu dương Tô Mạt tại cuộc họp thường kỳ. Bà còn giao cho cô chức trưởng phòng Thị trường. Vì là chức vụ tạm thời, không bỏ nhiệm trong toàn công ty nên chỉ gửi một thông báo đến tầng lớp quản lý.

Tập đoàn xảy ra một loạt biến động, cũng ảnh hưởng đến công ty con. Công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận có mấy chức vụ còn bỏ trống, người bên dưới đều ngóng trông, ai ngờ một cô gái trẻ được bổ nhiệm quyền Phòng thị trường. Tô Mạt mới đến đã được thăng chức, khó tránh khỏi tình trạng có người bất bình. Họ nói xấu sau lưng cô, rằng cô lươn lẹo, chỉ biết nịnh bợ cấp trên. Dự án trước đó tuy do Tô Mạt đàm phán thành công nhưng là do phó phòng Thị trường dẫn dắt. Vị phó phòng này là nhân viên lâu năm của Bảo Thuận, lớn tuổi hơn Tô Mạt, từng đạt nhiều thành tích, vừa gặp mặt, anh ta đã gọi cô là “Tiểu Tô”.

Trong lòng Tô Mạt biết rõ nhưng cô không muốn vì việc con con này mà gây khó dễ cho người khác.

Phòng Thị trường của công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận có một thông lệ, hễ dự án thành công thì đều được phát tiền thưởng, bất kể ít nhiều, nhằm mục đích cổ vũ tinh thần công nhân viên.

Ngày thứ hai, Tô Mạt vẫn đến công ty từ sớm. Trước đó, cô đã nghe nói đến chuyện tiền thưởng. Tuy nhiên, cô không thấy cấp dưới đến xin ý kiến, cũng không thấy phòng tài vụ tìm cô xin chữ ký. Ai ngờ buổi trưa đi ăn cơm, một đồng nghiệp vô tình lên tiếng: “Mới sáng sớm phòng Thị trường đã phát triển, vô cùng náo nhiệt”. Đồng nghiệp này nói đến vị phó phòng của phòng thị trường. Chỉ hai, ba câu nói, Tô Mạt đã hiểu đại khái vấn đề. Ăn cơm xong, cô đi tìm kế toán của công ty.

Vì người ở trên chuyển đi chỗ khác nên kế toán của công ty tạm thời phụ trách mảng tài vụ. Cấp bậc của người này thấp hơn Tô Mạt, cô ta cười, nói: “Trước đây việc phát tiền thưởng đều thông qua phó phòng. Điều này có tiền lệ, giám đốc cũng mặc nhận. Chị mới đến nên không hiểu tình hình”.

Tô Mạt biết đối phương muốn đối phó qua loa cho xong chuyện, nhưng nếu lần này mặc kệ, cô sẽ để lại ấn tượng “dễ tính” cho mọi người. Đám người đó sẽ được đăng chân lên đăng đầu, sau này càng khó quản lý, vì vậy, cô vẫn giữ vẻ mặt nhã nhặn nhưng thái độ hết sức kiên quyết. “Tiền tệ không phải là điều tệ. Theo quy định của công ty, bảng lương, sát hạch thành tích làm việc và tiền thưởng đều phải do người phụ trách bộ phận ký tên. Mọi người bỏ qua thủ tục ở chỗ tôi là không đúng quy định”.

Cô nhân viên kế toán tỏ ra khó xử: “Nhưng... tiền đã phát cả rồi”.

Tô Mạt cười. “Khoản tiền này do chính tay cô phát, phiền cô thu lại, sau đó giải quyết theo trình tự từ đầu”.

Cô ta lên tiếng: “Không cần thiết phải làm vậy! Tiền cũng đâu có nhiều, mức thấp nhất chỉ hơn một trăm tệ”.

Tô Mạt đi theo Vương Á Nam hơn một năm nên cũng biết cách dôn ép. “Một đồng cũng phải thu về. Cả cô và tôi đều bận, tôi không muốn vì chuyện nhỏ này mà phải báo cáo lên cấp trên”.

Cô nhân viên kế toán thu lại nụ cười, lặng thinh.

Hai ngày sau, phòng Tài vụ thông báo đã thu lại tiền thưởng. Người của phòng Thị trường nộp báo cáo thành tích, quyền trưởng phòng dựa vào kết quả sát hạch mới tiến hành phát tiền thưởng.

Vương Á Nam không quan tâm đến những chuyện đấu đá nội bộ. Bà phát biểu trong hội nghị công nhân viên: “Tôi không đề bạt nhân viên theo kinh nghiệm làm việc. Tôi coi trọng hai yếu tố: thứ nhất là trung thành, thứ hai là có năng lực. Dù hai điều kiện này, dù trẻ tuổi tôi cũng sẽ tạo cơ hội”.

Bên dưới không ai dám ho he.

Được bà chủ chiếu cố trước mặt đám đông, nếu sau này làm ăn không ra gì sẽ rất khó xử, Tô Mạt đành bán mạng làm việc.

Vì dự án trước đó, công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận muốn xin tập đoàn tăng thêm vốn. Vương Á Nam bảo người nộp phương án và tài liệu xin tăng vốn lên tổng công ty nhưng bị lần lựa mãi, cuối cùng bác bỏ. Đồng nghiệp phụ trách vụ này miễn cưỡng truyền đạt ý của tổng công ty, bên trên không có ý tăng vốn đầu tư cho Bảo Thuận mà dự định tập trung lực phát triển ngành nghề có triển vọng hơn.

Vương Á Nam cười. “Triển vọng gì chứ? Dự án đã đàm phán thành công lẽ nào không có triển vọng? Bọn họ hoàn toàn có thể bỏ ra chút tiền này. Gần đây chẳng phải có kế hoạch nâng đỡ công ty con hay sao? Dù chúng ta không cần, các công ty con khác cũng nhảy vào tranh giành. Cho hay không quyết định ở một câu nói của Vương Cư An. Vì vậy, chỉ có thể do các anh làm việc không đến nơi đến chốn. Một lần không được, có thể xin lần thứ hai”.

Mọi người biết rõ khúc mắc giữa hai cô cháu, không tiện nói nhiều, về mặt ai cũng thể hiện sự thận trọng, nghiêm túc.

Vương Á Nam nói tiếp: “Làm lại phương án”. Bà đột nhiên ngừng lại, đảo mắt một vòng. “Khi nào làm xong, Tiểu Tô đưa qua đây”.

Tô Mạt vâng dạ nhưng vô thức nhìn xuống, né tránh ánh mắt của bà ta.

Vài ngày sau, toàn bộ tài liệu đã chuẩn bị sẵn sàng. Vốn chỉ cần nộp tài liệu cho người phụ trách có liên quan như lần trước là được nhưng Tô Mạt hiểu ý của Vương Á Nam. Cô càng nghĩ càng thấy chán nản, cuối cùng đành mặt dày gọi điện cho thư ký của Vương Cư An, hẹn gặp anh.

Tô Mạt đợi ở ngoài cửa văn phòng chủ tịch nửa tiếng đồng hồ. Cho đến khi người thảo luận công việc với anh đi ra ngoài, cũng không thấy anh cho gọi.

cô.

Thư ký của Vương Cự An khá thân thiết với Tô Mạt. Thấy bên trong không có động tĩnh, cô ta có lòng tốt gõ cửa nhắc nhở, Vương Cự An mới cho phép Tô Mạt vào phòng.

Còn chưa nhìn thấy người, Tô Mạt đã thấp thỏm, bất an. Quá khư vì công việc thay đổi, muốn nhờ anh giúp đỡ nhưng bị anh sĩ nhục vẫn hiện rõ mồn một trước mắt cô, không biết lần này sẽ gặp phải tai ương gì? Cô ngẫm nghĩ, tự an ủi bản thân: Lần trước vì chuyện riêng tư, bây giờ là việc công, ít ra mình cũng đã tiến bộ.

Tô Mạt có chút ngượng ngùng, cô đưa tập tài liệu, nói những lời đã chuẩn bị từ trước: “Chủ tịch, đây là phương án xin tăng vốn đầu tư. Chúng tôi đã điều chỉnh lại một số chi tiết, cũng có trình bày cụ thể về tính toán lợi nhuận, hy vọng anh có thể...”

Cô đứng cách anh một khoảng chờ đợi. Hai người giống như ngằm độ sức, không ai chủ động lên tiếng.

Vương Cự An bỏ mặc Tô Mạt một lúc. Cuối cùng, anh thở dài, ngẩng đầu nhìn cô. “Trợ lý Tô, chúc mừng em lại được thăng chức!”

Tô Mạt có chút ngượng ngùng, cô đưa tài liệu, nói những lời đã chuẩn bị từ trước: “Chủ tịch, đây là phương án xin tăng vốn đầu tư. Chúng tôi đã điều chỉnh lại một số chi tiết, cũng có trình bày cụ thể về tính toán lợi nhuận, hy vọng anh có thể...”

Vương Cự An cắt ngang: “Thứ này không cần nộp trực tiếp cho tôi”.

Tô Mạt cảnh giác, lại nghe anh nói tiếp: “Em đã trực tiếp đến tìm tôi, tất nhiên hy vọng có nhiều khả năng thành công. Tại sao em chần chừ như vậy?” Không đợi cô trả lời, anh mỉm cười tự giễu. “Phụ nữ đều biết vận dụng trực giác của mình”.

Tô Mạt đỏ mặt, càng chẳng biết anh muốn nói gì?

Vương Cự An chuyển chủ đề, giọng điệu tương đối nhẹ nhàng: “Gần đây em thế nào? Hoàn cảnh mới, chức vụ mới chắc không dễ dàng”.

“Mới bắt đầu có chút khó khăn”. Tô Mạt đáp.

“Chỉ có chút khó khăn thôi sao?” Anh tỏ ra không tin, thư thái tựa vào thành ghế. “Nhờ có ô dù, vừa vào công ty đã leo lên tầng lớp quản lý. Phụ nữ trẻ tuổi, kinh nghiệm không đủ, tính cách cũng không nể nang. Nói dễ nghe một chút thì em là ngọc không mài không thể thành đồ dùng, đầu óc phải suy nghĩ bao lâu mới hiểu ra vấn đề. Sau này em chỉ có thể dựa vào bà ta. Bà ta tùy tiện nói mấy câu dễ nghe là em bán mạng làm việc. Làm tốt không sao, không làm tốt, gỗ mục không thể chạm khắc”.

“Một khi đưa ra sự lựa chọn, tôi sẽ cố gắng chứng minh sự lựa chọn của mình là đúng, vì vậy tôi thà nghĩ theo hướng tích cực”.

Vương Cự An cắt giọng chết nọ: “Chủ yếu là tính cách của em không thích hợp làm quản lý. Em làm thư ký cho người ta, xử lý những việc lật vạt, phụ trách mấy dự án nhỏ còn tạm được”.

Đối với những lời nhận xét cay nghiệt, Tô Mạt đã chuẩn bị tâm lý từ lâu nhưng khi đối mặt, cô vẫn cảm thấy chán nản. Cô nói: “Phương thức, hành vi có thể học hỏi, khiếm khuyết trong tính cách có thể học hỏi, khiếm khuyết trong tính cách có thể khắc phục. Nếu quả thực không thích hợp cũng chẳng sao... cùng lắm tôi đổi công việc khác hay từ chức”.

Vương Cự An cười, “Có người gây khó dễ cho em à?”

Bị nói trúng tim đen, Tô Mạt càng ừ rừ, mím môi không lên tiếng.

Vương Cự An quan sát cô vài giây. “Em thử nói xem nào!” Về mặt anh ôn hòa ngoài sức tưởng tượng.

Một mình vật lộn cả tháng trời, bên cạnh không có người trút bầu tâm sự, Tô Mạt nhất thời không thể kìm chế, kể đại khái tình hình gần đây.

Nghe cô nhắc đến chuyện ở phòng tư liệu nghiên cứu tài liệu cả đêm, Vương Cự An chế nhạo: “Em chỉ biết học thuộc lòng thôi”.

Tô Mạt hết cách, nói nhỏ: “Kẻ ngốc có cách của kẻ ngốc”.

Anh phì cười. “Em cũng biết rõ bản thân đấy nhỉ?” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Vụ tiền thưởng, em xử lý không tồi. Lớn như tập đoàn, nhỏ như phòng ban, nắm quyền kinh tế là bước đầu tiên. Những thứ cần em ký tên không được để người khác làm thay. Những phương diện khác, em đừng dễ dàng bày tỏ thái độ. Về việc tay phó phòng không phục em, anh ta làm việc lâu năm hơn em, dễ kéo bè kết phái, sự vận hành của bộ phận tạm thời không thể tách rời khỏi anh ta. Em hãy thử tìm anh ta nói chuyện, nhân tiện nghe ngóng xem anh ta là người thế nào”.

Tô Mạt đáp: “Lúc mới có thông báo, tôi cũng từng tìm anh ta nói chuyện nhưng không hiệu quả lắm”.

“Em nên nghĩ cách bỏ chữ “quyền” trước chức vụ của em”. Vương Cự An châm điếu thuốc theo thói quen, rít một hơi. “Cấp dưới của em chắc là một tên cáo già. ở công ty xuất hiện tin đồn anh ta lén lút tiếp xúc với khách hàng kiếm chác lợi lộc, thử hỏi không có lừa sao có khói? Nếu em có năng lực, hãy đào tạo người của em, dần thay thế anh ta, sau đó tìm cơ hội điều tra rõ những việc làm mờ ám của anh ta. Tới lúc đó, trên dưới chẳng còn lời nào để nói, muốn đá một người không phải quá dễ dàng hay sao?”

Anh lại góp ý về một số việc khác, Tô Mạt tâm phục khẩu phục, ghi nhớ trong lòng. Đột nhiên khói thuốc lá bay đến khiến cô ho hai tiếng.

Vương Cự An dừng động tác, dụi đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn một cách tự nhiên.

Tô Mạt định thán. Sợ mình nghĩ ngợi nhiều, cô bất giác đảo mắt qua bên đó, trong gạt tàn có bốn, năm mẩu thuốc lá. Cô nhẩn nhẩn, không lên tiếng. Vương Cự An cũng chỉ nhướn mắt nhìn cô, bầu không khí trở nên tẻ nhạt.

Anh cúi đầu xem tài liệu, đột nhiên lên tiếng: “Chỗ ở trước đây cách công ty Bảo Thuận quá xa”.

Vương Cự An lại im lặng.

Không gian trầm mặc khiến đầu óc Tô Mạt dần trở nên trống rỗng. cô cố gắng ổn định tâm trạng, lên tiếng: “Về phương án tăng vốn đầu tư, nếu anh có thời gian, tôi muốn trình bày...”

“Em cứ để ở đó đi, lát nữa tôi còn bận công chuyện”. Vương Cự An đóng tập tài liệu. “Một khi đã gây dựng sự nghiệp, không thể lương thiện quá. Lương thiện dễ bị người khác lợi dụng, người ở bên dưới đều nhìn em chằm chằm như hổ đói, ai cũng muốn giẫm lên vai em để leo cao”.

Tô Mạt vội đáp: “Đúng vậy”. Cô dè dặt thăm dò: “Anh thử đoán xem, lần này Bảo Thuận có cơ hội không?”

“Công ty sẽ mở cuộc họp nghiên cứu”. Vương Cự An liếc cô đứng dậy cầm áo khoác trên sofa: “Hôm nay tạm thời như vậy”.

Tô Mạt đang do dự, thấy anh mở cửa, cô nói nhỏ một câu: “Hôm nay cảm ơn anh”.

Vương Cự An đột nhiên đóng sập cánh cửa. Tô Mạt giật mình kinh ngạc, vì lo né tránh nên vội lùi lại.

Sắc mặt Vương Cự An tệ hơn trước đó. “Cảm ơn gì chứ? Tôi có sao nói vậy, nếu tôi là lãnh đạo của em thì sẽ không dùng loại người như em. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Có những người, dù nhất thời thay đổi nhưng đến lúc quan trọng, chắc chắn sẽ nhân từ nương tay, thiếu nguyên tắc, rồi lại bị đánh cho hiện nguyên hình cho mà xem”.

Tô Mạt làm việc với người nhà họ Vương một thời gian dài, đã sớm quen với tính cách buồn vui thất thường của những người này. Chỉ một, hai câu không đúng ý là trở mặt một cách vô tình, lần này lại bị anh chọc vào nỗi đau. Cô hồi tưởng chuyện trong quá khứ, bất kể tình cảnh sau khi kết hôn hay ly hôn đều liên quan đến tính cách của cô. Lại nhắc đến người đàn ông trước mặt, đây là người cô không nên tiếp xúc nhưng cô vẫn dây dưa với anh hết lần này đến lần khác. Lúc không cso chuyện gì thì không sao, cô tự an ủi mình rằng tất cả đã trở thành quá khứ, không cần nhắc đến, cũng tuyệt đối không có lần sau. Nhưng khi gặp phải khó khăn, người đầu tiên cô nghĩ đến vẫn là anh.

Lòng tự trọng bị tổn thương, Tô Mạt mặc kệ dự án với công việc, thậm chí anh thích thế nào thì tùy. Cô chẳng nói chẳng rằng đi thẳng ra ngoài, nhưng mới đi đến cửa, cô nghe người đó tiếp tục lên tiếng: “Thật ra trong lòng em biết rất rõ...” Anh ngừng vài giây, “...Biết rõ tôi sẽ không từ chối em”.

3.

Người đàn ông này chợt nóng chợt lạnh, thật thật giả giả, Tô Mạt chỉ coi đây là câu nói đùa, hoặc “gây ông đập lưng ông”, anh chị đợi cô chịu thua là mỉa mai, giễu cợt. Sau hai, ba lần như vậy, cô đã chán ngán trò này. Bây giờ, cô cũng không dám quay đầu nhìn anh, chỉ lên tiếng: “Vương Á Nam có một câu nhận xét về anh”.

Quả nhiên Vương Cự An hỏi: “Câu gì?”

Tô Mạt nghĩ, dù vụ xin tăng vốn đầu tư thành công nhưng bản thân cô chưa chắc thu được kết quả tốt. Bề ngoài cô được nở mày nở mặt nhưng dễ khiến người khác sinh nghi. Tái ông được ngựa cũng có khi là họa. Cô hạ quyết tâm, nói: “Bà ấy nói anh còn non lắm”.

Vương Cự An lặng thinh.

Tô Mạt tiếp tục lên tiếng: “Vì giúp An Thịnh trả nợ, anh đã bán máy công ty đứng tên anh nhưng cổ phần của bố anh vẫn nằm trong tay Vương Á Nam. Gần đây có tin đồn, cổ đông thứ ba muốn chuyển nhượng cổ phần, lẽ nào anh không sốt ruột hay sao?”

Vương Cự An tỏ ra không bận tâm. “Sốt ruột? Tôi việc gì phải sốt ruột! Dù bây giờ bà ta không chuyển giao cho tôi, đợi mấy tháng sau, việc ủy thác quản lý đến kỳ hạn, lúc đó bà ta muốn giữ cũng chẳng được”. anh tiến lại gần, nói nhỏ: “Khó có dịp em lo lắng cho tôi”.

Ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ người anh, Tô Mạt chợt có cảm giác mình đang sống ở vùng núi cao. Khao khát buông thả bản thân đáng ghét lại dội về, vào đúng thời điểm cô tự tin rằng quá khứ đều có thể qua đi, tất cả mọi chuyện đã chìm lắng. Tô Mạt không lên tiếng, bình tĩnh mở cửa đi ra ngoài. Tuy nhiên, cô vẫn bắt giác rảo bước nhanh hơn.

Tô Mạt quay về Bảo Thuận. Vương Á Nam hỏi thăm tình hình tại cuộc họp thường kỳ. Tô Mạt nói thẳng, cô đã nộp tài liệu, cũng dò hỏi tin tức, phía An Thịnh cho biết cần thẩm định lại vụ tăng vốn đầu tư và họp biểu quyết. Tiếp theo, cô cũng “tiêm mũi dự phòng” trước, cho biết các công ty con đều xin tăng vốn, xác suất thành công cũng chỉ như lần trước, chủ yếu cần xem lãnh đạo tập đoàn có hứng thú với việc tính toán lợi nhuận của Bảo Thuận hay không.

Đồng nghiệp ngồi chờ xem trò vui quả nhiên thờ phào nhẹ nhõm. Vương Á Nam cũng không tỏ thái độ, vụ này tạm thời gác sang một bên. Không bao lâu sau, Tô Mạt nghe nói phòng Nhân sự bắt đầu tuyển người vào mấy vị trí còn trống trong công ty, bao gồm cả chức vụ trưởng phòng Thị trường.

Tô Mạt vào trang web của công ty, quả nhiên nhìn thấy thông báo tuyển người. Cô thở dài. Như vậy, công việc của cô sau này sẽ gặp trở ngại lớn hơn. Tự đáy lòng, một lần nữa Tô Mạt cảm thấy thất vọng về Vương Á Nam, oán trách đối phương không hiểu tâm ý của mình.

Đúng lúc sa sút tinh thần, có công ty “săn đầu người” tìm đến cô.

Công ty “săn đầu người” đưa ra cơ hội tuyển dụng vị trí quản lý của hai công ty nhưng đãi ngộ rất bình thường. Mặc dù không như mong muốn của Tô Mạt nhưng còn hơn ở lại Bảo Thuận, tương lai mờ mịt.

Tô Mạt động lòng, tham gia mấy vòng phỏng vấn. Trong đó có một công ty mà cả hai bên đều có thành ý, người phụ trách phòng Nhân sự của công ty đó có ấn tượng tốt về cô. Tô Mạt nghe ngóng tình hình, được biết ứng cử viên chỉ còn lại hai người gồm cả cô, khả năng được chọn rất lớn.

Có đường lui, Tô Mạt cảm thấy yên tâm. Ai ngờ đợi nửa tháng, công ty đó vẫn bất vô âm tín. Ban đầu Tô Mạt cảm thấy đầy hy vọng, dần dần cảm thấy không cam lòng. Cô chủ động gọi điện thoại hỏi thăm kết quả, bất chấp đang trong giờ làm việc.

Trưởng phòng nhân sự của đối phương nhận điện thoại, nói khéo đã chọn được người, chính là người đàn ông cùng dự tuyển với Tô Mạt. Đồng thời, chỉ ta cho biết, lãnh đạo công ty dẫn đo về thân phận bà mẹ độc thân của Tô Mạt, sợ cô không đủ khả năng làm công việc quản lý bận rộn, trong khi phải chăm sóc người nhà và con cái.

Tô Mạt gác điện thoại, tựa người vào thành ghế trong văn phòng trưởng phòng, thở dài.

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, sách và kệ tài liệu xếp ngay ngắn trên cái tủ cao. Bàn làm việc mang màu xanh lục mát mắt. Tô Mạt trông mấy chậu cây cảnh nhỏ chưa đến hai tháng.

Điện thoại bàn đổ chuông, Tô Mạt đợi vài giây rồi mới nghe máy. Thư ký của Vương Á Nam mời cô qua văn phòng của bà ta,

Tô Mạt chuẩn bị sẵn tinh thần gặp tình huống xấu nhất. Cách xử sự và thái độ của Vương Á Nam quá thực tế khiến cô nảy sinh tâm trạng chán ghét và bất cần, như kiểu “lợn chết không sợ bị giội nước sôi”.

Đến văn phòng của bà chủ, Tô Mạt còn chưa gõ cửa, đằng sau đột nhiên xuất hiện một người. Người đó vội vàng đẩy cửa, đi thẳng vào trong. Cô thư ký ngăn lại: “Vương tiên sinh, kỹ sư Vương đang có việc”.

Vương Tư Ngụy không quay đầu. “Có việc thì sao chứ? Chuyện của hoàng đế cũng không quan trọng bằng chuyện của tôi”.

Thấy không thể ngăn cản, cô thư ký đành nói với Tô Mạt: “Chị Tô, phiền chị đợi một lát!”

Tô Mạt gật đầu. “Không sao, cô cứ làm việc đi!”

Ở bên trong, dường như Vương Á Nam nói câu gì đó, Vương Tư Ngụy mới quay ra, đóng sập cửa.

Vương Á Nam trách mắng: “Bộp chà bộp chộp, chẳng ra thể thống gì cả!”

Vương Tư Ngụy vội nói: “Cô, cháu đang vội mà!”

“Anh thì vội gì chứ? Trời sắp sập à? Vội đến mức nào cũng phải sửa cái tật của anh, ngôn ngữ, cử chỉ cần điềm đạm, chừng chặc”.

Vương Tư Ngụy cắt ngang: “Cháu biết rồi, cô đừng cần nhắc nữa! Việc này gấp hơn”. Anh ta đi đi lại lại nhưng không lên tiếng.

Vương Á Nam nói: “Nói đi, bảo anh nói, anh lại cảm như hén. Anh lại gặp phiền phức do “cẩn thuốc” à?”

Vương Tư Ngụy cười. “Cô có thể nghĩ như vậy thì tốt quá! Chuyện này không nghiêm trọng như “cẩn thuốc”. Tồi qua cháu mời lão Ngụy ăn cơm, trò chuyện rất vui vẻ, nhưng lúc ra ngoài, cháu tình cờ đụng phải lão Triệu. Càng nghĩ cháu càng cảm thấy bất an, nên mới báo cáo với cô một tiếng”.

Vương Á Nam nghi hoặc: “Lão Ngụy, lão Triệu gì chứ? Đánh nhau à? Bao vây Ngụy cứu Triệu? Anh nói rõ xem nào!”

“Lão Ngụy là ủy viên hội đồng quản trị của công ty, còn lão Triệu là Triệu Tường Khánh”.

Vương Á Nam trừng mắt với cháu trai. “Người ta là cô đồng lâu năm, sáu, bảy mươi tuổi, anh không phân biệt lớn nhỏ gọi người ta là lão Ngụy gì chứ?” Ngừng vài giây, bà hiểu ra vấn đề, cất giọng tức giận. “Tự nhiên anh mời ông ta ăn cơm làm gì? Tôi đã nói với anh từ lâu, làm việc phải lạng lẽ, đừng xúc nổi!”

Vương Tư Ngụy giải thích: “Cô, cháu biết nhà họ Ngụy và họ Đỗ rất có thành kiến với cháu, nhìn cháu không vừa mắt. Cháu cũng muốn làm việc nghiêm túc, tăng cường tình cảm với họ”.

Vương Á Nam tức giận: “Việc nghiêm túc gì hả? Anh chính là “thịt chó không thể lên bàn tiệc”. Nếu anh giỏi giang bằng một nửa Vương Cư An, tôi đâu phải dùng nó lâu như vậy, để chịu sự sỉ nhục này”.

Vương Tư Ngụy tủi thân. “Đến cô cũng coi thường cháu. Cô đề cao anh ta như vậy, còn lằng nhằng làm gì? Theo cháu thấy, cô đừng tốn công sức

nữa...”

“Khốn kiếp!” Vương Á Nam đập mạnh xuống bàn. Lúc này, lục phủ ngũ tạng dường như đau nhâm nhâm, bà ta cố kìm nén cơn giận dữ, ôm bụng ngồi tựa vào thành ghế.

Thấy bộ dạng của cô ruột, Vương Tư Ngụy cất giọng dè dặt. “Hay là lan truyền tin đồn, nói cháu và lão Ngụy bất hòa, trở mặt với nhau...”

Vương Á Nam quan sát anh ta, chỉ hận không thể rên sắt thành thép. “Vương Cur An là người dễ bị lừa như vậy sao?”

“Vậy cô thử nói xem, ngộ nhờ anh ta nghi ngờ thì làm thế nào?”

“Nghi ngờ thì nghi ngờ, giấu đầu hở đuôi sẽ càng khiến nó hoài nghi”. Vương Á Nam ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: “Đã đến nước này thì làm rầm rộ một chút. Ngoài công ty Sùng Văn, bảo lão Ngụy gặp riêng hai người mua nữa. Chẳng phải thằng đó hay bày trò lắm sao? Người bụng dạ thâm sâu khó tránh khỏi tính đa nghi, đa nghi lắm sẽ mất khả năng phán đoán chuẩn xác”.

Vương Tư Ngụy không đáp lời.

Thấy cháu trai còn mơ hồ, Vương Á Nam thở dài: “Thôi khỏi, anh về đi, chuyện này để tôi xử lý”.

Tô Mạt đợi ở bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ.

Cửa văn phòng mở toang, Vương Tư Ngụy từ trong đi ra. Nhìn rõ người phụ nữ trước mặt, anh ta cười cười với cô.

Tô Mạt coi như không nhìn thấy. Nghe thấy bên trong có tiếng gọi, cô liền đi vào văn phòng, trống ngực đập thình thịch. Vương Á Nam mỉm cười nhìn cô, lên tiếng trước: “Có tin vui. Tập đoàn đã đồng ý tăng vốn đầu tư, tháng sau tiền có thể được chuyển vào tài khoản”. Bà không tiếc lời khen ngợi: “Tiểu Tô, trong bao nhiêu người như vậy, chỉ có cô làm việc hiệu quả nhất”.

Tô Mạt không khỏi ngạc nhiên, trong lòng vô cùng phức tạp, nhưng cô nhanh chóng che giấu tâm trạng, chỉ nói: “Là công lao của mọi người”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Cô mới đến chưa bao lâu đã làm một việc lớn. Tôi không nhìn nhầm người. Công ty vốn có chế độ thưởng cho nhân viên xuất sắc nhưng cô cũng biết đấy, tình hình công ty bây giờ ảm đạm. Tiền thưởng bất luận nhiều ít cũng là thể hiện thành ý của công ty, hy vọng cô tiếp tục cố gắng”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ. “Kỹ sư Vương, tôi có thể hiểu điều này, tiền thưởng chỉ là thứ yếu, tôi suy nghĩ đến phương diện khác nhiều hơn”.

“Cô nói đi!”

“Tôi nghe nói gần đây công ty tiến hành tuyển trưởng phòng Thị trường”.

Vương Á Nam chau mày. “Hình như tôi không biết vụ này. Bây giờ cô là quyền trưởng phòng, vụ tuyển người chắc cũng không gấp”.

Tô Mạt chẳng thèm vòng vo tam quốc, nói thẳng: “Vì vậy tôi muốn tự tiến cử bản thân, hy vọng công ty cho tôi một cơ hội. Thời gian qua, tôi đã tìm hiểu tình hình công việc hiện tại, cũng nắm rõ tình hình kinh doanh của công ty. So với người ngoài, tôi có lợi thế không cần lãng phí thời gian vào việc làm quen với đồng nghiệp và công việc. Hơn nữa, tôi theo bà từ An Thịnh đến Bảo Thuận, chuyện khác không nói, giữa quan hệ cấp trên và cấp dưới, tôi càng hiểu rõ phương thức làm việc của mọi người...”

Vương Á Nam nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, có vẻ đang suy xét. Một lúc sau, bà ta cười, nói: “Cô là người mạnh mẽ, giống tôi hồi trẻ, không cam tâm, không chịu thua”. Rồi bà ta thở dài. “Chớp mắt đã mấy chục năm trôi qua... Đương nhiên có chí tiến thủ là điều tốt, cô có lòng, công ty chẳng có lý do gì mà không cho cô cơ hội. Tôi đề nghị cô hãy tham gia thi tuyển như những người khác. Một mặt rèn luyện bản thân, mặt khác, thông qua đó, cô có thể chứng minh năng lực của mình. Cô ngồi vào vị trí đó sẽ càng có sức thuyết phục hơn”.

Lời nói vừa thành khẩn vừa chờ mong, đồng thời biểu đạt yêu cầu tuyển chọn nghiêm ngặt của lãnh đạo. Tuy nhiên tất cả chỉ là hình thức, Tô Mạt mới đến chưa bao lâu đã lập thành tích, lại là người của Vương Á Nam, phòng nhân sự không có lý do gì mà gây khó dễ cho cô. Mấy vòng phỏng vấn thuận lời ngoài sức tưởng tượng. Hai tuần sau, Vương Á Nam chính thức đưa ra văn bản bổ nhiệm trong phạm vi toàn công ty.

Tô Mạt đạt được nguyện vọng, làm việc càng hăng say. Ban ngày bận rộn, buổi tối yên tĩnh một mình, cô không ngừng nhớ đến từng câu anh nói, trong lòng chột cảm thấy xốn xang. Cũng có lúc cô càng nghĩ càng mơ hồ, dường như vô số đầu mối buộc vào nhau, trông có vẻ dễ dàng nhưng không thể nào cời nút thắt.

Cô nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà, quyết định thay đổi cách nghĩ khác. Cô phân tích tỉ mỉ ưu thế của phương án bên công ty Bảo Thuận, cuối cùng kết luận đối phương chỉ công vô tư. Tô Mạt thở phào, kéo chăn trùm mặt, cố ngủ.

Nhưng khi một người cố tình né tránh hiện thực, cuộc sống sẽ ra sức hướng dẫn người đó học cách đối diện.

Tầm chạng vạng, có người gọi điện. Tô Mạt thót tim, ngón tay không nghe theo lý trí, bấm vào nút nhận cuộc gọi.

“Lần này em vui rồi?” Vương Cur An hỏi.

Tô Mạt im lặng.

Vương Cự An lên tiếng: “Em nói đi!”

Tô Mạt vốn định nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng cô không chịu nổi sự thúc giục, buột miệng: “Tạo sao anh hỏi vậy?”

Người ở đầu máy bên kia dường như cười cười. “Em không vui thì sẽ không nghe điện thoại”.

Tô Mạt lại một lần nữa trầm mặc.

Vương Cự An hỏi: “Em có rảnh không, cùng ăn bữa cơm?”

Cô do dự, nghe anh buông một câu không dễ từ chối. “Số 74, đường Bạng Phụ. Em hãy đến ngay đi! Nơi này vắng người, yên tĩnh”.

Vương Cự An nói xong liền cúp máy, ném đi động xuồng bàn, tựa vào thành ghế hút thuốc.

“Hút ít thuốc thôi, uống trà nhiều vào. Thuốc lá là đồ thuần “dương”, có tính nhiệt, làm tê liệt lòng người, rất xung với người dục niệm mạnh như chú”. Ông chủ nhà hàng ngồi xuống phía đối diện, rót trà. “Trà xanh thì ngược lại, thường xuyên uống trà sẽ giúp tâm gạt bỏ hết tạp niệm, âm dương điều hòa”.

“Mẹ kiếp, trường giả quá!” Vương Cự An cầm cốc trà, chau mày uống một ngụm, không biết là vị gì.

Ông chủ nhà hàng nhếch miệng. “Nói chuyện với người phụ nữ đó, chú chẳng dám thờ ơ, giả vờ phong độ, lịch sự. Còn với tôi, nửa câu tiếng người cũng chẳng thấy đâu. Tôi bảo chú uống trà thì chú uống nhiều một chút. Uống nhiều trà, đi giải nhiều, loại người nóng gan như chú, không cần thận chỗ đó để có vấn đề”.

Đây chỉ là một câu nói đùa nhưng Vương Cự An dập tắt điếu thuốc, dời mắt ra ngoài cửa sổ. “Bây giờ tôi làm gì có tâm tư nghĩ đến những chuyện này. So với việc trước sau lo chống địch, giữ vững doanh nghiệp thì những chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ”.

Ông chủ nói: “Chú nên sớm cắt đứt đường rút lui của bà già đó. Chú đang nuôi ong tay áo đấy”.

Vương Cự An lắc đầu. “Bà ta có không ít vụ bê bối, chứng cứ cả sọt, nhưng càng như vậy, tôi càng không thể động đến bà ta. Bởi một khi điều tra, An Thịnh sẽ bị niêm phong không ít tài sản, được chưa chắc đã bằng mất. Bây giờ lại xuất hiện một số cổ đông có quan hệ gần gũi với bà ta muốn chuyển nhượng cổ phần. Tôi nhất định phải điều tra rõ vụ này, người khác chẳng thể mò ra, người ở bên cạnh bà ta ít nhiều cũng nghe phong phanh tin tức”.

“Việc gì chú phải làm vậy?” Ông chủ ngăn người, vài giây sau mới hiểu ý. “Chú đã coi trọng cô ấy như vậy, sao phải kéo cô ấy vào cuộc tranh chấp này? Nếu đối lại là tôi, tôi sẽ bảo vệ cô ấy chu toàn, coi như để lại một nơi thanh tịnh cho bản thân”.

Vương Cự An cười. “Anh là người nặng tình, chúng tôi không thể sánh bằng.” Anh cúi đầu, nhả ra một vòng tròn khói, vài giây sau, mới nói tiếp: “Có những người phụ nữ không cam chịu tròn đằm sau đàn ông, thích đứng ở đầu sóng ngọn gió, tôi sẽ tác thành ý nguyện của cô ấy”.

Ông chủ cười. “Trông người thì có vẻ mềm yếu đấy chứ?”

Vương Cự An không trả lời nhưng cũng mỉm cười.

Ông chủ quan sát vẻ mặt của anh, thăm thò dài. Anh ta xem đồng hồ. “Chúng ta nói chuyện từ nãy đến giờ, chắc cô ấy sắp đến rồi”. Anh ta lại nhắc nhở. “Chú đừng hút thuốc nữa, làm nơi này nồng nặc khói thuốc.”

Ông chủ mở cửa sổ cho thoáng khí, đồng thời bảo nhân viên lau sạch bàn ghế, đổi ấm trà mới. Hương trà ngào ngạt lan toả, giống mùi thể của một mỹ nhân, hơi nóng bốc lên như bàn tay dịu dàng của người đó.

Vương Cự An nhướng mắt, vừa khéo nhìn thấy bức thư pháp Muội chí thiếp trên bức tường đối diện. “Muội chi huy, tình định nan khiên, ưu chi khả ngôn, tu đắc tịch doanh thị chí(*)”.

(*)Dịch nghĩa: Em gái là người phụ nữ yếu đuối, trong tình cảm chỉ quanh quẩn một chỗ, bị tình cảm trói buộc, vì vậy bạn nên thường xuyên quan tâm đến cô ấy.

Vừa định thần, anh mới phát hiện cánh cửa bị đẩy ra, dáng vẻ duyên dáng của người phụ nữ lọt vào tầm mắt.

4.

Hôm nay Tô Mạt kẻ lông mày, môi đánh son bóng, vừa vào cửa liền nhìn thấy Vương Cự An, thần sắc rất dịu dàng. Bất gặp ánh mắt của anh, cô hơi cúi đầu, nhất cử nhất động của cô đều hòa hợp với nơi này. Cho đến khi cô đi đến bên cạnh, Vương Cự An mới thu hồi ánh mắt, gơ tay rót trà cho cô, “Em ngồi đi!”

Trà bốc hơi nóng khiến gương mặt cô ửng hồng, càng làm nổi rõ càn cổ trắng nõn. Vương Cự AN đổ thêm nước sôi vào ấm trà, lá trà xoáy tròn. Anh cầm cái nắp, từ tốn đẩy vào ấm trà. Tiếng đồ sứ va chạm vang lên giòn giã trong không gian yên tĩnh.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, cuối cùng chỉ nói một câu: “Tôi bị tắc đường nên đến muộn”.

Người ngồi đối diện lắc lắc tách trà trong tay, trả lời ngắn gọn hơn: “Không muộn”.

Hai người lại im lặng. Nhân viên phục vụ gõ cửa, mang vào mấy món ăn, phá vỡ bầu không khí tẻ nhạt. Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm, chuyển sự chú ý lên bàn ăn. Các món ăn rất nhẹ nhàng, giống phong vị của quê hương cô chứ không phải đồ hải sản đầy dầu mỡ và gia vị của Nam Chiêm. Nói chung, món nào cũng hợp khẩu vị của cô.

Vương Cự An gấp thức ăn, cất tiếng hỏi: “Công việc của em gần đây thế nào? Tôi dạy em nhiều cách như vậy, chắc cũng có một số dùng được?”

Tô Mạt đáp: “Tình hình khá hơn một chút, tôi làm việc thuận lợi hơn trước”.

Vương Cự An cười cười. “Những người được tôi chỉ bảo đều không có vấn đề. Em cũng không ngốc, chỉ là... có vẻ tốt bụng”.

Tô Mạt trầm nghĩ, không biết đây có được coi là lời khen ngợi? Nếu không hiểu con người anh, chắc cô sẽ gỡ bỏ hết sự đề phòng sau hai, ba câu nói của anh, tất nhiên đi kèm tiền đề là anh muốn làm vậy. Ngược lại, cho dù từng sớm tối bên nhau, nhưng bỗng dưng được anh nhận xét bằng vài từ với ý nghĩa tốt, cô cũng sẽ mừng thầm, giống như bây giờ.

Lần này, Vương Cự An không hề nhắc đến những chuyện ngoài công việc. Hai người nói từ chuyện dự án đến vấn đề nhân sự, Tô Mạt tất nhiên cũng nhắc đến vụ Vương Tư Ngụy thường xuất hiện ở Bảo Thuận trong thời gian gần đây.

Tô Mạt rất ghét con người của Vương Tư Ngụy, cô cũng biết bữa cơm này không đơn giản nên chỉ kể một số tình hình theo kiểu lập lòe nước đôi. Hôm nay, cô chỉ uống trà, không uống một giọt rượu nhưng lại nói nhiều hơn thường lệ. Đây không phải dấu hiệu tốt lành, Tô Mạt nhắc nhở bản thân rồi ngừng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Buổi đêm đến sớm hơn thường lệ, mây mù che phủ bầu trời như sắp có mưa.

Vương Cự An thanh toán, hai người vừa ra ngoài, hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, không bao lâu sau mưa trắng xóa, hắt vào mặt hai người. Bên ngoài gió lớn, thổi bật cây cối, phía xa xa nổi tiếng sấm. Vương Cự An không lái xe nên đi nhờ Tô Mạt một đoạn. Anh hỏi: “Em đỗ xe ở đâu?”

“Ở đầu đường phía trước”.

“Sao đỗ xa vậy?”

“Tôi sợ trong này không có chỗ đỗ”.

“Chẳng phải bên cạnh cũng có thể đỗ hay sao?”

“Tôi không nhớ chỗ này có biển cấm đỗ hay không, sợ bị ghi biển số”.

“Giờ này cảnh sát về nhà ăn cơm hết rồi, còn ai chạy đến đây ghi biển số của em?”

Tô Mạt cũng cảm thấy mình đã lo xa.

Vương Cự An nói tiếp: “Nhìn trước ngó sau, em muốn việc gì cũng toàn vẹn nhưng thực tế, chẳng việc nào suôn sẻ”.

Tô Mạt coi như không nghe thấy. Người đàn ông này đến chuyện còn con cũng không quên “nói kháy” cô. Cô lại nghĩ, hay là anh đã đạt được mục đích nên không cần kiêng dè. Cô nhất thời buồn bực trong lòng, đi dưới hàng cây, cách xa anh một chút.

Ai ngờ Vương Cự An nói ngay: “Có sấm chớp, em lại đứng dưới gốc cây, không sợ bị sét đánh chết à?”

Tô Mạt bị anh dọa, lại vội vàng đi ra ngoài.

Vương Cự An cười cười: “Nơi đất trống càng dễ bị sét đánh trúng”.

Tô Mạt trừng mắt nhìn Vương Cự An, cuối cùng đi bên cạnh anh. Cô trầm nghĩ, có bị sét đánh thì đánh trúng cả hai cho xong.

Anh nhìn thấu tâm tư của cô, nói một câu: “Đừng đi gần quá, nếu sét có đánh thì đánh một mình em thôi”.

Tô Mạt tức giận ngẩng đầu lườm anh, quả nhiên nhích ra xa nhưng lại bị anh giơ tay kéo lại gần.

Mưa rơi xối xả, tóc cô ướt rượt, dính vào mặt. Cô định vén tóc ra sau tai nhưng thấy anh vẫn nhìn mình chăm chú. Đoán gương mặt mình bây giờ chắc phấn son nhoe nhoẹt khó coi, cô liền cúi đầu né tránh. Đang định giơ tay che, anh đã nhanh hơn một bước, giúp cô vuốt tóc, sau đó che trên đỉnh đầu cô.

Tô Mạt ngẩn người, cúi mặt đi hai bước, trên vai lại xuất hiện chiếc áo vest của đàn ông. Cô đưa mắt quan sát, Vương Cự An đi rất nhanh, áo sơ mi trắng trên người anh đã ướt một nửa, dính vào thân hình, để lộ đường nét cơ bắp rắn chắc. Tô Mạt vội đi theo anh. “Tôi cũng mặc áo khoác, anh cầm áo của anh đi!”

Vương Cự An hết kiên nhẫn, càng đi nhanh hơn. “Cho em mặc thì em mặc đi!”

Cô hơi ngượng ngùng. Chiếc áo vest vẫn còn hơi ấm của anh, chất liệu vải cao cấp dùng để che mưa, chắn gió rất ấm áp và dễ chịu. Cô thu người vào

trong chiếc áo, thầm nghĩ, vừa rồi là kẹo ngọt, bây giờ là áo khoác, lúc lợi dụng người khác đều là chiêu này.

Hai người lên xe, Vương Cự An ngồi ở ghế lái phụ. Tô Mạt dè dặt hỏi: “Đi đường bờ biển?”

Anh “ờ” một tiếng.

Tô Mạt liếc nhìn anh, không kìm được hỏi: “Anh có lạnh không?”

“Không lạnh”. Anh tựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc suốt đoạn đường.

Đi qua khu vực trung tâm, mưa nhỏ dần. Xe xếp thành hàng dài, di chuyển trên đường phố với tốc độ rùa bò.

Quán bar, hộp đêm ở hai bên đường nhấp nháy ánh đèn, lung linh sắc màu. Bây giờ mới bắt đầu cuộc sống về đêm, nơi vui chơi giải trí tập trung một chỗ, bên ngoài đỗ các loại xe hơi sang trọng, thỉnh thoảng mới lần một vài chiếc xe ô tô bình thường không bắt mắt, trông như gà giữa bầy hạc.

Tô Mạt không đóng kín cửa sổ xe. Cô có thể nghe thấy tiếng bàn tán của người đi bên đường: “Cậu nhìn kia, đây là biển số của quân khu, chiếc kia cũng là xe công, còn chiếc kia nữa...”

Tô Mạt không đóng kín cửa sổ xe. Cô có thể nghe thấy tiếng bàn tán của người đi bên đường: “Cậu nhìn kia, đây là biển số của quân khu, chiếc kia cũng là xe công, còn chiếc kia nữa...”

“Chiếc đó trông tẻ thật”.

“Đúng là chẳng hiểu gì cả. Cậu xem lại biển số xe đi, cực oách đấy. Người ta lạng lẽ nên mới thế...”

Tô Mạt không thích lái xe qua khu vực phồn hoa náo nhiệt, người đông xe nhiều, đường tắc, lãng phí xăng dầu.. Cô chợt nhớ ra, tiền đồ xăng lần trước vẫn chưa thanh toán với công ty. Tình hình tài chính của công ty không tốt, mức thanh toán cũng rất hạn chế...

Vương Cự An đột nhiên cất giọng lạnh lùng: “Dừng xe!” Giọng nói của anh vốn rất đàn ông, bây giờ đàng đàng sát khí. Tô Mạt run tay, đạp phanh xe theo phản xạ.

Tài xế ở phía sau bấm còi inh ỏi.

Tô Mạt định thần, bây giờ đang ở trên đường, dừng xe thế nào được? Cô nói: “Có phải vừa rồi tôi đi lên vạch kẻ đường? không phải bị chụp ảnh rồi đấy chứ?” Cô đưa mắt quan sát, mới phát hiện sắc mặt Vương Cự An rất khó coi. Anh nhìn chằm chằm một hộp đêm ở bên đường. Sau đó, anh không nói một lời, xuống xe rồi đóng cửa đánh “sâm”.

Tô Mạt chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. Do dự một lát, cô lái về phía trước, tìm một chỗ trống đỗ xe. Sau đó, cô ra khỏi xe, đi tìm người.

Bên ngoài hộp đêm đó được trang trí xa hoa, bên trong vòng vòng vèo vèo. Tô Mạt đi một vòng mới nhìn thấy Vương Cự An.

Anh đang ngồi ở một góc hút thuốc. Có cô gái mang rượu đến, nhân tiện bắt chuyện, anh coi như không nghe thấy. Cô gái tới mấy lần nhưng Vương Cự An vẫn không chú ý, chỉ lạng lẽ ngồi một mình.

Cô gái đó dường như đã quen với cảnh này, vừa quay người liếc xị mắt. Cậu thanh niên ngồi bên quầy bar trêu chọc: “Lại bị ngó lơ rồi, chạm phải cái đình bao nhiêu lần vẫn không bỏ cuộc sao?”

Cô gái nói: “Anh chẳng hiểu gì cả, khó nhân như vậy, khi đánh hạ mới có cảm giác chiến thắng”. Cô ta liếc qua bên đó, “Anh nhìn bộ quần áo của anh ta, nhìn cơ bắp ở dưới lớp áo đó, không phải loại mà trai bao như anh có thể so sánh”.

Cậu thanh niên tỏ vẻ khinh thường, bĩu môi: “Cứ nói thẳng ra là cô hèn...”.

Cô gái trừng mắt. “Cút!”

Tô Mạt lấy một chai đồ uống không cồn, cắt ngang lời bọn họ: “Xin hỏi... anh ấy đến nơi này phải không?”

Cô gái tỏ ra dè phòng, chỉ uống rượu mà không trả lời.

Cậu thanh niên lại tỏ ra nhiệt tình: “Đúng vậy, mấy tháng nay, à không, khoảng nửa năm nay, anh ta thường đến đây. Anh ta chẳng để ý tới ai, chỉ uống rượu một mình”. Cậu thanh niên cố ý hỏi: “Anh ta là người đàn ông của chị phải không? Tôi thấy tóc mai của anh ta điểm bạc, chắc cũng lớn tuổi rồi. Cứ uống như vậy không được đâu, người già chịu sao nổi, chị mau khuyên anh ta về nhà đi”.

Cô gái đánh cậu thanh niên một cái: “Anh nói ai già chứ?”

Cậu thanh niên bực tức: “Tôi nói người đàn ông của chị ta, cô xúc động gì chứ?”

Nghe nhắc đến từ “nửa năm”, Tô Mạt bất giác ngẩn người. Cô chợt hiểu ra vấn đề, chắc chắn Vương Tiễn lúc còn sống thường đến nơi này chơi nên bố

cậu tôi đây tưởng nhớ con trai. Cô thở dài, tiến lại gần Vương Cự An, kéo chai rượu trên bàn ra xa một chút. Cô vốn định nhắc anh uống ít thôi nhưng khi đến bên cạnh anh, cô lại không nỡ lên tiếng.

Vương Cự An liếc nhìn Tô Mạt, quả nhiên anh chẳng để ý đến cô. Anh tự rót đầy ly rượu, uống cạn rồi đặt cốc xuống bàn. Cứ thế, trên bàn xuất hiện thêm hai chai rượu trống không. Từ lượng của anh không tòi, uống ba, bốn chai cũng chưa say, mặt chỉ ửng đỏ. Một lúc sau, có vẻ như đã uống thoải mái, anh rút mấy tờ tiền ném xuống bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

Vương Cự An đâm phải một người. Người đó có vẻ say khướt, đứng không vững.

Vương Cự An chẳng thèm nhìn, lập tức vung tay tung cú đấm vào mặt người đó. Tô Mạt giật mình, định ngăn cản nhưng bị anh đẩy sang một bên. Tiếp theo, cú đấm thứ hai cũng trúng đích. Xung quanh vô cùng huyền ảo.

Người đó bị chảy máu mũi, ôm mặt nằm sấp xuống bàn, hét vài tiếng. Một lúc sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn Vương Cự An.

Người bên cạnh vội xông vào ngăn cản. “Chỉ không cẩn thận đụng phải, sao anh có thể tùy tiện đánh người?”.

Vương Cự An nheo mắt, bộ dáng có vẻ say rượu. Anh giơ tay túm cổ áo người gục trên bàn, ép hắn đứng dậy, lại quan sát kỹ gương mặt hắn rồi mới lên tiếng: “Hóa ra là ông chủ Thượng, tôi còn tưởng tên khốn nào có mặt như mù, tôi xin lỗi...”

Thượng Thuần bị anh siết cổ đến mức không thở nổi, phần nào tỉnh rượu. Hắn vừa sợ vừa tức giận, mặt đau rát. Bây giờ thân phận của hắn khác trước, đối phương cũng không phải loại vô danh tiểu tốt nên trong lòng hắn cũng kiêng dè. Một khi phát tiết lại sợ người xung quanh bàn tán, trong tay cầm chai thủy tinh nhưng không thể nện vào đối phương. Có người hỏi hắn có cần báo cảnh sát không, Thượng Thuần đành mặt, nhìn chằm chằm vào Vương Cự An. Do dự một lúc, hắn lên tiếng: “Người quen, uống nhiều nên hiểu lầm”.

Vương Cự An cười, ngậm miếng thuốc, vỗ vai Thượng Thuần. “Người anh em tốt”.

Thượng Thuần gạt tay anh, loạng choạng đi vài bước. Nhìn thấy Tô Mạt ở bên cạnh, hắn rất ngạc nhiên. Hắn đột ngột quay đầu nhìn hai người về dò xét.

Trống ngực Tô Mạt này giờ vẫn đập thành thịch. Bất gặp ánh mắt của Thượng Thuần, cô thót tim, bắt giắc lùi ra sau lưng Vương Cự An, túm lấy cánh tay anh. Từ trước đến nay không có người quan tâm chăm sóc, cô chỉ có thể gắng gượng, đồng thời tự lấy đó làm niềm vui, nhưng bây giờ cô cảm thấy phụ nữ không cần nguy trang thì mới hạnh phúc.

Cánh tay đàn ông rắn chắc, tràn đầy sức mạnh, bàn tay anh vẫn cuộn chặt. Không biết định ngăn cản hay vỗ về, tay cô trượt xuống dưới, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh, cảm giác các ngón tay anh từ từ thả lỏng.

Mọi người ở xung quanh dần tản đi hết.

Tô Mạt theo Vương Cự An ra về. Lên ô tô, anh vẫn im lặng. Đến khi xe đỗ lại bên ngoài ngôi biệt thự gần bờ biển, anh mới lên tiếng: “Muộn rồi, em mau về đi!”

Nghĩ đến chuyện xảy ra trước đó, cô vẫn giật mình thon thót. Đang định lên tiếng hỏi thì điện thoại của anh chợt đổ chuông. Vương Cự An rút máy đi động, liếc qua màn hình, xuống xe rồi bắt máy.

Tô Mạt tựa vào thành ghế nghỉ ngơi một lúc. Đợi anh đi vào trong sân, cô mới nở mày. Xe ô tô mới đi một đoạn, Tô Mạt chợt nhìn thấy áo khoác ngoài của anh vắt trên thành ghế. Cô giơ tay sờ, áo khoác ướt một nửa, đang nghĩ cầm về giặt sạch rồi trả lại anh sau, ngón tay cô lại chạm vào túi áo cộm cộm. Cô thò tay vào trong, mò thấy chùm chìa khóa, không nghĩ ngợi, lập tức quay đầu xe.

Xe ô tô vẫn đỗ ở bên ngoài, công ra vào không khóa. Tô Mạt vừa đi vào liền nghe thấy tiếng nói chuyện.

Vương Cự An đang đứng ngoài cửa ngôi biệt thự. Anh cho tay vào túi quần tìm chìa khóa nhưng không thấy. Anh cũng không vội tìm, tiếp tục nói chuyện điện thoại. Đêm tối yên tĩnh, giọng nói của anh trầm thấp, lộ vẻ mệt mỏi.

Trước đó Tô Mạt không để ý anh nói gì, cho đến khi anh nhắc tới Vương Tư Ngụy, cô mới chú ý lắng nghe.

Vương Cự An nói với người ở đầu kia điện thoại. “Hôm nay tôi tìm người dò hỏi tình hình, nghe nói Vương Tư Ngụy gần đây qua lại thân thiết với Vương Á Nam. Công ty mà lão Ngụy tiếp xúc là công ty Sùng Văn, nhiều khả năng cũng liên quan đến thằng đó...”

Tuy Tô Mạt đã sớm chuẩn bị tinh thần nhưng khi nghe anh nói thẳng thừng như vậy, trong lòng cô trở nên lạnh giá.

Lại nghe anh nói tiếp: “Tin tức càng dễ dàng, độ tin cậy càng thấp. Bà già đó rất sáng suốt, sẽ không sơ suất như vậy. Tôi đoán có lẽ bà ta giương đông kích tây. Hơn nữa, dù có mười lá quan, Vương Tư Ngụy cũng chẳng dám giờ què với tôi. Loại người này không có tiền đồ, chúng ta chẳng cần lãng phí thời gian vào nó. Anh hãy điều tra một công ty khác tiếp xúc với lão Ngụy, nếu là công ty của nhà họ Tống thì vấn đề tương đối nghiêm trọng. Đó là bên nhà chồng của Vương Á Nam... Dù mười mấy năm không qua lại nhưng dẫu sao cũng là thân thích”.

Người ở đầu máy bên kia lại hỏi câu gì đó, Vương Cự An nói đùa: “Phó phòng Triệu, tôi tìm ai dò hỏi tình hình, cần phải báo cáo cụ thể với anh hay sao? Tôi nói thế nào thì anh cứ làm vậy, nửa đêm nửa hôm anh không đi ngủ, gọi điện thoại hỏi nhiều thế làm gì? Ban ngày anh rảnh rồi quá nên đêm anh không ngủ được hay sao?”

Lão Triệu vội giả là, Vương Cự An nói tiếp: “Căn cứ vào quan hệ giữa Tô Mạt và Vương Á Nam, những lời nói của cô ta không thể tin hoàn toàn. Có lẽ nên suy nghĩ ngược lại mới là đáp án chính xác”.

Nghe đến đây, Tô Mạt như chìm xuống đáy vực sâu. Dưới sự tấn công của kẹo ngọt vào áo ấm, thần hồn của cô đã lơ lửng tận phương nào, trong khi người ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Tu vi của hai người cách biệt lớn như vậy, có lẽ kiếp sau cũng không thể rút ngắn khoảng cách.

Vương Cự An cúp điện thoại, lại thò tay vào hai bên túi quần nhưng vẫn không tìm thấy chìa khóa. Anh đột nhiên nhớ ra điều gì, quay người về phía công biệt thự.

Tô Mạt đi tới, đưa áo khoác, quả nhiên nhìn thấy chùm chìa khóa. Anh không lên tiếng.

Vương Cự An cầm áo khoác, quả nhiên nhìn thấy chùm chìa khóa. Anh không lên tiếng.

Tô Mạt ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Thật ra anh không cần thiết phải vòng vo, nghi ngờ tôi như vậy”.

Có những vấn đề cô thận trọng né tránh suốt buổi tối, như thể chỉ cần chọc thủng lớp giấy bảo vệ này là cô và anh sẽ chẳng còn gì. Thành tín gì đó, lòng tự trọng gì đó đều hóa thành hư không.

Vương Cự An im lặng nhìn cô.

Trong lòng Tô Mạt buồn bã nhưng cô bắt giác mỉm cười. “Dù không thể làm chủ tịch của tập đoàn có tên trên sàn chứng khoán, chủ tịch Vương đối nghề làm trai bao cũng vẫn có cơm ăn như thường.

Cô quay người bỏ đi, đến cổng ra vào, nghe thấy anh nói: “KHông phải tôi không tin em. Vương Á Nam đã nghĩ ra chiêu dùng vụ tặng vốn đầu tư để thử tôi, bà ta nhất định đề phòng em. Vì vậy những lời bà ta nói với em, những chuyện để em nhìn thấy, chưa chắc đã là sự thật”.

Tô Mạt dừng bước, thầm thở dài.

Vương Cự An nói tiếp: “Bây giờ tình hình công ty không tốt lắm”.

Tô Mạt quay đầu nhìn anh.

Vương Cự An dường như rất đắn đo. Vài phút sau, anh mới lên tiếng một cách khó nhọc: “Con trai tôi không phải vô duyên vô cớ trượt chân rơi xuống nước. Lúc bấy giờ nó hít “bột trắng”. Thứ đó là do Thượng Thuần đưa, bởi vì tôi và hắn từng có khúc mắc trong chuyện làm ăn”. Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Đã đến nước này, tôi không thể thua. Thượng Thuần có gia thế, có địa vị, nếu tôi thua cả An Thịnh thì sẽ không còn cách nào đấu với hắn”.

“Có lúc...Không phải, nửa năm nay, tôi cứ nghĩ Vương Tiễn vẫn đang ở Canada, đợi đến Giáng sinh được nghỉ, nó mới quay về, nhưng khi tôi gọi điện cho nó, sẽ không bao giờ có người nghe máy...”

Tô Mạt cố gắng kiềm chế nhưng nước mắt vẫn gây giụa. Cô muốn khuyên nhủ, chợt phát hiện mình nói năng lộn xộn: “Anh không thể cứ như vậy mãi. Anh còn trẻ, không thể đánh cược cả bản thân...”.

Vương Cự An không muốn nghe. “Mỗi ngày, chỉ cần mở mắt, tôi liền nghĩ làm thế nào mới có thể giết chết hắn”. Anh cười. “Cả đời này, tôi sẽ không được giải thoát...”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Biến động bất ngờ

Buổi tối hôm đó, thần sắc của Vương Cự An rất bình tĩnh. Anh kể chuyện Vương Tiễn hồi nhỏ, nói cậu bé chỉ bị ăn tát hai lần trong mười tám năm cuộc đời. Một lần là lúc Vương Tiễn khoảng bốn, năm tuổi, Vương Cự An từ Nhật Bản trở về, bế con ra ngoài chơi, hy vọng bồi dưỡng tình cảm cha con. Cậu bé thêm đồ ăn bên đường, nằm lăn lộn dưới đất đòi ăn. Anh chê bẩn, nổi giận tát con trai. Khỏe miệng Vương Tiễn rí máu, cậu bé sợ đến mức quên cả khóc.

Lúc đó Vương Cự An mới ngoài hai mươi, đang ở độ tuổi dễ kích động. Sợ bố mẹ biết chuyện sẽ trách mắng, anh vội lau sạch vết máu trên mặt con trai.

Lần thứ hai anh tát Vương Tiễn là vì Chung Thanh.

Nói đến đây, hai người đều trầm mặc. Một lúc sau, anh mới cất giọng lãnh đạm: “Tôi không thể hiểu nổi tại sao nó lại có tình cảm cố chấp với con bé đó như vậy”.

Tô Mạt nghĩ, đáng tiếc các bậc cha mẹ luôn khịt mũi coi thường sự cố chấp của con cái. Cô đành an ủi: “Có lẽ trong tiềm thức của thằng bé chỉ muốn tìm kiếm thứ mà nó khó giành được”.

Vương Cự An im lặng.

Trong phòng khách không bật đèn, không gian tối om. Ánh đèn mờ mờ từ bên ngoài chiếu vào, tạo thành điểm trắng đen giao nhau mờ hồ, tựa như số phận không thể nhìn thấu.

Vương Cự An ngồi xuống đất, tựa đầu vào tường, đôi mắt hơi khép lại, dường như đã ngủ say.

Tô Mạt hạ giọng thăm dò: “Nếu... nếu sau này anh không thể trả thù...”

Anh lập tức mở mắt, cất giọng lạnh lùng: “Không có khả năng đó”.

Tô Mạt im lặng, trong lòng rất hồi hộp. một lúc sau, cô dè dặt hỏi nhỏ: “Nếu một ngày nào đó, anh phát hiện xung quanh anh có rất nhiều người phải chịu trách nhiệm về chuyện này, anh sẽ làm thế nào?”

Vương Cự An “hừ” một tiếng. “Em không cần nói hộ con bé em họ của em”.

“Không, ý tôi không phải như vậy”. Tô Mạt cúi đầu, cố gắng không rơi lệ. “Bất kể kết quả thế nào, anh không thể... cho mình một con đường sống sao?”

Vương Cự An mím môi không trả lời, yết hầu của anh cử động, chứng tỏ anh đang cố gắng kìm nén tâm trạng. Không biết bao lâu sau, anh đánh trống lảng: “Tôi còn nghe nói một chuyện, hình như Thượng Thuần có điểm yếu mà người nào đó biết được?”

Tô Mạt không hiểu.

Anh nhắc nhở: “Hắn có một người tình, chính là bạn của em. Trước khi nhảy lầu, cô ta có giao cho em thứ gì không?”

“Mạc Úy Thanh?” Tô Mạt lắc đầu, nói thật: “Cô ấy chỉ giao cho tôi một tờ giấy và một tấm thẻ ngân hàng. Trên tờ giấy có lời nhắn, nhờ tôi chuyển tiền cho bố mẹ và con gái cô ấy”.

Vương Cự An chau mày. “Hỏi em cũng bằng thừa, con người em không giấu nổi chuyện gì. Nếu thật sự có gì đó, tôi sẽ nhìn ra ngay”.

Tô Mạt im lặng.

Anh ngẫm nghĩ. “Cô ta giao cho em những thứ đó như thế nào? Có thông qua người khác không?”

“Cô ấy để trong hòm thư, chìa khóa hòm thư đã đưa cho tôi giữ từ trước đó. Lúc bấy giờ, tôi cũng tưởng có liên quan đến Thượng Thuần, bởi cô ấy nói, ngay cả Thượng Thuần cũng không biết đến sự tồn tại của hòm thư này”.

Vương Cự An “hừ” một tiếng. “Nếu không có liên quan, cô ta đâu cần vòng vèo như vậy. Liệu có khả năng... khi em đi lấy đồ, bị người nào đó nhìn thấy?”

“Không...” Còn chưa nói hết câu, Tô Mạt chợt nhớ ra điều gì, bỗng im bật.

Vương Cự An lập tức hỏi: “Sao vậy?”

Tô Mạt hơi do dự nhưng nghĩ đến thái độ của anh vừa rồi, cô cố tỏ ra bình tĩnh. “Không... không bị ai nhìn thấy”.

Vương Cự An không truy vấn. Anh nói: “Chúng ta đều mệt rồi, em ngủ sớm đi!” Anh ngoảnh mặt nhìn cô, ánh mắt ẩn giấu vẻ chua chát. Sau đó, anh ghét sát, như muốn hôn cô.

Bây giờ, Tô Mạt đâu có tâm tư, cô hơi né tránh. “Thôi, tôi về nhà đây”.

Vương Cự An cũng không hỏi nữa. Anh nhích ra xa. “Muộn rồi, bây giờ em ra về, tôi phải đi tiễn em. Cứ đi đi lại lại, tôi cũng rất mệt mỏi. Tầng dưới có phòng dành cho khách, em hãy nghỉ tạm ở đó”.

Nói xong, anh liền lên tầng trên. Tô Mạt hoàn toàn kiệt sức, một buổi tối mà xảy ra quá nhiều chuyện khiến đầu óc cô nặng trĩu. Từ nơi này về nhà cô khá xa, chỉ bằng cô ở lại nghỉ ngơi. Vào phòng dành cho khách, Tô Mạt hồi tưởng tình hình ngày hôm đó, trong lòng càng thấp thỏm không yên. Cô đóng cửa, vội gọi điện thoại. Đầu kia tắt máy, cô càng khó ngủ, mãi đến nửa đêm mới chợp mắt, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Tô Mạt đánh răng, rửa mặt rồi đi ra ngoài. Vương Cự An đang ngồi bên bàn uống cà phê và đọc báo. Cô không nói gì, chỉ chào hỏi rồi ra về. Trong lòng không yên tâm, cô lái xe thẳng đến Đại học Nam Chiêm.

Đến trường học, Tô Mạt gọi điện vào ký túc. Bạn cùng phòng nói Chung Thanh đi ra ngoài, không mang theo điện thoại di động, có lẽ là đi chạy bộ buổi sáng.

Tô Mạt đi lại ra sân thể dục. Sân thể dục khá đông người, cô đảo mắt một vòng, lập tức phát hiện ra Chung Thanh. Chung Thanh rất nổi bật, cô buộc tóc đuôi gà, đeo tai nghe, đang chạy chậm chậm quanh sân.

Chung Thanh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Tô Mạt. Cô tháo tai nghe, hỏi chị họ: “Chị, sao chị lại đến đây?”

Tô Mạt kéo em họ sang một bên, nói thẳng: “Thanh Thanh, em hãy nói thật cho chị biết, lần trước đưa em đến nhà bạn chị, có phải em nhặt được thứ gì đó?”

Chung Thanh hỏi lại: “Bạn nào? Em nhặt được thứ gì cơ?”

Tối qua Tô Mạt còn không dám tin, bây giờ càng sinh nghi. Cô nghiêm mặt. “Là tình nhân của Thượng Thuần, người đã nhảy lầu ấy. Lúc đó chị đi lấy đồ ở hòm thư, bảo em ngồi đợi ở xe ô tô, nhưng sau đó em theo chị vào trong”.

Chung Thanh giả bộ ngu ngơ. “Em nhớ ra rồi, sau đó chúng ta cùng ra về còn gì!”

Trước thái độ của em gái, Tô Mạt càng sốt ruột. “Chuyện này không phải trò đùa, chị sợ em rước họa vào thân. Nếu em thật sự nhặt được thì mau trả lại chị, chị tuyệt đối không trách em”.

Chung Thanh đặt chân lên lan can, cúi sát người, từ tốn trả lời: “Chị, em thật sự không hiểu chị đang nói gì”.

Bên cạnh bỗng xuất hiện một người, anh ta nói một câu: “Chị cô muốn hỏi cô, cô có giữ thứ không nên giữ không?”

Vương Cự An mặc bộ đồ thể thao, tay cầm chìa khóa ô tô, đứng tựa vào lan can nhìn hai chị em Tô Mạt.

Chung Thanh bắt đầu sợ hãi, Tô Mạt cũng giật mình, lập tức đứng chắn trước em gái.

Vương Cự An cất giọng thoải mái: “Tôi từng nói, con người em chẳng thể che giấu chuyện gì, không bằng em họ của em”. Anh quay sang Chung Thanh, nói thẳng: “Hãy đưa thứ đó cho tôi, cô ra giá đi!”

Chung Thanh dờ người nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nói: “Chú có thể trả bao nhiêu?”

Vương Cự An cười. “Cô muốn bao nhiêu?”

“Chỉ là USB, tôi cũng đã xem ra nội dung trong đó. Tôi còn tưởng chị Thượng Thuần mới cần cái đó”. Chung Thanh lấy can đảm: “Nhưng bây giờ thêm một người mua, tôi phải suy nghĩ kĩ một chút”.

Tô Mạt không thể tin nổi. Vừa định lên tiếng, cô liền bị Vương Cự An giữ vai.

Một lúc sau, Chung Thanh gợn ra ba ngón tay lắc lắc. Dưới ánh ban mai, ngón tay thiếu nữ mềm mại, trắng nõn.

Tô Mạt tức giận: “Ba vạn? Không được, một đồng cũng không được. Em cần nhiều như vậy làm gì? Đây là hành động bắt chẹt người khác, em đừng làm càn nữa!”

Chung Thanh cười! “Nếu em tìm Thượng Thuần đòi tiền, đó mới là hành động bắt chẹt. Hơn nữa chỉ mấy vạn, em cũng chẳng thèm”.

Tô Mạt tức giận nhưng không thể kìm nén lòng hiếu kỳ. “Ba mươi vạn?”

Chung Thanh không tỏ thái độ.

Vương Cự An im lặng từ nãy đến giờ, lúc này mới lên tiếng: “Ba triệu, một tay giao tiền, một tay giao hàng”.

Chung Thanh lắc đầu, cất cao giọng: “Ba mươi triệu, tôi muốn ba mươi triệu”.

Không đợi phản ứng của đối phương, cô nói tiếp: “Ba mươi triệu không nhiều. Bây giờ vật giá leo thang, một căn hộ cũng mấy triệu. Nếu mọi người xem nội dung trong USB, sẽ biết số tiền này bỏ ra cũng đáng. Chú mà không đồng ý, tôi sẽ chuyển cho Thượng Thuần, chắc chắn anh ta chịu bỏ tiền ra mua”.

Tô Mạt chết sững, nhìn em họ như người xa lạ, mãi vẫn không định thần.

Vương Cự An vẫn tỏ ra bình thản. Anh ngẫm nghĩ rồi trả lời. “Thứ nhất, tôi phải xem nội dung trong USB. Thứ hai, ba mươi triệu không phải con số nhỏ, tôi cần vài ngày để chuẩn bị”.

Chung Thanh nghiêng đầu mỉm cười. “Không thành vấn đề”.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay, Chung Thanh vô cùng vui vẻ. Cách thể hiện sự vui vẻ hoặc không vui của cô không phải là mua sắm quần áo, ăn uống như những cô gái trẻ khác, mà là đạt hiệu suất vô cùng cao trong học tập, ví dụ học thuộc một lúc một trăm hai mươi từ tiếng Anh. Chung Thanh cảm thấy mình trưởng thành

hơn bạn bè cùng trang lứa.

Thời gian này cô có một người bạn trai trên danh nghĩa. Tiếp xúc với con trai cùng độ tuổi, cô luôn có cảm giác như cách cả thế hệ, cảm thấy bọn họ vừa ngốc nghếch vừa vô vị, nhưng cô vẫn phải chịu đựng mùi “giữ mùi chưa sạch” rất buồn nôn trên người cậu ta, diễn trò thân mật trước mặt người khác.

Thực tế, chỉ cần cô ngoắc tay một cái, cậu nam sinh đó sẽ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Nếu cô thể hiện một chút cảm tình và hứng thú, cậu ta sẽ giống như bị bắt mất linh hồn. Bây giờ cô không cần cậu ta nữa, cô chỉ muốn đá bay đối phương ra khỏi hành tinh này. Tất nhiên, cô không thể làm vậy. Trực tiếp xa lánh là phương thức chia tay tốt nhất, sẽ khiến đối phương càng không cam lòng, không tình nguyện, không thể hiểu nổi, khiến màn yêu hận khó dứt không ngừng diễn ra.

Đôi thanh niên nam nữ lôi kéo nhau trước cổng trường, cảnh tượng này lại bị Thượng Thuần ngồi trong ô tô nhìn thấy.

Cậu con trai vừa si tình vừa bá đạo, cô thiếu nữ đau lòng trốn tránh. Viên mắt hai người đều đỏ hoe, như thể sắp khóc.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng này, Thượng Thuần coi như trò cười. Hai lần rồi ba lần, hần bắt đầu mất kiên nhẫn. Đến lần thứ tư, hần hết nhịn nổi. Hơn nữa, hôm trước mới bị đánh một trận, tâm trạng của hần rất tệ. Tâm trạng này khiến hần nhìn bất cứ ai, bất cứ việc gì cũng không vừa mắt. Trong lúc tức giận, Thượng Thuần sai người trực tiếp kéo Chung Thanh vào ô tô. Chiếc xe chuyển bánh, cậu con trai chạy đuổi theo, Chung Thanh cũng nước mắt giàn giụa, bám vào cửa kính nhìn người ta. Thật ra Chung Thanh cũng không muốn như vậy, vừa rồi cô bị đối phương bám dính, lôi kéo khiến cô không khỏi sợ hãi. Cô thầm nghĩ, cậu ta cứ chạy thế kia, bị ngã không biết chừng.

Thượng Thuần cất giọng bức dọc: “Nó còn chưa chết, em khóc gì chứ?”

Chung Thanh lau nước mắt, nghĩ xem nên nói câu gì.

Đã đến nước này, Thượng Thuần không có tác dụng lớn đối với cô, chỉ là cô cảm thấy đáng tiếc khi bỏ qua cho hần như vậy.

Sự trầm mặc của Chung Thanh khiến Thượng Thuần hiểu nhầm cô đang đau khổ. Hần cất giọng đầy tức giận: “Thằng nhãi vẫn chưa mọc đủ lông cũng đáng để em đau buồn đến thế sao?” Cho tới bây giờ cô vẫn chưa nhìn hần một lần, cũng không phát hiện vết thương trên mặt hần, càng không cảm thấy hần mang vết thương đến gặp cô là một việc làm cảm động.

Chung Thanh ôm mặt, nghẹn ngào: “Tôi... là tôi... tôi không xứng với anh ấy”.

Thượng Thuần chau mày. “Sao em không xứng với thằng nhãi đó?”

Chung Thanh mãi không trả lời, chỉ sụt sịt. “Tôi nói với anh ấy rằng tôi không còn trinh. Anh ấy nói anh ấy không bận tâm đến chuyện đó, nhưng anh ấy càng như vậy, tôi càng cảm thấy có lỗi...” Đường như chạm đến nỗi đau, cô giơ tay đánh bốp bốp vào người đàn ông ngồi bên cạnh, nước mắt như mưa. “Tất cả đều tại anh, tại anh...”

Không hiểu tại sao, Thượng Thuần cảm thấy rất dễ chịu. Hần ôm vai cô gái, cất giọng đầy cảm khái: “Là lỗi của tôi. Nha đầu, em đừng nghe cậu ta nói linh tinh. Trừ người đàn ông đầu tiên của em, chẳng có người đàn ông nào không để ý đến chuyện này. Thằng nhãi đó nói không bận tâm là vì muốn lừa em lên giường”.

Chung Thanh nói: “Tôi không tin, anh ấy không phải loại người như vậy. Hơn nữa... tôi yêu anh ấy, tôi không thể quên anh ấy...”

Nghe câu này, trái tim Thượng Thuần như bị bóp nghẹt. “Em còn nhỏ, hiểu tình yêu là thứ chó chết gì?”

Chung Thanh đẩy mạnh người hần. “Anh mới là thứ chó chết! Anh đừng tưởng có mấy đồng tiền thôi là hay lắm. Dừng xe, tôi muốn xuống xe...”

Thượng Thuần lại phải đỗ dành, ô tô tất nhiên không dừng lại mà chạy thẳng đến một nơi ở bí mật.

Chung Thanh không còn ngại thẹn, ngốc nghếch như trước kia. Cô dỗ ngọt Thượng Thuần đi tắm rồi chạy ra ngoài. Ai ngờ, cửa ra vào khóa chặt từ lúc nào. Chìa khóa có ở đó nhưng quá nhiều, Chung Thanh chỉ còn cách thử từng chìa một. Cô không đề phòng nên bị người ở đằng sau ôm chặt. Mặc cho cô dấm dãi giãy giụa, hần cũng không buông tay.

Thượng Thuần vật lộn đến toát mồ hôi, hần tỏ ra bức tức: “Trước đây em phóng đảng như vậy, bây giờ còn đóng giả làm thánh nữ?”

Chung Thanh kêu lớn tiếng: “Bây giờ không giống trước. Tôi đã yêu người khác, đã yêu người khác rồi...”

Thượng Thuần không thể kiềm chế, đè cô gái xuống giường giãy vò một lúc lâu. Nhưng bất kể hần khiêu khích thế nào, cô vẫn như một con cá chết, không động, là một mỹ nhân ngư thoi thóp buồn rầu, buồn rầu đến tuyệt vọng. Lúc còn hơi thở, cô thậm chí nằm sấp ở đó, để mặc hần chiếm đoạt, trong khi vẫn bình tĩnh nói chuyện điện thoại với người khác. Hần có thể chinh phục thể xác của cô nhưng không thể chạm vào trái tim cô. Hần từng vứt bỏ cô như miếng giẻ rách, bây giờ lại bị cô coi như người tăng hình, điều này khiến hần vô cùng áo nảo.

2.

Hai ngày qua, chuông điện thoại của Chung Thanh không ngừng kêu nhưng cô cố ý không nghe. Lúc cô từ chỗ Thượng Thuần trở về, Tô Mạt đã chờ sẵn ở phòng ký túc.

Giờ này là thời điểm thích hợp cho việc tự học hay yêu đương, phòng ký túc không một bóng người. Vừa vào cửa, Chung Thanh liền đảo mắt một vòng. Chăn ở trên giường vẫn chưa gấp, trên bàn học bữa bọn. Chậu cây, sách vở, máy tính không có dấu vết bị người khác động đến, vẫn y hệt lúc cô ra ngoài.

Tô Mạt đang ngồi ở ghế. Nhìn thấy em họ, cô liền hỏi: “Em đi đâu vậy?”

Chung Thanh không trả lời.

“Thứ đó đâu rồi?” Tô Mạt hỏi tiếp.

Chung Thanh mới từ “chiến trường” của Thượng Thuần trở về, trong lòng hết sức hoang mang, đến dáng đi cũng không tự nhiên. Ban đầu, cô sợ chị họ phát hiện ra điều gì đó, nhưng nghe Tô Mạt hỏi vậy, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Mạt nói: “Em còn cần quấy như vậy, chị sẽ đi nói với bố em để ông trông chừng em. Chuyện này chị không biết thì không nói làm gì, bây giờ biết rồi, chị không gánh nổi trách nhiệm”.

Chung Thanh vờ như không nghe thấy, làm nũng với chị họ như thường lệ: “Chị, nếu định nói từ lâu rồi, chẳng cần đợi đến ngày hôm nay, đúng không?”

Hôm nay Tô Mạt mới bị đả kích, không dám coi em gái là trẻ con như trước. Cô chỉ đáp: “Sức khỏe của bố em không tốt, em hãy ngoan ngoãn một chút, đừng chọc giận người đàn ông đó”.

“Chị, chị nói dễ nghe thật đấy!” Chung Thanh dề lộ vẻ mặt tinh nghịch. “Người đàn ông đó định âm thầm xử lý đối thủ, đương nhiên không muốn gây âm ỉ”.

Bị Chung Thanh nói trúng chỗ khó, Tô Mạt không tiếp lời mà cất giọng mềm mỏng: “Thanh Thanh, năng lực của chị có hạn. Số tiền em muốn, cả đời này chị cũng không thể cho em. Tuy bình thường số tiền tiêu vặt chị cho em không nhiều nhưng cũng đủ dùng. Bây giờ em lớn rồi, cần sắm quần áo, mỹ phẩm... Chị sẽ tới trung tâm thương mại mua cho em mấy bộ đồ. Lần trước em muốn đổi máy tính bàn, chị sẽ mua cho em ngay. Tuy chị không thể giúp em điều gì nhưng chỉ cần trong phạm vi chị có thể làm được, chị khiến em thất vọng lần nào chưa?” Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Em... em có thể nể tình trước đây, trả lại đồ cho chị. Chị sẽ cho em tiền, tuy không nhiều nhưng sau này em muốn đi du học cũng được, muốn kết hôn, mua nhà cũng được, chị sẽ cố gắng hết sức để giúp em...”

Chung Thanh ngồi bên cạnh bàn, chống tay lên cằm nhìn chị họ, thần sắc tựa hồ không hiểu nổi. Đột nhiên cô cất ngang: “Chị, tại sao chị lại giúp anh ta?”

“Chị giúp anh ta gì chứ? Đây là chị lo cho em”. Tô Mạt nói. “Thứ đó còn ở trong tay em một ngày, chị sẽ lo lắng một ngày. Chắc em biết câu “tái ông được ngựa chưa chắc đã là phúc”?”

Chung Thanh gật đầu. “Em vẫn còn năm mươi phần trăm khả năng thành công. Hơn nữa, tìm bố Vương Tiễn đòi tiền cũng là việc em nên làm”.

“Em nên làm gì chứ?” Tô Mạt ngăn người.

Chung Thanh hỏi lại: “Chị thử nói xem?”

Tô Mạt ngẫm nghĩ, bất giác thờ dài. “Đúng, bố Vương Tiễn đã sai nhưng Vương Tiễn rất tốt. Bây giờ con trai anh ta không còn nữa, kể cả người không quen biết, khi nghe nói đến chuyện này cũng sẽ cảm thông...”

“Khoản này ra khoản đó”. Chung Thanh cười nhạt. “Dựa vào cái gì mà em phải thông cảm cho anh ta? Lúc dỡ nhà xưởng của bố mẹ em, anh ta có cảm thông với em không? Bố mẹ bị gãy chân, anh ta có cảm thông cho bố em không? Con trai anh ta không còn là sự bảo ứng đối với anh ta, muốn trách thì nên trách Vương Tiễn có ông bố như vậy. Ngoài ra, em đồng ý bán đồ cho anh ta đã là giúp anh ta, là cảm thông với anh ta rồi”.

Tô Mạt nhìn em gái, trong lòng rất hối hận vì đã dẫn cô đến nơi ở của Mạc Úy Thanh. “Trước đây chị chẳng hiểu em chút nào”.

Chung Thanh nói: “Nhưng em rất hiểu chị. Chị đã bị bố Vương Tiễn mê hoặc rồi phải không? Hồ ly tinh đúng là không phân biệt nam nữ”.

Tô Mạt thấy không thoải mái. Cô vừa định lên tiếng nhưng Chung Thanh lại nói tiếp: “Chị đừng phủ nhận, em chỉ liếc qua là nhận ra ngay”. Cô kéo chậu cây trên bàn sang một bên, ghé sát Tô Mạt. “Chị đừng ngốc thế, đừng như em trước kia, sống chết vì Thượng Thuần. Ví dụ ngày hôm qua, mới sáng sớm anh ta đã theo dõi chị. Loại người này...” Cô lắc đầu. “... quá nhiều thủ đoạn, trong khi chị quá tốt bụng”.

Tô Mạt phụ họa: “Đúng, em nói rất đúng, chị cũng không ngờ anh ấy đi theo chị đến đây. Em nói khoản nào ra khoản đó chứ gì? Bây giờ không nhắc đến anh ấy nữa, thứ đó là của bạn chị giao cho chị, em cũng nên trả lại chị đi chứ!”

Chung Thanh cười. “Thứ đó nằm trong tay chị cũng vô dụng, chị và Thượng Thuần chẳng có khúc mắc gì”. Cô ngẫm nghĩ, nói tiếp: “Em biết chị rất tốt với em, nhưng chị sống ở nhà em lâu như vậy, bố mẹ em cũng đối xử tốt với chị, đúng không? Bố em bây giờ sa sút tinh thần, là do ai hại ra nông nỗi này? Vì vậy, chị không nên gần gũi với bố của Vương Tiễn, chị giúp anh ta là có lỗi với bố em. Hơn nữa, người họ Vương cũng giống người họ Thượng, chẳng có chuyện gì là không dám làm, lợi dụng phụ nữ dễ như trở bàn tay, dùng xong là vứt bỏ. Hồi Thượng Thuần còn đối xử tốt với em, anh ta nói rất hay ho, giả bộ đáng thương này nọ. Lúc đó chị nói gì với em? Nói em không có kinh nghiệm sống, nói em ngu xuẩn, nhưng bây giờ thì sao? Đồi phỏ chuyện này, em là người từng trải. Bây giờ em nhìn chị, giống hệt cách chị nhìn em lúc trước”.

Tô Mạt im lặng. Cô trầm nghĩ, cô gái nhỏ này, à không, bà cô này đang cầm một trái bom. Có thể tung ra bất cứ lúc nào, nếu kỹ thuật không tốt, sẽ

phát nổ ngay tại chỗ chứ chẳng chơi.

Bất gặp bộ dạng ỉu xiu của chị họ, Chung Thanh rất đắc chí. “Thế nào? Chị nói không lại em, vì đạo lý đứng về phía em”.

Tô Mạt nghĩ, không phải đạo lý đứng về phía em, mà vì chị phải lo lắng nhiều thứ, không vô tâm vô tư như em. Bề ngoài cô không tỏ ra tức giận, chỉ mỉm cười. “Thôi, chị đúng là nói không lại em. Người với người không giống nhau, ở độ tuổi của em, chị không thể suy nghĩ thấu đáo như em. À, chúng ta không thể so sánh, bởi nói về thông minh, tài giỏi, chị không thể sánh bằng em”.

Bất cứ người nào cũng thích nghe những lời nói khen ngợi, hơn nữa lại là đứa trẻ ngạo mạn, tự phụ. Chung Thanh liền nở nụ cười rạng rỡ.

Trước khi ra về, Tô Mạt dặn dò: “Cuối tuần rảnh rồi em hãy về nhà một chuyến, cậu mợ rất nhớ em”.

Chung Thanh đang vui vẻ, tất nhiên nhận lời ngay.

Tô Mạt thăm thò dài, vẫn không yên tâm, đi ra ngoài lại quay người dặn dò: “Em đừng để Thượng Thuần biết chuyện chiếc USB”.

Chung Thanh nằm sấp trên giường, thản nhiên lên tiếng: “Tại sao?”

Tô Mạt nói nhỏ: “Em đừng quên Mạc Úy Thanh chết thế nào, anh ta giết người không thấy máu”.

Về đến nhà, Tô Mạt liên lạc với Vương Cự An, muốn thương lượng cách giải quyết, nhân tiện thăm dò ý của anh.

Ai ngờ điện thoại kết nối, người ở đầu máy bên kia chỉ nói một câu: “Đã không còn là chuyện của em rồi, đừng nói nhiều”. Vừa dứt lời, anh liền cúp máy. Tô Mạt lại gọi điện thoại nhưng đối phương không nghe, dường như cuộc trò chuyện tối hôm trước chỉ là một giấc mơ.

Sự việc ngày càng trở nên phức tạp.

Đầu tiên, Tô Mạt lo cho em họ nhưng cũng rất đồng cảm với người đàn ông đó. Ngoài ra, cô cũng áy náy về sự sơ suất của mình. Nhưng bây giờ hai người bọn họ, một người đưa ra các loại lý lẽ trấn áp cô, một người tránh mặt không gặp cô. Cả hai đều nói thẳng với Tô Mạt rằng cô tốt bụng, dễ mềm lòng nhưng ở đằng sau lại lợi dụng lòng tốt của cô lúc cô tin tưởng họ nhất, giờ hết thù đoạn, làm ra mọi chuyện... Tô Mạt đột nhiên có ảo giác, dường như bị hai người đó hợp lại chơi một vở.

Tô Mạt lại thờ dài, vừa lo lắng nhớ Chung Thanh xảy ra chuyện, cô biết ăn nói thế nào với cậu, vừa suy đoán ý đồ của Vương Cự An. Ngẫm đi nghĩ lại, cô cảm thấy lời nói của em họ cũng không phải không có lý... Trần trọc mãi, cô lại trải qua một đêm mất ngủ.

Hôm sau đi làm, Tô Mạt đột nhiên bị Vương Á Nam gọi vào văn phòng. Thấy sắc mặt cô khá tệ, Vương Á Nam cười. “Gần đây công việc bận rộn, thường xuyên phải tiếp khách. Tôi cũng biết cô vất vả, nếu không phải thật sự hết cách, tôi cũng không nhờ cô giúp đỡ”.

Thái độ của bà ta rất khách sáo, trong lòng Tô Mạt càng cảnh giác, chỉ sợ không cẩn thận lại bị vào tròng.

Vương Á Nam nói: “Chắc cô cũng biết tính cách của thằng nhỏ nhà tôi. Gần đây không hiểu lý do tại sao tâm trạng của nó rất tệ, cả ngày hò hét kêu người hát cùng. Ông sin và thầy giáo đều bị nó đuổi ra ngoài, nó chê bọn họ hát không hay, cuối cùng nói đi nói lại nhức cả đầu. Nó chỉ đích danh thư ký Tô mới được.” Bà mỉm cười, cất giọng khó xử: “Tiểu Tô, cô xem hôm nay có thể về sớm, đến chơi với con trai tôi một lúc không?”

Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại nảy sinh nỗi lo lắng khác.

Thấy cô do dự, Vương Á Nam thu lại ý cười. “Môi trường phòng Tô làm những việc như vậy, quả thực cô phải chịu áp lực rồi”.

“Đâu có?” Tô Mạt vội lên tiếng. “Cũng lâu lắm rồi tôi không đến thăm Thiên Bảo. Trưa nay tôi ra ngoài gặp khách hàng, cũng thuận đường, xong việc, tôi sẽ qua thăm anh ấy”.

Vương Á Nam gật đầu, thờ dài. “Thật ra Thiên Bảo giống đứa trẻ, tâm tình rất đơn thuần. Ai thật lòng đối xử tốt với nó, nó đều biết cả. Cũng chính vì vậy, nó mới luôn nhớ cô”.

Tô Mạt mỉm cười, không đáp.

Giải quyết xong công việc, cô lái xe đến biệt thự của Tổng gia. Tổng Thiên Bảo đang ngồi xỏm dưới đất, dùng cây gậy để đào đất, đào được con giun liền ném vào bồn hoa, bộ dạng ỉu xiu.

Tô Mạt không làm kinh động đến anh ta. Cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, ngồi xổm xuống quan sát anh ta. Tổng Thiên Bảo ban đầu chẳng để ý, một lúc sau mới phát hiện không còn ánh sáng chiếu vào mặt, anh ta chậm chạp ngẩng đầu. Tô Mạt lặng thinh, chỉ mỉm cười với anh ta. Tổng Thiên Bảo cũng yên lặng, ngoác miệng cười với cô.

Hai người như hai đứa trẻ nhìn nhau một lúc, Tô Mạt lên tiếng trước: “Thiên Bảo, anh có quen tôi không?”

Tổng Thiên Bảo muốn tỏ ra tức giận nhưng anh ta không nhịn được cười, khó khăn lắm mới thốt ra một câu: “Đúng, tôi... tôi không quen cô”. Nói xong anh ta vội kéo tay Tô Mạt, như sợ cô bỏ đi mất. “Chúng ta đi hát karaoke”.

Tô Mạt nhẹ nhàng giặt khô tay Tổng Thiên Bảo, đánh lạc hướng sự chú ý của anh ta: “Anh không quen tôi mà cho tôi vào nhà, ngộ nhờ tôi là kẻ xấu thì sao?”

Tổng Thiên Bảo tuy gốc gác nghèo nhưng rất nhạy cảm, cũng không biết che giấu tâm trạng. Thấy Tô Mạt rút tay về, anh ta vội đứng tránh xa ba mét, gương mặt lo lắng đến rịn mồ hôi. “Tôi... tôi... tôi xin lỗi!”

Tô Mạt trầm nghĩ, mình đúng là người xấu.

Vào nhà, nhìn thấy mấy người giúp việc đang bận rộn ở xung quanh, Tô Mạt cảm thấy yên tâm, nhưng cô vẫn lưu ý giữ khoảng cách với Tổng Thiên Bảo.

Hai người hát cả buổi chiều, Tổng Thiên Bảo rất vui, trong khi Tô Mạt vô cùng mệt mỏi. Đã hơn ba mươi tiếng đồng hồ cô không chớp mắt, lúc này hai mí mắt dính chặt vào nhau. Nhân lúc Tổng Thiên Bảo ca hát hăng say cô liền tựa đầu vào thành sofa nghỉ ngơi.

Tổng Thiên Bảo đột nhiên nói: “An An rất thích bài hát này”.

Tô Mạt liền mở mắt, là bài Trời biển bao la của Beyond. Cô ngẫm nghĩ, hình như bài này thịnh hành vào đầu thập niên 90, khi cô vẫn đang học tiểu học, còn anh đã bước vào thời thiếu niên. Tô Mạt đột nhiên hỏi: “Thiên Bảo, An An là người thế nào?”

Tổng Thiên Bảo ngậy ra. “Là đàn ông”.

Tô Mạt cười, lại hỏi tiếp: “Ý tôi là anh ấy là người tốt hay kẻ xấu?”

Tổng Thiên Bảo mơ hồ nhưng tựa như bị chấn động, cũng giống đưa trẻ lúng ta lúng túng. Một lúc lâu sau, anh ta mới nói nhỏ: “Tôi không biết...”

Hai người đều trầm mặc. Tổng Thiên Bảo không để bụng, nói với Tô Mạt: “Tò, đến lượt cô hát!” Nhưng nhắc mấy lần, người bên cạnh cũng không có phản ứng, anh ta quay đầu, thấy Tô Mạt nhắm mắt tựa vào thành ghế, dường như đã ngủ say.

Nghe anh ta hỏi, Tô Mạt lên tiếng đáp: “Được”.

Tổng Thiên Bảo nói: “Cô ngủ đi!”

Tô Mạt hét mắt. “Tôi không ngủ”.

Tổng Thiên Bảo tỏ ra kiên quyết. “Cô cứ ngủ đi, tôi không nói, mẹ tôi sẽ không biết”.

“...”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Vương Á Nam về đến nhà, lên tầng trên, thấy cửa phòng hát mở toang. Bà ngó vào trong, hỏi con trai: “Thiên Bảo, con đang làm gì vậy?”

Tổng Thiên Bảo quay đầu, lập tức đưa ngón tay lên miệng “suyt” một tiếng. “Mẹ, mẹ đừng nói chuyện, cô ấy đang ngủ...”

Bây giờ Vương Á Nam mới phát hiện, con trai bà vừa đắp tấm chăn cho người ta. Bà nghĩ thầm: thằng này ba mươi mấy tuổi rồi, cũng không thấy nó quan tâm đến mẹ như vậy bao giờ. Vừa quay người đi ra ngoài, bà đột nhiên có dự cảm bất thường. Chợt nghĩ ra điều gì đó, bà nhất thời hóa đá ngay tại chỗ. Một lúc sau, bà mới từ từ quay đầu, thấy con trai ngồi bất động ở vị trí không xa không gần, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang trong giấc ngủ, ánh mắt lộ vẻ si mê.

Vương Á Nam cất giọng run run: “Thiên Bảo, con...”

3.

Tổng Thiên Bảo định thần, sắc mặt lại trở lại vẻ ngu ngơ như thường lệ.

Vương Á Nam tuy nghiêm mặt nhưng lại sợ làm con trai hoảng hốt nên cất giọng mềm mỏng: “Thiên Bảo, con ra ngoài ngay!”

Tô Mạt đã tỉnh giấc. Không ngờ vừa mới ngủ gật đã bị lãnh đạo bắt gặp, cô xấu hổ vội vàng ngồi dậy. “Kỹ sư Vương, chúng tôi hát suốt cả buổi chiều, vừa rồi hơi mệt nên tôi mới ngủ thiếp đi...”

Vương Á Nam nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp. “Không sao, cô có thể về được rồi”.

Tổng Thiên Bảo lưu luyến, chỉ tay ra ngoài. “Trời vẫn còn sáng”.

Vương Á Nam lạnh mặt. “Bây giờ sắp đến mùa hè, trời tối muộn. Thư ký Tô cũng đã mệt, cô ấy cần về nhà nghỉ ngơi”.

Tô Mạt sợ Tổng Thiên Bảo gây âm ỉ. Nhân lúc anh ta không để ý, cô vội đi ra cửa. Tổng Thiên Bảo sốt ruột, miệng méo mếu như sắp khóc. Tô Mạt đi cũng dờ, ở lại cũng dờ, đành đứng ở cửa chờ chỉ thị của Vương Á Nam.

Vương Á Nam không nhìn cô, chỉ chau mày, nói: “Cô mau về đi!”

Cảm thấy sắc mặt của bà bất thường nhưng Tô Mạt không nghĩ ngợi gì nữa. Còn chưa xuống đến tầng dưới, cô đã nghe thấy tiếng khóc của Tống Thiên Bảo và tiếng nạt nộ của Vương Á Nam. Cô lơ mơ nghe thấy Tống Thiên Bảo vừa khóc thút thút vừa hỏi: “Bao giờ Tô lại đến đây?”

Tiếp đó là giọng của Vương Á Nam: “Cô ta sẽ không đến nữa”.

“Không được! Con muốn cô ấy đến chơi với con”.

“Thiên Bảo, chuyện này phải nghe mẹ, mẹ nói không được là không được!”

Tống Thiên Bảo hét lớn: “Con nói không được là được... Con nói được là không được...” Anh ta ngẫm nghĩ, cuối cùng hét to hơn: “Con nói được là được!”

Vương Á Nam tức đến mức toàn thân run rẩy. Tuổi tác bà đã cao, lại bận rộn, vất vả ở bên ngoài cả ngày nên cảm thấy rất mệt mỏi. Bị con trai làm àm ỉ, bà lực bất tòng tâm, bụng lại đau nhâm nhâm nên cũng không để ý. Nghe thấy tiếng đóng cửa ở tầng dưới, bà mới tận tình khuyên bảo: “Thiên Bảo, mẹ biết con đã lớn rồi, có suy nghĩ riêng nhưng trong chuyện này, con phải nghe mẹ. Cô ta... cô thư ký Tô đó đã từng ly hôn và sinh con. Tuy con không giống người bình thường nhưng chỉ cần dựa vào xuất thân của con, cũng có đầy các cô gái trẻ trung, xinh đẹp muốn lấy con. Hôn nữa, thư ký Tô còn có quan hệ không rõ ràng với người khác. Con nhìn trúng ai chứ không thể nhìn trúng cô ta”.

Tống Thiên Bảo đâu hiểu những đạo lý này, cố gắng “tiêu hóa” một lúc, anh ta mới nói một câu: “Tô rất xinh đẹp...”

Vương Á Nam đột nhiên cảm thấy sức cùng lực kiệt, bà thở dài. “Chúng ta xuống nhà ăn cơm đi!”

Tống Thiên Bảo ngẫm nghĩ một lúc. Anh ta đảo mắt, nín thở, lắc đầu. “Con không ăn”.

Vương Á Nam giờ tay. “Còn giờ trò nữa là mẹ đánh đấy!”

Tống Thiên Bảo nói rành rọt từng từ một, “Tô đến thì con mới ăn”.

Vương Á Nam không nói một lời, quay người đi xuống cầu thang, có ý để con trai nhịn đói một bữa.

Bàn ăn rộng lớn được bày đầy thức ăn nhưng tối nay chỉ có một mình Vương Á Nam. Bà ta đột nhiên cảm thấy buồn bã, nhất thời kích động, gọi hai người giúp việc: “Các cô cũng ngồi xuống cùng ăn cơm đi!” Hai người giúp việc kinh ngạc, vội từ chối vài câu rồi sắp bát đĩa ra bàn. Nhưng Vương Á Nam lại chê người ta không sạch sẽ, lên tiếng: “Thôi thôi, các cô cứ ăn của các cô đi!”

Bữa cơm chẳng có mùi vị, Vương Á Nam quan tâm đến động tĩnh ở tầng trên nên càng không tập trung, cho đến khi nhận được cuộc điện thoại thông báo vụ lão Ngụy chuyển nhượng cổ phần tiến hành thuận lợi, tâm trạng bà ta mới tốt hơn một chút.

Mấy ngày sau đó, Tô Mạt luôn cảm thấy không thoải mái khi ở công ty, có vẻ lãnh đạo để ý đến cô nhiều hơn thường lệ.

Ví dụ cô đang ở văn phòng thu xếp công việc, Vương Á Nam đi qua, dừng lại quan sát cô một lát. Có lúc đang ở phòng trà nước trò chuyện cùng đồng nghiệp, Vương Á Nam đi qua cũng liếc nhìn cô. Nếu phải ra ngoài tiếp khách, Vương Á Nam sẽ thỉnh thoảng đảo mắt về phía cô. Ban đầu, Tô Mạt giật mình thon thót, nhưng gần đây gặp nhiều chuyện phiền phức, dần dần cô cũng mặc kệ, nghĩ bụng, trên có chính sách dưới có hạ sách, đến đâu hay đến đó. Nếu xảy ra chuyện gì thì nghĩ cách sau.

Vương Á Nam cũng đau đầu. Bà ta muốn tìm lý do để đuổi việc cô nhưng không tìm ra bất cứ sơ suất nghiêm trọng nào. Tô Mạt không phải là nhân tài đặc biệt xuất sắc nhưng cô là người có chừng mực, để ở đâu cũng có thể sử dụng, đi đâu cũng có thể âm thầm gây ra sóng gió. Năng lực của cô bình thường nhưng lại luôn khiến người khác có ảo giác cô rất toàn diện. Cô có mối quan hệ tốt ở ngoài phòng ban, đồng nghiệp trong phòng ban cũng phục cô. Làm việc chăm chỉ, chịu khó, hành sự cơ trí, linh hoạt. Đến nhân viên làm vệ sinh cũng quý mến cô, khách hàng ít đề phòng cô. Cô lại có tính nhẫn nại, dù rơi vào tình cảnh khó khăn cũng không bao giờ than vãn...

Vương Á Nam suy đi tính lại, càng tỏ ra do dự. Thanh niên trẻ tuổi bây giờ hoặc là cật lực có tài mà thích gây phiền phức, hoặc là âm thầm, lặng lẽ nhưng trình độ rất thấp, có thể đạt mức của Tô Mạt cũng được coi là nhân tài. Bà ta càng nghĩ càng ảo não. Tại sao bất cứ thứ gì bà nhìn trúng, thẳng kia cũng thò một chân sao? Nếu giữ Tô Mạt ở lại thì đó là mối họa, nếu không giữ thì lại cảm thấy tiếc bao công đào tạo. Hơn nữa, trong suốt thời gian qua, Tô Mạt đều tỏ ra trung thành, một lòng đi theo bà ta. Rốt cuộc cô là “trung” hay “gian”, bà ta cũng chẳng nhìn thấu.

Vương Á Nam tan sở về nhà, Tống Thiên Bảo nhìn thấy mẹ liền giờ trò giận dỗi, không nói một lời.

Thực tế, tự đáy lòng Vương Á Nam luôn có tâm lý muốn bù đắp cho con trai. Năm đó, Vương Á Nam cũng chỉ là người bình thường, chồng mất sớm, nhà chồng dần coi bà ta là cái gai trong mắt. Bà ta có tính hiếu thắng nên dẫn Tống Thiên Bảo bỏ đi, theo anh trai làm kinh doanh. Để ký hợp đồng làm ăn, bà ta sử dụng mọi chiêu, thậm chí đến tận nhà khách hàng. Giữa mùa đông giá rét còn để con trai mới biết đi ở bên ngoài gió lạnh. Kết quả, vụ làm ăn đàm phán thành công nhưng con trai sốt bốn mươi độ, bị viêm phổi phải truyền nước mười mấy ngày, đầu bị chích gần thành tổ ong vò vẽ.

Mấy năm đó, sự việc tương tự xảy ra không biết bao nhiêu lần. Ngay cả khi Tống Thiên Bảo bị đẩy ngã từ trên cao xuống, biến thành tên ngốc, bà ta vẫn đang ngồi bên bàn tiệc, nghĩ cách làm thế nào để thua.

Lúc Tổng Thiên Bảo còn bình thường, mỗi ngày anh ta đều nói: “Mẹ mà không về sớm, con không chơi với mẹ nữa!” Sau khi đầu óc có vấn đề, anh ta không nói câu đó dù chỉ một lần.

Việc kinh doanh càng phát triển, Vương Á Nam càng cảm thấy mắc nợ con trai. Bây giờ, người sắp đầu sấu còn phải nghĩ cách lấy lòng con trai, nhưng nói gì nó cũng không nghe. Chỉ khi nhắc đến “thư ký Tô”, con trai mới lập tức phấn chấn tinh thần, tiến lại gần, hỏi: “Cô ấy đến rồi à?”

Vương Á Nam thờ dãi, đột nhiên hỏi: “Thiên Bảo, con thật sự thích thư ký Tô?”

Gương mặt Tổng Thiên Bảo lộ vẻ ngượng ngùng. Vào thời khắc đó, trông anh ta giống một người đàn ông lớn tuổi chưa kết hôn bình thường khiến Vương Á Nam hơi thất thần.

Vương Á Nam lại hỏi: “Nếu... An An cũng thích thì làm thế nào?”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Bên ngoài ngôi biệt thự gần bờ biển của Vương Cự An xuất hiện một chiếc xe ô tô, đỗ cả buổi tối.

Tô Mạt quyết định đến tìm người. Đến nửa đêm, Vương Cự An mới lái xe về nhà. Anh lái xe vào trong sân, để mặc cô bấm còi inh ỏi. Trước đây, cánh cổng ở bên ngoài thường không đóng, bây giờ lại khép chặt.

Tô Mạt nhắn tin cho anh: “Tôi đợi đến khi nào anh ra ngoài mới thôi!”

Một lúc sau, cánh cổng từ từ mở ra, Vương Cự An đi ra ngoài.

Tô Mạt xuống xe, cất giọng mềm mỏng: “Anh hãy kéo dài thời gian, đừng đưa tiền cho em họ tôi. Kiểu gì cũng có cách lấy lại thứ đó”.

Vương Cự An nói: “Bây giờ không phải vấn đề tôi có đưa tiền hay không, mà là con bé em họ của em muốn lừa tôi”.

Tô Mạt không ngờ anh nói vậy. Cô ngậy người, sau đó nói thẳng: “Tôi không thể nói được nó. Tôi tìm anh là hy vọng anh hãy nể mặt tôi... Anh đừng cứng rắn quá, hãy chừa một lối đi cho đối phương, kiểu gì cũng có cách...”

“Buồn cười thật!” Vương Cự An cất giọng lạnh lùng, “Tôi cần xin nó chừa lối đi hay sao? Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến em, em mau về đi!”

Tô Mạt cất cao giọng: “Anh qua cầu rút ván”.

Vương Cự An nói: “Đứng, tôi qua cầu rút ván. Con bé em họ của em đã hết thuốc chữa rồi. Không làm liên lụy một đồng người, nó không cam tâm. Sự việc bây giờ là cuộc mua bán giữa tôi, nó và Thượng Thuần, chẳng liên quan đến em, em hãy tránh càng xa càng tốt, đừng tham gia vào vụ này”.

Nói xong, anh liền quay người bỏ đi.

Tô Mạt nóng ruột, đập mạnh vào nóc xe. “Anh dừng lại ngay cho tôi!”

Vương Cự An mặc kệ.

Tô Mạt nói tiếp: “Dù là ba triệu, ba mươi triệu hay bao nhiêu đi chăng nữa, chắc chắn anh sẽ không dễ dàng đưa cho Chung Thanh. Anh hận nó còn không xong, sao có thể để nó bắt chẹt anh!”

Vương Cự An quả nhiên dừng bước.

Tìm Tô Mạt đập thình thịch, cô biết mình đã nói trúng tim đen của anh, liền hạ giọng: “Anh có nhiều cách như vậy, không biết chừng bây giờ anh đã chuẩn bị bằng ghi âm đầy đủ, nhằm khiến em họ tôi rơi vào cảnh khốn cùng cũng nên”.

Vương Cự An quay người, hơi nhú mồm, tỏ ý tán thành: “Con bé đó tuổi trẻ tài cao, có thể giải quyết bằng pháp luật tất nhiên là cách tốt nhất. Ngộ nhờ không đủ chứng cứ thì cũng có thể thử dùng cách khác. Tôi không tin không thể chơi chết nó”.

Tô Mạt lạnh buốt sống lưng.

Vương Cự An nói tiếp: “Em không ngu xuẩn như nó, cũng không tàn nhẫn bằng nó. Một người thông minh nhưng không đủ tàn nhẫn, chắc chắn sống khổ hơn người khác, chỉ bằng hồ đồ cho xong”.

Tô Mạt nhìn anh chăm chăm, chậm rãi lên tiếng: “Nếu Chung Thanh có mệnh hệ gì trong tay anh, anh bảo tôi sau này phải làm thế nào?”

Vương Cự An tiến lại gần, “Tôi vốn định bỏ qua cho nó nhưng đáng tiếc lần này tự nó đụng phải mũi súng. Con nhà đầu ngu xuẩn nhưng rất to gan. Lúc tôi đấu với Vương Á Nam, Vương Á Nam cũng phải ngoan ngoãn rời khỏi công ty. Còn nó ỷ vào chút đô trong tay mà dám lừa bịp tôi. Tôi nói cho em biết...” Anh cúi đầu, nhìn cô chăm chú. “Trên đời này chỉ có chuyện tôi uy hiếp người khác, bắt nạt người khác. Cho dù là lừa bịp, cũng là tôi lừa người khác. Không ai dám uy hiếp tôi, trước đây không có, sau này càng không.”

Tô Mạt lắc đầu, cố kìm nén tâm trạng: “Nếu Chung Thanh xảy ra chuyện, cậu tôi sẽ không sống nổi, sẽ chết người đấy”.

Vương Cự An ngoảnh đầu sang một bên, không muốn nghe cô nói.

Cô cất giọng run run: “Anh cũng làm cha, thông cảm cho người khác không phải việc khó khăn gì”.

Vương Cự An nghiêng răng nói: “Em cầm miệng cho tôi!”

“Đúng, tôi gây khó dễ cho anh”. Tô Mạt cố kìm nén nước mắt. “Tôi không tin anh không có chút tình cảm với tôi, không tin anh chỉ lợi dụng tôi. Nếu cậu tôi có bề gì, chúng ta... chúng ta...”

Hai người đều im lặng. Một lúc lâu sau, anh mới hỏi một câu: “Chúng ta làm sao?”

Tô Mạt ghen ngào: “Cả đời không qua lại chứ còn sao nữa!”

Vương Cự An không nói một lời. Tô Mạt lên xe, thấy anh vẫn đứng bất động ở đó, cô nhất thời kích động, nhả ga lao về phía trước. Vương Cự An không né tránh cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Ô tô gần lao đến chỗ Vương Cự An, cô mới phanh. Xe dừng lại ở ngay trước mặt anh, Tô Mạt sợ đến mức toát mồ hôi. Cô cúi đầu thờ dốt, không nhìn Vương Cự An, lùi xe quay đầu, phóng xuống con đường núi.

Khoảng mười ngày sau, Chung Thanh vẫn không có động tĩnh. Tô Mạt lại đến đại học Nam Chiêm nên đi làm muộn. Tới công ty khoa học kỹ thuật Bảo Thuận, vừa vào thang máy, cô tình cờ gặp Châu Viễn Sơn đang đi ra ngoài.

Châu Viễn Sơn không thường xuyên có mặt ở công ty nhưng mỗi khi hai người gặp nhau đều trò chuyện một lúc. Lần này cả hai đều có tâm sự nên không nói nhiều.

Cửa thang máy từ từ khép lại. Châu Viễn Sơn quay người, thấy trong thang máy chỉ có một mình Tô Mạt, anh ta chỉ tay về phía cô, lên tiếng: “Lại có sự thay đổi rồi”.

Tô Mạt không hiểu, hỏi: “Ý anh là gì?”

“Lát nữa cô sẽ biết”. Châu Viễn Sơn đáp.

Anh ta tỏ ra bí hiểm, Tô Mạt thấy sốt ruột, tiếp tục truy vấn: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Châu Viễn Sơn quay người rời đi, chỉ vẫy tay với cô. Tô Mạt chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, ai ngờ vừa vào phòng làm việc, điện thoại nội bộ đổ chuông, Vương Á Nam cho gọi cô.

Tô Mạt vào phòng, Vương Á Nam quan sát cô một lúc mới lên tiếng: “Ngồi đi!”

Tô Mạt ngồi xuống, bà ta lại trầm mặc, giống như đang suy nghĩ. Cho đến khi giờ hết quyền tạp chí nội bộ ở trên bàn, bà ta mới hỏi: “Thời gian trước, cô có tham gia tuyển dụng ở công ty khác?”

Tô Mạt thăm thò dài. Biết không thể né tránh, cô bình tĩnh đáp: “Đúng vậy!”

“Tại sao cô lại làm vậy?” Vương Á Nam nhìn cô. “Nếu đổi lại là người khác, tôi còn có thể lý giải, nhưng Tô Mạt, từ trước đến nay cô đều do tôi đề bạt, cô có suy nghĩ gì, thực ra không cần thiết phải lén lút sau lưng tôi”.

Tô Mạt nói thẳng: “Lúc đó có công ty ‘săn đầu người’ chủ động tìm tôi. Nói thật, tôi cũng hơi dao động. Tôi cảm thấy tuy tôi bỏ nhiều công sức và lập được thành tích trong công việc nhưng không được coi trọng và không có cơ hội thăng chức”. Đoán chắc Vương Á Nam không hiểu rõ nội tình mà chỉ nghe qua miệng người khác, Tô Mạt nói tiếp: “Công ty ‘săn đầu người’ cho biết sếp của đối phương muốn tôi qua bên đó giúp đỡ. Tôi có đi gặp người đó, mọi mặt đều cảm thấy rất tốt nhưng tôi lại không thể bỏ công ty cũ, cũng cảm thấy bản thân xử lý chưa tốt chuyện này, vì thế cuối cùng tôi quay về, hy vọng lãnh đạo có thể cho tôi cơ hội thăng chức”.

Vương Á Nam nói: “Nói như vậy có nghĩa cô đã từ chối cơ hội thăng đến tận cửa?”

Tô Mạt không trả lời, coi như mặc nhận.

Vương Á Nam cười cười. “Tôi đề nghị cô hãy bàn giao hết công việc. Vài ngày nữa, cô hãy tới nơi khác làm việc...”

4.

Vương Á Nam nói xong, dường như còn quan sát phản ứng của đối phương. Bà ta càng nói nhẹ nhàng, Tô Mạt càng cảm thấy phẫn nộ, nhưng cô cố gắng khống chế tâm trạng. “Tôi luôn cố gắng hết sức vì công ty, không ngờ lại có kết quả như ngày hôm nay”.

“Rất tốt!” Vương Á Nam nở nụ cười hài lòng. “Cô đúng là rất tốt, nhưng quy định vẫn là quy định, thành viên hội đồng quản trị độc lập (*) không thể tham dự vào bộ máy vận hành nội bộ doanh nghiệp, vì vậy chỉ còn cách mời cô tới công ty khác”.

(*)Thành viên hội đồng quản trị độc lập (independent directors -ID) có vai trò rất quan trọng trong việc giám sát, làm giảm nguy cơ lạm dụng quyền hạn của những người quản lý công ty, góp phần bảo vệ lợi ích chính đáng của cổ đông, nhất là những cổ đông nhỏ. ID phải đảm bảo hai yêu cầu: độc lập trong quan hệ nhân thân và độc lập trong quan hệ về sở hữu và kinh tế.

Tô Mạt sững sờ.

Vương Á Nam nói tiếp: “Gần đây, bên tập đoàn có sự biến động, mấy thành viên hội đồng quản trị rời bỏ công ty, để lại chỗ trống. Tôi định đề cử cô và luật sư Châu làm thành viên hội đồng quản trị độc lập. Châu Viễn Sơn làm việc ở văn phòng luật, lại là thành viên của ủy ban tổ hợp sáp nhập của thành phố nên vấn đề không lớn. Tuy cô không phải người chuyên về lĩnh vực này nhưng đã từng tham gia công tác vận hành của công ty lên sản chứng khoán, coi như cũng có kinh nghiệm. Vấn đề duy nhất bây giờ là cô phải đổi công việc khác”.

Nghe đến từ “thành viên hội đồng quản trị độc lập”, đầu óc Tô Mạt hoàn toàn mơ hồ. Khi hiểu ra vấn đề, cô căng thẳng tới mức bàn tay run run.

Vương Á Nam tiếp tục: “Trước đây tôi từng nói, tôi sẽ không bạc đãi người không bỏ tôi lúc gặp khó khăn nhất”.

Tô Mạt cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhiệt huyết sôi trào. Cô cất giọng thành khẩn: “Cảm ơn chủ tịch!”

Vương Á Nam không để ý đến lời cảm ơn của Tô Mạt, bà ta tỏ ra bình thản. “Đây cũng là kết quả của sự lựa chọn của cô lúc đó. Tôi cho cô cơ hội và cái thang, về việc có bản lĩnh leo cao hay không, quan trọng vẫn là dựa vào bản thân cô”.

Tô Mạt vội lên tiếng: “Cảm ơn sự tín nhiệm của Chủ tịch!”

Vương Á Nam nói: “Tình hình của cô bây giờ giống tôi hồi trẻ”. Bà ta ngừng vài giây: “Ở An Thịnh, thành viên hội đồng quản trị độc lập ngoài việc được hưởng trợ cấp năm, quyền chọn cổ phiếu, nếu có cống hiến nhất định đối với công ty thì còn có thể giành được phần thưởng cổ phần thích đáng. Tất nhiên, cô phần của thành viên hội đồng quản trị độc lập không thể vượt quá một phần trăm. Chắc cô cũng hiểu những quy định này?”

“Vâng ạ!”

Vương Á Nam đan tay vào nhau, nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt nghiêm túc: “Giữa cấp trên và cấp dưới cũng có duyên phận. Dù tôi dùng người không cứng nhắc nhưng cũng chưa từng phá lệ để bạt ai như vậy. Tôi tin cơ hội này tuyệt đối hiếm có trong cuộc đời cô”.

Tô Mạt gật đầu.

Vương Á Nam lại nói: “Theo tôi được biết, cô cũng không phải loại phụ nữ có tầm nhìn hạn hẹp. Sự việc đã qua không cần nhắc đến, chắc cô hiểu ý tôi?”

“Vâng ạ!”

“Nếu trước đây còn chuyện gì chưa rõ ràng, kể từ hôm nay trở đi, cô hãy bỏ tất cả lại đằng sau”. Bà ta đột nhiên thờ dài. “Tô Mạt, cô đừng khiến mình phải hối hận, cũng đừng làm tôi thất vọng”.

Tô Mạt giật mình, nói nhỏ: “Vâng, tôi hiểu”.

Vương Á Nam cười cười. “Được rồi, cô ra ngoài trước đi! Hai ngày nữa cô cần tham gia khóa huấn luyện tư cách, thư ký sẽ thông báo cho cô thời gian cụ thể”.

Tô Mạt quay về phòng làm việc. Bước chân của cô nhẹ bẫng, sống lưng vẫn đỏ mồ hôi, trong lòng trống rỗng. Ngồi im lặng một lúc, cô định gọi điện cho Châu Viễn Sơn nhưng lại tắt máy, thầm nghĩ phải giữ bình tĩnh, không nên tỏ ra vui mừng quá.

Tô Mạt quay ghé nửa vòng, gờ tay kéo cửa sổ lá sách. Ánh nắng ấm áp từ bên ngoài chiếu vào, cô tựa vào ghế, nhắm nghiền hai mắt, thầm tính toán một phần trăm cổ phần đại khái có giá trị trường là bao nhiêu. Cuối cùng, cô bật cười thành tiếng.

Châu Viễn Sơn gọi cho cô trước, hẹn cuối tuần cùng tham gia lớp tập huấn rồi nói chuyện cụ thể.

Thứ bảy, hai người cùng tham gia lớp tập huấn. Lớp có mười người, ngoài Tô Mạt và Châu Viễn Sơn, những người khác đều là đàn ông có địa vị nhất định trong xã hội, tầm năm mươi tuổi.

Châu Viễn Sơn là luật sư, năm nay ba mươi ba tuổi, tuy khá trẻ nhưng do tính chất nghề nghiệp nên anh ta cũng không tỏ ra quá đặc biệt.

Mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ về lý lịch của Tô Mạt. Có người hỏi tuổi, Tô Mạt nói mình đầu ba. Có người hỏi về học lực, cô đáp: “Thạc sĩ quản trị kinh doanh”. Thực tế, cô đang học MBA, đã nộp vài vạn tiền học phí nhưng mấy tháng nữa mới tốt nghiệp.

Lại có người hỏi về xuất thân, gia cảnh của cô, Châu Viễn Sơn thay cô trả lời lấp lửng. “Trước đây có tư lệnh hai mươi mấy tuổi, bây giờ xuất hiện thị trường ngoài hai mươi. . . chỉ cần thành tích làm việc xuất sắc, thành viên hội đồng quản trị độc lập ba mươi tuổi cũng không phải chuyện lạ”.

Anh ta nói xong, hai người bắt gặp nhìn nhau cười.

Tan học, họ tìm một quán cà phê ngồi uống nước. Tô Mạt gọi “luật sư Châu”, Châu Viễn Sơn nói: “Sau này chúng ta là chiến hữu cùng đứng trong một

trận tuyến, cô cứ gọi tên tôi là được!”

Tô Mạt cười, “Ủy viên Châu”.

Châu Viễn Sơn cũng cười, vài giây sau lên tiếng hỏi: “Về đây bao lâu rồi, tôi muốn tìm cô nói chuyện nhưng không có cơ hội. Cô nghĩ thế nào về vụ này?”

Tô Mạt hỏi lại: “Anh nghĩ thế nào?”

Châu Viễn Sơn cười. “Quen biết lâu như vậy, cô còn vòng vo với tôi?”

Tô Mạt nói. “Bây giờ mới chỉ là ứng cử viên, chưa chắc đã được chọn”.

Châu Viễn Sơn tiếp lời: “Bà già đã nói vậy thì nhất định nắm chắc phần thắng. Bà ấy đứng đầu tập đoàn bao nhiêu năm không phải vô ích, thuyền mọc vẫn còn ba nghìn dặm”.

Tô Mạt gật đầu: “Cũng phải”.

Châu Viễn Sơn liếc nhìn cô. “Thay đổi triều đại không khó, một mình thu tóm quyền lực mới khó”.

Tô Mạt uống một ngụm cà phê, không lên tiếng.

Châu Viễn Sơn nói tiếp; “Tôi thì chẳng sao cả, dù sao cũng chỉ là một quân cờ bỏ đi của anh ta, nhưng cô thì khác, vẫn còn cơ hội lựa chọn. Rốt cuộc cô bỏ tôi theo sáng hay là đứng về phe đối lập, cần xem bản thân cô muốn gì?”

Một câu nói chạm vào nỗi đau của Tô Mạt. Cô thờ người, trong lòng đau buốt nhưng ngoài mặt vẫn cười cười. “Tôi không hiểu ý của anh. Ngay từ đầu tôi đã làm việc cho Vương Á Nam nên không tồn tại thứ gọi là phe đối lập gì đó”.

Châu Viễn Sơn cũng không nói thẳng. “Bình thường, phụ nữ sẽ không lựa chọn như cô”. Anh uống một ngụm cà phê, chuyển sang chuyện khác: “Chắc cô cũng biết, đa số các doanh nghiệp lên sàn ở trong nước, thành viên hội đồng quản trị độc lập có tác dụng như một “bình hoa”. Nhưng thành viên hội đồng quản trị độc lập có quyền biểu quyết, đây mới là điều quan trọng nhất. Bên cạnh bà già chỉ có hai chúng ta đi theo từ đầu đến cuối, do đó, tác dụng của chúng ta chính là trợ giúp bà ấy”.

Tô Mạt hỏi: “Anh cảm thấy kỹ sư Vương sẽ có hành động gì hay sao?”

“Tôi cảm thấy Vương Cư An bây giờ...” Châu Viễn Sơn mỉm cười. “Không dễ dàng”.

Tô Mạt hỏi: “Anh chơi trò “vô gian đạo” đấy à?”

Châu Viễn Sơn cười tươi. “Cho dù tôi làm thì tôi cũng sẽ không làm. Tôi không có lập trường, cũng chẳng độ lượng như vậy”.

Tô Mạt nói thẳng: “Nếu lập trường của tôi không đúng, Vương Á Nam cũng chẳng dùng tôi”.

Châu Viễn Sơn nheo mắt nhìn cô. “Tâm lý dễ phòng của cô ngày càng ghê gớm”.

Tô Mạt nhún vai. “Có những chuyện nói rõ thì tốt hơn”.

Châu Viễn Sơn lắc đầu, cất giọng đầy cảm khái; “Thật ra ngoài phương diện cuộc sống riêng, Vương Cư An là một lãnh đạo không tồi”.

“Trước đây anh ấy đối xử với anh như vậy, anh còn nói tốt cho anh ấy”. Tô Mạt bắt gặp thờ dài. “Người với người đúng là không giống nhau”.

Châu Viễn Sơn cười cười, đột nhiên lên tiếng: “Theo tôi thấy cô không hy vọng mình dính líu về mặt tiền bạc với anh ta”.

Tô Mạt im lặng, vài giây sau mới đáp: “Tôi lại rất hy vọng mình dính líu về chuyện tiền bạc với anh ta. Đối với tôi, đồng tiền rất quan trọng”. Cô cười cười. “Thật ra con người tôi tương đối thực tế, ai cho tôi lợi ích, tôi sẽ đi theo người đó. Anh đừng nghĩ tôi tốt như vậy!”

Châu Viễn Sơn gật đầu. “Cũng phải, quân tử cũng có thể giành tài vật một cách chính đáng, con người không thể sống cực đoan quá!” Dường như nhớ ra điều gì, anh ta thờ dài. “Lúc trước ở Malaysia, tôi quen một đám bạn ở nhà thờ. May mà có bọn họ ở bên cạnh trong khoảng thời gian tôi suy sụp nhất. Tôi tới nhà thờ nghe họ hát thánh ca, có người hát đến mức nước mắt chảy giàn giụa, tôi cảm thấy không thể tin nổi. Trước đây, tôi không tin trên đời này lại có người ngoan đạo như vậy. Sau này tiếp xúc nhiều, mới phát hiện cuộc sống của họ đơn giản nhưng họ đều thỏa mãn. Sau đó, tôi cũng rửa tội. Tuy không thể đạt đến mức không hổ thẹn với lương tâm nhưng ít nhất tôi cũng bình tĩnh hơn nhiều”.

“Anh có yêu cầu quá cao với bản thân. Trên đời này làm gì có người thật sự không hổ thẹn với lương tâm?”

Châu Viễn Sơn nói: “Trong phúc âm Gioan có một đoạn, chắc cô cũng từng nghe qua, một người phụ nữ “hành dâm”(*) bị bắt, Giê su nói; “Trong các người, nếu ai không có tội thì có thể ném đá vào cô ta”. Kết quả, mọi người đều không ném.” Anh ta gượng cười: “Lúc đó tôi không hiểu đạo lý này nên hối hận cũng đã muộn”.

(*)Hành dâm: quan hệ nam nữ không chính đáng.

Nhớ đến Mạc Úy Thanh, trong lòng Tô Mạt cảm thấy đáng tiếc, nhưng bây giờ nói nhiều cũng vô ích, cô chỉ có thể an ủi: “Về chuyện này, tôi có cách lý giải khác anh”.

“Khác thế nào?”

Tô Mạt cười. “Mọi người không ném đá không phải vì không thể định tội người phụ nữ, mà họ muốn khoan dung với bản thân. Trên đời này chỉ có Chúa Ki tô mới không phạm lỗi lầm, cũng chỉ Ngài mới có thể khoan dung người khác. Còn người bình thường như chúng ta, có lẽ đến chết cũng không thể dứt bỏ lòng tham, sân, si. Vì vậy cả đời này, chúng ta chỉ cần khoan dung với bản thân là đủ”.

Châu Viễn Sơn ngẫm nghĩ, mỉm cười: “Cô đang khuyên tôi đừng gây khó dễ cho bản thân? Cô rất biết cách an ủi người khác”. Một lúc sau, anh ta lại lên tiếng: “Tôi nghe nói còn có một thành viên hội đồng quản trị độc lập nữa, người này làm chính trị, công ty đã quyết định. Bây giờ doanh nghiệp hâm mộ quan chức chẳng khác nào thiếu nữ hâm mộ ngôi sao điện ảnh”.

Tô Mạt cảnh giác. “Ai vậy?”

“Hình như là Thượng Thuần”.

Tô Mạt không có tâm trạng để tiếp tục trò chuyện, bèn chào tạm biệt Châu Viễn Sơn. Ông Chung gọi điện, nói nhà nấu canh bí, sò khô lẫn thịt lợn, bảo cô qua ăn cơm.

“Chung Thanh có về không ạ?” Tô Mạt hỏi.

Ông Chung tỏ ra vui mừng. “Về rồi, con bé về từ sớm. Chung Minh và bạn trai của nó cũng có mặt. Mợ cháu chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, chỉ đợi một mình cháu thôi”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, nói buổi chiều còn phải học, học xong sẽ đến nhà cậu sau.

Cô lại tới Đại học Nam Chiêm một chuyến rồi mới đến nhà cậu. Thấy em học tạm thời không có chuyện gì, lòng Tô Mạt cũng thấy yên tâm phần nào. Hai chị em né tránh không nhắc đến chuyện kia. Cả nhà hiếm có dịp tụ tập, bầu không khí đầm ấm, vui vẻ.

Một tuần lại trôi qua trong nháy mắt. Cuộc họp hội đồng quản trị bất thường ngày càng đến gần, sự tự đắc và vui mừng trong lòng Tô Mạt dần tan biến, thay vào đó là cảm giác sốt ruột và bất an.

Hôm nay về trụ sở tập đoàn tham gia cuộc họp, cô trang điểm kỹ càng. Cô không muốn tỏ ra quá long trọng nhưng cũng hy vọng để lại ấn tượng chừng chạc cho mọi người.

Gặp đồng nghiệp cũ ở tổng công ty, mọi người đều tỏ thái độ nhiệt tình và khách sáo với cô. Cả đám người lên tầng trên, Tô Mạt lại ngẫm nghĩ mình qua bức tường sáng loáng trong thang máy. Gương mặt trang điểm kỹ càng, tóc tai gọn gàng, trang phục chỉnh tề.

Cửa thang máy mở ra, Tô Mạt hít một hơi thật sâu rồi đi ra ngoài. Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng lòng bàn tay cô vẫn rịn mồ hôi. Cô chỉ hy vọng đừng gặp người đàn ông đó quá sớm.

Ai ngờ vừa qua lối rẽ trên hành lang, Tô Mạt nghe thấy Vương Cự An đang bàn công việc với một người. Giọng anh trầm thấp, mang âm mũi, có vẻ như đang bị cảm. Thình thoảng, anh lại húng hắng ho.

Tô Mạt rất căng thẳng. Nghe thấy tiếng ho của anh, tim cô như bị bóp nghẹt. Biết không thể né tránh, cô thầm nghĩ, chắc anh đã xem tài liệu nên cũng biết chuyện này, rồi lại tự an ủi bản thân, mình chỉ lựa chọn điều có lợi cho bản thân, giữa mình và Vương Cự An không có bất cứ lời hứa hẹn nào, mình không mắc nợ anh ấy. Mặc dù vậy, Tô Mạt cũng mong biến thành người tàng hình, vĩnh viễn không bị anh phát hiện.

Mấy đồng nghiệp đi cùng chào hỏi anh. Vương Cự An ngẩng đầu đáp lại, ánh mắt vô tình liếc qua bên này. Ánh mắt hai người chạm nhau, Vương Cự An hơi ngẩn người.

Tô Mạt cất giọng bình thản. “Chủ tịch Vương!”

Anh chỉ im lặng nhìn cô. Một lúc sau, anh rời mắt đi chỗ khác.

Cuộc họp bắt đầu đúng giờ. Tô Mạt đưa mắt một vòng nhưng bỏ qua người ngồi ở vị trí đầu tiên. Không thấy Thượng Thuần, trong lòng cô yên tâm phần nào. Khi nhìn thấy Châu Viễn Sơn cô càng bình tĩnh.

Nửa đầu cuộc họp là tiết mục công bố đề cử, tổng kết công tác, chẳng có gì đặc biệt. Vương Á Nam hầu như không phát ngôn, có hai ủy viên hội đồng quản trị đột ngột chuyển chủ đề, chỉ trích Vương Cự An không thực hiện cam kết nâng cao giá cổ phiếu của An Thịnh trong thời gian ngắn lúc anh mới tiếp quản tập đoàn, đồng thời phê bình việc xét duyệt mấy dự án quá nóng vội, không phù hợp tình hình thực tế.

Một ủy viên thân cận với Vương Cự An lập tức phản bác, nói muốn đổ tội cho người khác không lo thiếu chứng cứ, lỗ hổng của người tiền nhiệm để lại đã bù đắp đầy, tám phần, giá cổ phiếu bắt đầu có xu hướng tăng, tình hình chuyển biến tốt, muốn tăng mạnh thì cần thêm một thời gian nữa.

Người của hai bên đổ mặt tía tai, cãi nhau om sòm.

Những lời trách móc và tranh cãi trong các cuộc họp hội đồng quản trị cũng là chuyện bình thường. Cùng lắm sau đó mọi người vổ vai nhau thanh minh: “Đều muốn tốt cho công ty, không có thành kiến cá nhân, lợi ích chung là trên hết” nhưng lần này, cuộc tranh cãi ngày càng kịch liệt.

Đột nhiên có người hét lớn: “Do chủ tịch đương nhiên không làm tròn trách nhiệm, ảnh hưởng đến lợi ích của cổ đông, tôi yêu cầu hội đồng quản trị thông qua đề nghị bãi miễn”.

Câu nói này như một quả bom ném xuống phòng hội nghị. Căn phòng lặng ngắt như tờ trong giây lát.

Tìm Tô Mạt đập thình thịch, cô không ngờ lần đầu tiên tham dự cuộc họp hội đồng quản trị lại gặp cảnh tượng này. Cô nhướng mắt quan sát, Vương Cự An vẫn giữ thần sắc bình tĩnh. Anh không lên tiếng giải thích mà giống như người ngoài cuộc đang xem trò vui.

Sau đó anh cười cười, cất giọng ôn hòa: “Bãi miễn lãnh đạo cấp cao là việc đại sự, nên tuân theo trình tự và bỏ phiếu biểu quyết, Mặc dù...” Anh không che giấu sự mỉa mai: “Tôi mới nhậm chức không lâu nhưng hiệu suất công việc mọi người đều thấy cả. Tôi tin các vị cổ đông lớn không bỏ qua lợi ích của mình. Dù bây giờ tăng thêm hai thành viên hội đồng quản trị độc lập, tôi tin chắc mình có thể tiếp tục ở lại vị trí này”.

Lúc này Vương Á Nam mới lên tiếng: “Đương nhiên phải giải quyết theo trình tự, nhưng hiện tại người vẫn chưa đến đủ, cho dù đưa ra kết quả cuối cùng cũng vô hiệu”.

Vương Cự An giễu cợt: “Còn ai nữa? Người của cô chắc không thiếu một ai, lẽ nào Thiên Bảo cũng bị đưa đến đây?”

Vương Á Nam không hề tức giận, bà ta cười: “Anh quên mất chuyện sau khi lão Ngụy đi, hội đồng quản trị còn thiếu một cổ đông lớn”. Bà ta lại ngoảnh đầu về phía cửa ra vào, nói với người ở bên ngoài. “Vào đi!”

5.

Cửa phòng hội nghị mở toang, bên ngoài xuất hiện hai người mặc com lê chỉnh tề. Đó là Vương Tư Ngụy và một ông già đeo kính.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, thì thầm bàn tán. Sự xuất hiện của Vương Tư Ngụy khiến mọi người ngỡ vực, ông già đứng sau anh ta càng khiến các cổ đông hiếu kỳ.

Vương Cự An biết ông già này không phải là cổ đông mới thay thế vị trí của lão Ngụy. Anh cảm thấy ông ta rất quen nhưng không nhớ ra là ai. Đợi ông già tiến lại gần, thấy tư thế nho nhã của ông ta khi đẩy gọng kính và ánh mắt sắc bén ở đằng sau cặp kính, trong đầu Vương Cự An mới vụt qua một tia sáng. Anh nhận ra người này, ông ta là một người bạn cũ của bố anh. Tuy ông ta không thường xuyên gặp người của Vương gia nhưng hình như vẫn giữ liên lạc.

Nhiều năm trước, Vương Cự An từng gặp ông ta một lần, loáng thoáng nghe nói ông ta làm nghề liên quan đến pháp luật. Trong lòng anh đột nhiên có dự cảm chẳng lành nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản. Anh đưa mắt quan sát người em trai lâu ngày không gặp.

Vừa vào văn phòng, Vương Tư Ngụy đã ngoác miệng cười với Vương Á Nam. Bị bà ta trừng mắt nhìn, anh ta thu lại nụ cười, quay sang chào hỏi các thành viên hội đồng quản trị.

Vương Á Nam mỉm cười. “Tôi tin không cần giới thiệu dài dòng về vị này. Đây là người nhà họ Vương, cháu trai tôi, con trai anh cả của tôi, cũng là ông chú của công ty Sùng Văn bây giờ là cổ đông lớn nhất của An Thịnh”.

Nghe đến tên công ty Sùng Văn, lòng Vương Cự An trĩu nặng. Anh lập tức hiểu ra vấn đề, việc Vương Tư Ngụy và lão Ngụy cùng xuất hiện trước đó chỉ là chiêu giương đông kích tây, vì vậy anh mới bảo Triệu Tường Khánh đề phòng người nhà họ Tống. Ai ngờ lại rơi vào bẫy của bà già thâm hiểm này.

Vương Cự An lo lắng nhưng không vội lên tiếng. Một cổ đông hỏi: “Công ty Sùng Văn chỉ tiếp nhận cổ phần do ủy viên Ngụy chuyển nhượng. Tính theo tỷ lệ, vẫn chưa đủ làm cổ đông lớn nhất”.

Vương Á Nam đưa mắt về phía người đó. “Nếu cộng cả cổ phần của anh cả tôi, tức bố của Vương Tư Ngụy để lại cho nó, anh thử nói xem, nó đã đủ tư cách làm cổ đông lớn nhất chưa?”

Những người khác, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rì rầm bàn tán.

Ủy viên Lâm, người có mối quan hệ tốt với Vương Cự An tỏ ra bất bình: “Á Nam, bây giờ cô chỉ là phó chủ tịch. Lúc Cự An nhậm chức, cô đã ký vào bản thỏa thuận giao toàn bộ cổ phần được ủy thác cho cậu ấy, sao bây giờ cô lại nuốt lời? Công ty vừa mới có chuyển biến tốt, đều là người một nhà, việc gì phải gây âm ỉ như vậy!”

Vương Á Nam đáp: “Lão Lâm, tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi trân trọng nhân tài mới ký bản thỏa thuận đó. Nhưng thời gian qua tâm trạng tôi rất bất an, người Trung Quốc chúng ta coi người quá cố là trên hết. Dù thế nào, tôi cũng không thể làm trái với di nguyện của anh trai”.

Ủy viên Lâm nửa hiểu nửa không, xua tay. “Chuyện này... rốt cuộc cô có ý gì? Cô tìm cậu kia đến đây...” Ông ta chỉ Vương Tư Ngụy, lại xua tay. “Tôi chẳng biết nói thế nào về người này, cũng không dám nói”.

Vương Tư Ngụy cười nhạt. “Ủy viên Lâm, có gì ông cứ nói thẳng ra, tôi nghe là được chứ gì! Con người tôi rất biết tiếp thu ý kiến của người khác...”

Anh ta chưa kịp nói hết câu, Vương Á Nam đã trừng mắt, anh ta lập tức ngậm miệng.

Bên dưới lại nổi lên tiếng ồn ào, mọi người hoặc âm thầm hoặc công khai quan sát người ngồi ở vị trí đầu tiên.

Vương Cự An im lặng từ nãy đến giờ. Lúc này anh mới đóng màn hình laptop, bốn bề trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói thẳng: “Phó chủ tịch Vương Á Nam chưa được sự cho phép của Chủ tịch đương nhiệm đã tự ý gửi thông báo triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị bất thường. Hình thức thông báo vi phạm điều lệ của công ty. Do đó, bất cứ đề án hay nghị quyết nào được đưa ra tại cuộc họp lần này đều vô hiệu.” Thái độ của anh vẫn tự nhiên như thường lệ. “Hôm nay họp đến đây thôi, giải tán”.

Vương Á Nam cười. “Anh làm vậy là muốn tranh thủ thời gian phải không? Cũng coi như anh kiểm chế tốt, nhưng con người anh quá tự phụ, chẳng coi ai ra gì. Tôi đâu cần đưa ra nghị quyết, các vị cổ động càng không cần bỏ phiếu tại cuộc họp lần này”. Bà ta đảo mắt một vòng. “Hôm nay tôi mời luật sư Trình đến đây gặp mọi người. Luật sư Trình là chỗ quen biết với cô Chủ tịch. Bây giờ tôi cần giải quyết chuyện riêng của Vương gia chúng tôi, hy vọng các vị cổ đông lâu năm ở lại làm chứng, những người khác xin tạm thời tránh đi chỗ khác!”

Lời nói của bà ta càng khơi gợi sự tò mò của đám đông. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Vương Tư Ngụy và ông già đi cùng anh ta.

Vương Tư Ngụy cười. “Cô, những người ngồi ở đây đều là chỗ quen biết lâu năm, cô đừng như họ nữa!”

Vương Á Nam lườm anh ta. “Tốt xấu gì cũng là anh em mấy chục năm, anh cũng nên giữ thể diện cho người ta chứ!”

Hai cô cháu kẻ xướng người họa, mọi người yên lặng xem trò vui. Vương Cự An lạnh mặt, vẻ bàng quan. “Kể từ lúc cháu vào An Thịnh làm việc đến nay, cháu chưa bao giờ nghĩ đến bản thân hoặc mưu cầu lợi ích cho bản thân, cháu chẳng thấy hờn ghen với lương tâm. Thời gian của các vị ủy viên là vàng là bạc, có gì cô hãy nói thẳng ra đi!”

Luật sư Trình quay sang Vương Á Nam. Bà ta có vẻ đã hết cách, gật đầu với ông ta.

Luật sư Trình rút từ túi xách ra một tập tài liệu. Ông ta mở ra, bắt đầu hỏi tường năm tháng đã qua, đồng thời cho biết, ông ta cảm thấy rất vinh hạnh khi quen một người bạn tốt như cô Chủ tịch.

Vương Tư Ngụy mất hết kiên nhẫn. “Chú đừng vòng vo nữa! Bỏ tôi qua đời mấy năm rồi, ai biết bây giờ ông ấy đầu thai ở đâu? Chú nói thể chứ nói nữa ông ấy cũng chẳng nghe thấy, chú hãy vào việc chính đi!”

Bị bậc con cháu phê bình nhưng luật sư Trình không để bụng, ông ta háng giọng, nói rành rọt từng từ một, “Là luật sư phụ trách tài sản của cô Chủ tịch Vương, tôi xin trình trọng tuyên bố, căn cứ vào di chúc của người bạn quá cố, phần lớn tài sản và bất động sản do con trai Vương Tư Ngụy thừa kế. Vì nể tình nuôi dưỡng mấy chục năm, ông để lại ngôi biệt thự số 7 trên đường bờ biển cho con nuôi Vương Cự An làm quà kỷ niệm”.

Gáo nước lạnh đổ vào chảo dầu nóng, phòng hội nghị như nổ tung, tất cả mọi người đều há hốc miệng kinh ngạc.

Vương Tư Ngụy tựa vào ghế, thích thú quan sát một lượt. Anh ta nghĩ bụng, đàn thối mặt hết rồi phải không? Mẹ kiếp, làm mình nhìn đến phát điên!

Sự việc nằm ngoài sức tưởng tượng của Vương Cự An. Đầu óc anh như nổ tung, cuối cùng mặt anh cũng biến sắc, anh ngẩng đầu nhìn Vương Á Nam, lên tiếng một cách khó nhọc: “Ý cô là gì vậy?”

Tô Mạt cũng bị chấn động. Tuy xung quanh ồn ào, tạp loạn nhưng cô vẫn nghe rõ lời nói của anh. Tuy nhiên, trong lòng cô vẫn rối bời, hơi thở như bị tắc nghẹn ở cổ họng, đầu ngón tay bắt giắc run run...

Vương Á Nam không trả lời, quay sang nói với những người khác: “Ở đây tôi có bản sao di chúc đã được công chứng. Các vị cũng đã hiểu đại khái tình hình. Thực tế, Vương Cự An không hề có quan hệ huyết thống với Vương gia chúng tôi, trong tay không có bao nhiêu cổ phần, làm sao có thể bảo đảm anh ta không tư lợi? Hơn nữa, anh ta cứng đầu, bướng bỉnh, ngông cuồng, tự phụ, nhiều lần xảy ra tranh chấp với các ủy viên lâu năm, trong công việc chẳng có thành tích đáng kể. Người như vậy làm sao có thể đại diện cho lợi ích của các cổ đông? Dù ở lại An Thịnh, anh ta cũng chỉ có thể làm một giám đốc bình thường, hoặc miễn cưỡng đảm nhận chức vụ tổng giám đốc”. Ngừng một lát, bà ta nói tiếp: “Đây vốn là chuyện riêng tư của Vương gia, nhưng vì tương lai của An Thịnh, tôi buộc phải tiết lộ chuyện xấu trong nhà. Tuy nhiên, để tránh phiền phức không cần thiết, tôi thành khẩn xin mọi người nể mặt Vương Á Nam tôi, giữ kín chuyện này...”

Ủy Viên Lâm vô cùng kinh ngạc. Ông định lên tiếng nhưng nghĩ thế nào lại cầm tập tài liệu lên xem. Đến trang cuối cùng, nhìn thấy chữ ký của cố nhân, ông liền im bật.

Một thành viên lên tiếng: “Chuyện của nhà họ Vương người ngoài chúng tôi không tiện can thiệp. Các vị hãy giải quyết vấn đề trong nhà trước rồi tính chuyện công ty sau. Nhưng tôi hy vọng các vị hãy lấy đại cuộc làm trọng!” Ông ta lắc đầu, thở dài. “Họa từ trong nhà mới là họa lớn”.

Châu Viễn Sơn ở bên cạnh không kìm được nói nhỏ một câu: “Ly Miêu tráo thái tử(*)”, đúng là câu huyết thật!”

(*)Ly Miêu hoán thái tử là truyền thuyết lưu truyền trong dân gian, chỉ vụ Tống Nhân Tông Triệu Trinh bị Lưu Hoàng hậu đánh tráo.

Tô Mạt vờ như không nghe thấy, cô nhìn chằm chằm người đàn ông đó.

Châu Viễn Sơn kéo tay cô. “Đi thôi!”

Tô Mạt định thần, phát hiện những người khác đã lần lượt rời khỏi phòng hội nghị. Cô nhanh chóng đi theo Châu Viễn Sơn ra ngoài.

Vương Á Nam dặn dò cháu trai: “Anh ra ngoài đợi tôi!”

Chiếc bàn bầu dục ở phòng hội nghị chỉ còn lại hai người. Vương Cự An mãi vẫn không lên tiếng, lúc này mới nghiêng răng, nói: “Người đã chết rồi, người chết không thể đối chứng, vì sao cháu phải tin cô?”

Vương Á Nam thờ dài. “Anh trai và chị dâu tôi đã qua đời nhưng vẫn còn một người sống khỏe mạnh, anh có thể về hỏi ông ta”.

Vương Cự An trừng mắt nhìn bà ta.

“Lão Trương”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Năm đó chị dâu tôi không có khả năng sinh nở, anh trai tôi liền bỏ ra ít tiền, bảo lão Trương đi kiếm một đứa trẻ mang về nuôi”. Bà ta nhìn anh. “Đúng là oan nghiệt, anh có cảm thấy vậy không?”

Vương Cự An lặng thinh.

Vương Á Nam nói tiếp: “Lúc nhỏ, chẳng phải anh thường oán trách bố anh đối xử với Tống Thiên Bảo tốt hơn với anh sao? Còn nữa, kể từ khi Vương Tư Ngụy được đón về nhà, bố anh chỉ quan tâm đến nó...”

Vương Cự An nói: “Cháu tưởng... nó nhỏ tuổi hơn cháu, mẹ nó lại chết sớm nên bố cháu mới yêu thương nó hơn”.

Vương Á Nam lên tiếng: “Chị dâu tôi đến chết cũng không chấp nhận Vương Tư Ngụy. Chỉ cần anh trai tôi đối xử tốt với Vương Tư Ngụy, chị ấy liền giận dữ, cũng đối xử tốt với anh. Nhưng khi anh trai tôi không ở bên cạnh, chị ấy chẳng có tâm tư để ý đến anh. Anh còn nhớ không?”

“...”

“Còn nữa, anh đã ngoài ba mươi rồi, nhưng trước khi bố anh qua đời, ông ấy vẫn ủy thác quyền quản lý cổ phần cho tôi. Đâu phải ông ấy sợ anh không ra gì, chỉ là lúc đó Tư Ngụy vẫn đang tuổi chơi bời, kinh nghiệm và năng lực rất kém. Ý của anh trai tôi là hy vọng anh có thể giúp Tư Ngụy, nhưng lại lo anh tranh gia sản với nó...”

Tìm Vương Cự An nhói đau, nỗi đau ngày càng dữ dội không thể kìm nén. Anh nín thở, nghiêng răng, “Cô đừng nói nữa!”.

Vương Á Nam thờ dài. “Anh hãy nghĩ theo hướng tích cực, họ đã giúp anh nuôi Vương Tiễn lớn khôn, anh cũng nên vừa lòng mới phải”.

Vương Cự An rút một điều thuốc nhưng bật lửa bật thế nào cũng không cháy. Anh cố chấp thứ ba, bốn lần, đến mức tay run run, cuối cùng, anh vo viên điều thuốc, ném xuống bàn.

Vương Á Nam nói tiếp: “Trước đây tôi không tiết lộ sự thật là bởi dù tìm một giám đốc ăn lương giỏi cỡ nào cũng không thể tận tâm tận lực như anh. Bây giờ anh biết cả rồi, làm lụng vất vả cho người khác chắc chẳng có mùi vị gì, đúng không?”

Vương Cự An nhướng mắt nhìn bà ta chăm chăm, trên trán nổi rõ đường gân. Một lúc sau, anh bật cười. “Ngay từ đầu cô đã tính đến ván cờ này. Cô cố ý đợi cháu bán hết tài sản đứng tên cháu để trả nợ cho An Thịnh, khiến cháu chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Cô không hổ danh là trùm tư bản giỏi chơi trò quyền thuật. Nhưng nếu không xảy ra trò hề này, cháu sẽ thua trong tâm phục khẩu phục”.

Vương Á Nam cười. “Anh thấy thế nào? Những năm qua tôi không sống vô ích đấy chứ?” Bà ta nhẹ nhàng nói. “Còn nữa, tài sản và mối quan hệ của anh đều đặt được trên cơ sở của Vương gia chúng tôi. Tôi lấy lại thứ thuộc về nhà mình cũng không chị coi là quá đáng”.

“Cháu không cảm thấy cô đã thắng”.

Vương Á Nam không tiếp tục cuộc trò chuyện. Bà ta đứng dậy, đi đến, vỗ vai Vương Cự An, “Tôi rất quý trọng người tài, đáng tiếc anh không phải là con trai tôi. Như vậy đi, tôi cho anh chút thể diện, anh hãy tự xin từ chức tại đại hội cổ động vào tháng sau”.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Châu Viễn Sơn lái xe lại gần, hạ cửa kính nhìn Tô Mạt một lúc mới hỏi: “Cô không đi sao?”

Tô Mạt thần thờ ngồi trong ô tô. “Tôi còn chút việc”.

Châu Viễn Sơn nói thẳng: “Cô đợi nửa tiếng rồi”.

Tô Mạt cúi đầu, không nhìn anh ta. “Anh đi trước đi, tôi đợi thêm lát nữa”.

Châu Viễn Sơn lắc đầu, nhấn ga phóng xe đi.

Tô Mạt đợi đến lúc tan sở, rồi đến khi trời tối, bãi đỗ xe dần trở nên trống không. Tới tận nửa đêm, khi tòa cao ốc chuẩn bị đóng cửa, cô mới nhìn thấy Vương Cự An. Anh cúi đầu, trên tay là điều thuốc lá. Trong đêm tối, từng bước đi của anh tựa như rất nặng nề, hoàn toàn không còn vẻ oai phong, đỉnh đạc như thường ngày.

Vương Cự An không nhìn thấy cô, hoặc giả anh không có tâm trạng để quan sát xung quanh.

Tô Mạt bấm còi. Anh đưa mắt qua bên này, nhìn rõ người ngồi trong xe, hơi dừng bước rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Cô xuống xe, đi đến bên anh. Vương Cự An quay người, cất giọng mất kiên nhẫn. “Em ở đây làm gì hả?” Sắc mặt anh rất khó coi. “Đừng lại gần, cứ nhìn thấy em là tôi thấy chán vô cùng”.

Tô Mạt tiếp tục đi đến bên anh. Cô muốn nói câu gì đó nhưng không biết phải lên tiếng thế nào.

Vương Cự An quan sát cô, chậm rãi rít một hơi thuốc lá, phả khói vào mặt cô. Anh cười: “Thế nào, em vẫn chưa xem đủ trò cười à?”

“Không phải...”

“Em bị điếc hay nghe không hiểu tiếng người?” Anh giơ tay giữ vai cô, ghé sát tai cô nói rành rọt từng từ một: “Tôi nói cho em biết, bây giờ người tôi không muốn gặp nhất chính là em, điều tôi không cần nhất là sự đồng tình của em, tôi...”

“Anh... Ngoài việc nổi nóng với tôi, bây giờ anh còn có thể làm gì?”

Vương Cự An tức giận, trừng mắt nhìn cô, bàn tay bắt giắc tăng thêm lực. Bờ vai Tô Mạt bị siết mạnh đến nhói đau. Giống như không thể thoát khỏi gông cùm, cô ngã người về phía sau.

Vương Cự An buông tay, quay mặt đi chỗ khác, đột nhiên thở dài. “Tôi...” Anh dường như hơi do dự, lại đưa điều thuốc lên miệng, rít một hơi, sau đó cất giọng trầm trầm. “Tôi thực sự không muốn... để em thấy bộ dạng này của tôi”.

Tô Mạt không thốt nên lời, chỉ có thể kìm nén nước mắt. Cô đưa một thứ cho anh. “Anh hãy cầm lấy, tôi đi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trở mặt

Tô Mạt quay về ô tô, lấy khăn giấy lau nước mắt. Một lúc sau vẫn không nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài. Cô khởi động xe. Trong tiếng máy nổ, tâm trạng của cô càng hỗn loạn. Ngày hôm sau, mới sáng sớm Chung Thanh đã gọi điện, nói thẳng: “Chị, đồ của em biến mất rồi”.

Tô Mạt vẫn chưa thức giấc, lười nhác ứng phó: “Đồ gì cơ?”

“Chị thử nói xem?”

“Em không nói, làm sao chị biết được?”

“Bạn học của em bảo gần đây chị đến trường tìm em mấy lần. Biết rõ thứ Bảy tuần trước em về nhà mà chị còn tới ký ức”.

“Thế thì sao nào?”

“Chị, nói thật với chị, em đã nộp đơn tới mấy trường đại học ở Mỹ. Bây giờ có tin tức rồi, chỉ đợi xin visa. Nhận được số tiền đó là em mua vé máy bay ra nước ngoài ngay”.

Tô Mạt nói: “Ba mươi triệu có thể mua bao nhiêu tấm vé máy bay? Em bay cả đời này cũng không hết”.

“Chị!” Chung Thanh sốt ruột giậm chân. “Bây giờ em muốn ra nước ngoài. Em cũng biết nhà họ Vương không dễ dàng bỏ qua cho em. Em định nhận tiền xong sẽ đi ngay. Bây giờ chỉ còn thiếu bước cuối cùng, chị không thể ăn trộm đồ của em vào lúc này”.

Tô Mạt bóp trán. “Ăn trộm gì chứ? Thanh Thanh, em đừng nói khó nghe như vậy”.

Chung Thanh tức giận. “Chưa hỏi đã tự tiện lấy đồ, không phải ăn trộm thì là gì?”

Tô Mạt cười. “Chị xới đất cho chậu hoa của em. Chẳng phải em cung thường xuyên xới đất hay sao? Thảo nào nó tươi tốt thế”.

“Sao chị biết được?” Chung Thanh hỏi.

Tô Mạt xuống giường đi đánh răng, rửa mặt, hàm hồ đáp: “Lần trước, vừa vào phòng là em nhìn chăm chăm chậu hoa đó. Chị cũng thấy nó rất tươi tốt, nhưng nghĩ đến việc chần mẫn em còn chẳng thèm gấp, bàn học không thu dọn, ở nhà, đừng nói đến chuyện trồng hoa, ngay cả cơm ăn nước uống cũng do người khác hầu hạ đến tận miệng. Em chính là một nụ hoa cần người khác nuôi dưỡng, làm gì có chuyện đột nhiên chăm chỉ như vậy?”

Chung Thanh hơi nản lòng, cất giọng mềm mỏng: “Chị, chị thông minh thật đấy. Được rồi, em không cần ba mươi triệu. Nhà họ Vương cho em bao nhiêu thì cho, chị trả lại đồ cho em đi!”

Tô Mạt xúc miệng, thờ dãi: “Thanh Thanh, em đừng lừa chị nữa. Chị dựa vào việc đoán ý tứ của người khác để kiếm miếng cơm. Trước đây chị không đề phòng em, bởi vì chị luôn coi em là một đứa trẻ, coi em là em gái ruột của chị. Nếu chị cố ý đề phòng, còn lâu em mới có thể giờ trò. Ngay cả chị em mình cũng không thắng nổi thì làm sao đâu lại được những người đó?”

Chung Thanh không đề ý, lại nói: “Chị trả đồ cho em!”

“Nói không ở chỗ chị, em đừng nghĩ đến những thứ không thuộc về mình. Chị cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi”.

Chung Thanh lập tức cúp máy. Cô tựa vào cửa sổ nghĩ ngợi một lúc, sau đó lại gọi điện. Người ở đầu kia vừa bắt máy, cô hỏi ngay: “Anh có yêu em thật không?” Đối phương trả lời, cô nói tiếp: “Em cũng yêu anh. Em có một thứ, chắc chắn anh sẽ thích. Anh có muốn xem không?”

Tô Mạt đi làm ở Bảo Thuận. Mấy ngày sau đó, cô không tập trung tinh thần nhưng lần nào Vương Á Nam ra ngoài làm việc cũng gọi cô đi cùng. Nếu có việc quan trọng, bà ta còn không quên nhắc nhở, chỉ bảo. Tô Mạt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, không dám phân tâm. Trong thời gian đó, Tùng Dung gọi điện kêu cô qua nhà chị ta ăn cơm. Sau khi tan sở, về nhà Tùng Dung, Tô Mạt mới biết Triệu Tường Khánh cũng có mặt.

Ba người vừa ăn cơm vừa trò chuyện. Nhìn thấy lão Triệu, Tô Mạt thấy không thoải mái, vì lại nhớ đến Vương Cư An. Không biết bây giờ anh thế nào? Nhưng cô ngại ngùng, không dám lên tiếng hỏi thăm. Tô Mạt bất giác liếc nhìn lão Triệu vài lần. Mỗi lần như vậy, lão Triệu cũng nhìn cô, hai người đều im lặng.

Tùng Dung cười, nói: “Cô kín miệng thật đấy! Chúng tôi nghe tin đồn mới biết chuyện này”.

“Giờ cơ?” Tô Mạt giả bộ ngạc nhiên.

Tùng Dung nói: “Cô đừng đóng kịch nữa! Cuộc họp hội đồng quản trị bất thường lần trước, cô cũng có mặt, đúng không? Chỉ trong một ngày mà trời đất đảo lộn. Sự việc quan trọng như vậy mà tôi không hề nghe tin gì từ miệng cô”.

Tô Mạt lên tiếng: “Chúng tôi đã cam kết giữ bí mật nội dung cuộc trò chuyện của lãnh đạo cấp cao”.

Tùng Dung cười: “Thôi đi!”

“Gần đây trong công ty lan truyền tin đồn gì vậy?” Tô Mạt hỏi.

Tùng Dung còn chưa trả lời, Triệu Tường Khánh đã cười khùng khục.

Tùng Dung mắng: “Anh có bệnh à?”

“Không phải”. Lão Triệu xua tay. “Em thử nghĩ xem, lúc bấy giờ là thời đại nào? Hơn ba mươi năm trước, mua rau, mua mì, mua xì dầu còn phải xếp hàng, hàng hóa rất thiếu thốn, chỉ được mua theo số lượng quy định. Đồng tiền thời đó có giá trị, một con lợn con giá chỉ ba hào. Vậy mà một cậu bé bán được ba ngàn”. Anh ta đập bàn. “Anh biết ngay mà! Lão Vương giỏi làm ăn như vậy, xem ra là do gen di truyền. Bố mẹ ruột của lão Vương bán đứa con những ba ngàn, giàu to còn gì?”

Tô Mạt nghĩ thầm, tin đồn đã đến mức này rồi sao?

Tùng Dung lên tiếng: “Phiên bản em nghe được là không lấy tiền, tặng miễn phí”.

Lão Triệu nói: “Không đâu, ít nhiều cũng phải cho chứ, bằng không người ta toan tính điều gì?”

Tùng Dung chau mày, “Anh tranh luận với em thì có tác dụng gì?” Chị ta quay sang Tô Mạt. “Nghe lập trường chính thức của người ta xem thế nào?”

Tô Mạt cúi đầu ăn cơm. “Tôi không biết nhiều hơn hai người”.

Tùng Dung thu lại nụ cười, thờ dãi. “Xem ra là sự thật”.

Lão Triệu vẫn tỏ ra bình thản, ăn uống như thường lệ.

Tùng Dung kéo đĩa rau trước mặt anh ta ra xa. “Anh chỉ biết ăn thôi. Công ty đối thủ, người đầu tiên bị đuổi việc chính là anh đấy”.

Triệu Tường Khánh im lặng, lại gấp thức ăn trong đĩa trước mặt Tô Mạt. Tùng Dung liền thu bát đĩa của anh ta, mang vào bếp. Triệu Tường Khánh lấy

giấy ăn lau miệng, nhìn Tô Mạt chăm chú.

Tô Mạt nuốt không trôi, cũng buông bát đĩa.

Lão Triệu nửa cười nửa không, “Tiểu Tô, gần đây sắc mặt của cô không tồi”.

Tô Mạt nhìn anh ta. “Anh muốn nói gì?”

“Cô không muốn hỏi điều gì hay sao?” Anh ta nói.

Tô Mạt im lặng vài giây mới lên tiếng: “Anh ấy... anh ấy thế nào rồi?”

Lão Triệu lắc đầu. “Tôi không biết”.

Tô Mạt hỏi lại: “Vậy anh bảo tôi nên hỏi điều gì?”

Lão Triệu cười. “Không ngờ cô thẳng thắn như vậy!”

Tô Mạt lờm anh ta.

“Được, không nói linh tinh nữa!” Lão Triệu thu lại ý cười. “Mấy ngày qua, lão Vương không đến công ty. Tôi gọi điện hỏi người tài xế, ông Trương dường như già xom đi, nói năng cũng không lưu loát. Ông ấy chỉ cho biết, hôm đó lão Vương về nói chuyện với ông ấy. Sau cuộc trò chuyện, lão Vương biến mất, không về nhà, bây giờ chẳng tìm thấy người”.

Tô Mạt bắt đầu thấy hoảng loạn nhưng cô vẫn lặng thinh.

Triệu Tường Khánh nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc. “Lúc đề cử thành viên hội đồng quản trị độc lập, tầng lớp lãnh đạo cấp cao đã tranh cãi khá gay gắt. Về công về tư, lão Vương hoàn toàn có thể phản đối. Nhưng theo tôi được biết, sếp đã bỏ phiếu tán thành. Tôi đoán, có lẽ ngay cả Vương Á Nam cũng không ngờ...”

Tô Mạt không thể giữ bình tĩnh, lập tức đứng dậy. “Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước. Hôm nay cảm ơn hai người!”

Vừa ra cửa, cô liền gọi điện thoại nhưng đối phương tắt máy.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Mùa hè sắp đến, bầu trời cao vợi vợi, ánh sao lấp lánh ẩn hiện càng khiến bầu không khí trở nên tĩnh mịch.

Vương Cự An đang ở trên tàu hỏa.

Bất chợt nảy ra ý định, anh liền hỏi lão Trương địa chỉ. Không mua được vé máy bay, cũng không mua được vé tàu hỏa giường nằm, anh không nhớ trước đây mình đã từng ngồi ghế cứng hay chưa. Ký ức của anh đang ở trong trạng thái mơ hồ, đứt đoạn. Dường như có một khoảng ký ức anh đã cố ý quên đi.

Lúc này, dưới ánh đèn chói mắt, người ngồi bên cạnh ngáy khò khò, bầu không khí tấp nham, vẫn đục, giống như bàn tay của vận mệnh vô hình tạo ra giấc mộng trời dạt khôn cùng. Không biết bao nhiêu lần, anh hy vọng mình chỉ đang mơ, khi tỉnh dậy, tất cả vẫn không thay đổi.

Tàu hỏa đi qua bao nhiêu thành phố, làng xã. Khi Vương Cự An đến nơi, ánh mặt trời chói lọi. Anh ngẩng đầu, cạnh sân ga là một tòa nhà thấp, bên ngoài sơn hai chữ màu đỏ khá lớn: Vân Cương.

Trong khi những hành khách khác mang theo túi lớn túi bé, Vương Cự An đi tay không. Anh dờ dẫm, giống một hành khách bị mất phương hướng trong cuộc hành trình.

Bên ngoài sân ga là một con đường thẳng tắp, bụi bay mù mịt. Những ngôi nhà theo phong cách thành phố và nông thôn kết hợp san sát hai bên đường. Vương Cự An đi đến trạm đỗ xe buýt nhưng mãi vẫn không thấy xe xuất hiện. Một người lái xe ba bánh ở bên cạnh hỏi: “Anh định đi đâu?”

“Miếu Sơn”.

Người lái xe phì cười. “Đi đến đó mà anh định ngồi xe buýt? Mấy ngày chắc cũng không tới nơi”.

“Có xa không?”

“Xem anh đến điểm nào. Tôi đi mất ít nhất năm mươi phút”.

“Anh có thuộc đường không?”

“Thuộc, khỏi mặc cả”. Người lái xe đáp.

Vương Cự An lên xe. Ghế sau chật hẹp, anh phải ngồi khom lưng, đường đi lắc lư, đất vàng bay đầy mặt.

Càng tiến về phía trước, đường càng hẹp, hai hàng cây bạch dương bên đường dần biến mất, đồng ruộng hiện ra. Lối đi nhỏ đầy ổ gà trải dài về phía xa, nối liền với một ngôi nhà thấp cũ kĩ. Chiếc xe ba bánh dừng lại trước hồ nước, người tài xế nói: “Chỗ này không thể đi qua, phía trước chính là nhà của Ngô gia”.

Vương Cự An trả tiền, vẫn không nhận tiền thừa theo thói quen. Anh đi qua nghĩa địa và cánh đồng, vòng vèo mấy lần, bất chợt nhìn thấy một ông già ngồi dưới bóng cây. Ông già có mái tóc bạc trắng, chân tay không bình thường. Bên cạnh ông già là một ruộng rau non mỡ màng. Cách đó không xa có một người phụ nữ đang hái rau, hai tay người phụ nữ dính đầy bùn đất.

Nghe tiếng bước chân, người phụ nữ liền ngừng đầu. Nhìn thấy người khác, chị nói: “Phía trước là một nông trại, nhưng rau ở chỗ chúng tôi rẻ hơn, lại không phun thuốc sâu. Cậu có thể mua rồi cầm qua đó cho họ nấu”.

Vương Cự An đáp: “Tôi không mua rau”. Anh đảo mắt về ông cụ đang ngồi trên xe lăn. “Ông ấy là Ngô Cửu Phát? Sao chân tay lại bị buộc lại thế kia?”

Dường như người phụ nữ đã quen với câu hỏi này, chị không ngừng đầu, chỉ nói: “Bệnh giám trí nhớ của người già, không buộc ông cụ sẽ đi lung tung, nếu rơi xuống ruộng thì khổ. Ông cụ đúng là Ngô Cửu Phát, cậu tìm ông có việc gì?”

Vương Cự An hỏi lại: “Từ trước đến nay ông ấy đều như vậy sao?”

“Hai năm trước còn nhẹ, bây giờ thì lúc đỡ lúc nặng thêm. Lúc phát bệnh, ông già chẳng nhận ra ai”.

“Chị là gì của ông ấy?”

“Tôi là con gái ông ấy. Mấy người em gái của tôi đều ra ngoài làm thuê, chỉ còn lại mình tôi chẳng đi đâu được. đành chịu thôi, phải có người trông nom ông cụ”.

Vương Cự An im lặng.

Chợt nghĩ đến câu nói của anh trước đó, người phụ nữ bất giác ngoảnh đầu về phía này. Vị khách đang nhìn ông cụ, vẻ mặt rất kỳ lạ. Anh đứng một lúc rồi quay người đi về con đường cũ. Người phụ nữ càng nhìn càng cảm thấy không bình thường. Chị giật mình, cái mẹt trong tay rơi xuống đất, mấy quả mướp lăn ra ngoài. Chị lẩm bẩm một câu: “Tiểu Ngủ?”

Vương Cự An đã đi xa.

Người phụ nữ không đuổi kịp, chỉ hét lớn: “Khoan đã... khoan đã...”

Anh không quay đầu lại.

Người phụ nữ muốn đuổi theo anh nhưng lại lo cho ông cụ. Chị quay về, hỏi: “Bố, bố, bố đã nhìn thấy chưa? Đó là Tiểu Ngủ đúng không? Bố, có phải Tiểu Ngủ đã quay về không?”

Ánh mắt Ngô Cửu Phát mờ hồ. “Tiểu Ngủ? Tiểu Ngủ đâu...”

Người phụ nữ sốt ruột, cất giọng nheén ngào. “Cậu ấy từ nhỏ đã nghịch ngợm, trên đầu có hai cái xoáy, hơn một tuổi đã chạy đi chơi pháo, suýt nữa bị pháo nổ mù mắt, trên lông mày còn vết sẹo...” Nước mắt chảy giàn giụa trên mặt chị. “Mẹ mất sớm, từ nhỏ con đã phải cồng cậu ấy, cồng đi trồng rau, cồng đi học, ngay cả lúc nấu cơm cũng cồng cậu ấy... Người vừa rồi rất giống cậu ấy, con nhận ra cậu ấy, mắt cậu ấy giống người nhà chúng ta...”

Ngô Cửu Phát đột nhiên tỏ ra tỉnh táo. “Chị cả, chị khóc mười mấy năm trời, cứ trách bố bán Tiểu Ngủ. Nhưng lúc đó nhà chúng ta quá nghèo, không nuôi nổi...”

Người phụ nữ lại phóng tầm mắt ra xa nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng vị khách vừa rồi. Chị ngồi bệt xuống đất, khóc nức nở.

Vương Cự An đi thẳng ra đường lớn. Nơi này không có xe, anh cũng chẳng nghĩ đến chuyện bắt xe.

Trời nắng chói chang, áo sơ mi của anh ướt đẫm, dính chặt vào người. Anh bước như cái máy. Anh đi bộ suốt buổi chiều, cuối cùng nhìn thấy tòa nhà cũ kĩ ở sân ga. Lần này, ở bên xe buýt gần đó xuất hiện xe đường dài đi về thành phố, anh liền lên xe. Buổi tối đến thành phố, anh tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Căn phòng xa lạ, mọi thứ đều được giản lược, mặc cho thế giới bên ngoài cửa sổ nhộn nhịp, tấp nập, rục rờ ánh lên.

Hồi đến nơi này tham gia cuộc đấu thầu, anh áo quần là lượt, xe đón người đưa. Bây giờ trở lại chốn cũ nhưng mặt đầy bụi bặm, tóc mai điểm bạc.

Ban đêm ngủ chập chòn, Vương Cự An tỉnh dậy rất sớm trong lòng trống rỗng. Không có việc gì để làm, anh ngồi bất động mấy tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng đi đánh răng, rửa mặt rồi gọi taxi đi lên chùa Tây Sơn.

Trong chùa khá đông khách hành hương, hương trước tượng Phật bốc khói nghi ngút. Tất cả vẫn như ngày nào, chỉ là căn phòng của vị hòa thượng già không còn dễ tiếp cận như lần trước.

Vương Cự An vừa đi về bên đó liền bị một nhà sư ngăn lại. Anh nói: “Tôi có người bạn họ Tô, là họ hàng của thầy trụ trì. Cô ấy nhờ tôi đến thăm thầy trụ trì”.

Nhà sư trẻ đi vào hỏi ý kiến, không bao lâu sau đã ra ngoài, trả lời: “Sư phụ nói không quen người nào họ Tô”.

Vương Cự An nói thẳng: “Tôi có một đoạn Phật kệ nhưng nghĩ mãi cũng không hiểu nên mới từ xa đến đây xin thỉnh giáo thầy trụ trì”.

Trước khí thế của anh, nhà sư trẻ nói: “Vừa khéo hôm nay sư phụ rảnh rỗi, có thể gặp mặt. Hay là thí chủ theo tôi ra đằng trước công đức ít tiền đi!”

Vương Cự An đi khuất rồi. Lúc quay lại, anh nhìn thấy cánh cửa căn phòng đó hé mở. Trong phòng vàng son lộng lẫy, rõ ràng đã được sửa chữa, trang trí lại. Bên trong có một hòa thượng tuổi trung niên, tai to mặt béo vừa ngáp ngáp dài vừa đi đi lại lại.

Vương Cự An nghi hoặc. Nhà sư trẻ vui vẻ đi vào phòng, một lúc sau lại đi ra, nói: “Trụ trì mời thí chủ vào trong nói chuyện”.

“Không phải ông ấy”. Vương Cự An đáp.

Nhà sư trẻ không hiểu. “Sao lại không phải? Vị ở trong phòng chính là trụ trì chùa của chúng ta”.

Anh ta vừa dứt lời, một khách hành hương ở bên cạnh nói xen ngang: “Anh muốn tìm thầy trụ trì trước kia?” Người đó xua tay. “Anh đến muộn một bước rồi, tháng trước thầy đã viên tịch”.

2.

Vương Cự An ngăn người. “Viên tịch? Chết rồi?”

Lại có một vị khách nữ trung niên lên tiếng: “Nghe nói túi mật của thầy có vấn đề, nằm viện hai tháng nhưng không qua khỏi. E rằng thiên cơ tiết lộ quá nhiều nên ông trời đã từng phạt thầy ấy”.

Vương Cự An không tin. “Ông ấy lớn tuổi, các bộ phận trong cơ thể bị lão hóa. Hơn nữa sống ở chùa, chắc cũng ăn uống kham khổ”.

Một khách hành hương lớn tuổi bắt đầu. “Thật ra mấy thứ như túi mật, ăn bổ quá hay đậm bạc quá cũng không tốt, vẫn là dinh dưỡng cân bằng thì hơn”.

Vương Cự An cười cười. “Lần trước ông ấy bảo tôi xuất gia, tôi khuyên ông ấy nên hoàn tục. Ông ấy coi trăm ngàn què, cũng không thể coi một què cho mình sao?”

“Cậu nói đúng”. Vị khách lớn tuổi gật đầu, “Ngày trước tôi cũng hay đến đây. Trước khi thầy trụ trì lâm chung, tôi có đến thăm thầy, cũng hỏi thầy chuyện đó. Thầy nói, thầy thường xuyên xem bói cho người khác, bất kể tốt hay xấu, cuối cùng đều thêm một câu: “Trông nhân thiện sẽ gặp quả thiện”. Cả đời này, thầy nói không đến vạn lần thì cũng vài ngàn lần, lẽ nào còn phải nói lại một lần với bản thân hay sao?”

Vương Cự An cười lớn, mấy khách hành hương cũng cười. “Vị vậy mới nói bác sĩ không thể tự chữa bệnh cho mình. Từ vì xem số cho người, số thầy thì để cho ruồi nó bâu”.

Nhà sư trẻ không hiểu, hỏi Vương Cự An. “Thí chủ muốn xem bói? Sư phụ trụ trì mới cũng biết xem”.

Vương Cự An cười đến chảy nước mắt. “Xem gì mà xem! Vừa đời trước số mệnh sợ tôi, vừa đời sau tôi chán nó”.

Anh quay người bỏ đi. Vừa rồi dường như cười đến hết sinh khí, trong lòng anh lại tê liệt. Về đến khách sạn, anh bảo người mang đến một thùng rượu. Nhét mấy tờ tiền có mệnh giá lớn vào tay nhân viên phục vụ, không đợi đôi phương cảm ơn, anh liền đóng sập cửa.

Vương Cự An cầm chai rượu, tựa vào đầu giường kiểm tra điện thoại. Một tuần không mở máy, điện thoại đầy tin nhắn và cuộc gọi nhờ. Anh bỏ qua cuộc gọi và tin nhắn của người phụ nữ đó, không mở ra đọc, thậm chí xóa luôn. Một lúc sau, anh lại nhận được hai tin nhắn từ văn phòng tổng giám đốc, hỏi anh có cần xử lý đồ trong văn phòng chủ tịch không.

Vương Cự An cảm thấy buồn cười. Anh tu một ngụm rượu, rượu lạnh giá, cay nồng. Anh nhất thời bị sặc, ho khò khè. Chợt nhớ laptop ở văn phòng còn ảnh của con trai, anh nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc rồi gọi điện đặt vé máy bay.

Hai ngày sau, Vương Cự An trở về An Thịnh. Văn phòng chủ tịch tuy không một bóng người nhưng cách bài trí đã thay đổi. Biết anh đến, một nhân viên IT chờ sẵn để xóa toàn bộ dữ liệu cơ mật liên quan đến các dự án ở trong máy tính của anh. Cô thư ký gõ cửa phòng, vẫn gọi anh là “Chủ tịch Vương” nhưng sắc mặt ngưng ngững. Cô ta nói, Vương tiên sinh đang đợi anh ở văn phòng tổng giám đốc, mời anh qua bên đó nói chuyện.

Vương Cự An ngẫm nghĩ, không từ chối.

Vừa vào cửa, anh liền nhìn thấy người em trai của anh đang ngồi sau bàn làm việc, cười híp mắt.

Vương Cự An ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Vương Tư Ngụy cười. “Anh gầy đi nhiều”.

Vương Cự An hỏi thẳng, “Chú biết sự thật bao lâu rồi?”

Vương Tư Ngụy ngẫm nghĩ một lúc. “Cũng không lâu lắm, mới hai, ba tuần thôi”. Anh ta thở dài. “Bà già che giấu giỏi thật. Tôi cũng bị sốc nặng”.

“Chú vẫn còn cảm giác đó?” Vương Cự An cười. “Giữ chắc cái ghế ở dưới móng chú mới là việc quan trọng”.

Vương Tư Ngụy biến sắc mặt. “Ý anh là gì?”

Vương Cự An tựa vào ghế một cách thoải mái. “Bà ta có thể đưa chú lên vị trí này, cũng có thể kéo chú xuống bất cứ lúc nào. Bà ta đối xử với tôi thế nào, sau này chắc cũng sẽ đối xử với chú như vậy”.

Vương Tư Ngụy nhún vai. “Tôi và anh khác nhau. Thân phận của chúng ta không giống. Tôi là cháu ruột của bà ấy, còn anh chẳng là gì cả”.

Vương Cự An nhếch miệng. “Ồ chôn thương trường không có anh em họ hàng gì hết! Một khi động chạm đến lợi ích cha con, anh em còn trở mặt thành kẻ thù nữa là họ hàng. Hôn nữa, con người chứ...”

“Con người tôi làm sao? Con người tôi làm sao nào?”

“Chú có mấy cân máy lạng, mọi người đều biết rõ”.

Ban đầu, Vương Tư Ngụy còn kiêng dè Vương Cự An, nhưng nghe anh nói vậy, anh ta tức giận chỉ tay vào mặt anh. “Vương Cự An, anh đừng đề cao bản thân quá. Trước đây, tôi coi anh là anh trai nên mới nể mặt anh”. Anh ta đã chuẩn bị từ trước, ném tấm thẻ ngân hàng xuống đất. “Dù không có tiền, tôi cũng rộng rãi hơn anh. Lúc trước anh cho tôi ba mươi vạn để đuổi tôi đi. Bây giờ trong thẻ có ba mươi một vạn, anh cầm lấy rồi mau cuốn xéo cho tôi!”

Vương Cự An vẫn thân nhiên. “Chú đừng sốt ruột, nghe tôi nói trước đã. Mọi mặt của con người chú đều tốt, chỉ là tính cách hơi nóng vội”. Anh ngừng lại, thần sắc lộ vẻ bi ai. “Hai mươi mấy năm qua, chúng ta đều không biết sự thật. Chú hãy tự hỏi lòng mình, tôi đối xử với chú thế nào?”

Vương Tư Ngụy đắm xuống mặt bàn, nhất thời im lặng.

“Lúc chú mới đến Vương gia, mẹ cả của chú nhân lúc bố... nhân lúc bố chú không ở nhà, không cho chú ăn cơm, là ai nửa đêm mang cơm cho chú? Chú bị gọi là con hoang ở ngoài đường, ai đánh nhau trả thù cho chú? Chú gây chuyện, là ai thu dọn bãi chiến trường giúp chú?”

Vương Tư Ngụy quay mặt đi chỗ khác, không nhìn anh.

Vương Cự An nói tiếp: “Chú quên hết những chuyện này cũng chẳng sao, nhưng tôi luôn coi chú là anh em”.

Vương Tư Ngụy lập tức nhếch miệng. “Tôi không thèm”.

“Chú hãy nghĩ mà xem, Vương Á Nam tuy biết rõ thân thế của chúng ta, nhưng bao năm qua bà ta đối xử với chú thế nào? Chú gọi bà ta một tiếng “cô”, bà ta chẳng thèm đáp”. Vương Cự An nói xong, âm thầm quan sát vẻ mặt của Vương Tư Ngụy.

Vương Tư Ngụy không thể né tránh, cũng không dám đối mắt. Anh ta cất giọng ừ ừ. “Anh muốn nói gì?”

“Tôi và chú giống nhau, đều chỉ là quân cờ trong tay bà ta”.

“Không thể nào!” Vương Tư Ngụy cất cao giọng. “Bây giờ ngoài dựa vào tôi, bà ta còn có thể dựa vào ai? Tên ngốc ở nhà bà ta?”

“Chú hãy suy nghĩ kỹ, ngoài chú ra, bà ta còn gần gũi ai? Bà ta từng đề bạt ai, trong đó có ai không thể thay thế?”

Vương Tư Ngụy ngẩn người, ngẫm nghĩ một lúc. “Anh muốn nói đến người phụ nữ họ Tô đó?”

Vương Cự An không trả lời, ra chiều suy tư một lúc mới lên tiếng: “Đối với Vương Á Nam, cô ta không phải không thể thay thế, nhưng đối với một người nào đó, cô ta rất quan trọng”.

Vương Tư Ngụy mờ mịt.

“Vương Á Nam đang lót đường cho con trai bà ta”. Vương Cự An thở dài. “Đối với phụ nữ, chỉ có con trai mới là của mình, tất cả những thứ khác đều là phù du. Bà ta luôn cảm thấy có lỗi với Thiên Bảo, có tâm lý muốn bù đắp cho cậu ta”.

“Ý anh là gì?” Vương Tư Ngụy không tin nổi. “Tên ngốc đó cũng có mùa xuân ư?”

Vương Cự An im lặng.

Vương Tư Ngụy càng nghĩ càng bức tức. Anh ta gỡ cây bút ký tên xuống mặt bàn. “Thảo nào lúc đó bà ta nói hay thế, nhưng sau chẳng chịu giao cổ phần cho tôi. Khi thì bà ta nói thủ tục có vấn đề, lúc lại nói các cổ đông có ý kiến”. Anh ta quăng mạnh cây bút, “Mẹ kiếp, tất cả chỉ là diễn trò!”

Người ngồi gần âm thầm quan sát anh ta.

Vương Tư Ngụy nghiêng rằng, “Người họ Tô kia là cái thứ gì? Tôi sẽ khiến cô ta nuốt không trôi vụ này”.

Vương Cự An đột nhiên lên tiếng: “Chú đừng động đến cô ấy!”

Vương Tư Ngụy ngẩng đầu. “Tại sao?”

Vương Cự An biến sắc mặt, nói rành rọt từng từ: “Tôi bảo đừng động đến cô ấy!”

Vương Tư Ngụy không hiểu, nhếch mép cười. “Động thì sao? Tên gốc đó có thể tìm tôi tính sổ?”

Vương Cự An đánh mặt, một lúc sau mới lên tiếng: “Hay là như vậy đi! Bất kể cô ấy chết, tàn phế, bệnh tật, đau lòng sa sút tinh thần, chỉ cần cô ấy có chút khó chịu, tôi sẽ tìm chú tính sổ!”

Vương Tư Ngụy há hốc miệng. Anh ta đứng bật dậy, trừng mắt với Vương Cự An, vẻ không thể tin nổi. Vài giây sau, anh ta cười rũ rượi. “Điên rồi, anh điên thật rồi! Mẹ kiếp, các người điên hết cả rồi...”

Vương Cự An chẳng thêm bận tâm. “Thay vì động đến cô ấy, chi bằng chú hãy động não một chút. Cách trực tiếp nhất mới là hữu hiệu nhất. Vương Á Nam công khai nói những lời dễ nghe trước mặt mọi người, chú càng có lý do gây âm ỉ với bà ta. Di chúc cũng đọc rồi, bà ta có thể lấp liếm hay sao? Chú càng làm tới, bà ta sẽ càng hết cách”.

Sắc mặt Vương Tư Ngụy trở nên u ám, hiểm độc.

“Nể tình anh em trước đây, tôi có lòng tốt nhắc nhở, chú muốn tiếp tục bị người ta lợi dụng hay giữ miếng ăn cho bản thân, tùy chú!” Vương Cự An nói xong liền đứng dậy. Lúc đi ra ngoài, giẫm phải tấm thảm ngân hàng, anh cúi xuống nhặt, kẹp vào giữ hai ngón tay, vẩy vẩy. “Chẳng ai chê tiền!”

Vương Tư Ngụy vốn đang nửa tin nửa ngờ. Thấy Vương Cự An không từ chối, anh ta nghĩ: Bình thường ra về ta đây, bây giờ cũng chỉ thế mà thôi! Anh ta bắt đầu để ý đến hành vi, cử chỉ của Vương Á Nam, càng nghĩ càng cảm thấy bất thường. Trong lòng anh ta không thoải mái, lại có ý dò xét giới hạn chịu đựng của đối phương nên cố tình gây khó dễ trong công việc.

Sau hai, ba lần như vậy, Vương Á Nam cảm thấy còn mệt mỏi hơn thời gian trước, khi không có người tương trợ. Bà ta vốn tưởng cháu trai là loại người “gió chiều nào theo chiều đó” xử sự kém, dễ bề thao túng và điều khiển, ai ngờ mấy ngày nay không biết cháu bà ăn nhấm thứ gì, bỗng giờ trò không nói lý lẽ, lên con bú đống bình, công tư bất phân khiến bà ta chẳng con dấm trông mong anh ta gần gũi với Thiên Bảo.

Vương Á Nam nhẫn nhịn nhiều lần, cuối cùng không chịu nổi, hai cô cháu cãi nhau một trận trong văn phòng.

Sự việc vốn không nghiêm trọng, chẳng qua chỉ là thấy năng lực của cháu trai không ra sao, Vương Á Nam có ý chỉ bảo. Bà ta nhất thời sốt ruột nên khó tránh khỏi trách mắng vài câu, ai ngờ cháu trai trở mặt ngay lập tức, nói bà thấy anh ta chướng tai gai mắt, khi cần thì tỏ ra thân thiết, không cần liền ném sang một bên.

Vương Á Nam tức đến mức lại đau ở vùng gan. Lần nay không giống những lần trước, đau một lúc lâu cũng không đỡ, bà ta chợt hoảng loạn, tính ra cũng phải hơn một năm rồi chưa đi kiểm tra sức khỏe. Bà ta vội gọi điện thoại tới bệnh viện hẹn ngày tới khám.

Phía bệnh viện sắp xếp phòng bệnh, yêu cầu Vương Á Nam kiểm tra tỉ mỉ toàn diện, đại khái mất ba, bốn ngày.

Vương Á Nam đành gác bỏ công việc, nhưng nhớ đến con trai ở nhà, bà ta định nhờ một người thân cận trông nom. Nghĩ đến bộ dạng phốt đời của thằng cháu, bà ta lập tức từ bỏ ý định, cuối cùng đành nhờ Tô Mạt.

Tô Mạt vừa chuyển sang công ty mới, cần thời gian làm quen với tình hình. Cô vừa ký xong hợp đồng bổ nhiệm thành viên hội đồng quản trị độc lập của An Thịnh, lập tức có phòng viên gọi điện thoại xin phỏng vấn hoặc ở ngoài công ty chờ chụp ảnh. Cô gần như trở thành nhân vật được chú ý trong thời gian ngắn.

Bất luận thế nào, Tô Mạt cũng không thể liên lạc với Vương Cự An. Khi cô gọi bằng số khác, vừa nghe thấy giọng cô, anh liền cúp máy. Hồi lâu Trương, lão Trương cũng mơ hồ. Bên này, cô lại nhận được sự nhờ vả của Vương Á Nam. Tô Mạt đột nhiên cảm thấy nợ nần đè nặng đôi vai, món nợ ân tình khó trả. Không ngờ sau khi công việc suôn sẻ mọi bề, cô lại rơi vào tình thế khó xử.

Hết giờ làm, Tô Mạt lái xe đến biệt thự của Tổng gia. Nhìn thấy cô, Tổng Thiên Bảo vô cùng mừng rỡ. Vương Á Nam có về nhà hay không, anh ta cũng chẳng bận tâm.

Buổi tối, Tô Mạt không dám ở một mình với anh ta. Cô dỗ Tổng Thiên Bảo vẽ tranh, chơi cờ ở tầng dưới. Phòng của người giúp việc ở ngay bên cạnh, hai người giúp việc thỉnh thoảng pha trà, rót nước. Buổi tối trời qua yên lành, đợi Tổng Thiên Bảo mệt nhoài, về phòng đi ngủ, cô mới thoát thân.

Tình trạng này kéo dài liên tục trong ba ngày. Vương Á Nam không về nhà, nghe nói cũng không tới công ty. Tô Mạt đứng ngồi không yên, cô tranh thủ nghỉ làm sớm, tới bệnh viện xem xét tình hình. Bên cạnh Vương Á Nam chỉ có hai thư ký, một nam một nữ. Cô thư ký ngoài hai mươi tuổi, làm việc nhanh nhẹn nhưng dù sao cũng chỉ là cô gái trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm sống. Thư ký nam tuổi trung niên, nhà có mẹ già con nhỏ nên khó tránh khỏi suy nghĩ không chu đáo, vậy là Tô Mạt về nhà nấu canh mang đến bệnh viện.

Vương Á Nam nằm ở phòng bệnh dành cho cán bộ cấp cao. Vừa vào cửa, Tô Mạt phát hiện tóc bà ta bạc đi nhiều, người cũng yếu ớt, sắc mặt ủ rũ, hoàn toàn khác mọi ngày.

Tô Mạt cảm thấy sự việc không bình thường. Hai thư ký ở bên cạnh cũng có bộ dạng nghiêm nghị, Tô Mạt không tiện hỏi nhiều, chỉ nói sơ qua tình hình của Tổng Thiên Bảo.

Vương Á Nam im lặng gật đầu. Một lúc sau, bà ta mới cất giọng thê lương, “Tôi đã sống đến từng này tuổi, chết thì chết, điều duy nhất không thể buông xuôi chính là thằng bé ở nhà”.

Tô Mạt giật mình kinh ngạc, dè dặt hỏi: “Đã có kết quả kiểm tra chưa ạ?”

Vương Á Nam không trả lời. Cô thư ký đáp thay: “Chưa. Nhưng đầu tiên là kiểm tra chức năng gan, sau đó họ yêu cầu soi dạ dày, hôm qua lại kiểm tra tuyến lụy”.

Tô Mạt an ủi: “Chưa có kết quả, chứng tỏ bác sĩ không phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Cơ thể của tôi, tôi biết rõ nhất. Chắc chắn có vấn đề gì đó. Gần đây tôi không được khỏe nhưng chẳng để ý”.

Tô Mạt vừa đổ canh ra bát vừa an ủi: “Chủ tịch cứ yên tâm. Có lẽ gần đây quá mệt mỏi vì công việc, chủ tịch nghỉ ngơi vài ngày sẽ đỡ ngay ấy mà!”

Lúc này đúng giờ ăn cơm. Vương Á Nam không muốn ăn, đồ ăn do hộ lý mang đến cũng bị bỏ sang một bên. Bà ta không ăn không uống, hai người thư ký khuyên nhủ thế nào cũng vô ích. Tô Mạt hiểu rõ tính tình của bà ta, liền nói một câu: “Chủ tịch luôn miệng nói không nỡ rời xa Thiên Bảo, nhưng thực ra Chủ tịch sợ chết thì có!”

Từ trước đến nay, Vương Á Nam chưa thấy người nào dám nói câu đó với mình, lúc này ngẩn người rồi quay sang Tô Mạt. Về mặt bà ta hơi ngượng ngập nhưng ánh mắt tối sầm. Hai người thư ký đứng bên cạnh không dám lên tiếng.

Tô Mạt nói tiếp: “Nếu đúng là muốn tốt cho Thiên Bảo, sẽ không có chuyện người vẫn chưa chết mà một chân đã bước sẵn vào quan tài chờ đợi”.

Vương Á Nam đột nhiên mỉm cười. “Mang canh lại đây, để tôi thưởng thức tay nghề của cô”. Bà ta uống canh, miễn cưỡng ăn chút cơm. Thấy Tô Mạt mấy ngày nay bồn bả vất vả, còn nhớ đến mình, bất kể xuất phát từ mục đích nào, coi như cô cũng có tâm, trong khi cháu trai chẳng thèm gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm. Vương Á Nam có chút cảm khái, trong lòng ấm áp. Bà cất giọng ôn hòa: “Mấy ngày nay cô vất vả nhiều!”

Đúng lúc này, bác sĩ mang kết quả kiểm tra đến, cho biết không phát hiện ra bệnh trạng ở bộ phận đã làm xét nghiệm, phán đoán sơ bộ là viêm ruột thừa, chỉ cần tiến hành ca mổ bình thường là được.

Vương Á Nam tỏ ra phấn chấn, quay sang cười với Tô Mạt. “May thật, cô vừa đến là có kết quả”. Trong lòng vui vẻ, bà nói với người bên cạnh: “Tiểu Tô là phúc tinh của tôi”.

Tô Mạt thờ phào nhẹ nhõm. Rời khỏi bệnh viện, đi ngang qua sạp báo, cô vô tình nhìn thấy tờ Nhật báo Nam Chiêm của số mới ra hôm nay. Nhớ tới cuộc phỏng vấn lần trước, cô liền mua một tờ báo, giở ra xem. Đến trang tin tức chứng khoán, cô tìm thấy bài báo liên quan với có tiêu đề: “Thành viên hội đồng quản trị độc lập trẻ tuổi nhất Nam Chiêm (ba mươi tuổi) đã xuất hiện.” Ở phần nội dung, ngoài đoạn đầu tiên giới thiệu ngày tháng năm sinh, quê quán và tình hình công việc của Tô Mạt, đoạn dưới cho biết, cô còn ít tuổi, lý lịch quá ngắn gọn, không rõ thân phận.

Tô Mạt quay lại sạp báo, lật giở tờ Thời báo chứng khoán kỳ này. Cô tìm thấy tin tức tương tự, tiêu đề còn trực tiếp hơn: “Lý lịch của thành viên hội đồng quản trị độc lập trẻ tuổi nhất của thành phố chúng ta còn nhiều điểm nghi vấn”. Bài báo nhấn mạnh, việc chọn cô làm thành viên hội đồng quản trị độc lập không phù hợp với điều lệ có kinh nghiệm làm việc ở các ngành pháp luật, kinh tế hay chức vụ thành viên hội đồng quản trị từ năm năm trở lên. Cuối cùng, bài báo đưa ra nghi vấn: “Thành viên hội đồng quản trị trẻ tuổi nhất rốt cuộc dựa hơi ai?”

Tô Mạt xem một lượt. Mọi sự chất vấn, nghi ngờ đều nằm trong dự liệu của cô. Cứ mặc kệ giới truyền thông kêu ca vài ngày, sự việc sớm muộn cũng qua đi.

Tô Mạt lên xe, ném tờ báo ra ghế sau. Cô còn chưa khởi động máy, điện thoại chợt đổ chuông. Tô Mạt tưởng là phóng viên, định khéo léo từ chối, ai ngờ người ở đầu máy bên kia nói thẳng: “Ủy viên Tô, dạo này chị nổi quá đấy! Đúng là một việc đáng chúc mừng”.

Tô Mạt cảm thấy giọng nói này rất quen, một lúc sau mới nhớ ra. “Lộ Chinh?”

Lộ Chinh cười. “Vì chuyện của chị, có phóng viên chạy đến tận chỗ tôi lấy tư liệu”.

Tô Mạt ngạc nhiên. “Chạy đến chỗ cậu? Tại sao?”

“Chị quên rồi à? Tôi đoán chị đã quên sự việc lần đó”. Anh ta vẫn cười. “Vào một ngày nào đó, có người phụ nữ yếu đuối gọi điện báo cảnh sát ở bên ngoài một câu lạc bộ, dẫn đến một vụ phong tình...”

Tô Mạt ngẩn người, tim đập thình thịch. Bàn tay cầm điện thoại bắt đầu run run.

Lộ Chinh nói tiếp: “Người sợ nổi danh, lợn sợ vô báo(*)”. Chị gái à, chị hãy cẩn thận đấy!”

(*) Người sợ nổi danh: con người một khi nổi tiếng dễ bị nhòm ngó, ghen ghét, dễ nảy sinh chuyện thị phi giống như lợn béo dễ bị làm thịt.

3.

Lộ Chính nói tiếp: “Bất kể là món nợ “đào hoa”, thực tế hai bên có quan hệ thật sự hay là vụ cưỡng dâm một trăm phần trăm, tôi cũng không có hứng thú can dự, dù sao tôi cũng sắp rời khỏi nơi thối tha này. Nhưng tốt xấu gì cũng là chỗ quen biết, coi như tôi nhắc nhở chị, người biết rõ vụ này không chỉ có một mình tôi...”

Đối phương không lên tiếng, tựa như đang vô cùng hoảng loạn, Lộ Chính thờ dài một tiếng, cúp máy. Vai anh ta đột nhiên bị vỗ một cái, người vừa đến hỏi: “Anh gọi điện cho ai vậy?”

Lộ Chính quay đầu. “Sao cô lúc nào cũng như ma ấy, đến tiếng bước chân cũng chẳng nghe thấy”.

Chung Thanh cất giọng bức dọc. “Tôi hỏi anh gọi điện thoại cho ai? Anh đừng đánh trống lảng! Lén lút thế này chắc chắn là phụ nữ”.

Lộ Chính nhìn cô. “Chuyện gì cũng hỏi bằng được, cô là gì của tôi hả? Gọi điện cho chị họ cô ôn lại chuyện cũ, thế đã được chưa?”

“Anh và chị tôi thì có gì để nói?” Chung Thanh ngồi xuống chiếc ghế dài, mũi chân đá ngọn cỏ dưới đất. “Sao đàn ông các anh đều như vậy? Chị ấy thì có gì tốt?”

“Câu này nghe rất có nội hàm”. Lộ Chính tỏ ra hứng thú, ngồi xuống cạnh cô. “Ý của cô là những người đàn ông cô thích đều cảm mến chị họ cô?”

“Anh tránh sang một bên đi!”

“Bị tôi nói trúng rồi”.

“Tôi chẳng thêm để ý đến anh”.

“Vậy cô tìm tôi làm gì?”

Chung Thanh im lặng, một lúc sau mới lên tiếng. “Chẳng phải bố anh còn thiếu gần hai mươi vạn mới có thể thay thận hay sao? vài ngày nữa tôi có thể đưa cho anh số tiền đó”.

“Cô lấy đâu ra tiền?” Lộ Chính quay đầu nhìn cô. “Câu được rồi à?”

Chung Thanh không trả lời.

Lộ Chính lăm bắm một câu. “Nha đầu ngốc!”

Chung Thanh đứng dậy. “Anh nói ai vậy?”

Lộ Chính tựa vào ghế, hai tay đan ra sau gáy, bình thản trả lời. “Cảm ơn cô, nhưng tôi không cần đến nữa”.

“Ý anh là gì? Bệnh tình của ông cụ khá hơn rồi à?”

Lộ Chính ngược nhìn trời xanh. “Bố tôi không thể đợi người cho thận, hai hôm trước đi rồi”.

Chung Thanh sững sờ,

Lộ Chính liếc nhìn cô. “Haizz, thế cũng tốt, cuối cùng ông cụ cũng được giải thoát. Lát nữa tôi sẽ đi?”

Chung Thanh hỏi dồn. “Anh đi đâu? Về nhà ư?”

Lộ Chính vỗ vỗ vào chiếc ba lô ở bên cạnh. “Không về nữa. Tôi sẽ rời khỏi nơi này. Thành phố này khiến tôi thấy buồn nôn”.

Chung Thanh sốt ruột, nói. “Anh định đi đâu?”

“Tôi cũng chưa biết mình sẽ đi đâu. Tôi không muốn ở lại chốn này dù chỉ một giây, một phút. Tốt nhất là đến một nơi không ai quen biết”.

Chung Thanh ủ rũ. “Sao bây giờ anh mới nói cho tôi biết?”

Lộ Chính cười. “Việc gì tôi cũng phải báo cáo với cô sao? cô là mẹ tôi à?”

Chung Thanh ngoảnh mặt đi chỗ khác, bất động hồi lâu. Lộ Chính ghé mặt lại gần. “Cô khóc đấy à?” Nói xong, anh ta giơ tay lau nước mắt trên mặt Chung Thanh. “Cô sao vậy? Tự nhiên khiến tôi có áp lực”.

Chung Thanh tựa đầu vào vai anh ta, khịt mũi. “Anh đừng giả bộ nữa!”

“Tôi già bộ gì chứ?”

Chung Thanh im lặng.

Lộ Chinh tiếp tục: “Đừng nói rằng cô thích tôi đấy nhé! Nếu cô thật sự thích tôi thì dù người đó có núi vàng núi bạc, cô cũng sẽ thấy chẳng liên quan đến mình”.

“Đây là hai chuyện khác nhau”. Chung Thanh phản bác.

Lộ Chinh nói: “Cô có biết tại sao bây giờ cô có cảm giác này không? Đó là vì từ trước đến nay, tôi luôn thuận theo ý của cô. Tôi cũng không lấy đạo đức ra để đánh giá con người cô, trói buộc cô. Do đó, cô cảm thấy ở bên tôi không hề có áp lực, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. Như vậy tất nhiên sẽ rất dễ chịu và thoải mái, nhưng đó không phải là thích”.

Chung Thanh trừng mắt. “Hình như anh còn hiểu rõ cảm nhận của tôi hơn chính tôi”.

Lộ Chinh thở dài. Anh ta đứng dậy, ôm vai cô. “Bởi vì cô ngốc nghếch mà!” Anh ta cúi đầu, rất muốn hôn lên đôi môi của Chung Thanh nhưng cuối cùng chỉ chạm môi vào trán cô. “Cô bé ngốc nghếch, chắc chắn em chưa thật sự nếm trải mùi vị của tình yêu”.

Chung Thanh ngẩn người, nước mắt chảy dài trên gò má. Cô cất giọng nghẹn ngào. “Lộ Chinh, Lộ Chinh...”

Lộ Chinh buông tay, đeo ba lô lên vai, đi thẳng, không hề quay lại.

Chung Thanh vẫn khóc. Tính hiếu thắng đã ngăn không cho cô đuổi theo anh ta. Hình bóng Lộ Chinh xa dần, cuối cùng biến mất ở ngã rẽ. Chung Thanh đứng đó một lúc lâu, cuối cùng, cô lau nước mắt, rút điện thoại, nói với người ở đầu máy bên kia: “Bao giờ anh mới đưa tiền cho tôi?”

Thượng Thuần tỏ ra bất lực. “Bảo bối, tôi đã nói rồi, khoản tiền này không phải nhỏ. Gần đây nhà tôi quá chật...”

“Anh đúng là vô dụng!” Chung Thanh chế giễu. “Kết hôn xong, đến hai triệu cũng không có. Anh lấy vợ hay là ngồi tù đấy?”

“Chẳng phải em đòi thêm hai trăm ngàn hay sao?”

“Có hai trăm ngàn mà anh cũng kéo dài thời gian. Trong ba ngày anh phải chuẩn bị cho tôi hai triệu hai trăm ngàn, một đồng cũng không được thiếu”.

Thượng Thuần dỗ dành. “Tất nhiên tôi sẽ cho em. Dù không phải vì thứ đó, tôi cũng sẽ mua nhà cho em. Bây giờ một căn hộ không chỉ hai triệu”.

“Tôi không cần nhà. Tôi thương anh nên mới đưa cho anh thứ đó. Anh còn lằng nhằng nữa, tôi sẽ công khai nội dung trong USB lên mạng”.

Thượng Thuần mất hết kiên nhẫn, nghiêng rằng: “Muốn chơi thì tôi sẽ chơi với em, xem ai chết nhanh hơn”.

Chung Thanh bật khóc nức nở. “Bây giờ, ngay cả anh cũng ức hiếp tôi. Tôi chưa học hết cấp ba đã đi theo anh, chịu đủ những lời bàn tán và con mắt của người đời. Đến giờ, một chút thành ý cũng chẳng có, vậy mà anh còn luôn miệng nói yêu tôi. Còn lâu tôi mới tin anh. Đồ lừa đảo! Thượng Thuần, anh là đồ lừa đảo...”

Thượng Thuần thở dài, cất giọng mềm mỏng: “Em xem đi, em lại làm ầm lên rồi, tôi chẳng nói gì được nữa. Hề lên tiếng là em lại khóc lóc. Bảo bối, tình cảm có thể dùng đồng tiền để cân đo đong đếm hay sao? Hơn nữa, đừng nói tôi không có thành ý với em, tôi chẳng thấy thành ý của em đâu cả”.

Chung Thanh cười thâm nhưng vẫn giả bộ sụt sịt: “Anh không tin tôi thì chúng ta chia tay đi!”

Thượng Thuần nói ngay. “Em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

Chung Thanh nói tiếp: “Anh suốt ngày theo dõi người ta. Người ta nói chuyện với bạn học nam vài câu, anh cũng tỏ ra tức giận. Anh nói anh không có cảm giác an toàn, nhưng trước đây anh lăm lăm đàn bà như vậy, ai biết anh có giờ trò hay không? Trong tay tôi không có tiền, tôi mới không có cảm giác an toàn. Mọi người đều nói, đàn ông càng tiêu nhiều tiền cho mình thì sẽ không đi kiếm người đàn bà khác. Đây gọi là chi phí chìm(*)...”

(*) Trong kinh tế học, “chi phí chìm” là khoản chi phí đã mất đi, không lấy lại được.

Nghe tiếng khóc của cô, Thượng Thuần thấy đau đầu. “Cho em, cho em biết. Tiền cũng được, tình cảm cũng được, kiếp trước tôi nợ em, kiếp này trả hết cho em”.

“Anh nói thì nhớ phải giữ lời, bằng không tôi chẳng cần gì cả, chỉ cần mạng sống của anh”.

Thượng Thuần coi đây là câu nói đùa của trẻ con, hần nhếch miệng: “Muốn mạng sống của tôi? Chuyện này dễ thôi, buổi tối em mặc bộ váy ngắn của học sinh, đến ép chết tôi đi...”

Chung Thanh cười. “Không đưa tiền, tôi sẽ không gặp anh. Đưa tiền, cả đồ và người đều là của anh, suốt đời suốt kiếp”.

Thấy giọng điệu của cô có vẻ dịu đi, Thượng Thuần hỏi. “Bảo bối, nếu em thật sự yêu tôi, đừng suốt ngày gọi tôi là chú. Em hãy nói cho tôi biết, em lấy thứ đó từ đâu ra?”

Chung Thanh làm nũng “Anh càng muốn biết, tôi càng không nói”.

Thượng Thuần hỏi khéo: “Vậy em hãy cho chú biết, thứ đó có ở trong tay người khác nữa không?”

Chung Thanh tức giận. “Tôi một lòng muốn tốt cho anh, phải mạo hiểm mới có thể lấy thứ đó, vậy mà anh còn nghi ngờ tôi!” Cô lại nắc nhen. “Thượng Thuần, anh coi tôi là hạng người gì hả? Muốn một chút tiền tiêu vặt cũng phải vòng vòng vèo vèo, tôi đúng là chẳng dễ dàng chút nào...”

Thượng Thuần đang sốt ruột, nghe tiếng khóc của Chung Thanh, hần đột nhiên cảm thấy mơ hồ. Hơi thở của cô gái truyền qua điện thoại, tựa như cô vừa chịu sự giày vò ở dưới thân hắn. Hắn nghĩ bụng, khoảng cách tuổi tác quá lớn cũng không phải điều tốt lành, về quan niệm cũng có sự khác biệt. Một việc quan trọng như vậy mà cô chỉ coi là trò đùa. Nhưng nói đi nói lại, chẳng phải bản thân hắn yêu thích sự kích thích do thể xác trẻ trung và tư tưởng không kiêng dè của cô mang lại hay sao?

Thượng Thuần nhất thời mềm lòng, vội vàng dỗ dành cô. Nhưng hần đầu gối, đã có người cảm thứ đó đến văn phòng tỉnh ủy.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Vương Cự An quyết định đi tìm Bí thư Khổng Lập Đức.

Sắp đến kỳ bầu cử, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Khổng Lập Đức có quan hệ thân thiết với bố vợ Thượng Thuần. Đối thủ còn trẻ, trong khi Khổng Lập Đức đã có tuổi, xuất thân lại bình thường, đạt được vị trí như ngày hôm nay đã có thể coi là xuất sắc. Ông ta không hy vọng leo cao hơn nữa, chỉ mong có thể giữ được vị trí này. Hơn nữa, qua nhiều năm, ông ta và Vương Cự An đều là những người nói thật làm thật, nói chuyện tương đối hợp cạ.

Nhưng Vương Cự An không ngờ, sau khi nộp tài liệu tố cáo, Khổng Lập Đức bắt đầu né tránh không gặp anh. Nhiều lần liên, anh đều bị thư lý chặn lại, lúc thì nói Bí thư đi thị sát, lúc thì bảo Bí thư đi họp... đủ các lý do.

Vương Cự An quyết định chặn đối phương ở cửa nhà. Nhìn thấy anh, Khổng Lập Đức liền chau mày. Ông ta không nói nhiều, chỉ thờ dài. “Tôi đã xem qua tài liệu, sự việc quá phức tạp, cần có thời gian để xử lý”.

Rõ ràng là mượn cớ thoái thác, Vương Cự An không cam lòng. Thấy ông ta đi vào nhà, anh lập tức đi theo.

Biết không thể cắt đứt đuôi, Khổng Lập Đức đi vào thư phòng, đóng cửa. Ông ta gõ ngón tay xuống mặt bàn. “Chàng trai trẻ, việc chống tham nhũng không thể hành động theo cảm tính, vì nó liên quan đến quá nhiều người. Nếu thật sự điều tra, chỉ e hai bên cùng bị thiệt hại, hậu quả rất khó lường”.

Vương Cự An lên tiếng: “Tôi đã tính đến kết quả xấu nhất”.

Trước thái độ kiên quyết của anh, Khổng Lập Đức thờ dài. “Tôi nói thật với cậu, nhân lúc tôi đi châu Âu khảo sát vào tháng trước, có người bày trò tố cáo tôi lên cấp trên. Bên trên bảo tôi về hưu vào tháng Chín tới. Thực tế, văn bản bổ nhiệm nội bộ đã được phê chuẩn, bây giờ tôi chỉ là hữu danh vô thực, thân mình còn chưa lo xong”.

Sắc mặt Vương Cự An tái nhợt.

Khổng Lập Đức nói tiếp: “Việc này giống như chuyện khi nhìn thấy người rơi xuống nước,, chúng ta có nhảy xuống cứu hay không? Làm việc nghĩa đương nhiên là điều tốt, nhưng phải xem thực lực của bản thân trước. Đầu tiên, anh phải biết bơi, tiếp theo cần tính đến sức lực của mình, có nắm chắc phương pháp cứu người hay không, đừng để xảy ra chuyện người vẫn chưa cứu được, mình đã chết trước. An Thịnh bây giờ là một đồng bưng nhúng”. Ông ta vỗ vai Vương Cự An, “Tôi khuyên cậu nên tự cứu mình đi đã!”

Vương Cự An đi ra cửa. Buổi trưa mùa hè, nắng gắt đến mức hoa mắt, chóng mặt. Anh ngồi xuống bậc thềm, rút bao thuốc và chiếc bật lửa theo thói quen, nhưng anh không thể nhẫn nại châm điếu thuốc, chỉ bóp mạng bao thuốc. Trong lòng anh vô cùng bức bối nhưng không có chỗ nào để trút bỏ.

Vừa vào xe ô tô, Vương Tư Ngụy gọi điện, Vương Cự An không muốn nói chuyện, chỉ lạnh lùng “a lô” một tiếng.

Vương Tư Ngụy bức bối gào thét trong điện thoại. “Anh nói đúng, bà già quả nhiên có ý đồ khác. Gần đây bà ta mỗ viêm ruột thừa, ả họ Tô thừa dịp tỏ vẻ thân mật, chăm sóc lấy lòng bà ta. Có hôm tôi đi thăm bà già, ả họ Tô không ở đó, bà ta nói vết thương còn đau, làm mất lạnh với tôi, nhất định bảo người gọi ả họ Tô đến, bà ta mới tỏ ra dễ chịu. Hai người này một có ý, một có lòng, tôi đoán không bao lâu nữa, tên ngốc đó sẽ có chuyện vui”.

Vương Cự An không đủ kiên nhẫn nghe anh ta lái nhai. “Chú nói xong chưa? Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây”.

“Anh không sốt ruột hay sao?” Vương Tư Ngụy vội hỏi.

Vương Cự An im lặng, giờ tay vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán rồi cười nhạt. “Tôi sốt ruột gì chứ? Bây giờ tôi đã trắng tay, người sốt ruột là chú mới đúng”.

Vương Tư Ngụy nói tiếp: “Ý tôi là người phụ nữ đó. Tránh hại tìm lợi là bản năng của con người. Người thấp cổ bé họng từng bước leo cao, một khi có cơ hội lên trời sẽ phấn đấu đến cùng. Trong khi bây giờ anh chẳng còn gì cả”.

Đường như bị chọc đúng nỗi đau, Vương Cự An mím môi, bấm nút tắt cuộc gọi.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Thời gian này, Tô Mạt luôn thấp thỏm không yên, cũng bận tới mắt tới mũi. Cô vừa phải trốn tránh phóng viên vừa giải quyết những công việc mà Vương Á Nam giao cho.

Vương Á Nam yêu cầu cô ngày nào cũng phải có mặt ở bệnh viện. Ban đầu, Tô Mạt tưởng bà ta lo cho Tống Thiên Bảo, nhưng sau nhiều lần như vậy, cô cũng nhận ra sự bất thường. Trong một lần trò chuyện, Vương Á Nam nói bà ta đã nhiều tuổi, lắm bệnh, nếu xảy ra chuyện gì thì điều khiến bà ta không yên tâm nhất chính là thằng con trai ở nhà. Bà ta bỗng nói sang chuyện khác, hỏi thăm tình hình gia đình Tô Mạt, nghề nghiệp của bố mẹ cô, đứa con của cô bây giờ ở với ai, quyền nuôi dưỡng thuộc về bên nào... Tô Mạt không để ý, thật thà trả lời, dù cuộc sống khó khăn đến mấy cũng không muốn con gái theo chồng cũ.

Sắc mặt Vương Á Nam có vẻ không vui, bà ta thở dài. “Có con nhỏ, cô cũng không tiện tái hôn”.

Tô Mạt cười cười. “Tôi chưa nghĩ đến chuyện tái hôn”.

Vương Á Nam lắc đầu. “Không cần đàn ông, không cần kết hôn, nhưng cô phải nuôi cả gia đình, chắc cũng nghĩ đến vấn đề kinh tế đấy chứ?”

Tô Mạt trả lời: “Đó là điều đương nhiên”.

Vương Á Nam nói: “Lần này là tôi sợ bóng sợ gió, nhưng mấy ngày đó bị đám bác sĩ hành hạ giống như từng chết một lần nên đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện. Con người sống trên đời, cần chín bỏ làm mười, vì dù sao cũng không có ai hoàn hảo. Người có điều kiện tốt tự nhiên sẽ có sự lựa chọn tốt hơn, người có điều kiện không tốt sẽ chỉ nhìn vào tiền của. Bây giờ có rất ít người tốt bụng lại không tham lam, tôi cũng không thể đòi hỏi quá khắt khe”.

Nghe bà ta nói câu này, trong lòng Tô Mạt rất bất an. Cô nhất thời im lặng.

Vương Á Nam tiếp tục: “Về lý mà nói, đàn ông ở độ tuổi của Thiên Bảo đã kết hôn, sinh con từ lâu. Tôi thấy nó... đối với cô không bình thường”.

Tô Mạt còn cảm thấy mơ hồ, lại nghe bà ta nói: “Nếu cô và nó có thể đến với nhau, nửa đời sau của nó cũng có người chăm sóc. Còn về phía gia đình cô, đừng nói là có cơm ăn áo mặc, cuộc sống sẽ được cải thiện hơn nhiều. Sau này đi ra ngoài, không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ. Tuy điều kiện nhà cô kém một chút nhưng bố mẹ trước kia làm giáo viên, cũng coi là gia đình nề nếp, miễn cưỡng có thể chấp nhận”.

Tô Mạt muốn cười nhưng không cười nổi, chỉ dờ dẫm nhìn Vương Á Nam.

“Cô yên tâm, về mặt vật chất, tôi tuyệt đối không bạc đãi cô”. Bà ta rút một tờ giấy, đưa cho Tô Mạt. “Đây là bản thỏa thuận cần công chứng. Có một điều khoản rất quan trọng, đứa con đầu của cô không được đi theo cô, chỉ có thể sống với bố mẹ cô ở quê nhà. Ngoài ra, tôi còn có thể bảo đảm, nếu cô và Thiên Bảo kết hôn, năm năm sau khi sinh đứa con đầu tiên, trung tâm thương mại quốc tế của Vương gia chúng tôi sẽ thuộc về cô...”

Tô Mạt chấn động.

Vương Á Nam nở nụ cười hài lòng. “Con người có lòng tham mới là lẽ thường tình. Tôi vốn không yên tâm về cô. Cô từng ly hôn, trước đây có quan hệ phức tạp, nhưng tôi cũng thuê người điều tra cô. Trong thời gian qua, ngoài công ty, bệnh viện, chỗ Thiên Bảo và nơi ở của cô, cô gần như không đi đâu, cũng không tiếp xúc với những người vợ cũ. Như vậy rất tốt!”

Tô Mạt kinh ngạc. “Chủ tịch cho người theo dõi tôi?”

Vương Á Nam né tránh câu hỏi. “Cô có năng lực, có cơ hội, có đầu óc, tính cách cũng rất tốt, nhưng cô quá lương thiện, đây là ưu điểm và cũng là nhược điểm của cô, không làm được việc lớn, cũng không rơi vào tình trạng quá tệ. Cô cứ đi theo tôi học hỏi vài năm, thường xuyên tiếp xúc với người ngoài, rèn giũa bản thân, chắc chắn sẽ khá hơn”. Dường như bà ta đã tính toán trước mọi việc. “Cô hãy cảm bản thỏa thuận này về xem kỹ. Sau đó tìm cơ hội bảo bố mẹ cô đến đây gặp mặt... Đúng rồi, đừng đưa đứa con của cô đến, tôi không muốn bị thiên hạ nhìn thấy rồi xì xào bàn tán”.

Tô Mạt rời khỏi bệnh viện, tinh thần vô cùng hỗn loạn. Cô trải qua cảm giác từ không thể tin nổi đến mở cờ trong bụng, cuối cùng như tỉnh khỏi giấc mộng.

Tô Mạt lái xe một vòng qua khu vực phồn hoa nhất của Nam Chiêm. Nhìn thấy những tòa nhà đất đỏ nhất, cô bất giác nghĩ, nên mua mấy căn hộ bây giờ, ba hay năm? Trang trí theo phong cách nào mới dễ sắp xếp và quét dọn? Liếc nhìn những chiếc xe mui trần ở bên ngoài câu lạc bộ cao cấp, cô lại nghĩ, mua thêm ngôi biệt thự, xây vài cái nhà để xe. Nhìn thấy những cô gái trẻ ăn mặc thời thượng, cô nghĩ, sau này tôi muốn mua quần áo đắt đến mức nào cũng được, đồ các cô mặc trên người chỉ là hàng chợ...

Cho đến khi thành phố lên đèn, Tô Mạt vẫn chìm trong trạng thái hưng phấn cực độ. Cô muốn hét to nhưng buộc phải kìm nén tâm trạng.

Bây giờ là giờ tan tầm, người đông, xe cộ nườm nượp. Tô Mạt toát mồ hôi mới tìm được chỗ đỗ xe. Cô ngẩng đầu, ngắm bức tượng trong thần thoại Hy Lạp rất lớn ở hai bên cửa ra vào của trung tâm thương mại quốc tế Nam Chiêm. Một bên là chiến thần Ares mặc áo giáp màu xám, tay cầm chiêm và cây giáo dài. Một bên là nữ thần tình yêu Aphrodite tay cầm quả táo.

Dưới ánh chiều tà, hai vị thần đứng sừng sững trong bầu không khí xa hoa, một ảo. Dưới chân bức tượng, một đám thanh niên tụ tập, vui vẻ nói cười, phía sau là đại sảnh trung tâm thương mại rực rỡ ánh đèn.

Tô Mạt hơi ngược mắt, chậm rãi đi vào bên trong. Tâm trạng của cô hoàn toàn khác trước kia. Xung quanh cô là đám đông đi mua sắm hoặc ăn chơi hưởng lạc. Tầng một là nơi bán những thứ đồ xa xỉ. Tầng dãy từ kính lớn và đồ trang sức vàng bạc lấp lánh. Không gian ở giữa là nơi bày hàng giảm giá, người đông như mắc cửi.

Tô Mạt đi xuyên qua đám đông, vào trong thang máy. Lên đến tầng trên cùng, cô vịn vào lan can màu vàng lạnh giá, cúi đầu nhìn xuống. Cả thành phố như viên kim cương dưới ánh đèn rực rỡ khiến cô bỗng nhớ tới cảnh tượng nhân vật Mouret trong tác phẩm *Hiệu hạnh phúc của các bà* (*) của Zola đứng trên cầu thang, nhìn xuống vương quốc các cửa hàng của ông, trong lòng dâng tràn sự xúc động, vui vẻ và chờ đợi.

(*)*Hiệu hạnh phúc của các bà: (Au Bonheur des Dames)* là tác phẩm của nhà văn nổi tiếng người pháp ở thế kỷ 19, Esmile Zola.

Do từ nhỏ có sở thích đọc sách nên Tô Mạt có ấn tượng sâu sắc về tác phẩm này. Tuy nhiên, cô chưa từng nghĩ, một ngày nào đó mình cũng được trải nghiệm cảm giác từ ước muốn không có cách nào thoả mãn đến niềm vui khi có tất cả trong tay, cảm thấy giống như Thượng Đế nhìn xuống chúng sinh.

Bên cạnh có người đứng kê vai Tô Mạt. Người đó bình thản lên tiếng: “Chỗ này trước đây đầu tư mất bảy trăm triệu nhân dân tệ”.

“Bảy trăm triệu?” Tô Mạt nhìn anh, mỉm cười. “Lúc trước tôi nằm mơ cũng chỉ muốn trúng số năm triệu. Bảy trăm triệu là gấp bao nhiêu lần con số năm triệu?”

4.

Hai người lâu ngày không gặp nhau.

Vương Cự An lên tiếng: “Xem ra có người bị một miếng thịt lớn rơi trúng đầu”. Anh ngoảnh mặt nhìn cô. “Gương mặt dờ dẩn, thật xứng đôi với tên ngốc đó”.

Tô Mạt tiếp lời. “Là tên ngốc có tiền”.

Anh chau mày nhìn cô. “Tiền có thể giúp cậu ta thực hiện nghĩa vụ của đàn ông không? Có thể “tìm đúng cửa” không? Hay là em định đích thân dạy cậu ta cách “công thành đoạt đất?”

“Anh...” Tô Mạt đỏ mặt. trước đó, cô còn sợ anh nghĩ lung tung, nghe anh nói vậy, cô bất chấp, mắng khê: “Đồ lưu manh!”

Vương Cự An cười. “Hình như em đã coi việc hầu hạ tên ngốc đó là chức trách của mình”.

Tô Mạt không khỏi tức giận, không lên tiếng. Trong lòng hai người đều buồn bực, họ chỉ dõi mắt xuống khu vực mua bán nhộn nhịp ở tầng dưới, chẳng ai để ý đến ai.

Tô Mạt cảm thấy khó có thể chịu đựng thêm dù chỉ một giây, một phút. Cô định quay người bỏ đi, đột nhiên nghe anh nói. “Em đúng là một khác cũng không thể đợi, tôi còn chưa nói xong, em đã vội đi gặp ai?”

Tô Mạt cất cao giọng: “Vậy anh mau nói đi, tôi còn có việc”.

Vương Cự An trầm mặc, vài giây sau mới lên tiếng một cách khó nhọc. “Bây giờ tôi vẫn có một ít tiền. Tuy không thể bằng Tống Thiên Bảo nhưng ít nhất cũng đủ thỏa mãn lòng hư vinh của một vài người đàn bà”.

“Một vài người đàn bà nào?” Tô Mạt chau mày. “Tôi không hiểu, anh hãy nói rõ xem nào?”

Vương Cự An lạnh mặt, không lên tiếng.

Nhớ đến tình cảnh bị phóng viên đeo bám trong thời gian qua, Tô Mạt bất giác lên tiếng: “Giữa tên ngốc có tiền và tên tội phạm cường dâm không có tiền, anh nghĩ tôi sẽ chọn ai?”

Sắc mặt Vương Cự An rất khó coi.

Tô Mạt nói tiếp: “Anh muốn mua, người khác chưa chắc đã muốn bán”.

Vương Cự An “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Em thù dai thật, chuyện xảy ra bao lâu rồi mà vẫn còn nhớ”.

Cô cười cười, thờ dãi: “Chẳng phải tôi dựa vào sự thù dai này nên mới có thể leo cao hay sao? Hồi còn làm ở nhà kho, thường bị người khác ức hiếp, tôi nghĩ không dưới một lần, đợi hôm nào thăng chức, tôi cảm thấy nở mày nở mặt trước Tùng Dung. Tôi còn tưởng tượng sẽ bỏ thuốc Vương Tư Ngụy rồi ném anh ta vào quán bar đồng tính. Chẳng phải anh ta thích bỏ thuốc người khác sao? còn cả Thượng Thuần nữa, tôi nằm mơ cũng muốn bắt anh ta lau giày cho tôi. Thậm chí tôi còn muốn...” Cô đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Vương Cự An. Trong mắt vẫn những tia máu, bộ dạng hốc hác, mệt mỏi, trên người toàn mùi thuốc lá. Dáng vẻ mạnh mẽ ngày nào bỗng trở nên mờ hồ.

Trong lòng Tô Mạt rất xót xa, cô cúi đầu, nói nhỏ: “Yếu tố xuất thân, tiền của đến công việc cũng có thể chia con người thành nhiều cấp bậc. Đáng tiếc, chỉ một số rất ít đứng trên đỉnh cao. Người phải chịu áp lực trong cuộc đời này không chỉ có một mình anh.

Bị cô nhìn thấu, Vương Cự An nhếch miệng: “Tiểu nhân đắc chí”.

“Thế thì sao?” Tô Mạt không tỏ ra tức giận. “Con người đều theo đuổi lợi ích, để đạt được mục đích thì có thể bất chấp thủ đoạn và không có giới hạn cuối cùng. Tại sao tôi không thể là loại người đó?”

Vương Cự An muốn nổi giận nhưng cố gắng kiềm chế. Một lúc sau, anh mới cất giọng mềm mỏng: “Tôi biết không nên đến tìm em vào lúc này. Tôi chỉ muốn hỏi một câu, phải làm thế nào thì em mới không nhắc đến những chuyện trước kia?”

Tô Mạt thăm thờ dài nhưng vẫn cất giọng cứng rắn. “Sự áy náy của kẻ yếu giống sự lương thiện của họ, đều không đáng tin cậy”.

Vương Cự An hơi ngẩn người, sắc mặt tối sầm. Anh chưa bao giờ bị người khác mỉa mai, chế giễu như vậy. Ngay cả Vương Á Nam lúc đuổi anh ra khỏi công ty, lời ăn tiếng nói vẫn hết sức kiêng dè. Không Lập Đức bị anh ép phải trốn đông trốn tây, cuối cùng gặp anh cũng rất khách khí. .

Vương Cự An ngoảnh đầu về phía Tô Mạt, dường như mãi tới hôm nay anh mới nhìn thấu người phụ nữ này. Anh muốn nói câu gì đó nhưng lại nghĩ, tất cả chỉ là biện hộ. Im lặng một lúc, anh gạt đầu với cô rồi quay người bỏ đi mất.

Bên ngoài trời tối đen, người đông như mắc cửi, xe cô đi lại tấp nập. Vương Cự An buồn bực trong lòng, liền lái xe tới một nơi yên tĩnh. Anh xuống xe, đứng bên lề đường hút thuốc, nhưng chưa hút hết điếu thuốc, anh đã ném đi. Bên cạnh đột nhiên có người nói lớn tiếng: “Không có mắt à? Sao anh ném linh tinh, đốt cháy tiền của tôi rồi?”

Vương Cự An ngoảnh đầu, phát hiện mình ném mẩu thuốc lá vào một cái bát sứ ở bên cạnh. Trong bát quả nhiên có đóm lửa. Anh vừa tức vừa buồn cười, không để ý đến đối phương.

Tên ăn mày không chịu buông tha, đứng dậy, xông đến trước mặt anh. “Anh đứng lại, mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, anh ta đốt tiền cứu mạng của tôi. Trong đó có mấy nghìn, anh mau bồi thường cho tôi đi!”

Đối phương có thân hình cao lớn, gương mặt tròn xoe, Vương Cự An chế nhạo: “Một buổi tối có thể kiếm mấy nghìn? Anh biết làm ăn như vậy mà còn ra đường ăn xin? Sao không về nhà nằm mà đẻ tiền đi?”

Tên ăn mày nhỏ bả nước bọt, túm vai anh. “Mẹ kiếp, mày có tiền không hả?”

Vương Cự An nhìn bàn tay bẩn thỉu của đối phương bằng ánh mắt chán ghét. Anh lập tức kéo tay tên ăn mày, trên áo sơ mi xuất hiện vết đen sì. Anh vừa phui vừa nói. “Tôi cảnh cáo anh. . .”

Vương Cự An còn chưa dứt lời, đầu đã bị đập một phát.

Đối phương không dùng sức, Vương Cự An không cảm thấy đau nhưng trong lòng bực bội. Lừa giận kìm nén đã lâu bùng phát trong giây lát. Anh liền tung một cú đấm vào mặt đối phương. Tên ăn mày dính đòn, định đánh trả, bên cạnh có ông già can ngăn: “Đừng đánh nữa, lát nữa cảnh sát đến thì làm thế nào!”

Tên ăn mày do dự nên chậm một bước, bị Vương Cự An đánh thêm hai cú rất mạnh. Hắn liền gục xuống đất.

Vương Cự An lau mép. thấy có vết máu, anh càng nổi cơn điên, đi đến, đập vài cú vào người tên ăn mày. Ông già ở bên cạnh lại can ngăn. “Đừng đánh nữa, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có án mạng đấy!”

Anh dùng chân đá nhẹ vào đầu tên ăn mày, thấy hắn lồm lồm nhưng không còn sức lực đánh trả, anh mới tha cho đối phương. Tên ăn mày miễn cưỡng bò dậy, lùi mất.

Vương Cự An hơi mệt nhưng cảm thấy rất thoải mái. Anh ngồi xuống cạnh ông già, nhìn ông dùng phấn viết xuống đất. Nội dung đại khái là hai ông cháu người ở tỉnh táo đó, đến Nam Chiêm chữa bệnh. Cháu nội mắc bệnh nặng, cần bao nhiêu tiền làm phẫu thuật và chi phí điều trị, hy vọng mọi người giúp đỡ. . .

Vương Cự An giơ tay lau mồ hôi, hỏi ông già. “Một buổi tối ông kiếm được bao nhiêu tiền?”

Ông già cầm cái bát sứ, lắc lắc trước mặt anh, trong bát chỉ có vài đồng.

Vương Cự An đưa mắt nhìn ra đằng sau: “Cổng bệnh viện là nơi kiếm ăn tốt”. Lại nhìn đứa bé mấy tuổi trong lòng ông già, anh hỏi: “Ông bắt cóc đứa bé này ở đâu vậy? Bố mẹ nó chắc lo lắng lắm”.

Đứa bé rụt rè ở trong lòng ông già, miệng ho khù khụ. Ông già vừa vỗ lưng nó vừa viết: “Bố mẹ nó đến Nam Chiêm làm thuê từ mấy năm trước, nói kiếm tiền nuôi con. Tiền còn chưa kiếm được, chúng nó đã ly hôn. Tôi dẫn cháu nội đến đây tìm người nhưng chẳng thấy đâu. Nam Chiêm. . . quá lớn. . .”

Vương Cự An nhún vai. “Bây giờ ngoài đường đầy rẫy những việc tương tự. Câu chuyện của ông không còn mới mẻ”.

Ông già không phục, đưa bệnh án của đứa bé cho anh xem. Vương Cự An không cầm, cũng chẳng thèm ngó qua. Anh nói: “Chữ viết của ông không tồi”.

Ông già đáp: “Trước đây bố tôi mở trường tư thục”.

Hai người trò chuyện vài câu, có cô y tá chạy ra ngoài đưa cơm cho đứa trẻ. Ông già vội vàng cảm ơn, bón cho cháu xong mới gặm nốt chỗ bánh mìn thẩu còn lại. Sau đó ông tiếp tục viết, chữ viết ngay hàng thẳng lối. Nhìn dòng chữ ông già vừa viết, Vương Cự An không kìm được, nói: “Câu này có nghĩa là gì vậy?”

Ông già đọc: “Chúng nhân duyên sinh pháp, ngã thuyết tức thị không, dịch vi thị giả danh, dịch thị trung đạo nghĩa. Cậu không hiểu à?”

“Không hiểu”.

Ông già nói: “Tôi cũng không hiểu lắm nhưng...” Ông cười với cháu trai. “Bé con, lấy hộp bi của cháu ra cho chú chơi đi!”

Thằng bé không nỡ nhưng vẫn lấy từ túi xách ra một chiếc hộp bánh quy han gỉ. Nó mở ra, bên trong chứa đầy những viên bi trong suốt, Vương Cự An không hiểu.

Ông già nói: “Hai tay cậu có thể cầm hết số bi trong hộp này không?”

Vương Cự An thử cầm, vừa vặn đầy cả hai tay.

Ông già lại hỏi cháu trai: “Viên bi cháu thích nhất đâu rồi? Viên cháu được tặng ấy”.

Thằng bé ngẫm nghĩ, lấy từ trong túi áo ra một viên bi cao su rất đẹp.

Ông già trêu cháu: “Cho chú nhé?”

Thằng bé ra sức lắc đầu.

“Cho chú mượn chơi một lát”. Ông già nói tiếp.

Thằng bé đưa cho Vương Cự An. Anh muốn cầm nhưng không còn tay để cầm.

Đồng bi rơi xuống hộp sắt, vỗ vào tay anh. “Thả xuống đi!”

Ông già thờ dãi. “Rơi vào cảnh bị lừa, bị người cười cợt, bị ức hiếp, không có tiền khám bệnh, anh chỉ biết oán trách trời đất, không xóc lại tinh thần tiếp tục tiến về phía trước, không biết buông tay và đặt xuống, anh chỉ có thể từ bỏ cơ hội chuyển biến sau này”.

Vương Cự An lặng thinh.

Ông già vừa viết chữ xong, trong chiếc bát sứ xuất hiện thêm mấy đồng xu. Trước mặt Vương Cự An, ai đó cũng ném tờ tiền giấy. Anh cúi đầu nhìn, là tờ một đồng.

Cậu con trai ở bên cạnh phê bình bạn gái: “Cứ nhìn thấy ăn mày là em cho tiền, ai biết được là thật hay giả”.

“Kiểu gì cũng có người cần sự giúp đỡ”. Cô gái đáp.

Cậu con trai chỉ vào ông già. “Chỉ cần nhìn qua cũng biết là kẻ buôn bán trẻ em. Em làm vậy là giúp tội phạm đấy”.

Anh ta lại chỉ Vương Cự An. “Còn người này nữa, có chân có tay sao phải làm ăn mày? Em không thấy người ta đẹp trai thế kia, dù đi bán “sắc” cũng có thể kiếm cả đồng tiền”.

Cô gái kéo áo bạn trai, nói nhỏ “Anh đừng nói nữa, cho cũng đã cho rồi, chúng ta đi thôi”.

Vương Cự An bỏ tờ tiền giấy vào chiếc bát sứ, “Nếu thằng bé này...”

Ông già hiểu ý, cắt ngang lời anh: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức mình”.

Nghĩ đến con trai, cổ họng Vương Cự An bắt gặp tắc nghẽn. Anh lao đảo đứng dậy, đi vài bước liền quay lại, cầm phấn viết một hàng chữ ở ngay sau hàng chữ của ông già. Cuối cùng, anh rút từ ví ra một tấm thẻ ngân hàng, chính là tấm thẻ Vương Tư Ngụy ném xuống đất ngày hôm đó. Anh bỏ tấm thẻ vào cái hộp sắt chứa đầy những viên bi.

Vương Cự An về ngôi biệt thự gần bờ biển. Anh ở trong nhà hai ngày liền, cho đến hôm anh phải tham gia đại hội cổ đông.

Vương Cự An thức dậy từ sáng sớm, vừa tắm vừa cạo râu. Nước lạnh từ trên đầu chảy xuống, anh nhắm mắt một lúc rồi mới mặc áo choàng tắm đi ra ngoài. Anh đứng trước gương, người đàn ông trong gương hốc hác hơn trước nhưng đã lấy lại vẻ tỉnh táo, sắc bén của ngày nào.

Vương Cự An mặc áo sơ mi. Khi cúi đầu cài cúc tay áo, anh chợt nhớ đến hôm tối An Thịnh lật đổ Vương Á Nam, có người mới sáng sớm đã chuẩn bị quần áo cho anh. Cô là phẳng áo sơ mi, đưa tận tay cho anh nhưng anh chẳng thèm cầm. Lúc đó, cô đang vội đi làm, phải dỗ anh mặc áo như đồ đưa trẻ. Anh còn nhớ rõ cảm giác ấm nóng khi bàn tay cô chạm vào ngực mình. Cô không hề hay biết, vì cuộc chiến ngay sau đó, trái tim anh đang hưng phấn, đập loạn nhịp...

Vương Cự An lại cài cúc tay áo rồi thay áo khác. Đang thất cả vạt, điện thoại ở bên cạnh đổ chuông. Anh cầm lên nghe, người ở đầu máy bên kia nói: “Chúc mừng chú. Sau ngày hôm nay, chú được tự do rồi”.

Anh nhìn vào gương chỉnh cà vạt. “Chuyện này không kết thúc nhanh như vậy. Các cổ đông sẽ tìm đến thương lượng cách xử lý cổ phần trong tay tôi trước khi công bố tin tức”.

“Chú định bán cho ai?”

Vương Cự An cười. “Bán ra thị trường. Sau đại hội cổ đông, chủ tịch tiền nhiệm của An Thịnh sẽ bán tháo tất cả cổ phần hiện có trong tay”.

Người kia hỏi: “Lần này chắc phải treo chữ ST?”

Vương Cự An không trả lời câu hỏi đó, nói: “Số đồ cổ, thư pháp, tranh vẽ tôi gửi ở chỗ anh, anh hãy nhanh chóng bán đấu giá hộ tôi. Cả ngôi biệt thự này nữa, giúp tôi tìm người mua”.

“Chú định làm gì?”

“Tôi còn có thể làm gì ngoài việc mở công ty, tiếp tục làm ăn?”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Cả đêm trằn trọc khó ngủ không chỉ có một người.

Tô Mạt dậy từ sáng sớm, lái xe đến bệnh viện đón Vương Á Nam. Vương Á Nam đã bình phục sau ca phẫu thuật nhưng vẫn đang trong quá trình dưỡng bệnh. Sắc mặt bà ta nhợt nhạt nhưng trông vẫn có tinh thần.

Hai người đến phòng hội nghị của khách sạn trực thuộc trong thành phố. Bảo vệ đang giám sát ở bên ngoài. Để tránh những thông tin “lệch lạc” lãnh đạo cấp cao của tập đoàn chỉ định hai cơ quan truyền thống “thân tín” như mọi năm, còn lại chặn tất cả phóng viên ở bên ngoài.

Trong phòng hội nghị, một nửa số ghế đã có người ngồi. Nhân viên của công ty bận rộn chuẩn bị, phóng viên cũng đã đến, lãnh đạo cấp cao lục tục kéo vào. Công nhân viên nắm giữ cổ phần, các cổ đông nhỏ lẻ cũng đến đông hơn mọi năm.

Tô Mạt và các cổ đông lớn cùng luật sư ngồi ở phía trước. Nhìn xuống dưới, cô phát hiện Tùng Dung, lão Triệu cũng có mặt. Tùng Dung mỉm cười, nháy mắt với cô. Tô Mạt có tâm sự nên miễn cưỡng mỉm cười với chị ta.

Trước đây thái độ của Tùng Dung đối với cô là từ xem thường chuyển sang khách sáo, nhưng đến bây giờ, chị ta có vẻ tỏ ra tự hào về cô. Cả quá trình này diễn ra hết sức tự nhiên, không khiến cô cảm thấy ngượng ngùng và khó chấp nhận.

Tâm trạng của Tô Mạt không hề nhẹ nhõm, dường như người dự “tiệc Hồng Môn(*)” chính là bản thân cô. Khi đưa mắt về phía cửa ra vào, cánh cửa lớn đã đóng chặt lại bị đẩy ra, Tô Mạt giật mình thon thót.

*: Tiệc Hồng Môn được tổ chức vào năm 2006 trước công nguyên tại Hồng Môn. Người tham gia là Hạng Vũ và Lư Bang, hai nhân vật đứng đầu công cuộc chống quân Tần. Bữa tiệc có ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc chiến Hán - Sở, được xem là nguyên nhân gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lư Bang khi lập nhà Hán. Sau này, “tiệc Hồng Môn” là cụm từ ám chỉ những bữa tiệc hoặc những buổi tụ họp không mang ý tốt.

Phòng hội nghị huyền ảo. Vương Cự An là người cuối cùng đi vào, anh mặc com lê màu đen trắng tắp, càng tôn thêm đáng vẻ uy nghiêm. Sự xuất hiện của anh giống như hiệu ứng ngôi sao, khiến những người chưa biết sự thật có mặt trong hội trường vỗ tay nhiệt liệt, tiếp theo là tiếng cười vui vẻ.

Vương Cự An bình thản bước lên sân khấu. Sau lời mở đầu, anh tổng kết tình hình kinh doanh và lợi nhuận đầu tư của công ty trong thời gian nhậm chức. Tùng nội dung và con số đã ăn sâu vào đầu óc nên anh không cần nhìn giấy tờ trong suốt quá trình báo cáo.

Nhắc đến đề án hội nghị, Vương Cự An điềm nhiên phát biểu: “Tiếp theo, tôi sẽ không tham gia vào việc công bố đề án và tiết mục hỏi đáp, vì kể từ giây phút này trở đi, tôi sẽ rời khỏi chức vụ chủ tịch và tổng giám đốc của tập đoàn”.

Hội trường xôn xao.

Có cổ đông nhỏ đến đây để chất vấn về bản đề án. Nghe anh nói vậy, người đó đứng dậy, nói lớn tiếng: “Chỉ trong vòng nửa năm, An Thịnh không dưới một lần đổi chủ khiến doanh nghiệp lâm vào tình trạng bất ổn. Các anh đứng là không nghĩ tới lợi ích của cổ đông”.

Một lãnh đạo cấp cao lập tức trả lời: “Bây giờ vẫn chưa đến phần hỏi đáp, đề nghị mọi người yên lặng!”

Một cổ đông nhỏ lẻ phát biểu. “Mỗi lần hỏi đáp, chỉ có nhân viên của An Thịnh mới đưa ra câu hỏi, lời nói của những cổ đông nhỏ như chúng tôi đều không có trọng lượng”.

Người lãnh đạo cấp cao đánh trống lảng: “Trong nửa năm nhậm chức, Vương Cự An tiên sinh không nâng cao tài sản của công ty, cũng không thu hút bất cứ nguồn vốn đầu tư nào cho công ty. Ngược lại, Vương Cự An tiên sinh qua mặt hội đồng quản trị, vi phạm quy định tiến hành đầu tư dự án khác. Nếu cứ tiếp tục như vậy, An Thịnh sẽ đứng trước nguy cơ phá sản”.

Lúc này, dưới hội trường mới trở nên yên tĩnh.

Vương Cư An không biện giải, anh cười. “Trước lúc rời khỏi đây, tôi vẫn hy vọng tài sản của An Thịnh mà các vị nắm giữ vẫn có thể tăng lên. Tuy nhiên, sự thực như thế nào, cổ phiếu sẽ cho câu trả lời thích đáng”.

Anh vừa định rời đi, bên dưới đột nhiên có người lên tiếng: “Về việc tranh chấp nội bộ tại An Thịnh, tôi đã nghe tin từ lâu, nhưng không biết chủ tịch từ chức có phải để che giấu một vụ scandal?”

Mọi người rì rầm bàn tán.

Tô Mạt quay sang người vừa phát ngôn. Người này trông rất quen, là một phóng viên mấy hôm trước bám theo cô đòi phỏng vấn nhưng bị cô từ chối. Trong lòng có dự cảm chẳng lành, cô khẽ gọi một nhân viên lại, hỏi: “Ngoài hai tờ báo đã được chỉ định, tại sao còn có phóng viên khác ở đây?”

Vương Á Nam cũng nghe thấy, lo chuyện nhà bị tiết lộ, bà ta hạ giọng dặn dò: “Bảo cậu ta ra ngoài đi!”

Nhân viên vội mời tay nhà báo ra ngoài nhưng anh ta nói tiếp: “Đừng, tôi là phóng viên nhưng cũng là một cổ đông. Tôi cũng quan tâm đến lợi ích của mình như các vị. Hôm nay các vị đuổi tôi đi, ngày mai trên báo chắc chắn sẽ đưa tin”.

Người nhân viên hết cách.

Tay nhà báo tiếp tục lên tiếng: “Sự việc liên quan đến lãnh đạo cấp cao, trong tay tôi có cả chứng cứ lẫn nhân chứng. Buổi tối ngày mười một tháng mười một của hai năm trước, một người phụ nữ tại một câu lạc bộ cao cấp trực thuộc An Thịnh đã gọi điện báo cảnh sát. Người phụ nữ nói mình bị xâm phạm. Nhận được tin, cảnh sát khu vực lập tức cử người đến đó, đồng thời ghi chép hồ sơ vụ này”.

Đầu óc Tô Mạt như nổ tung, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vương Cư An liếc nhìn cô, lập tức cắt ngang. “Đây là nơi bàn về phương hướng kinh doanh của công ty chứ không phải nơi tán gẫu những chuyện không liên quan. Mời bảo vệ vào đây!”

Hai bảo vệ xông vào nhưng không kéo nổi tay nhà báo đó, anh ta cất cao giọng: “Vụ này có liên quan đến Vương tiên sinh. Lúc đó anh không muốn người khác biết nên đã xử lý êm xuôi. Lãnh đạo cấp cao của An Thịnh có cuộc sống riêng đòi bại, hỗn loạn, làm sao có thể quản lý tốt doanh nghiệp...”

Vương Á Nam đột nhiên lên tiếng: “Cứ để cậu ta nói tiếp!”

Câu lạc bộ cao cấp trở thành chốn sa đọa, sự việc này đủ để bị dư luận chỉ trích. Lời nói tiếp theo của tay phóng viên càng khiến mọi người kinh ngạc. “Theo kết quả điều tra, người bị hại là một nhân viên nữ trẻ tuổi của công ty, hiện đang ngồi ở vị trí lãnh đạo cấp cao. Lúc đó, người phụ nữ này báo cảnh sát, Vương Cư An tiên sinh quay ra đổ vạ cho cô ta lừa đảo. Xin hỏi Vương tiên sinh, sự việc này có phải là thật không?”

Vương Cư An nhất thời im lặng, sắc mặt rất khó coi. Mọi người đều quay sang Tô Mạt, chỉ mình anh không nhìn cô.

Tay phóng viên hỏi Tô Mạt, “Cô Tô, trên báo có một bài viết về cô, chắc cô cũng đọc qua. Thanh viên hội đồng quản trị độc lập trẻ tuổi nhất, rốt cuộc dựa hơi ai...”

Vương Cư An nghiêm nghị cắt lớn. “Anh hỏi cô ấy làm gì? Chuyện này chẳng liên quan đến cô ấy...”

Tay phóng viên định nói tiếp nhưng Tô Mạt đột nhiên lên tiếng: “Sao lại không liên quan đến tôi?” Cô cảm thấy vô cùng nhục nhã, người run run, hai tay lạnh buốt tới tê dại. Cô chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi này. Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, rồi cất giọng miễn cưỡng. “Anh bám theo tôi mấy ngày nay chỉ vì mục đích moi móc chuyện riêng tư?”

Nhìn thấy vẻ hiền lành, nhã nhặn của cô, bên dưới có người tỏ ra bất bình. “Nếu chuyện này có thật thì đây là vụ án hình sự, cô nên báo cảnh sát”.

Tô Mạt cảm thấy cổ họng khô rát, tim đập loạn. Cô hỏi lại “Anh cho rằng người như Vương tiên sinh có thể phạm pháp trong chuyện nam nữ hay sao?”

Nghe thấy câu này, mọi người đều cảm thấy khó tin. Bọn họ bỗng có cảm giác hai người này, một người chủ động quyến rũ, người kia tự nguyện bị quyến rũ thì đúng hơn.

Rõ ràng anh không biết sự thật, còn nghe lời đồn bậy. Tuy Vương tiên sinh đã từ chức nhưng từng là nhân viên của anh ấy, tôi không thể làm trái với lương tâm. Chắc mọi người đều biết thành tích của anh ấy đạt được trong thời gian nhậm chức. Anh ấy có năng lực xuất chúng, vừa quyết đoán vừa sáng suốt, hơn nữa còn là nhân tài...”

Mọi người đều cảm thấy buồn cười nhưng bất gặp vẻ mặt dịu dàng, cách nói năng gãy gọn đầu ra đầy của Tô Mạt, tất cả nhất thời yên lặng.

“... Phụ nữ thích anh ấy cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ... Thực tế, có quá nhiều người theo đuổi anh ấy... Anh cũng biết đấy, phụ nữ hay giờ mấy chiều thu hút sự chú ý của người khác, một khi ghen tuông là đánh mất lý trí, vụ báo cảnh sát cũng có.” Sóng mũi cay cay nhưng cô cố kìm nén. “Là tôi không tốt, cổ tình gây sự. Lúc đó, phía cảnh sát cũng đã tìm hiểu tình hình và không xử lý vụ này”.

Tay phóng viên kinh ngạc nhìn Tô Mạt. “Tôi không hiểu ý cô? Tôi... nội dung cuộc phỏng vấn không phải như vậy...”

“Tôi còn có ý gì chứ?” Tô Mạt miễn cưỡng cắt ngang. “Vụ thành viên hội đồng quản trị độc lập không liên quan đến anh ấy. là tôi giờ mọi thủ đoạn. Là tôi... tôi... một lòng tình nguyện, tôi ái mộ anh ấy”.

Mọi người há hốc miệng, sau đó là tiếng cười nói xôn xao. Bầu không khí trở nên ồn ào, náo nhiệt trong giây lát.

Dẫu sao Tô Mạt cũng còn trẻ, dù mặt dày đến mấy cũng không thể chịu đựng cảnh bị mỗ xê trước đám đông. Cô đỏ mặt tía tai, biết tất cả mọi người đang nhìn mình nên không dám ngẩng đầu. Lúc này, cô chỉ hận không thể đào hố chôn thân, trong lòng vô cùng xấu hổ và đau đớn. Cuối cùng, cô cất giọng run run: “Đề cập đến chuyện này, quả thực lãng phí thời gian của các vị. Tôi rất xin lỗi! Tôi... tôi đã nộp đơn xin từ chức. Tôi sẽ... sẽ rời bỏ chức vụ thành viên hội đồng quản trị độc lập, rời khỏi An Thịnh.” Ngừng vài giây, cô hạ giọng: “... cũng rời khỏi Nam Chiêm”.

5.

Tay nhà báo không phục, định tiếp tục lên tiếng nhưng Vương Cự An đã đứng chắn trước Tô Mạt, nói: “Nếu hôm nay giá cổ phiếu của An Thịnh rớt xuống mức sàn, vị tiên sinh, cổ phiếu trong tay anh còn đáng giá bao nhiêu? Anh sẽ tiếp tục giữ lại hay bán tháo? Giá bán ra bây giờ và giá lý tưởng trong lòng anh cách biệt bao nhiêu? Bán để ăn tiếp theo liệu có giúp cho việc kinh doanh của công ty hay không? Một số tin đồn không xác thực nào đó liệu có ảnh hưởng đến giá trị cổ phiếu, dẫn đến nguồn tài sản bị tổn thất nghiêm trọng không?”

Vương Cự An nhấn mạnh, giọng điệu tỏ ra khinh thường và phẫn nộ: “Đây mới là vấn đề các vị nên quan tâm chứ không phải ở đây nói chuyện con và con kê, ức hiếp một người phụ nữ, hoặc quan tâm đến “tính phúc(*)” của nửa thân dưới của Vương Cự An tôi...” Anh nắm tay Tô Mạt, “Và hạnh phúc nửa đời sau của tôi”.

(*) “*Tính phúc*” có nghĩa sex, đồng âm với từ “*hạnh phúc*”.

Bàn tay cô run run, đầu ngón tay lạnh giá. Vào thời khắc này, cô giống một lữ khách đang mệt mỏi đang lê bước trong mưa gió đột nhiên được dẫn vào một nơi khô ráo, ấm áp.

Vương Cự An quan sát Tô Mạt, như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ lên tiếng: “Đi theo tôi!”

Tô Mạt để mặc anh dắt tay đi ra ngoài. Có người giơ máy ảnh. Tuy cô cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn bắt gặp giơ tay che mặt, bước đi càng trở nên gấp gáp.

Vương Cự An quay đầu, gần như ôm cô vào lòng. Anh giơ tay che mặt cô, nghiêm giọng. “Đừng chụp ảnh!”

Một thanh niên không nghe lời, lén lút điều chỉnh di động.

Vương Cự An tức giận, chỉ vào mặt người đó. “Cậu kia... đừng chụp nữa!”

Tiếng nói của anh như phát ra từ lồng ngực, đập thẳng vào màng nhĩ, Tô Mạt càng cúi thấp đầu theo phản xạ, một bên mặt vùi vào ngực anh. Vương Cự An siết chặt vòng tay khiến cô càng cảm nhận được rõ ràng cơ bắp rắn chắc và nhịp tim của anh. Cô đột nhiên nảy sinh tâm lý bất chấp tất cả.

Anh chàng kia không có phản ứng.

Vương Cự An liền giơ tay đoạt lấy di động của anh ta, ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Phòng hội nghị ở tầng mười lăm, rơi xuống đất cũng không nghe thấy tiếng động. Đôi phương nhảy dựng lên định nói lớn nhưng bộ dạng hung dữ của Vương Cự An đã dọa anh ta sợ chết khiếp. Anh ta nhất thời ấp úng. Những người khác đều giấu điện thoại hoặc máy ảnh trong tay.

Vương Cự An và Tô Mạt đi vào thang máy. Nước mắt chảy dài trên gò má, cô muốn giặt tay khỏi tay anh nhưng anh nhất định không buông lỏng. Anh giơ tay định lau nước mắt cho cô, lại bị cô gạt ra. Cuối cùng, anh cúi đầu, trừng mắt với cô như với kẻ thù.

Thang máy xuống tầng một, có mấy người đi vào. Tô Mạt miễn cưỡng lau nước mắt, đứng sau lưng Vương Cự An. Hai người không liếc ngang liếc dọc nhưng hai bàn tay vẫn giằng co ở bên dưới.

Đến bãi đỗ xe, Vương Cự An kéo Tô Mạt đi đến ô tô của anh. Tô Mạt không thể kháng cự, lẩm bẩm. “Tôi có xe...”

Anh không nề nang, nói thẳng: “Đó là xe của An Thịnh”.

Tô Mạt bắt gặp ngẩn người. Hôm qua cô vẫn có mọi thứ trong tay, hôm nay đã cùng đường mặt lộ, càng nghĩ càng bức bối. Cô giống như đang trong cơn ác mộng. Trong giấc mộng có rất nhiều người theo dõi màn biểu diễn khoa trương nực cười của cô, sau đó họ còn nhận xét cô bị ma làm hay vô liêm sỉ.

Nước mắt giàn giụa, Tô Mạt không có cách nào kiềm chế.

Vương Cự An lại kéo cô lên xe. Bị cô đẩy người, anh tỏ ra bức tức: “Tên nhà báo nói lưu hồ sơ mà em cũng tin. Đây là hán muốn gài bẫy em, em không nhận ra hay sao?”

Nhìn thấy sắc mặt u ám của anh, Tô Mạt càng cảm thấy không đáng. Cô nghĩ bụng, dù chẳng ai biết tương lai thế nào, bây giờ chỉ cần anh ấy cho mình một cái ôm an ủi là đủ, vậy mà phản ứng của anh giống như cô thiếu nợ anh. Tô Mạt không kìm được cơn ghen ngào: “Đúng, là tôi ngốc nghếch, ai cần biết anh có bị lưu hồ sơ hay không? Với hoàn cảnh của đây bần. Tôi nên chờ anh nhận tội, khiến tất cả mọi người đều biết tôi có quan hệ không rõ ràng với tên tội phạm cường dâm, đây đưa hết lần này đến lần khác...” Cô như khóc không thành tiếng. “Sau đó để bọn họ mắng tôi dễ tiện, nói tôi là...”

“Câm miệng!” Vương Cự An đột nhiên cất cao giọng.

Tô Mạt trừng mắt nhìn anh, mắt ngấn nước.

Vương Cự An im lặng một lúc mới lên tiếng. “Là tôi không muốn thấy em khó xử”.

Tô Mạt nhát thời trầm mặc. Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống. “Sau này đường ai nấy đi, tôi sẽ không khó xử nữa”. Cô quay người bỏ đi. Nghe thấy tiếng bước chân anh đuổi theo, cô nói: “Anh đừng đi theo tôi. Tôi... Nhìn thấy anh là tôi thấy buồn nôn”.

Đang sau quả nhiên không có tiếng động.

Tô Mạt lên xe, nổ máy, nhấn ga một cách máy móc. Chợt nghĩ đến điều gì đó, cô hạ cửa kính, nói. “Nếu muốn cảm ơn tôi, anh đừng quá tuyệt tình với An Thịnh. Anh hãy chừa một con đường cho mẹ góa con côi người ta. Xét cho cùng... là tôi phụ lòng bà ấy”.

Tô Mạt đánh tay lái, ô tô chạy qua Vương Cự An. Đi một đoạn, cô nhìn vào gương chiếu hậu. Anh vẫn đứng ở đó, cô không còn thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ biết anh vẫn nhìn chăm chăm về hướng này.

Tô Mạt về nhà sắp xếp đồ đạc. cô gửi một số đồ đạc về quê qua đường bưu điện, những đồ có giá trị cô mang theo bên mình, những đồ vật cồng kềnh còn tốt, cô cho cậu mợ, đồ không tốt thì đem bán...

Ngôi nhà càng trống trải, trong lòng Tô Mạt ngày càng mờ mịt. Tuy bây giờ tài khoản của cô còn mấy trăm ngàn nhưng chưa tìm được công việc mới, quay về không biết giải thích với bố mẹ thế nào. Cô thấy sốt ruột, lên mạng tìm kiếm thông tin tuyển dụng. Cô gửi bản lý lịch, chẳng bao lâu sau nhận được hồi âm của công ty “sẵn đầu người”. Đối phương tỏ ra nhiệt tình nhưng mức lương thấp hơn trước nhiều.

Tô Mạt đang ngồi trên giường suy tư, chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô giật mình, rón rén đi tới nhòm qua lỗ “mắt mèo”. Nhìn thấy Tùng Dung đứng bên ngoài, cô thở dài, nghĩ mình sắp rời khỏi nơi này, không thể cứ trốn tránh như vậy, hơn nữa, đó còn là người bạn khá thân thiết.

Cô mở cửa để Tùng Dung vào nhà. Tùng Dung xách một túi lớn, để xuống đất. Về mặt chị ta vẫn bình thường. “Đây là đặc sản Nam Chiêm mà tôi và lão Triệu mua. Cô hãy cầm về cho ông bà và con gái thưởng thức”.

Tô Mạt nói: “Chị mua làm gì? Va li của tôi đầy cả rồi”.

Tùng Dung đi một vòng quanh nhà. “Cả căn hộ chưa gì đã dọn dẹp sạch sẽ, cô hành động nhanh như tên lửa ấy”. Chị ta cười cười, liếc nhìn Tô Mạt. “Em gái à, em thật sự khiến chúng tôi bị sốc nặng”.

Biết không thể né tránh, Tô Mạt tự giễu. “Già rồi còn giờ thói ngông cuồng của tuổi trẻ”.

“Ái chà!” Tùng Dung cười. “Bây giờ đến lão Triệu cũng khen cô hết lời, nói cô nghĩa khí, còn bảo lấy vợ nên lấy người như cô”.

Tô Mạt rót trà cho chị ta, đánh trống lảng: “Sau này anh chị có dự định gì? Có chuyển việc không?”

Tùng Dung đáp: “Triệu Tường Khánh muốn đi theo lão Vương. Anh ta nói bản thân không có chủ soái, chỉ có một số tướng tài, cần tìm một lãnh đạo giỏi mới có thể phát huy”. Chị ta uống một ngụm nước. “Cũng may Vương Cự An bằng lòng dẫn theo anh ta.

Nghe đến tên người đàn ông đó, Tô Mạt không muốn nói nữa.

Tùng Dung thờ dài. “Việc gì cô phải làm vậy?”

Tô Mạt cúi đầu gấp quần áo. “Không thì làm thế nào? Con trai không còn nữa, công ty cũng rơi vào tay người khác, tôi không thể để anh ấy ngồi tù”.

Tùng Dung nhẹ nhàng ôm vai cô, lại thờ dài: “Vì biết rõ ngọn nguồn nên tôi càng xót xa cho cô. Nếu cô ở lại, nhất định sắp sẽ không bạc đãi cô”.

Tô Mạt lắc đầu, im lặng.

Tùng Dung tỏ ra nghiêm chỉnh. “Cô dùng đạo đức để trói chặt sếp, sếp dùng tiền bạc để ràng buộc cô. Cả hai cùng thắng. cô nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì?”

Tô Mạt cảm thấy buồn cười, nói nhỏ. “Sự việc trước kia là một khúc mắc, tôi có thể lừa dối người khác nhưng không thể lừa dối bản thân”.

Tùng Dung thờ dài. “Cô đúng là ngốc nghếch!”

Tô Mạt hỏi. “Chị nhìn trúng lão Triệu ở điểm nào?”

“Nói chuyện hợp, tính cách tốt hơn tôi một chút, kiếm tiền nhiều hơn tôi một chút, không vướng bận gia đình. Dù hơi béo tôi cũng không chê...” Tùng Dung nói thẳng.

“Được như vậy tốt quá còn gì!” Tô Mạt nói.

Tùng Dung xoa tay. “Không tốt, bây giờ là tôi dắt mũi anh ta. Nếu anh ta có điều kiện tốt hơn, tôi chịu thiệt ở những chuyện khác cũng chẳng sao, có mất mới có được”.

Tô Mạt cười cười.

Tùng Dung hỏi. “Cô bay vào ngày nào?”

“Cuối tuần”.

“Ngày mai cũng ăn bữa cơm. Tôi, lão Triệu và mấy người nữa coi như tiễn cô”.

“Thôi khỏi, tôi chẳng có mặt mũi nào mà gặp mọi người”. Tô Mạt đáp.

Tùng Dung nói: “Không đồng người, chỉ có mấy đồng nghiệp bình thường khá thân thiết với cô. Lần này cô đi, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.”

Tô Mạt lên tiếng: “Tới lúc đó nói chuyện sau”.

Hai người tán gẫu thêm một lúc thì Tùng Dung đi đón con trai. Trước khi ra cửa, tình cờ nhìn thấy cái bát ở trên tủ giày, chị ta liền cầm lên ngắm nghía. “Cũng đẹp đấy chứ!”

Tô Mạt ngẫm nghĩ, nói: “Chị thích thì cầm lấy đi!”

Tùng Dung đặt cái bát về chỗ cũ. “Đừng, thằng nhỏ nhà tôi đến chó còn chê, vào tay nó chẳng thứ gì còn nguyên vẹn. Cô hãy giữ lại đi!”

Tùng Dung ra về, Tô Mạt lại sắp xếp hành lý. Khó khăn lắm mới nhét hết đồng hồ đặc sản của Tùng Dung vào va li, phát hiện ở góc còn một khoảng trống nhỏ. Cô do dự vài giây, cầm cái bát trên tủ giày, bàn thần hồi lâu rồi lấy giấy báo bọc lại, nhét vào va li.

Một lúc sau, Tô Mạt nhận được điện thoại. Chung Thanh ở đầu kia nói: “Chị, tối nay chị ra ngoài đi, em muốn mời chị ăn cơm”.

Tô Mạt ngạc nhiên. “Hôm nay mới ăn cơm ở nhà em còn gì?”

Chung Thanh cười. “Vẫn chưa rời khỏi nơi này, chị đã phân biệt nhà chị với nhà em rồi. Chị ra ngoài đi, em muốn mời riêng chị ăn cơm”.

Tô Mạt đang đau đầu, không nghĩ ngợi mà lập tức từ chối. “Khỏi cần phiền phức em ạ!”

Chung Thanh nói: “Em không phiền, đây là việc nên làm, em muốn cảm ơn chị”.

“Cảm ơn gì chứ?” Tô Mạt hỏi lại.

“Cảm ơn chị đã giúp em trong mấy năm qua. Thật đấy, ngay cả Chung Minh cũng không đối xử với em tốt như chị”. Chung Thanh nói.

Tô Mạt không muốn nói nhiều, trả lời lấy lệ: “Khỏi cần cảm ơn chị. Em cố gắng học tập tốt là được”.

“Em biết rồi. chị đi nhé...” Chung Thanh nấn nì một lúc, Tô Mạt miễn cưỡng đồng ý.

Tầm chạng vạng, Tô Mạt thay một bộ quần áo, đi tới nhà hàng Chung Thanh hẹn trước.

Nhà hàng nằm ở bên đường, không mấy bắt mắt. Tô Mạt vào cửa liền quan sát xung quanh, đây là nơi sinh viên thường đến. Hỏi nhân viên phục vụ mới biết Chung Thanh đặt phòng riêng trên tầng hai. Trong lòng Tô Mạt có chút nghi ngờ, cô không khỏi kinh ngạc khi đẩy cửa phòng. Tô Mạt còn chưa lên tiếng, Thượng Thuần đã đứng dậy, nói với Chung Thanh: “Hai chị em em định giờ trò gì vậy?”

Tô Mạt định thần, đoán ra bảy, tám phần. Cô liền trừng mắt nhìn Chung Thanh.

Chung Thanh lắc lắc đầu ngón tay, dùng mũi chân đá Thượng Thuần một cái. “Này, chị gái em đến rồi. Anh cũng phải bày tỏ gì chứ!”

Thượng Thuần mắt kiên nhẫn. “Em muốn tôi bày tỏ điều gì?”

Chung Thanh chống tay lên cằm, hỏi Tô Mạt. “Chị, chị muốn anh ta bày tỏ điều gì?”

Tô Mạt giả bộ ngốc nghếch. “Tôi không hiểu ý của hai người”.

Thượng Thuần nửa tin nửa ngờ nhìn Chung Thanh.

Chung Thanh đẩy người hẳn. “Anh đừng nhìn nữa. Chị ấy không biết gì đâu. Anh còn muốn thứ đó không? Muốn thì thể hiện chút thành ý đi!”

Thượng Thuần xị mặt nhưng vẫn cất giọng mềm mỏng: “Em đừng đùa nữa, có được không?”

Chung Thanh phì cười, xoay mặt hấn, hôn nhẹ một cái. “Em rất yêu bộ dạng ngoan ngoãn, đáng thương của anh”. Ngừng vài giây, cô nhìn hấn. “Hay là anh hãy lau giày cho chị em?”

Thượng Thuần biến sắc mặt, chau mày. “Con bé xấu xa này, em đừng bày trò nữa!”

Chung Thanh nói, “Em còn nhỏ tuổi, chẳng biết làm gì ngoài việc bày trò”.

Tô Mạt kéo tay em gái. “Thanh Thanh, chuyện trước kia thôi bỏ qua, chúng ta về đi!”

“Chị, chị đừng can thiệp!” Chung Thanh đẩy tay cô, chỉ vào mũi Thượng Thuần. “Anh có lau không hả?”

Thượng Thuần tròn mắt với cô. “Em điên à?”

Chung Thanh đột nhiên vừa khóc vừa cười. “Phải, tôi điên rồi, tôi yêu anh đến phát điên. Tôi nói cho anh biết, tôi có thể mặc kệ bố mẹ tôi nhưng không thể không nhận người chị gái này. Nếu chị ấy phản đối, chúng ta sẽ không thành”.

Thượng Thuần không tin nổi. “Em đúng là điên thật rồi”.

“Anh lau thì tôi đưa thứ đó cho anh”. Chung Thanh nói.

Thượng Thuần nhìn cô một lúc lâu, sau đó hấn nghiêng răng quay sang Tô Mạt.

Tô Mạt nói. “Ông chủ Thượng, con bé còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Nếu anh thật sự làm vậy, tôi không gánh nổi”.

Thượng Thuần im lặng.

Tô Mạt cảm thấy khó tin, dè dặt thăm dò. “Hay là tôi tìm chỗ ngồi trước?”

Chung Thanh vẫy tay, “Chị ngồi đây đi!”

Tô Mạt quả nhiên ngồi xuống ghế.

Thượng Thuần đành mặt, rút tờ giấy ăn ở trên bàn, sau đó ngồi xồm xuống.

Chung Thanh chỉ tay, nói: “Chỗ này, cả chỗ này nữa... sao giày của chị bẩn thế?”

Tô Mạt nói. “Mấy ngày nay chị bận dọn nhà. Làm phiền ông chủ Thượng!”

Chung Thanh cười. “Người nhà mình ấy mà, chị đừng khách sáo!”

Thượng Thuần đứng dậy, ném tờ giấy xuống đất, túm chặt cổ tay cô. “Thứ đó đâu?”

Cổ tay Chung Thanh đau buốt, cô nói: “Chẳng phải ở trong túi quần của anh hay sao?”

Thượng Thuần sờ túi quần, quả nhiên thấy thứ cần tìm. Bỗng có cảm giác giành được quá dễ dàng, hấn bán tín bán nghi. Không nằm ngoài dự liệu, Chung Thanh nói tiếp: “Đây mới chỉ là một phần ba nội dung. Anh đã nhận trước một phần ba. Còn lại một phần ba cuối cùng, ngày mai tôi sẽ đưa cho anh. Tôi nói lời sẽ giữ lời”.

Thượng Thuần hất tay cô.

Chung Thanh xoa cổ tay rồi khoác tay Tô Mạt. “Chị, chúng ta đi thôi, đồ ăn ở đây chẳng ngon gì cả!”

Tô Mạt quay người nhìn Thượng Thuần. “Ông chủ Thượng, em họ tôi còn ít tuổi, có chuyện gì anh đừng để bụng...” Chưa nói hết câu, cô đã bị Chung Thanh kéo ra ngoài.

Vừa xuống cầu thang, Tô Mạt liền níu tay em gái. “Em to gan thật đấy, em không muốn sống à?”

Chung Thanh nói. “Chị, em bay chuyến bay sáng sớm ngày mai, em còn phải về chuẩn bị hành lý. Mấy ngày nay bố mẹ em căn nhắc suốt, nói đi liền hai đứa. Chị ở gần hơn, khi nào rảnh hãy về thăm bố mẹ em”.

Tô Mạt vẫn không quên chuyện trước đó. “Loại người này muốn tránh còn không kịp, em...”

Chung Thanh cắt ngang: “Em không sao đâu, chỉ cần trong lòng chị thoải mái là được. Chị đừng nghĩ ngợi nhiều, nghĩ nhiều quá sẽ mất vui.” Cô nhìn chị họ bằng ánh mắt nghiêm túc. “Chị, em hết nợ chị rồi đấy nhé!”

Tô Mạt lo lắng, cả đêm ngủ không yên giấc, buổi sáng định đi tiễn em gái nhưng lại dậy muộn.

Tại sân bay quốc tế Nam Chiêm, Chung Thanh làm xong thủ tục, thời gian vẫn còn sớm, cô đi vào quán KFC, tìm một chỗ rồi ngồi xuống. Cô vừa ăn

khoai tây chiên vừa nghịch mấy tính bảng. Một lúc sau, Chung Thanh lại mở laptop. Cô mới đổi hết điện thoại và máy tính sang nhãn hiệu Apple.

Chung Thanh đăng nhập vào tài khoản Weibo, bắt đầu đăng hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Không bao lâu sau có người chia sẻ, có người bình luận: “Tôi cũng thấy nội dung mà bạn đăng tải ở một trang web khác”.

Chung Thanh đáp: “Không thể nào, cho tôi đường dẫn”.

Người đó cho địa chỉ trang web, Chung Thanh mở ra xem. Cô cười ha ha. Trang web đó cũng có người vừa đăng tải tin tức không lâu, nội dung vẫn chưa đầy đủ. Chung Thanh nổi hứng liền đăng tiếp vào nội dung của người đó. Cô vừa đọc tốc độ với đối phương vừa chén khoai tây chiên ngon lành...

Xong xuôi, Chung Thanh lên máy bay. Cô ngồi ở khoang hạng nhất, không cần xếp hàng. Cùng khoang có người đàn ông nhìn thấy bộ dạng nữ sinh của Chung Thanh, có ý bắt chuyện với cô. Biết trong lòng anh ta nghĩ gì, Chung Thanh mỉm cười. “Tôi thi đỗ vào trường đại học ở bên đó, bố mẹ tôi tặng vé máy bay. Còn chưa rời khỏi Trung Quốc, tôi đã bắt đầu nhớ nhà rồi”.

Người đàn ông nói: “Cô gái nhỏ, cô rất xuất sắc, lại có một gia đình hạnh phúc. Đây là điều kiện để dẫn đến thành công”.

Chung Thanh cười cười. Nhân lúc máy bay chưa cất cánh, cô gửi một tin nhắn cho Tô Mạt.

“Cuộc đời chị là trách nhiệm và ảm đạm, còn cuộc đời của em là kích thích và mạo hiểm. Cả kiếp này, chị luôn phải đấu tranh với tính cách của mình, còn em đấu tranh vì dục vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tìm lại

Tô Mạt đôi mắt nhắm nhìn thành phố vẫn còn xa lạ đối với cô. Ngoài cửa sổ, sắc trời u ám, lại sắp mưa.

Cô cảm di động, suy tư hồi lâu. Cô không trả lời tin nhắn, chỉ thờ dài, trầm nghĩ, ai mà không có dục vọng? Ai mà không muốn sự kích thích? Em cho rằng thỏa mãn dục vọng là một sự liều mạng nhưng chị cảm thấy đó là thỏa hiệp với bản thân.

Mấy ngày nay cô đều lường lự, nhắc nhở bản thân nên đi thăm Vương Á Nam trước khi lên đường, nhưng ngày qua ngày, cô vẫn không có dũng khí.

Tô Mạt nhắm nghĩ, chiều nay mình sẽ đi thăm bà ấy, hay là buổi tối?

Tùng Dung gọi điện, hẹn gặp Tô Mạt ở khách sạn vào buổi trưa. Chị ta tỏ ra rất nhiệt tình: “Trời mưa lớn, cô không có ô tô nên tôi bảo lão Triệu đến đón cô, anh ta sắp đến nơi rồi”.

Ngay sau đó, cô nghe thấy có người bấm còi xe ở dưới nhà.

Tô Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là xe của lão Triệu. Cô không tiện từ chối, đành cầm ô đi ra ngoài.

Hai người gặp mặt, Tô Mạt tỏ ra ngượng ngùng. Lão Triệu không hề nhắc đến vụ ở đại hội cổ đông, chỉ nói đồ ăn ở khách sạn này rất ngon, hôm nay muốn mời cô nếm thử. Anh ta than phiền con trai Tùng Dung nghịch ngợm như thế nào, lại nói chắc Tùng Dung đã gọi món, đi sớm không bị tắc đường... Hai người như vừa mới nói chuyện dăm ba câu, xe ô tô đã tới nơi.

Lại là phòng ăn riêng. Tô Mạt và lão Triệu đi vào, chỉ thấy một mình Tùng Dung ngồi ở đó. Nhân viên phục vụ hỏi người đã đến đủ chưa, có cần dọn thức ăn ngay bây giờ không...

Tùng Dung lên tiếng: “Các anh làm nhanh lên, tôi đói rồi”.

“Những người khác đâu rồi?” Tô Mạt hỏi.

Lão Triệu liếc nhìn Tùng Dung. “Chắc không còn ai nữa, chỉ còn mấy chúng ta. Chúng ta cứ ăn trước đi!”

Tô Mạt im lặng.

Lão Triệu vừa nói chuyện vừa ăn. Anh ta đột nhiên chỉ vào nồi canh, cần nhân. “Món anh bảo em gọi không phải món này”.

“Em hỏi anh trong điện thoại, anh nói món này còn gì?” Tùng Dung phản bác.

Lão Triệu lẩm bẩm, “Anh nói món này sao? Anh chẳng nhớ gì cả”.

Tô Mạt khuyên can, “Món nào mà chẳng như nhau”.

Lão Triệu nói: “Món canh này hơi béo. Anh bảo em gọi canh măng khô...” Anh ta đang nói thì dừng lại.

Tô Mạt cúi đầu, lặng lẽ ăn.

Tùng Dung tỏ ra bức dọc: “Đàn ông các anh cũng thật là... có lúc nói xong lại quên ngay, lúc thì thế này lúc thì thế nọ, chẳng biết là thật hay giả. Những lúc nói cho người ngoài nghe, không biết có phải các anh đang diễn trò không? Sao không dứt khoát một chút, để người ta còn biết đường...”

Lão Triệu “chặc” một tiếng. “Em nói ít thôi!”

Tô Mạt thấp thỏm không yên. Cửa phòng đột nhiên mở ra, người đi vào quả nhiên là Vương Cự An.

Tùng Dung lập tức im lặng. Lão Triệu tươi cười chào hỏi.

Vương Cự An gật đầu với bọn họ, liếc nhìn Tô Mạt. Anh hơi do dự, cuối cùng ngồi xuống phía lão Triệu, cách một chiếc ghế, vừa khéo đối diện với Tô Mạt.

Ngoại Triệu Tường Khánh, ba người còn lại rất kiêu lời. Tô Mạt cúi đầu gấp thức ăn. Tùng Dung cũng chỉ tập trung ăn uống. Lão Triệu chợt kéo tay áo chị ta. “Em phải về sớm đón con, đúng không?”

Tùng Dung mặc kệ, tiếp tục nhấm nháp đồ ăn. Nhân lúc lão Triệu ba hoa với Vương Cự An, chị ghé sát tai Tô Mạt, nói nhỏ: “Cô đừng trách tôi, tôi cũng chẳng có cách nào khác. Ông xã tôi còn phải đi theo người ta làm ăn. Cô cũng nên cho ông xã cô chút thể diện. Làm vậy tốt cho tất cả mọi người”. Nói xong, chị ta chẳng chào hỏi, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài. Lão Triệu vội vàng đi theo Tùng Dung, quay đầu cười xòa với Vương Cự An.

Đội hai người họ ra ngoài, Vương Cự An vừa uống rượu vừa nhìn Tô Mạt. Thấy cô lặng lẽ húp canh, anh lên tiếng: “Em ăn ít thế, không đói à?”

“Ừm.” Cô nhỏ giọng nói.

Im lặng một lát, anh nói: “Đã mấy ngày trôi qua, tôi nghĩ chắc bây giờ em cũng bình tĩnh lại rồi”.

Tô Mạt không đáp.

Anh lại hỏi: “Em có muốn gọi thêm món không?”

“Không, nhiều đồ ăn như vậy, ăn không hết”.

“Hay là gọi tổ yến đông trùng hạ thảo...”

Tô Mạt vội lên tiếng: “Không cần đâu, tôi ăn no rồi”.

Lúc này Vương Cự An mới thôi.

Tô Mạt không muốn động đũa. Cảm thấy không thể ngồi đây lâu hơn, cô ngẩng đầu, đưa mắt về phía cửa ra vào. Vương Cự An hiểu ý. “Em muốn đi bây giờ?”

Tô Mạt đứng dậy, hai người cùng rời khỏi khách sạn. Bên ngoài mưa to gió lớn, cô nhất thời không thể mở ô. Vương Cự An liền cầm ô của cô, anh hơi dùng sức, chiếc ô lập tức mở ra. Anh che cho cô. Cô vô thức giật lấy chiếc ô nhưng anh không buông tay.

Tô Mạt cúi đầu đi ra ngoài. Khi cô giơ tay vuốt mái tóc lòa xòa, bất chợt chạm phải cái cằm lún phún râu của anh. Cô quay đầu phát hiện anh đang cách cô rất gần. Môi anh dường như chạm vào trán cô. Anh nhìn cô, hơi nhích người ra xa, giúp cô gạt mấy lọn tóc trước mặt. Sau đó, môi anh phủ xuống, động tác dứt khoát và cố chấp, không cho cô cơ hội kháng cự.

Tô Mạt thầm thở dài.

Nụ hôn của anh rất mãnh liệt, mang theo hơi rượu nóng hổi. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, chắc cô sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng bây giờ, cô giống như người cai rượu gặp “nút thắt cổ chai”. Cô chống một tay lên ngực anh, phân vân không biết có nên từ chối. Còn chưa nghĩ thông suốt, cô đã buông lỏng cánh tay.

Luồng khí nóng trào dâng trong cơ thể là thứ khó che giấu nhất. Tô Mạt không nhớ lần trước đã đây cách bao lâu. Chỉ trong chốc lát, anh ôm chặt người cô giống như vật khô một miếng vải ướt.

Tô Mạt mở mắt, hạt mưa bắn vào mắt cô. Chiếc ô đã bị gió thổi bay ra đường từ bao giờ. Hai người đứng ở cửa khách sạn, người áp sát, không thể tách rời.

Vương Cự An ghé sát tai cô, hỏi nhỏ: “Em còn buồn nôn không?”

“Vẫn buồn nôn”.

Anh mỉm cười, ngắm gương mặt trắng ngần và mái tóc ướt rượt của Tô Mạt rồi nắm cánh tay cô. “Chúng ta lên tầng trên đi”.

Tô Mạt hơi ngẩn người, trầm nghĩ, không phải anh đã đặt phòng rồi đấy chứ?

“Em lại làm sao thế?” Vương Cur An hỏi.

“Không sao...” Thái độ dè dặt của anh khiến Tô Mạt bỗng nhớ tới bộ dạng nôn nóng của Đồng Thụy An khi anh ta gạ cô trao cho anh ta lần đầu tiên. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Ồ đây không có quần áo... Về chỗ của tôi”.

Vương Cur An lập tức kéo cô lên ô tô. Trên đường đi, anh để tay lên đùi cô, thỉnh thoảng còn ngoảnh đầu quan sát vẻ mặt của cô.

Tô Mạt nghịch ngón tay của anh. Tay anh rất lớn, xuất hiện “đoạn chương vân (*)”, lòng bàn tay thô ráp. Những người phụ nữ được bàn tay này vuốt ve chắc chắn sẽ biết thế nào là cảm giác tiêu hồn giống cô. Cô nói nhỏ: “Tôi thích bàn tay của anh. Có điều, nếu đánh ai chắc sẽ rất đau”.

(*) “Đoạn chương vân” là bàn tay có hai đầu đường sinh mệnh và đường trí tuệ cắt nhau. Theo quan niệm của người xưa, đàn ông có “đoạn chương vân” có năng lực tạo của cải, sự nghiệp thành công.

Vương Cur An cười. “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tô Mạt giật mình. Sợ lại gọi nhớ tới nỗi đau mất con trai trong lòng anh, cô lập tức nói sang chuyện khác. “Anh cứ đi thẳng, tới ngã tư phía trước, rẽ trái là đến nhà tôi”.

“Tôi biết”. Anh đáp.

Tô Mạt nhìn anh.

Vương Cur An nói tiếp. “Những điều muốn biết, nhất định tôi sẽ biết”.

Cô không tiếp lời.

Anh lại lên tiếng: “Những chuyện muốn làm, chắc chắn tôi sẽ làm được. Người tôi muốn giữ, cô ấy không thể rời xa tôi. Người phụ nữ tôi muốn theo đuổi, đến cuối cùng, cô ấy nhất định sẽ một lòng một dạ với tôi”.

Tô Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. “Bởi vì anh tự tin về “kỹ thuật” của mình?”

Vương Cur An cười, giờ tay véo má cô. “Em biết rõ tôi không phải có ý đó”.

Hai người im lặng. Một lúc sau, anh quay đầu về phía cô. “Tôi lại muốn hôn em, làm thế nào bây giờ?”

Tô Mạt đáp: “Anh có thể dừng xe ở bên đường”.

Vương Cur An quả nhiên làm theo lời cô. Nhưng khi anh đỗ xe, hai người lại rất bình tĩnh, thậm chí còn có chút ngượng ngập. Họ nhìn nhau, cảm thấy có chút buồn cười.

Tô Mạt đưa tay lên mặt Vương Cur An. Cô không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng túm cổ áo anh, kéo về phía mình. Cũm của Tô Mạt nằm ngoài dự liệu của Vương Cur An, anh ngẩn người vài giây rồi mới nhắm mắt, ngậm môi cô.

Hai người hôn nhau đến khi cùng thở hổn hển. Tay anh thò vào trong váy của cô từ lâu. Nước mưa rơi trắng xóa trên cửa kính giống một tấm màn che như có như không.

Vương Cur An vui đùa vào cổ Tô Mạt, cất giọng trầm khàn: “Nơi này chật chội quá!” Không đợi cô trả lời, anh đột nhiên buông người cô, ngồi thẳng dậy, nhanh chóng khởi động xe, phóng như bay về phía trước.

Vừa vào hành lang, hai người lại ôm hôn ngẫu nhiên, tựa hồ chỉ có cơ thể mới dễ dàng biểu đạt tình cảm. Tô Mạt giờ một tay mở cửa. Trong phòng chỉ còn một cái giường, Vương Cur An cúi đầu hôn lên vành tai cô, cười, nói: “Em cố tình để lại đây à?”

Cô không trả lời, lại chủ động hôn anh. Một lúc sau, anh thò tay vào trong váy của cô. Bất gặp sóng nước xuân tình trong đáy mắt của Tô Mạt, anh liền đẩy cô nằm xuống giường. Sau đó, anh tiến vào người cô.

Tô Mạt nằm sấp trong chăn, cơ thể run rẩy. Vương Cur An cũng tỏ ra xúc động, anh thở dốc, liên tục xâm chiếm. Sau đó, anh vẫn còn nhớ còi hết quần áo ướt của hai người. Cảm thấy bàn tay anh không ngừng vuốt ve ở hông, Tô Mạt hơi động đậy. Lúc này, cô chợt nhớ ra chỗ đó xăm hình con bướm. Đã lâu không có ai nhắc nhở, cô quên bằng mất. Bây giờ hồi tưởng những chuyện trước kia, cô cảm thấy như mới xảy ra ngày hôm qua.

Vương Cur An rút ra ngoài, nằm nghiêng, hôn lên hình xăm của cô. Một lúc sau, anh lật người cô nằm thẳng, tiếp tục “vào bên”. Vận động một lúc, anh đột nhiên nằm sấp trên người cô, nói nhỏ: “Cơ thể của em rất tuyệt, lúc không mặc quần áo còn đẹp hơn”.

Tô Mạt vuốt ve ngực anh. “Anh cũng vậy”.

“Em, còn buồn nôn không?”

“Còn”.

“Ở đâu?”

“Từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng buồn nôn”.

Anh nhún người, tiến vào người cô, “Chỗ này thì sao?”

“Ừ”.

“Dù buồn nôn đến mấy tôi cũng sẽ khiến em ngoan ngoãn khuất phục”. Anh ra sức “tấn công”, Tô Mạt không kìm được, lên tiếng van xin. Anh đắc ý hôn cô, tiếng rên rỉ và tiếng thở đều tan chảy. Cô nghĩ, cảm giác này giống như nghiện thuốc phiện.

Khi hai người kết thúc, trời đã nhá nhem tối. Tô Mạt cảm thấy đói bụng nhưng cũng muốn ngủ một giấc. Người ở trên dường như không biết mệt mỏi, cô cố ý đẩy anh: “Anh uống thuốc phải không?”

“Ba mươi năm nữa mới nói đến chuyện này”. Vương Cự An đáp.

Cô phì cười. Anh có chút tức giận. “Em cười tôi?”

Tô Mạt không để ý đến anh, một lúc sau mới hỏi. “Anh có đói không, vừa rồi hình như anh cũng chẳng ăn gì”.

Anh nói. “Tôi uống ít canh”.

Tô Mạt lại cười.

Vương Cự An lên tiếng: “Tôi, lão Triệu và Tùng Dung cộng lại cũng hơn một trăm tuổi, vậy mà còn phải diễn trò với em. Em bảo tôi nên giấu mặt vào đâu?”

“Em ba mươi tuổi rồi”. Tô Mạt đáp.

“Bao nhiêu cũng nhỏ hơn tôi”.

Cô giờ tay ôm cổ anh, chạm vào mấy sợi tóc mai điểm bạc của anh. Nghĩ đến nỗi đau khổ anh phải chịu đựng, lòng cô mềm nhũn. Cô bắt giác ôm chặt anh, hôn lên trán.

Vương Cự An thuận thế cúi đầu ngậm bầu ngực của cô. Cô đắm vai anh. Hai chân bị anh tách ra, anh lại một lần nữa xâm nhập.

Họ vừa hôn nhau vừa ái ân, hai cơ thể dính chặt. Vương Cự An đột nhiên hỏi: “Giữa tôi và người đàn ông trước kia của em, ai lợi hại hơn?”

Tô Mạt che mắt. “Ai lại hỏi vấn đề trẻ con này...”

Anh đâm mạnh vào. “Em có nói không?”

Tô Mạt thở dài một tiếng, quay lại chỗ khác, cất giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. “Anh... anh lợi hại hơn...”

Vương Cự An mỉm cười hài lòng, lại ra sức “cày cuốc vất vả”. Một người cứng rắn như sắt, một người đã tan chảy thành nước từ lâu, anh thô lỗ, mạnh mẽ, lại bị sự mềm mại của cô bao bọc. Có lẽ tình yêu của người đàn ông chỉ là sự chiếm hữu, còn tình yêu của người phụ nữ là sự tiếp nhận và bao dung.

Tô Mạt bị anh giày vò. Trong lúc mơ màng, bỗng nhớ đến câu nói của anh lúc ở trên xe, sống lưng cô chợt nóng chợt lạnh.

Trời đã tối, Tô Mạt vô cùng mệt mỏi, eo lưng bị người đàn ông ôm chặt. Cô bỗng có ý nghĩ, nếu có thể ở trên giường sống qua ngày thì tốt biết mấy. Cô miễn cưỡng ngồi dậy mặc áo ngủ, lại bị anh kéo nằm xuống. Anh hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

“Rất dễ chịu”. Tô Mạt đáp.

Vương Cự An cười. “Ai hỏi em chuyện đó?”

Cô ngẫm nghĩ, thật thà trả lời. “Em cũng không biết. Nói không chuẩn”.

“Nói không chuẩn gì chứ?”

Tô Mạt không thể trả lời.

Vương Cự An nói tiếp: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Nghĩ nhiều quá là hết khoái cảm”.

Tô Mạt cảm thấy câu này rất quen tai. Anh lại hỏi: “Sao em không nói cho tôi biết vụ phóng viên gây phiền phức cho em?”

Tô Mạt không muốn nghĩ nhiều, ai ngờ anh lại nhắc tới. Cô nhủ thầm, chuyện xảy ra từ mấy năm trước còn bị moi móc, rõ ràng có người muốn “giấu đồ bìn leo”. Dù nói với anh cũng chưa chắc đã có tác dụng. Nhưng nghĩ đến lòng tự trọng của người đàn ông, cô chỉ lên tiếng: “Nói ra chỉ khiến anh thêm một chuyện buồn phiền mà thôi”.

Vừa dứt lời, cô chợt cảm thấy mình chẳng ra sao. Ai ngờ anh lại dùng sức ôm cô rất chặt, cọ hàm râu vào mặt cô.

Thấy anh hiếm khi dịu dàng như thế này, Tô Mạt do dự một lúc, cuối cùng không kìm được lên tiếng: “Có một số chuyện, chung quy cũng là vết nhơ của cuộc sống, tôi nhất thời không biết...”

Anh lập tức dừng động tác. “Vết nhơ? Tôi là vết nhơ của em?”

Tô Mạt vội nói: “Hay là anh cho em thêm ít thời gian. Em nghĩ, nếu chuyện trước kia bị lan truyền ra ngoài, em còn có con gái, sau này nó lớn lên, ngộ nhờ nó hỏi đến thì em biết phải giải thích với nó thế nào? Nếu sau này nó nghe được điều gì về mẹ nó, em thật sự khó đối diện với nó?”

Vương Cự An đột nhiên lên tiếng: “Kết hôn là xong chứ gì?”

Thấy anh có vẻ mất hết kiên nhẫn, Tô Mạt hốt hoảng, lên tiếng: “Ý em không phải vậy”.

Vương Cự An ngồi dậy: “Ý em là gì?”

Tô Mạt im lặng, một lúc sau mới trả lời: “Không phải em ép anh... Em cũng không biết nên làm thế nào. Em chỉ muốn được yên tĩnh vài ngày”.

“Chẳng phải em đã được yên tĩnh vài ngày rồi sao?”

Tô Mạt không trả lời.

Anh nhìn cô. “Em đã nói thẳng trước mặt bao nhiêu người, không kết hôn thì làm thế nào?”

Tô Mạt như bị giọt nước lạnh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó tin. “Anh cảm thấy đây là thủ đoạn để em bám lấy anh?”

“Không phải”. Vương Cự An buồn bực, anh cười. “Không ngờ tôi cũng có ngày phải dựa vào đàn bà mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn”.

Tô Mạt không biết làm thế nào, cất giọng run run. “Ý anh là em làm anh mất mặt trước thiên hạ?”

Vương Cự An im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi thà để người khác chỉ vào mặt, mắng tôi là tên tội phạm cưỡng dâm”.

Hai người quay lưng vào nhau, Tô Mạt không đáp lời. Một lúc sau, cô nói: “Anh về đi, em mệt rồi”.

Vương Cự An hỏi. “Đuổi tôi đi là em có thể xóa bỏ vết nhơ à?”

“Anh đi đi!” Cô ghen ngào: “Anh thấy em dễ bắt nạt, vì em bao dung anh hết lần này đến lần khác...”

Vương Cự An nhìn cô hồi lâu, sau đó đứng dậy mặc quần áo. Anh vừa cài cúc ở tay áo vừa nói: “Là em quá hoàn hảo, vì vậy em không nên chịu đựng tôi. Em đi theo Tống Thiên Bảo có phải tốt hơn không? Một người thuần khiết, vô tư, một người hoàn hảo không tì vết, xứng đôi quá còn gì?”

“Anh...” Tô Mạt tức giận. “Vương Cự An anh không phải là người, anh là thần, anh vĩnh viễn không phạm sai lầm, không nhu nhược, có chuyện gì anh cũng tự mình gánh vác. Anh thử nghĩ xem, trong chuyện này anh dám nói mình không làm sai? Chỉ có người khác chịu thiệt, chỉ có người khác sai sót?” Cô vốn định nhắc tới vụ con trai anh và An Thịnh nhưng không đủ nhẫn tâm, cuối cùng chỉ nói nhỏ: “Thật ra biết rõ, chỉ là anh không dám thừa nhận mà thôi”.

Vương Cự An hiểu ý của cô. Anh nhất thời nổi giận, chỉ tay vào mặt cô. “Tôi cảnh cáo em, đừng nhắc đến những chuyện đó”.

Tô Mạt cảm thấy mình hơi nặng lời, liền im bặt, một lúc sau mới cất giọng mềm mỏng: “Còn chuyện này, Chung Thanh đã đưa bản sao USB cho Thượng Thuần”.

Vương Cự An quay đầu liếc cô, “Chuyện đó không còn quan trọng nữa”. Nói xong, anh mở cửa đi ra ngoài.

Tô Mạt trầm chẫn khóc thầm. Cô lại một lần nữa làm chuyện đại đột.

2.

Vương Cự An xuống dưới nhà, ngồi trong xe ô tô rất lâu. Anh ngược nhìn cửa sổ ở tầng trên, càng nghĩ càng buồn bực. Anh bắt giác giờ tay đập mạnh vào vô lăng, dù muốn nhưng anh không còn mặt mũi nào để lên trên đó.

Tô Mạt ngồi trên giường khóc nghẹn. Cô cảm thấy mấy ngày này, cô đã khóc hết nước mắt của một đời.

Di động đổ chuông. Tô Mạt vốn không muốn bắt máy nhưng tiếng chuông kêu mãi. Cô lau nước mắt, cầm điện thoại lên nghe. Châu Viễn Sơn hỏi: “Bao giờ cô đi?”

Giọng nói của anh ta rất ôn hòa. Tô Mạt đầy một bụng ảm ức, đang muốn tìm người thổ lộ nhưng vẫn cố gắng kìm nén, chỉ nói, “Sắp rồi”.

Đôi phương nhận ra có điều bất thường. “Cô sao vậy? không có chuyện gì đấy chứ?”

Tô Mạt gượng cười. “Tôi không sao. Anh có việc gì không?”

Châu Viễn Sơn ngập ngừng một lát mới lên tiếng. “Tôi có người bạn đại học định mở một văn phòng luật, mời tôi tới hợp tác”.

“Tốt quá còn gì!” Tô Mạt nói.

Châu Viễn Sơn thăm dò. “Địa điểm ở vùng Giang Nam nhà cô”.

Tô Mạt ngẩn người.

Anh nói tiếp: “Vụ này cần làm gấp, có khả năng tôi cũng qua bên đó xem tình hình thế nào”.

Tô Mạt nói. “Được thôi, có gì anh cứ tìm tôi”.

Châu Viễn Sơn cười. “Rốt cuộc cô đi vào ngày nào?”

Tô Mạt hết cách, đành thông báo thời gian cụ thể. Chợt nhớ ra một việc, cô hỏi: “Ngày mai anh có rảnh không?”

“Có”.

“Tôi muốn đi thăm bố mẹ Mạc Úy Thanh. Trước khi từ giả cõi đời, cô ấy có nhờ tôi một việc”.

“Vậy sao? Nhà bố mẹ cô ấy rất xa, ở ngoại thành”. Châu Viễn Sơn đề nghị. “Ngày mai chúng ta nên xuất phát sớm, tôi sẽ lái xe đến đón cô”.

Sáng sớm hôm sau, Châu Viễn Sơn gõ cửa. Tô Mạt nhìn đồng hồ, còn chưa đến tám giờ. Cô vội đánh răng, rửa mặt rồi mới đi ra mở cửa, cất giọng ngại ngùng: “Anh không cần chạy lên đây, gọi điện thoại nói với tôi một tiếng là được rồi”.

Châu Viễn Sơn không tiếp lời. Tĩnh cò nhìn thấy chậu cây trên cửa sổ, anh ta hỏi. “Những thứ này giải quyết thế nào?”

Tô Mạt nói. “Hay là anh cầm về đi?”

Châu Viễn Sơn lắc đầu, “Tôi chịu thôi. Để tôi cầm về cho cô bé ở phòng”.

Tô Mạt buộc tóc, cười, nói. “Bạn gái anh đấy à?”

Châu Viễn Sơn đáp. “Không phải, cô bé đó còn ít tuổi nên có sự cách biệt về thế hệ. Tôi vẫn thích mẫu phụ nữ trưởng thành hơn”.

Hai người vừa trò chuyện vừa xuống dưới nhà. Nhìn thấy xe ô tô của Vương Cự An, Tô Mạt lập tức hóa đá.

Châu Viễn Sơn liếc nhìn cô, nhắc nhở. “Xe của tôi ở bên này”.

Tô Mạt ngẩn người. Tuy đi theo Châu Viễn Sơn nhưng cô vẫn đảo mắt về phía chiếc xe đó. Vương Cự An vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua. Không biết tối qua anh không về nhà hay sáng sớm nay lại đến đây. Lúc này anh đang ngồi trong ô tô hút thuốc, bộ dạng có vẻ buồn chán. Anh liếc nhìn hai người.

Châu Viễn Sơn cũng quay đầu nhìn anh.

Tô Mạt lên xe, Châu Viễn Sơn lịch sự hỏi. “Cô có đi không?”

Tô Mạt không dám do dự, cúi thấp đầu, nói. “Chúng ta đi thôi!”

Châu Viễn Sơn lái xe ra đường, đột nhiên hỏi. “Nếu những điều cô nói ở đại hội cổ đông là sự thật, tại sao cô còn bỏ đi?”

Tô Mạt nói. “Tôi không muốn nhắc tới chuyện này”.

Hai người im lặng suốt quãng đường đi.

Lúc họ đến nhà Mạc Úy Thanh thì đã là buổi trưa. Bố mẹ Mạc Úy Thanh trông có vẻ chất phác. Nhắc tới con gái, ông bà gât lệ, lúc thì nói không có

người con này, chốc lại bảo sao con bé ngốc nghếch như vậy... Tô Mạt đưa tờ giấy và tấm thẻ ngân hàng, đồng thời hỏi thăm con gái Mạc Úy Thanh. Ông bà đáp: “Con bé vốn ở cùng ông bà nội, sau đó bố nó tái hôn nên đưa về đây. Nó đang đi học mẫu giáo. Ở nhà toàn bắt chước người ta gọi bố mẹ, chỉ bằng để nó tiếp xúc với bạn bè nhiều hơn”.

Tô Mạt thờ dài, hỏi con bé học ở trường mẫu giáo nào. Bố mẹ Mạc Úy Thanh dẫn cô và Châu Viễn Sơn đến đó.

Họ quan sát bé gái qua cánh cửa sắt. con bé hơn hai tuổi, cách ăn mặc như những đứa trẻ khác, tinh thần có vẻ rất tốt.

Châu Viễn Sơn nói nhỏ. “Giống cô ấy”.

Hai người quay về thành phố, Tô Mạt coi như giải quyết xong một việc, nhưng vẫn còn một việc khác canh cánh trong lòng. Cô hỏi Châu Viễn Sơn. “Anh có thể đưa tôi đến nhà Vương Á Nam không?”

Châu Viễn Sơn gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Tô Mạt tự giễu. “Tôi rất sợ gặp bà ấy”.

Châu Viễn Sơn nói. “Cô đừng tạo quá nhiều áp lực cho bản thân. Dù sao bây giờ hai bên đã có sự lựa chọn, gặp hay không cũng chẳng sao.”

Tô Mạt nói. “Thích thì quan hệ, không thì thôi, nhưng tôi đã làm mất thể diện của bà ấy trước mặt mọi người”. cô xuống xe, quay đầu về phía Châu Viễn Sơn.

Châu Viễn Sơn cười. “Đi đi, tôi ở đây đợi cô. Một bà già thì có thể ăn thịt cô hay sao?”

Tô Mạt nở nụ cười cảm kích với anh ta rồi đi vào gõ cửa.

Vương Á Nam đã xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng. Người giúp việc lên gác thông báo, sau đó xuống trả lời. “Chủ tịch đang ngủ trưa”.

Tô Mạt biết đây là lời từ chối khéo, cô tỏ ra kiên quyết. “Vậy tôi đợi một lát”.

Người giúp việc quen biết cô, nói. “Tôi tiểu thư, cô vào trong đợi đi!”

Tô Mạt nói. “Tôi đợi ở đây cũng được”.

Nửa tiếng sau, bên trên vọng ra giọng nói của Vương Á Nam, “Cho cô ta lên đi!”

Tô Mạt lên tầng trên. Không thấy Tống Thiên Bảo, cô đoán anh ta đi học.

Cô vào thư phòng, Vương Á Nam ngồi sau bàn làm việc nhìn cô. “Cô đến đây làm gì?”

Tô Mạt không biết phải trả lời thế nào, chỉ nói. “Tôi cũng nên đến chào hỏi một câu”.

Vương Á Nam “hừ” một tiếng. “Tôi không cần lời chào hỏi của cô!”

Tô Mạt lặng thinh.

Vương Á Nam chỉ hận “không thể rèn sắt thành thép”: “Tôi đã xem thường cô. Không ngờ vì một người đàn ông, cô có thể làm đến mức đó, liệu có đáng không?”

Tô Mạt nói. “Không đáng”.

Vương Á Nam tiếp tục: “Mất công tôi vất vả đào tạo, đề bạt cô. Cô có biết không, từ góc độ của phụ nữ, thằng đó là một kẻ phong lưu, phẩm hạnh chẳng ra sao. Nếu tôi có con gái, chắc chắn sẽ không cho tiếp xúc với loại người đó”.

Tô Mạt lên tiếng: “Tôi biết. Anh ấy đối với phụ nữ không ra gì, nhưng đối với Thiên Bảo...” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Anh ấy luôn cảm thấy áy náy... Về chuyện này, anh ấy còn đáng tin cậy hơn tôi. Còn về An Thịnh, sản nghiệp quá lớn, tôi biết rõ năng lực của mình có hạn, không thể gánh vác”.

Vương Á Nam im lặng nhìn cô hồi lâu, cuối cùng bà ta cất tiếng thờ dài.

Rời khỏi nhà Vương Á Nam, Tô Mạt chợt nhớ ra một chuyện. Sau khi lên xe, cô hỏi Châu Viễn Sơn: “Về hợp đồng cổ phần kích lệ, An Thịnh quy định hai năm sau khi ký kết mới có hiệu lực đúng không?”

Châu Viễn Sơn gật đầu. “Bình thường các công ty đều quy định như vậy. Tôi có xem xét hợp đồng của cô. Tôi nhớ điều khoản trong hợp đồng hết sức rộng rãi. Ngay cả tôi và các nhân viên khác cũng không có đãi ngộ như vậy”. Anh ta đột nhiên cười. “Cho dù sau này cổ phiếu của An Thịnh chẳng đáng giá một xu, ít nhất bà ấy cũng có thành ý với cô. Đúng là cô nên đến thăm bà ấy”.

Tô Mạt thầm thờ dài. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Trước khi lên máy bay, tôi muốn nhờ anh giúp một việc. Tôi cảm thấy tình hình của Vương Á Nam không tốt, hội đồng quản trị chắc sẽ gây áp lực với bà ấy. Tôi đoán bà ấy sẽ không giữ được chiếc ghế lâu dài. Bây giờ, giá cổ phiếu của An Thịnh

xuống thấp, tôi muốn mua nội bộ, đánh cược một phen”.

Cổ phiếu An Thịnh đã rớt xuống mức giá sàn vào ngày chủ tịch Vương Cự An tuyên bố từ chức.

Đang bận chuẩn bị thành lập công ty mới, Vương Cự An đột nhiên nhận được điện thoại của bí thư Không. Ông ta tiết lộ theo tin tức nội bộ, Viện kiểm sát chuyển “hướng gió”, hình như có ý lập án điều tra, vài ngày sau sẽ có thông báo chính thức. Ngoài ra, ủy viên hội đồng quản trị Lâm đến thăm anh, khuyên anh giữ cổ phần có trong tay, tranh thủ cơ hội phản công. Vương Cự An chẳng để bụng, anh thật sự không còn hứng thú với đồng bưng nhưng An Thịnh. Anh chỉ ứng phó qua loa, sau đó tập trung vào việc bàn dự án mới.

Trên bàn đàm phán, anh có vẻ đầy tâm sự, nhìn đồng hồ mấy lần khiến đối phương không vui. Đối phương hỏi anh: “Vương Tổng, có đối tác tốt hơn đang đợi anh phải không?”

Cuối cùng, Vương Cự An cũng không thể kiềm chế, nói thẳng: “Xin lỗi, bây giờ tôi có việc gấp.” Anh dặn Triệu Tường Khánh. “Anh hãy sắp xếp chỗ ăn ở, nghỉ ngơi cho các vị đây, lúc khác bàn công việc”.

Lão Triệu không ngờ lại xảy ra chuyện này. Khách hàng còn chưa tỏ thái độ. Vương Cự An đã đi ra ngoài.

Anh đi nhanh tới bãi đỗ xe, dự cảm xấu ở trong lòng ngày càng mãnh liệt. Anh thò tay vào túi quần lấy điện thoại, vội vàng gọi đi nhưng người ở đầu máy bên kia không nghe. Anh lại gọi, vẫn không có hồi âm. Anh đột nhiên cảm thấy mơ hồ, lên xe, ngồi ngẩn ngơ một lúc, cuối cùng lái xe đến chỗ ở của người phụ nữ đó.

Tô Mạt nắm chặt điện thoại, do dự hồi lâu.

Châu Viễn Sơn đi đến, nói. “Tôi vừa hỏi rồi, có bão nên chuyến bay bị hoãn, chúng ta phải đợi thêm một lúc... Cô đang chơi trò “Song thủ hổ bác(*)” hay sao?”

(*) *Song thủ hổ bác*. Do nhân vật Chu Bá Thông trong tác phẩm *Anh hùng xạ điêu* của Kim Dung sáng tạo, tức hai tay đánh nhau, mỗi tay dùng một chiêu võ thuật khác nhau.

Tô Mạt ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn anh ta. “Gì cơ?”

Châu Viễn Sơn thờ dãi, chỉ vào chiếc điện thoại trong tay cô. “Cô có nghe không?”

“Tôi cũng không biết”. Cô đáp.

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

Tô Mạt nắm chặt điện thoại, vẻ mặt ủ rũ. “Cảm giác này giống như hút thuốc phiện. Khi hút sẽ có cảm giác tội lỗi, cũng biết rõ sẽ không tốt cho bản thân nhưng lại không thể kiềm chế”.

“Đưa đây”. Châu Viễn Sơn giờ tay. “Đưa điện thoại cho tôi, tôi sẽ giúp cô cai nghiện”.

Tô Mạt ngáp ngừng, giờ tay ra rồi lại thu tay về. Sau đó, cô run run bấm phím nghe máy. Châu Viễn Sơn nhìn cô bằng ánh mắt bất lực. Cô ngại ngại, vội đi sang một bên, áp điện thoại vào tai nhưng không lên tiếng.

“Em đang ở đâu?” Đầu kia hỏi.

Tô Mạt im lặng.

Vương Cự An sốt ruột. “Em nói đi!”

Tô Mạt đáp, “Tình tình của anh có thể tốt hơn một chút không?”

“Tình tình của tôi có gì không tốt?”

Tô Mạt nói. “Em cúp máy đây!”

“Không được!” Ngừng vài giây, anh cất giọng mềm mỏng: “Em đang ở sân bay à?”

“... ù”.

“Chẳng phải em nói cuối tuần mới đi sao?” Anh hạ thấp giọng: “Em trốn tránh tôi?”

“Thứ sáu cũng là cuối tuần”. Tô Mạt đáp.

“Đừng cãi!”

Cô lại trầm mặc.

Vương Cự An bực dọc. “Em nói gì đi chứ?”

“Anh không cho em nói”.

Vương Cự An thờ dãi. “Tô Mạt ơi Tô Mạt, tôi thật sự sợ em rồi! Bây giờ em đừng đi đâu cả, đợi tôi qua đó tìm em”.

“Anh lại muốn lên giường phải không?” Cô hỏi.

Vương Cự An nói: “Hễ gặp em là tôi muốn ngủ với em thì sao nào, điều này cũng phạm pháp?” Anh nghiêng rặng. “Em càng không nghe lời, tôi càng muốn “xử” em”.

Nghe tiếng thờ của anh, tim Tô Mạt đột nhiên run rẩy, hai má ửng đỏ.

Lúc này, Châu Viễn Sơn đẩy xe hành lý đi tới. “Trên màn hình điện tử có thông báo chúng ta có thể đi gửi hành lý rồi”.

Tô Mạt vội bật loa, khẽ “ừ” một tiếng.

Vương Cự An hỏi ngay. “Vừa rồi ai nói chuyện với em?”

Tô Mạt đáp. “Không có ai cả”.

Điện thoại nhắc nhở có cuộc gọi đến, anh mặc kệ, hỏi người ở đầu máy bên kia. “Châu Viễn Sơn?”

Tô Mạt nói. “Anh khỏi cần quan tâm người ta là ai. Chuyện này không liên quan đến người khác”.

“Chẳng phải trước đây em có cảm tình với cậu ta sao?”

Tô Mạt tức giận. “Anh đừng nói nữa!”

Anh nói: “Tôi đang trên đường đến, em hãy đợi tôi”.

Tô Mạt định mặc kệ anh nhưng cô không kìm được, lên tiếng nhắc nhở. “Anh đang lái xe, đừng gọi điện thoại nữa!”

Vương Cự An thích nghe câu này. Im lặng một lát, anh lên tiếng: “Em hãy nghe tôi nói. Tôi đã nghĩ kĩ, có những việc tôi cũng như em, không thể coi như chưa từng xảy ra. Trải qua càng nhiều chuyện, chúng ta càng suy nghĩ nhiều, phải vậy không?”

Tô Mạt đáp khẽ: “Đúng vậy”.

“Em đừng bận tâm đến chuyện của An Thịnh nữa. Đó là việc của đàn ông”.

“Được”.

Anh ngẫm nghĩ, một lúc sau mới hỏi: “Tôi hỏi em, những lúc “muốn”, em nghĩ đến ai đầu tiên?”

Không ngờ anh hỏi vậy, Tô Mạt hơi xấu hổ. “Anh đúng là...”

Vương Cự An nói tiếp: “Những lúc buồn, người em muốn gặp nhất, cũng không muốn gặp nhất là ai? Lúc vui vẻ, em muốn chia sẻ với người nào nhất? Câu trả lời của tôi là em. Đáp án của em là gì?”

Tô Mạt im lặng, nước mắt dâng tràn nơi khóe mi.

Anh hỏi lại: “Là người nào?”

“Là anh”. Cô dường như bị anh mê hoặc. “Nhưng...”

Vương Cự An ngắt lời; “Không nhưng gì hết. Tôi đã ngoài ba mươi tuổi. Con người chỉ có một cuộc đời, nếu cứ do dự, lại ba mươi năm nữa trôi qua, đến lúc đó chúng ta còn lại gì? Em có thể mặc kệ người khác nhìn nhận em thế nào, đánh giá em ra sao? ở bên cạnh tôi, liệu em có thể quên đi những nguyên tắc đó?”

Tô Mạt ngập ngừng: “Có những người vào thời khắc quan trọng không có nguyên tắc, nhân từ nương tay, cuối cùng sẽ bị đánh cho trở lại nguyên hình. Chính anh nói với tôi câu này”.

Vương Cự An ngăn người. “Sao em lại nghe lời như vậy? Em hãy coi đó là những lời nói khốn nạn của tôi có được không?” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Xin em đừng dễ dàng từ bỏ, hãy cho tôi một cơ hội. Có thể chúng ta sẽ cùng nhau đi hết khoảng thời gian ba mươi năm tiếp theo, cũng có khả năng không thể... Chuyện tương lai chẳng ai biết trước, nhưng dù sao chúng ta cũng nên thử một lần, đúng không em?”

Tô Mạt đưa tay lên bịt miệng, nước mắt chảy dài xuống gò má.

“Em đừng khóc, nghe tiếng khóc của em là tôi không thể tập trung lái xe”. Rất nhiều tin nhắn gửi đến, điện thoại lại báo có cuộc gọi đến, Vương Cự An lo công ty có việc gấp, thờ dài một tiếng. “Em có bằng lòng đợi tôi không?”

Tựa như rất lâu sau, cô mới khẽ đáp một tiếng: “Vâng”.

Vương Cự An yên tâm, vội cúp máy. Anh cúi đầu nhìn màn hình, mấy cuộc gọi nhờ đều là của Vương Tư Ngụy. Anh liền gọi cho đối phương, trách mắng: “Mẹ kiếp, chú gọi gì mà lâu thế! Tôi mà điều tra ra vụ tiết lộ với báo chí lần trước do chú làm, tôi sẽ không tha cho chú...”

Vương Cự An bực bội, “Nói đi, có chuyện gì?”

Vương Tư Ngụy nói. “Hình như Thượng Thuần chuẩn rồi”.

“Chú nói rõ xem nào!” Anh tỏ ra sốt ruột.

Vương Tư Ngụy đáp: “Em đoán anh ta có điểm yếu gì đó nằm trong tay người phụ nữ họ Tô. Hôm qua uống say, em nghe anh ta gọi điện, nói mua vé máy bay trốn sang nước nào đó. Anh ta còn bảo đợi sóng gió qua đi, anh ta sẽ tìm người tính sổ”.

Vương Cự An “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Hắn có bệnh à? Bây giờ trên mạng toàn là tin tức lộn xộn của hắn, hắn còn muốn lật lại ván cờ?”

“Nghe ý của anh ta, có khả năng thuê sát thủ giết người ấy chứ?”

Vương Cự An giật mình. Anh đánh tay lái, đỗ xe bên lề đường, sau đó gọi điện cho Tô Mạt. “Em làm thủ tục trước đi!”

Tô Mạt dè dặt hỏi. “Anh không đến nữa à?”

“Muộn một chút, công ty có việc bận”. Anh đáp. “Em hãy ở bên cạnh Châu Viễn Sơn, đừng tách khỏi cậu ta”.

Nói xong, Vương Cự An cúp điện thoại.

Tắc đường, ô tô đi một đoạn lại dừng. Thượng Thuần vừa lái xe vừa chờ đợi đến sốt ruột. Để phân tán sự chú ý, hắn mở ảnh trong điện thoại ra xem.

Cô thiếu nữ trong ảnh nở nụ cười rạng rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Cứ xem một tấm, Thượng Thuần lại chửi “con đĩ” nhưng trong lòng vẫn không hả giận. Hắn nghĩ, nếu bây giờ cô xuất hiện trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ cho cô một cái bạt tai. Không, hắn sẽ đánh cô một trận, đánh vào gương mặt hút hồn của cô, sau đó cho cô ít “bột trắng” để cô người không ra người, ma không ra ma. Không, không đúng, hắn nên chơi cô, khiến cô khóc lóc van xin, gọi tên hắn...

Nghĩ đến đây, Thượng Thuần mới cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng trong lòng hắn đột nhiên bật ra một tiếng nói: “Cô ấy không yêu mày”.

Trong lúc tinh thần bị kích động, hắn bỗng nhớ tới Mạc Úy Thanh.

Mạc Úy Thanh cũng giờ thủ đoạn, cũng tỏ ra ồm ồm, nửa đón nhận nửa từ chối hắn nhưng hắn dễ dàng nắm cô trong lòng bàn tay. Còn Chung Thanh thì sao? Cô cười cũng lạnh, khóc cũng lạnh, làm nũng cũng lạnh, làm tình cũng lạnh... Rõ ràng cơ thể của cô nóng bỏng nhưng trái tim hoàn toàn băng giá, Nhưng cô càng lạnh nhạt thì càng kích thích hắn, càng khiến hắn điên đảo thần hồn.

Quả thật cô không hề yêu hắn, dù chỉ một chút. Khi hắn hiểu ra điều này thì đã quá muộn.

Thượng Thuần nổi cơn điên, xóa ảnh trong điện thoại, tiếng chuông chói tai chọt vang lên. Hắn bắt máy, Vương Cự An nói thẳng: “File gốc ở chỗ tôi. Trên mạng chỉ có hình ảnh, tôi còn có đoạn băng ghi hình của anh”.

Thượng Thuần cất cao giọng, “Chú muốn gì?”

Vương Cự An nói. “Tôi có thể đưa cho anh thứ đó. Chuyện này không liên quan đến người khác”.

Thượng Thuần ngẩn người. khi hiểu ra vấn đề, hắn phì cười. “Không ngờ chú coi trọng tình cảm như vậy, con trai chú quả nhiên giống chú”.

Vương Cự An nghiêng răng, tựa như muốn bóp nát chiếc điện thoại.

Trên đường có một vài tài xế nóng tính bấm còi inh ỏi. Vương Cự An chú ý lắng nghe, lơ lơ nghe thấy tiếng tàu hỏa xình xịch, anh cười, nói: “Anh đang ở trên ô tô, vừa qua cầu dành cho đường sắt, sắp lên đường cao tốc. Anh vội ra sân bay đúng không? Định đi Phillippines làm mồi cho cá hay là đi Syria đào hố cát chôn thân?”

Lúc này, Thượng Thuần mới hiểu mục đích cuộc đời của Vương Cự An. Hắn lập tức tắt máy nhưng đằng sau đã xuất hiện một chiếc ô tô phóng vụt ra. Thượng Thuần chửi thầm, hắn hơi hoảng hốt, chỉ còn cách nhấn ga, tăng tốc. Lên đường cao tốc ra sân bay, xe cộ thưa thớt, con đường thông thoáng hơn. Chiếc xe đằng sau muốn vượt lên phía trước, Thượng Thuần đầu dám lơ là. Hắn nghĩ, còn lâu tao mới nhường đường cho mày, để mày vượt lên, tao còn đường sống hay sao?

Xe của Thượng Thuần thuộc loại bình thường, trong khi xe của Vương Cự An có thể chạy với tốc độ rất cao nên nhanh chóng đuổi gần đến nơi, nhưng ở làn đường vượt đều có xe ô tô khác nên anh đành chịu. Trong khoảng thời gian đợi ở đầu đường trước đó, Vương Cự An càng nghĩ càng cảm hận, anh quyết tâm lần này không tha cho Thượng Thuần. Anh đi sang rìa đường, lại bám theo một đoạn rồi vượt lên phía trước. Thấy trước xe của Thượng Thuần có khoảng trống, anh thào gọi một tiếng “Vương Tiễn”, sau đó đánh tay lái, rẽ bánh xe, lao sang làn đường Thượng Thuần đang đi.

Thượng Thuần phản ứng khá nhanh nhưng không kịp. Ô tô của hắn đâm thẳng vào xe của Vương Cự An. Bền tai vang lên tiếng còi hú của xe cảnh sát, Vương Cự An cảm thấy toàn thân đau buốt nhưng trong lòng anh vô cùng nhẹ nhõm.

Anh ngồi bất động. Trong lúc mơ màng, anh chợt nghĩ tới một việc, không biết còn đủ thời gian hay không? Anh muốn mở mắt xem đồng hồ nhưng không có chút sức lực. Anh nghĩ, muộn rồi, lần này thật sự muộn rồi...

3.

Người cuối cùng đi vào cửa lên máy bay, Tô Mạt vẫn ngồi ở ghế. Cô gọi điện cho lão Triệu, hỏi thẳng: “Vương Cự An còn ở công ty không?”

Lão Triệu có chút ngạc nhiên. “Không, sắp đi từ lâu rồi”.

“Anh ấy không nói đi đâu à?”

“Không nói”.

Tô Mạt cúp máy, lại gọi cho Vương Cự An. Đầu kia vẫn không ai nghe máy, cô nghĩ, người này đúng là chẳng có câu nào thật lòng.

Châu Viễn Sơn nhắc nhở: “Cô có đi không?”

Tô Mạt không trả lời, cũng chẳng nhúc nhích.

Châu Viễn Sơn nói: “Máy bay chậm ba tiếng, cô đã đợi ba tiếng đồng hồ”.

“Ừ”. Tô Mạt nói nhỏ.

“Nếu đến, anh ta đã đến từ lâu rồi”. Châu Viễn Sơn thờ dài nhìn cô, lấy điện thoại của mình bấm số, không có ai nghe máy.

Tô Mạt đột nhiên hỏi: “Bị lừa hết lần này đến lần khác, có phải tôi chẳng ra sao không?”

Châu Viễn Sơn ngồi xuống cạnh cô. “Phụ nữ các cô đều yêu lãng tử, có lẽ đây là lòng hư vinh mà thôi”.

“Vậy sao?”

“Cứ nghĩ như vậy trong lòng cô sẽ dễ chịu hơn một chút”.

“Đúng thế.” Cô hỏi: “Anh có biết lý do tôi không muốn nghe nhất là gì không?”

“Gì cơ?”

“Tôi và anh ấy vốn thuộc về hai thế giới khác nhau”.

Châu Viễn Sơn lặng thinh.

Loa phát thanh nhắc đi nhắc lại tên hai người, nói máy bay sắp cất cánh, xin hãy nhanh chóng lên máy bay. Nhân viên soát vé chuẩn bị đóng cửa, nhìn thấy họ, liền hỏi: “Có phải hai vị cũng đi chuyến bay này? Nhanh lên đi, đừng làm lỡ thời giờ của người khác”.

Châu Viễn Sơn đứng dậy xin lỗi.

Tô Mạt nắm chặt điện thoại đến mức ngón tay nổi rõ các khớp. Cô đột nhiên thờ dài, cuối cùng đứng dậy đi theo Châu Viễn Sơn. Càng đi vào bên trong, cô càng cảm thấy xa lạ, trong lòng trống rỗng.

Máy bay cất cánh, Nam Chiêm mỗi lúc một xa. Sắp được gặp lại bố mẹ và con gái, cô nên vui mừng mới phải. Tô Mạt muốn cười nhưng nước mắt dâng tràn nơi khóe mi.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lúc tỉnh lại, Vương Cự An đã nằm trong bệnh viện.

Triệu Tường Khánh ngồi bên cạnh giường bệnh. Thấy anh mở mắt, anh ta liền hỏi anh có muốn uống nước không.

Vương Cự An hơi ngẩng đầu, phát hiện người mình vẫn nguyên vẹn. Anh cảm thấy yên lòng, vì ít nhất anh vẫn còn sống. Anh há miệng, cất giọng khàn đặc: “Anh... hãy gọi điện cho cô ấy.”

Triệu Tường Khánh ngẩn người, hỏi thăm dò: “Tô tiểu thư?”

Vương Cự An nhắc lại: “Tô Mạt!”

Trước đó Triệu Tường Khánh đã gọi một lần, bây giờ gọi lại, kết quả như nhau. Vừa ngẩng đầu, thấy Vương Cự An nhìn mình chăm chăm, anh ta bất giác hạ thấp giọng: “Cô ấy tắt máy rồi”.

Vương Cự An nằm im một lúc. Tay anh có thể cử động nhưng chân rất đau. Anh nói tiếp: “Anh hãy... gọi cho luật sư Châu”.

Triệu Tường Khánh làm theo, gọi mấy lần nhưng không được, anh ta gợi ý: “Hay là tôi nhắn tin cho cô ấy, thông báo tình hình của sếp?”

“Tình hình của tôi thế nào?” Vương Cự An hỏi.

Lão Triệu dè dặt đáp: “Sếp không sao, chỉ bị gãy xương, nhiều khả năng phải dùng nẹp sắt”.

“Tôi có thể đi lại không?”

Một bác sĩ trẻ tuổi ở bên cạnh đáp: “Mấy chuyên gia đang họp bàn về tình trạng của anh, hy vọng sẽ có phương án điều trị tốt nhất”.

Vương Cự An im lặng.

Lão Triệu nói sang chuyện khác: “Tôi nhắn tin cho cô ấy, bảo cô ấy đến đây ngay”.

Vương Cự An nhắm mắt, cất giọng lạnh lùng. “Thôi khỏi, người đã lên máy bay rồi”. Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Đừng cho cô ấy biết”.

Triệu Tường Khánh ngây ra, định khuyên sếp hai câu, lại nghe anh hỏi: “Tên họ Thượng đã chết chưa?”

Lão Triệu nghĩ thầm, vì tên đó mà sếp suýt nữa toi mạng, nhưng anh ta chỉ nói: “Vỡ đầu, gãy hai cái xương sườn. Phía cảnh sát đã lập án điều tra, khi nào xuất viện sẽ bị gọi đi thẩm vấn ngay. Lần này anh ta chắc chắn tiêu đời rồi”.

Vương Cự An không lên tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Buổi tối tiến hành phẫu thuật, Triệu Tường Khánh và lão Trương đợi ở bên ngoài. Ca mổ kết thúc, thấy Vương Cự An không sao, Triệu Tường Khánh mới yên lòng. Sau đó ngẫm nghĩ một lúc, anh ta vẫn gửi tin nhắn cho Tô Mạt: “Sếp tổng bị tai nạn ô tô, phải nằm viện”.

Tô Mạt quả nhiên nhanh chóng gọi điện. Lão Triệu kể sơ qua tình hình. Thấy Vương Cự An đã tỉnh lại, anh ta vội đưa điện thoại. “Điện thoại của Tô tiểu thư, sếp có nghe không?”

Vương Cự An dờ dẩn, anh nhìn anh ta một lúc mới miễn cưỡng gật đầu. Lúc này, thuốc gây tê đã dần hết tác dụng, Vương Cự An chau mày, nói: “A lô!”.

Tô Mạt vô cùng nóng ruột: “Bây giờ anh thế nào rồi?”

Vương Cự An tỏ ra mất kiên nhẫn. “Chẳng thế nào cả, chưa chết được. Tôi bị gãy xương, một thời gian nữa sẽ trở lại bình thường”.

Tô Mạt nói nhỏ: “Em xin lỗi! Em... em không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Em sẽ nhanh chóng đến thăm anh...”

Vương Cự An ngắt lời: “Em đã đi rồi, còn quay lại làm gì?”

Tô Mạt giải thích: “Em thật sự không nghĩ mọi chuyện lại như vậy. Em tưởng lần này cũng giống mấy lần trước, anh đừng tức giận...”

Vương Cự An đau đến mức nhắm mắt nhủ mảy, trong lòng bức bối. Anh cười nhạt: “Có gì đáng tức giận, tôi tôn trọng sự lựa chọn của em”.

Cô im lặng vài giây mới lên tiếng. “Em sai rồi, có chuyện gì để gặp rồi nói sau, có được không?”

“Còn cần thiết làm vậy không?” Anh hỏi lại. “Lúc em ở sân bay, tôi đã nói hết nước hết cái với em... Em cũng có đủ thời gian suy nghĩ, dựa chính ép sẽ không bao giờ ngọt”.

“Em...” Tô Mạt ấp úng.

“Em gì chứ? Đối với tôi, em cũng chỉ có thế mà thôi”. Anh cười. “Tô Mạt, cho dù số tôi đen đủi, cả đời này chìm nổi đến chết đi chẳng nữa, tôi cũng không bao giờ thiếu đàn bà. Rời xa ai đó, tôi vẫn có thể sống thoải mái”.

Tô Mạt biết người đàn ông này coi trọng thể diện. Dù anh nói những lời rất khó nghe nhưng vì trong lòng áy náy nên cô vẫn rất cất giọng mềm mỏng: “Vâng, anh không thiếu đàn bà, em thiếu đàn ông được chưa? Lần này là em không đúng, anh hãy cho em một cơ hội”.

Cô y tá mang thuốc giảm đau đến nhưng Vương Cự An mặc kệ. Anh cầm điện thoại, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Có một số chuyện trước đây

tôi cũng đã từng nghĩ. Giữa chúng ta thiếu sự ăn ý, thiếu sự tin tưởng, chính vì vậy, chỉ một chuyện còn con cũng khiến chúng ta nảy sinh mâu thuẫn... Ngoài công việc, cuộc sống của chúng ta không hề có sự đụng chạm, chúng ta không chung đường, sau này, dù miễn cưỡng ở bên nhau cũng chưa chắc đã tốt”. Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Thôi thì chấm dứt đi!”

Tô Mạt cố gắng kìm nén nước mắt, một lúc sau mới hỏi: “Anh muốn chấm dứt sao?”

Vương Cur An không trả lời. Thời gian như ngừng trôi.

“Được...” Cuối cùng Tô Mạt cũng hạ quyết tâm. “Em có một yêu cầu... Lần cuối cùng, anh có thể để em cúp máy trước được không? Dẫu sao em cũng là phụ nữ”.

Đầu máy bên kia không có một tiếng động, sợ anh chẳng còn sự nhẫn nại, Tô Mạt nín thở, vội vàng tắt máy.

Sau đó cô cầm điện thoại, bất động hồi lâu. Cuối cùng, cô gục đầu xuống bàn, nước mắt giàn giụa. Ông Tô đi đến gõ cửa. “Con đi ngủ nhớ đừng để bị nhiễm lạnh. Vừa về đến nhà đã nói chuyện điện thoại. Con cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Hai tháng vùn vụt trôi qua, người đàn ông đó biến mất như chưa hề tồn tại. Số cổ phiếu của An Thịnh mà Tô Mạt nhờ Châu Viễn Sơn mua trước khi về quê tiếp tục rớt giá.

Tô Mạt tìm công việc mới ở Giang Nam, là một doanh nghiệp tư nhân bình thường. Dù giữ chức vụ trưởng phòng phòng thị trường nhưng mức lương thấp hơn ở An Thịnh nhiều, cô chỉ đủ trả góp tiền nhà và chi phí sinh hoạt của gia đình bốn người.

Tuy bố mẹ không nói gì nhưng trong lòng cô vẫn áy náy, may mà Châu Viễn Sơn thường đến chơi. Cuối tuần, thỉnh thoảng hai người đưa Thanh Tuyền đi chơi, tâm trạng của con bé rất tốt, ông bà ngoại càng vui mừng.

Thanh Tuyền hơn năm tuổi, rất hiếu động, mỗi khi chơi đùa là chẳng để ý điều gì ở xung quanh nữa. Châu Viễn Sơn nằm dưới đất, nhấc người con bé lên cao khiến nó cười khoái chí.

Tô Mạt không kìm được, đi tới bế con bé.

Thanh Tuyền không chịu. “Con muốn chơi với ba Châu”.

Quê nhà Tô Mạt có một thói quen, trẻ con thường gọi người bạn gái thân thiết của mẹ là “mẹ” để bày tỏ tình cảm thân mật. Châu Viễn Sơn là đàn ông, Thanh Tuyền khéo miệng nên tự động gọi anh là “ba Châu”.

Lời nói của trẻ con vô tâm nhưng người lớn lại nghĩ khác.

Ông bà Tô không thể giữ bình tĩnh. Thỉnh thoảng, bà Tô nói nhỏ với chồng: “Luật sư Châu tuổi trẻ tài cao, ngoại hình ổn lại chưa từng kết hôn, chúng ta đừng hiểu nhầm người ta”.

Ông Tô động viên vợ. “Con gái chúng ta cũng có ngoại hình khá, tuổi trẻ tài cao, chẳng có gì không xứng với cậu ấy. Chỉ là Thanh Tuyền...”

“Thanh Tuyền làm sao?”

“Thanh Tuyền ngoan ngoãn như vậy, sẽ không gây phiền phức cho người ta”.

Tình cờ nghe thấy điều này, Tô Mạt hơi khó chịu, dần dần cô cố ý tránh mặt Châu Viễn Sơn.

Thanh Tuyền không vui, một ngày hỏi mấy lần. “Hôm nay ba Châu có đến ăn cơm không mẹ?”

Tô Mạt đáp. “Không”.

“Tại sao?” Con bé hỏi.

“Đây không phải nhà của chú ấy, làm gì có chuyện ngày nào cũng đến ăn cơm”. Tô Mạt đáp.

Thanh Tuyền ngẫm nghĩ, thờ dãi như người lớn. “Con thích ba Châu, không thích người lần trước”.

“Người lần trước là người nào?” Tô Mạt hỏi.

Thanh Tuyền nói. “Người lần trước đến nhà mẹ ăn cơm ấy”.

Tô Mạt liền nhớ ra, tim cô đột nhiên như bị bóp nghẹt. Cô nói nhỏ. “Con không thích cũng chẳng sao”. Nói rồi, cô không kìm được, lại hỏi con gái. “Tại sao con không thích chú ấy”.

“Con không biết”. Thanh Tuyền ngẫm nghĩ. “Chú ấy trông có vẻ hung dữ”.

Buổi tối, Tô Mạt nằm trên giường trần trọc mãi. Thời khắc từ chờ mong đến tuyệt vọng đã qua đi. Vì người đàn ông đó, cô vẫn luôn sử dụng số điện

thoại ngoại tình. Cô tưởng khi nào hết tức giận, anh sẽ chủ động gọi điện cho cô. Cô tưởng bản thân có thể thoải mái hơn những cô gái trẻ tuổi, nhưng mỗi khi đêm khuya vắng lặng, cô mới biết thế nào là nhớ nhưng đến tận xương tủy.

Tô Mạt cảm di động, ngơ ngẩn hồi lâu. Cô ngược nhìn trần nhà, hai hàng lệ chảy dài xuống gò má. Ngày hôm sau đi làm với cặp mắt sưng húp, Tô Mạt bỗng cảm thấy, nếu cứ như vậy cũng không phải là cách. Cô hạ quyết tâm, thay số điện thoại mới.

Trước sự né tránh của Tô Mạt, Châu Viễn Sơn tỏ ra rất nhẫn nại. Thỉnh thoảng, anh đến công ty đón cô tan sở. Các đồng nghiệp tưởng hai người hẹn hò, một số lãnh đạo muốn giới thiệu đối tượng cho Tô Mạt cũng lập tức từ bỏ ý định.

Một buổi tối, Tô Mạt bỗng nhận được cuộc điện thoại từ số lạ. Cô giật mình, nhưng nghe giọng nói của đối phương, cô mãi không nghĩ ra là ai. Người đó cười. “Trợ lý Tô, tôi là lão Hàn”.

Tô Mạt vội lên tiếng: “Kỹ sư Hàn? Lâu rồi không gặp!”

Kỹ sư Hàn cười. “Tôi muốn tìm cô nhưng số di động trước kia không gọi được, may mà vợ tôi lưu số điện thoại nhà cô”.

Tô Mạt nghĩ, phải rồi, người có lòng thì kiểu gì cũng tìm ra, là mình nghĩ ngợi nhiều.

Cô hơi thất thần nên không nghe rõ đối phương nói gì, đành hỏi lại.

Kỹ sư Hàn nhắc lại: “Vợ tôi có một bạn học sống ở nước ngoài, muốn chúng tôi làm đại lý dự án về ô tô, chủ yếu là lĩnh vực linh kiện. Tôi có dự định tự mở công ty, không biết cô có muốn hợp tác không? Tự mình làm chủ dù sao cũng tốt hơn làm thuê cả đời, cô nói có đúng không?”

Tô Mạt mỉm cười. “Cảm ơn anh! Đây đúng là cơ hội tốt, nhưng tôi không có tiền góp cổ phần”.

Kỹ sư Hàn nói: “Vợ tôi khen con người cô rất tốt, tìm đối tượng hợp tác nên tìm người như cô. Cô quen Tôn Tổng của công ty ô tô Bắc Trung đúng không? Bây giờ ông ta là người đứng đầu, chúng tôi muốn ký kết hợp đồng với công ty ông ta”.

Tô Mạt hiểu ý. “Tôi quen, còn cả mấy vị sếp tổng của các nhà máy ở phía nam. Mỗi dịp lễ tết tôi vẫn gọi điện hỏi thăm họ”.

Kỹ sư Hàn vui mừng, nói đùa: “Cô có mối quan hệ là được rồi. Tất nhiên, nếu có tiền thì càng tốt”.

Hai người cùng bật cười.

Mấy ngày sau, kỹ sư Hàn đến nhà chơi. Nhìn thấy Thanh Tuyền cầm một cái bát nhỏ cho mèo uống sữa, bà xã của kỹ sư Hàn ngồi xổm xuống quan sát.

Tô Mạt cười. “Chị cũng thích mèo sao? mèo nhà em đã tiêm phòng, vừa mới tắm rửa sạch sẽ, cứ thoải mái vuốt ve.”

Bà xã của kỹ sư Hàn nói: “Không phải”. Chị giơ tay đỡ cái bát. Đợi con mèo liếm sạch sữa trong bát, chị mới cầm lên xem. “Em còn khiếm tốn nói không có tiền đầu tư? Một cái bát có giá trị như vậy mà em lại để cho mèo ăn?”

Tô Mạt không hiểu.

Người phụ nữ nói tiếp: “Nếu chị không nhầm thì đây là sản phẩm của thời kỳ Gia Tĩnh, nhà Minh, gọi là “Bách hoa tranh xuân”. Hồi còn là sinh viên, chị từng đi làm thêm ở chỗ bán đấu giá nên cũng biết một ít”.

Tô Mạt cười. “Không thể nào!”

Kỹ sư Hàn nói xen vào. “Về việc này cô nên tin cô ấy. Cô ấy có hứng thú với đồ cổ nên cũng từng nghiên cứu, còn học văn bằng hai”.

Bà xã của kỹ sư Hàn cười. “Em gái, giá thị trường của cái bát này ít nhất là hai trăm ngàn, đây là giá từ mấy năm trước”.

Tô Mạt sửng sốt.

Kỹ sư Hàn cười. “Cô hãy bán nó để lấy vốn đầu tư”.

Tô Mạt định thần, cầm cái bát: “Không, tôi sẽ giữ lại làm kỷ niệm”.

Mọi người trò chuyện vui vẻ. Khi nhắc đến thủ tục pháp lý, Tô Mạt nói quen luật sư, liền gọi điện mời Châu Viễn Sơn đến ăn cơm.

Đã lâu mới được cô chủ động hẹn gặp, Châu Viễn Sơn lập tức nhận lời. Hai người gặp nhau, trong lòng đều có tâm sự nên bất giác có chút khách khí và ngưng ngáp. Họ chỉ trò chuyện vui vẻ với người khác.

Tô Mạt không tập trung. Đến tối, ngay sau khi tiễn khách ra về, cô nhận được điện thoại của Châu Viễn Sơn. “Tôi ở dưới nhà, em có thể xuống dưới không?”

Tô Mạt hỏi, “Anh quên đồ à?”

“Em cứ xuống trước đi!” Dội cô xuống dưới, Châu Viễn Sơn hỏi: “Đồ của tôi đâu?”

Tô Mạt cười. “Anh quên đồ gì lại chẳng nói rõ, làm sao tôi biết được?”

Châu Viễn Sơn nhìn cô một lúc mới trả lời. “Trái tim tôi”.

Tô Mạt im lặng.

Anh nhìn đi chỗ khác, nở nụ cười ngượng ngùng: “Buồn nôn quá!” Ngừng vài giây, anh cất giọng nghiêm túc: “Lâu như vậy chắc em không thể không hiểu, tôi bây giờ... tôi đã để trái tim ở chỗ em. Em đừng tránh mặt tôi, có được không?”

Lần đầu tiên trong đời, Tô Mạt nhận được lời tỏ tình trực tiếp như vậy, cô choáng váng đầu óc. “Tôi... tôi...”

“Em vẫn chưa quên anh ta?” Châu Viễn Sơn hỏi.

“Không phải”. Tô Mạt đáp.

Châu Viễn Sơn gật đầu. “Vậy thì được rồi. Chúng ta đã qua cái tuổi kích động từ lâu rồi. Tôi cảm thấy nên tìm một đối tượng thích hợp. Dù ở phương diện nào, chúng ta cũng rất hợp nhau. Em có cảm thấy như vậy không?”

Tô Mạt từ chối khéo: “Anh cũng biết đấy, tôi sắp lập nghiệp, sẽ rất bận rộn. Bây giờ tôi không có tâm tư để nghĩ đến chuyện này”.

Châu Viễn Sơn tỏ ra rất thông cảm: “Cũng đúng, phụ nữ nên có sự nghiệp của riêng mình. Tôi thích điểm này của em nhất. Em cứ làm việc của em, chỉ đừng trốn tránh tôi là được”.

Anh ta định quay người rời đi nhưng đột nhiên đứng lại, nhanh chóng hôn lên má cô một cái rồi nói nhỏ: “Tôi sẽ đối xử với em tốt hơn anh ta”.

4.

Vương Cự An nằm viện hai tháng, trong lòng rất bức bối. Hể rảnh rỗi là anh xuống giường, chống gậy ba toong tập đi nhưng không có sức lực. Cô y tá khuyên như: “Anh không nên làm như vậy, bị thương phần xương cần điều trị một trăm ngày. Bây giờ trong xương của anh có hai cái nẹp đinh, ngộ nhỡ lại bị gãy, khớp xương rời khỏi vị trí thì rất phiền phức”.

Vương Cự An ném cây gậy. “Lúc nào tôi mới có thể đi lại bình thường mà không cần dùng đến cái này?”

“Ít nhất ba tháng nữa”.

“Có di chứng gì không?”

Cô y tá trải ga giường, gấp chăn rồi đỡ anh ngồi xuống. “Phải xem anh đang nói về phương diện nào”.

Vương Cự An ngồi xuống mép giường, nửa cười nửa không nhìn cô gái. “Vận động mạnh liệu có khó khăn gì không?”

Cô y tá đỏ mặt. “Vấn đề này phải sang khoa sinh lý”. Cô quay người đi ra ngoài, nói nhỏ một câu. “Lưu manh!”

Vương Cự An đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hơi ngây ngời.

Đúng lúc này, Triệu Tường Khánh đi vào, trong tay cầm tập văn bản. Anh ta nghĩ bụng, có thể trên chọc gái trẻ, chứng tỏ sếp đã thoát ra khỏi nỗi đau tình cảm, đây là dấu hiệu tốt. Anh ta nói: “Sếp, đây là hợp đồng cần sếp ký tên. Còn nữa, cổ phiếu của An Thịnh rất giá nghiêm trọng. Mấy thành viên của hội đồng quản trị cả ngày gọi điện thoại muốn bàn chuyện với sếp”.

Vương Cự An xem hợp đồng, không ngẩng đầu. “Khỏi bàn”.

Lão Triệu lại nói. “Ủy viên Lâm và một ông già nhất định đòi gặp sếp”.

“Tôi không gặp”.

Lão Triệu cười. “Suốt ngày bọn họ đến công ty, tôi còn phải bỏ thời gian đối phó với bọn họ”.

Vương Cự An ký tên xong, đóng bản hợp đồng. “Cứ mặc kệ bọn họ, đến cửa thì đuổi thẳng cổ ra ngoài. Anh không cần khách sáo với bọn họ”.

Bên này, Vương Á Nam cũng phiền muộn đến đau đầu. Việc cháu trai bà sử dụng và tàng trữ ma túy bị vạch trần gây ảnh hưởng rất xấu, có tiền cũng không thể giải quyết. Vương Tư Ngụy bị cưỡng chế đưa đi cai nghiện hai năm. Tin tức vừa lan truyền, cổ phiếu của An Thịnh rơi xuống đáy vực. Mấy thành viên hội đồng quản trị cách một, hai ngày lại thay phiên nhau đến “dội bom” bà ta.

Hội vô đơn chí, gần đây bụng bà ta lại bắt đầu đau nhâm nhâm. Bà ta nghĩ thầm, đã cắt ruột thừa rồi, sao còn giờ chứng nữa. Vương Á Nam kiểm tra ở bệnh viện khác, kết quả cho thấy, bà ta đã cắt ruột thừa vô ích, túi mật có vấn đề, phải phẫu thuật.

Vương Á Nam nằm viện. Các thành viên hội đồng quản trị vẫn không buông tha, chạy đến tận bệnh viện. Họ lấy lý do thăm bệnh nhân nhưng thực tế là đưa ra mọi lý lẽ để “tẩy não” Vương Á Nam. Bà ta còn chưa lo xong thân mình, lại lo lắng đến con trai ở nhà, cuối cùng đành lên tiếng: “Các ông thử xem thằng đó có nhận lời không?” Bà ta cười lạnh lùng. “Chi e tính nó cao ngạo, không nuốt trôi cục tức.

Người làm nhiệm vụ thuyết khách quả nhiên thất bại trở về.

Vương Á Nam trầm mặc. Nhớ đến lời nói của Tô Mạt hôm đó, bà ta lên tiếng: “Chỉ một người có thể khiến nó thay đổi ý định”. Bà ta thờ dãi. “Kêu Thiên Bảo đi!”

Bệnh viện lên lịch tiến hành ca mổ. vì không có người thân ở bên cạnh, bác sĩ đành nói thẳng với Vương Á Nam. “Ca phẫu thuật chỉ có năm mươi phần trăm hy vọng”.

Vương Á Nam mạnh mẽ một đời, vậy mà trước khi vào phòng mổ, nước mắt giàn giụa trên gương mặt bà ta. Bà ta thầm nghĩ: Nếu mình chỉ có một thân một mình, chết thì chết, nhưng ở nhà còn thằng nhỏ, dù chết cũng không thể yên lòng.

Ngắm đi nghĩ lại, bà ta quyết định gặp Vương Cự An.

Một lúc lâu sau, Vương Cự An mới xuất hiện. Bắt gặp vẻ mặt lạnh lùng của anh, bà ta cần nấn: “Không muốn đến thì đừng đến. Đâu có ai cầm dao kẻ cổ ép anh. Anh mặt nặng mày nhẹ cho ai xem? Nếu tôi chết, chắc anh sẽ rất vui mừng”.

Vương Cự An tiến lên phía trước, quan sát bà ta. “Cô sợ chết đến thế sao? Bây giờ mới chỉ bước một chân vào quan tài, không ai đẩy cô, cô đã tự mình nhảy vào trong đó.”

Vương Á Nam thờ dãi. “Hai người đứng là xứng đôi!” Bà ta lại hỏi: “Nếu tôi chết thì làm thế nào?”

Vương Cự An ghé sát tai bà ta, chậm rãi nói: “Cô yên tâm, mầm mống gây họa thường sống dai lắm”.

Vương Á Nam trừng mắt với anh.

Anh tiếp tục lên tiếng: “Cô không chết được. Việc đấu với trời, với đất, với con người là một lạc thú. Cô chết rồi, còn ai đấu với cháu?”

Vương Á Nam sốt ruột. “Tôi đã lớn tuổi như vậy, anh không thể nói một câu dễ nghe hơn sao?”

Vương Cự An chau mày. “Cô muốn nghe điều gì? Cháu còn một miếng com thì tuyệt đối không thiếu Thiên Bảo nửa miếng?” Vương Á Nam định nói nữa nhưng anh đã hết kiên nhẫn, xua tay. “Lẳng nhẳng quá, mau đẩy bà ấy vào đi! Bà ấy không chết thì tôi bị bà ấy làm phiền đến chết thôi”.

Vương Á Nam tức đến mức ngón tay run run, chỉ vào người Vương Cự An, “Anh... anh...”

Vương Cự An vẫn điềm nhiên. “Đâu phải đẩy cô đi thiêu sống, cô sợ gì chứ?”

Vương Á Nam hét cách, vội dạn dỏ. “Bây giờ nhà không có ai, anh nhớ đi thăm Thiên Bảo”.

Vương Cự An trả lời ngay. “Cháu không rảnh”.

Nói thì nói vậy nhưng Vương Cự An vẫn dành thời gian tới ngôi biệt thự của Tổng gia. Tổng Thiên Bảo vẫn say sưa hát ở tầng trên. Lần này, anh ta kéo anh cùng hát vài Bình Tự.

Vương Cự An vỗ nhẹ vào đầu anh ta một cái. “Mẹ cậu bị ốm, cậu còn tâm trạng để vui chơi sao?”

Tổng Thiên Bảo ngơ ngẩn nhìn màn hình tivi. “Thư ký Tô hát rất hay”.

Vương Cự An ngồi xuống đất cùng anh ta, cất giọng lạnh lùng: “Cậu đừng nhớ nữa, cô ấy đi rồi”.

Tổng Thiên Bảo ngẫm nghĩ. “Lúc chưa đi, thư ký Tô đối xử với tôi rất tốt”.

Vương Cự An im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Cô ấy đối xử với tôi chẳng tốt chút nào”.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Gần đến mùa xuân năm sau, công ty Tô Mạt góp vốn đầu tư bắt đầu hoạt động. Cổ phiếu của An Thịnh do cô sở hữu cũng dần tăng giá, chẳng mấy chốc đã tăng gấp đôi.

Một hôm, cô và Châu Viễn Sơn trở về nhà sau khi cùng đi ăn ở ngoài, đúng lúc Đồng Thụy An đến thành phố này công tác, nhân tiện qua thăm Thanh Tuyền. Thanh Tuyền cũng không cự tuyệt bố. Ba người hơi ngại ra khi chạm mặt.

Châu Viễn Sơn rất tế nhị, ngồi một lát liền đứng dậy cáo từ. Đợi Thanh Tuyền ngủ trưa, ông bà Tô đi ra ngoài, Đồng Thụy An mới nói với Tô Mạt: “xem ra bây giờ cuộc sống của em rất tốt”.

Anh ta vẫn như xưa, chỉ là có vẻ phát tướng, bụng to hơn trước, mái tóc hai ngày không gội đã bóng nhẫy, tính cách cũng hiền hòa, nói nhiều hơn trước.

Tô Mạt cười cười. “Anh cũng tốt đấy chứ!”

Đồng Thụy An mỉm cười, lấy di động ra cho cô xem ảnh. “Đây là con trai anh”.

Tô Mạt nhìn kĩ. “Đẹp trai, giống vợ anh”.

Đồng Thụy An thở dài. “Có những việc anh không nên can thiệp nhưng dẫu sao cũng là chỗ quen biết nhiều năm...” Anh ta dừng lại, đột ngột hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là đối tượng của em à?”

Tô Mạt không phủ nhận cũng chẳng khẳng định, chỉ “ừm” một tiếng.

Đồng Thụy An hiểu nhầm. “Em nuôi con một mình, phải hết sức cẩn thận. Con người em thật thà, đừng để người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa dối...”

Tô Mạt cười. “Tôi có gì đáng để anh ấy lừa?”

“Anh ta cũng tái hôn sao? có con chưa?”

“Anh ấy chưa từng kết hôn”.

“Anh ta làm nghề gì?”

“Luật sư”.

“Luật sư là tính khôn nhất, chưa ly hôn đã nghĩ đến chuyện chia tài sản. Anh ta có nói sẽ kết hôn với em không?”

Tô Mạt cười cười. “Anh ấy vừa hỏi tôi chuyện cưới xin, tôi còn đang suy nghĩ”.

“Đúng, em không thể thấy người ta đẹp trai là mềm lòng. Em phải nghĩ đến Thanh Tuyền trước tiên”.

Tô Mạt nói: “Anh ấy mở văn phòng luật, điều kiện bây giờ tốt hơn tôi nhiều. Anh ấy còn nói sẽ cho Thanh Tuyền học ở trường quốc tế, sau này đi du học cũng thuận tiện”.

Đồng Thụy An im bật.

Tô Mạt nói tiếp: “Thật ra tôi nên cảm ơn anh”.

Đồng Thụy An tỏ vẻ nghi hoặc. “Cảm ơn anh gì chứ?”

Tô Mạt không trả lời, lại hỏi. “Nếu tôi tái hôn, anh có bằng lòng đến tham dự lễ cưới không?”

“Bằng lòng, nếu quả thật em có ngày đó”.

“Vậy anh nhất định phải đến đấy nhé”.

Ông bà Tô vừa vào cửa, tình cờ nghe thấy hai câu cuối cùng. Đợi Đồng Thụy An ra về, ông bà lập tức hỏi con gái: “Tiểu Châu đã đề cập chuyện kết hôn với con à?”

Tô Mạt gật đầu.

Ông Tô cười cười, không nói gì, còn bà Tô phấn khởi đến mức suýt vỗ tay. Bà hỏi: “Hai đứa định ngày nào, mùng một tháng năm? Không biết ngày đó, lịch âm có tốt không?”

Tô Mạt vội lên tiếng: “Con phải suy nghĩ đã”.

Lúc này ông Tô mới lên tiếng. “Con đừng bỏ lỡ một người đàn ông tốt, cậu ấy đối xử với Thanh Tuyền cũng chẳng có gì đáng phàn nàn”.

Bà Tô phụ họa. “Đúng vậy, đót đuốc cũng khó tìm ấy chứ! Con nuôi con nhỏ, tìm một người đàn ông nên thận trọng một chút”.

Tô Mạt có chút bức bối. “Bố, mẹ, con đã hơn ba mươi tuổi rồi. Có những việc con biết tự cân nhắc”.

Bà Tô cười. “Ái chà, bây giờ cô mọc đủ lông đủ cánh, có khả năng kiếm tiền nên chê bố mẹ phiền phức phải không?”

Ông Tô cũng cười. “Được rồi, nhưng có một điều kiện, con đừng khiến Tiểu Châu bỏ cuộc, chạy đi tìm gái trẻ đấy nhé!”

Bà Tô “xì” một tiếng. “Là ông muốn tìm gái trẻ thì có”.

Chứng kiến cảnh hai ông bà già “tiếc mắt đưa tình”, Tô Mạt vừa buồn cười vừa ngưỡng mộ. Ngẫm đi nghĩ lại, trong lòng cô vẫn không thể dứt bỏ. Cô đành “đi đường vòng”, gọi điện cho Tùng Dung. “Tôi sắp kết hôn. Nếu có thời gian, chị và lão Triệu hãy đến đây uống rượu mừng”.

Tùng Dung ngẩn người. “Em gái, cô kết hôn với ai vậy? Hai người... cô và người kia không có khả năng thật sao?”

Tô Mạt hỏi. “Người kia gần đây thế nào? Chân đã lành lặn chưa?”

“Cô đã nghe nói anh ta quay về An Thịnh chưa? Những chuyện khác vẫn bình thường”. Tùng Dung còn định nói câu gì nhưng lại thôi, chỉ nói. “Chắc chân sắp khỏi rồi, nghe nói tháng sau tháo đinh”.

Tô Mạt không hỏi thêm điều gì.

Tùng Dung không thể kìm nén sự hiếu kỳ, hỏi. “Đối tượng của cô làm nghề gì? Tính cách thế nào?”

Do vẫn chưa chính thức quyết định nên Tô Mạt không muốn tiết lộ nhiều. Cô chỉ đáp: “Người bình thường, điều kiện tương tự tôi. Tính cách... khá truyền thống, con người anh ấy rất tốt”.

Tùng Dung thờ dãi. “Cũng phải, gái nhà lành như cô nên tìm một người đàn ông truyền thống. Loại người khác, quan điểm không giống nhau thì cuộc sống sẽ rất mệt mỏi”.

Tô Mạt biết lời nói của Tùng Dung có ý tứ sâu xa nhưng không tiện hỏi nhiều. Nhớ lại thái độ và lời nói của chị ta, trong lòng cô bỗng dưng nguội lạnh. Cô cố gạt bỏ hết những suy nghĩ không thực tế.

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Ở bên này, Châu Viễn Sơn “tấn công” mạnh mẽ.

Vì việc của công ty, Tô Mạt muốn tìm anh hỏi mấy vấn đề liên quan đến pháp luật. Anh hẹn vào buổi trưa, rõ ràng muốn cùng cô ăn cơm, nhân tiện nói chuyện riêng tư, cô liền từ chối với lý do buổi trưa đã hẹn khách hàng. Cô trực tiếp đến văn phòng luật trong giờ làm việc.

Châu Viễn Sơn đang ngồi trước máy tính trong phòng làm việc. Không biết anh xem thứ gì mà khi Tô Mạt đẩy cửa đi vào, anh cũng không biết.

Tô Mạt cười. “Anh xem cái gì mà nhập tâm vậy?”

Châu Viễn Sơn lập tức ngẩng đầu. “Chẳng có gì cả”.

Tô Mạt chỉ tùy tiện nói câu này nhưng trước phản ứng của anh, cô lại sinh nghi, cười, nói. “Lẽ nào liên quan đến em?”

Châu Viễn Sơn đóng trang web. “Không phải”.

Tô Mạt im lặng nhìn anh.

Châu Viễn Sơn không chống đỡ nổi, đột nhiên thờ dãi, xoay laptop về phía cô. “Bây giờ không giống trước kia, tay này ngày càng nổi tiếng”.

Trên màn hình xuất hiện mấy tấm ảnh mờ mờ chụp ở hộp đêm. Tô Mạt liếc qua rồi cúi đầu mở kẹp tài liệu. “Vào chủ đề chính đi, lát nữa em còn bận việc khác”.

“Việc gì?”

Tô Mạt không tập trung. “Em về công ty họp”.

Châu Viễn Sơn hỏi. “Vừa rồi nói chuyện điện thoại, em nói hẹn khách hàng cơ mà?”

Tô Mạt ngây ra. “Đúng, em họp xong mới đi gặp khách hàng”.

Châu Viễn Sơn tỏ ra không vui. “Em đừng dối phò với anh nữa. Anh đối xử với em thế nào, em đâu phải không biết. Anh cũng không thể trói chặt em, em đâu cần nói dối anh như vậy?”

Tô Mạt không đành lòng. “Không phải em muốn nói dối, chỉ là em...”

“Chỉ là gì chứ?”

“Em...” Cô mỉm cười, cố gắng làm dịu bầu không khí. “Anh nghiêm túc như vậy khiến em bị áp bức rất lớn”.

Châu Viễn Sơn bình tĩnh hỏi lại: “Áp lực gì? Lúc vào đây em vẫn còn bình thường. Sau khi nhìn mấy tấm ảnh trên mạng, tâm trạng của em lập tức thay đổi”.

Tô Mạt phản bác: “Đây là chuyện riêng tư của em”.

Châu Viễn Sơn lắc đầu. “Em còn nói không muốn lừa dối anh? Ngay từ đầu anh đã hỏi em có nhớ anh ta hay không. Lúc đó rõ ràng em phủ nhận. Em làm vậy có được coi là lừa dối tình cảm của anh không? Đây cũng là chuyện riêng tư của em?”

“Anh... anh” cả vúp lấp miệng em”.

“Em không nói lý lẽ”.

Lần đầu tiên hai người chia tay mà không vui vẻ gì.

Mấy ngày sau đó, trong lòng Tô Mạt đầy tâm sự. Cô không muốn về nhà cũng chẳng muốn đi làm, làm việc gì cũng uể oải. Chỉ vì trong tay vẫn còn dư án cần theo dõi, cô buộc phải đến công ty.

Lúc đi vào tòa nhà văn phòng, Tô Mạt nhìn thấy mấy cô gái xúm lại ở quầy lễ tân xem tạp chí và tán gẫu.

“Các cô nói chuyện gì trong giờ làm việc thế?” Tô Mạt hỏi.

Cô nhân viên lễ tân chỉ vào tờ tạp chí tài chính số mới nhất. “Chị Tô, hồi còn ở Nam Chiêm, chị biết người này không? Anh ta rất phong lưu, trên mạng toàn tin tức lá cải về anh ta, tay còn chống gậy đã bị chụp hình hò hẹn với cô người mẫu trẻ nổi tiếng. Lướt view trên Weibo của cô người mẫu tăng vọt, rất nhiều người nhận xét, bàn luận sôi nổi ở bên dưới”.

Tô Mạt nhìn tấm ảnh chụp gần hai cô cháu bắt tay trên tạp chí. “Tôi không quen”.

Cô nhân viên nói tiếp: “Trong tạp chí có bài phỏng vấn anh ta. Gần đây anh ta rất nổi tiếng. Lúc trước chị chưa từng nghe nói tới sao?”

Tô Mạt cầm tờ tạp chí lên xem. Bài viết có tiêu đề: “Nhà giàu nổi nghiệp như thế nào? Trường hợp thành công của An Thịnh, Nam Chiêm” Cô đọc một lát, trả lời: “Tôi không có ấn tượng gì cả”.

Bên cạnh liền có người nói xen vào, cho biết một người bà con của người quen từng làm việc ở khách sạn của anh ta, anh họ của bạn học từng gặp anh ta ở hội nghị thương mại, còn ngồi ăn cơm cùng bàn... .

Tô Mạt gấp quyển tạp chí lại. “Ăn cơm đã là gì chứ? Tôi còn từng lên giường với anh ta”.

Mọi người tưởng cô nói đùa, cũng nhao nhao. “Tôi cũng muốn lên giường với anh ta, tất nhiên phải nhớ dùng bao”.

Tô Mạt ném tờ báo sang một bên. “Làm việc đi, tán gẫu liệu có cơm ăn không?”

Buổi chiều đi làm về. Châu Viễn Sơn đến nhà thăm bố mẹ và con gái Tô Mạt. Anh hơi ngượng ngập khi nhìn thấy cô, đến khi chỉ còn hai người, anh mới lên tiếng: “Hôm đó là anh không đúng, nói chuyện hơi quá, em đừng để bụng!”

Tô Mạt đứng bên cửa sổ, dõi mắt nhìn ra ngoài. Bầu trời phía nam trong vắt, chắc nơi đó đã bắt đầu nóng bức.

“Em không thể dứt bỏ, tại sao không đi hỏi cho rõ ràng?” Châu Viễn Sơn lên tiếng.

Tô Mạt cười cười. “Tất cả đã là quá khứ, còn hỏi chuyện đó làm gì? Hơn nữa... Anh ấy vốn là người như vậy, nên có cuộc sống như vậy. Cũng tốt, đối với em mà nói, đây là sự giải thoát”. Ít nhất, sau này cô không cần tiếp tục day dứt hay đấu tranh tư tưởng giữa dục vọng và khí phách một cách nực cười.

Châu Viễn Sơn: “Em không có lòng tin vào anh ta sao?”

Tô Mạt thờ dãi: “Anh cũng nhìn thấy mấy tấm ảnh đó còn gì. Anh có nhận ra nụ cười của anh ấy rất nhẹ nhõm, thoải mái không? Có lẽ đây mới là con người thật của anh ấy”.

Châu Viễn Sơn im lặng.

Tô Mạt muốn khóc nhưng lại mỉm cười. “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ anh ấy có thể điều chỉnh tâm trạng được như thế này cũng không dễ dàng. Thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm, dần dần anh ấy sẽ quay về cuộc sống trước kia”. Cô quay sang Châu Viễn Sơn. “Mỗi chúng ta đều có cuộc sống thích hợp với mình.”

Châu Viễn Sơn tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm vai cô.

Tô Mạt tựa đầu vào vai anh. “Em xin lỗi, cho em dựa một lúc”.

Trong lòng Châu Viễn Sơn rất phức tạp. Anh không kìm được, nói nhỏ: “Em có thể dựa cả đời”.

5.

Hôm nay, trong lúc Vương Cư An đang triệu tập cuộc họp lãnh đạo các phòng ban, cửa phòng hội nghị đột nhiên bị đẩy ra. Châu Viễn Sơn đi vào, ném

tắm thiệp cưới màu đỏ lên bàn.

Vương Cự An liếc qua nhưng không mở ra xem. Anh nói: “Ra ngoài!”

Châu Viễn Sơn hằm hằm, không nói một lời, vừa tiến lại gần, tung cú đấm. Mọi người đều tròn mắt, há hốc miệng. Vương Cự An tức giận, cũng vung tay đánh trả. Chân anh còn chưa lành hẳn, những người bên cạnh đều giơ tay ra đỡ. Anh gầm lên: “Tất cả tránh ra!”

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau một lúc, tựa như vẫn có ý tiếp tục “cuộc chiến”. Mọi người không dám can ông chủ, chỉ còn cách kéo Châu Viễn Sơn ra xa.

Vương Cự An xoay xoay cổ tay, lại ngồi xuống ghế. Anh nói với Châu Viễn Sơn: “Hôm đó, tôi bảo cô ấy đi cùng cậu. Không ngờ cô ấy thật sự theo cậu. Chưa đến nửa năm đã... Cậu quay về hỏi cô ấy, cô ấy làm thế có phải với tôi không?” Đường như anh muốn nói điều gì nhưng lại nuốt xuống cổ họng, chỉ lạnh lùng thốt ra một từ: “Cút!”

Những người xung quanh đều không dám ho he. Xong việc, ông chủ lại kêu mọi người họp như bình thường.

Hết giờ làm, đi qua văn phòng tổng giám đốc, Vương Cự An nghe thấy một cô nhân viên nói hơi to tiếng.

Cô gái nói: “Tôi quen dùng máy tính này rồi, đổi gì mà đổi?”

Đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật trả lời: “Hệ thống này đã lỗi thời”.

Cô nhân viên cười. “Anh mới đến nên không biết, đây là máy tính của lãnh đạo cũ phòng tôi. Tôi đột nhiên phát hiện trong máy tính có một thứ rất bí ẩn”.

Vương Cự An quay lại cửa văn phòng, gọi cô gái: “Lục Huệ, cô lại đây!”

Lục Huệ chạy tới. “chủ tịch Vương, anh tìm tôi có việc gì?”

Vương Cự An nói thẳng: “Mau chuyển sang phòng làm việc của tôi!”

Lục Huệ ngây ra. “Ý anh là máy tính hay là tôi?”

“Nhanh lên!”

Cô gái trẻ lập tức tuân lệnh.

Đội cô gái đi ra ngoài, Vương Cự An mở laptop của Tô Mạt. Anh mở hết tập tin này đến tập tin khác. Nội dung bên trong phân loại rất chi tiết, rõ ràng, quả nhiên là cách làm việc của cô.

Ngoài những tập tin liên quan đến công việc không còn nội dung gì khác. Anh tìm kiếm rất lâu. Đột nhiên cảm thấy mình thật ấu trĩ, liền ném con chuột, cầm áo khoác đi tiếp khách. Ra đến cửa phòng, anh chợt quay lại, nhìn chằm chằm laptop một lúc. Cuối cùng, anh gập màn hình xuống.

Buổi tối, Vương Cự An tiếp khách đến nửa đêm mới về nhà nghỉ ngơi. Ai ngờ anh trần trọc trên giường mãi vẫn không thể chợp mắt, gần như cả đêm mất ngủ.

Mấy tối tiếp theo đều ăn cơm xã giao ở ngoài, Vương Cự An ép bản thân không nghĩ đến chuyện đó. Anh uống ngày càng nhiều, lão Triệu hết cách, ngày nào cũng lái xe đưa anh về.

Nhà hai người cách nhau khá xa, lão Triệu về muộn, khó tránh khỏi bị Tùng Dung cằn nhằn. Anh ta vốn mệt mỏi, lại bị nói nên trong lòng bức bối, ngấm đi nghĩ lại, anh ta nảy ra một ý, tìm đĩa nhạc có một bài hát tiếng Quảng Đông, phát hai lần trong xe ô tô của Vương Cự An. Lần đầu tiên Vương Cự An còn không để ý, lần thứ hai, anh không kìm được, nói thẳng. “Ồn ào quá, anh mau tắt đi!”

Lão Triệu giả bộ không nghe thấy, nam ca sĩ hát rất hợp tình hợp cảnh:

“Tôi vẫn cười nói, dù chỉ là nụ cười gượng gạo.

Nhìn khách khứa không ngừng chúc mừng em

Vẫn là điệu nhạc của ngày hôm qua, nhưng hôm nay càng tuyệt diệu hơn.

Tôi vẫn chúc phúc, chúc phúc đám cưới này.

Tôi ngấm áo cưới, gương mặt đằng sau áo cưới.

Dù không thấy gương mặt đó nhưng lòng tôi đã xót xa.

Không muốn nói thêm nữa câu, vì chỉ e sẽ rơi lệ.

Duyên đã tận, ai còn để ý đến lý do.

Để cô đơn cộng thêm nỗi trống trải, để thuở ban đầu đều qua đi.

Dẫu có lòng si mê, cũng khó định gặp gỡ hay chia ly.

Hình bóng trong bộ váy cưới đã đi xa,

Đi tới tuần trăng mật như giấc mơ ngọt ngào.

Tôi chỉ mong những chuyện trước kia theo em đi thật xa,

Để lòng tôi yên tĩnh như nước.

Tôi để tình cảm xưa theo áo cưới đi xa,

Tất cả đổi diện lại từ đầu.

Nếu tình yêu như giấc mộng cuối cùng vỡ tan,

Tôi cũng sẽ tiếp tục không ngừng tìm lại! (*)’

(*)Lời bài hát Đằng sau bộ áo cưới trong bộ phim truyền hình kinh điển của Hồng Kong thập niên 80 thế kỷ trước, Triệu phú lưu manh.

Vương Cự An đã hơi say. Anh im lặng suốt quãng đường còn lại. Anh xuống xe, đi vào ngôi biệt thự gần bờ biển. Cánh cổng sau lưng khép lại, xung quanh vô cùng yên tĩnh, không gian rộng lớn chỉ còn một mình anh.

Vương Cự An đi vào nhà, ra sân sau, bể bơi vẫn khô cạn. Anh lên tầng hai, trên đó có một căn phòng vĩnh viễn vắng lặng.

Anh lại xuống phòng khách, châm một điếu thuốc trong bóng tối. Hít vài hơi, anh chợt nhìn thấy cây piano đã lâu không động tới ở góc phòng. Anh chống gậy ba toong đi tới, mở nắp đàn, thử dùng một tay chơi đàn. Thời niên thiếu, anh bị ép học thứ này, giờ vẫn nhớ mang máng. Điệu nhạc vừa nghe trước đó vang lên từng hồi trong đầu anh. Vương Cự An nở nụ cười tự giễu, bỗng ném cây gậy, đi khắp khềnh ra sofa rồi ngồi xuống. Anh ngả người, tựa vào thành ghế cho đến nửa đêm.

Anh sống một mình trong ngôi nhà này đã quá lâu.

Nửa năm trước, ngôi biệt thự bị anh cầm cố để lấy tiền kinh doanh, gần đây mới chuộc về, bởi nơi này chứa đựng quá nhiều hồi ức của anh với người đã khuất. Nó giống một đĩa hát cũ, ghi lại khoảng thời gian đã qua, càng giống một ngôi mộ xa hoa. Trên bia mộ khắc dòng chữ đánh dấu nửa cuộc đời một người đàn ông: lúc nhỏ mẹ chết, tuổi trung niên mất con, tha hương nơi xứ người, lạc chốn phù hoa.

Lại là một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau, Vương Cự An đến công ty từ sáng sớm. Anh mở máy tính của Tô Mạt, điên cuồng tìm kiếm. Cuối cùng, anh phát hiện một file nằm ở sâu trong mục lục. File đó có tên đơn giản là: “Wang(*)”.

(*)Wang: phiên âm của chữ Vương.

Tìm anh bất giác đập nhanh hơn. Anh lập tức mở ra, bên trong chỉ có hai tấm ảnh, trong ảnh chỉ có hai người. Ảnh chụp họ từ rất lâu trước kia. Lúc đó, ánh mắt của hai người còn né tránh, nụ cười khách sáo, thái độ đề phòng nhưng lại không thể kiềm chế ước muốn xích lại gần đối phương.

Tất cả dường như đã xảy ra từ rất lâu nhưng cũng giống mới chỉ ngày hôm qua.

Vương Cự An nhìn đăm đăm một hồi. Khi định thần, anh bất giác lắc đầu, nhếch miệng. Anh trầm nghĩ, ít nhất cô ấy cũng để tâm đến mình. Anh chợt cảm động vì ý nghĩ này. Toàn thân anh vô cùng nhẹ nhõm, trong lòng phoi phới.

Bên ngoài có người gõ cửa, thư ký đi vào nói nhóm phóng viên của một tờ báo đã tới nơi, nhắc anh chuẩn bị phỏng vấn.

Vương Cự An đi ra ngoài, nhiệt tình bắt tay, hàn huyên với đối phương.

Cô phóng viên trẻ tuổi tỏ ra rất chuyên nghiệp, biết cách ăn nói. Đầu tiên, cô ta nghiêm túc phỏng vấn anh về phương hướng phát triển của công ty và các dự án. Cô ta cũng hỏi về quá trình đi du học của anh. Tất cả diễn ra bình thường, ai ngờ ở câu cuối cùng, cô phóng viên đột nhiên chuyển đề tài: “Bên ngoài lúc nào cũng có tin đồn về chuyện tình cảm của Vương Tổng, có thể nói vô cùng phức tạp, khó bề phân biệt thật giả. Không biết Vương Tổng có hứng thú nói một chút về chuyện tình cảm với công chúng không? Ví dụ, anh định lúc nào mới bước vào cuộc sống hôn nhân? Anh có yêu cầu gì về một nửa của mình? Anh đã gặp người phụ nữ như vậy chưa...”

Trợ lý của anh cắt ngang: “Những câu hỏi này đều liên quan đến chuyện riêng tư, trước đó chúng ta đã nói rõ chỉ bàn chuyện công việc...”

Cô phóng viên tỏ ra đáng tiếc: “Đúng vậy, Vương Tổng có thể không trả lời”.

Vương Cự An im lặng nhìn bọn họ. Một lúc sau anh mới cất giọng bình thản: “Tôi đã gặp một người phụ nữ như vậy”.

Trong phòng bỗng im lặng như tờ. Mọi người đều không ngờ anh lại phối hợp như vậy. Cô phóng viên vội lên tiếng: “Nhất định cô ấy rất xuất sắc”.

Vương Cự An trầm tư một lát. “Không, cô ấy không xuất sắc lắm”.

Cô phóng viên lại nói: “Chắc chắn cô ấy phù hợp với yêu cầu về người bạn đời của anh?”

“Cũng không phải”. Vương Cự An nở nụ cười ôn hòa.” Sau khi gặp cô ấy, mọi yêu cầu của tôi đều ném vào sọt rác”.

Cô phóng viên tỏ ra hiếu kỳ. “Chắc cô ấy có điểm thu hút anh đúng không?”

Vương Cự An nói thẳng: “Cũng không thể nói vậy, chuyện này chẳng có cách nào so sánh”. Anh đột nhiên nhớ ra điều gì, như chìm vào hồi ức xa xưa. Anh cố gắng kìm nén, cất giọng nhẹ nhàng: “Có người nói với tôi câu này. Đối với nhiều người, trên đời luôn tồn tại một đối tượng, bất kể cô ấy tốt hay xấu, chúng ta cũng không muốn đặt cô ấy ở bên cạnh người khác để so sánh”.

Bất kể cô ấy cao hay thấp, gầy hay béo, xinh đẹp hay xấu xí, lương thiện hay ác độc... Bạn đều không muốn so sánh với người khác.

Kết thúc cuộc phỏng vấn, Vương Cự An đi ra góc hành lang, đứng tựa vào cửa sổ hút thuốc.

Tiết trời tháng Ba, sau cơn mưa, gió thổi bên ngoài cửa sổ mang đến hơi nóng, khiến con người có cảm giác cuộc đời trôi vùn vụt. Vương Cự An thờ dãi, rút điện thoại dạo dò lão Trương. “Bây giờ chú hãy đến đón tôi, nhớ chuẩn bị hương nến và tiền vàng để tôi đi thăm mộ”. Một lúc sau, anh lại gọi điện cho thư ký: “Cô hãy đặt một vé máy bay đi Giang Nam... Càng sớm càng tốt.”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Giang Nam tháng Ba, sắc xuân ngập tràn.

Châu Viễn Sơn là tín đồ đạo Cơ Đốc, vì vậy, Tô Mạt và anh chọn nhà thờ lớn nhất ở địa phương để tổ chức đám cưới.

Ban đầu họ tưởng không đông khách, ai ngờ bà con họ hàng cộng thêm đồng nghiệp, bạn học của hai người... cũng chật kín một gian phòng. Gia đình ông Chung đến Giang Nam từ hai ngày trước. Ngoài ra, mấy người bạn thân đưa cả con cái và Đồng Thụy An cũng đến chúc mừng.

Trong đại sảnh nhà thờ ồn ào, náo nhiệt, Thanh Tuyền và một cậu bé tên Thạch Đầu làm thiên thần nhỏ đi trước. Hai đứa trẻ mặc đồ đẹp, hưng phấn chạy đi chạy lại nô đùa. Khắp nơi vang lên tiếng người lớn gọi nhau, trẻ con la hét...

Tô Mạt ngồi ở phòng cô dâu cũng nghe thấy, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Phù dâu đang trang điểm thêm cho cô, cô hỏi: “Bên ngoài rất đông người, đúng không?”

Cô phù dâu trả lời: “Cậu và ông xã mời những ai còn không biết? Thật ra người ta đến để giữ thể diện cho phụ nữ tái hôn ấy mà”.

Tô Mạt lờm bần.

Cô phù dâu quan sát cô một lúc, chau mày, nói: “Nào, cô dâu phải cười tươi một chút, sao trông cậu chẳng tập trung gì cả. Mình nhớ lần trước có một bạn học kết hôn, cậu cười tít cả mắt”.

Tô Mạt cười cười.

Cô phù dâu thờ dãi. “Mình suốt ngày làm phù dâu cho các cậu. Cậu cưới lần thứ hai rồi mà một nửa của mình vẫn chẳng thấy đâu, đúng là lo thật đấy!”

Tô Mạt nắm tay bạn: “Cứ thuận theo tự nhiên, cậu hãy tìm một người có điều kiện vừa tầm, tốt tính là được”.

Cô phù dâu nói: “Lúc kết hôn, chẳng có người nào nhắc đến tình yêu, ai cũng tỏ ra xem nhẹ. Cậu vờ vịt đúng không?”

Tô Mạt lặng thinh, một lúc sau mới lên tiếng: “Có thể gặp, không thể cầu”.

Cô phù dâu cười. “Sâu xa thật đấy!”

Tô Mạt thờ dãi. “Mọi người đều nói phụ nữ tìm chồng nên tìm người yêu mình hơn mình yêu anh ta, như vậy anh ta mới càng đối xử tốt với mình”.

Cô phù dâu gật đầu. “Mình cũng nghĩ vậy. Có thể nhìn ra, luật sư Châu đối xử với cậu rất tốt. Cuộc hôn nhân lần này chắc sẽ đến đầu bạc răng long”.

Tô Mạt không tiếp lời, chuyển sang chuyện khác. “Trước kia mình sống với Đồng Thụy An vài năm, bây giờ nghĩ lại mới thấy mình không hề hối hận. Mình từng yêu anh ta, mình cam tâm tình nguyện sống với anh ta, bất luận kết quả thế nào, mình cũng bằng lòng gánh chịu hậu quả”.

Nghe câu này, cô phù dâu cảm thấy không bình thường. “Cậu sao thế? Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Tô Mạt im lặng một lúc mới trả lời: “Nói thật, lần này kết hôn, trong lòng mình không chắc chắn lắm”. Cô lấy hết dũng khí, tiếp tục: “Dù tốt đến mấy cũng không phải điều mình mong muốn. Tại sao mình phải khiến bản thân chịu khổ?”

Cô phù dâu kinh ngạc nhìn cô.

Tô Mạt quan sát mình trong gương, đôi tay đeo găng màu trắng của cô nắm chặt. Cô đột nhiên túm tay phù dâu, cất giọng khẩn cầu: “Phiền cậu đi gọi anh Viễn Sơn vào đây giúp mình. Mình cần nói chuyện với anh ấy. Là mình... mình có lỗi với anh ấy”.

Cô phù dâu không tin nổi vào tai mình. “Cậu điên rồi! Đến lúc này rồi mà cậu còn muốn hủy đám cưới?”

“Bọn mình chưa đăng ký kết hôn, đám cưới vẫn chưa bắt đầu. Bây giờ là cơ hội cuối cùng của mình”.

Bên ngoài dần trở nên yên tĩnh. Tiếng mục sư vang lên rõ ràng: “Hôm nay, chúng tôi tổ chức lễ thành hôn cho người anh em Châu Viễn Sơn và cô Tô Mạt tại thánh đường trang nghiêm, trước mặt Thượng Đế và các vị quan khách. Trong Kinh thánh tân ước, thần nói: “Người đó sống một mình không tốt, ta phải tạo ra một bạn đời cho anh ta...” Các bạn cũng nên ghi nhớ, các bạn không phải một mình bước vào hành trình của đời người. Khi đối diện với khó khăn, các bạn đừng sợ sệt, hãy mạnh dạn cầu xin sự giúp đỡ của người khác”.

Cô phù dâu nhìn Tô Mạt bằng ánh mắt tiếc nuối. “Bây giờ không còn cơ hội nữa, cậu phải đi ra ngoài rồi”.

Cô vừa dứt lời, bên ngoài có người tuyên bố cô dâu đi vào. Sắc mặt Tô Mạt tái nhợt. Không biết trong lòng nghĩ gì, cô đứng dậy, từ từ đi ra ngoài.

Trong lúc bước đi, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, mí mắt giật giật, hai tai ù ù. Cho đến khi đứng trước đám đông, cô vẫn chưa định thần. Cô như cảm thấy dòng máu chảy trong huyết quản bị đứt đoạn khi đi qua trái tim, khiến cô vô cùng khó chịu.

Tô Mạt chưa bao giờ luống cuống như vậy.

Mục sư mỉm cười, hỏi: “Ai đồng ý gả cô gái này cho vị tiên sinh kia?”

Bạn bè và người thân đều giơ tay: “Tôi đồng ý. Chúng tôi đều đồng ý”.

Mục sư lại hỏi: “Ai không đồng ý gả cô gái này cho vị tiên sinh kia?”

Mọi người cười ồ.

Mục sư vừa định đọc lời tuyên thệ, cửa nhà thờ đột nhiên bị đẩy ra. Mọi người đều quay ra phía sau.

Ánh nắng chiếu vào, người đàn ông đứng ngược sáng nên đám đông không nhìn rõ gương mặt của anh, chỉ biết người đàn ông có thân hình cao lớn. Anh đôi mắt về phía trước, nhìn thấy cô dâu, anh lập tức đi tới. Tay anh cầm cây gậy ba toong, bước đi không tự nhiên, anh chỉ là một người quê.

Anh chẳng kiêng dè ai, thậm chí ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ. Trên suốt quãng đường đi vào, anh không rời mắt khỏi một người.

Người đó mặc áo cưới trắng tinh khôi, nước mắt giàn giụa, cũng chỉ nhìn anh.

Năm ba mươi hai tuổi, Tô Mạt tái hôn. Cùng năm đó, cô sinh con trai, đặt tên là Chử (*).

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chốn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ngoại truyện: Khi Anh có em

Đây là đứa con nằm ngoài kế hoạch.

Khi biết tin có thai, Tô Mạt ngẩn ra một lúc. Vào thời khắc đó, trong đầu có vụt qua rất nhiều chuyện, ví dụ liệu Thanh Tuyền có bài xích sự xuất hiện của em trai hoặc em gái? Bây giờ có thêm một đứa con, liệu cô có thể chăm sóc Thanh Tuyền chu đáo? Cô đang phát triển sự nghiệp, với tính cách của Vương Cư An, chắc chắn anh chẳng dễ mất đến cơ nghiệp nhỏ bé của cô mà hy vọng cô tập trung lo cho gia đình. Nghĩ xa hơn một chút, vì các triệu chứng nôn ọe, hạ đường huyết, thể lực kém... Tô Mạt không thể chăm sóc Thanh Tuyền trong khi vẫn đi làm, cô còn phải nghỉ ngơi theo lời dặn của bác sĩ. Vì vậy, cô muốn đón bố mẹ đến sống ở Nam Chiêm một thời gian, ít nhất cho tới khi cô hết cữ. Nhưng sống chung dưới một mái nhà, mọi người khá tránh khỏi chạm mặt nhau. Vì tính cách, thói quen sống khác biệt, liệu hai bên có xảy ra va chạm, mâu thuẫn? Tất cả những điều này đều là vấn đề không thể dự đoán trước.

Còn một chuyện nữa, dù ép bản thân đừng bận tâm nhưng Tô Mạt vẫn khó tránh khỏi nghĩ ngợi. Mọi người đều ca ngợi vẻ đẹp và sự vĩ đại của người mẹ nhưng có một sự thật ẩn giấu đằng sau vẻ đẹp, đó là bộ ngực chảy xệ, cơ thể phù nề, mặt đầy vết nám... Một loạt sự thay đổi này, dù được che đậy bằng những bộ quần áo đẹp đẽ thì cũng không thể che giấu. tất nhiên, đây là tâm lý sầu muộn mang tính ích kỷ của người phụ nữ, chỉ có thể cất giấu trong lòng.

Lần đầu tiên sinh con, Tô Mạt vẫn còn trẻ nên hồi phục rất nhanh. Bây giờ đã cách sáu, bảy năm, cô không thể giữ tâm trạng vô tư như trước. Cô hiểu rõ nỗi đau đớn trong quá trình sinh con.

Đội mấy tháng đầu, tức thời kỳ nguy hiểm qua đi, Tô Mạt bị chồng đưa thẳng sang Toronto.

Ban đầu chỉ nói đi nghỉ ngơi vài tuần, nhân tiện xem môi trường sống để sau này định cư đường lâu, nhưng Vương Cự An luôn luôn nói một đằng làm một nẻo. Bác sĩ phụ sản và nơi sinh đã bị anh sớm liệt vào phạm vi khảo sát. Tô Mạt mới xuống máy bay được mấy ngày đã bị đưa tới bệnh viện siêu âm. Tô Mạt còn chưa nhìn rõ mặt con, bà bác sĩ tóc hoa râm đã lên tiếng hỏi: “Hai vị muốn biết giới tính của đứa trẻ ngay bây giờ hay đợi đến lúc sinh cho bất ngờ?”

Tô Mạt vẫn đang do dự, Vương Cự An hỏi thẳng: “Con trai hay con gái?”

Bác sĩ quan sát kỹ một lần. “Tôi tạm thời không phát hiện ra “cột cờ nhỏ” của thai nhi, rất có khả năng là con gái”.

Hai người nhất thời im lặng, Tô Mạt nhạy cảm phát hiện ra ông bố tương lai ở bên cạnh hơi ừ ừ. Trên đường về, Vương Cự An trở nên kiêu lời, vẻ không hài lòng.

Trước thái độ của anh, Tô Mạt cũng không vui, nhưng sau đó cô tự nhủ, chẳng thêm so đo với anh.

Công việc của Vương Cự An rất bận rộn nên anh chỉ ở với Tô Mạt một tuần rồi về nước, để cô một mình trong căn nhà rộng rãi, xung quanh cây cối um tùm, có cả thảm cỏ và vườn hoa hồng. Mấy ngày sau anh lại bay sang, Tô Mạt không kìm được căn nhắc vài câu, Vương Cự An đề nghị: “Ngoài kia toàn là người Trung Quốc, em hãy ra ngoài làm quen với họ”.

“Em không thể nghỉ quá lâu, có tên mà không làm việc, mọi người sẽ nói này nói nọ”.

Đối với anh, lý do này không hề có sức thuyết phục.

Tô Mạt nói tiếp: “Anh có biết làng này bị người ngoài gọi là gì không?”

“Gì?” Anh hỏi.

“Làng vợ bé”. Tô Mạt trả lời.

Vương Cự An cười. “Vớ vẩn!” Ngừng vài giây, anh tiếp tục: “Vợ bé càng tốt, vợ bé được chiều chuộng. Nhưng ở độ tuổi của em... không còn thích hợp làm vợ bé”.

Tô Mạt chẳng thêm nói lại.

Vương Cự An quan sát sắc mặt của cô, cất giọng dịu dàng: “Hay là đón bố mẹ em sang bên này? Nha đầu Thanh Tuyền cũng được nghỉ hè, cả nhà sang đây ở với em”.

Tô Mạt đáp: “Em về nước tiện hơn, sinh con ở đâu chẳng được”.

Vương Cự An không nhiều lời, gọi điện thoại kêu người đặt vé máy bay. Hai vợ chồng lại tới bệnh viện khám thai định kỳ, lần này bác sĩ siêu âm vẫn nói là con gái, còn cho biết tuổi của hai người cộng lại vượt quá mức tiêu chuẩn, hỏi bọn họ có muốn kiểm tra hội chứng Down hay không?”

Nghe bác sĩ nói vậy, Tô Mạt liền cảm thấy căng thẳng.

Vương Cự An nói: “Xét nghiệm đi, đừng sinh ra đứa trẻ giống như Tổng Thiên Bảo”.

Tô Mạt cảm thấy khó chịu, cố ý bói móc: “Giống ở điểm nào? Tổng Thiên Bảo đâu phải mắc bệnh Down”.

Vương Cự An lại nói: “Cũng như nhau cả thôi. Em sao thế? Đến giờ vẫn còn bảo vệ cậu ta?”

Tô Mạt cảm thấy không thể nói chuyện với người đàn ông này, liền đi đăng ký kiểm tra. Chờ đợi mấy ngày trong tháp thơm, hôm đi lấy kết quả kiểm tra, bác sĩ cho biết các chỉ số bình thường, nằm ở phạm vi nguy hiểm thấp, rồi hỏi hai vợ chồng có quyết định chọc ối hay không, nhưng chọc ối sẽ có nguy cơ bị sảy thai.

Tô Mạt liền cảm thấy đau đầu. Đối với cô, cuộc sống như vô số mệnh đề mà cô phải lựa chọn, trong khi mệnh đề sau càng khó giải hơn mệnh đề trước.

Vương Cự An cũng trầm mặc.

Lần này, Tô Mạt đưa ra quyết định: “Bác sĩ bảo cần làm gì thì làm, một khi con là của em, cũng chẳng chạy được.”

Vương Cự An nói: “Thôi khỏi, cứ nuôi nó cũng không sao, chúng ta đâu phải không nuôi nổi”.

Biết anh nóng lòng muốn có con, Tô Mạt nghĩ, trừ khi anh “đi” muộn hơn con, bằng không sao anh có thể nuôi nó cả đời? Nhưng cô không dám nói câu này mà chỉ đáp: “Sức khỏe là cái phúc lớn nhất của con cái, em cảm thấy con sẽ không sao, kiểm tra chỉ để an lòng thôi”.

Lại một tuần nữa trôi qua, ông bà Tô và Thanh Tuyền đã tới Toronto. Tô Mạt không còn nghĩ đến chuyện về nước.

Hôm tiến hành chọc ối, mọi người đều căng thẳng. Trước khi chọc ối, bác sĩ lại siêu âm lần nữa. Lần này thai nhi lớn hơn, bác sĩ điều chỉnh hình ảnh để hai vợ chồng nhìn rõ, sau đó kết luận: “Bây giờ đã có thể chắc chắn, là con trai”.

Vương Cự An im lặng. Tô Mạt nghĩ ít nhiều anh cũng nên tỏ ra vui mừng, nhưng anh chẳng nói chẳng cười. Cô giờ tay chọc vào người anh, anh mới nắm tay cô.

Kiểm tra xong, mười ngày sau mới có kết quả, Vương Cự An vì việc của công ty lại bay về nước.

Tô Mạt vừa giúp bố mẹ và con gái làm quen với môi trường sống vừa thấp thỏm đếm từng ngày. Cuối cùng cũng đến ngày nhận kết quả, ông bố tương lai không sang, chỉ gọi điện thoại hỏi han tình hình. Nghe cô nói “không sao”, dường như anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó dặn vợ: “Còn mấy ngày nữa anh mới xong việc, em hãy nghỉ ngơi cho tốt”.

Sau khi gác điện thoại, Tô Mạt soi gương. Người phụ nữ trong gương lại béo hơn một chút. Mấy ngày trước vì chuyện của thai nhi, cô lo lắng đến mức một mình khóc thầm trong đêm tối nên mặt sưng húp. Cô nghĩ, làm sao có thể gặp anh với bộ dạng này? Một mặt, cô mong chồng sớm trở lại, mặt khác không muốn gặp anh.

Vương Cự An đi đi về về giữa hai nước, thường không thấy bóng dáng, ông bà Tô dần dần cũng có ý kiến, hỏi khéo tình hình công việc của con rể.

Tô Mạt đành nói: “Sắp rồi, mấy ngày nữa là anh ấy có thể sang bên này”.

Lại một tuần nữa trôi qua, Vương Cự An quả nhiên xuất hiện. Tô Mạt rất ngỡ ngàng bởi vừa nhìn thấy cô, đáy mắt anh vụt qua một tia kinh ngạc. Sau đó, anh cười cười, nói: “Mới có mấy ngày mà em đã béo thế này rồi, mặt sưng như bị đánh. Anh dám thề là anh không có thói vũ phu”.

Tô Mạt vẫn tỏ ra bình thường nhưng thực ra cô rất tức giận. Khi Vương Cự An đi đến, giờ tay ôm cô, ngửi thấy mùi đàn ông đầy lòi cuốn tỏa ra từ người anh, trong lòng cô càng phiền muộn. Anh vẫn quyến rũ như vậy, còn cô ngày càng kém thu hút. Chỉ vì điều này, cả buổi tối Tô Mạt chẳng thèm để ý đến Vương Cự An. Khi anh nói chuyện với cô, cô chỉ đáp ngắn gọn, tuyệt đối không chủ động lên tiếng trước.

Vương Cự An tắm xong, lên giường, giải thích với vợ: “Công việc vẫn phải làm, có mấy vụ cần anh đích thân đàm phán, đối phương nói mấy lần, anh cũng không tiện từ chối. Em yên tâm, khi nào em chuẩn bị sinh, chắc chắn anh sẽ ở bên này, không đi đâu cả”.

Tô Mạt “ờ” một tiếng, cuối cùng vẫn nói mấy câu: “Có bố mẹ em ở đây, anh cứ lo việc của anh đi. Ra ngoài đàm phán cũng chỉ là ăn mặc chải chuốt, uống rượu, đánh golf, chơi đùa với gái trẻ...trong khi em suốt ngày bị nhốt ở nhà”.

Vương Cự An nói: “Em đừng ở nhà cả ngày, thời tiết đẹp thì có thể ra ngoài đi dạo”.

“Ngày nào em cũng đi dạo”. Tô Mạt đáp.

Nhưng vì cảm thấy cơ thể nặng nề, cô không bao giờ đi đến nơi đông người.

Vương Cự An có chút mệt mỏi nên tắt đèn, không nói chuyện nữa. Một lúc sau, anh sờ bụng cô. “Em quay người sang bên này đi!”

Tô Mạt nói: “Bụng em to quá, không tiện”.

“Chỉ một lúc thôi”.

“Năm nghiêng về bên trái không có lợi cho thai nhi”.

Anh nói. “Để anh đổi vị trí cho em”.

“Bên này gần cửa sổ, thoáng hơn”. Tô Mạt đáp.

Thời gian gần đây cô sợ nóng, buổi tối ngủ không yên giấc, tâm trạng lúc nào ủ rũ, trong lòng hay bực bội, đến hôn cũng chẳng có hứng thú.

Vương Cự An im lặng. Tô Mạt tưởng anh đã ngủ say. Ai ngờ anh dùng đầu ngón tay vẽ vài đường trên bụng cô.

Tô Mạt đột nhiên cảm thấy tủi thân, nói nhỏ: “Bố mẹ em ở đây, anh có thể tỏ ra nhiệt tình hơn một chút, chủ động trò chuyện với ông bà không?”

Anh “ờ” một tiếng, lặng lẽ xoay đầu cô. “Lại đây để anh hôn một cái”.

“Đừng, em béo đến mức này rồi”.

“Dù em có biến thành heo thì anh cũng phải nhắm mắt mà hôn”.

“Đáng ghét”. Cô khẽ đẩy người anh nhưng cuối cùng vẫn quay đầu.

Hai người hôn nhau một hồi, sau đó Vương Cự An lại cất giọng dịu dàng, dỗ dành vợ.

Tô Mạt thừa dịp lên tiếng: “Hay là ngày mai chúng ta cùng tới bảo tàng khoa học?”

“Được”.

Cô tỏ ra vui mừng. “Thanh Tuyền muốn xem mô hình bộ phóng tên lửa”.

Vương Cự An nói: “Ngày mai bảo lái xe đưa họ đi, chúng ta đi dạo quanh thị trấn ở đây”.

“Không phải cả nhà cùng đi à?”

“Hay là bảo mọi người tới thị trấn chơi, trẻ con có thể cưỡi ngựa ở đó, còn chúng ta tới bảo tàng khoa học?”

Tô Mạt thờ dãi. “Anh đừng như vậy, cả nhà cùng đi khó lắm sao?”

Anh ôm vai cô, im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Bao nhiêu ngày không gặp em, anh chỉ muốn hai chúng ta ở bên nhau”.

Tô Mạt mềm lòng, thôi thì mặc anh, chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Hai người chìm vào giấc ngủ. Dường như không bao lâu, Tô Mạt nghe thấy tiếng bước chân chạy vào phòng, cô lập tức tỉnh dậy. Ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, Thanh Tuyền đứng bên cạnh giường, vỗ mặt cô: “Mẹ, mẹ, con muốn ngủ với mẹ...”

Vương Cự An cũng thức giấc, nheo mắt nhìn hai mẹ con. Tô Mạt vội đẩy người anh để Thanh Tuyền chui vào chăn.

Bà Tô gõ cửa ở bên ngoài, gọi khẽ: “Thanh Tuyền, Thanh Tuyền, cháu mau ra ngoài đi...”

Thanh Tuyền cất cao giọng: “Cháu không ra. Hôm nay là chủ nhật, mẹ nói chủ nhật cháu có thể ngủ cùng mẹ”.

Bà Tô ngượng ngùng, đánh lén tiếng khuyên nhủ: “Con bé này sao chẳng nghe lời gì cả! Bây giờ vẫn còn sớm, cháu đừng gây ồn ào để người khác còn ngủ!”

Thanh Tuyền liếc nhìn Vương Cự An. “Hai người đều tỉnh rồi, mở mắt cả rồi”.

Vương Cự An bị quấy rầy đến đau cả đầu. Anh nhắm mắt, lật người nằm sấp, vùi đầu xuống gối.

Tô Mạt đành nói nhỏ: “Mẹ, không sao đâu, mẹ cứ đi ngủ đi!”

Bà Tô cười. “Mẹ sợ con bé làm phiền vợ chồng con”.

Tô Mạt càng ngượng ngùng. “Không sao đâu ạ!”

Thanh Tuyền không ngủ yên, chốc chốc lại nói: “Mẹ, con muốn dùng di động của mẹ để chụp ảnh. Mẹ biết không, bạn ABC ở lớp con ngồi lăm”. Sau đó, con bé bắt đầu hát những bài hát được học từ bé đến giờ.

Tô Mạt dỗ dành: “Con ngoan, mau ngủ đi, nếu không buồn ngủ thì mặc quần áo xuống giường, chú vẫn chưa thích nghi với việc chênh lệch múi giờ, con đừng ồn ào nữa!”

Thanh Tuyền phản bác: “Không phải là chú, mà là bác Vương”.

Vương Cự An vẫn im lặng, Tô Mạt nói: “Ừ, con ngoan, mau dậy đi!”

Thanh Tuyền nói: “Không đúng, bác ấy có tóc bạc, phải gọi là ông, ông già mới đúng!”

Tô Mạt bật cười, thất lưng bị một bàn tay lớn cù nhẹ, cô không kìm được lại cười.

Thanh Tuyền ngược nhìn mẹ: “Mẹ làm sao vậy?”

Vương Cự An mất kiên nhẫn, trả lời thay Tô Mạt: “Cháu hãy ngoan một chút, tự dậy mặc quần áo đi, đừng đập vào bụng mẹ cháu”.

“Cháu không...” Tuy nói vậy nhưng con bé rất nhạy cảm. Tô Mạt giữ nó ở lại, nó không đáp lời, giận dỗi nhảy xuống giường, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Cháu đâu có đập mẹ, vừa rồi là bụng mẹ đập cháu một cái...”

Sau khi Thanh Tuyền đi khỏi, Vương Cự An thở dài, ôm bà xã vào lòng. Tô Mạt không vui, nhõm người dậy: “Cũng muộn rồi, em dậy đây!”

Vương Cự An dùng lực kéo cô nằm xuống.

Tô Mạt giãy giụa, “Bây giờ anh đối xử với Thanh Tuyền thế nào, nó sẽ học theo, sau này nó cũng sẽ lạnh nhạt với em trai. Anh muốn chứng kiến cảnh tượng đó hay sao?”

Vương Cự An không trả lời.

Tô Mạt nói tiếp: “Trẻ con rất nhạy cảm, ai đối xử thật lòng với nó, nó đều biết”. Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng nó ra điều đã kìm nén bấy lâu. “Anh đâu phải muốn hưởng thụ thế giới của hai người mà anh không thích tiếp xúc với người nhà của em, vì ngại phiền phức thì có!”

Vương Cự An nói: “Anh không quen sống cùng người không thân thuộc”.

Tô Mạt phản bác: “Chính anh đón bỏ mẹ em sang bên này”.

“Sau khi em sinh, anh sẽ đưa họ về”.

“Sau đó, anh tiếp tục bận rộn, còn em ở đây nuôi con?”.

“Chẳng phải có người giúp việc hay sao? Em có thể cùng hàng xóm đi dạo phố, uống cà phê...”

“Đúng rồi, anh nói chuyện với láng giềng còn nhiều hơn với bố mẹ em”.

“Anh có thể nói gì với bố mẹ em? Chẳng có chuyện gì để nói”.

Tô Mạt ngẫm nghĩ, cất giọng không mấy tinh nghịch: “Anh có thể nói chuyện về cô phiêu, bố em cũng chơi cô phiêu”.

Vương Cự An khẽ cười.

Trong lòng Tô Mạt vẫn khó chịu: “Anh nên nghĩ đến những điều này từ trước khi kết hôn mới đúng”.

Vương Cự An lặng thinh.

Tô Mạt lại nói: “Bố mẹ có thể không sống cùng chúng ta nhưng Thanh Tuyền phải theo em. Lúc trước anh đã đồng ý với em chuyện này”.

Vương Cự An nhắm mắt. “Vì vậy anh mới đón con bé qua đây để nó thích nghi với hoàn cảnh”.

Tô Mạt thở dài, hạ giọng thăm dò: “Cũng cần thích nghi với hoàn cảnh trong gia đình nữa, mà điều này cần sự phối hợp của chúng ta, đúng không?”

Vương Cự An không trả lời.

Tô Mạt xuống giường. Anh mới hỏi: “Em còn muốn thế nào nữa?”

Tô Mạt ngồi xuống, nắm tay anh: “Hôm nay cả nhà đến bảo tàng khoa học được không anh? Chỉ hôm nay thôi”.

Vương Cự An buồn bực bứt tóc: “Được, được”.

Năm người thu xếp xong xuôi rồi ra khỏi nhà. Tô Mạt không gọi tài xế đi cùng, Vương Cự An phụ trách lái xe. Anh vẫn kiệm lời như thường lệ, chỉ là lúc vào bảo tàng, Thanh Tuyền trèo lên trèo xuống, anh sẽ bế con bé. Buổi trưa ăn cơm, Vương Cự An không ăn nổi đồ ăn nhanh nên cả gia đình tới một nhà hàng cao cấp ở gần đó. Thanh Tuyền còn nhỏ, khó tránh khỏi hiếu kỳ, chạy đi chạy lại ngó nghiêng. Ông bà Tô đi theo cháu gọi lớn tiếng khiến mọi người chú ý. Tô Mạt cảm thấy hơi ngại, đưa mắt quan sát về mặt của chồng, có lẽ trong lòng anh cũng không thoải mái.

Ông Tô nhận ra điều đó, cất giọng giễu với vợ. “Người Trung Quốc chúng ta có thói quen ăn to nói lớn, phải kìm nén cổ họng rất khó chịu, nhưng ra ngoài vẫn phải “nhập gia tùy tục”.

Bà Tô quay sang con gái. “Bố con không thích những nơi như thế này, vừa đắt tiền lại vừa gò bó. Lần sau ăn hamburger và khoai tây chiên là được rồi, muốn ăn ngon, chúng ta về nhà tự nấu”.

Tô Mạt liếc nhìn Vương Cự An, cười, nói: “Bố mẹ không quen dùng dao đĩa, cũng muốn tiết kiệm cho anh”.

Lúc này Vương Cự An mới đáp một câu: “Cũng tốt, sau này chúng ta ăn ở nhà”.

Về nhà, chỉ có Thanh Tuyền vô tư hớn hở, những người lớn đều có tâm sự trong lòng.

Buổi chiều, Vương Cự An hẹn mấy người bạn đi uống trà. Tô Mạt cùng bố mẹ chơi ngoài vườn hoa một lúc thì đưa Thanh Tuyền vào nhà ăn kem, khi đi ra ngoài, cô nghe thấy bà Tô nói với chồng: “Khu vườn tươi tốt như vậy mà chỉ trồng hoa cỏ thì đúng là quá lãng phí. Nếu là tôi, tôi sẽ trồng ít rau xanh, cà chua, sau này khỏi cần đi mua”.

Ông Tô cười: “Nhưng đây không phải vườn nhà bà, là vườn của người ta, chúng ta không thể tự quyết định”.

Bà Tô thờ dãi: “Ông nói đúng, chúng ta chỉ là khách, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác”.

Ông Tô cất giọng buồn buồn: “Người xưa nói cũng có lý, xây dựng gia đình nên tìm người môn đăng hộ đối. Nếu không, khi sống chung thật không dễ chịu”.

Bà Tô lại nói: “Ông nói ít thôi, đừng để con gái chúng ta nghe thấy”.

Ông Tô hạ giọng: “Bây giờ nghĩ mà tôi vẫn thấy tiếc. Tiểu Châu tốt biết bao, tính cách thân thiện, hòa nhã, đối xử với chúng ta cũng tốt, lại chăm chạch trong công việc, đối xử với Thanh Tuyền không có gì đáng phàn nàn...”

Bà Tô cười. “Ban đầu ông còn chê cậu ấy khéo léo quá, sau đó cậu nói cho ông biết một vài tin tức nội bộ, giúp ông kiếm được tiền từ cổ phiếu, thế là ông liền coi cậu ấy là tri kỷ.”

Ông Tô lắc đầu. “Bà không biết đâu, khi có thêm một đối tượng thì sẽ dễ dàng so sánh ưu, khuyết điểm. Đương nhiên tôi biết con gái chúng ta thích hợp với loại người nào hơn. Bây giờ sống với cậu này, chúng ta phải nhìn sắc mặt cậu ấy, con gái cũng luôn phải lấy lòng người ta, thật không dễ dàng gì...”

Bà Tô nói: “Những người có điều kiện kinh tế quá tốt thường ra về ta đây”.

Ông Tô “hừ” một tiếng. “Con gái chúng ta cũng chẳng phải không sống nổi khi rời xa cậu ta”.

Bà Tô xua tay. “Thôi đừng nói nhiều ông ạ, chỉ cần hai đứa chúng nó thích nhau là được. Có điều cái chân bị tai nạn, nói đã lành lặn hoàn toàn nhưng sao tôi luôn cảm thấy có vấn đề, không biết lúc về già sẽ thế nào?”

Ông Tô lắc đầu. “Chuyện tương lai tôi cũng chẳng thể can thiệp nhưng bây giờ, cậu ta chưa một lần gọi chúng ta là bố, mẹ”.

Tô Mạt bê đĩa hoa quả đi tới. “Thanh Tuyền cũng có gọi anh ấy là bố đâu, còn chẳng khách khí với anh ấy”.

Bà Tô nói: “Ai lại đi so sánh trẻ con với người lớn bao giờ?”

Tô Mạt cười. “Mọi người đều cần thời gian để thích nghi, một thời gian nữa sẽ tốt hơn”.

Ông Tô ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Con gái bố đã bàn bạc với mẹ con, bố mẹ định đợi con hết cử mới về nước, nhưng gần đây chồng con thường ở bên này, bố mẹ ở đây cũng không tiện, lại không thể bỏ bê nhà cửa quá lâu, hay là như vậy đi, bố về trước, để mẹ con ở lại chăm sóc con?”

Bà Tô lập tức lên tiếng: “Một mình tôi ở đây làm gì? Ngôn ngữ bất đồng, hơn nữa nhà cũng đã có người giúp việc”.

Biết bố mẹ không muốn ở lại nơi đất khách quê người, Tô Mạt có chút khó xử. Buổi chiều, Vương Cự An trở về, cô nhắc đến chuyện này, anh nói thẳng: “Từ nơi xa xôi tới đây, ít nhất ông bà cũng nên đợi đến khi cháu ngoại ra đời rồi hãy quay về chứ!”

Nghe con rể nói vậy, ông bà Tô không dám phản bác.

Còn một tháng nữa là tới ngày Tô Mạt lâm bồn, Vương Cự An ở nhà nhiều hơn nhưng thỉnh thoảng vẫn ra ngoài uống trà cùng bạn bè, hầu như không nói chuyện với bố mẹ vợ.

Thanh Tuyền vẫn chạy vào phòng ngủ của hai vợ chồng vào mỗi sáng sớm. Vương Cự An tỏ ra nhẫn nại với con bé con lúc đầu khiến Thanh Tuyền ngày càng được thể. Một lần, con bé nhảy nhót, ca hát trên giường, Vương Cự An sợ nó đập vào Tô Mạt nên nói vài câu. Thanh Tuyền khóc nức nở, anh hết cách, đành dỗ dành, hứa sẽ đưa nó đi vườn thú và mua đồ chơi, nó mới ngừng khóc. Thanh Tuyền chơi với bọn trẻ ở xung quanh, lại đi học lớp một nên tiếng Anh tiến bộ rất nhanh. Về nhà, nó vừa sờ bụng mẹ vừa hét: “Mommy, mommy, mommy!” Nhìn thấy Vương Cự An đang ngồi ở sofa dùng laptop, nó chạy đến vỗ vào đầu anh. “Daddy, daddy, daddy!”

Tô Mạt ngẩn người. Vương Cự An dùng động tác, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, nói: “Hi, Candy!”

Thanh Tuyền thích cái tên mới này, lại hét: “Daddy!”

“Candy!”

“Daddy!”

“Candy!”

...

Buổi tối đi ngủ, hai vợ chồng nằm ôm nhau, Tô Mạt hôn Vương Cự An, sau đó nói nhỏ: “Cảm ơn anh!”

Vương Cự An cất giọng trầm trầm: “Gien của nhà họ Đồng quá trội, Thanh Tuyền chẳng giống em, điều này không tốt lắm”.

Tô Mạt cầm tay anh, đặt lên bụng mình, nói sang chuyện khác: “Anh đã nghĩ đặt tên con là gì chưa?”

“Chưa”. Vương Cự An trả lời. “Gọi nó là Niệm Sơn (*) đi, Vương Niệm Sơn”.

(*) “Niệm Sơn” có nghĩa là tưởng nhớ đến Sơn (Châu Viễn Sơn), cách dùng cho người quá cố.

Tô Mạt nói lớn tiếng: “Anh bị thần kinh à?”

Vương Cự An trả lời: “Coi như Châu Viễn Sơn đã chết”.

Trong lòng Tô Mạt rất dễ chịu, cô không nhịn được cười, lại nghe anh nói tiếp: “Quả thật anh rất ám ức khi kết hôn với em, ám ức cả đời ấy chứ!”

>>>>>Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lại hai tuần trôi qua, trong khoảng thời gian này, thấy Vương Cự An thân thiết với Thanh Tuyền, ông bà Tô cũng bao dung với anh hơn, không khí gia đình vô cùng đầm ấm.

Ngày hôm sau đi khám thai, bác sĩ lại siêu âm cho Tô Mạt. Lần khám trước đó, bác sĩ cho biết tất cả đều bình thường, khuyên Tô Mạt đẻ thường, nhưng lần này lại nói: “Nước ối ít đi nhiều, cô hãy về uống nhiều nước, ngày mai lại đến khám xem sao”.

Hai vợ chồng cảm thấy lo lắng. Tô Mạt về đến nhà không ngừng uống nước, Vương Cự An lên mạng tra cứu thông tin, càng đọc càng thấy mờ mịt, nhưng anh không dám nói ra, chỉ chau mày. “Thằng nhãi này còn chưa ra đời đã khiến bố nó lo lắng”.

Ngày hôm sau, hai người lại tới bệnh viện. Vương Cự An lái xe, bàn tay run run.

Bác sĩ kiểm tra, cho biết tình hình đã tốt hơn hôm qua nhưng vẫn không phải là lý tưởng, nhắc nhở họ thường xuyên theo dõi tim thai, nếu có gì bất thường chứng tỏ thai nhi thiếu dưỡng khí, cần tiến hành mổ đẻ ngay.

Mấy ngày nay, cả gia đình thấp thỏm, bất an. Vì muốn mọi người bớt lo lắng, Vương Cự An yêu cầu mổ đẻ. Không ngờ bệnh viện vẫn chưa sắp xếp lịch phẫu thuật, Tô Mạt đã bị vỡ nước ối. Vương Cự An lập tức đưa vợ tới bệnh viện, ông bà Tô cũng đi theo, để người giúp việc ở nhà chăm sóc Thanh Tuyền.

Đầu tiên Tô Mạt đẻ thường, đau đớn như chết đi sống lại suốt cả buổi chiều. Đến tối vẫn chưa sinh mà cô đã không còn chút sức lực, y tá hỏi có cần người nhà ở bên cạnh không. Tô Mạt toát mồ hôi, thở không ra hơi: “Không cần...” Sau đó, cô lại nói: “Bảo mẹ tôi vào đây!”

Hai người đàn ông đợi ở bên ngoài.

Vương Cự An đứng ngồi không yên. Thấy sắc mặt bố vợ không tốt, anh mới nhớ ra phải bảo người đưa com nước vào bệnh viện. Lại đợi thêm một lúc, người phụ nữ nước ngoài ở phòng bên cạnh vốn đến kiểm tra tim thai, không ngờ sinh luôn. Nghe tiếng trẻ con khóc oe oe, anh vuốt tóc ra sau, nghĩ bụng, mẹ kiếp, bà Tây khùng xương to, dễ đẻ thật đấy!

Qua một buổi tối, bác sĩ chủ nhiệm khoa chạy đến nói với Vương Cự An, vì thời gian đau đẻ quá dài, bệnh viện đề nghị mổ đẻ, cần người nhà ký tên.

Vương Cự An gần như giằng cây bút từ tay bác sĩ, ký tên vào bản cam kết chấp nhận phẫu thuật, rồi nói: “Các vị làm ăn kiểu gì thế? Đẻ vợ tôi đau lâu như vậy”. Anh nói rất hùng hồ nhưng bàn tay không có sức, đầu bút run run, chữ viết nguệch ngoạc.

Đột nhiên có tiếng khóc của trẻ sơ sinh từ bên trong vọng ra, rất rõ ràng. Viên mắt Vương Cự An cay cay, anh không lỏng tay, cây bút rơi xuống đất.

Ông Tô lập tức lên tiếng: “Sinh rồi...”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, ông Tô giống như vừa đi đánh trận, suýt nữa trượt xuống ghế. Ông phải chống tay vào thành ghế mới đứng thẳng được. Bên này, Vương Cự An định lao vào phòng đẻ nhưng bị bố vợ giữ lại.

Ông Tô cố gắng lấy lại bình tĩnh, lên tiếng: “Bây giờ khoa học phát triển nhưng từ xưa đến nay, phụ nữ sinh con đều như bước một chân vào Quỷ môn quan. Anh...”

Vương Cự An sốt ruột, vội nói: “Con biết”.

Ông Tô kiên quyết nói hết câu: “Sau này anh phải đối xử tốt với vợ anh. Phụ nữ chỉ mong có được một người đàn ông quan tâm mình. Người khác thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi hiểu con gái tôi...”

Vương Cự An nói: “Vâng, con biết”.

Ông Tô thở dài, buông tay cho con rể vào bên trong.

Vương Cự An vào phòng đẻ, các bác sĩ và y tá đang bận rộn, đứa trẻ sơ sinh nhỏ xíu, đỏ hỏn đang nằm trên người sản phụ, hai mẹ con đều khóc. Anh thờ phào nhẹ nhõm, lại nhìn mặt con trai, chỉ thấy một cục thịt nhẵn nhúm, cũng không biết giống ai. Vương Cự An vô cùng xúc động và mừng rỡ, đến

nỗi bà bác sĩ chủ nhiệm khoa hiền từ giờ tay ra bắt, anh cũng không biết.

Bác sĩ cười, nói: “Tôi không nên làm phiền hai vị lúc này”.

Hai vợ chồng định thần, lập tức nói lời cảm ơn. Vương Cự An ôm vợ, hôn chụt một cái, lại đưa mắt nhìn con trai, thần sắc lộ vẻ lạ thường.

Tô Mạt biết anh nhớ đến ai.

Hai ngày sau, mặt đứa trẻ rõ ràng hơn một chút. Vương Cự An ôm con trai ngắm một lúc lâu, cuối cùng kết luận: “Giống Vương Tiễn”.

Trong ví da của anh vẫn kẹp tấm ảnh cũ, chụp hình hai bố con năm nào.

Tâm trạng căng thẳng dần qua đi, mấy người lớn mới nghĩ đến chuyện gọi điện báo tin cho người thân, bạn bè ở trong nước. Vương Cự An nhấn tin tập thể cho mấy người thân cận như Triệu Tường Khánh, cuối cùng không quên chọn cả số điện thoại của Châu Viễn Sơn. Tin nhắn viết: “Tám giờ sáng hai ngày trước, con trai tôi đã ra đời, là thằng cu”. Vương Cự An vội vàng gửi đi mà không đọc kỹ, sau đó cảm thấy có gì hợp lý, anh lại mở tin nhắn ra kiểm tra hai lần, cuối cùng phát hiện chỗ không đúng, anh cảm thấy rất buồn cười.

Tô Mạt mệt đến mức không mở nổi mắt, em bé nằm trong chiếc giường nhỏ lại khóc oe oe.

Bây giờ là nửa đêm, ông bà Tô và người giúp việc cũng mệt mỏi nên Tô Mạt bảo họ về nhà nghỉ ngơi, bố đứa trẻ ở lại trông nom.

Vương Cự An vội tới bế con nhưng lại luống cuống chân tay.

Tô Mạt nói: “Thay bím...”

Vương Cự An cẩn thận đặt con trai lên bàn. Đứa trẻ sơ sinh trước mặt anh nhỏ đến mức chạm đến thấy sợ, anh đâu dám động đậy, do dự một lúc đành cầu cứu vợ: “Bà xã, anh không biết làm thế nào, hay là em dậy thay cho con đi!”

Tô Mạt nói: “Em không dậy nổi. Anh sẽ làm được thôi, cố lên!” Nói xong, cô nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Vương Cự An nín thở thay bím cho con trai, mồ hôi nhễ nhại. Ngày hôm sau, anh rất tự hào khi nhắc đến chuyện này. Vài ngày trôi qua, anh càng tỏ ra thành thạo trong việc thay bím, mặc quần áo cho con trai, nhưng cũng chỉ làm vài lần khi không có người ở bên cạnh, còn bình thường anh vẫn không dám bế đứa nhỏ.

Bà Tô phàn nàn với chồng: “Ông xem thằng đó, chẳng chịu bế con gì cả!”

Lần này, ông Tô bênh vực con rể: “Nó là đàn ông, đâu biết làm những việc này”.

Bà Tô liếc nhìn chồng. Ông Tô nói: “Lúc con gái chúng ta ở trong phòng đẻ, nó ở ngoài, mặt trắng bệch như tờ giấy, có tấm lòng là được rồi”.

Nhà nhiều việc vặt, có hai ông bà già cũng đỡ hần, Vương Cự An chẳng phải nhúng tay làm gì nên tạm thời không nghĩ đến chuyện để bố mẹ vợ về nước. Sức khỏe của Tô Mạt dần hồi phục, cô tận tình chăm sóc con trai. Thời tiết nóng bức, cô liền mua bể bơi bằng nhựa đặt ngoài sân sau, cho con trai vào nghịch nước. Cả nhà và người giúp việc đứng quanh đứa trẻ, cười nói vui vẻ.

Một lúc sau, Vương Cự An về nhà, chứng kiến cảnh này, anh hơi biến sắc mặt, chỉ nói một câu: “Cổ vẫn chưa cứng, bơi gì mà bơi”, rồi quay người đi vào phòng.

Trước thái độ của anh, mọi người không dám tiếp tục cười nói. Tô Mạt chợt nghĩ ra điều gì, liền bế con, bảo người giúp việc thu dọn bể bơi.

Vài ngày sau, đứa trẻ hai tháng tuổi bắt đầu ho dữ dội, cổ họng có đờm, khò khè cả đêm không ngủ. Đi khám, bác sĩ cũng chỉ kê thuốc tiêu đờm, uống mấy ngày vẫn không khỏi.

Mấy người lớn sốt ruột, suy đoán nguyên nhân khiến đứa nhỏ sinh bệnh.

Bà Tô an ủi: “Chắc là bị nóng từ trong bụng mẹ, nóng quá nên có đờm, chỉ cần không bị sốt, mấy ngày nữa tiêu đờm là khỏi”.

Vương Cự An cẩn thận: “Nóng trong gì chứ, chính là lần trước nghịch nước nên bị nhiễm lạnh. Đang yên đang lành, tự dưng cho con nghịch nước”.

Tô Mạt lên tiếng: “Làm gì có đứa trẻ nào không bị ốm, mẹ em nói đúng, anh đừng lo lắng quá!”

Vương Cự An sa sầm mặt, nói thẳng: “Bao nhiêu người lớn, cả ngày ở nhà cũng không trông nổi một đứa trẻ”.

Ông bà Tô tái mặt, đợi con rể đi khuất, bà Tô lên tiếng: “Nó coi chúng ta là người ở còn gì!”

Biết tinh thần bà xã gần đây không được thoải mái, ông Tô cũng cảm thấy bản thân kém cỏi. Ngẫm nghĩ một hồi, ông dùng cách mắng của người có học thức: “Thằng đó hắt hãm sai khiến mọi người quen rồi, sau này chỉ con một thôi”.

Tô Mạt mỉm cười, cất giọng mềm mỏng: “Thôi, bố mẹ đừng chấp người bệnh”.

Bà Tô ngạc nhiên: “Người bệnh? Nó làm gì có bệnh, ngày nào cũng ăn sung mặc sướng, không phải nhúng tay vào việc gì. Nếu nói có bệnh thì phải là bố mẹ bệnh vì mệt mỏi mới đúng!”

Tô Mạt nói nhỏ: “Sau khi con trai qua đời, anh ấy bị trầm cảm, vẫn chưa khỏi hẳn. Vì vậy Chứ Chứ bị ốm, anh ấy mới căng thẳng như vậy”.

Ông bà Tô im lặng. Một lúc sau bà Tô mới lên tiếng: “Đó là bệnh trầm cảm phải không? Có cần đi khám bác sĩ tâm lý không?”

Tô Mạt thuận miệng nói đỡ cho chồng: “Tình trạng này cũng không dễ dàng giải quyết dứt điểm, cần thời gian và sự cảm thông của người nhà”.

Ông Tô thở dài. “Con tìm người kiểu gì mà để xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy?”

Bà Tô mềm lòng, an ủi: “Thôi, chuyện này rơi vào ai cũng không dễ giải quyết”.

Lúc này, hai ông bà mới đỡ bức bối.

Vương Cự An vẫn tức giận, tâm tình che giấu bấy lâu đột nhiên bị chọc thủng lớp vỏ nhưng lại không tiện phát tiết. Ban đêm nghe tiếng ho của con trai, anh cảm thấy như bị giầy vò. Anh ngồi một mình trong thư phòng cả đêm, ngày hôm sau đặt vé máy bay về nước, mượn cơ công ty có việc nhưng thực tế là không thấy tận mắt sẽ không buồn phiền, mặc kệ mấy người ở bên kia muốn làm thế nào thì làm.

Máy bay vừa hạ cánh, trong lòng anh đã bắt đầu nhớ nhung.

Về nước thì không tránh khỏi các cuộc gặp mặt xã giao, Vương Cự An đều không từ chối, có người mời uống rượu sẽ uống, mời đi massage, anh cũng thân nhiên đồng ý.

Nằm sắp trên giường massage, Vương Cự An cảm thấy đôi bàn tay mềm mại của cô nhân viên có vẻ bất thường. Anh làm gì có tâm tư, chỉ nói: “Làm từ từ đi cô!”

Cô nhân viên cười: “Em không biết làm từ từ”.

Vương Cự An nghĩ, cô không biết làm từ từ? Cũng chẳng biết cô có bệnh hay không nữa? Anh không nói nhiều lời, vội bỏ dây mặc áo, đột nhiên có cảm giác mình chạy trốn khỏi chốn sa đọa.

Mấy ngày sau, Vương Cự An đã lấy lại tâm trạng. Nhớ đến người ở bên kia bờ đại dương, anh thở dài, bao nhiêu ngày rồi, một cuộc điện thoại cũng chẳng thấy.

Anh lấy di động, điện thoại chỉ có một tin nhắn anh nhận được lúc vừa xuống máy bay: “Đã có đời sau, anh hãy chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Ban đầu Vương Cự An chẳng để ý đến nội dung tin nhắn, bây giờ đọc kỹ mới thầm đoán ý tứ của vợ. Cô ấy nhắc mình uống ít rượu hay là có ý gì khác? Nếu có ý khác, mình cũng không thể trách cô ấy, nhiều ngày không gọi một cuộc điện thoại chẳng phải là cảnh giới cao nhất của sự tin tưởng hay sao?

Anh bất giác cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, mắng thầm, khi nào về phải xử lý người đàn bà này mới được.

Ở đất nước xa xôi, Tô Mạt vẫn như bình thường, trong khi ông bà Tô rất sốt ruột, thay con gái đếm từng ngày. Bà Tô thỉnh thoảng lại hỏi: “Con có cần về nước xem tình hình thế nào không? Lâu như vậy rồi mà không thấy nó gọi điện”.

Ông Tô phụ họa: “Như vậy đi, thằng nhỏ cũng khỏi bệnh rồi, bố mẹ trông cháu giúp con, con về nước hưởng thụ thế giới riêng của hai người. Vợ chồng xa nhau lâu cũng không tốt”.

Tô Mạt xem sổ ghi chép. “Con mới hẹn huấn luyện viên Aerobic, trước đó cũng hẹn mấy người bạn đi uống trà. Dạo này con không rảnh, để vài ngày nữa tính sau”.

Ông bà già nóng ruột nhưng không thể khuyên nhủ con gái. Tô Mạt vẫn làm theo kế hoạch. Thỉnh thoảng, kỹ sư Hàn ở trong nước có việc cần nhờ, cô gọi giúp mấy cuộc điện thoại. Bây giờ cô giải quyết công việc rất dễ dàng. Ngoài ra, ngày nào cô cũng tới phòng tập, tập đến khi toàn thân toát mồ hôi, tinh thần ngày càng tốt hơn.

Một hôm lái ô tô về nhà, từ xa Tô Mạt nhìn thấy một người đứng ở cửa. Lại gần một chút, cô mới phát hiện đó là ông xã thân yêu.

Vương Cự An nửa cười nửa không, dõi theo Tô Mạt. Anh vốn đang mặt nặng mày nhẹ nhưng khi người ở trong xe nở nụ cười rạng rỡ với mình, anh cũng bất giác mỉm cười.

Tô Mạt đỗ ô tô bên lề đường, xuống xe, chạy nhanh tới khoác tay anh. Vương Cự An cúi đầu hôn lên môi vợ.

“Em bận rộn thật đấy!” Vương Cự An cười, nói.

Tô Mạt nói: “Bởi vì anh thả rông em. Cuộc sống “lưu đày” này đến bao giờ mới kết thúc?”

Tâm trạng của Vương Cự An rất tốt. “Em muốn về nước thì về đi!”

Tô Mạt cũng vui mừng, hỏi chồng: “Thanh Tuyền đâu rồi?”

“Đang làm bài tập... Vườn hoa của anh bị bố mẹ em biến thành vườn rau rồi”.

“Ừ, đánh cường hào, phân ruộng đất mà!”

“...”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trong nhà. Buổi tối không thể kiểm chế, hai vợ chồng đóng chặt cửa phòng ngủ, phóng túng hồi lâu.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn chưa sáng, Tô Mạt tỉnh dậy, quờ tay, bên cạnh không có người. Nằm một lúc, cô miễn cưỡng xuống giường, đi sang phòng trẻ sơ sinh. Quả nhiên Vương Cự An đang ở trong đó.

Anh ngồi bên cạnh chiếc giường nhỏ, trầm mặc nắm bàn tay nhỏ xíu của con trai. Vương Chử cũng đã thức giấc, hai bố con yên lặng nhìn nhau.

Tô Mạt thăm thẳm: “Ông xã...”

Vương Cự An không đáp, chỉ thờ dài một tiếng. Một lúc sau anh mới lên tiếng: “Mấy năm nay anh luôn cảm thấy mình già đi nhiều, thường lo lắng linh tinh... Lúc chưa có con cũng lo, có con càng lo hơn”. Anh quay sang Tô Mạt, viền mắt đỏ hoe: “Có phải anh đã già rồi hay không? Dù anh làm gì cũng sai”.

Tô Mạt ngồi xuống cạnh chồng, cùng ngắm con trai. “Đêm qua, anh đúng là...”

Vương Cự An hiểu ý, giả bộ tức giận, trừng mắt với cô: “Anh sao nào?”

Tô Mạt mỉm cười: “Anh yên tâm, có em ở bên cạnh, anh sẽ ổn thôi”.

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân lạch cạch, Vương Cự An nhận ra là ai, liền lườm Tô Mạt.

Thanh Tuyền đẩy cửa, dụi mắt nhìn hai người. “Bố mẹ cũng ở đây à? Con vào thăm Heo con”.

Nghe “nhũ danh” của con trai, ông bố liền chau mày.

Thanh Tuyền trèo lên đùi mẹ, ngó vào trong giường nhỏ, thờ dài. “Heo con nhỏ thật đấy, chân tay bé tí”

Vương Cự An cho rằng bây giờ là cơ hội tốt để dạy bảo Thanh Tuyền. “Con phải bảo vệ em trai con, phải đối xử tốt với nó”.

“Tại sao?” Thanh Tuyền hỏi.

Vương Cự An: “Bởi vì con là chị gái”.

Thanh Tuyền ngẫm nghĩ, sau đó hỏi lại: “Có phải nếu con đối xử không tốt với Heo con, bố cũng sẽ không tốt với con?”

Vương Cự An nhe răng, quay sang bà xã, vẻ mặt đầy bất lực.

Ngoài cửa sổ, tiếng chim hót líu lo, làn gió nhẹ đưa cành lá. Tô Mạt ôm con gái, mỉm cười nhìn anh...

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chốn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngoại truyện thêm

Câu chuyện 1:

Hai người rời khỏi nhà thờ.

Thỏ hào gian phu hỏi: "Sao em lại bắt nạt Châu Viễn Sơn?"

Dâm phụ đáp: "Đâu, em đâu bắt nạt anh ấy, anh bắt nạt thì có."

Gian phu nói: "Nếu em không bắt nạt cậu ta, sao cậu ta chạy đến chỗ tôi gây phiền phức? Cứ như oan phu (người chồng bị oan ức), gặp người nào đánh người đó."

Dâm phụ: "..."

Gian phu nhếch mép cười.

Dâm phụ hạ giọng: "Chẳng phải vì tiểu tam hồ ly tinh là anh..."

Câu chuyện 2

Thỏ hào con bốn tuổi, về nhà thường nói, ở nhà trẻ bị bạn đánh.

Thỏ hào bố trừng mắt: "Sao con không đánh lại?"

Thỏ hào con: "Mẹ bảo trẻ con không được đánh nhau."

Thỏ hào bố: "Phí công nuôi con cao lớn thế này. Mẹ con muốn giáo dục con thành người ngốc nghếch như mẹ. Nghe lời bố, là đàn ông phải ra tay đánh lại."

Thỏ hào con: "..."

Ăn cơm xong, hai bố con ra ngoài đi dạo. Thỏ hào con chơi ở hồ cát, lại bị đứa trẻ khác bắt nạt.

Hàng xóm mắt nhắm mắt mở, khách sáo xin lỗi: "Thật ngại quá, con trai thường hăng máu, nhưng thật ra chỉ giỡn chơi mà thôi."

Thỏ hào bố rất phong độ: "Không sao không sao, trẻ con ấy mà..." Anh quay sang hỏi con trai: "Tối nay con có muốn ngủ với mẹ không?"

Thỏ hào con gật đầu: "Muốn, muốn."

Thỏ hào bố nói bằng tiếng Nhật: "Đánh nó đi, đập nó một cái."

Thỏ hào con học một chút tiếng Nhật nên nghe hiểu, lập tức làm theo.

Hàng xóm không hiểu, chỉ thấy con mình bị ăn đòn.

Thỏ hào bố mỉm cười với người đó: "Con trai thường hăng máu, thật ra chỉ giỡn chơi mà thôi."

Câu chuyện 3:

Ăn cơm xong, thỏ hào bố và thỏ hào mẹ bận rộn trong nhà bếp. Một người lấy bát đĩa từ máy rửa bát, một người cầm đặt lên giá. Trong quá trình đó, hai người đá lông nheo vô số lần.

Thỏ hào bố không nhịn được, kéo vợ vào lòng hôn một cái. Thỏ hào chị chạy vào bếp lấy kem, đóng sầm cửa tủ lạnh, liếc xéo bố mẹ: "Hai người chẳng biết xấu hổ gì cả." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Thỏ hào bố lẩm bẩm: "Biết xấu hổ đã không có em trai con."

Thỏ hào mẹ véo bố một cái.

Lúc này, thỏ hào em cũng chạy vào lấy kem. Cậu bé học tập chị, liếc bố mẹ, buông một câu: "Hai người chẳng biết xấu hổ." Cậu bé ngẫm nghĩ, bổ sung thêm: "Con không muốn có em trai." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Thỏ hào bố: "Em xem đi, chị thế nào em thế đó, mau dạy dỗ con gái em mới được."

Thỏ hào mẹ: "Con trai anh nói đúng."

Thỏ hào bố trừng mắt: "Không được, tối nay xử lý tiếp."

Thỏ hào mẹ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Chấn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

